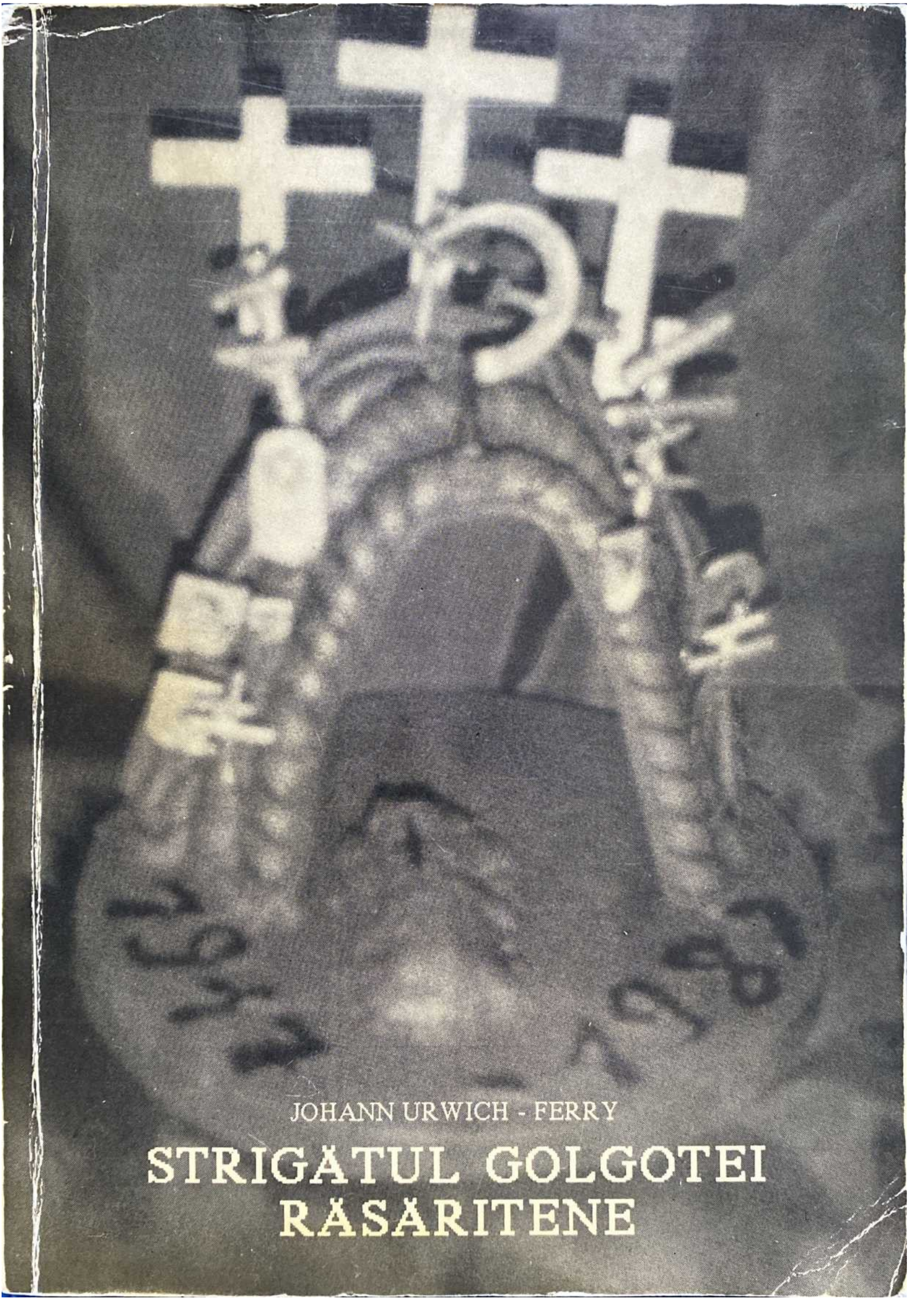

JOHANN URWICH - FERRY

STRIGĂTUL GOLGOTEI RĂSĂRITENE

no.

JOHANN URWICH – FEKı^ *
STRIGĂTUL GOLGOTEI
RĂSĂRITENE

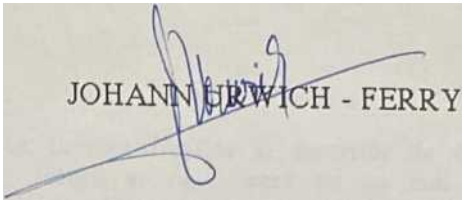

STRIGATUL GOLGOTEI RĂSĂRITENE

STRIGĂTUL GOLGOTEI RĂSĂRITENE

Copyright 1987 by Johann Urwich – München – West Germany Weltrechte bei Johann Urwich

Alle Rechte der Verbreitung, auch durch Funk, Fernsehen, fotomechanische Wiedergabe, Film, Tonträger jeder Art und auszugsweisen Nachdruck wird Vorbehalten.

Toate drepturile de răspândire prin radio, televiziune, fotomontaj, copierii,înregistrări, film, şi orice alte copieri tehnice sunt interzise fără aprobarea autorului.

Verlag : Komitee der Gefangenen Nationen – „Stindardul Românilor „ E~~ditura : Comitetul Naţiunilor Captive~~ - „Stindardul Romanilor „

Umschlagentwurf : Johann Urwich, 1986 Plastische Bearbeitung : Johann Urwich, 1986

DEDICAŢIE :

Dedic această lucrare fraţilor şi surorilor de soartă, de diferite naţionalităţi, religii şi rase, care nu au mai avut puterea sau posibilitatea să se reîntoarcă în sânul familiei naţionale, rămânând pentru totdeauna în pământul umed sau îngheţat, neprimitor, al întinsei Golgote Răsăritene sau Nordice.

Mulţumesc tuturor celor care prin aportul lor, conştient sau nu, m'au ajutat cu materialele necesare de-a putea scrie această lucrare, pentru a dezvălui omenirii adevărata fericire pe care Comuniştii Bolşevici Sovietici o pregătesc generaţiilor viitoare.

Cer iertare tuturora celor care nu-şi vor găsi numele scris sau pomenit, fie că l-am uitat, pierdut sau din alte motive pentru securitatea lor şi a altora nu au fost trecute.

Această lucrare să fie o pietricică din temelia – Monumentului Etern – a celor fără de nume, fără de cruce şi fără de lumânare, care prin lupta şi jertfa lor, au lăsat viitoarelor generaţii acest TESTAMENT, iar ultima suflare de disperare, ce-a ieşit din pieptul lor, a fost :

' Strigătul Golgotei Răsăritene”.

Munchen, 29 Mai 1986
Autorul

Motto:

70 de ani sunt o picătură de apă în oceanul istoriei, totuşi destul pentru a îngropa milioane de oropsiţi pe întinsa Golgotă Răsăriteană.” Ferry

Cuprinsul

Cuvînt înainte.		11
Cap.I.	- Cei daţi uitării.	20
Cap. II.	- În disperare de cauză.	45
Cap. III.	- Grupările de luptă contra	69
Cap. IV.	- De ce ?	91
Cap.V.	- Cine erau ei !	10
Cap. VI.	- Stemă sau Heraldică.	13
Cap. VII.	- Aşa a început puterea.	17
Cap. VIII.	- Ei au trecut pe acolo.	18
Cap. IX.	- Pe drumuri neprevăzute.	20
Cap.X.	- Banii nu au miros.	23
Cap. XI.	- Martirii şi cei daţi uitării.	32
Cap. XII.	- 0 mică socoteală.	33
Cap. XIII.	- Cine evadează.	35
Cap. XIV.	- Strigătul Golgotei Răsăritene.	36
Tabelul 1		38
Tabelul 2		39
Tabelul 3		39

CUVANT ÎNAINTE

În constelaţia apariţiilor editoriale din ultimii 40 de ani elaborate de diaspora anticomunistă esteuropeană, lucrarea actuală a D-lui Johann Urwich îşi va impune fără îndoială o poziţie prioritară. Aserţiunea de mai sus necesită argumentaţia de rigoare, fără a omite însă câteva precizări prealabile.

În primul rând tema dezvoltată de autor cu o dăruire şi responsabilitate emoţionantă, se referă esenţialmente la infernul fără asemuire (ca organizare, diversitate, durată şi amploare) la sistemul sovieto-comunist, ce întunecă şi blamează de decenii istoria extraordinară a acestui secol.

În al doilea rând, dedicaţia semnată de Dl.Johann Urwich certifică valoarea sa de testament, ca un omagiu adus „fraţilor şi surorilor de soartă”, ce au sfârşit tragic pe întinsurile Golgotei răsăritene şi nordice.

Trebuie apoi subEniat că redactarea şi tipărirea acestei scrieri s'a făcut sub auspiciile primei demonstraţii în Europa a Naţiunilor Captive sub comunism (Bonn, 19 Iulie 1986), urmată de crearea Comitetului Naţiunilor Captive – Europa, Dl.Urwich fiind în cadrul acestor două evenimente, secondat de semnatarul acestor rânduri, iniţiatorul şi organizatorul principal. Strigătul Golgotei Răsăritene ca şi lucrarea precedentă (Fără paşaport prin URSS), va contribui fără îndoială atât în faţa publicului cât şi a mass mediei occidentale, la susţinerea legitimităţii luptei diasporei esteuropene, de înlăturare a flagelului comunisto-sovietic.

Cunoscând precizările de mai sus se pun legitimele întrebări : ce anume particularizează lucrarea D-lui Urwich, ce conţine ea mai valoros, prin ce îşi justifică locul la temelia „Monumentului Etern” ale hecatombelor victimelor monstruosului sistem sovieto-comunist ?

A. Fără îndoială, valoarea excepţională a aceste cărţi este în primul rând aceea de document istoric. Autorul, el însuşi o victimă a sistemului comunist (ani de temniţă sau lagăr de muncă forţată în URSS şi ani de domiciliu obligatoriu după eliberare în România), a avut şansa extraordinară (folosită de Domnia sa maximal), de a culege mărturiile verbale a mti de martori, victime, foşti colaboraţionişti sau participanţi direcţi

la funcţionarea sistemului comunist sovietic.

De aici caracterul inedit, până la senzaţional al lucrării, valoarea sa de document, chiar dacă în finalul cărţti lipsesc indicii biografice cerute de o elementară etică ştiinţifică. De altfel, o asemenea muncă bibEografică a fost şi va rămâne multă vreme imposibilă, prin Epsa de acces la

. mal ales sovietice şi comuniste.

£ *L.M* 1. «“„ÎnXT& p«.r» «eeare du»r. aferent în acest secol în spateie u

de nivelul său de competenţă. activitatea „Grupurilor de luptă

1. Dezvăluirile uluitoare pri de Est ca forţă oponentă în

contra neomeniei” organizate ui terorist sub oblăduirea şi faţa ocupantului sovietic şi a sistem

îndrumarea sa. -.”Penare de tip „Stolipin”, model de

2. Istoria vagoanelor-inchisoare oe up r

‘“SSXemok. deportau în l«Stal politic

^^4^ Adevărul asupra asaltului „Palatului de iarnă (Febr. 1917), acţiune datorată nu clasei muncitoare (cum cu neruşinare minte de decenii aşa zisa istoriografie sovietică), ci garnizoanei Retrogradului, nemulţumită prin neprimirea soldei.

5. Povestea inginerului constructor Fittermann, pedepsit de Stalin pentru curajul de a-i fi replicat „asasinului georgian” că tehnologia sovietică în acel moment, nu poate reahza o limuzină de tip „URSS”.

6. Adevărul asupra votării constituţiei ruseşti la 15-18 Ianuarie 1918, lucru realizat prin alungarea şi maltratarea deputaţilor din sală cu trupe de şoc, ca cele conduse de evreul Leon Trotzki.

7. Analiza componenţei lagărelor organizate în URSS între 1918- 1927 (aristocraţie, funcţionarii şi ofiţerii imperiului ţarist, clerul necolaboraţionist, etc.)

8. Organizarea administrativă a Gulagurilor, însumând în acel moment (după datele culese de autor) 600 de centre, numerotate de la 1 la 600 şi „asigurând” chinuirea sau exterminarea în fiecare moment a unui număr între 9 şi 30 de milioane de oameni (variaţie explicată de fluctuaţiile valului de teroare).

9. Organizarea criminalităţii în URSS în patru zone geografice, cu

bî^stabilke NKGB_Ului’ ce’şi Primea recompensa (tainul) după reguli 800°ooodIă?1MaSUp? forţei „Ministerului de Interne”, ce

dispunea de plătiS în URSs î^on^nn5^ ° aViaţie proprie)’ 8°0 000 de agenţi P 11 T«r, SS ?1 500 000 mafara graniţelor imperiului sovietic Kruglow, sTowX°ÎdÎKBGeB;U1UiAînCepând cu Trotzki> continuând cu i al cezarului, subliniindu-se & dropow. Evident se dă cezarului ce- „embrionului”' Ministerului' de *ZlLe* aTuRSS t^ b'10n,r?Zerjinski al urmăreşte totodată metamorfoza ™ RSS| tenblla Tscheka”. Se instituţii devenită apoi GPU fFeb 1 “°J”enclaUlrâ a acestei bestiale (Ini-1934) şi NKGB (Febn 1941) 2)1 °GPU ^.1922), NKVD

În cadrul acestei istorii aflăm că modernul” Gorbaciov, şi atributele continua cu o nesăbuită şi perversitate dezgustătoare, şi-a început cariera politică ca „turnător” al echipelor de miliţie repartizate la staţiunile agricole. Catapultarea sa ulterioară spre vârful ierarhiei comuniste aparţine mai ales intervenţiei mâinii atotputernice a NKGB-ului.

12. Istoria mişcării comuniste din Grecia (culminând cu crearea EDAS- ului, ca armată aşa zisă de eliberare şi a guvernului provizoriu al „Greciei Libere” în munţii Gramos, acţiune plănuită şi finanţată de sovietici) oferă deasemeni pagini de lectură extrem de palpitante. Şi exemplele pot continua la nesfârşit !

Iconografia lucrării, impresionantă ca diversitate şi calitate, nu face decât să întărească afirmaţiile autorului şi să mărească valoarea lor de documente istorice.

B. Un punct extrem de greu în estimarea semnificaţiei globale a acestei cărţi o constituie şi valoarea sa ieşită din comun (mă refer în special la penuria dovezilor scrise) ca un act de acuzare teribil, vizând nu numai schingiuitorii principali (aparatul de represiune sovietic), dar şi colaboratorii voiţi sau inconştienţi ai lor (guverne, personalităţi sau mass media aparţinând lumii libere). Dovezile aduse de autor sunt grele precum plumbul, neiertătoare şi menite să producă coşmare celor implicaţi sau răsuciri în mormânt celor ce-au părăsit lumea noastră. Iată câteva piese ale acuzării :

1. Rolul monstruos jucat de lija Ehrenburg, autor al teribilei foi volante cu titlul „Omoară !”. Iată câteva fragmente din conţinutul ei : „Nemţii nu sunt oameni. Noi nu vom vorbi, noi vom omorî ! Omoară nemţi !” şi celebrul final, mostră de cinism şi bestialitate : „Nu te sfii, omoară !”.

2. Adevărata faţă a lui Martin Gorki, mândru de instituirea Teroarei Roşii”, sub bagheta celui, pe care-l considera un om de o mare bunătate : Leon Dzerjinski. Ca urmare a activităţii acestui „bun samaritean”, după datele furnizate de Dl.Urwich, din cei 5.888.000 de culaci oficial înregistraţi (posesori ai unei

parcele de pământ mai mare de 10 ha.) în anul 1932 nu mai rămăsese nici unul în viaţă.

3. Rechizitoriul la adresa ministrului de interne lagoda, vinovat de moartea a milioane de oameni cu ocazia construcţiei canalului M.Albă – M.Baltică, dat în exploatare în 1933, ce a decimat printre altele întreaga floare a creştinătăţii ortodoxe ruse, poate constitui baza oricărui act de acuzare incriminator la adresa acestui criminal patologic.

4. În panopEa călăilor, un loc de frunte îl ocupă Nicolai leschow, care printre altele, şi-a lichidat ex-şeful lagoda, cel ce a condus personal „marea curăţire” a Armatei Roşii (vara lui 1937), soldată cu executarea a 48.000 de ofiţeri, în frunte cu mareşalul Tuchatschewski.

5. Folosirea în scop ^X^Ta-^c^ XÄÄÄ. “ crimelor săvârşite de sovieU<V . grupul „Eaton-Boys”, agentul deVpiona/aNKGB-ului având ca leader pe Prof.Antony Blut, X constituit în 1931 şi care are la activ acte de trădare de patrie, imposibil de estimat în ceeace priveşte consecinţele lor.

7 Monstrozitatea actului de trădare săvârşit de comandamentul armatei engleze, ce a predat spre exterminare sovieticilor armata cazacă de sub comanda generalului german von Pawitz, călcându-şi cuvântul de onoare dat, nu poate fi acoperit de tăcere. Aceiaşi soartă a avut-o divizia croată predaţa tot de englezi lui Tito (exterminată până la ultimul om), sau a generalilor comandanţi germani, ce luptaseră în faţa Leningradului (executaţi fără proces sau condamnare).

8. De un rechizitoriu necruţător „beneficiază” şi Rosa Luxemburg, evreică de origine poloneză căreia se datorează teribilul verdict : „Conducătorii sindicatelor germane şi social-democraţii germani, sunt cei mai infami ticăloşi. Aceşti oameni trebuiesc băgaţi în puşcărie”.

9. Spre a nu se lăsa mai prejos (faţă de englezi), guvernul neutralei Suedii a predat la sfârşitul războiului mii de baltici, deşi toţi solicitaseră azilul politic. Faţă de această crimă autorul cere sprijinul „Tribunalului ceresc”.

10. Complicitatea diplomaţiilor occidentale şi a Naţiunilor Unite, care au aplaudat şi acceptat declaraţia oficială a guvernului sovietic din 5.05.1950, referitoare la minciuna repatrierii ultimilor prizonieri de război, capătă din partea autorului sancţiunea de rigoare.

11. Întreg sistemul sovietic este cotat de autor drept terorist, metodele folosite evoluând pe parcurs (primitiv iniţial, sofisticat ulterior vizând în primul rând distrugerea intelectualilor). Dovezi în acest sens, autorul oferă din

abundenţă.

12. Din tenebrele istoriei, Dl.Urwich scoate şi declaraţia cinică şi iresponsabilă a ficei preşedintelui RFG Ranke Heinemann, după care

de dorit o ţară comunistă decât o ţară care se înarmează ca herald^0 M^,<le?rer°"' treb"ie să fie F'"lru sovietici răscolirile faXX Îi m de,aM7' S"b,li"<l c" ca msetnnele Ä"%x::"aK^rept ae,sor,,c'« aceasta temă sunt pline d^nnms" ' taS"'' PaSimlc le«ate de ririteraSe d<! NKGB' – -P* ™ război taTaXleXe&e'

Pionierilor de

P iy45' duPă cum urmează : germani 400.000, japonezi 340-400.000, unguri 200.000, români 180.000, italieni 5-8000, francezi 7-800, olandezi peste 200, belgieni 5-600, etc. Aceste cifre sunt reamintite şi pentru a ne da speranţa că lumea actuală, ce nu uită cele 6.000.000 de evrei, victime ale hitlerismului, nu are dreptul să uite nici victimile Holocaustului sovietic.

C. Un element de mare valoare al cărţii d-lui Urwich îl reprezintă şi efectul său mobilizator la lupta anticomunistă ca organizare, rezistenţă, vigilenţă şi eficacitate. Exemplele în această privinţă abundă în cartea D-lui Urwich :

1. Pilda grevei dela Workuta se înscrie în pagina de aur a rezistenţei antitotalitare ; amintirea ei este un act de acuzare la adresa tuturor contemporanilor ce neagă sensul sau prevăd chiar chiar imposibilitatea unirii forţelor anticomuniste din lumea liberă. Dacă Workutanii au răzbit, trebuie să reuşim şi noi a-i egala în organizare, disciplină, perseverenţă şi eficienţă.

2. Infiltrarea sovieto-comunistă în Grecia de după război este minuţios analizată. Se dezvăluie astfel transferul refugiaţilor politici comunişti greci în ţara mamă, în cele mai multe cazuri fiind vorba de cupluri mixte în care elementul rus (soţ sau soţie) are întotdeuna studii superioare (mulţi medici, aducători de fonduri pentru conturile externe ale NKGB-ului). Transferul filantropic de bani de către sovietici către pensionarii greci comunişti exploataţi, trebuie să dea de gândit şi impune din partea grecilor patrioţi măsuri adecvate de precauţie şi contracarare.

3. Rezistenţa preoţimii lituaniene, manifestată prin nesemnarea unui act de condamnare a Papei Pius al XH-lea (1000 de refuzuri faţă de 19 semnături), poate reprezenta o pildă pentru contemporani.

4. Masca făţărniciei este scoasă şi de pe faţa ţarilor roşii

dela Kremlin, inclusiv a lui Gorbaciov. „A murit ţarul, trăiască ţarul” continuă să fie valabil în imperiul sovietic, cu singura deosebire că cei nominalizaţi în vremurile noatre sunt prim secretari ai CC ai URSS, în exclusivitate crescuţi şi propulsaţi în şcoala NKGB-ului. Machiajul folosit în toată scala perversităţii de către secţiile de propagandă şi dezinformare ale sovieticilor, nu trebuie să ne inducă în eroare. Din nou, judecăţi de mare luciditate şi actualitate în cartea D-lui Urwich.

5. Idem la trezire este şi dezvăluirea „montajului” de convocare în Piaţa Roşie din Moscova a soldaţilor ce urmau să plece pe front (1941), spre a-şi lua binecuvântarea dela cei circa 3000 de preoţi „pregătiţi” în prealabil în atelierele NKGB-ului. Aceasta se petrecea, după ce anterior sistemul torţionar sovietic lichidase toată floarea bisericii ruse şi demolase zeci de mii de biserici. O statistică oferită de autor referitoare la numărul de biserici raportat la cifra de locuitori a câtorva oraşe sovietice, dovedeşte clar discrepanţa între ce spun şi ce fac sovieticii,

.. în a folosi fără scrupule orice precum 5i grosoUm >»r “

mijloc, spre a-şi realrz« pl“« ' unei creJ,biUtâj i posibile sau a uuX”: – a politicii sov^e P«r ^zotii

de «urare, U fa,a

1 «p rare le are la activ sistemul sovietic, prin mana sa ZXaS, aparul de represiune, având la loc de frunte poliţia [56] Auto^nuS poate uita camarazii de suferinţă, nu vrea să uite morţii Gulaşului şi readuce în atenţia lumii occidentale contemporane obişnuita cu bun trai şi destido-manie, tragedia a milioane de oameni ; de aici titlul cărţii, de aici dedicaţia cu rol de prefaţă.

încă câteva exemplificări în această privinţă :

1. Rechizitoriul autorului la adresa colaboraţioniştilor cu sistemul sovietic, dela diplomaţi, la oameni de afaceri, membrii ai Crucii Roşii Internaţionale cu sediul la Geneva, etc., conţine nu numai tone de dinamită acuzatoare, dar are şi elemente naturaliste, amintind de blestemul arghezian. Cititorul obiectiv nu poate da decât dreptate D-lui Urwich, în cazul în care nu uită impresiile cutremurătoare trăite de el în anii de detenţie la sovietici, precum şi responsabilitatea ce o simte din toată fiinţa sa, pentru cei dispăruţi.

2. Memoria politicienilor occidentali ce sunt răspunzători de predarea către sovietici a tuturor celor încadraţi de regulile NKGB-ului drept „colaboratori” este împroşcată pe drept cu

sângele victimelor asasinate pe întinsurile Golgotei sovietice. Ca o sentinţă, autorul scrie patetic : „Ziua cea mare nu este departe şi atunci, ei şi familiile lor, vor răspunde de fiecare mort, aşa cum naziştii au trebuit să răspundă de crimele lor”.

3. Durerea străpunge deasemeni la citirea fiecărui nume de pe lista celor arestaţi şi internaţi în lagărul special Bautzen.

4. Finalul cărţii nu face decât să confirme sensul principal pe care autorul a dorit să-l dea mărturiilor sale. Prin glasul său, lasă să pătrundă strigătul de durere al tuturor celor ce au visat şi aspiră încă la o viaţă în libertate.

Ca expresie a năzuinţelor acestor sute de milioane de oameni, victime ale sistemului torţionar sovietic, rândurile D-lui Urwich dor la fiecare trtdÎe tUrbUră Pe 061 Cafe 56 confundă 111 ^ştiinţă, uitare, egoism sau r=spo«SÎ«‘c“cÎeTa X““'“ D4”i U™iCh’ 5‘ numele unei vprirak;i J • CUles Ş1 lrL?lruit mulţimea de date în financiare modeste de credinţă' Beneficiind de mijloace ' actorilor manI™ Pr•Pni * Pe deP0Zi*le autorul şi-a dus până la caoăr U1 tOrţlOnar al lagărelor sovietice, pana la capăt misiunea, apăsat de responsabilitatea sa imensă, de a da glas celor trecuţi în nefiinţă, precum şi celor ce au supraviеţuit, dar care – din diferite motive – nu au putut depune un asemenea travaliu.

1. Obsesia momentului judecăţii de apoi, este clar formulată în cele de mai jos : '„Va veni ziua când fiecare dintre noi va ajunge în faţa Judecătorului Suprem, unde va trebui să răspundă de faptele sale săvârşite în timpul vieţii lumeşti’ . Inutil de precizat religiozitatea decentă a acestui om de excepţie.

2. Făcând apoteoza libertăţii : („ea este şi rămâne bunul cel mai de valoare dăruit omului de către Dumnezeu”), „Ferry” Urwich se simte angajat plenar în apărarea acestei libertăţi, ca un soldat modest şi curajos, dar mai ales nedispus la nici un compromis.

3. Dârzenia sa în eşafodajul luptei împotriva comunismului are şi o altă justificare ; el crede din toată inima „într'o Europă unită, din Portugalia până în Ural, din Norvegia până în Şi cili a”. Conglomeratul de oameni în lagărele sovietice („fraţii săi de suferinţă”, i-au transmis certitudinea dorinţei lor de realizare a unei „ordini de oameni liberi fără nicio naţionalitate şi fără graniţe”. În îndepărtata Siberie, deţinutul Urwich a avut viziunea „primilor paşi spre o Europă unită”. Ori pentru o asemenea idee, merită să-ţi jertfeşti viaţa !

4. Un ultim exemplu spre a-şi justifica dorinţa sa arzătoare de a lupta şi a da tiparului prezenta lucrare, este subscrierea totală a lui K.Adenauer în faţa unor foşti deţinuţi politici germani la .comunişti : „Partea opusă comunismului este libertatea. Libertatea rămâne cea mai înaltă valoare a omului.

Dar libertatea este în primejdie în lumea aceasta şi cu asta şi noi germanii. La 17 milioane de germani libertatea le-a fost luată”.

Cu o asemenea structură morală, un om nu mai poate avea nici o stavilă, în ceeace întreprinde în numele unei cauze drepte. Credinţa totală în valorile vieţii, în libertate, reprezintă izvorul forţei D-lui Urwich, ce răzbeşte din fiecare pagină a cărţii.

F. Nu putem încheia aceste rânduri fără a reliefa rolul greu de arbitru obiectiv ce şi-l asumă Dl.Urwich în relatarea unor fapte, extrem de greu de încadrat sau comentat. Acest lucru îi reuşeşte cu prisosinţă, deoarece are de partea sa faptele relatate de martorii oculari şi apoi şi pentrucă este un om foarte drept. Iată exemple în această privinţă, care atestă perspicacitatea sa, de a tranşa lucruri care pentru un politian ar constitui un riscant slalom.

1. Analizând raporturile dintre Stalin şi evrei (într'o perioadă în care cererile de emigrare în Israel se înmulţiseră), autorul relatează despre un fenomen la care sovieticii nu se aşteptau. Aceştia, (adică evreii) nu doreau să intre în „maşinăria” NKGB-ului, cu toate că acest aparat de stat era ocupat mai bine de jumătate (dintre conducere şi anchetatori) de evrei. Ceva mai departe, analizând componenta etnică a lagărelor cu regim special găsim următoarea enumerare : ucrainieni, personalităţile «străinii balticii, finlandezii, semiţii, minorităţilor conlocuitoare _ discernământ relatează detaliat etc. Deasemem, cu o mar evreieşti ce şi-au dus cu demnitate tragediile unor evrei, _sa” Golgotei răsăritene. Intre aceştia se înscriu căzui mc Kanlan *(ce* a atentat asupra lui Lemn,

M.Gorki), căzu!cXÎ a^st condamnată la moarte ; dar,’ ETem^cabü, a refuzat cu curaj să părăsească teritoriul sovietic, fapt ce La adus am grei de muncă forţată în lagărele de muncă sovietice) ; cazul excelentului medic Prof.Plitniow, exemplu casic de ingratitudine comunistă, etc. . . . . , .

În cadrul problemei evreieşti, autorul dă multe detalii pnvind cazul lui Raul Wallenberg, diplomat ce a facilitat prin intermediul centrului evreiesc din Viena, eliberarea (în scopul emigrării) a circa 20-25.000 de paşapoarte.

înţelegător şi omenos cu camarazii săi de suferinţă evrei, precum şi cu familiile lor, cere însă respectarea adevărului şi nu admite (parafrazându- 1 pe Orwell), că 1 morţii evrei sunt

mai morţi decât alţii”. Două exemple în acest sens :

Comentând depoziţia unui rabin în faţa unei Comisii a Senatului American (după care în lagărele sovietice ar fi fost omorîţi 3,5 milioane de evre), autorul, fără a contesta această cifră (printre altele adăugăm noi, niciodată citită de subsemnatul în presa contemporană), precizează Este bine de amintit tocmai acum, că matadorii NKGB-ului şi ai justiţiei sovietice erau în majoritate evrei, precum şi o mare parte din politrucii lagărelor cu regim special”. Cu o concluzie obiectivă autorul conchide : Dacă astăzi, după atâţia ani dela sfârşitul războiului, se mai vorbeşte de un Auschwitz şi de alte lagăre, ce nu trebuie să fie date uitării, tot aşa, cred că acum, la răscruce de drumuri, nu trebuies daţi uitării cei morţi şi ce vii de pe întinsa Golgotă Nordică şi Răsăriteană ; iar călăii lor aduşi în faţa unui nou Nürnberg”.

2. Arătându-şi în cele mai mici amănunte buna credinţă şi respectul pentru adevăr, Dl.Urwich relatează fapte incredibile pentru cronica unui lagăr de exterminare : prezenţa unor activităţi sportive la Workuta (ootball, wolleyball, basket, etc.) precum şi a unor grupuri artistice, lucrun de neconceput în orizontul concentraţionar din România de pildă, lor Cnriv^nH[11] conta^tele sale cu membri ai masoneriei, remarcă discreţia unora) ■ „Dela°oam C’ r°1U1 intuiţllle Police, dar şi vasta cultură a mine în legătură cu^ *G1> mi'.am notat 0 mare Pme* cele scrise de autorul 8 anUmite Pen°ade ?i ev™nte politice”, conchide omagiu şi deci un prileTd^’ Cartea D'lui Urwich este un emoţionant reamintirea celor 180 000 de recunoştin]a- ^ste vorba nu numai de 00° de romaiu dlsPă^ „la apel” în lagărele sovietice, (cifră pe care tot mai mulţi din România de azi şi din exil doresc deliberat să o uite, în scopul ştergerii incongruentelor trecutului şi sporirii eficienţei lupte anticomuniste), dar şi de evocarea a numeroase chipuri de români sau de concluzii extrem de măgulitoare pentru noi privind comportamentul conaţionalilor noştri. Se precizează astfel, că 'balticii şi românii, bucovineni sau basarabeni, şi-au menţinut intotdeuna spiritul şi mândria lor naţională, precum şi datinile lor strămoşeşti”. Cu valoare de document, este şi precizarea că la „13 Iunie 1941, sovieticii au deportat în cel mai scurt interval 300.000 mii de cetăţeni români şi dintre naţionalităţile conlocuitoare ale Basarabiei”. În sfârşit sublinierea comportării omeneşti a Mareşalului Antonescu, eroul nostru naţional şi a guvernului condus de el, în problema evreiască nu face decât să ne ajute la restabilirea adevărului. Iată un paragraf :

„După cum este cunoscut, guvernul Mareşalului Ion Antonescu nu a admis deportări de evrei din România spre

Germania. Cea mai bună dovadă o aduce însăşi guvernul Israelului ca răspuns la provocările ce se fac la adresa guvernului de atunci. O altă dovadă este că, odată cu arestarea şi condamnarea lui Eichmann, Gustav Richter nu a fost tras la răspundere, nici măcar citat că a fost amestecat în deportare de evrei. Rabinul Moise Rosen din România de azi, omul Partidului şi sluga credincioasă a comunismului, tot strigă în gura mare, de câte ori are ocazia, afirmând că din România au fost deportaţi în Germania 300 de mii de evrei, o cifră complet falsă şi provocatoare. El se referă probabil la deportarea evreilor din teritoriile de Nord ale Ardealului care fuseseră cedate Ungariei în 1940, după verdictul dela Viena:”

Ajuns la capătul lecturii cărţii D-lui Urwich, am trăit pe de o parte satisfacţiile captivantului, ineditului, densităţii mărturiilor, dar şi apăsarea dureroasă a tragediilor relatate ; totodată, recunoştinţa fără margini că acelaşi Creator care a permis naşterea unui Hitler, Stalin, Pol-Poth sau Ceauşescu (listă extrem de incomplectă), a adus pe lume şi a înzestrat cu o forţă admirabilă în ducerea la bun sfârşit a misiunii lor profund umane şi justificate, a unor oameni de talie ca [1] Ferry” Urwich.

Strigătul de durere şi dorinţa de a spune adevărul oglindite în această carte aparţin deja istoriei. Cititorul urmează numai a da ascultare.

Dr. Florin
Mătrescu Essen,
15.01.87

STRIGATUL GOLGOTEI RĂSĂRITENE

de J.Urwich

CAPITOLUL I

CEI DAŢI UITĂRII

Motto: De mortuis nihil nisi bene.(lat.)

Era pe la începutul lunii Martie a anului 1950, iar primăvara se apropia cu zi ce trecea, dându-ne în sfârşit speranţa în zile mai bune, cu un soare luminos şi plin de căldură. _ . .

Părăsisem Bauzenul într'un grup destul de mare, dar în acelaşi timp, alte grupuri de câteva sute plecau în direcţii opuse, necunoscute mie atunci.

Cu toţii speram în libertate, poate unii dintre cei internaţi, au fost chiar eliberaţi, dar de ce atâtea complicaţii pentru a scăpa de noi ? Ce se întâmpla cu cei rămaşi în celulele aripei de Vest sau de Est, cu cei din marile săli unde vegetau încă la plecarea mea între 400 şi 600 de oropsiţi ai soartei, care măsurau zi de zi lungul şi latul celulei cu pasul, spre a-i afla suprafaţa. De multe ori, la calculaţia făcută nu ieşea nici un metru pătrat pentru un chiriaş aşa de nepretenţios.

Scăpasem de acest iad pământesc şi mă bucuram,, dar nu-i invidiam pe cei rămaşi, nici atunci când s'ar fi eliberat. A supravieţui din Bautzen, era cu adevărat o performanţă umană fără precedent, mai ales când auzeai la tot pasul scârţâitul articulaţiilor miilor de umbre umane, stafiile distrofice ale lagărului închisorii Bautzen-Gelbe Elend.

Golurile lăsate au fost peste noapte umplute, de te miri cum şi când au fost arestaţi şi aduşi de către NKWD-işti. O mare parte dintre cei internaţi din Bautzen şi care erau chiriaşii barăcilor, au fost condamnaţi de pe o zi pe alta la câte 25 de ani, pentru diverse delicte, majoritatea imaginare şi fanteziste. Adevărul era însă că văzuseră prea mult din arta teatrală sovietică şi culisele ei, din jocul artiştilor poporului, NKWD-istii. Aceşti oropsiţi trebuiau să dispară, chiar acum, după ce fuseseră am de zile reţinuţi ca internaţi, căci ochiul ager al NKWD-ului când°ir2fe în 61 pe mult căutaţii criminali de război, chiar şi atunci erau sniom CadrU1 £ei™e- Oricum, ˘TrXnorSe an?1fCare tFebUiaU liChidaţi SUb 0 formă sau alta' care cu o săntămână°* eXp^dlate Peste noaPte „ â la NKWD” şi mulţi saptamana în urmă mai vorbeau sau povesteau cum şi ce vor face la sosirea acasă, erau lecuiţi de toate visurile pe care şi le

făcuseră, căci trenul în care fuseseră îmbarcaţi îi ducea tot mai departe spre soare răsare, în ţara „fericită” a Sovietelor.

Alţii dintre foştii internaţi – acum condamnaţi – au fost transferaţi la Torgau, Buchenwald, Sachsenhausen sau chiar Neubrandenburg. Cu ei neam întâlnit mai târziu pe drumul cel lung şi fără de sfârşit, în Peresilka din Brest-Litovsk sau Krasnîi Preş din Moscova, cu alţii în lagărul dela Workuta sau Potma. Cu unii dintre cei, care supravieţuiseră şi celei de a doua perioadă de reeducare din lagărele siberiene sau cele ale Nordului îndepărtat, m'am reîntâlnit în vara anului 1955 în lagărul special pentru străini din Javas – Dumbravlag – Republica Sovietică Socialistă Autonomă Mordvină.

Ce s'a întâmplat cu cei rămaşi, cei care au fost predaţi autorităţilor noului stat RDG ? Ce fericire îi aştepta la fraţii lor ? Ii vor trata omeneşte, redându-le încrederea în ei înşişi, sau îi vor trata mai rău, cu o severitate mai aspră, ca să-şi arate fidelitatea faţă de noul stăpân şi eliberator ?

Noii stăpâni se arătară mult mai cruzi, mai indiferenţi şi de o brutalitate neimaginată, de parcă nu aveau nimic omenesc în ei, dovedindu-şi astfel buna reeducare primită dn partea învăţătorilor lor NKWD-işti, sub oblăduirea cărora se aflau. După două zile dela preluarea conducerii administrative a întregii închisori,- oropsiţii soartei simţiră evenimentul pe propria piele, prin subţierea supei care era şi aşa o zeamă chioră ! Dacă până atunci supa mai însemna o cât de mică bucurie în viaţa zilnică a oropsitului, acum era numai o dezamăgire, căci în faţa ochilor avea o spălătură de vase de o inferioritate de nedescris ca şi aşa zisele legume ce pluteau în castron; şi ere dacă aveai norocul să-ţi cadă în ciorbalâc, erau mai mult natură moartă, fiind de mult putrezite până să ajungă în cazanul mare. Putrezirera premeditată introdusă de noua conducere era şi misiunea cea mare pe care o aveau de îndeplinit şi pentru care îşi luaseră cu siguranţă angajamentul faţă de ' Nâcialnici' , de a lăsa să supravieţuiască cât mai puţini posibil dintre aceşti oropsiţi, care puteau deveni cândva martori oculari. Rolul nutritiv nu numai că se pierduse prin descompunere, dar în acelaşi timp îţi făcea scârbă prin mirosul pe care îl exala, încât multora li se întorceau măruntaiele flămânde, cu toată foamea ce-i chinuia.

Bătaia era la ordinea zilei, mai ales că majoritatea dintre cei închişi, credeau că noua ' Democraţie” (în care speraseră o viaţă întreagă şi pentru care luptaseră) le va da dreptul de-a protesta şi de a fi consideraţi oameni, ceea ce era ceva normal. Acest normal le fusese răpit de eliberatorii sovietici prin translatorii acestora din cauza necunoaşterii limbei ruse în care erau cercetaţi.

Saxonii care au fost şi sunt o ramură aparte din cadrul

neamurilor germane se revoltau foarte uşor şi nu le plăcea să asuprească sau să fie despre libertate. Aveau o cultură

^slo“ e“=d.X»l.Se »le -«Uor «gale europe« ,*i* « oda« 5i. au spus cuvântul când era aevoie' *mere u* apreciaţi, ei menţinând ca solda,! ,*i* ,*r* câ«Jl *mere»* o buna Seugere’e»0’”‘ 'î 10c S” ' foane “” oropsTei I«d ace,, oare au aj«« du> «sporea 5,” au da.”o nouă pame multor refugiaţi din teritoriile răsăritene germane, după 1945.

Desigur că se vor găsi unii care să contrazică aceste argumentaţii şi să spună că ţăranii i-au despuiat pe refugiaţi de bunurile lor pentru o mână de cartofi şi un pic de grăsime. Dar care ţăran nu a făcut-o, fie că era în zona de Est sau Vest ? Nu degeaba circula vorba că : „Ţăranul are de toate ; nu-i mai lipseşte nimic, decât covor în grajd şi cravată boului”.... Aceasta era situaţia şi contra ei nu te puteai pune, mai ales după ce a trecut!

Dar câţi nu au fost, care au dat tot ajutorul celor năpăstuiţi, ajutându-i cu ce au putut şi cu cât au avut, dar nimeni nu le-a mulţumit şi nici nu au fost sau sunt amintiţi vreodată, aşa măcar în treacăt, barem de vreo organizaţie de refugiaţi sau de vreun for naţional.

Tăinuirea este un lucru firesc, fiecare om având secretele lui pe care nu vrea sau nu poate să le destăinuiască altora. Sunt lucruri şi fapte personale care nu se pot destăinui în public, taine sufleteşti de care trebuie să se bucure numai el.

Dar sunt lucruri în lume şi secrete care nu trebuiesc ţinute, ci desvăluite public, ele nu ţin de intimitatea personală. Acestea sunt mârşăviile făptuite de unii pentru interesul personal, al unui prieten sau şef, al organizaţiei sau al statului din care fac parte. Atâta timp cât aceste secrete se limitează la o anumită rază de acţiune omenească, fără a aduce nimănui nenorocire este mai mult sau mai puţin admis. Cât timp însă, această rază de acţiune este inumană, criminală şi mincinoasă, nu trebuie tăinuită. Tăinuirea ei sau uitarea ei intenţionată este o crimă faţă de aproapele tău, de copiii şi familia ta, de viitorul neamului tău, în cunoştinţă de cauză. Grosolănia şi obrăznicia cu care eşti sistematic minţit şi distrus este ceva ce nu are margini şi nu trebuiesc iertate.

UiUii mC1 ajutOrii a J'utorilor 10G care au trădat cauza ordinele dar naţl0nala_umajia> cu de la sine putere sau executând part dm oleavaT “ Şefll∘r lor’ deve^d astfel că fac pane oin pleava societăţii umane.

acestor lagăre3şUnclLorf^r ^6! S0VietlC11 Preda seră administrarea

pe care ei le administraseră °r' Cel PuÎin de ochii lumii, lagăre îŞi găsiseră sfârşitul zeci *de*
Ump de CillCi ani şi unde
de mu de fune umane, după terminarea războiului. Ei muriseră de „moarte naturală" după un sistem bine învăţat şi experimentat pe marea Întindere a Glogotei Răsăritene, în ţara clasei muncitoare care se autointitulase „Uniunea Sovietică"!

Pentru toţi cei rămaşi închişi, chiar şi pentru cei morţi – indiferent de numărul lor – existau acte: acte de acuzare, acte de anchetă şi de recunoaşterea învinuirilor aduse, acte de tratamentul uman aplicat, din care reieşea că arestatul nu se putea plânge de anchetatorului, chiar dacă acesta îl snopise în bătăi ori îl maltratase zi de zi. Totul era legal şi uman în numele legii pe care o reprezentau şi în virtutea căreia preluaseră puterea prin revoluţia din Octombrie.

Aceleaşi metode şi tratamente le aplicaseră şi în Uniunea Sovietică dela bun început şi nimeni nu se plânsese, iar cei din Occident găseau numai formule de laudă şi admiraţie, până la înălţarea în slăvi a lui Stalin, criminalul notoriu cu care se îmbrăţişaseră şi îşi dăduseră mâna.

În zona sovietică germană, populaţia îşi vedea de treaba ei, având propriile greutăţi şi necazuri cu care trebuia să se descurce singură. Bucuria lor era că se sfârşise războiul, dându-le speranţa într'o Germanie unită, care să poată intra în rândul naţiunilor europene având drepturi egale, ca o mare naţiune ce era. Visul lor era o unitate europeană, care să elimine şovinismul naţional, înfrăţirea între popoarele europene care să aducă dela sine eliminarea graniţelor naţionale, cauza permanentă a ultimelor războaie distrugătoare.

Aliaţii împărţiseră Germania după bunul plac, căci ei trataseră această scindare, fără vreun reprezentant german, sau aprobarea poporului, după cum ar fi trebuit dacă erau într'adevăr ' democraţi" cum îşi făceau singuri reclamă. Fiecare dintre ei, acum puternici, încercaseră să-şi impună propria doctrină. Nu va trece însă mult şi aliaţii de ieri devin duşmanii de azi şi se vor împărţi în două tabere, descoperind că în gospodăria lor , „tăiaseră porcul greşit", după cum o să recunoască unul dintre ei ceva mai târziu, prea târziu. Nu numai atât, dar aceiaşi personalitate s'a făcut vinovată de sclavizarea a milioane de oameni, de aruncarea multor naţiuni în mod forţat sub ciubota sistemului socialist-bolşevic-fascist sovietic, făcându-le cadou, de parcă şi-ar fi dăruit propria cămaşă.

Germanilor li se aduce acuzarea de neomenie, de barbarie faţă de alte naţiuni şi popoare şi pentru care vină conducătorilor lor li s'au scurtat capetele la Nurnberg. Nu trebuie uitat însă, că ceea ce s'a întâmplat a fost opera unui

grup de poliţie şi forţe auxiliare şi în niciun caz nu a poporului german. Atrocităţile erau săvârşite în timpul războiului! pe care atât unul cât şi celălalt îl provocaseră sub o formă sau alta.

Totuşi lucrurile desvăluite, au făcut ca întreaga populaţie germană fie din Vest sau Est , să aibă înţelegere când erau condamnaţi cei ce făcuseră abuz de putere şi erau acum traşi la răspundere. Nu puteau însă înţelege cum era posibil ca populaţia germană, mai bine zis naţiunea

Harnnată sub toate formele posibile, aţâţându- aermană, să fie mereu condamn , Uţică ordinară întreaga opinie se contra lor pnn propaga a c P ea ce se întâmplase în timpul

publică mondială, în num tl”cunostiţă, nu se amintea că tocmai rtzbo.ul». Ca din eroare „ 1’lraea” în sf“a

acela caca işi dâdnsert mana 5‘X/e . chiar mai mulr. decât de influenţe. aveau mânu > â sinchisească de nimeni, învinşii st făceau “ “ “” X .'âzeau şi pedepseau tocmai pe cei eu eie“XpS“‘ «' t”“’- N” “ 5‘ “” “ ' ad7S Sâ

«îi atrocităţile efectuate de tot. abaţn contra armate. şi populaţiei germane, de multe ori Înzecite în raportcu cele comise de învinşii lor şi asta după mulţi ani dela terminarea războiului.

În cazuri concrete, de foarte multe ori cei mai mici erau condamnaţi la pedepse grele în timp ce şefii lor erau liberi şi se bucurau de protecţia aliaţilor dacă aceştia aveau nevoie de ei. Unde era greşeala sau politica, nu se ştie, lucru sigur este că erau protejaţi criminalii şi bine spălaţi de orice vină, dacă aceşti protejaţi erau de folos învingătorului.

Poporul german tăcea şi nu îndrăznea să facă nici cea mai mică opunere faţă de soarta impusă, în afară de câteva excepţii mărunte, sperând însă că totul va avea sfârşit odată şi odată. Astfel trecuseră primii ani de ocupaţie de la sfârşitul războiului iar fiecare zonă avea desvoltarea economică şi politică impusă de ocupantul respectiv, fără de rezistenţă deschisă, în speranţa unei uniri şi a unui „Tratat” de pace cât mai grabnic.

Aliaţii, cu toate conferinţele avute în timpul războiului şi după război, nu se putură înţelege asupra unei politici comune de ocupaţie, dar cum ei erau patru, au căzut de acord numai în înţelegerea marelui „ D , – Demontajul „ – „ Demilitarizarea” – „ Denazificarea „ – „ Democratizarea „,

Aliaţii din Occident au ajuns la o înţelegere comună, formând o singură zonă iar sovieticii o alta. În ambele zone îşi fac apariţia partidele politice, care propagă linia lor, o linie

posibil democratică şi pe placul aliaţilor. Fie zona de Vest sau Est, ele rămân sub pecetea sistemelor de influenţă în care sunt încadrate.

lari^d din VeSt eliberează Pe prizonierii de război, desfiinţează comra trun^^^ p011tlcă şi toţi cei testaţi după 1945 pentru acţiuni respective^a/rî °CUpaţie> SUJU condamnaţi de Tribunalele Militare

faC arestări “ massă_ zi de

Zi, deporindXpăVacul for 1 patFU lagăre sPeciale arhipline, se moare pe capete Tnr rnaţii Pohtici sunt reţinuţi până la sovieţice sfârşitul anului 1949 chiar </i fiind acei care au supravieţuit şi scăpat ™^ ■ ajW1ŭi 19501 foarte pUţIIU ţuit şi scăpat ca prifl Ufechile acuiu. ,ys ^.a sovietică fără condamnări şi deci eliberaţi. I-au îndopat câteva săptămâni cu „drojdie de bere” din care s'au umflat ca pepenii şi arătau graşi şi frumoşi pentru a arăta populaţiei germane cât şi celor care ii acuzau de neomenie, că totul era o calomnie. Din „umbrele” distrofice care fuseseră ani de zile deveniseră peste noapte niste falnici flăcăi. Dar la numai trei patru alte săptămâni după intrarea într'un ritm de viaţă normală, îşi pierdeau frumuseţea, se dezumflau, ieşind la iveală distrofia avută şi camuflată pentru scurt timp de înaintata metodă sovietică. Majoritatea însă, adică cei ce nu se putuseră abţine de a mânca lucruri bune şi grase, luară drumul cimitirului după un atac de inimă.

Condamnările se făceau noaptea, căci numai atunci se simţeau sovieticii în largul lor şi aplicau legile după bunul lor plac. În Bautzen au fost în unele nopţi, mai multe zeci de internaţi condamnaţi, încât se încurcau la intrarea şi ieşirea din sala de judecată recent improvizată. Toţi cei care au avut o funcţie cât de mică în timpul internării, dată şi impusă de organele administrative ale lagărului putând astfel să ştie câte ceva despre camarazii morţi, au fost condamnaţi. Condamnarea acestora avea un scop: ca timpul şi foamea, îndepărtarea şi frica, să-i facă să uite, de multe ori chiar şi cum îi cheamă. Acelaşi lucru s'a întâmplat şi în Uniunea Sovietică cu prizonierii de război, care au fost condamnaţi pe capete fără a face prea multă diferenţă între colaboratorii lor din timpul războiului şi după acea, care semnaseră manifestele prosovietice sau care au fost prezentaţi comisiilor Internaţionale de Cruce Roşie, după ce învăţaseră lecţia pe derost, înălţând în slăvi omenia şi bunul trai din lagărele sovietice precum şi comportarea umană a militarilor administrativi.

Nu trebuie dat uitării că în cele patru lagăre speciale sovietice din Zona de Ocupaţie a Germaniei de Est, au murit în timp de aproape cinci am, mai mulţi oameni decât în cei 12 ani ai regimului nazist. Tineretul era arestat pe stradă, dacă era surprins de controale inopinate. Dacă nu era în serviciul vreunei întreprinderi de interes sovietic, era dus voluntar la muncă patriotică în minele de uraniu din Erzgebirge. De aici

nu putea pleca până nu-i expira termenul administrativ dat de comandatura respectivă. Când au avut nevoie de braţe de muncă, au fost aduşi chiar prizonieri de război germani din îndepărtata Siberie, făcându- i să creadă că vor fi eliberaţi. Soarta le-a fost amară, când au văzut că au fost minţiţi şi au fost băgaţi cu forţa în minele de uraniu din Erzgebirge. Ce încredere mai puteau avea chiar şi cei ce au crezut delà bun început în ei !

Partidele politice atât din Vest cât şi cele din Est au introdus în lozincile lor de alegeri definiţia cu care au indus şi mai induc în eroare şi azi populaţia germană cu – UNIFICAREA GERMANIEI -. Un tratat de pace cu această ţară nu s'a încheiat iar aliaţii nici nu se gândesc s'o

facă, din contră cred, după situaţia internaţională, că se complac aşa. Poate că nici nu le convine un tratat de "PACE".

Din păcate nici Germanii nu sunt mai puţin vinovaţi de situaţia lor actuală, căci se mulţumesc tacit cu tot ce se petrece în jurul lor.

Nu cred, nici nu vreau să cred că asemenea situaţie ar fi posibilă cu francezii. Fac această diferenţă intenţionat, căci ambele grupuri naţionale au diferenţe vizibile. Francezii sunt mai întâi francezi şi după aceea vin partidele politice sau idealurile liberaliste. Franţa este Paris şi Parisul este Franţa. Parizienii sunt internaţionali cu un liberalism nemărginit, dar cu o conştiinţă naţională rar întâlnită. Parisul este o de aceea parizienii francezi sunt mai întâi

parizieni Nu am auzit că un parizian spune mai întâi ca este francez şi după aceea parizian, iar dacă unul a spus acest lucru, după mine, nu este parizian din naştere. Cu astfel de oameni îmi vine greu să cred că Parisul ar fi avut aceiaşi soartă cu Berlinul sau că s'ar fi putut construi un zid al ruşinii, ca la Berlin; ei ar fi mers direct pe baricade, chiar şi atunci când toţi aliaţii ar fi fost de partea opusă.

Pentru a desmorţi mădularele naţiunii germane din zona lor, sovieticii şi cu lacheii lor, duc o politică bine orientată înspre viitorul îndepărtat, cu lozincile unui front comun de acţiune în „Unitatea Naţiunii” sau viitorul Germaniei. Cu cât alegerile sau sărbătorile oficiale se apropie, aceste lozinci sunt lansate cu tot zgomotul posibil spre a aduce răsunetul necesar propagandei premeditate.

Sovieticii au sistemul lor de îndoctrinare şi-l aplică fără a se uita sau aminti ţelul final dorit de ei Naţiunii Germane. Ei însă nici nu au de gând să aplice ceia ce spun sau plănuiesc, căci la urmă dacă nu s’a realizat proorocirea, vinovaţi vor fi găsiţi, ca întotdeauna, – „Capitaliştii – Imperialişti Americani” -.

Tot ceiace dorim noi să facem şi am făcut până în prezent, este spre binele clasei muncitoare germane : eliberarea clasei muncitoare de sub jugul capitalist, care nu doreşte această unitate, deci un „Tratat de Pace” nici măcar ca un început pentru pacea lumii. Noi dorim şi-am dorit ca şi pentru viitor unificarea Germaniei să se facă după un tratat de pace, numai după planurile propuse de noi. care vin rfin adinei cnfiomini

clasei muncitoare germane și internaționale, spre binele poporului german, sub conducerea clasei muncitoare și-a partidului său reprezentativ". - sunt extrase din cuvântările reprezentanților sovietici și celor ai Republicii Democrate Germane.

S.E.D.-ul se consideră ca un nou tip de partid al unei conduceri marxist-leniniste pentru cadrele de partid, ca unic conducător al societății masselor de bază.

Aceasta ar fi definiția impusă celor care, la data de 21-22 Aprilie 1946, au înființat noul Parid S.E.D., prin unirea forțată a K.P.D.-ului (Partidul Comunist German) și S.P.D.-ului (Partidul Social Democrat

German). Ideea aceasta arzătoare de-a unifica ambele partide nu era şi dorinţa Moscovei, ci a funcţionarilor ambelor partide, care în lupta lor din ilegalitate, în afara sau în K.Z.-turile naziste, doreau ca toată clasa muncitoare germană să fie unită în lupta ei şi nu despărţită. Numai după alegerile din Austria şi Ungaria, unde comuniştii au avut pierderi catastrofale în faţa partidelor Socialiste, sovieticii, care la început fuseseră contra, găseau acum că această soluţie era bine venită. Nici trupele armatei roşii şi nici baionetele lor, nu putuseră înfricoşa pe alegătorii din Austria şi Ungaria şi nici promisiunile oferite de comunişti nu avuseseră şanse.

Conducătorii Partidului Social Democrat German din zona de Vest, în frunte cu marele Kurt Schumacher, refuzară categoric unificarea Partidului Comunist German cu Partidul Social Democrat German, neacceptând niciun fel de compromis. Socialistul Kurt Schumacher nu vedea în K.P.D. un partid care reprezenta interesele clasei muncitoare germane, ci o marionetă sovietică, dirijată din umbră de Moscova.

în zona de Est, socialistul Otto Grotewohl încearcă la început să reziste presiunii sovietice, bazându-se pe drepturile egale de partid, garantate prin ' Statut" de înfiinţarea partidelor în Zona de ocupaţie sovietică a Germaniei. Toţi cei care s'au opus cu încăpăţânare unificării partidelor, au fost arestaţi ; altora le-a fost suprimată libertatea prin domicilii obligatorii sub pază strictă.

Acesta este drumul parcurs pentru unirea partidelor SPD şi KPD, adică Otto Grotewohl cu Wilhelm Pieck şi înfiinţarea SED-ului. Pentru sovietici şi lacheii lor, era bine venită această unitate politică ; cel puţin pentru un început.

În vara anului 1948, SED-ul îşi dă arama pe faţă, declarându-se deschis orientării staliniste, însă nu înainte de a se debarasa de toţi acei care nu doreau să tragă la căruţa socialistă de tip moscovit. De rămas în posturile conducătoare, au rămas numai acei care s'au integrat total direcţiei şi directivelor dirijate.

La 20 Octombrie 1946, au loc în Berlinul mare (Gross

Berlin) pentru prima dată după război, alegeri libere la care Partidul Social Democrat German (SPD), se prezintă singur în faţa urnelor. Rezultatul obţinut devine o catastrofă pentru intenţiile sovietice, căci cine i-a uitat pe sovietici la ocuparea Berlinului şi aducerea culturii şi civilizaţiei cu căruţa ! SPD-ul a avut 48,7 % din voturi, pe când SED-ul, cu tot ajutorul primit de baionetele sovietice, numai 19,8 %. Această alegere a dat mult de gândit celor dela Moscova, iar concluziile trebuiau trase, în vederea consecinţelor ce urmau.

În zona de ocupaţie sovietică a Germaniei mai existau şi alte partide politice cu veche tradiţie admise prin decretul dat de SMAD. (Sowjetische Militär Administration Deutschland) Administraţia

Militară Sovietică din Germania.

Uniunea Creştin D®ffl∘C5at*,CDU) şi Partidul Democrat Liberal c;t 0 coaliţie, deţineau mult mat multe German (LDPD), dacă ar H ş. au specialiştii sovietici voturi decât coaliţia cea floaa m rarea difl umbră a propriilor interese adevărata lor măiestrie, P™ LDPD să meargă pe drumul impus şi reusind ca toti conducât∘7\e SU l acesteia. Dacă un politician nu se placut Moscovei şi în interes NKVD•ului ca conforma instrucţiunile.r p anumită staţiune balneară . Voi să-l trimeată în concediu undeva, ia u mefl i ţ∘na ajj ^rmătoromz^ autentic complexul de lagăre cy

În anul 195 & îfl brigada „Stroi-Kontor” de construcţii, l-S'TăsTpe Fntz Heincke (născut în anul 1902 în Dresden/Saxonia) care Sa avut o poziţie conducătoare până în anul 1933 în Partidul Social Democrat German (SPD). După 1945,luase parte activ la unificarea aşazisă istorică a KPD + SPD = SED, având şi de data aceasta un post de conducere cu o responsabilitate destul de mare. O fi călcat în străchini, căci nu degeaba a avut grijă NKVD-ul să-l aresteze, iar Tribunalul Militar din Dresden – Bautzener Landstrasse, să-l condamne la 25 de ani, conform paragrafului 58/6-l (spionaj). În Iunie 1953, este scos din lagărele din Workuta şi trecând prin lagărul de tranzit special din Tapiau, în 1954, pleacă spre Germania. Nu cred că a rămas în zona de Est, căci concediul scurt dar gratuit l-a lecuit să mai creadă în tovarăşii sovietici.

Un alt caz mai interesant, este acela în care chiar presa oficială sovietică desminţe dispariţia omului, cu atât mai puţin reţinerea lui de către NKVD, o metodă destul de des întrebuinţată de către sovietici în afacerile lor murdare. Este vorba de Gunter Stempel, Secretar al Partidului Liberal

democrat german (LPDL) din zona sovietică de ocupaţie. După arestarea lui, în anul 1951 în Berlinul de Est, trece prin centralele NKVD din Posdam, Karlshorst, Berlin-Lichtenberg şi ajunge, ca şi colegul amintit, în lagărul nr.2, mina nr.7, din Workuta. Presa sovietică precum şi cea din RDG, desmint orice amestec în dispariţia acestuia sau cunoaşterea noului domiciliu. Occidentalii nu puteau înţelege de ce sovieticii nu doreau deocamdată să fie cunoscute staţiunile de odihnă din întreaga Uniune şi mai ales cea delà Workuta. «snviot; în German^a de Est, se înscenează un proces-politic de tip care Gunter^ a*6”1611!3 procese înscenate în Uniunea Sovietică) în politice. Dupâlumde^zile'şi'duoăT Contfa UnoF Personalitâţi Est, este transferat din nn>d P termuiarea proceselor în Germania de în Suche bes Wodnei 7 StaţlUnea de odihnă. dar nu la Workuta, ci 1955, cred !e găSea Martie 1955. În Octombrie din Workuta şi vizita din Sent6 T*’ daU aSta sPre RFG> duPă greva Adenauer la Moscova. P ne 1955 a Cancelarului Dr. Konrad

În marele transport nr.3, din 16 Octombrie 1955, sosit în lagărul de tranzit din Friedland în RFG se găsea şi fostul secretar al Ministrului de Externe RDG Dr. Georg Dertinger, născut la 25 Decembrie 1902 în Berlin, în 1946 Secretar general al CDU-ului după care trecut în opoziţie. În 1949 la 12 Octombrie a fost numit Ministru de Externe al RDG-ului, nefiind membru SED, destituit la 15 Ianuarie 1953 pentru spionaj şi condamnat în Iunie 1954 la 15 ani. În toamna anului 1960 a fost eliberat şi a primit domiciliu obligatoriu. Secretarul lui Bernard von Mutius a fost arestat în Ianuarie 1950, împreună cu secretara lui Gerda Zimmermann. Ambii au fost invinuiţi de spionaj, condamnaţi de un Tribunal Militar Sovietic conform Paragrafului 58/6-l şi deportaţi prin punctul şi centrala NKVD din Berlin – Lichtenberg. El a fost trimes la Workuta în lagărul cu Regim special 12/14/16, iar ea a ajuns intr'un lagăr în Siberia. Bernard von Mutius ca funcţionar superior în noul stat German denumit Republica Democrată Germană, recunoscut ca atare „Suzeran” şi de sine stătător a fost totuşi arestat, cercetat, şi condamnat de NKVD-ul Sovietic, după legile „Constituţiei Republicii Socialiste Federative Sovietice Ruse” – RSFSR –, din 18 Iulie 1918, Paragraful 58, după care Tribunalele sovietice i-au condamnat pe cei arestaţi cu sau fără asentimentul Guvernului ţării în care se produsese infracţiunea ,în cazul nostru – RDG –, şi pe deasupra i-a şi deportat în URSS !

Bernard von Mutius, transferat în 1954 în lagărul din Suche bes Wodnei de unde a fost îmbarcat în transportul-nr.3, avea să ajungă în RFG în lagărul de tranzit Friedland, pe ziua de 16 Octombrie 1955, prin predarea de către autorităţile sovietice a

aşazişilor prizonieri de război autorităţilor RFG, conform înţelegerilor dela Moscova din Septembrie 1955. Asupra acestui punct voi mai reveni la timpul potrivit.

Din aceste cazuri autentice pe care le-am arătat mai sus şi le voi mai arăta, reiese că sovieticii şi după declararea Republicii Democrate Germane, fără să ţină seama de drepturile legale şi internaţionale faţă de guvernul şi autorităţile respective, au făcut ce au vrut şi cum au vrut – ca de altfel în toate ţările ocupate „eliberate” de ei fiind ajutaţi de colaboratorii lor special instruiţi aduşi în rucksacurile de manutanţă ale Armatei Roşii în 1945. Toate Convenţiile Internaţionale semnate de Guvernul Sovietic înainte şi după 1945, au fost şi vor rămâne numai un ' bluff” pentru miopia Occidentalilor.

Cred că ar fi greşit să nu pomenim de unii care au deţinut sau deţin posturi conducătoare în ierarhia RDG-ului fiind activişti în SED colaboratori de încredere ai NKVD-ului sovietic, fără de care n'ar fi putut face carieră.

Unul dintre carieriştii şi colaboratorii deschişi ai NKVD-ului era şi Ministrul Securităţii Statului RDG, Erich Mielke, născut la 28 Decembrie 1907 în Berlin. Din 1925 în KPD, a lucrat ca reporter la

t 1011 a asasinat doi poliţişti şi anume : Anlauf ziarul „Roten Fahne”. În 19J1 « unde a dispărut. Reapare în

Lenlt. te»« * « “ CM1 din Spania la care j. p«.. În 1936 ca instructor în Război evadează şi ajunge în URSS, unde 1940 este internat în Franţa u este detaşat în Germania activează în Armata Roşie! pa făcând parte din grupul special, “ X^^SeneX NKVD, I»an Serow. despre care vom mai ’t'W. a

Începu.

“ “U°rX“m S» la Mie 1950 devine membra m cieM cerni „ 195« Deputat în VolksHammer. La 24 luUe 1953. 10°” torul Secretarei» de Stat în Ministerel de Interne ,1 General-Locotenent La 24.11.1955 a fost numit Secretar de Stat şi locţiitorul Ministrului de Interne, la 1 Noembrie 1957, Ministru de Interne în locul lui Ernst Wollweber, destituit pentru grupare opoziţională contra lui Walter Ulbrich. Acesta fusese în 1940 arestat şi condamnat în Suedia la 3 ani, pentru trafic ilegal de arme şi sabotaj, extrădat sovieticilor la cererea acestora şi detaşat în 1945 în zona sovietică de ocupaţie, iar Mielke a primit drept recompensă pentru serviciile sale şi

gradul de General Colonel. Subordonaţii lui direcţi erau : Generalul Locotenent Bruno Beater (SED), Fritz Schrbder (SED) General Locotenent şi Generalul Locotenent Markus Wolf (SED) (după unii Enciclopedişti din lagăr care lucraseră în cadrele Poliţiei zonale Sovietice, înainte de a fi arestaţi pentru spionaj, Mrkus – zis – Mişa, era „Homosexual” chiar „Sadist”) cu toţii educaţi şi crescuţi în serele NKVD-ului.

Wilhelm Zaisser, născut la 19 Ianuarie 1893 în Gelesenkirchen- Rotthausen, a intrat în KPD în 1920 devenind Comandantul armatei roşii Roten Armee' în regiunea Ruhr. În 1924 făcea parte din prima şcoală militară din Moscova iar din vara anului 1924 era agent al serviciului 4 din comandamentul armatei roşii. Lucrează apoi ca agent în China de unde se reîntoarce şi intră în Academia de Război, secţia comandourilor din străinătate. În 1936 îl găsim în Spania, omandantul celei de a XlII-a Brigadă Internaţională, iar mai târziu sub numele de Generalul Gomez devine şeful Statului Major al Brigăzilor ig^{t}_^{e}^^{nat}i^{o}^{nale} V^{1} Războiul Civil din Spania. Se reîntoarce în URSS în a fost ConT^{Za}, ^{Ca},^{traducător} * Editura Komintern. În timpul războiului n «45 dXiXV“ T* ^{P}°“Ce di“ Krasnij-Gorsk. LandulSacZ-X, * $^{Serow'}$ ^{d}™ne politiei în Februarie 1950 a fost â ^{milu}^^{tru} ^{de} interne al Landului Saxonia. În membruVcom’teXc” “â <“”'7 “^{e} SeC'“iU”' b 950 după arestarea lui Seria 1 se ' ^{raenlbru} *^{n} Biroul politic. În Iulie 1953 colaborator : Rudolf Hernista^ ^{func}ît^{u}nile totodată cu ale altui Herrnstadt. În Ianuarie 1954, a fost exclus din partidul SED, şi a murit la 3 Martie 1958 în Berlin. Până la urmă îşi dăduse seama că luase drumul greşit şi începuse să se considere mai întâi german şi după aceea membru de partid, pentru care a plătit cu vârf şi îndesat.

Un alt colaborator activ a fost Vincenz Müller, „turnător” şi colaborator al NKVD-ului, născut la 5 Noembrie 1984 în Aichach, Bavaria superioară. Ofiţer de carieră în Statul Major, în 1943 General- Locotenent, decorat cu Crucea de Cavaler, Comandantul Corpului XII de Armată şi înlocţiitorul Comandantului Suprem al Armatei a 4-a, a capitulat în vara anului 1944 în ragiunea Minsk. În lagărul de prizonieri de război se ataşează „Comitetului Naţional Germania Liberă” (Nationalkomitees Freies Deutschland) şi face parte din Uniunea Ofiţerilor Germani, înfiinţată la 13 Septembrie 1943 în Uniunea Sovietică. Participă la mai multe şcolarizări, aşa zise – Antifasciste – sub îndrumările lui Wilhelm Zaisser. Spionează în rândurile propriilor camarazi şi subalterni în lagărul de prizonieri nr.5 din Stalino (Căsuţa Poştală 5110-44 după 1953), este demascat de camarazii săi şi eEberat în

Septembrie 1948 în Zona de Est – zona de ocupaţie sovietică. Devine membru în partidul NDPD – (National Demokratische Partei Deutschland) Partidul Naţional Democrat German, un partid dirijat din umbră de către SED şi SMAD. Acest partid a fost înfiinţat la 21 Aprilie 1948, primind Licenţa de activarea partidului, aprobată de SMAD din 16 Iunie 1948. Müller a fost intenţionat dirijat de către NKVD să intre în NDPD, spre a avea informatorii lor direct în conducerea partidului, unde a reuşit să preia în Februarie 1949 conducerea poEtică. Din Octombrie 1949 până în Octombrie 1953 a fost prim locţEtor al Preşedintelui de Partid NDPD. În această perioadă de timp el a Evrat o mulţime de membri de partid ce nu erau de acord cu politica dusă şi cu ocupaţia sovietică, care au fost arestaţi şi condamnaţi de tribunalele Militare Sovietice sau de Tribunalele RDG. Urni au ajuns în lagărele din Workuta unde E dusese soarta şi trădarea lui Vincenz Müller. În 1952 este numit Inspector General al Poliţiei Populare, iar în 1953 General-Locotenent şi devine şeful Statului Major al Poliţiei Cazarmate. Delà 18 Ianuarie 1956 primeşte funcţia de locţiitor al Ministrului de Interne dar în acelaşi timp şi locţiitor al Ministrului Apărării Naţionale. Este pensionat în 1958 în pEnă glorie şi se sinucide la 12 Mai 1961. După pensionare avusese timp suficient să-şi privească trecutul şi mârşăviile făcute aproapelui său. Deci, vorba veche : „Dumnezeu nu bate cu ciomagul”...

Numai astfel putea fi preluată munca murdară a NKVD-ului de către Securitatea Statului, în timp ce sovieticü îşi reţinuseră exclusivitatea operaţiunilor. înaintaşul lui Erich Mielke nu fusese destul de serviabil şi bun „turnător” după ce se înăscăunase în postul primit, unde în misiunile avute îşi murdărise mâinile de sângele nevinovaţilor. Acum

. – sovietice ori poate că trăsese trebuia să dispară, după metod^le t lucru nu le-a fost pe plac, cu ochiul în bucătăria şefilor * ă Republica Democrată Germană, pe La 7 Octombrie 1949 se Procl £ puterea de Stat este predată de Germs.ua (SMAD) noului către Administraţia Militar» NKVD-ul sovietic se retrăgea în Guvern. Desigur că în ace; ş p. nestingherit de nimeni centralele sale, de unde. a ^Zastă dată, sovieticii s'au ţinut de ca şi până atunci. P pntsdam din 1945, dar, pe de altă parte, înţelegerea cu aliaţii °r aliaţii ior din Vest, cu lozinci zilnic „spre611 Xmanie unifă şi democrată”. În fond nu făcuseră altceva Oecât W neteziseră drumul care sâ-r duci la felul lor twal – acapararea în emisfera lor a «ne. pârf. din Germania, acum denumind-o „Republica Democrată Germană”.

Scurt timp după capitularea armatei germane, în Mai 1945,

sovieticii începură propriul lor program de administrare de tip „Sovietic”.

Puterea absolută este preluată de SMAD – Administraţia Militară Sovietică din Germania – care prin ordinul nr.2 din 10 Iunie 1945, dă aprobarea înfiinţării de partide politice antifasciste, dar democratice, precum şi de organizaţii sindicale libere. Fiecare Partid trebuia să înainteze o cerere de aprobare către SMAD, în speranţa primirii şi împuternicirii licenţei de admitere ca Partid Politic.

În cursul lunilor Iunie şi Iulie 1945, îşi primesc licenţa : Partidul Comunis German – KPD, Partidul Social Democrat German – SPD, Partidul Uniunea Creştin Democrată Germană – CDU, Partidul Liberal Democrat German – LDPD, ca partide admise şi autorizate oficial de SMAD.

Ca organizaţii de massă, care au rămas până în zilele noastre şi sunt active, le mai putem spune şi „Avangarda Proletariatului Internaţional” din 1945, sunt : Uniunea Sindicatelor Libere din Germania şi Uniunea Culturală. În 1946, se înfiinţează Tineretul Liber German – FDJ După aceasta, pe parcursul anilor care au urmat, au mai fost admise cu licenţă NDPD – Partidul Naţional Democrat German la 16.06.1948, mai multe partide şi organizaţii, aşa pentru frumuseţea ochilor, şi pentru fericirea adusă din Raiul Sovietic şi lăsată pe unde au trecut.

„ZZ * sistemului de organizare sovietică o constituie şi războiului^ CU atâta PerseverenIă pentru a recupera daunele O caracterisZă^^«P firilor, în relitate pentru a jefui, niciodată de cuvânt şi a^uZ'0? de a ftU Se ţifle XZme ~

Armatei Roşiiînmimultf oTZ înfăptuit de SMAD cu ajutorul de înţelegerile avute de a dem^ – principale- Sovieticii nu s'au ţinut demonta în primul rând industria de război ce trebuia lichidată pe întreg teritoriul german. Ei au demontat şi confiscat tot ce le cădea în mână, fie că aveau dreptul sau nu, fie că aceste obiective erau numai pentru producţia de larg consum pe timp de pace, unele de neînlocuit pentru moment din cauza întreprinderilor distruse prin bombardamente sau în timpul războiului. Acest lucru îi interesa pe sovietici foarte puţin, mai ales pe grupurile speciale ale comisiei de demontaj ale SMAD-ului şi Armatei Roşii. Vom încerca să împărţim demontajul sovietic în şase perioade ce sunt legate de evenimentele timpului de distrugere industrială şi economică a unei părţi din Germania, de după război.

Cel mai rău product nu poate fi înlocuit dacă nu există altul, dar sovieticii luau totul fără a putea acoperi necesităţile populaţiei pe care de bine de rău doreau să o câştige de partea lor. Din contră cu orice obiect demontat în afara celor din industria de război, nivelul de trai şi aşa scăzut devenea

insuportabil, iar massa de muncitori (Proletari) îşi pierdea serviciile ajungând pe stradă muritori de foame. Ce încredere mai puteau avea în „Eliberatorii” lor, dela care unul sau altul speraseră o viaţă întreagă ? Nici marea propagandă nu mai ajuta cu nimic. Dar să vedem cum s'a efectuat acest Demontaj în perioada 1945-1953.

1. De la capitularea armatei germane în luna Mai şi până la ocuparea Berlinului de către cei patru aliaţi în Iulie 1945, sovieticii s'au grăbit să demonteze şi să transporte tot ce se putea lua.şi transporta din fabricile şi obiectivele industriale, în deosebi din sectoarele Berlinului de Vest. Astfel, într'un timp scurt, circa 460 de întreprinderi au fost complet demontate şi transportate cu ajutorul Armatei Roşii, adică circa 75% din capacitatea intactă rămasă la sfârşitul războiului.

2. A doua perioadă de demontaj se extinde din Iulie şi până în toamna anului 1945. În această perioadă au fost demontate mari complexe industriale în întreaga zonă de ocupaţie sovietică ca şi întreprinderi cu capacitate mijlocie până la mici ateliere. Tot atunci sovieticii încep demontarea celei de-a doua linii de cale ferată precum şi a instalaţiilor de producţie din industria cărbunelui, cărămidei, textilelor, hârtiei, zahărului etc.

3. A treia perioadă de demontaj începe în primăvară şi ţine până în Octombrie 1946. În această perioadă au fost demontate şi transportate peste 200 de obiective mari industriale, chimice, hârtie, încălţăminte, textile, etc.

4. A patra perioadă durează din Octombrie 1946 până în primăvara anului 1947. Cu toate că noul Comandant Suprem al trupelor Sovietice de Ocupaţie din Germania de Est, Mareşalul Sokolowski a anunţat oficial la 21 Mai 1946 că „Demontajul” pentru despăgubirile de război s'a încheiat în zona Sovietică, numai după patru luni a început cel de-al patrulea val de demontaje cu o şi mai mare intensitate ca cele precedente. Drept exemplu este firma „Zeiss” din Jena, electrocentrale,

f « unele obiective industriale care au lucrat
până hidrocentrale, tipografii ş so vietici.
în ultimul ®oment numai penw 1947 Ş1> ca un vârtej

5. A cincea Perioadă, încep brufl şi prelucrare, fabrici de
“VXXXprec”“51 s”i 1 km'de demontarea a trei mân ini p j sant este faptul

că majoritatea parte S—- de ACïiUfli dlft

P6 d- ™ mici datorită
demontărilor efectuate în diferite perioade anterioare

Desigur că sovieticii au redonat anumite întreprinderi din

industria grea noului Stat RDG, ca un gest de prietenie, după cum sena presa vremii Un singur lucru uitaseră aceşti lingăi de gazetan să sene, sau poate că nici nu aveau cunoştinţă de el, dar trebuie ştiut că mai multe dintre aceste trenuri cu materiale s au aflat la Workuta prin anii 1950-51 şi altele în regiunea Novosibiersk, la Stalingrad, altele în regiunea Perm, până ce unele au fost reîncărcate şi transportate înapoi în RDG. Ele au fost date drept „Cadou[1] din partea sovieticilor, clasei muncitoare şi poporului Republicii Democrate Germane.

Adevărul era altul : Sovieticii, la demontare, nu ţinuseră cont de planurile de construcţie şi nici nu făcuseră planuri de demontare. Fiecare şef de demontaj avea un termen, avea un plan dat de Organizaţia de Partid pe care trebuia să-l îndeplinească, dacă nu, era considerat sabotor şi putea fi condamnat. Expediate în URSS, nu era suficient ca aceste obiective industriale să fie demontate şi încărcate în vagoane, ele ar fi trebuit să fie planificate unde şi în ce fel vor fi reconstruite. Trenurile şi vagoanele au fost pe parcurs aşa de încărcate, încât sovieticii au ajuns la concluzia că mai bine şi mai practic este să scape de ele, dându-le Cadou” noului Stat şi Guvernului RDG.

Dar nici aceştia nu puteau începe aşa de la o zi la alta remontarea lor, nemaiavând planurile de construcţii. Salvarea a venit de la vechii specialişti pensionaţi, care cândva montaseră aceste uzine şi obiective în ustnale. Cel mai renumit a fost un maistru de montaj, care cunoştea în strl^nă^r dinafară Planurile de montaj, montase multe în viaţa lui şi din cauza w' ar acum nu se mai putea deplasa pe picioarele proprii atunci când este invalid. P infăPtU1 un specialist german, chiar uzine şi obiectÎve^indVtnAl^6^3 ** Urmărim drumul parcurs de aceste întreaga întindere a Golgotei RT* descoperi că ele fiind răspândite pe gotei Răsăritene de-alungul şi de-alatul căilor ferate între Berlin şi Wladiwostok, unele s'au pierdut din prostia şi necunoştinţa unor îngâmfaţi, doctrinari ai Leninismului-Stalinist- Marxist.

Cât priveşte cererile sovietice pentru plata despăgubirilor de război privind întreaga Germanie, ele se ridicau la 10 miliarde de dolari USA, la cursul de 2,50 DM., curs impus de sovietici. Din datele publicate oficial de Ministerul pentru Problemele Generale Germane din Bonn – 1963 – şi calculele, făcute de ei după toate datele avute, reiese că sovieticii şi-au însuşit circa 66,40 de miliarde de DM., adică 26,5 miliarde de

dolari. Perioada aceasta dintre Mai 1945 şi sfârşitul anului 1953, a adus un surplus de 16,5 miliarde de dolari, peste cota care li se cuvenea după despăgubirile impuse de ei înşişi. Trebuie însă amintit şi că : în această sumă fantastică nu au fost calculate munca specialiştilor germani, luaţi voluntari sau cu forţa în URSS, a prizonierilor de război, a deportaţilor de origină germană din toate ţările ocupate de sovietici ca România, Ungaria, .Iugoslavia, Polonia, Prusia Orientală, ţările Baltice şi URSS, numai pentru că erau de origină germană. Mai trebuie adăugaţi deţinuţii politici deportaţi până în 1955 din RDG în URSS şi exploataţi în regiunile cele mai aspre şi grele. Apoi câştigurile de pe urma patentelor germane, câştigurile din exploatările de uraniu, câştigurile avute de întreprinderile de Comerţ Acţionare Sovietice din RDG, câştigurile şi beneficiile aduse de Flota Maritimă şi de Pescuit a RDG- ului, legate de Societăţile Acţionare Sovietice, în afară de câştigurile ce nu se cunosc şi cele care nu au putut fi urmărite sau înregistrate în rubrica – „Despăgubirilor de Război” – din anumite motive cunoscute sau necunoscute mie sau altora.

Am văzut ce s'a întâmplat cu clasa muncitoare din fabrici, să vedem ce s'a întâmplat cu clasa muncitoare ţărănească căci şi ea era unul din stâlpii socialismului în noua orânduire de tip sovietic, cu legi de îndoctrinare Leninist-Marxiste, mai mult Staliniste – şi asta cu orice preţ.

În Septembrie 1945, sovieticii înfăptuiesc reforma agrară după bunul plac şi propriile metode, cu toate că o astfel de expropiere nu se putea face juridic de o putere militară, care abia ocupase ţara învinsă şi care nu avea încă nici măcar o conducere de Stat proprie. Aliaţii din Vest, care aveau aceleaşi drepturi militare, nu au făcut aşa ceva, iar dacă au protestat, nu au făcut-o cu destulă convingere.

Chiar în dezbaterile doctrinare marxiste s'a ajuns la concluzia că : Revoluţia din Octombrie 1917 a fost o revoluţie pentru „Pace” şi naţionalizarea pământurilor moşiereşti cu împroprietărirea ţăranilor, care făceau parte din marea massă a populaţiei, dar care erau în majoritate analfabeţi. Câştigarea ţărănimii nu a fost făcută cu teoriile extrase şi învăţate din „Capitalul” lui Marx şi Engels, şi nici cu lozincile conducătorilor roşii, ci cu pământul promis cu care au fost

■ ământ care, numai după câţiva ani, le-a amăgiţi împropietănţii, acelaşi p donatori, care în fond le fost luat în colectivele agricole, dăduseră ce nu le apatţmeau

sovietică întâlnită de atâtea ori prin

Un alt exemplu este siao de schingiui pn n oamenii lor, lagărele lor, unde ne avan j comufl Aceştia flU munceau, daf

întrebuinţau Blătnoi oierdeau sau câştigau cămaşa ta sau a jucau cărţi zi şi noap 5 P sau alWia dintre floi> vieţ. vecinului, pe care j > ? socoteală nimănui. Toate acestea nu XXXÂ”* 5i revoMonarii din Octomb”e 1917 acam d»Pâ «perie«, de-arunci «. » propagandă

“T«isut 5i «» revoluţionar rus, cu trup şi suflet pentru Îmbunătăţirea traiului la sate un maexist convins, autor al mai multor lucrăm, om cult şi intelectual dar şi stăpân pe cuvântul lui. E vorba de Gheorghi Valentinovici Plehanov (1856-1918). Ca marxist combătea şi spunea deschs : „Capitalul” lui Marx a fost scris pentru muncitorii din industrie şi nu are nimic de-aface cu ţărănimea muncitoare, care ne dă pâinea de toate zilele prin munca ei, iar Marx nu cunoştea nici pe departe viaţa ţăranului rus. Revoluţionarul Plehanov, susţinătorul tezei, a trebuit să plătească destul de scump acest lucru. Unii foşti revoluţionari activi care supravieţuiseră prin lagăre, spuneau că el fusese înlăturat de TSCHKA şi că asaltul Palatului de iarnă din Petrograd a fost opera garnizoanei militare nemulţumită că nu-şi primise solda de luni de zile şi nici decum a proletariatului muncitor rus din fabricile şi şantierele Retrogradului.

În anul 1945, sovieticii erau o mare putere, una învingătoare şi îşi puteau permite câte ceva, aşa ca să se ştie de către cei în necunoştinţă de cauză ce îi va aştepta în viitor.

Sovieticii au expropiat peste 7000 de propietari, care aveau mai mult de 100 de hectare – desigur fără despăgubiri -. Marea majoritate a acestor propietari i-am întâlnit în lagărele din Bautzen şi Sachsenhausen şi erau cei ce supravieţuiseră până la sosirea mea în acest renumit lagăr. Pământului la ţărani, n'a avut efectul scontat, astfel că MAD-ul a fost până la urmă obligat ca pământul rămas să-l dea ideo^na r^’ °ra?elor’ judeţelor Şi chiar Landurilor. Era o înfrângere colectivelor*/6 °rmei agrare’ dar era şi primul pas spre înfiinţarea voluntară” da a gospodăriilor de Stat. Intrarea în una sau alta era clei “ era SOrae h flUi° declarat „d^^ * Poporului”,
conducerea lui Stalin'ri \ 1 asei.muncitoare de la oraşe şi sate, sub Comunist, etc.etc U1 alter Olbrich, în frunte cu Partidul

Democraţii Populară ^Xe'avus/ Ziua de lungă în toate ţările de

^enţă, la împărţirea delaTeherXÎeÎXea

Cu ocazia unei manifestaţii la care lua parte şi Walter Ulbricht, acesta scăpă o frază fără voia lui dar cu mare sinceritate, care în fond proorocea viitorul acestei Zone” şi al

noului sistem :

- „Totul trebuie să arate democratic, însă noi trebuie să-i avem pe toţi în mână”.

Ştia el ce ştia ; altfel nu şi-ar fi permis aşa ceva !

Naţionalizarea industriei, în primul rând celei de Stat şi a acelora care erau proprietăţile fostei armate germane, au dus după confiscarea şi naţionalizarea lor, la înfiinţarea şi întemeierea (de tip capitalist) a unor Societăţi Acţionare Sovietice (Sowjetische Aktiengesellschft) SAG, – un alt aspect al imixtiunii sovietice în ţările subjugate. Acestea aveau o identitate perfectă, dar cu alte nuanţe, decât cele apărute în România sub numele de SOVROM.

Dela dictatorii celui de al III-lea Reich, au rămas moştenire, printre altele, mai multe lagăre de Tip K.Z., ce fuseseră eliberate cu atâta trudă de forţele Armatei Roşii. Presa sovietică şi internaţională, varsă butoaie întregi de cerneală, despre tot ce s'a întâmplat acolo, dar uită să scrie (nu era democratic) că nici nu se răciseră bine paturile de scândură comune, iar văzduhul mai era încă îmbibat cu miros de pulbere, când sovieticii s'au grăbit să închirieze unor noi oropsiţi aceste lagăre şi încă pe termen nelimitat.

Noua conducere a SMAD-ului ia imediat măsurile necesare în urma ordinelor venite de „sus”, ca toţi prizonierii de război să fie imediat deportaţi înspre Răsărit. În lagărele noi de reeducare erau băgaţi toţi cei ce au fost membrii NSDAP şi au avut funcţii speciale, fabricanţii, un număr mare de preoţi de diferite confesiuni, care încercaseră să salveze bisericile lor şi, fetele şi femeile, ascunzându-le de frica violărilor : străinii, chiar dacă unii din aceste grupe fuseseră aduşi pentru muncă forţată de către poliţia celui de-al III-lea Reich, din ţările lor Occidentale sau din SUD-ESTUL european. Toţi erau prevăzuţi spre reeducare prin metodele şi principiile lui Makarenko ; cei care se opuneau erau dela sine înţeles consideraţi duşmanii clasei muncitoare, fascişti sau contrarevoluţionari.

Deci, după o anchetă în birourile NKVD-ului, Tribunalul Militar decidea asupra soartei acestora şi pentru a fi siguri că vor fi reeducaţi în spiritul lui Makarenko, le dădea câte o condamnare dela 10 la 25 de ani. Orice încălcare de lege trebuia pedepsită, aşa după cum am întâlnit în Bautzen. Infracţiunea se petrecuse cu luni înaintea venirii ocupanţilor sovietici, la americani. Americanii îi arestaseră fiind prinşi jucându-se cu arme şi făcând trageri într'o pădure, dar aceşti capitalişti îşi dăduseră seama că nu era altceva decât un joc de copii, căci niciunul nu depăşise vârsta de 14-15 ani.

Americanii le dăduseră mâncare bună dar îi puneau în fiecare zi, ca unul să dea celuilalt câte 10 sau 20 de lovituri la fund cu o nuia. După

ni «casă nu înainte de a primi câte un mic două săptămâni le dădură drumul că se razboiul pentru ei pachet cu de-ale mancăni.^^ llitarisfflUi în Germania pentru terminase. Cu asta s totdeaauna. majoritatea dintre aceşti copii şi alţii ca

Sovieticii gândiră altfe ş J de ar mă (chiar dacă atunci ei au fost arestaţi şi, P ear £na in taţi unui Tribunal Militar şi ocupanţii erau americam Majoritate a au murit în Bautzen, alţii în ■"TdîpoXi spre ţara fericirilor ori undeva pe întinsa Golgotă exlmpÎTn Feb^Tl^O^Îlagă^l special Torgau din zona de ocupaţie'sovietică din Germania, în afară de germani, mai erau francezi (multi dintre foştii prizonieri de război printre care şi Mac Oconel, originar din Paris, ajuns mai târziu la Workute şi Potma) precum şi un mare grup de jugoslavi, peste 3000, majoritatea între 14 şi 16 am. Ce s'a întâmplat cu ei nu am putut afla. Tot acolo mai era şi un mare număr de femei tinere, peste 2300. Cele mai multe erau din Silezia şi încercaseră să se refugieze înspre Vest, dar fuseseră pârâte sau prinse la trecerea peste graniţă sau prin localităţi. Ele au fost expediate într'un transport special înspre Golgota di acest transport nu Răsăriteană. După povestirile vorbim n au au pătimit în unei femei din acest grup, în anul 1955 în Potma, ajuns nici jumătate, ca să nu mai transportului.

Pentru sovietici toţi cei erau cu e sa fugiţi au Bolşevicii care nu duşmani, deci fascişti erau consideraţi şi trebuiau militarişti, iar ei, sovieticii, erau contra militarismului, ei erau pentru pace, în luptă pentru clasa muncitoare şi proletariatul internaţional.

Contra militarismului erau şi americanii, francezii, englezii, ca şi aliatul lor din Răsărit, sovieticii. Toţi arestaseră când ocupau o localitate, tot ce purta sau purtase o uniformă' cu cât mai multe fireturi, mai ales dacă vreun vecin binevoitor dădea informaţiile necesare. Astfel puteai găsi în lagărele din Germania de Vest arestaţi începând cu conducătorul de tramvai, portarul de la hotel, poştaşul, minerii, membrii tTeJumumSnari 2^11 CUltUfale' tOţi filfld considera ri periculoşi, deci ce^ma^sc^uT S dăduSe p ,re Pede «ama de greşeală şi îi eliberară în internaţi, ca nu CTmvfsă fie iSu^e" f°arte CU continuare şi astfel inr» .• * d P°P ula rie, i-au ţinut închişi în

1950 la Bautzen. Ce feriS-ToT* la ince Putul anului ocrotire sufletească sovietică P cir'Î °amem de a avea 0 astfel de pentru nimic nici nu se nnnr» <• ' U dln ei au murit în felul acesta, se poate spune, nu există destule argumente.

Un lucru nu puteau pricepe sovieticii : de ce germanii nu doreau să primească dragostea frăţească pe care le-o oferea marele frate cu atâta dărnicie, căldură şi lacrimi în ochi, mai ales când îi strângea cu uşa. Deasemeni nu puteau pricepe de ce nu erau bine văzuţi cei de la NKVD şi lumea fugea de ei, ca dracu de tămâie, vociferând totdeauna când erau arestaţi de aducătorii timpurilor noi. Tot ce se petrecea era numai spre binele poporului german, ei făceau loc adevăraţilor copii ai proletariatului german, cei ce urmau imediat după renumitele trupe speciale de „davai ceas”.

Clasa muncitoare germană avea o istorie proprie, o clasă de muncitori care luptaseră şi luptau pentru drepturile lor înscrise în statutele partidelor politice din care făceau parte, fie ele SPD, KPD, CDU, LPD, NDP, etc. şi la care nu renunţaseră nici atunci când regimul celui deal III-lea Reich, le propusese să se lepede de ideile lor politice şi de Partidul lor fiind imediat liberi. Ei au preferat să stea luni, până la 12 ani, în lagăre sau închisori decât să-şi trădeze ideia şi camarazii de luptă.

Totuşi, după primele contacte cu aducătorii socialismului, – avangarda clasei muncitoare, – ei încep să se distanţeze de sovietici şi de cei aduşi de aceştia, şi li se dau posturi conducătoare în politică, poliţie, economie, industrie, etc. Foştii comunişti, socialdemocraţii şi mulţi alţii care, sub ultimul regim fuseseră izolaţi din cauza convingerilor personale, desamăgiţi acum de cei aşteptaţi, trec în ilegalitate tocmai împotriva acelora pentru care luptaseră o viaţă întreagă.

În urma acţiunilor întreprinse, desconspiraţi de proprii camarazi, ei se reîntâlnesc în vechile – noi lagăre speciale pe care nu de mult le părăsiseră prin eliberarea lor de către Armata Roşie şi prăbuşirea sistemului nazist contra căruia activaseră o viaţă. Acum, desamăgiţi, între patru pereţi reci, aveau posibilitatea să-şi revizuiască întreaga viaţă politică precum şi trecutul negru dar şi viitorul nu prea roz. Loiali le rămân sovieticilor numai cei crescuţi şi educaţi în serele NKVD-lui după metodele lui Miciurin.

Sovieticii, la rândul lor, aplicară metoda învăţată din lucrările lui Marx, în virtutea teoriei, că : în viaţă trebuie să învârteşti argumentele după cum doreşti sau după cum ai nevoie, căci numai aşa vei fi înţeles de gloată...

Germanii aveau altă concepţie asupra libertăţii proprii şi a ţării lor, a Europei şi a lumii întregi, pentru care îşi aveau

dictonul propriu : Intreabă-ţi istoria, pe care o ai ca pildă, şi atunci vei şti cum să-ţi aperi libertatea ta, a Europei şi a lumii întregi' .

În alegerile pe landuri din 1946, cele trei partide politice conducătoare, SED, CDU, şi LDPD, urmau un ţel comun cu alegătorii lor: în primul rând „Unitatea Germaniei” şi „Tratatul de Pace”.!

.. iar politicienii Oe atunci au uitat sl

Timpurile au trac., cţ• * ce ’Unttate. Germaniei”, c. şi mai pomenească de un a|â-”Unificarea'.

ne arzătoare« problem« „^‘.”mic. de înfruntările militare care se

Azi ei pomenesc de război i German ii învinse, împărţită după vor desfăşura pe teritoriul ac flU au găsit de cuviinţă bunul plac, dirijată după n . războiu i ui să încheie „Tratatul de

Xpun Icum politicienii indiferent de culoare, Germania nu are un Tratat de Pace -Ji^ie State Germane, născute din propria ce S Sä:XSlü Păcii din Washington, Londra şi Paris, pe d\ 7n7epulHeOSi949,dLCeXutPüfoccident sub o formă statală federativă R-F.G.-ul – Republica Federală Germană. (Bundesrepublik D6La ^Octombrie 1949, s'a născut în Răsărit sub o formă democratică RDG-ul – Republica Democrată Germană. (DDR – Deutsche Demokratische Repubik).

Fiecare guvern din Est şi Vest susţine, sus şi tare, că el este singurul reprezentant al poporului German.

Una are 16 milioane de locuitori, celălaltă peste 50 de milioane. Cine şi cui să dea ascultare ? Cine are dreptate ? Pe care să-l crezi, pe cine să asculţi, cine poate să-ţi dea un sfat bun ? Toţi însă răspund diplomatic : aşteptaţi. Germanii au aşteptat, aşteaptă şi vor aştepta, căci ei sunt nevoiţi să aştepte încă mult şi bine, până să se poată găsi unii care să fie convinşi cât de necesară este „Unirea” Germaniei şi numai aşa se va putea face o Uniune Europeană fără de compromisuri, în inima continentului.

Aliaţii din Vest au eliberat toţi prizonierii de război, afară de câteva zeci de persoane condamnate şi reţinute în închisorile administrate de autorităţile germane.

Aliatul din Est mai avea foarte mulţi prizonieri de război care, conform Convenţiei şi după semnarea acordurilor de la Geneva în 1949, trebuiau eliberaţi. El îşi lăsă o portiţă deschisă pentru orice eventualitate de a putea reţine mai departe aceşti prizonieri, declarându-i Criminali de Război”.

teritoriul Germaniei de Est se aflau în acel moment

o cu condamnaţi[S]JoEtici.[1]IlterJlaÎi Şi inchisori [P]line

miheXo^ţi^vtii'd^o[11]^[1] teritOriU al URSS'^i. ^au zeci de cu forţa din ţările lor ■ - ®[ermană] străină, care fuseseră luaţi Polonia, Prusia, Cehoslovaci[Ungaria>] -iugoslavia, Bulgaria, erau condamnaţi! politici rond [UStna etC] ° altă [S]ru[P]ă de deportaţi

Politici, condamnaţi de Tribunalele Militare Sovietice din ţările ocupate. Toţi aceştia fuseseră deportaţi din ţările amintite fără acordul guvernelor respective dar şi contra Dreptului Omului şi Legilor Internaţionale. Germanii erau în majoritate. La aceştia trebuiesc adăugaţi prizonierii de război, pe care îi vom împărţi în două grupe : 1. Prizonierii de război, recunoscuţi şi înregistraţi internaţional, care sunt eliberaţi oficial în anii 1949 şi 1950 şi 2. Prizonierii de război, recunoscuţi şi înregistraţi internaţional, dar în lagăr condamnaţi drept „Criminali de Război" şi băgaţi în lagăre de muncă forţată.

Deportaţii civili, majoritatea sub 18-20 de ani, au avut cele mai grele pierderi deoarece deportarea lor se făcea încă în timpul războiului. Drumul lung, de luni de zile, mâncarea insuficientă şi bolile, ca de exemplu tifosul sau disenteria, i-au decimat pe capete.

Condamnaţi! politici din Germania de Est au fost mai întâi reţinuţi luni sau ani de zile în lagărele speciale din zona de ocupaţie sau în închisori până au ajuns la distrofic, cei care au supravieţuit, au fost duşi în URSS, în lagăre cu regim special, mai ales în regiunile Polare – Continentale şi Siberiene. Numărul lor nu se cunoaşte exact şi nici nu se va cunoaşte vreodată, totuşi şi aceştia trebuiesc împărţiţi în două categorii fundamental diferite : 1. Toţi cei arestaţi şi condamnaţi între 1945 şi 1949. Nici 10% dintre ei nu săvârşiseră vre o infracţiune contra trupelor de ocupaţie, majoritatea fiind ori ţărani înstăriţi, ori muncitori calificaţi care refuzaseră să plece voluntari în URSS la reconstrucţii, ori soldaţi eliberaţi din prizonieratul aliaţilor, refugiaţi germani din teritoriile Est Germane, ori tineret care trecuseră o dată sau de mai multe ori în celelalte zone spre a procura alimente sau lucruri de larg consum Acum erau condamnaţi pentru „spionaj' etc.etc. 2. Arestaţi! şi deportaţii între Septembrie 1949 şi August 1955. Asupra activităţilor lor şi cauzelor pentru care fuseseră arestaţi, voi mai reveni la timpul potrivit. Nu trebuie uitat că această perioadă aparţine ' Suzeranităţii' Statului independent ce se numea Republica Democrată Germană. A fost oare o afacere cu braţe ieftine de muncă în secolul al XX-lea, o afacere cu sclavi, ori mai degrabă o preconizare a viitorului

aspect al democraţiei populare europene ce va urma ?

La 5 Mai 1950, Agenţia Tass, dă o desminţire oficială (cu aprobarea Guvernului URSS) faţă de cele scrise în presa Occidentală, precum că s'ar mai afla mii de prizonieri de război în lagărele sovietice. Pe teritoriul Uniunii Sovietice nu se mai află niciun prizonier de război, afară de condamnaţi cu diverse pedepse , criminali de război'.

Despre cei deportaţi sau civilii condamnaţi şi închişi în lagărele speciale ale Regimului, nici o vorbă : nu degeaba li se spunea acestor lagăre : lagărele tăcerii (Schweige Lager).

În timp ce posturile de radio Moscova, Sofia, Bucureşti, Budapesta, Praga, Varşovia, Tirana, Belgrad, Berlinul de Est şi multe alte posturi de radio din capitalele occidentale intonau Internaţionala, transporturi

„„ Europă Răsăriteană şi URSS, Se întregi de carne vie difl n01 braţe ieftine de muncă, îndreptau spre Siberia ş vlitoarele construcţii strategice pentru neînregistrate sl”dl^X viitoarele baze de rachete-atomice la Nord de ■Pace”, dar mai ales pentru deoarece şi eu sunt unul dintre aceşti

Cercul Polar. Afirm acest . deportat cu alte mii ca mine,

constructori 'Voluntari declaraţia oficială dată de Guvernul

Germanii auziseră şi aveau informaţii suficiente de

Svvieue « ~ le — “¿1 ca »» »».»> d. prea mal.

la ultimele transporturi de P1?20^^ 'are sosiseră în ultimul afl atoj4ie «

de soldaţi ia nenamiraţe lag.re

SâîiTerigma sMM pop«*«!« sovietice. Majori.a.e. celor du. 2ta.lM.ile sovietice era« votanta,. b.l.ta şi foarte mul., naţionalităţi caucaziene şi islamice din Siberia de Sud. _

După aceste ştiri, populaţia începu să se intereseze ce s a întâmplat cu cei arestaţi sau cu cei dispăruţi fără urmă în ultimii am. Primele informaţii sosiră de la lucrătorii de căi ferate, care povesteau că nu o dată au văzut oameni arestaţi care erau urcaţi în vagoane spre a fi expediaţi în URSS, îmbrăcaţi în mantale sovietice ale armatei roşii, dar care vorbeau germana între ei. Vagoanele de poştă cu astfel de deţinuţi au fost ataşate la Frankfurt/Oder expresului internaţional Paris – Moscova. Astfel de veşti se răspândiseră ca fulgerul în întreaga zonă de ocupaţie sovietică. Chiar şi Radio Rias din Berlinul de Vest, aducea astfel de ştiri şi confirma aceste zvonuri. Din acest moment au fost unii care au găsit posibilitatea de a observa anumite centre ale NKVD-ului şi nu a durat mult ca să poată dovedi că sovieticii deportau cetăţeni germani, chiar şi acum când exista o Republică Democrată Germană, independentă.

Tineretul se alarmează şi din acest zbucium sufletesc şi-au făcut apariţia intr'o bună zi ' Grupările de luptă contra neomeniei”.

Existau multe grupe sau grupuleţe ilegale în această Germanie fără de drepturi, care se ocupau cu spionajul pentru unul sau altul din aii aţii din Vest, grupuri de tineret care, atraşi de marea aventură, se organizaseră pregătindu-se pentru ziua „X”, ziua eliberării de ocupanţii sovietici şi colaboratorii lor. Alţii, mai activi, începură sabotarea pe unde puteau şi cum puteau, sperând în ziua de mâine.

di^Ti^n^R fuseseră elibe^ţi dintre internaţii politici, fie că soseau închisoÎe, nuUaV^aiuuÎSnnhaUSen' BaUtZen dm aR trăite şi auzite în u – i Sa Povestească deschis despre cele văzute, ani. Chiar dacă unul sau altuÎÎ fă'65^ Soartă “ H1“„“ restrâns familiar obstLH FACUT ACEST LUCRU' BA FĂCUT ÎN CERC Alţti, care ulterior <an 31111 terOare N KVD-istă.

lucruri la iveală, dar prea mir' fUeă în RFG' au Povestit dând unele P^a puţin, iar aliaţii nu dadeau crezare celor spuse, îndeosebi când cetăţeanul fusese suspectat de a fi fost membru NSDAP sau simpatizant, ori proprietarul unei fabrici etc. Ziarele, la rândul lor, nu erau aşa de libere după cum se spunea, nici nu aveau interes să scrie prea mult, de teama ca într'o zi aliaţii se vor împrieteni iarăşi ele îşi vor pierde licenţa de publicaţie. Articolele publicate nu erau destul de senzaţionale, pentru a putea aduce unele câştiguri suplimentare.

O mică vâlvă se produsese la un moment dat în Berlinul de Vest, unde unii dintre internaţii politici eliberaţi din lagărul Special nr. 1 Sachsenhausen, riscară totul şi îşi ţinură promisiunile făcute camarazilor rămaşi în lagăr, dând numele tuturor celor de care îşi aduceau aminte, la un birou al armatei franceze din Berlin. Printre detaliile furnizate au făcut cunoscut că în lagărul Special nr. 1 din Sachsenhausen au fost internaţi un mare număr de cetăţeni francezi, civili şi militari, în frunte cu colonelul Jean Kostikow, Raymond Souaillat, Căp Petit care nu au intrat ulterior în transportul spre URSS şi mulţi alţii.

O altă încercare a fost făcută la americani cărora le-a fost anunţată prezenţa în lagăr a mai multor soldaţi americani, în Bur' doi soldaţi negri, iar în celula nr.3 zăcea căpitanul Hopkins, sau aşa ceva, de la o unitate din Berlin. El a fost văzut ulterior, la începutul lui 1955, într'un lagăr din Norilsk, închis după revolta din 1953. Nici la acest birou nu s'a găsit înţelegere, dar cel mai rău a fost primită vestea de serviciile engleze. Nici după ce li s'au dat numele unor foşti agenţi englezi de origină germană, ce căzuseră în mâinile NKVD-ului şi erau condamnaţi şi îşi aşteptau deportarea spre URSS, n'au vrut să creadă. Îngâmfarea şi mitocănia aristocratică şi-au arătat indiferenţa faţă de victimile şi oamenii lor, precum şi neînţelegerea faţă de cei care îşi riscau astfel libertatea,

întrebându-i dacă nu cumva au fost membri NSDAP, că i-au reţinut sovieticii aşa de îndelungat ; sau ce misiune au primit ! Unul dintre ei, scârbit de atâta indiferenţă, a părăsit Berlinul de Vest şi a luat trenul spre a pleca acasă, lângă Dresda, unde îl aşteptau soţia şi cei doi copii. Nu a ajuns acasă, căci pe drum a fost arestat de către poliţia RDG şi predat imediat NKVD-ului sovietic care l-a condamnat la 25 ani pentru spionaj. A fost ţinut un timp în lagărele de lângă Novosibirsk, de unde, în 1952, a fost transferat în lagărele din Karaganda. În August 1955, ajunsese în lagărul nr. 11 din Jawas, din regiunea lagărelor Potma – Dumbrawlag. Era sătul de aliaţii occidentali şi nici nu dorea sâ se ducă la ei, tot ce mai voia era să-şi vadă copii şi soţia de la care primise în ultimul timp o mulţime de scrisori. Ce bucurie pe acest om când îmi putu arăta chiar o fotografie de la ambii copii şi rândurile scrise de fiecare în parte împreună cu soţia, pe o minusculă carte poştală ca răspuns la prima lui scrisoare după ani de zile. M'a rugat atunci, înainte de despărţire, să nu-i pomenim numele niciodată, căci ceea ce a făcut , a făcut ca om şi german şi nu ca un „Democrat Occidental”, aşa au sunat vorbele lui. S'a întristat când a aflat de la Raymond Souaillat despre

, , , „ Knctikow pe care îl stima foarte mult, că părăsise “X

U-“desdd“51 ∗ dănuse via!a

I» 1955. wn* la Berlin 1. Iran«*, 1U1 7“.îo decl«ie pirMlişulor c. ' dare ¡¡'W' „■* deţ™,. politici de diferite naţionalităţi, despre Greva de la V orienta şt despre soarta multora rămaşi acolo pe întinsa Golgotă Răsăriteană, neuitând prietenii şi camarazii francezi lăsaţi încă în lagărele speciale din Jawas şi Potma şi a rugat să se ia măsuri de a-i salva din ghiarele comunismului-bolşevic-fascist sovietic.

Ce au făcut jurnaliştii ? L-au luat în derâdere şi au scris un mic articol de câteva rânduri în care au trecut numele celor numiţi de Raymond ca şi cum totul ar fi fost numai o născocire.

Acesta este şi motivul scârbei produsă de aceşti scribi plătiţi de o mână din umbră şi de aceea ştiu că Raymond şi toţi ca el nu mai cred în lozinca revoluţionară franceză Libertate, Fraternitate, Egalitate” Această lozincă mai era poate valabilă în lagărele de la Workuta, în timpul grevei, când Raymond, întrebat ce naţionalitate are, a răspuns mândru, ca un francez ce era Zakluciorni nacialnic”, adică : „Deţinut şefule” ! întorcându-i apoi spatele şi plecând.

CAPITOLUL II

IN DISPERARE DE CAUZA

Motto: Dat veniam corvis, vexat censura columbas.(lat)

Nu părăsisem încă lagărul Schshausen când într'o zi auzirăm dela un nou transport sosit, de greva foamei din lagărul Bautzen, declanşată numai la câteva zile dela plecarea mea. Nu am putut vorbi cu noii veniţi, căci am fost imediat îmbarcat în vagoanele cu care am părăsit Germania în direcţia Moscovei.

Radio R.I.A.S. a vorbit mult, ziarele au scris ceva dar după un timp totul s'a liniştit. În Moscova, ajunşi din urmă de un alt transport venit din Germania, cu braţe de muncă ieftine din Europa, aceştia ne povestiră cât ştiau despre marele eveniment întâmplat la Bautzen. Abia la Workuta, am găsit pe unii care participaseră direct la această grevă a foamei şi ştiau mai multe decât numai din auzite. Era pentru prima dată după război că în Zona de Ocupaţie a Germaniei de Est, acum noul stat RDG. se făcuse această manifestare neplăcută celor dela SMAD. Ei doriseră cu siguranţă distrugerea întregului contingent predat autorităţilor administrative RDG, dar în niciun caz o astfel de ieşire provocatoare. Ei doriseră să apară în faţa lumii mondiale drept nişte humanitarişti ai secolului al XX-lea, iar acum se desconspiraseră ca nişte criminali de rând.

Desigur că despre aceste manifestaţii disperate, lumea auzise, partidele politice din Germania de Vest au luat notă, unii au ţinut chiar cuvântări pe această temă, dar să facă ceva pentru acei nenorociţi nu au făcut. Nu puteau din moment ce Episcopul Dibelius, prin declaraţiile lui mincinoase a indus opinia publică germană şi mondială în eroare, măsluind adevărata situaţie din lagărul închisorii Bautzen. Timpul a trecut şi totul s a dat uitării, parcă nici nu ar fi fost, cât despre celelalte lagăre de exterminare sovietice, cum ar fi Buchenwald, Schsenhausen, Torgau şi altele, sunt pomenite numai până în 1945, victime ale totalitarismului fascist-nazist dar nu se aminteşte nimic despre totalitarismul Comunist-bolşevic-fascist. Nimic nu se spune de cei morţi după 1945 pe aceste meleaguri, ca să nu mai vorbesc de cei din 1917, pe

care totuşi îi voiu reaminti pe parcurs.

Nu de mult mi-a căzut în mână conţinutul integral a două scrisori, care au fost scrise în închisoarea din Bautzen, după plecarea mea şi care, pe căi ocolite, au ajuns la destinaţie în Germania de Vest. Ce mare

. „ „„ 1.« f „ Par,iC‘Pat „ ,r“P 51
Te“»’1 care a« suferit >n lMnI

Prin aceste rânduri, eu c ? mulţumesc din suflet tuturor celor Sovietic, mai ales cei din Bautzen,
vii şi celor morţi. conţinutul acestor scrisori, ale unui

Din rândurile de ma j de valoarea documentelor
necunoscut (sau Ş r dJ Iadul Comunist cât şi de valoarea lor
scrise direct dlfl’Cel care a trecut odată pragul închisorii din BXn
Pştie *pîea* bine că acolo nu exista şi era strict interzis de a poseda un creion sau hârtie deci cât de greu era să le scrii. Vina pentru Posedarea unor astfel de comori pământeşti, era pedepsită exemplar de către Eliberatori : izolarea în carceră specială, în parterul laturei de Est a închisorii. Această latură poseda trei carcere în plus şi avea în interior una specială, din gratii, ca o cuşcă de fiare sălbatice, unde pedepsitul era închis, primind o felie de pâine şi o cană de apă pe zi. Nu am pomenit însă nimic de bătaia zilnică, cel puţin de două ori, dimineaţa şi seara, primită din partea paznicilor, în momentul preluării schimbului.

Aceste scrisori, nu sunt numai o mărturie a situaţiei reale, ci mai mult, ele sunt descrierea vieţii mele, şi a miilor de umbre umane ajunse distrofice din cauza subnutriţiei prin care au trecut sau vor mai trece, dacă totul rămâne la fel mai departe, în acest colţ al iadului pământesc.

Ele sunt şi vor rămâne documentele istoriei actuale, ale istoriei germane şi europene, a unei ţări învinse, fără drepturi ca naţiune, care demască situaţia unor stări de lucruri din Europa Centrală, după 1945.

Aceste rânduri şi conţinutul lor să fie semnalul de alarmă şi de disperare din partea celor care ii cunosc, pentru toţi cei care nu ştiu ce-i poate aştepta în viitorul apropiat sau îndepărtat, de la hoardele de davai ceas”, venite de pe întinsa Golgotă Răsăriteană !

Iată prima scrisoare integrală :

Dautzen. 22 Martie 1950
În lagărul galben al mizeriei.

Dragi prieteni !

Ne adresăm opiniei publice mondiale cu *strigătul nostru de disperare şi ajutor, după ce toate încercările de protest ale deţinuţilo? (internaţilor) în lagărul Bautzen n'au adus nici o înbunătăţire a situaţiei' noi care suntem mai mult de 6000 de arestaţi, din care 1000 bolnavi* Tb^.: n* adresăm vouă cu *rugămintea ca scrisoarea noastră să o dăfţ* pu cit< *tu. Aceşti 6000 de oameni vegetează intr'o situaţie neumană şi aşteaptă moartea. Următoarele cifre vor dovedi seriozitatea situaţiei noastre. La transferarea lagărelor de pedepsire din administraţia sovietică şi cea germană, numărul celor internaţi se ridică la 400 în cele 8 săli ale corpului I. Această supraaglomerare a sălilor. în care fiecare internat are alocată o lăţime de umeri de circa 34 cm. ca suprafaţă pentru dormit pe priciurile de lemn, şi alimentaţia tot mai proastă au dus la creşterea cifrei bolnavilor Tbc., cu 15%. Tratamentul sub regia (administraţia) germană este şi mai rău şi astfel, trupul şi aşa slăbit, a cedat complect. La protestele internaţilor, administraţia lagărului a răspuns că hrânirea corespunde raţiei cărţii (cartelei) normale a alimentelor de bază. Această afirmaţie este total de necrezut. Deţinutul nu mai are nici o perspectivă de păstrare a sănătăţii şi vieţii în condiţiile de aici. Cifra celor bolnavi de Tbc., creşte continuu. În clădirile II şi III, la preluarea acestor nenorociţi pecetluiţi de moarte, personalul de pază, de teama contaminării, i-a întors cu spatele în timpul numărătorii. Chiar şi mica îngrijire Tbc.. pe care sovieticii au acordat-o în unele cazuri, a fost tăiată.*

La 13 Martie 1950 nemulţumirea sa manifestat printr'un act de disperare. Majoritatea internaţilor au refuzat aşa zisa supă care se distribuie de obicei dimineaţa. Fără succes. Această grevă a fost o manifestare a psihozei fricii, care creşte continuu.

În sfârşit a apărut o comisie a administraţiei poliţiei poporului , în fruntea ei era consilierul poliţiei poporului Schulze din Dresda. În compania sa era o haită de câini dresaţi. Ceea ce a făcut acest Schulze din Dresda cu oamenii jumătate morţi de foame, a fost atât de brutal, încât aceşti internaţi nu vor uita niciodată. Camarazii de suferinţă care au recunoscut pe Schulze din Dresda-Briesnitz. l'au descris ca pe un om fără milă (fără scrupule) şi un tipic reprezentant al regimului SED. În anul 1945 Schulze a confiscat pentru el o casă şi a împins, prin comportarea sa, la sinucidere pe stăpânul casei şi soţia sa. În timpul care a urmat el sa confirmat a fi o slugă a stăpânirii comuniste. Acum insă,

pentru a abate vina sa în legătură cu situaţia din lagărul din Bautzen, răspunde cinic la protestele internaţilor că „Republica Democrată Germană nu este suverană şi nu poate să întreprindă ceva în această privinţă”.

Disperata grevă a foamei nu a avut nici un succes, dar ea a fost o demonstraţie contra situaţiei inumane, demonstraţie care a avut un puternic ecou în oraşul Bautzen şi împrejurimi, ceea ce s a simţit şi în lagăr.

Marţi 14 Martie 1950, încă de dimineaţă, au apărut inalţi funcţionari ai guvernului, iar la 15 Martie 1950 a venit o comisie de ofiţeri ruşi din Karlhorst. În aceste zile pentru prima dată supa de dimineaţă (3/4 de litru) iar la pânz mâncarea (un litru) au fost ceva mai consistente. În aceste zile a lipsit şi sfecla furajeră împuţită. Pentru a abate vina de la f r făcuţi Novaţi doi arestaţi care au împărţit a devăraţu vinovaţi, au foSt Jf C ,a 25 an i închisoare iar acum au f Ost hrana. Ei erau ^ndarnn^i d(• sunt nev]Jlovaţi> dar încarceraţi în celule. Toţi şu« nu a devenit mai suportabilă. Aceasta a trebuiau găsiţi ţapi

În timpul ce a urmat situaţia lagăn] lui, Reschke, f ost fost arătată în refe ™tele w-mar nu a făcut nimic pentru a înlătura răul, preşedintele poliţiei din normal au f ost circa 1200, se

În incb ‹soare ° p M0 0 oametl i îngrămădiţi. Aceştia au fost condamnaţi g âsesc h acv ^P e ^ re s0 vietice în medie la 25 de am muncă silnică, de tribunalele mii bănvieli Tofi au f ost arestaţi sau pentru moţi\e la locvl unde se gă sesc. Ei au fost - tM

procur şi fără martopri, doar existenţa unui translator care abia ştia C ^Noi ne găsim şi astăzi în săli de 33 X 12 metri pătraţi câte 350 până la 400 arestaţi. Ferestrele sunt cu zăbrele şi închise (acoperite) cu blende de tablă. Nu primim nici soare nici aer curat. La dispoziţie ne stă o încăpere pentru spălat, de mărimea 3 X 4 metri pătraţi. Chiuvetele sunt făcute din veşhi scafe de frământat pâinea. De trei luni nu există săpun. Trebuie să ne muşcăm unghiile sau să le şlefuim de geamurile crăpate. Pentru unghiile de la degetele picioarelor ne stă la dispoziţie un cuţit -cleşte. Trei WC-uri, care deseori nu au apă curgătoare, nici o bucată de hârtie, fără perie de dinţi, nici un termometru în sală. Medicamente puţine, aproape deloc, intr'o cutie de carton.

Noi sperăm totuşi o salvare.

Hainele atârnă rupte pe corp. Ace, aţă, petece şi cele trebuitoare pentru a cârpi sunt interzise. Complectarea rufelor inutilizabile este total insuficientă. De la 1 Martie 1950 au fost oprite chiar şi ziarele din Zona de Est, care erau date pentru reeducarea deţinuţilor. Hârtie, creion şi cărţi, nici vorbă.

Tinerii care, în bună măsură au fost arestaţi la vârsta de 14 ani, sunt rămaşi nedesvoltaţi fizic şi distruşi psihic şi moral. Ei nu au nici o posibilitate de continuare a educaţiei iar sub alimentaţia ii face sensibili la boli şi epidemii.

. Le fa f Ufa cu cei de acasă nu mai este posibilă. Ultima poştă care a Permisă5 'mr la 12 Decembrie 19d9 - Atunci, în Mai 1949, a fost Pziare) scriere0, ' pentru Pnma dată după 1945, ca şi primele

KMm ie ghicii .r"Is de c,rc' 5 as,ri ,naI,e' 'i"l acum poliţişti ai ponorului P& P, Care UeCe cvren[vl electric, sunt prestaţilor. PUmbarea zilnică de^d tragere linişte, în rânduri de fi ° minute trebuie făcută în totali em la o anumită distanţă. O mare parte din internaţi au doar un rest de pantofi şi astfel nu mai pot părăsi deloc încăperea.

Mâncarea este luată din bucătărie cu vechi ciubăre din lemn, unele chiar găurite. Ea este luată din scafe cu linguri de lemn iar pâinea este tăiată cu cuţite cioplite din lemn. Sacii vechi umpluţi cu pleavă servesc drept saltele. Locul de odihnă este pe priciuri comune şi sunt pline de insecte, ploşniţe şi pureci. O luptă contra insectelor există numai după nume. Noi am cetit revoltaţi falsele declaraţii făcute în Ianuarie de către Propst Grüber şi episcopul Dibelius în „Täglichen Rundschau în „Neuen Deutschland" şi „Nationalzeitung". Aceşti inalţi purtători de demnităţi spirituale ar trebui să vină în lagărul mizeriei pentru a se convinge de starea „cerească" în care ne găsim.

Participarea la serviciul religios (n.a.- singura dată de Crăciun 1949) se face doar cu cei aleşi, aşa cum am aflat de la arestaţii veniţi din lagărul Sachsenhausen.

Crucea Roşie şi alte organizaţii internaţionale, care se străduesc pentru umanitarism ar trebui să ceară intrarea în lagărul nostru. Ele trebuie să ceră intrarea la corpul I, II şi III, ca şi la celulele din aripile de Est şi Vest şi mai ales la cele 8 săli din corpul I. Noi să vorbim cu ei deschis, deoarece noi nu mai avem de ce să ne temem, în afară de moarte, pe care unii dintre noi ar mai împiedeca-o cu mâncarea gata preparată şi medicamente, dacă le-ar primi.

În situaţia noastră disperată, care este la fel de cel puţin 5 ani în lagărele de concentrare din zona ocupată de sovietici, ne adresăm opiniei publice vest-germane şi conştiinţei omeneşti. Noi rugăm toate ziarele şi posturile de radio să dea publicităţii scrisoarea lămurind Opinia Publică de soarta noastră pentru a ne rechema în rândul oamenilor liberi. Noi adresăm acest apel umanităţii şi tuturor acelora care acolo şi aici nu se pleacă regimului neomenesc chiar şi în disperare de cauză. Noi chemăm oamenii din Vest în ajutorul acelor care,

nevinovaţi, au căzut în plasa justiţiei teroriste comuniste.

Noi ne adresăm Vestului ! Aici se găsesc oameni total nevinovaţi. în spatele zidurilor care ne încarcerează. Membri ai SPD. CDU şi LDPD- ului.deasemenea oameni fără de partid, care suferă din cauza unei inumane sentinţe judecătoreşti. Aproape toţi aceşti oameni au familii, soţii, copii, care de ani de zile trăiesc într'o amarnică sărăcie, deoarece rezervele de alimente se găsesc în mâinile comuniştilor. Avem nevoie urgent de ajutor. Dacă nu vom fi ajutaţi cel mai rapid cu putintă vom pieri cu toţii. 16.000 – 18.000 oameni au murit până acum în acest lagăr al mizeriei. Zilnic se adaugă noi victime.

Noi chemăm Crucea Roşie Internaţională şi alte organizaţii de ajutor internaţional ! Noi chemăm toate organizaţiile, asociaţiile, grupele şi partidele ! Noi chemăm asociaţiile bisericeşti şi de cantate ! Ne adresăm tuturor oamenilor liberi şi gata de a ne ajuta !

a mri *de oameni nevinovaţi care mai pOt fi*

Ajvtaţt-ne ' SZ^n vor
salvaţi- Speranţa noastră

o ,ih Dar cine să-i ajute pe aceşti nenorociţi

O tragedie scrisă negrii pedouă, iar fiecare patte uitaţi de soartă ? Cine ? Ge^a lu aveau era Libertate şi un Tratat de avea sisteme separate. Dar « Gefmane> cu ldel politice Pace ! De-acum erau on viflovate de starea în sine a situaţiei diametral opuse, dar am „idioţilor utili” din Teheran şi după ce ambele negocia sfârşitul acestuia la cel din Potsdani

Yalta în ^mpul războiului, iar Uri rş

^a^^retX^ei pe care tocmm ei îi vâră seră în Sr°Ceiad?n Est erau doar aliaţii lor, dela care aşteptau înapoierea banilor împrumutaţi în timpul războiului, când nu-i lăsase să moară în propria mizerie Azi cei din Moscova începură să ceară cu voce tare, de victorioşi ce erau 'neamestecul în treburile interne”, căci numai „ei” cei unşi de Marx şi Lenin aveau voie să-şi extindă revoluţia proletară în întreaga omenire, indiferent ce rămânea în urma lor.

Occidentul tace, Răsăritul face' era lozinca la modă în acele zile.

Iată însă că celor din Bautzen le reuşi o nouă performanţă într'un timp aşa de scurt ; ei izbutesc să trimită o nouă scrisoare. Era o performanţă mare, unică în istorie şi timp, care va rămâne o performanţă nu numai naţională dar şi internaţională, venită direct din centrul distrugător al

sistemului socialist-comunist. Acestea sunt scrisorile de disperare ale osânditului care nu mai poate suporta torturile şi durerile corporale şi sufleteşti, şi care înainte ca să moară îşi spune ultimul cuvânt, îşi face datoria. Pentru cei din Vest care scăpaseră de fericirea eliberării de [1] davai ceas”, mai ales pentru aliaţii acestora, acest raport era oglimda vie şi nemuritoare a evenimentelor redate direct dela faţa locului. Cu tot senzaţionalul' pe care îl meritau aceste două scrisori, prea mic a fost interesul, chiar foarte mic în mediul fraţilor liberi din Vest care cu toate posibilităţile avute nu s'au deranjat, nu au publicat, nu au făcut cunoscută drama despre care nu era voie să se scrie, concret, nu au făcut nimic deoarece nu aveau niciun câştig.

. °Pula-ia din bautzen şi din împrejurimi văzuse sau auzise strigătele fără^deT^-a 6 Celor de dUPă Sratli citiseră chemările de ajutor ale celor Xplase Tcum SCriSe CU man Pe bucă^ de cârpă, dar ce se de unde. începuse cu adevărat, nu ştia nimeni, căci nu aveau

Scrisoarea din 6 Aorilir locn

decât precedenta Aceasta err e °‘ tOtUŞ1 Pnmită cu un alt mtereS informare a situaţiei nói t onoarea sâ fie citită oficial, ca o

ariei politice în noul Stat Democrat German din Est. Motivul poate fi şi altul ; acela de a câştiga cât mai multe voturi în viitoarele alegeri parlamentare.

Herbert Wehner, un fost comunist, acum Socialdemocrat, avea s'o citească în faţa Delegaţilor Partidului Social Democrat German, întruniţi la Congresul Partidului SPD – ce s a ţinut la Hamburg între 21-25 Mai 1950.

Conţinutul făcea apel la opinia publică Vest-germană, la simţul de unitate al germanilor şi la simţământul lor de fraternitate care, din păcate, nu mai exista din Mai 1945, când se trăsese ultima salvă de tun asupra apărătorilor oraşului Breslau.

Iată conţinutul integral, tradus, al celei de a doua scrisori :

Bautzen, 6.4.1950

Bărbaţi şi Femei Germane !

Din lagărul galben al mizeriei ne adresăm vouă a doua oară, cerând ajutor ; ne adresăm fiecăruia care are pretenţia să se cheme om. Auziţi strigătul nostru de disperare, căci după trimiterea primei scrisori, noi am avut enorm de suferit !

La 31 Martie am fost loviţi cu groaznică brutalitate de către haita sălbatică de „poliţişti ai poporului”. Aceasta, s a petrecut după ce am trimis afară scrisoarea cu strigătul nostru de

disperare, al miilor de oameni nevinovaţi, înspăimântaţi de foame, de tuberculoză. chinuiţi sufleteşte de necunoaşterea sorţii familiilor lor. Bătrâni şi tineri, bolnavi şi invalizi, victime ale fascismului şi războiului am fost cu toţii bătuţi cu bastoane de cauciuc, sau cu centurile şi am fost căleaţi în picioare. Sute de oameni au răni grave la cap. fracturi de oase scurgeri de sânge şi luxaţii de membre. Poliţiştii sălbatici, sub comanda Polizeirat-ului (rat = Consilier – n.a.) Schulze. au desfăşurat această acţiune sângeroasă dinainte planificată. Pentru întărirea poliţiştilor a fost adusă o unitate de intervenţie care este staţionată la graniţa cehă. Ei au pătruns în fiecare sală pe care apoi au închis-o. În fiecare sală se găseau până la 400 oameni înghesuiţi. Acolo, cu cea mai mare brutalitate, au lovit oameni bolnavi şi slăbiţi de foame, oameni fără apărare, i-au tras pe coridoare, i-au zvârlit pe uşi şi i-au aruncat pe trepte.

Chiar şi medicii de serviciu din închisoare, care au încercat să protejeze pe deţinuţi, au fost loviţi fără scrupule cu bastoanele de cauciuc. Sălbatecii bandiţi albaştri şi-au arătat curajul şi în lovirea în mod animalic a celor grav bolnavi. Ajutorarea de către medici a celor căzuţi în inconştienţă (leşinaţi) în sală şi pe trepte era însoţită de către Polizeirat Schulze cu strigătul satanic şi cinic : „Lasă câinii să crape”!

. CP ridică la circa două treimi din

Probabil că numărul celor rămţt totalul internaţilor. Mră c& putem să ne adresăm lumti

Poate că acum şi umanităţii unei lumi libere şt încă civilizate. Ne adresăm intamplările din Bautzen.
odată desvăluim în faţa pubh germană a preluat lagărul de

După ce în Pabnane ad ^ezesc circa .apte mii de nevinovaţi, a deţinuţi din Bautzen. un e aducerea raţiilor de alimente, impus un regim de apă fierbinte cu câţiva tăieţei

'sopâco, '- ' , Pf ru*
’făsii de frunză de varză acră. Tuberculoza, care deja înainte făcea ravagii, bântuie tot mai puternic. încă înainte de preluarea lagărului medicamente nu existau, iar instalaţiile sanitare erau intr o asemenea stare incât fiecare îşi putea imagina că în curând va deceda căzând pradă Goilor. . & t

Situaţia sanitară era atât de groaznică, meat la preluarea lagărului nici un medic oficial nu s a declarat gata să preia tratamentul celor peste 6000 de internaţi. Tratamentul medical se găseşte doar în mâinile medicilor deţinuţi, fiecăruia din ei numindu-i-se un însoţitor de pază. Trece oare prin faţa medicilor oficiali ai RDG-ului, soarta foştilor medici din KZ-le naziste ?

Poliţia poporului a oprit poşta ; livrarea ziarelor a fost stopată ; orice manifestare culturală în interiorul sălilor e interzisă. Noi, arestaţi! suntem insultaţi ca nişte criminali, iar numărătoarea se efectuează în poziţia de drepţi cu spatele la poliţist.

Astfel, internaţii lagărului sunt sistematic împinşi spre o psihoză a fricii care creşte considerabil cu timpul. După şase săptămâni dela preluarea lagărului de către administraţia organelor germane, nici un ofiţer sau funcţionar nu a scos o vorbă despre situaţia de drept a internaţilor.

Cei mai în vârstă şi cei de Încredere se adresează continuu cu urgente anunţuri şi apeluri către cei responsabili vorbind de psihoza fricii, de ioame şi Tbc. În repetate scrisori ei au rugat pe comandant şi i-au prezentat gravitatea situaţiei oamenilor condamnaţi la pieire. Mereu s a ar tat că oamenii sunt distruşi total sufleteşte datorită grelelor condiţii pe care le-au suportat ani de zile în închisoare. cbinudlePrLzn^0StZad-araiC ' nv sa mi^cat- Foamea, Tbc-ul şi deschis ferestrehtinând^ °ameim să se mani^ste. La 13 Martie ei au lor să fie auzit public f ^Sperar^alor> de frică şi mizerie, ca ţipătul infamia acestui regim acelaşi tlm P sâ se cunoască ruşinea şi Aceste strigăte desirur râ atotputernici ; deja a dou sunat bine în urechile celor funcţionari ai administraţiei 1 miFL ins P ect ° ri, inalţi ofiţeri, f Şl m,mst ^lui, Jar la 16 Martie a apăruţ în fiecare sală o comisie germano-rusă (sovietică) formată din ofiţeri. În timp ce ofiţerii ruşi (sovietici) au asigurat că vor prezenta situaţia pentru clarificare, nu numai în Karlshorst, ci şi domnilor Pieck şi Grotewohl ; ofiţerii de poliţie germani au promis răufamatului Polizeirat Schulze, albastrul cerului. Ni sa promis ca se va realiza : îmbunătăţirea mancarii, mutarea tinerilor, munca pentru toţi, înoirea îmbracamintii, imediata prezentare a postei, posibilitate de scris, primirea nelimitata de pachete, perie de dinţi, piepţene, sapun, etc. Bautzen voia sa apara pictat în lagar de odihna. Cine s a uitat la domnii care promiteau putea sa vada minciuna pe fetele lor. Cel mai clar s a vazut furia şi frica în vorbele Polizei-ratului Schulze : „Dumneavoastra veţi avea tot ce va trebuie, dar pentru numele lui Dumnezeu, nu mai ţipaţi din nou”.

Arestaţi! nu au ţipat din nou. Noi nu am fost atât de ordinari, cum au fost paznicii noştri, pe care i-am crezut pe cuvântul lor de funcţionari publici germani, cu toate cele petrecute ani de zile.

Din nou însă nu s a realizat nimic. Foamea a continuat, tuberculoza a dominat, situaţia chiar s a ascuţit, poliţiştii poporului din turnurile de pază făceau exerciţii de tragere către noi, mâncarea se înrăutăţea pe zi ce trecea. Veneau noi internaţi, care reduceau spaţiul, iar pericolul unei epidemii a crescut.

Noii veniţi, aceste amărâte victime, aceşti bolnavi de Tbc., au fost aduşi în camioane deschise şi, la sosire, unul a murit. Apoi, în aceaşi zi au murit încă doi. Din nou s au cerut convorbiri şi audienţe cu şefii responsabili. Dar nu sa

întâmplat nimic. Oamenii au fost împinşi spre o astfel de stare încât împuşcarea în ceafă şi camera de gazare le apăreau mai umane, deoarece era un fel de moarte mai rapidă şi fără durere.

Pentru a epuiza toate mijloacele, unele săli s au adresat celor mai înalte niveluri din RDG. Independent una de alta s'au adresat pe căile oficiale la diverse poziţii guvernamentale ale RDG-ului şi au rugat să se facă tot posibilul – deoarece mii de oameni nevinovaţi sunt conduşi la moarte. Ei au cerut un demers judiciar să fie judecaţi deoarece astfel işi vor putea dovedi nevinovăţia.

Iarăşi au trecut zile şi săptămâni fără ca să se petreacă ceva. Ar fi fost suficient să se întreprindă ceva măcar pentru ca să se lămurească situaţia.

La 31 Martie al acestui an disperarea s a accentuat. Miile de deţinuţi s'au ridicat din nou contra masacrului, Tbc-ului şi a morţii prin înfometare, iar aceasta pentru a doua oară, prin ţipete spre lume, ţipete de frică, mizerie şi chinuri.

La amiază ne-a fost adusă din nou o zeamă împuţită ; în acelaşi timp s a permis fiecărui deţinut să scrie o carte poştală cu un text dinainte compus : „Dragă .... Eu vă comunic că voi puteţi la 8 săptămâni să-mi scrieţi. Deasemenea şi eu, în acest timp, vă pot scrie vouă odată. Acum nu sunt încă permise vizite şi primiri de pachete. Salutări cordiale !

....acrului dat, această nouă comportare

Această nová câlca ^ evenJtne siă ^ic nteJe din 31 Martie.

ordinară a condus ‘„ fprestrele iar miile de strigăte în cor erau

Din nou au fost deschis Răcnetul disperării venit din gâtlejul adresate P^c^ cbinviţi şi jumătate morţi de foame era celor peste 60 °° de mgi v să pri mească vreun ajutor, îndreptat spre lume, de F di aceşli deţinuţi, care au strigat cu

disperare, au plă g prezenţa unor inalţi domni au vrut să-şi

Xx’w *lor foii de oameni. fin apărare. pe carei-.u lovii*

flrl Mă. ¿««iz, «M »«ii «» •»»«' « «‘K“ *zdrobi,!,*

chiar dacă unii dintre noi au trebuit să plătească această acţiune cu viaţa, deoarece nu s a mai găsit sânge pentru transfuzie, noi am făcut-o ca întreaga lume să afle şi să cunoască adevărata faţă a acestui regim, unealtă a diavolului.

Reprezentanţii acestei republici a ruşinii, ofiţerii de poliţie ai RDG- ului, s au năpustit din nou cu bastoanele de cauciuc în mână prin săli şi celule, în care deţinuţii stăteau liniştiţi pe priciurile lor. Ei au lovit bătrânii, oamenii cu pârul alb, au strigat oamenilor lor continuu : „Loviţi mai ales pe tineri ! Loviţii de moarte pe criminali !”

Oameni liberi din Germania de Vest ! Dacă voi aţi fi aruncat doar o privire în săli, doar una în timpul evenimentelor, dacă aţi fi văzut cum bătrânii sângerau căzuţi pe podea, loviţi de aceşti soldaţi-animale, dacă aţi fi văzut cum oameni care au muncit o viaţă în slujba societăţii sau au acţionat în mişcarea socialistă, sunt distruşi fizic şi sufleteşte de către tineri de 18-20 de ani, bestii ai noului socialism, dacă aţi fi văzut cum bolnavii sunt aruncaţi de pe locul unde au stat întinşi şi loviţi cu mânie cu bastoanele de cauciuc, atunci v-aţi ridica cu neţărmurită revoltă contra acestor ucigaşi, contra acestor criminali.

Tovarăşi şi prieteni de partid !

Germani din această ţară şi din cealaltă parte a graniţei !

În nespusa noastră disperare şi mizerie ne adresăm vouă, ne adresăm KHgioa^e^1^ °organiza{ilor' asocii>ţilor bisericeşti şi comunităţilor XSÎ*“ *“p'im“or c oam 'Muzniuiii ea ,i ministerului latveo^ae^r^11!11 R0ÎÎ' * L'gi' pent ™ df«P<urile omului ! Pfu adresăm* m'ror °,me”“or i»»« *¡-'bălă : Auziţi ^u^MspZm^. «« văd iu*

A«.,IM ,;“iu^î f l“-«» P™ ™ ei *,1 familiile lor să înmormânteze „>0 000 dint* mil & Jlewzi0WA care au *trebuit deja sângeroase !* °dlnCre *brazii lor căzuţi victime tiraniei*

Auziţi-ne, tovarăşi din SPD ! Mii dintre tovarăşii voştri au fost ucişi de bandiţii din partidul unic, auziţi şi ajutaţi pe cei care supravieţuiesc.

Auziţi-ne prieteni din CDU, LPD, şi FDP !

Cei mai buni membrii ai voştri sunt aici chinuiţi brutal şi sistematic, deoarece ei au îndrăznit să se angajeze pentru partidul lor.

Auziţi-ne oameni de dincolo de graniţa germană !

În cea mai mare disperare strigăm către voi ! Legiunile voastre au salvat odată deja de la moarte nevinovăţii şi chinuiţii. Nu acceptaţi ca cei nesătui de putere, cei cu josnice instincte animalice şi plăcere sadică de a ucide, să se năpustească împotriva noastră. Oameni din toate ţările, auziţi-ne ! Puneţi la stâlpul infamiei pe aceşti criminali şi faptele lor despotice !

Chemaţi prin întreaga voastră presă, oamenii de onoare, la lupta contra inumanităţii !

Trimeteţi în întreaga lume strigătul nostru de disperare, prin telefon şi radio.

Tovarăşi ! Prieteni 1 Oameni ! 6000 de nevinovaţi vă imploră

! Auziţi strigătul acestor disperaţi !

Fiecare strop de sânge care a curs aici trebuie să ardă în conştiinţa omenirii, trebuie să ardă ca o pată a ruşinii regimului ! Nu răbdaţi în continuare ca ucigaşii şi criminalii să lovească sadic în oameni nevinovaţi ! Nu permiteţi lovirea umanităţii de către dictatura roşie, care a venit după dictatura neagră ! Nu permiteţi încă odată revenirea întunecatei domnii a Evului Mediu !

Auziţi strigătul nostru de disperare ! Auziţi-l, voi. care purtaţi încă fruntea sus şi încă sunteţi capabili de fapte umane 1 Auziţi-ne şi ajutaţi – ne 1 Doborîţi acest inuman, doborîţi acest sângeros regim ! Ajunge câţi au căzut omorîţi în spatele sârmei ghimpate, în celule şi camere de gazare, în lagărele de concentrare ! Ajung cei căzuţi pradă foamei, epidemiei şi tuberculozei 1 Ajung morţii nevinovaţi ! Nu moartea şi distrugerea, ci viaţa şi reconstrucţia trebuie să guverneze.

Noi nu vrem să zăcem şi să ne stingem încet ca animalele fără de ajutor!

Ne adresăm oamenilor liberi din întreaga lume !

Noi vrem să muncim, să construim şi să trăim !

Noi vrem să ajutăm la victoria libertăţii în întreaga lume !

Auziţi-ne fraţi şi surori din întreaga lume !

Ajutaţi-ne !

Din „Simbolul Socialismului”.

Acestor scrisori nu le mai trebuie niciun comentariu, căci cele scrise şi destăinuite, chiar din inima iadului, sunt cumplit de zguduitoare. Numai din scurtul cuprins şi înţelesul redat, ajunge să-ţi faci o imagine

H „ tara lui 'Soare Răsare”, şi despre cei care clară, despre eliberator» din ţar „eliberarea cât mai fraternizează cu N osco , .• ■ repede spre Occident. Polizeiratului Schulze din Weimar că :

Cât priveşte declaraţia cinica suverană şi de aceea nu poate ■Republica Democrată Germa adevărat. El spunea purul întreprinde nimic în aceas nimeni. Schulze rămâne totuşi o adevăr şi asta nu trebuie I „Vul care păzea găinile din enigmă şi Pent™ ™tor> J pre a-măritului Stalin şi mă întreb, C°tetU1 r'^l nu a S Xt şt condamnat la 25 de ani ? Alţii au fost ;XĂult mai puţin condamnaţi. El, Schulze şi Co., nu erau pentru 'Teci,' RepubTa^DemoÎrată Germană care fusese declarată la 7 Octombrie 1949 ca o ţară suverană şi independentă, nu avea nici după 157 de zile de existenţă, la 13 Martie 1950 (ceeace declarau deschis oamenii lor), şi nu are

nici până astăzi, ca toate ţările de Democraţie Populară, din aşa zisul lagăr socialist, întemeiate din milostivirea tătucului Stalin – LIBERTATE.

La 12 August 1949, sovieticii semnaseră împreună cu ceilalţi reprezentanţi, 48 la număr, Convenţia dela Geneva a Crucii Roşii Internaţionale. Aceasta este recunoscută până la urmă de 61 de State, dintre care 55 semnaseră Convenţia încă în perioada anului 1949, ceilalţi 6 în anul 1950, ultima fiind Iugoslavia la 10 Deembrie 1950.

întemeierea noului Stat German în Vest, Republica Federală Germania, la 23 Septembrie 1949, era începutul înfăptuirii visului dorit de ani de zile de întregul popor german, un pas înainte spre viitor. Dar acest lucru şi acest Stat cu orânduirea lui Democratică nu era pe placul celor din Moscova şi de aceea, la ordinul lui Stalin, prin Beria, se pune în funcţiune planul demult pregătit de Generalul Iwan Serow şi Co., întemeind Republica Democrată Germană, care va dansa după muzica lor. Acest prim pas a făcut ca întreaga suflare germană din Est şi Vest să vadă cu consternare, cum patria lor a fost împărţită în două, după bunul plac al ocupanţilor, fără un Tratat de Pace şi fără „Unificarea[1] ce până atunci fusese mereu trâmbiţată de către ambele părţi. Se înfăptuise doar espărţirea, pentru un moment după cum se spunea, dar poate va fi Tas7ră[O]ei[d]ocupa[a]ţia[CU SlgUranţă pentrU un tim]P [mai] îndelungat decât noului Stat[1] centr-T[1 pUSeSe umăr la] umăr şi începuse reconstrucţia păşiră pe drumul pribegiei [luă.traista] ?*> [cu] sutele, chiar cu miile, glia strămoşească, rămlerăTTaXT[651^1 mai legaţi]
—1 istoriei pentru supravteţumeTextTenZa'lS.

Am văzut din rândurile scrisorilor de mai sus ce înseamnă disperarea, când viaţa nu mai face doi bani, iar moartea este înfruntată direct în faţă. Ocolişurile nu mai au rost. Deci caută-i slăbiciunea, ca să-l poţi combate, şi slăbiciuni are omul cu duiumul, numai să ştii să le descoperi şi să le exploatezi fără să simtă. Laşi erau şi lacheii lor pe care-i crescuseră în serele lor de reeducare cu propria lor îndoctrinare şi care era rezultatul ? Acela al lui Schulze, ce ştia să răspundă cu ură dar şi cu frică : „Ei să primească de toate, dar pentru numele lui DUMNEZEU, să nu mai strige”! Asta ordona el, educatul NKVD-ului, omul lor de ieri, de azi şi poate de mâine, dacă va mai fi nevoie de el. El, îl implora pe Dumnezeu şi într'un fel îi cerea ajutorul ! O împuternicire pe care el, ca şef, nu o puteau impune unor înfometaţi, unor umbre umane pe care

subalternii lui i-au adus în această stare, mai mult decât dureroasă.

Ei fac mai bine decât înaintaşii lor. Totuşi să nu uităm că au trecut ani de zile dela ultima bubuitură de tun pe aceste meleaguri, iar tehnica a progresat.

Sa lăsăm totul în starea care se află şi vom reveni după ce vom mai face o raită, după înfiinţarea Republicii la 7 Octombrie 1949. Vrem să ştim ce gândea tineretul, ce speranţe în viitorul apropiat şi cel depărtat. Nu vom lăsa baltă urmarea. Ne vom întoarce însă la timpul potrivit, căci mai avem ceva de spus despre „Internaţi' , despre soarta lor, despre vina lor de a ajunge în lagăre de internaţi la sovietici şi reţinerea îndelungată, iar dacă se poate, despre numele unora, care mi-au mai rămas în memorie şi nu i-am uitat după trecerea anilor.

Nu mă voi ocupa nici de „Blocada Berlinului', căci despre ea s a scris aşa de mult şi, totuşi prea puţin. Eu care, în acea perioadă, mă aflam între zidurile închisorii lagărului Bautzen, nu pot să-mi dau o părere competentă. Un lucru este sigur : sovieticii nu au făcut altceva decât saşi arate adevărata lor faţă şi adevăratele intenţii, iar Vestul, tehnica superioară, totul pe spinarea poporului german. Poate în acea perioadă şi-au dat seama americanii şi cu aliaţii lor de adevăratele intenţii ale aliatului sovietic.

Totuşi multe dedesubpturi politice, care nu erau încă date publicităţii, mi le-a povestit Fritz Heincke de care am amintit. Toate lucrurile aflate mai înainte şi după aceea îmi confirmă evoluţia lucrurilor care se desfăşurau în faţa mea, a noastră şi a tuturor celor care aveau ochi de văzut şi urechi de auzit. La unele lucruri aflate de la el, am rămas ' ca la dentist” cum ar spune un şugubăţ.

Nu în Republica Federală Germania a început urmărirea membrilor şi activiştilor din Partidul Comunist German, ci în Republica Democrată Germană s'a făcut primul pas. Curăţirile cele mari începură în 1950- 1951, când funcţionarii de Partid, care nu mergeau pe drumul indicat, ajungeau în Centralele NKVD unde erau cercetaţi şi condamnaţi de către Tribunalele Militare Sovietice. Aşa se întâmplase şi cu el, ca şi cu nişte German cu care înfăptuiseră prieteni buni din PartldU\E°EEcă S.E.D., ca Fritz Sperling şi Kun unificarea la un numitor «mun Kremlinului. Dar astfel de Müller, care nu vroiseră să de ce Paftid proveneau, nu au fost elemente fanatice germane ^deje Pentru ş. NKVD pe placul Generalului de NKVD Iwan^ aceia erau loiali, care e oroprie sau de familia lui. Toţi ceilalţi fără a se întreba de persoana lu .proprie

„ToTXe/^Slat *Se'despre* Caza Berlinului în perioada anilor 1948 49 când sovieticii făcuseră Blocada şi ameninţau Pacea Lumii , L felu 'lor. Ceea ce i-a iritat cel mai mu t, atat pe ei cat şi pe Elaboratorii lor germani, şi a fost subiect îndelungat de discuţii, a fost neobrăzarea' Generalului De Gaulle, care primise în audienţă pe Ambasadorul Sovietic la Paris, Serghei Winogradow, la cererea acestuia. În timp ce se adresa Generalului care foarte serios îşi asculta cu luare aminte musafirul, autoinvitat, acesta a declarat : Situaţia se agravează din zi în zi, iar dacă va merge treaba aşa mai departe, va fi război !”

La aceasta, foarte tacticos, tulburat în sinea lui şi scârbit de atâta închipuire naivă a unui „diplomat”, ridicându-se în picioare şi privindu- şi musafirul, de sus, De Gaulle i-a răspuns : „Atunci vom muri împreună'. ... Audienţa a luat sfârşit. Presa timpului îşi făcuse reportajele necesare ! Senzaţia zilei şi a epocii !

Cei din lagărul socialist turbară în sinea lor, dar înghiţiră în sec, pentru a nu complica lucrurile. Deci, fără comentarii ! ...

Totuşi, după proclamarea Republicii Democrate Germane, un nou fenomen îşi făcu apariţia la orizontul însângerat al noului Stat. El consta într'o nouă atitudine, un nou simţ de răspundere, o nouă interceptare a gândirii, o nouă alianţă de clasă şi solidaritate în lupta contra ocupantului şi a lacheilor lui.

Cu acest 7 Octombrie 1949 începea o luptă de martiraj unită contra Neomeniei Umane , luptă a unui popor învins, care nu-şi cerea altceva decât dreptul sfânt de Naţiune, de libertate, de Unificarea Patriei şi un Tratat de Pace.

f^^Ca_Până 13 aCeatâ datâ Şi Chiar mai târziu> aliaÎii din Occident îşi mdPtarE.0 reîea Ultreagă de grupări subversiive. ce adunau informaţii litare şi economice de la confratele din Est ele nu năşiră întreeul “Ă? ETputea foX eTS naţiuni, acum integrateEjEaE361^ de n®.numarate on. ca şi pe celelalte Yalta şi Potsdam. Acum a/ socialist’ la târgurile de la Teheran, între cei vânduţi, ca să le fie dEfolo^flrTsä^^ SCfUpUle căutau ahaţl de durerile lor. ’ara aJute sau să se intereseze amara expEeEtTEXEErEceva^Eu^ Ü1CreZätOri * forîa lor, iar din ceva . nu pnmesti nimic în viata degeaba”. Ei lansara dictonul . în lupta unita mai intai pentru interesele noastre'. Ranile primite trebuiau ingrijite, doftoricite si lecuite numai cu mijloacele proprii, cu leacurile tradiţionale ale unei naţiuni, cu o cultura si o civilizatie, ce se poate vedea si citi cu litere de aur in cartea istoriei mondiale. Chiar daca unele pagini ale acestei istorii aveau o perioada neagra si lasasera umbre, aceasta perioada nu ar fi prins radacini, daca „Ei”, gradinarii lumii”, cum se mai numesc, nu le-ar fi udat intentionat si regulat. Fiind udate la timp, au crescut, iar rodul lor a ajuns în mâinile gradinarilor vecini si nu ale propietarului de fapt, dupa cum ar fi fost normal. Aici se poate vedea clar politica aliatilor, indeosebi a celui din Rasarit. El si-a adus colaboratorii lui pe care i-a plantat in gradina zonei sale de ocupatie iar cei din Vest, ca gradinari, le-au dat apa necesara. Recolta o adunara insa gradinarii sovietici, iar noi vom vedea ce-au recoltat dupa

vechiul proverb :”Cine seamănă vânt, culege furtună”.

lată-ne deci în faţa unui nou fenomen de gândire ce se desvoltă rapid, progresează şi începe să se infiltreze la toate nivelurile societăţii din Republica Democrată Germană. Acest fenomen de gândire duce la formarea „Grupărilor de luptă contra neomeniei'. În germană : ' Kampf Gruppen gegen Unmenschlichkeit”, cu zeci de secţii pe tot întinsul Republicii, grupuri ce răsăriră ca ciupercile după o ploaie bună venită din ceruri. Explozia aceasta se produse cu adevărat o dată cu ştirile transmise de către Radio RIAS, despre evenimentele din Bautzen şi extraordinara performanţă de a transmite direct din Iadul socialismului- comunist, reportajul documentar, original şi fără de mistificare sau întoarcere de condei gazetăresc. Transparentele la geamurile închisorii ce se puteau vedea de departe, ajutorul disperat cerut prin strigătele în cor, dovedeau că cele raportate în prima, precum şi în a doua scrisoare, erau o realitate. Germanii îşi dădură seama că a venit timpul să-şi schimbe atitudinea şi, primii au fost cei tineri care au şi trecut la acţiune.

Trebuie să menţionez că această nouă formă de luptă ce se întinsese ca raia în toate oraşele şi satele, până în cele mai îndepărtate colţuri ale ţării, nu era şi nu făcea parte din grupurile aliaţilor din Vest, pentru informaţii, ci era individuală şi nici decum legatăă una de alta sau coordonate între ele de cineva, ci numai rezultate din conştiinţa că ei sunt germani şi se consideră oameni şi nu brute văzute prin ochelarii trupelor de ocupaţie şi propaganda lor. Ei erau oameni şi doreau să fie respectaţi ca oameni, mai ales acum după ce se formaseră cele două state germane.

Lupta aceasta nu era altceva decât un fenomen natural, care dădea acum roadele pe care sovieticii nu au înţeles şi nu au ştiut să le culeagă la timp şi în folosul lor, dela noua generaţie de după război. În loc să-şi apropie populaţia de partea lor, cum ar fi fost normal, ei i-au combătut

- cu aceleaşi arme şi aceraşi politică ca şi în direct, cu aceleaşi ^tod . cv a în gura mare ; „davai ceas !
prima zi când sosiseră i sngas t noscuţl. ca re nu cedaseră ispitei,

Oare cine erau aceşti oameni dreptul lor i egltlm de

care nu aveau pretenţii prea înlănţuit ?
„om”, de om liber născut şi reprezent ate toate păturile

Contigentul lor era fo. P clasa mare a m uncitonmn, chiar sociale, majoritatea provene tocmai sovieticii contau şi clădeau viitorul din acea clasa social p colaboratorii lor Aceste grupări îşi dăduseră socialismului, pentru 9 noapte, nu era altceva
„ “a C* »pollU .«»«oare t»,â de ind.vd.

NoilVJartide politice trădaseră democraţia”. Ele nu mai

aveau nimic de-a face cu tradiţionalele partide politice germane, care fuseseră reprezentantele vieţii politice ale poporului şi nicidecum colaboratoare abjecte cu ocupantul sovietic. Prin arestările în massă efectuate în rândurile celor care au încercat o colaborare spre binele poporului german, dar nu plecaseră capul, ei au ajuns în Iadul din Bautzen de unde, după cum am văzut, tocmai ei strigau cel mai tare. Aveau dreptate, căci cine în afară de ei puteau fi crezuţi, pe cuvânt, acel cuvânt în care alegătorii avuseseră încredere. Ce puteau gândi aceştia acum ?

Capii confesiunilor religioase nu aveau curajul să spună adevărul, ci dădeau declaraţii false, de multe ori gata primite dela ocupantul sovietic. Ei erau aceia care acopereau crimele săvârşite de noii stăpâni. Au fost foarte puţini cei care au rămas fideli cauzei lor, ţinând la turma credincioşilor lor, chiar şi atunci când singuri au trebuit să-şi aleagă calea viitorului. Fie că erau : preot evanghelic, catolic, ori predicator babtist, mormon, jehovist sau cum le mai spune, ei au ţinut cu oile lor, le-au dat încredere în sine, în Dumnezeu şi în ziua de mâine, prin ţinuta lor demnă. Ce făceau şefii lor pentru a-şi menţine postul asta era altă mâncare de peşte. Preoţii dela sate şi micile oraşe formau o familie, şi avuseseră destule necazuri cu „eliberatorii” în primele luni ale ocupaţiei, iar acum numai ţinuta lor putea menţine credinţa în familie mai departe fără să se destrame. Mulţi dintre cei închişi la Bautzen, Sachsenhausen on. în lagările sovietice, au ţinut la demnitatea lor şi au suportat martirajul credinţei fără a se umili, nici chiar atunci când simţeau că drum> cand se rugau pentru iertarea păcatelor celor cărora le căzuseră victimă.

de^dîSe^TÎV^ Sf,Cial democraf' «re şi-au făcut un stagiu muncitoare pe careTrepţezentau6™ ™ '51, trădaSeră ldeia Politicâ ?i clasa o făcuseră un Ulbrich, Grotewohi s^Pm/XiiuJr dP

El au suferit şi au u- . K ?1 Iraţu lor de breaslă, pentru dreptatea în care^redeau detenţei de am de zile, au luptat când au fost eliberaţi şi au avur^ lntrun v*s 31 binelui. Ei s'au bucurat ţ 51 aU aVUt man speranţe pentru viitorul lor şi al confraţilor, dar au fost foarte repede treziţi la realitate. Conştienţi de greşeala încrederii avute, au trecut în ilegalitate şi au luptat cu mai mare îndârjire împotriva noului duşman al clasei muncitoare : socialismul- comunist sovietic. Nu puţini au fost dintre aceştia, pe care i-am întâlnit prin închisorile sau lagărele Golgotei Răsăritene. Mulţi dintre ei căzuseră în deznădejde, ajunseseră la o vârstă înaintată şi nu mai aveau speranţe pentru viitor. Alţii, mai dinamici, nu lăsaseră capul jos, convinşi că nu pierduseră încă partida. Erau optimişti şi credeau în soarta lor şi a confraţilor lor, dar nu după ideile

sovietice. Şi din păcate, mulţi, chiar foarte mulţi dintre ei, acum după ce îşi dăduseră seama de realitate, se prăbuşiseră şi au rămas pe întinsa Golgotă.

Nu vreau să merg prea departe. Am mai arătat şi am să mai arăt din când în când, câte un caz autentic, care ilustrează situaţia reală şi starea sufletească a unor oameni de-ai lor, care au luptat o viaţă întreagă (iar omul are numai o viaţă pământească) cum şi ce gândeau tocmai aceia despre care nu se poate spune că au fost fascişti', ci mai degrabă comunişti.

Un caz elocvent pentru acele timpuri este al muncitorului de căi ferate Dolling şi al fratelui său din Klingenthal, în Erzgebirge din Landul Saxonia. Ambii erau membrii ai Partidului Comunist German imediat după înfiinţarea lui. Arestaţi, condamnaţi şi închişi de nenumărate ori în timpul celui de al IlI-lea Reich, nu s'au compromis, nu au semnat niciodată renunţarea la ideia şi crezul lor.

Ei au văzut şi trăit eliberarea de către sovietici, au văzut şi supravieţuit evoluţiei acelui comunism, pentru care luptaseră şi suferiseră o viaţă întreagă şi s au despărţit de el. Nu doreau să se lase înhămaţi la căruţa Moscovei. Ei au devenit din acel moment, pentru cei din SED, copiii credincioşi sau ' die Sorgenkinder' după 1945.

Aceşti doi fraţi erau fabricaţi din alt aluat comunist. Ei aveau forţa psihică a fanatismului lor ideologic, iar ura contra comuniştilor sovietici vopsiţi şi criminali, creştea dela o zi la alta. Ajunsă pe culmea disperării, declanşată de arestarea unui bun cunoscut de-al lor, Meinel Kurt, născut circa la 1890, zis şi Betty Kurt, ce locuia în Auerbacher Strasse (după 1945 Lenin Strasse), lângă Gara de Nord din Klingenthal, revolta lor a explodat.

Meinel Kurt era apolitic, el era negustor de cărbuni. Comandatura regională a trupelor de ocupaţie sovietice i-a dat permisia de a continua negoţul cu cărbuni. El livra cărbuni nu numai Armatei Roşii ci şi civililor şi micilor întreprinderi şi instituţii din regiune.

În 1948 a fost arestat peste noapte, fiind trădat de şoferul care lucra la el de ani de zile, câştigându-şi pâinea. Localitatea Klingenthal nefiind departe de graniţa Cehoslovacă, era şi un punct de tranzit de refugiaţi ilegali care îşi căutau scăparea spre Vest, înspre Bavaria. Cum Cehii supravegheau strict graniţa lor cu Bavaria, o delăsau pe cea spre Zona de

. Deci pe aici se putea trece pe căi ncuoatie sovietică din Germani^ ucrainieni, polonezi, cehi, în.or.oel.«.«. F»«« „*“*‘ ?”P‘ slovaci. ««„™ î‘ f”,a şi prigoană, intru» din barăcUe săptămâni sau luni de zii d Ş hal Bam sau obiecte de valoare comerciantului de cărbune di ng avea mereu loc> cât de aproape că nu mai aveam încărcătura de refugiaţi până înghesuit ar fi fost şi i? r undeşha că nu sunt grăniceri aproape de graniţa cu Havana,

!°Sodr«a se ««• – A<l0rf * P“ SS™*

Coboare. .recuri graniţa spre o altă lume.

de ^i“« aii« «»«« » F““ *« eI‘ “ d“W* NKVD”‘1”i soXTe e”«-l aresta Dus 1. Centrala din Ane. după un scun t.mp este transferat la Dresda, unde Tribunalul Militar il condamnă la 25 de am. A aiuns la Bautzen, unde l-am întâlnit, dar din cauza vârstei înaintate va rămâne în RDG şi nu va fi expediat în URSS. Este eliberat în 1955. Rămăsese o umbră de om după maltratările îndurate în timpul cercetărilor, îndeosebi la Aue. Se reîntoarce în localitatea lui natală. Primirea în rândul concetăţenilor este foarte călduroasă, căci cu toţii ştiu că el ' Betty Kurt”, cum era poreclit, chiar dacă a fost comerciant de cărbune, nu s'a îmbogăţit pe spinarea refugiaţilor. După un an a murit, ducând cu ei amintirea plăcută că în viaţa lui a făcut şi o faptă bună şi a pătimit şi el undeva la graniţa Golgotei Răsăritene. Localnicii şi vecinii l-au petrecut cu mare respect pe ultimul său drum.

În amintirea localnicilor a fost şi va rămâne o mândrie a lor faptul că din părţile acestea nu prea bogate, dar cu frică de Dumnezeu, cu căldură frăţească şi ospitalitate recunoscută de veacuri, au fost oameni care au ieşit din ambianţa lor familială şi au ajutat cu ce au putut atât pe cel nevoiaş, cât şi pe cel pribeag, ce-şi căuta o nouă patrie.

Fraţii Dolling erau legaţi de el, prin faptul că nu odată fiind rugaţi, l- au ajutat cu câte un transport de nevoiaşi, în vagoanele de marfă ce îi duceau în altă direcţie decât în mâinile NKVD-ului.

Chiar fiul celui mai mare din fraţi, crescut în umbra internaţionalismului proletar, educat de mic copil în acest sens, Walter Dolling, din proprie iniţiativă s'a ataşat mai târziu la o grupă de luptă contra neomeniei, din Klingenthal. De el voi mai vorbi la timpul cuvenit. r

băfar; în 7 —uc muip, au IOSC cei arestaţi şi d“ »“ •” ™ ¡«U. dec«. l. ani dela un băi’a^i1^ mV1 nenuniărat de tnulţi, au fost cei arestaţi şi onzontiă N^VD_U1U1‘ care Jiu au mai ie: atâţia

convinşi că prin ajutor^6 P^lecat> ^adică la acei oameni care erau

^1^e'5a rezistenţa contra unui'rTgim.^ără^de^cnjpufe.^56 P°<“*

În mare, aceste grupări îşi luaseră misiunea de a ajuta familiile nevoiaşe, în primul rând pe cele care au avut de suferit din partea sovieticilor, dar acestea erau foarte multe. Membrii familiilor al căror tată sau mamă sau unul din fraţi fusese arestat, internat sau deportat, primeau un ajutor material, o susţinere morală, o educaţie spirituală pentru cei care mergeau la şcoală, servicii mai bune, mai bănoase, pentru a putea îmbunătăţi traiul de toate zilele. Copiii care rămâneau fără supraveghere erau luaţi de o familie sau de alta prin rotaţie, vara în vacanţă mergeau familii întregi spre a-i ajuta pe ţărani ia munca câmpului, să-şi adune bucatele, din care erau ajutaţi şi ei la rândul lor. Copiii erau educaţi gratuit în domeniul muzical, o pasiune a locuitorilor din această regiune.

Desigur că nu toţi au înţeles să îndeplinească o astfel de muncă frăţească, dar cei care au făcut-o, au făcut-o cu drag. Trebuia însă în acelaşi timp să te fereşti de uneltele regimului şi de agenţii tot mai numeroşi ai NKVD-ului şi ai Poliţiei Populare. Nu toate grupările au făcut acelaşi lucru, nu toate vedeau viitorul aşa de frumos, dar fiecare grupare se gândea la un viitor fericit, la o unificare a Germaniei, desigur după un Tratat de Pace. Nimeni nu s'ar fi gândit că această situaţie va dura o veşnicie. Vinovaţi sunt cu toţii, şi cei din Vest şi cei din Est, căci nici unul nu este mai breaz sau are ceva mai omenos în el. Pe ei nu-i preocupă soarta germanilor, ci interesul lor propriu. Ei au uitat insă legea vieţii, că un corp omenesc nu poate trăi fără inimă. Tot aşa nici Europa nu poate trăi fără Germania, care a fost, este şi va rămâne inima şi pulsul acestui continent. Cu o inimă tăiată în două, chiar dacă mai trăieşte corpul un timp, va veni o zi când inima tăiată va trebui împreunată. Tot aşa şi cu Germania, ruptă în două în mod artificial, va veni o zi, când imperativul vieţii va cere ca întreaga Europă să trăiască unită şi fără graniţă, cu inima ei dătătoare de impulsii : Germania.

În zona sovietică de ocupaţie a Germaniei, încep a se organiza în anul 1949 primele ' Grupări de luptă contra neomeniei’. Aceste grupe se coordonau singure, fiecare grupă având până la şapte membri. Au fost însă unele care, prin unirea mai multor grupe, au avut şi peste 30 de membri. Aceste grupe erau în pericol de-a fi demascate mult mai uşor, şi din păcate acesta a fost până la urmă tragicul lor sfârşit.

Dela bun început, aceste grupări nu au făcut spionaj şi nici nu doreau să colaboreze cu vreo putere străină. Au fost însă

unele sau unii membri din grupe care, fără ştirea celorlalţi, au făcut şi acest lucru. Banii încasaţi, dacă primeau, erau întrebuinţaţi pentru scopuri filantropice şi nicidecum pentru îmbogăţirea vreunei persoane din grupă.

În lagărele din Workuta sau Potma, pe unde am fost dus fără paşaport, am întâlnit o sumedenie de oameni care aparţineau unor astfel de grupări. Ei rămăseseră în casa străbună, spre a înfrunta nenorocirile ca Şi strămoşii lor, iar de ar fi fost nevoie ar fi înfruntat chiar şi pe larâ Ei aci în Saxonia şi în Turingia, erau , i Orientarea lor era clara, c , ce i Tare din g axonia . şi «Pa î«inp « A««“1 „ „’’MV”, ai 1U1 Martin Luther din Tu^^ a { Rege al Poloniei ; Martin Luther, de viţă nobilă, ca Elector de mare Reformat0r născut în Eisleben, f}ul ^ tantisfflU iui. El mai era şi fiul acestor religios, întemeietorul pro veşnic în sufletele şi ifl meleaguri, iar prin pilda curaj şi nu oda tă găseau în scrierile mijlocul oamenilor c*ror su fjetului şi de care acum, aveau mare

1». un s« « vene. „1 unui stat <« “ “„P™ Stele Xi.“ <«

obraz. nu prea s..

„IcealMc^Î aXlm fiu Germ^nu este de lepădat, chiar şi acum la peste patru sute de am dela moartea lui. Chiar acum, intr o astfel de situaţie, se strânseseră în jurul ideii lui sute, mu de tineri şi bătrâni, fete şi mame, care admirau curajul bărbatului din el.

Scrierile lui erau din zi în zi mai căutate, mai apreciate, mai mult citite, căci ele erau dătătoare de viaţă, de curaj, întruchipând icoana sfântă a trecutului şi a viitorului lor propriu. Era primul pas făcut cu o intuiţie comună naţională, era lumina dătătoare de putere, pentru a putea privi duşmanul în ochi, a-l dispreţui sau a-l slăvi după cum merită comportarea sa. Aceasta era Istoria lor.

De sfatul lui Martin Luther a amintit odată, într'o perioadă, un preot necunoscut, şi sfatul s'a întins ca o epidemie pe întreaga întindere a zonei de ocupaţie sovietice din Germania.

Degeaba au încercat cei din NKVD, să reconstituie faptul sau să localizeze biserica în care a fost ţinută predica, căci nu au găsit nici dovezile necesare şi nici un trădător. Preotul rămâne anonim, dar va rămâne veşnic în amintirea celor care i-au ascultat şi urmat sfatul. Unii dintre ei au ajuns şi în lagărele din Workuta, Siberia sau în vreun lagăr mai îndepărtat de pe întinsa Golgotă Răsăriteană, dar când le era timpul mai greu, şi erau mai desnădăjduiţi pomeneau în gând sau în rugăciunea lor, cuvintele apostolice ale lui Martin

Luther.

Toate acestea, adunate de ici şi de colo, dădeau de gândit tineretului german, iar chemarea lansată din om în om de a ajuta pe cei năpăstuiţi a ajuns şi la „Grupările de luptă contra neomeniei”. Era un nou imbold, sensTluX Se 35161,13 de mURı era chemarea unei naţiuni. Ei au înţeles CM T.7 r”T 1 „d’ orice metodă era bine venM XI “OM “ îtl” ci ‘eroarea aduce dop. sine

ară de vutor d”pi ton MXX^XXOC” „„** ‘‘“‘■e «■ ce «

sen», provocator, a, noului -Regim-. Nu i-am „„0K«ţ pe toţi, nici nu se putea, dar am adunat cu multă migală unele nume din diferite grupări existente. Nu pot menţiona prea mulţi, căci unii nu au fost desconspiraţi şi poate mai trăiesc şi astăzi în speranţă unei zile mai bune pe meleagurile lor natale. Să mă ierte cei ce au colaborat cu mine şi al căror nume nu este scris ; nu l-am avut, sau cu timpul l-am uitat ori notiţele mele s'au pierdut ori s'au deteriorat, căci căile Domnului sunt lungi şi întortochiate şi nimic nu-i veşnic pe acest pământ.

Chiar dacă nu sunt născut pe acele meleaguri, ele au dat familiei mele pentru un timp un acoperiş şi o mâncare caldă, dacă a fost nevoie. Tot aci mi-am pierdut tinereţea, mai bine zis mi-am făcut studiile în Citadela Universitară din Bautzen, în Gelbe Elend. Aci am cunoscut oameni, aci am luat cunoştinţă despre „umanitatea' Comunismului, despre Spectrul Roşu. Aci, lângă mine, mi-au murit mulţi prieteni, cărora nu le eram străin şi care m'au ajutat de câte ori era nevoie sau puteau. Trecut la Workuta am putut vorbi mai pe îndelete şi ei ca şi mine ne-am povestit viaţa, durerile şi faptele ori cauza pentru care am făcut acest lung drum, la Nord de Cercul Polar, în mijlocul Tundrei romantice şi ucigătoare.

Aceşti oameni care au dat totul, fără rezerve, chiar viaţa pentru ajutorarea aproapelui, nu trebuiesc daţi uitării. Ei cu faptele şi numele lor, trebuiesc înscrişi în rândul celor ce s'au jertfit pentru Germania, pentru o Europă Liberă şi Unită.

Ei, aceşti martiri au oprit chiar şi pentru o fracţiune de secundă, înaintarea tiraniei totalitare Comunistă – bolşevică – fascist Moscovită, spre Vest. Lor le datorăm mai mult decât cinstea de a-i pomeni, lor şi altora ca ei le datorăm viitorul nostru şi al copiilor noştri.

Sovieticii, odată cu intrarea lor în Germania, s'au comportat ca barbarii, furând şi violând tot ce le cădea în mână, au asasinat şi deportat pe cine le-a căzut în plasă şi asta nu numai în perioada războiului, ci şi după terminarea lui. Nimeni nu le-a putut spune ceva ; nimicind orice rezistenţă în faşă. Aşa s'au umplut lagărele create de predecesorii lor ca şi închisorile, cu tot ce le-a căzut în mână. I-au acuzat pe învinşii lor,

condamnându-i pentru deportare şi deportau după bunul lor plac chiar şi atunci după ce semnaseră Convenţia dela Geneva.

Generaţii întregi de tineret, ce nu participaseră la război, ce nu fuseseră în armată şi nici în partidele politice, au fost sistematic asasinaţi în lagăre speciale din Germania de Est.

Germanii, convinşi de soartă, că au pierdut războiul, acuzaţi cu toţii dela mic la mare, de ocupanţii aliaţi, s'au supus. Nu s a găsit nimeni să le ia apărarea, nici democraţii de americani, mei conservatorii englezi şi nici liberaliştii francezi.

Au văzut cu ochii lor mâinile mânjite de sângele nevinovat al miilor de victime şi nu au zis nimic, s'au mulţumit doar cu spălarea mâinilor, ca şi în alte cazuri.

cum au putut duPă ce 5i'aU dat seama>

Din contră, pe unde au putu** ^^6 că poate mâine va fi ziua X. i-au aţâţat prin Radio la rezist t flaţioflahtaţi, care trebuiesc aici Acelaşi lucru l-au făcut şi c cazacU polonezii, cehii, amintite : ucraimenii, atâtea neamuri şi popoare slovacii, ungurii^romana, sc g bu nbau banii la bursele din Ne W York, oropsite şi vândute, oe y Londra sau Paris. înfiinţarea ONU-ului, în 1945, cât şi din s'au lăsat pros i Bundesratui Elveţian invită 70 de Guverne, nou la 20 Sept ^1948 Ifternaţionale La 21 lonlie^i se deschide Conferinţa cu participarea delegaţiilor a 59 de Guverne din care nu lipsesc printre cei prezenţi Belorusia SSR, URSS şi Ucraina SSR. Votarea se face pe date de 11 August 1949. Intre timp au avut loc 37 de şedinţe ale Comisiei Plenare şi circa 300 de şedinţe ale subcomisiilor. A doua zi, adică pe ziua de 12 August 1949, cei 48 de delegaţi semnează încheierea Conferinţei.

Totul este bun şi la locul său. Ce caută însă să semneze ca reprezentanţi de Guvern, cei din Belorusia şi Ucraina, când toată omenirea ştia că tocmai în această perioadă sovietica duceau un război nedeclarat contra populaţiei şi naţionalităţilor acestor republici fantomă ? Acest război s a întrerupt numai pentru un momen în anul 1953. Mii de familii au fost deportate în îndepărtata Siberie, familii nevinovate, numai pentru faptul că unul sau altul era bănuit că aparţine grupărilor de partizani sau armatei de Eliberare Ucrainiană Bendera. Alte zeci de mii care nu fuseseră executaţi imediat la arestare, au fost condamnaţi, indiferent dacă erau vinovaţi sau nu, copii minori sau bătrâni la câte 10- 15 sau 25 de ani. Câţi au murit în aceste transporturi numai Dumnezeu şi NKVD-ul ştiu. Acelaşi lucru se întâmpla şi în ţările baltice, Bielorusia, Ucraina, Basarabia.

URSS-ul a aprobat şi semnat Convenţia dela Geneva pentru ocrotirea jertfelor de război , din August 1949. Dau numai un

simplu exemplu din Capitolul XI, articolul 129 şi 130. Cazurile de moarte, testamentele internaţilor, actele de deces şi listele decedaţilor cu identificarea şi ocalizarea mormintelor. Pot să mai amintesc şi articolele 49 şi 50 din acelaşi capitol.

familiile Gu?rnele URSS- Ucrain SSR şi Bielorusia SSR, cu condamnaţi pemra lupla lÎ^df ern“16 SaU arestaţi şi Armatei Roşii ? UnZ I rd ellberare contra trupelor NKVD şi ai Localizarea mormintelo^ etTetc Celo” morţi sau dispâruţi pe drum ? popor, pe care nu <ie ■■ CâC1 ace?tia erau doar propriul «de ocup.” X „ dı SUb

de Pa”r«™,”„“ colaboraseră ,i ei „ demult ! Ce să ■ritina de lucru s»b un mMit iJ'Î.T8'?”*- „‘re erau duşi ca > la punctele strategice în Urali sau la Nord de Cercul Polar, chiar acolo unde azi şi-au instalat rampele de lansare a rachetelor atomice cu care ameninţă Pacea lumii.

Am întrebat şi întreb, oare toţi aceia care au semnat, confirmat sau aprobat admiterea unor asemenea Delegaţii Guvernamentale ca SSR Ucraina şi SSR Bielorusia în Forul Internaţional al ONU-ului, nu sunt părtaşi şi vinovaţi de crimă ? Ori vor spune că nu au ştiut nimic ?

Aceeaşi întrebare este pusă şi Bundesratului Elveţian, care le-a trimis şi le-a acceptat invitaţia şi admiterea ca Guvern Independent la această Convenţie, în timp ce URSS-ul era reprezentat, ca urmare a invitaţiei trimise şi admiterii de mai târziu. Tocmai ei cunoşteau politica criminală a sovieticilor, mai ales în consultaţiile avute în 1945-46 cu ei, consultaţii despre care voi mai vorbi la timp.

Aceste Guverne, în strânsă legătură cu şefii lor din Kremlin, asasinau, deportau şi mai departe ca şi până acum, milioane de cetăţeni pe care i- au trecut pe listele celor dispăruţi în timpul războiului, care se terminase la 9 Mai 1945, odată cu capitularea Germaniei În aceleaşi liste trebuiesc căutaţi şi polonezii, evreii, balticii, ruşii albi, ucrainienii deportaţi după Septembrie 1939 până în 1941, în timp ce fuseseră prieteni la toartă cu Nazismul German !

Da, Germania pierduse războiul şi deci ei i se puteau imputa toate crimele şi milioanele de morţi, pe care ei însăşi le făcuseră, chiar la ani de zile după război. Aveau în sfârşit un ţap ispăşitor !

Domnilor Diplomaţi Internaţionali, nu vă daţi seama cu cine aţi dat mâna, pe cine aţi încălzit la sânul vostru ? Mai puteţi să dormiţi liniştiţi noaptea şi să trăiţi cu familiile voastre, fără ca să vă gândiţi că traiul bun şi starea economică pe care o savuraţi se datoreşte în mare măsură acestor criminali, pe care i-aţi considerat oameni ? Numai mişelia voastră v’a făcut

să colaboraţi conştient sau inconştient cu ei, dar aţi făcut acest lucru. Nu v-aţi gândit că şi copiii voştri sau nepoţii vor lua odată drumul Siberiei, în caz că aceşti ' davai ceas', vor reuşi să ajungă la Atlantic prin trădarea şi vina voastră, căci pentru ei nu aţi fost şi nu sunteţi, atâta timp cât rămâneţi pe acelaşi drum, decât nişte „Idioţi utili”, la timpul potrivit.

Bine aţi făcut că aţi condamnat crimele efectuate de germani în timpul războiului, dar nu înţeleg de ce nu condamnaţi şi crimele pe care prietenii voştri, cu care vă pupaţi şi vă îmbrăţişaţi, le-au făcut şi le mai fac, iar victimile lor au trecut de mult de suta de milioane.

Întrebaţi pe toţi acei ce părăsesc corabia care se scufundă a comunismului, şi care le-au fost credincioşi semiton, întrebaţi pe cei ce s'au refugiat în Israel, şi-au făcut parte din NKVD înainte ! De ce să ne minţim şi să ne furăm căciula, şi ei au vina lor şi trebuiesc traşi la răspundere, aşa cum au trebuit să fie traşi la răspundere Germanii. Dar şi pe voi trebuie să vă tragă la răspundere că i-aţi susţinut, le-aţi aprobat crimele pentru arginţii pe care i-aţi primit.

i nici alţii ca mine vă vor trage l$_{a}$ Un lucru trebuie^{5} $_{iflţă}$ vă va face să aveţi nopţi răspundere, ci propria *voas* $_{din}$ sudoarea $_{acestor}$

$^{Dar\ cel}$ ““ $^{51\ !ever}$ judecător va fi Istoria ! $_{a\ vă}$ descrie aceste crime, precum şi

Singura mea ^{dat0}“® . ^t $_{d}$ar care au trecut pe lângă voi evenimentele pe care romane de trei parale ci fără de oprire. Aceste lucruri nu am le-am văzut şi simţit pe p p $_{eu\ eram}$ dintre ei.

■ vă voi mai aduce dovezi, care să vă facă să *gLSi la* ceea ce aţi făcut voi şi să ştiţi cu cine v-aţi înhămat la căruţa bolşevică-fascistă.

CAPITOLUL în

GRUPĂRILE DE LUPTA CONTRA NEOMENIEI !

Motto: Salus popul! suprema lex esto.(lat)

Oficial, sovieticii predaseră puterea locală poliţiei populare ce făcea de-acum parte din. aparatul de Stat al Republicii Democrate Germane.

Cu festivităţi şi muzică, defilări şi discursuri, se prelua independenţa din mâinile tovarăşilor. Totul se schimba oficial şi în fond nimic nu se schimbase ! Sovieticii dăduseră în primire numai munca grea şi murdară, ei menţinându-şi supravegherea nelimitată.

Astfel NKVD-ul se va retrage din toate localităţile mici, rămânând numai informatorii lor, care vor lucra mai departe pentru ei, în posturile primite drept recompensă. NKVD-iştii nu se vor sfii însă să-şi menţină citadelele lor principale, din care vor dirija mai departe totul ca şi cum nu s'a întâmplat nimic.

Aşa au fost menţinute centralele NKVD din Dresda – Hotel Heidenhof, din Bautzener Landstrasse, cea din Königsbrücker Str. (fosta închisoare militară General Müller Block) în Leipzig, Karlshorst, Brandenburg, Potsdam în Nonnenkloster-Schwesterheim, Weimar şi Berlin Lichtenberg, unde era şi centrala de organizare a transporturilor de sclavi cu „Pohod na Sibir”.

Acestea erau cele mari, existau însă şi unele centrale mici, care erau în fond sucursalele celor mari. Nu ar fi de mirare ca ele să existe şi azi, indiferent de camuflarea şi numele sub care se ascund. Ele erau împrăştiate pe întregul teritoriu al Republicii, ca : Chemitz (Karl Marx Stadt), Aue, Plauen, Lübben, Meerane, Freiburg, Sonnenberg, Cottbus, Desau Eisenach, Jena, Görlitz, Magdeburg, Wittenberge, Schwerin, Rostock, Stralsund Neustrelitz, Jutterborg, Erfurt, Perleberg, Frankfurt/Oder etc. etc.

înainte de a ajunge într'o astfel de centrală, individul era urmărit săptămâni întregi de agenţii poliţiei populare, care apoi îl arestau şi, fără anchetă, îl predau direct centralei de NKVD de care aparţineau. Aici începeau cercetările, după care

era transferat în centrale mai mari unde, după încheierea anchetei, era predat Tribunalului Militar, care se afla în aceiaşi clădire şi care îl condamna la 25 de am. Transferul se făcea în camioane închise sau dube NKVD, direct la Berlin – Lichtenberg, de unde se forma transportul spre fericita patrie a muncitorilor. Ce nu le convenea sovieticilor erau predaţi Justiţiei RDG şi erau condamnaţi de

„ nn Eroare judiciară nu exista şi nu .«a««, f« “ «» ’,n<>V‘‘‘ trebuia să existe. ufl ofla i bine instruit, fund dotate

Centralele mari sovietice începând cu foamea, bătaia după „ toate mijloacele „«‘X 14 1 * Hna lor dormţ» »ţ'et ’ ' ietic5 adus» cu căruţa. special pregăti« °P “X”“ de “c“lrart” “ itot0d,a fiecare stâlp de telegraf, erau montate mi crofoan^cone etate la o stafie de transmisie radio. Fericirea cea mare să ai unul direct în faţa casei, căci adio cu liniştea ! Din zori şi pană noaptea puteai auzi numai muzică, muzică revoluţionară, iar ca supliment, bucăţi din muzica popoarelor sovietice (desigur) şi internaţionale. Te vedea fericirea dacă celui de serviciu la centrală îi plăcea o anumită melodie, atunci atâta timp cât era el acolo, punea mereu aceiaşi placă. Desigur că se făceau şi întreruperi, ca să se cânte Slavă lui Stalin” sau ceva asemănător, ori puteai auzi clopotele din Kremlin, drept desert. Totul se automatizase, primeai cultură bogată zi şi noapte, de doreai sau nu.

Muzica este frumoasă când este adunată din folclorul popoarelor, variată şi în aranjament plăcut, dar să auzi zi şi noapte aceiaşi melodie, te saturi de muzică şi ţi se face lehamite de-atâta tovărăşie şi cultură.

Aşa s au săturat nişte tineri din Dresda şi, într'o noapte cu ceaţă, le-au demontat pe toate din cartier, după care a fost linişte. Dar vecinul cel bun nu le-a iertat gestul făcut contra culturii proletare şi i-a turnat. Nu însă cum se toarnă oţelul sau aliajele, ci tovărăşeşte şi astfel, tot tovărăşeşte au fost arestaţi şi răsplătiţi pe lângă ancheta făcută cu toate detaliile, cu câte 25 de ani fiecare, ca să nu fie supăraţi. Urmarea a fost, că au mai făcut şi o excursie, gratuită şi fără paşaport, până la Nord de Cercul Polar, unde, având drept de muncă, desigur tot gratuit şi fără plată, au trudit ani întregi la construirea socialismului.

Totuşi NKVD-ul se mira şi nu putea pricepe dece populaţia

nu-i simpatizează, căci ei îi scăpaseră de reacţionari şi de duşmanii poporu ui _ oua generaţie, tineretul, adevăraţii copii ai proletariatului me'tode'înJ[15]![56]^ edUCaţi tovărăşe?te ca fraţii lor tovarăşi, după 2 NKvS L[S]Î945[UCe adUSe] „ rUCkSaCUrile solda^ manutanţă un^Xota^hu^l [G].eneral al Comitetului Central al SED-ului,

începu, fără multă^ti^ să lucrezi duo^ preSa timpului'

Noua metodă nu era inventiv i [u]Pă metoda strângerii şurubului, puseseră în aplicare în mai multe „tă fT* [S0Vietică'] P[e care] aceştia o Rezultatul era că libertatea ' „ [ÎăfeŞC1 di]n lagărul socialist.

secretă îşi băga nasul în toate oalele" VeÎisTt ^[11] p°liţia nise timpul când nu mai puteai avea încredere în nimeni şi trebuia să te fereşti şi de umbra ta. Chiar şi ascultarea unui post de Radio din cealaltă Germanie, ori o cât de mică neglijenţă faţă de tovarăşii de la Partid, dacă se afla, erai chemat imediat la tovarăşul năcialnic.

Până în anul 1949, dacă unul sau altul fusese arestat, era mai mult un lucru de rutină sau ceva normal, erau consecinţele unui război pierdut, aparţinea trecutului, dar de acum trebuia să înceapă o viaţă nouă şi totuşi totul rămăsese cum a fost. Ba chiar mai rău, căci de acum înainte trebuia să te fereşti şi de aproapele tău, ba chiar şi de copii tăi, cei care erau încă la şcoală.

Nici în Vest nu mergeau toate ca pe roate ; aveau însă o libertate în care îşi reconstruiau însufleţiţi şi plini de speranţă viitorul.

îndoctrinarea zilnică de către sovietici şi lacheii lor nu le puteau umple oamenilor burţile iar de vorbe erau sătui, chit că ele veneau de la unul sau altul. După cum ani de-arândul nici „Mein Kampf al lui Hitler nu i-a desmierdat, aşa nici „Capitalul' lui Marx sau lucrările lui Lenin sau Stalin nu le făceau plăcere. Oprimarea poporului prin îndoctrinarea politică, spălarea de creier, era metoda care putea duce, şi a şi dus exact pe drumul opus, faţă de cel calculat şi sperat de sovietici. Ei putuseră să aplice aceste lecţii ruşilor la începutul revoluţiei din 1917, după ce omorîseră întreaga intelectualitate, dar nu germanilor după 1945. Aceştia cunoşteau de-acum muzica, avuseseră până atunci un alt doctrinar, care nu fusese nici mai rău nici mai bun decât cei care îi eliberaseră. Poporul dorea pace, libertate şi ceva cu ce să-şi umple burţile înfomeate, căci de teorii şi lozinci erau sătui.

Şi mai era ceva ce-i durea : „Unificarea Germaniei' , care era Patria lor într'o Europă Unită.

Ideile lui Martin Luther pe de-o parte, îndoctrinarea

sovietică forţată pe de altă parte, teroarea lansată din prima zi a „eliberării , foametea cronică, frica de un nou război ce se putea declanşa din zi în zi, isteria aceasta lansată zilnic din Vest dar şi din Est, îi saturaseră. Ei îşi dădură seama că singura posibilitate de salvare era propria iniţiativă, propriile forţe, prin propria muncă, adunate toate şi concentrate într'o luptă unită, cu credinţa în Cel de Sus şi Patrie.

Aceste recunoaşteri de stări, de lucruri, erau în acelaşi timp naşterea unui nou idealism care, deşi nu le putea astâmpăra foamea, le uşura măcar sufletul şi conştiinţa că nu se va putea spune despre ei că au stat cu mâinile încrucişate şi nu au făcut nimic. Astfel luaseră fiinţă, peste noapte, în mai toate localităţile zonei Sovietice (RDG) grupările de luptă contra neomeniei „Kampf Gruppen gegen Unmenschlichkeit'.

În anii petrecuţi în lagărele sovietice din Workuta, am cunoscut pe primii, mai bine zis dintre primii combatanţi din aceste grupări, arestaţi nu de mult şi pe unii care ne puteau da ultimile noutăţi din lume înainte de arestarea lor. După timp îndelungat am putut afla, scoţând fiecare

rrll ce şi cum au ajuns aci. Nu spionajul de vorbă cu cleştele de la ei, pentru luptă ^0^^ care erau acuzaţi ii adusese , deportăril ior. care fuseseră angrenaţi, era cauz pafţial reuşit să

Astfel, am putut aduna d î 1 întortochiate drumuri şi cu multe aduc în lumea liberă, dup *b* diferile naţionalităţi, căcora voi ajutoare din partea unor c mulţumesc, chiar dacă nu îi voi încerca, prin aceste rânduri, să ie m >

XpTmÎ ealMfile. ™ ««-« >„ „j5ı1ıd“ * *” “le *mm mici sau* chiar în sate, peste tot acolo unde bătea o inimă pentru Pace şi Libertate. .

Totuşi le voi pomeni pe acelea cu care am luat contact, prin unul sau altul din grupă, care erau cu mine în lagăr şi care mi-au povestitorul când au avut destulă încredere şi s’au convins că le sunt prieten. M’am hotărit să povestesc despre ei, pentru că indiferent de unde erau sau ce meserie aveau sau ce stare socială, cu toţii aveau un ţel şi au mers spre acelaşi ideal. Multe din aceste grupări au fost desconspirate, membrii lor arestaţi, condamnaţi şi deportaţi, dar multe, foarte multe au supravieţuit datorită numărului restrâns de membri şi păstrea secretului chiar şi faţă de cei mai apropiaţi din familie ori prieteni, precum şi corectitudinea exemplară în munca de toate zilele. Am întâlnit şi am vorbit cu mulţi combatanţi din diferite grupări din RDG, condamnaţi la câte 25 de ani. Ei erau din : Freiburg, Chemintz, Sonnenberg, Eisenach de două ori,

Cottbus, Nordhausen, Magdeburg, Frankfurt/Oder de trei ori, Neustrelitz, Meerane, Plauen de două ori, Aue, Luben, Kamemzer, Bautzen de trei ori, Elsterwerda, Zittau, Pulsnitz, Lugau/Ölsnitz Erzgebirge, Werksangehörige Böhlener Werke lângă Lepzig de două ori, Gruppe Weis – Weimar, Dresdener Werkes Planeta şi încă alte două din Dresda, Grupa Anna, Pirna, Grupa Allierten-Gerlin Est, Dessau de două ori, Wolfen de două ori, Riesa, Potsdam şi multe alte grupări cu denumiri istorice, mai mici sau mai mari, precum şi foarte mulţi care lucrau de unul singur.

Astfel a fost tânărul Weigelt, care a lucrat singur şi a făcut acte de sabotaj pe şantierul naval la Marea Baltică unde lucra. La sfârşitul anului 1951, a fost arestat împreună cu tatăl său, care era complect nevinovat, ceeace sa şi dovedit în timpul cercetărilor, dar asta nu a ajutat la nimic, <NonnonJcloster>. «a» greu ie convim.

1940 renatriinrin On^inară Basa rabia, de unde plecase în anul 2? r•Patanu du-se în regiunea Rostock.

moJte^tăMuUa^S dÎ^ C•ondamnat în Primăvara anului 1952 la URSS unde a fost văzut în Octombrie 1952 în lagărul de tranzit din Brest-Litowsk. Deci în anul 1952, sovieticii condamnau la moarte, dădeau 25 de am unui nevinovat şi-l deportau din ţara al cărui cetăţean era.

O condamnare foarte interesantă a avut-o şi tânărul Gauding Gùnther din regiunea Erzgebirge în apropierea localităţii Annaberg. El fusese arestat la sfârşitul anului 1951, cercetat în Dresda, Bautzener Landstrasse şi condamnat în primăvara anului 1952 la 10 ani. învinuirea era că adăpostise pentru o noapte un vechi prieten din copilărie, ce era în trecere spre casă. În Iulie 1952 se găsea în centrala NKVD din Berlin-Lichtenberg care, din 1950, funcţiona ca închisoare de tranzit pentru deportările spre Uniunea Sovietică. Au fost încărcaţi în vagonul poştal al trenului – „Blaue Expres”, un cadou dăruit de către Guvernul Republicii Democrate Germane, Uniunii Sovietice, pentru soldaţii şi ofiţerii trupelor de ocupaţie care plecau în concediu. Vagonul poştal însă era de o construcţie specială, „made NKVD' cu celule mici pentru o singură persoană, unde puteau să încapă la nevoie şi câte trei sau patru, dacă era cazul.

În acelaşi transport a luat loc, în afară de unii pe care îi vom mai întâlni şi aminti, prietenul meu Fritz Meisel din Klingenthal. Intr'o celulă separată era închisă o femeie, condamnată la 25 de ani, împreună cu copilul ei născut în închisoarea din Berlin-Lichtenberg, care copil avea numai două săptămâni.

Cum era posibil aşa ceva şapte ani după război ? Iar Vestul

tăcea şi tace ! Desigur că şi germanii au transportat mame şi copii şi chiar i-au omorît, dar pentru asta întreaga omenire a condamnat la Nürnberg pe conducătorii lor, chiar şi azi, la 40 de ani după război, germanii sunt încă condamnaţi deşi astfel de crime au fost comise în timpul unui război ! Un război la care cu toţii au participat. Nimeni insă nu doreşte să comenteze crimele înfăptuite după război, ca să nu mai vorbim de cele întâmplate în timpul războiului când aliaţii s'au răzbunat pe copii şi femei, fie că erau de opt sau optzeci de ani.

Dar ce vină avea acest copil, această fetiţă de 14 zile, care era deportată dintr'un Stat suveran ca RDG în URSS cu mama ei cu tot ? Ce au făcut cei delà Crucea Roşie Internaţională ? Ce au făcut autorităţile poloneze, deoarece trenul trecea prin teritoriul lor ? Ori nu erau nici ei independenţi, de nu aveau voie să controleze acest tren ? Ce-au făcut în fond guvernele republicilor SSR – Bielorusia şi SSR – Ucraina, doar făceau şi ele parte dintre guvernele care se înghesuiseră să participe şi să semneze Convenţia de la Geneva din 1949, ori poate guvernele respective uitaseră ? Cine i-a tras la răspundere pentru crimele lor pe ei Şi pe codoşii acestora până acum ? Nimeni, fiecare se spală pe mâini, căci au învăţat din Biblie să se spele de păcate ca Pilat din Pont.

dpnarte constatăm că sovieticii deportau în

Da că vom merge mai depa numai din Germania, ci şi din continuare după bunul pl Româflia, Bulgaria, Mongolia ca să nu Polonia, Ungaria, Cehosl o ™ ‘ ţările Baltice sau Caucazul cel cald, mai vorbim de Ucraina, Bl • răsplată pentru acuzaţiile aduse în Un lucru este de «marca - principal acuzator a fost avansat

procesul delà ferice, chiar şi după ce perS0nal

Procuror Genera^ alJ { 29 din Workuta, pe

polonezul IgnatÎwitsch, precum şi pe Căpitanul Lituanian Jonas Kazanas on^era htuaman şi nu leton cum din eroare am scris fn Srtea mea Fără paşaport prin URSS”. Deci Căpitanul Kazanas a căzut lângă Procurorul General Rudenko, împuşcat fund mai întâi cu două gloanfe şi numai după aceea a fost ciuruit de gloanţe din automatele soldaţilor. Voi reveni cu precizări asupra celei de a doua victimă a lui Rudenko, şi anume când voi găsi locul potrivit datelor istorice.

Grupările de luptă contra neomeniei din Böhlener Werke/Leipzig I şi II au fost desconspirate de trădătorul Hiecke, care a făcut parte din grupa I, despre care voi relata separat. Şeful grupei a fost Logel Max, arestat în 1951,

cercetat în Bautzener Landstrasse – Dresda şi condamnat la moarte în Februarie 1952 de Tribunalul Militar Sovietic.

Numele celorlalţi cinci din grupă nu le-am putut afla. Din grupa a Il-a a făcut parte şi era chiar condusă de Fritz Sander, arestat în toamna anului 1951, cercetat în Königsbrücker Str. / Dresda şi condamnat la 25 de ani. Fritz Sander a trecut prin lagărul-tranzit Berlin-Lichtenberg în August 1952 în drum spre Golgota Răsăriteană. În 1955 se afla în lagărul special pentru străini din Suche bes Wodnei unde venise din lagărul nr. 7 din Workuta.

Din gruparea Auerbach, după arestarea din 1951, majoritatea membrilor au fost condamnaţi la moarte sau 25 de ani iar dintre cei 7 membri ai grupei numai Trommer Kurt mai supravieţuia în 1955 în lagărul din Suche bes Wodnei.

O altă grupare care consider că a avut o mare importanţă în transmiterea informaţiilor despre celelalte grupări, este cea din Reichenbach în Vogtland. Majoritatea erau membri ai Partidului Liberal Democrat German. Conducătorul grupei era un avocat din Reichenbach, cărui nume nu-l mai reţin şi nici pe cel al cumnatului său, un medic undp St' ? tOţ11 aU f•St treCUţi prm ma? inări a NKVD-ului din Dresda, amintesc d°în COnda ® naţl la moarte sau 25 de ani. Unul de care-mi Workuta transit gFUpare Ş1 care a fost Pană în Ianuarie 1955 în

L o “

Werket Tin c^^Xă grUpârile 1 şi n > ’ Planeta, din Dresda care, după arestarea lor în 1951 şt condamnarea la moarte în 1952, nu rămăseseră decât câţiva care au primit câte 25 de ani. Unii muriseră din bătaie, în timpul cercetărilor, dar nu au vorbit mai deloc. În închisoare pentru dârzenia lor au fost porecliţi oamenii lui August cel Tare”.

În Postdam – Nonnenkloster, aduşi încă în toamna anului 1951, au fost cei din gruparea ' Freiheit’ (libertatea) din Werder/Havel, sub comanda lui Navrocki Gunther, din Werder. Întreaga grupă a fost condamnată la moarte în Aprilie 1952. Această grupare a ajutat în deosebi refugiaţii veniţi din Silezia. La eliberarea' oraşului de către Armata Roşie, trupele au violat tot ce au prins ca femeie intre 8 şi 80 de ani. Printre victimile lor au fost şi maici, care refuzaseră să se evacueze, pentru a îngriji răniţii şi bolnavii. Circa 200 de maici au fost violate, dintre care, o parte au fost omorite din cauză că s'au opus eliberatorilor. Aproape jumătate au rămas gravide şi au născut copii cu faciesuri mongolice. Unii dintre aceşti copii au fost evacuaţi apoi din teritoriul Poloniei în RDG, de unde au ajuns în RFG. Gruparea Freiheit îşi asumase printre altele şi această misiune, pentrucă NKVD-ul, care primise informaţia din Polonia nu a putut desconspira întreaga linie de scurgere a refugiaţilor din Silezia înspre Vest, majoritatea membrilor

acestei grupe au fost bestial maltrataţi, unul sau doi au murit în închisoare înainte de a fi condamnaţi. Alte informaţii îmi lipsesc.

De unul singur a lucrat Rudolf B., student la Facultatea de Medicină din Leipzig, locuind cu tânăra lui soţie în Leipzig-Markkleeberg. Pentru a-şi putea finanţa studiile, mai lucra când avea timp pentru Export- Presse des Leipziger Messe Amtes” în secţia Medicină, Farmacie şi Cosmetică.

De ani de zile era preocupat de o problemă generală ' ce se va întâmpla cu Germania acelor timpuri”. El considera că din vreme ce războiul s'a terminat de mult, trebuia să se termine odată şi ocupaţia ţării, şi ca mai toţi tinerii acelor vremi dorea o Germanie Unită care nu se putea realiza fără un Tratat de Pace. Altfel nimic deosebit în viaţa lui de toate zilele.

Intr'o reuniune familiară se întâlni cu o rudă care avusese 'fericirea' de a fi fost internat de sovietici în Bautzen, Buchenwald etc. Acesta era în posesia unei liste de câteva sute de persoane care decedaseră ori fuseseră condamnaţi şi deportaţi în URSS, printre care foarte mulţi cetăţeni străini. După eliberare, în Decembrie 1949, el se dedică întocmirii listei tuturor camarazilor cu care fusese internat. Astfel obţinu o listă destul de voluminoasă şi foarte interesantă din punct de vedere istoric. Zeci de persoane nu aveau la arestare nici 15 am, deci cum puteau fi internaţi şi mai ales, pentru ce ? Ruda îi desvălui astfel o altă lume, care suferea şi despre care nu se ştia nimic. El auzise ceva de Greva Foamei din Bautzen, dar nu pricepuse întreaga maşinărie. Cine erau aceşti oameni ? Ce urmăreau prin acţiunea lor ? Nici de ruda lui nu

„ nu fusese eliberat, nu i se spusese nimic, ca să nu aflase până ce acesta aibe neplăceri în Făcui tat e_

indepărtată, studentul Se

După mar mult convo din vest. Dar cum ? şt cui ? Mai hotărî să predea aceste liste , din aprOpiere, deia care întâi luă contact cu studenţ adevăratele dedesubturi ale află o mulţime de no > *moartea* miilor de oameni din această neomenosului tratamen. ş ^¡u- material, îl condensă şi-1 închisoare în decursul ■ unele formaţii adunate singur 1. Birouri ide serv.eiilor de el încă În Le.pz.g, I» “““,r”clll”r (FehrbelHner Platzes). ;SeÄ“ ^ ace«'teritoriu »iiitar. lotogrMiaţ.l este sX interzis şi poare ti pedepsit cu liiChisoare. Dea a mteles ci era la locul dorit şi intră.

După lungi convorbiri, i-au luat materialul, au vrut chiar să-l plătească, dar el a refuzat şi a plecat, lăsând impresia că a făcut serviciul unei terţe persoane. Nu s'a prezentat nici sub

numele adevărat.

Din acest moment, ajuns acasă în Leipzig, a început să lucreze pe cont propriu. I-a ajutat pe cei nevoiaşi, mai ales persoane sau familii ai căror membri erau dispăruţi sau avuseseră greutăţi cu eliberatorii sovietici. Intr'o zi primeşte vizita a doi indivizi, care se legitimează a fi din Poliţia Populară a RDG-ului. îmbarcat într'o maşină i s'au pus ochelarii de Röntgen şi dus a fost. A ajuns, după cum am constatat mai târziu, în vila Familiei Mădler din Leipzig-Leutsch, propietarul cunoscutei Firme de geamantane şi pielărie „Koffer – Leder Mădler” care se refugiase în RFG.

Ancheta începu cu toate „rafinamentele” NKVD-ului, căci aici erau sovieticii care îl luară în primire, deşi în aceiaşi clădire lucrau şi cei dela SSD (Serviciul de Securitate al RDG).

După mai multe ore de anchetă neîntreruptă, maiorul anchetator îi prezentă două fotografii făcute în ziua vizitei sale în Berlinul de Vest, la părăsirea clădirii prin uşa din spate din Piaţa Fehrbelliner, cu ora imprimată. Totul i-a fost clar, sovieticii aveau oamenii lor şi în astfel de zone interzise din Berlinul de Vest.

Este trimis în celulă cu hârtie de scris şi cu multe promisiuni, cu şantaje şi presiuni, dar a refuzat orice colaborare sau desvăluire a vreunui nume sau complice.

dădură Zi de an ch”tă situa*ia se schimbă radical, iar sovieticii îşi

masaj special[3] a[P]l[a] NKVD”. PierdU “ °pt dinU> dUpă “

Sovietic[6] î^J^T c°ndamnat de către Tribunalul Militar dentară şi condamnata DfeSda unde fusese adus după operaţia condamnat la moarte, conform Paragrafelor 58/6 – 58/8 –

58/10. Translatorul i-a adus la cunoştinţă că poate scrie o cerere de graţiere, dacă nu, va fi executat în termen de 95 de zile.

Este transferat din închisoarea de tranzit Berlin-Lichterfelde şi dus în URSS, ajunge la Moscova. În a 92-a zi i se aduce la cunoştinţă că pedeapsa lui a fost comutată la 3 X 25 ani, în total 75 de ani lagăr de muncă cu toate că nu scrisese un rând. Este dus la Workuta, trecând prin închisoarea din Vologda, unde întâlneşte un evreu moscovit. Georg Goldberg, cu care se împrieteneşte şi ajung amândoi la destinaţie. Deci un German şi un Evreu ajung în ţara Socialismului Internaţional, cei mai buni prieteni.

în 1955 este transferat la Inta cu germanii din lagările din Workuta, după ce participase la Greva Generală şi ajunsese în lagărul de pedepsiţi nr.8, de unde a fost transferat în lagărul Suche bes Wodnei.

„Grupe Allierten” era condusă de fostul ofiţer de marină germană – până în 1945 – Nbthling Karl Heinz, din Berlinul de Est. El a fost răpit de Serviciul Secret Est-german şi predat sovieticilor din Berlinul de Vest, după alţii din Berlinul de Est, la sfârşitul anului 1951. Primele cercetări au avut loc în Postdam-Nonnenkloster, de unde, la începutul anului 1952 a fost transferat la Centrala din Berlin-Karlshorst. Maltratat până la desfigurare a fost condamnat la moarte, în 1952. Toţi cei care au fost incluşi în procesul lui, fuseseră arestaţi înaintea lui, iar după el nu a mai apărut nimeni. Deci el nu a trădat pe niciunul din colaboratorii lui. Toţi ceilalţi au fost condamnaţi la câte 25 de ani şi deportaţi prin Berlin-Lichtenberg, spre URSS.

Gruparea „Wolfen”, din localitatea Wolfen, – Kreis Bitterfeld – era foarte cunoscută în Wolfen şi împrejurimi de către populaţia nevoiaşă şi de cei ce fuseseră ajutaţi.

Această grupare apăruse într'o „Grupă de luptă contra neomeniei' încă în primii ani după război. După 1949 se ataşează acţiunii de luptă contra neomeniei, iar din Aprilie 1951 a luat contact cu un agent al Srviciului Secret din Vest. Până la această dată şi mult timp după aceia, tot venitul a fost filantropic împărţit celor nevoiaşi. Numai datorită posibilităţii procurării de materiale interesante şi date pe care le aveau cei din grupă şi posibilităţii de a umple astfel anumite găuri financiare, au început colaborarea cu agentul din Vest.

Şeful grupului a fost Dipl.Ing.Schneider, ce lucra ca electronist la fabrica de filme ''Wolfen”. Fusese ofiţer în armata germană şi locuia cu familia în localitatea Wolfen. A fost arestat în Septembrie 1951 Locţiitorul lui era Dipl.Ing. Helmut Wachs ce lucra ca inginer electronist la centrala

electrică din Bitterfeld unde locuia. Era de origină din Silezia şi avusese astfel posibilitatea să vadă cu ochii lui eliberarea” şi nelegiuirile făcute, chiar şi în cadrul familiei sale şi a celorlaţi refugiaţi găzduiţi în casa lor, lucru ce nu l-a uitat niciodată. Arestat la 2 Septembrie 1951.

^treaza grupă în mai multe centre ale

Ambii au fost cercetaţi cu g* °fectuat Centrala din Berlin- NKVD-ului, iar terminarea an condamnaţi la moarte. Toţi Lichtenberg unde, în Febroa*‘1 '?’ ^5 de ani, iar la sfârşitul lunii Iulie ceilalţi au fost condamnaţi la câte .

1952 au fost deportaţi în . din grupă • Schutze Gunther din lats «»«.ele «lortalM ‘ w’ te P n.. „esc.1 Septembrie

Wolfen, salariat la f 1932-33, locuia în Dessau, salariat ca 1951. Jahn n seu, p^ „Wolfe;..(arestat în Septembrie 1951. funcţionar la fir 1927.32 era salariat la fabrica de vagoane D^deTlocuia. Arestat în Septembrie 1951. Riemann WUHbald fotograf din localitatea Wunsdorf / Kreis Zossen, arestat în Septembrie 1951 şi Karlheinz ... numele pierdut, din Dassau.

O ’altă grupare din împrejurimile Dresdei este cea cunoscută sub numele 'Grupa Weiss”, după numele conducătorului. Era una din marile grupări cu peste 30 de membri, organizaţi în grupe de sine stătătoare în mai multe localităţi ca : Dresda, Radebeul, Coswig, Freiberg, Oderan şi altele. Cu toţii au fost arestaţi prin agentul dublu sovietic „Walter”, despre care voi mai vorbi.

Mai toţi membri grupărilor au fost arestaţi într'un timp foarte scurt, după 15 August şi mijlocul lunii Septembrie 1951. Cu toţii au fost cercetaţi în Centrala NKVD-ului din Dresda, Bautzener Landstr. şi în Konigsbruckerstr. Procesul a avut loc la sfârşitul lunii Martie 1952, când o parte dintre ei au fost condamnaţi la moarte, iar ceilalţi la câte 25 de am, după care au fost transferaţi la Berlin-Lichtenberg, de unde şi- au luat drumul „pohod na sibier”.

Cei menţionaţi cu numele sau porecla au fost condamnaţi la moarte, şi mai mult ca sigur executaţi la scurt timp.

Şeful grupării „Weiss” (alte date s au pierdut) ar fi fost originar din Dresda-Radebeul, fost ofiţer în armata germană. Şeful subgupării din Freiburg/Saxonia a fost propietarul unui magazin de timbre, cu numele de Spiegel. Pentru gruparea din localitatea Klingenberg/Saxonia, responsabil a fost Horst Hansel, originar din aceiaşi localitate, fiind salariat în magazinul lui Spiegel din Freiburg. Pentru o altă grupă din Dresda în afara aceleia lui Weiss, responsabilul a fost Hagewald, originar şi bine cunoscător al oraşului, iar Kummel Gerhard pentru win-pnh3 activă din Coswig, o mică localitate între Dessau şi fabricant r£ G?parea din Niederbobritsch a fost condusă de un fost P!e e dm localltate‘ 31 că™ ^nte l-am uitat.

concrete Unii ®rupani nu am putut afla prea multe date

1» «XV >• 25 w. » zice câ «• n fos. Ii

o altă grupare care a avut un rol important în Saxonia a fost şi „Gruppe Riesener Eisenbahner , (gruparea căilor ferate din Riesa) care avea un număr de 7 membri. Ei au fost arestaţi în a doua jumătate a anului 1951 şi cercetaţi mai întâi în Dresda – Königsbrücker Str., de unde au fost transferaţi în Martie 1952 în Centrala NKVD dm Bautzener Landstrasse. Procesul a avut loc pe data de 2 Aprilie 1952, patru dintre ei fiind condamnaţi la moarte, iar ceilalţi trei la câte 25 de ani.

Şeful grupului era Broschwitz, fost ofiţer în armata germană şi invalid, ajutat de tânărul Wolczek, originar din Silezia superioară care, copil fiind (sub 15 ani), a trăit şi a cunoscut din plin cultura şi civilizaţia eliberatorilor. Familia lui a avut mult de suferit de pe urma acestora, surorile şi mama fiind batjocorite şi violate în faţa lui şi a familiei, în timp ce ceilalţi erau legaţi şi ţinuţi sub ameninţarea armelor. Din această cauză a devenit un înverşunat antisovietic, mai mult, un fanatic. Apoi au fost Kaube, (salariat la căile ferate din Riesa) şi Lehmann Karl, funcţionar de mişcare din cadrul direcţiei de căi ferate din Riesa/Saxonia. Cu toţii locuiau în localitatea Riesa şi au fost condamnaţi la moarte.

Grosse Lothar şi cu alţi doi au fost condamnaţi la câte 25 de ani, iar în luna August 1952 deportaţi în URSS, trecând prin închisoarea de tranzit Berlin-Lichtenberg. În 1955, în luna August, Grossa Lothar se afla în lagărul nr. 11 din Jawas/Potma.

Nu se poate scrie despre activitatea antisovietică în Republica Democrată Germană sau aceea contra trupelor de ocupaţie sovietice din Germania ori a „Grupărilor de luptă contra neomeniei' sau a opoziţiei ce creştea din zi în zi în această regiune a Germaniei, fără de a aminti de grupările Klingenthal I şi II, din Erzgebirge/Saxonia.

Ambele grupuri fuseseră arestate în acelaşi timp, la începutul lui Septembrie 1951, fără ca ele să fi colaborat împreună.

Gruparea I – a, sau „Gruparea Göhring” era condusă de Lothar Göhring fiul învăţătorului Arno Göhring şi el arestat, la care se aliaseră Zimmermann Egon, Meisel Gerhard, Jost Rudolf şi Dölling Walter. Ultimul era născut în Klingenthal la data de 19 Decembrie 1925, trăia ca toţi ceilalţi în aceiaşi localitate Klingenthal. Era fiul muncitorului de căi ferate de care am amintit şi salariat ca funcţionar la Casa de Economii din Klingenthal (Stätische Sparkasse) şi era căsătorit cu Gisela Jud, fiica reprezentantului Albert Jud din localitate.

Dintre toţi cei din grupă el a fost cel mai rău bătut şi maltratat, de multe ori până la nesimţire, numai că tatăl său

fusese şi era un vechi comunist, iar el devenise un anti-comunist înfocat.

Arestaţi au fost de către poliţia populară germană, care i-a predat fără de formalităţi direct NKVD-ului sovietic, în Chemnitz. Cu toţii au fost transferaţi express la Dresda şi închişi în Centrala din Bautzener Str. unde au fost cercetaţi şi condamnaţi de Tribunalul Militar Sovietic în 1952 Condamnaţi la moarte au fost ; procesul din 18,20 n F f. b Waiter ^iar Zimmermann Egon care a fost Göhring Lothar şi Dolling 'a fost după câteva zile graţiat, iar deasemenea condamnat ceilalfi au primit câte 25 de

- — ÄÄ

repatrierea. hal n făceau parte : Übel Friederich, Götzel Walter gFntz Meisfl, Meinel Alfred şi Schreitet Manfred, care au fOst testaţi în Septembrie 1951. Au mai fost în această grupă încă două sau trei persoane, care insă au scăpat din cauză că fuseseră din timp avertizaţi şi au fugit în RFG, numele lor nu le cunosc

Închişi cercetaţi şi condamnaţi au fost ca şi cei din grupa l-a, tot întrun proces între 18-20 Februarie 1952, dar separaţi. Cu toţii au primit câte 25 de ani. Deportaţi au fost toţi, după ce au trecut prin Berlin-Lichtenberg – Brest-Litowsk în Uniunea Sovietică.

Fritz Meisel ajunge în lagărul minei nr.7 din Workuta, unde rămâne până în Februarie 1955. A participat activ la „Greva din Workuta” din 1953 şi la o acţiune germană deosebită, despre care voi vorbi cu altă ocazie, unde îşi va găsi locul meritat de a fi menţionată. După ce a trecut prin Lagărul din Suche-bes-Wodnei, şi după ce a mai făcut câteva luni de carceră, a fost expediat în lagărul nr. 11 din Jawas/Potma, împreună cu alţi germani, ca reacţionari şi de needucat.

Meinel Alfred ajunge într'un lagăr din Taischet/Siberia unde este împuşcat de o sentinelă. În protocolul efectuat de ofiţerul politic pentru cercetarea cauzei morţii se menţionează : „împuşcat din greşeală”! De, sovieticii puteau să-şi permită astfel de lucruri, fără a fi declaraţi criminali, în anul 1953, noi însă nu.

Restul supravieţuiesc şi sunt repatriaţi în RFG sau RDG în Octombrie 1955 – Ianuarie 1956.

Schreitet Manfred a fost din nou arestat în primăvara

anului 1956 în Klingenthal de către Poliţia Democrată Germană, la fel ca prima dată, predat sovieticilor şi dispărut a fost.

O altă grupă despre care s'a vorbit la Workuta foarte mult, a fost grupa Elbe', dar despre soarta membrilor ei se ştie foarte puţin.

tn z?Pa f fn.l°St J C0ndusă de ^red Baier, născut la 28 Septembrie 1924, rermană e' controlor de laPte- El a fost arestat de Poliţia 1951 de undt>e D'ului sovietic din Halle/Saale, la 18 Ianuarie fost cercetat şi transf erat la Centrala NKVD din Weimar, unde a în afară de Alfred " Wimer ^Gräs^ moarte, iar L.Baier fratele lui A V ° * Care aU f∘St C0Jld amnaţi la ani. Deci o ßruna'nun,? 1 ABaier- ^etschmar şi Buch la câte 25 de grupă numai de şase. Cu această grupă sovieticii nu au întins ancheta, ci întrun timp record i-au condamnat în luna Mai 1951, Cu toţii au fost transferaţi la Centrala din Berlin-Lichtenberg de unde se ştie cu precizie că Winter, care era condamnat la moarte, se mai afla la începutul lunii Iunie în celula condamnaţilor la moarte.

Pentrucă am vorbit de Weimar, oraşul lui Goethe, trebuie să pomenesc de gruparea „Grothe" care ca şi celelalte pe care le-am pomenit, făceau parte din „Grupările de luptă contra neomeniei' din Germania ocupată de sovietici.

Această grupă însă trebuie să o împărţim în două, căci din două sau niai multe grupări sau cuiburi s'a făcut una singură, însă în două direcţii de acţiune opuse. întreaga grupare era condusă de Walter Grothe, fost ofiţer superior în armata germană, şi avea peste 30 de membri, răspândiţi pe tot teritoriul zonei de ocupaţie sovietică din Germania.

Prima grupă procura informaţii militare, economice şi de orice altă natură fie despre sovietici fie despre Republica Democrată Germană şi erau transmise mai departe în Vest Serviciilor de Informaţii Aliate în care lucrau foşti camarazi de război ai lui Walter Grothe.

A doua grupă era condusă de Vulpius Mariana şi sora ei mai mică, care aveau misiunea de a ajuta familiile celor năpăstuiţi de soartă de ocupantul din Răsărit.

Dintr'o întâmplare, aceste două grupări sau două ramuri, mai bine zis, s'au unit în lupta lor numai datorită idealului comun. Ei au fost aceia care au anunţat prima dată de arestarea grupării „Elba" şi de altele sau de persoane, care erau cercetate în Weimar.

În vara anului 1951 au fost arestaţi şi cercetaţi în Centrala NKVD-ului din Weimar, unde au fost condamnaţi la moarte de Tribunalul Militar Sovietic : Şeful grupului Walter Grothe, Vulpius Mariana şi sora ei, precum şi Kirch Walter, cu toţii

originari din Weimar sau împrejurimi.

La câte 25 de ani au fost condamnaţi : Schwarz William, chelner de meserie, cu tatăl şi mama sa, pe motivul că la părinţi fuseseră adăpostiţi sau înoptaseră mai mulţi prieteni de-ai băiatului. Wdhe Horst şi fratele lui Feil ... ce era bolnav de Tbc., Muller Rudolf, Weber Rolf şi logodnica lui Alice Kluge, ambii din Dresda şi mulţi alţii al căror nume nu le-am aflat, ori notiţele s'au pierdut în perioada acelor am, sau am fost rugat să-i dau uitării.

Schwarz William se afla în anul 1955 în lagărul nr.ll din Jawas/Potma, pe când fraţii Wohe şi Weber Rolf în lagărul din Suche- hes Wodnaja, în vara anului 1955, iar logodnica lui în lagărul nr.5 de femei din Potma.

Cazul lui Rolf Weber a rămas pentru sovietici de neînţeles. Acesta fusese ani de zile prizonier de război şi eliberat printre ultimii din anul 1949 în oraşul lui natal Dresda. După un scurt timp a căutat şi a găsit să colaboreze cu organizaţii ilegale anti-comuniste contra ocupantului sovietic. Acest lucru l-a plătit foarte scump, căci în timpul cercetărilor a

din fost mereu maltratat, crhinHuit şi bătut, fiindcă numai aşa ştiau cei NKVD Să-şi impuie superi hingtuH » şi omenească. cunoscut la Workuta în adv r german şi frate,

• & ■ «prmite să revin asupra lui la timpul potrivit.

imG^ärüe descrise mai sus sunt numai o mică parte din acele care s au organizat contra ocupantului şi a teroare! comuniste din Zona de Est a Germaniei. Ei ca şi toţi ceilalţi nepomemţi aici, fac parte din istoria nescrisă a acestui popor, dintr'o perioadă de grea cumpănă a poporului German, dar şi a întregului Occident.

Ei nu trebuiesc daţi uitării şi nici familiile lor, care au avut cel mai mult de suferit. Amintirea lor va rămâne vie în conştiinţa tineretului german dar şi european, căci prin desvăluirea martirajului lor, europenii vor simţi şi vor şti că aceşti jertfiţi, ca mulţi alţii, necunoscuţi pe nume sau date, sunt şi se înscriu în lunga listă a victimelor căzute pentru o viaţă nouă, într'o Europă nouă, liberă şi independentă, în pace şi armonie.

Astfel se dovedeşte clar că sovieticii nu numai că au încălcat legile internaţionale şi cele ale drepturilor omului, dar şi ceeace „Ei” condamnaseră în procesul dela Nürnberg. Ei făcuseră aceste încălcări de mult, distrugând şi deportând zeci de mii de cetăţeni paşnici din propriul lor popor, deci nu este de mirare de cele ce au făcut cu foştii lor inamici care demascaseră comploturile pe care le semnaseră la 23 August 1939.

Acuzatorul sovietic la Nürnberg, Rudenko, cerea recunoaşterea partizanatului sovietic ca unitate militară şi dreptul de a fi recunoscuţi ca prizonieri de război, dar în acelaşi timp nu acceptau ca aceaşi lege să fie aplicată şi ucrainienilor. balticilor, polonezilor, ungurilor, românilor, germanilor, chiar dacă aceştia nu asasinaseră, aşa cum au făcut-o partizanii lor.

Ce s ar fi întâmplat oare dacă unele dintre aceste grupări ar fi început să împuşte soldaţii şi ofiţerii din Armata Roşie ? Ce măsuri luau ei ? îi felicitau pentru bravura de a înfrunta ocupantul ? Dovada ne-a fost dată ! Sovieticii acţionau după bunul plac în Germania Democrată – Ocupată – ai cărei conducători crescuseră în serele lor şi crescătoriile de tip Miciurin , astfel se poate dovedi că nu aveau niciun drept.

Nici Polonia şi guvernul ei nu erau liberi şi nu aveau drepturi şi nici E u de * COntrola ce intra * prin punctele ei de Partid^nn : n∘U1 Stat Democratic German, condus de noul şi otitelor T în DeSSaU VagOane de lux > pentru soldaţii sovietici care în realita^ conceduiˈ dar vagoane speciale poştale, în oameni condamnatT* transportau scri sori sau pachete, ci oameni, voia lor şi care TrXf 25 06 Care erau de Por taţi fără Internaţională de legile uno^R — ∘ lege Şi 0 Conveft Pe legile unor Republici suverane (după acte) şi atunci se impune să ne întrebăm cu ce drept i-au deportat ? Cu ce drept guvernele SSR Ucraina, SSR Bielorusia, URSS, Polonia, permiteau aceste deportări, care se efectuau nu în perioada războiului, ci la şapte şi opt ani după sfârşitul războiului ? r ? «pi

Da, ei combătuseră ocupantul care încălcase cele mai legitime legi după terminarea războiului şi fuseseră condamnaţi de un tribunal militar străin Statului suveran al cărui cetăţeni erau.

Renumitul Paragraf 58 intrase în funcţiune de mult, dar acuma el trecuse graniţele Imperiului Comunist unde îşi găsise victimele, care îi vor purta pecetea. Cu acest Paragraf sovieticii condamnau la ei acasă, în România, Ungaria, Bulgaria, Iugoslavia, Cehoslovacia, Polonia, Germania, căci aceste ţări erau de fapt ocupate de ei. Mai mult, cu acelaşi Paragraf, condamnau chiar pe cetăţenii aliaţilor sau altor popoare care avuseseră plăcerea să facă cunoştinţă cu Justiţia Sovietică. Acest Paragraf aparţinea Codului Penal al Republicii Socialiste Federative Sovietice Ruse, când în luna Mai 1922, Comisarul Justiţiei D.Kurskij, îl propuse lui Lenin pentru combaterea Contrarevoluţiei cu toate că a doua zi după Revoluţia din Octombrie, Congresul Sovietelor desfiinţase pedeapsa cu moartea. Acum, după numai câţiva ani, aceiaşi

lege o introduceau pe căi juridice întortochiate şi în mai multe paragrafe ca : 58, 59, 60, 61, 62 şi 63, prin care puteau da pedeapsa capitală. Nu numai că Lenin a citit şi aprobat paragraful respectiv, dar el a făcut complectări şi la paragrafele 64, 65, 66, 67, 68 şi 69, iar în scrisoarea din 17 Mai 1922 către Comisarul Justiţiei D. Kurskij, ataşează şi unele adausuri pe care le crede de cuvinţă ca să fie introduse, mai ales la paragraful 58. În cursul anilor viitori, sentinţa cu moartea va fi de multe ori desfiinţată, asta pentru ochii lumii şi pentru proşti, căci în fond ea a existat şi va exista atâta timp cât există şi acest sistem Comunist- Bolşevic-Fascist. Dar să revenim de unde am plecat, delà deportaţii germani.

Oamenii aceştia nu erau numai deportaţi sau internaţi, cum i-au denumit cei din Vest, după sosirea lor începând cu Octombrie 1955. Nu, ei erau condamnaţi politici, dovadă este Paragraful cu care sau de către care fuseseră condamnaţi. Nenorocirea cea mare a acestor fiinţe, era că autorităţile, adică anchetatorii, judecătorii, administraţia militară de ocupaţie, aveau ordinul express de a da mână de lucru pentru viitoarele baze militare şi strategice.

Cât priveşte dreptul lor de apărare sau de a fi ascultaţi şi înţeleşi de anchetatori şi judecători, nu se poate vorbi. În primul rând, anchetatorii necunoscând germana erau nevoiţi să apeleze la un translator. Unii cunoşteau limba germană, dar nu înţelegeau dialectul saxon sau pe cel din Turingia ; prin urmare translatorul îşi pierdea orientarea şi traducea după cum avea nevoie anchetatorul NKVD, care scria acuzarea. Nu li se putea imputa nimic, dacă cei arestaţi ar fi fost cercetaţi de anchetatori şi de faţă fiind Autorităţile de Ocupaţie.

. ^ri de un tribunal german o.ş. ispăşeau pedeapsa într'o TcelS mcru era dacă acei con[1] dar nu ca să fie deportaţi pe închisoare sau lagăr *din* – R P De ce nu au făcut acelaşi meleaguri unde nici arac lucru şi aliaţii din Vest ?

Aici condamnaţii au fost i cercetaţi, au avut dreptul de a se apăra cu avocaţi, la libera *' £ la ele ocesele au fost pe cat posibil numai membrii familiei, deschise, în cel mai râu c r pe la sovietici Aveau voie să sene pnm P se unde se omul. Unde este dela o după am de Zlle trâmbiţează în lumea largă ? Unde marea omenie pe Internaţională care stau în fotolii X»“„“ *G^t^^n* grase 5i excursii în URSS sau în XpW “ !â~S* EUra ' U“de, °“enia T Ta Să se angajeze şi pentru care sunt plătiţi ? Cine, sau ce-i face să doarmă, ori vor să-şi asigure şi în viitorul apropiat sau îndepărtat un post călduţ ? Acest lucru să le iasă

din minte, căci cu toţii vor sfârşi în lagărele din Siberia sau Workuta, nu singuri ci cu familiile lor, dacă vor ajunge până acolo. Să nu-i mire atunci că vreun deţinut sovietic le va băga cuţitul până la prăsele în burtă, ca să vadă ce le-a mai rămas din traiul de pe spinarea lor şi a altor milioane de fiinţe omeneşti ! Cele agonisite nu le vor lua cu ei, ele vor fi prada promisă de nacialnicii din Kremlin învingătorilor proletari, iar aceştia vor căra cu ei tot ce nu e fixat, chiar şi robinetele de apă rece şi caldă, aşa cum au făcut în Germania în 1945.

Atunci vă veţi deştepta, atunci măruntaele voastre vor tresări şi pe paturile comune veţi povesti din amintirile trecutului, de aventurile amoroase de tot soiul. Va veni probabil şi ziua când veţi uita totul, gândul vostru va fi doar la ciorba de varză împuţită, la lingura de caşă. Iar bucata de pâine neagră şi umedă aţi înghiţi-o pe nerăsuflate căci e vecinul vă va lua-o şi, mâncând-o vă va spune în batjocură : „Voi măguri blIle °Viaţă ijltreaSă * fost sătui, acum a venit rândul să prea laşi nrea i U Ve^ yiCerCa sâ vă ^ualiii bucata de pâine înapoi, fiind că o viaţă intreafă0^'1 6 i&dU1 Unde Vă aflaţi 5i vă veţi vinovaţi „Ami, g0 honj demonstrat pentru „Euro-Comunism” şi
''Comunismului uman . Abi?0nnd “ înseamnă să Găieşti sub talpa Şi în perioada războiului dii^V^Î Vă veţi aduce aminte că aşa aţi făcut strigat cât vă ţinea gura c’ 16 nam’ demonstrat, protestat şi aţi pentru ceea ce s'a întâmplat ™ plecat‘ Bine au făcut_ daf
nu aţi mai ieşit pe străzi căci d aCeia în Vietnam, Laos şi Cambogia speraţi că americanii vă vor elihl miS1Unea vă era îndeplinită ! Acum ramas şi cu această speranţă veţi cri sB1^Ura speranţă care v-a mai Pa- acea pentru care aţi demonstrat o veţi găsi acolo unde sunteţi, la Workuta, Norilsk sau pe întinsa Golgotă Răsăriteană, în pământul acela rece, umed şi neprimitor.

Nu sunteţi voi oare acei care sub steagul roşu cu seceră şi ciocan aţi tot demonstrat şi aţi strigat când primeaţi ordin din Moscova, dela cei care finanţau deplasările voastre, voi care eraţi trecuţi pe statele lor de plată, şi v-aţi îndeplinit însutit planul cincinal ! Asta să n'o uitaţi ! Manifestaţiile şi demonstraţiile s'au dus ; orice protest, orice exprimare de nemulţumire, va fi condamnată după lege, cu ani grei şi nu cu lunile, după cum eraţi obişnuiţi chiar şi pentru crimă. Zeci de ani, pentru un singur cuvânt ! Acesta este viitorul vostru, al acelora care umblă cu fofârlica şi cu periatul !

Un alt lucru pe care n'ar trebui să-l uitaţi este că toţi cei care participaţi la demonstraţii, sunteţi înregistraţi în

cartotecă separată, pentru a deconta sumele pe care le-aţi primit pentru deplasările voastre, dintr'o ţară în alta, pentru răcnetele voastre. Voi vă simţiţi mândri când sunteţi citaţi de radio Moscova, dar tocmai asta ar trebui să vă îngrozească deoarece veţi fi printre primii care veţi lua drumul ' pohod na sibir”, aceasta vă va fi răsplata. Nu e de mirare, la un moment dat îi veţi stingheri şi veţi deveni periculoşi.

Va intrat în cap că sunteţi eroi, că aţi înfruntat pe cei ce nu vă sunt pe plac, că v'a felicitat întreaga presă (finanţată de Moscova) şi aţi fost arătaţi chiar la televiziune !

Şi acolo, la Nord de Cerul Polar, puteţi striga în gura mare, mai bine spus veţi fi obligaţi chiar, şi atunci când veţi fi sătui de viaţă până peste cap. Posibil să ne întâlnim, nimic nu-i imposibil, numai că atunci eu voi fi brigadier, adică şeful vostru din două motive : eu le cunosc atât limba cât şi mentalitatea. Prevăd că vă vor duce să crâpaţi ca nişte câini, căci nimeni, nici băştinaşii şi nici eu nu vă vom putea ajuta. Viaţa din tundră e rece ca ghiaţa şi eu vă voi aminti de toate, chiar şi de lupta voastră pentru pace şi de lozincile scrise cu simbolurile Moscovei, secera şi ciocanul, fără a uita şi fasciile din prima lor Stemă de Stat, pe care le furaseră din stemele Romei Antice, numai să arate cine sunt ei.

Nu voi uita însă să vă amintesc de jertfele grupării „Anna' din Pirna, de oamenii care au sacrificat totul, până şi viaţa, numai pentru a-şi ajuta aproapele, sau pe cei căzuţi în maşinăria NKVD-ului.

Gruparea „Anna' a fost condusă de Beichling Hans, de fratele său mai mic şi de fiul său Beichling Jochen, din localitatea Lohmen/Pima la care s'au ataşat încă trei din aceiaşi localitate. Cu toţii au fost arestaţi la 10 Septembrie 1951, după ce se organizaseră la sfârşitul anului 1949, iar în Aprilie 1950 li se alăturaseră ceilalţi trei camarazi de luptă. Cum Beichling era mecanic de locomotivă, nu odată prin el au putut fi transportaţi spre Vest mulţi refugiaţi veniţi din Cehoslovacia. Chiar dacă aceştia mai trebuiau să schimbe trenul odată sau de două ori, ei erau

•rorii din cadrul căilor ferate. În zona de ocupaţie ajutaţi de muncitorii ceferiştii au fost aceia care luptaseră sovietică din Germania cei care luptau mai tare contra lor. De pentru comunism şi acu® îşi dăduseră arama pe faţă, dovedind ce ? Pentru că în rş mişcarea muncitorească. că nu aveau nimic de- grupăriii „Anna' au fost aduşi în

După arestare, ţ* Bautzener Landstrasse, unde au avut loc închisoarea din D Tribunal Militar Sovietic la data de

Too[ta]f fe[P]1952 Toţi cei trei Beichling, au fost condamnaţi l[a] moie restul la câte 25 de ani şi deportaţi în URSS, trecând prin închisoarea de tranzit NKVD, din BerlimLichtenberg.

Desconspirarea lor a fost făcută de Hiecke Johannes-Siegfried, alias Walter care avea drept ajutor pe Malkowski, alias Junker .

În acelaşi timp au căzut şi subgrupările Hassloch şi Dietze din Böhlen Werke/Leipzig, ca şi altele, în majoritatea lor din Saxonia. Prin acest agent, NKVD-ul sovietic a dat o lovitură decisivă arestând mai mult de 150-200 de persoane, care nu aveau nimic comun cu grupările de spionaj organizate de serviciile secrete ale aliaţior din Vest.

Hiecke este singurul caz cunoscut care a fost exclus definitiv dintr'o organizaţie de luptă contra neomeniei. El colaborase strâns şi corect la început în gruparea 'Riesner Eisenbahner" de unde, la sfârşitul anului 1950, a fost exclus din ..mizăcă-şi însuşise bani şi lucruri de valoare care îi fuseseră încredinţate din fondul grupării. El, Hiecke făcea drumul din Zonă în Berlinul de Vest, unde punea în vânzare diferite lucruri de artă, colecţii de timbre şi tot ce se putea preschimba în bani ori lucruri de care aveau nevoie, medicamente sau alimente. Prin relaţiile sale a făcut acelaşi serviciu şi altor persoane particulare, dar şi anumitor organizaţii şi grupări, după recomandarea dela om la om. Desigur că şi lui îi rămânea destul de mult câştig, căci era considerat de încredere, fund fiu de preot din Dippoldiswalde.

După cum s a constatat mai târziu, din momentul în care a fost exclus din gruparea lui, iar toate celelalte persoane şi grupări s'au distanţat de el, a jurat o răzbunare cruntă tuturor grupărilor cunoscute sau persoanelor anuite că fac parte din asemenea grupări. Sigur e că el rămăsese în la[0]Vcepu^7mru[S]NKVDXti[dlĪerite] cufo^'inu j «curs^^ca'e[3]!^[1] d[6]*[1]™ [CU gefman pe] mult ca sigur că era un mir [1 randu]-i avea şi alte contacte şi mai i-a fost legătura cu L" [sau] Amator al NKVD-ului. Aceasta "*'"* T militare, economice şi »«„.r ' ? [ei 11 lnter]esau numai informaţiile pnmeau în fond pentru un pachet de ţiglri'D^^ "e™[6 pC] [A]
v gan. Da, căci ţigările erau moneda forte chiar şi după ce se făcuse o nouă valorizare a mărcii germane în Vest şi Est. Pe scurt el a colaborat şi cu unu şi cu alţii, a jucat la două nunţi odată, cum ar spune vechiul proverb din ţara dela poalele Carpaţilor.

Cei din Berlinul de Vest s'au bucurat de informaţiile primite

aşa de ieftin, dar cel mai mult s au bucurat sovieticii, când au găsit o portiţă de-a lua contact cu el. Desigur că din primul moment sovieticii au promis multe, până l-au avut bine în mâna lor.

El insă a crezut că îi va duce până va pune mâna pe o sumă mai mare de bani şi va pleca definitiv în Vest. Sovieticii îl arestează şi prin ameninţarea cu moartea el începe să ' cânte”, cum se spune în jargonul poliţiei, după voia lor. Este adevărat că primeşte anumite uşurări şi o mâncare bună, dar numai atâta timp cât sovieticii aveau nevoie de el, de cunoştiinţele lui. De frica morţii, începe să spună mai mult decât ştia. Astfel sunt arestate persoane care nu au avut nimic de-aface cu vreuna din organizaţiile mai sus arătate.

La unul dormise o noapte, pe altul îl cunoscuse în tren sau în vreo sală de aşteptare a unei gări între două trenuri, pe o fată sau o femeie o curtase sau o invitase la o cafea, acum i-a vândut pe toţi. Multora nu le cunoştea nici numele, dar ştia unde locuiesc şi cum arată. Deajuns ca să fie cu toţii arestaţi de noua Poliţie care îi preda express sovieticilor, ca să dispară pentru totdeauna. Până şi pe cei mai buni prieteni i-a trădat, pentru o strachină de caşă, cu toate că ştia prea bine că aceştia nu erau vinovaţi cu nimic.

NKVD-iştii aveau doctrina lor, iar el se temea de moarte. Crezând că- şi scapă pielea şi poate să-i păcălească pe „Ei”, vindea pe toţi ! Ei se lăsau păcăliţi dându-i de înţeles că el i-a păcălit, şi că în curând îi vor da drumul. Dar s'a înşelat.

Sovieticii îşi jucau jocul şi făceau pe proştii, iar el vorbea şi declara, dând nume şi adrese în fiecare zi. Ei arestau îndată ce aveau datele precise. Dar isvorul lui într'o zi a secat şi nu a mai avut pe cine să denunţe, iar frica de moarte făcu să sacrifice şi să pârască pe cine-i venea în minte, vinovat ori ba. De aceea aşa de mulţi oropsiţi şi jertfiţi au căzut în maşinăria NKVD-ului, de unde nu mai exista scăpare.

Se credea la început onorat că cercetările i se fac la Posdam sau în centrala din Karlshorst, dar de acolo a dispărut pentru totdeauna, după un proces care îi aduce o sentinţă de care se temuse dela bun început, condamnarea la moarte. Anchetatorii lui îşi frecau mâinile de bucurie şi de pomana ce le căzuse pe neaşteptate din ceruri.

Malkowski, -alias Junker – a fost arestat după ce a rătăcit buimac în Emg şi în i_{at} întreaga Zonă. El îşi dăduse seama că s'a întâmplat ceva, dar nu ştia exact ce, şi începu să prevină diferite grupări să părăsească Zona. De crezut nu l-a crezut nimeni şi până la urmă a fost şi el arestat.

1 tatea pe care o avusese şeful său

Hiecke, NKVD-ul nu i-a dat ospita de nedescris din momentul în
dar mai mult îl maltratar făcuse celălalt. Un lucru este
care nu a acceptat _s ă c ola mai el a pe
S1gur, cel puţul atat P* Karlshorst unde se judecă procesul, a
nunem. Închis n ce anuiui pe tot timpul detenţiei a
fost ^damnat 1 de ceilaiţi arestaţi din acel
f"' XXX "»' p'"»t aflaw de p"ıi"<lespre '*• mersul cerce,arilor. precum ,i
de co^rumarile avute Cil unul sau altul dintre cei arestaţi.

Ultimul care a fost confruntat cu trădătorul Hiecke, este Fntz Meisel, din gruparea Klingenthal II. . . j ■ • •

Astfel se încheia o perioadă de teroare efectuată de sovietici în întreaga lor Zonă de ocupaţie, acum Republica Democrată Germană, „liberă şi independentă".

Toţi cei condamnaţi şi neexecutaţi au luat drumul „Pohod na Sibir", dar puţini au fost cei care au supravieţuit, datorită climei, subnutriţiei şi a disperării de a nu mai vedea niciodată Patria şi locurile natale.

O acţiune întreprinsă de sovietici, în Februarie 1953, pe coasta Mării Baltice, a dus la arestarea a zeci de persoane, printre care erau mici propietari de hoteluri, pensiuni, localuri sau magazine ce se mai aflau în proprietate particulară în acel timp. Această acţiune a purtat denumirea secretă de „Acţiunea trandafir" – Aktion Rose -. Cu acea ocazie au fost perchiziţionate toate casele de-alungul coastei. O percheziţie „ă la russe", din casă în casă, dela om la om, dirijată de NKVD din umbră şi executată după cum s'a aflat ulterior, direct din ordinul generalului de NKVD, Iwan Serow.

Cei la care s'a găsit literatură occidentală, valută, alimente şi lucruri de provenienţă „capitalistă", au fost arestaţi fără multe explicaţii. Cu aceiaşi ocazie au fost arestaţi toţi acei care nu puteau dovedi că au domiciliu permanent în această regiune de coastă, care era considerată regiune specială de securitate a graniţei" precum şi toţi acei ce nu erau în posesia unei autorizaţii speciale, eliberate de autorităţile de poliţie locale şi aprobate de NKVD-ul sovietic raional sau chiar regional.

.«Cel0[aresta^ au fost închişi în închisoarea Biitzow-
diferite^ned tnbunalul RDG a lucrat zi şi noapte, condamnându-i la
difen e pedepse corecţionale şi „confiscarea averii".
scrisori venite[1] dtn[U]o[a] >|ărOra S aU găsit diferite sume de bani-valută,
cercetaţi de către tovarăş^' Uteratură' Plăci muzicale, au fost
separat condamnându-i la câte do »'■ Z1 sau ai altor organizaţii,
într'un timp record, atât NKVD-uuftV?[35]^- „reUŞită" acţiune Petrecută

ul cât şi Securitatea RDG erau fericiţi că şi-au îndeplinit conştincios misiunea comună, fără dificultăţi şi sore mulţumirea şefilor.

Drumul spre fericita Uniune Sovietică putea începe fără vreun paşaport. Mulţi dintre ei au ajuns la Workuta, din timp ca să aibă ocazia de a lua parte la „Greva Generală” din Iulie 1953. Alţii au ajuns în Ural, sau chiar mai departe, în vreun lagăr de pe întinsa Golgotă Răsăriteană, denumită şi Siberia.

Dintre cei rămaşi în RDG, unii au fost eliberaţi după ispăşirea pedepsei primite şi reabilitaţi, dar nu au mai primit înapoi lucrurile sau averile confiscate, ele trecând automat în patrimoniul Statului RDG. Pedepsele acestora fuseseră ceva mai mici.

Astfel, noul Stat, s'a îmbogăţit peste noapte din avutul şi sudoarea altora. Desigur că multe dintre hotelurile şi pensiunile confiscate au ajuns „Case de odihnă”, pentru armata sovietică şi familiile acestora, ori pentru funcţionarii de Partid ai SED-ului.

întreaga acţiune „Rose” a avut meritul de a furniza baza juricică a noilor stăpâni şi a le justifica confiscările făcute.

Sovieticii nu se vor mulţumi cu deportările efectuate, ci ele vor continua până în anul 1955, adică şi atunci când alţii aşteptau să facă drumul întoarcerii pe aceeaşi cale pe care veniseră. Dar cine să se intereseze de soarta lor, a celor şterşi din cartea vieţii ?

Pe mulţi i-am întâlnit la Workuta şi aşa am aflat dela ei despre soarta care i-a adus acolo. Pe alţii la Jawas, iar despre alţii am aflat dela unul sau dela altul, cărora le mulţumesc pe această cale.

Un lucru foarte interesant este că majoritatea guvernelor Occidentale, ori Crucea Roşie Internaţională cu sediul la Geneva, cunoşteau şi aveau informaţii precise despre deportările ce se efectuau cu vagoane speciale poştale, ataşate la Expresul Paris-Moscova sau la trenul special pentru Armata Roşie, pentru ca soldaţii şi ofiţerii lor care plecau în concediu, să aibe o călătorie confortabilă. Trenul era tot cadoul dat armatei sovietice de către Guvernul Republicii Democrate Germane la sfârşitul anului 1949, mai bine zis imediat după ce RDG-ul fusese transformat cu milostivirea Moscovei, într'un Stat „Suveran şi Independent . Construirea trenurilor avusese loc în fabrica de vagoane din Dessau, dar au s a spus, că aceste trenuri special comandate cu mult înainte, de către SMAD, intrau acum în patrimoniul sovieticilor.

Acest „cadou” îl putem compara cu o monedă care are două

feţe . una, comportarea slugarnică faţă de ocupant şi eliberator , cealaltă, participarea conştientă la crimă, prin consruirea de vagoane speciale de poştă cu celule pentru deportarea propriilor cetăţeni.

Ce vor putea spune despre aceste deportări şi cum îşi vor putea scuza ori spăla acest păcat guvernele ţărilor independente ca . Republica Democrată Germană, de unde se făceau deportările, Republica Populara Polonă, pe unde intrau, treceau şi ieşeau, RSS Bielorusia, RSS Ucraina,

- ’ Şi nu tr[ebu]ie uitat faptul că toate ţări de tranzit, până ^^Naţiunilor Unite' – semnatare ale Chartei aceste ţări erau ^mbre ale cu vreufl stat cum f• dela Geneva din *M*

Cuba, Nicaragua, Afganistan „ • poate ftu au ştiut despre

Ar exista şi o altă e. p ’ ă cum arată ziarele şi diferitele aceste deportări în massa , guvernele acestor ţări erau

s-—“ «» întâmpla ca^ul f aţfaţă°de aceste deportări ? Nu este oare acesta un amlsuTiÎTreburile interne ale susnumitelor ţări ? Sunt oare aceste S^eSTT/XmtT ceva ? Nu, vor zice unii, totul este numai o provocare şi un amestec în treburile interne ale unei ţăn care luptă pentru Pace' , pentru revoluţia internaţională, pentru interesele clasei muncitoreşti internaţionale. Iar dacă s'a întâmplat aşa ceva, asta nu reprezenta altceva decât curăţirea de elemente reacţionare, acţiune întreprinsă spre binele poporului şi clasei muncitoare dela oraşe şi sate din fericita' Republică Democrată Germană.

Acesta va fi răspunsul Presei Libere, din lagărul socialist. Dar să nu ne pripim, mai întâi să încercăm să disecăm cu obiectivitate şi discernământ problemele care ne-au afectat , pentru ca să nu se spună mai târziu că ne dedăm la provocări contra ţărilor iubitoare de Pace ; parcă noi ceilalţi am fi cu tot dinadinsul partizanii războiului, cu desnădejdile şi distrugerile lui, cu lacrimile, cu moartea şi foametea ce le aduce. Nu, noi iubim viaţa cu bucuriile şi frumuseţile ei pământeşti, cu zâmbetul dragostei şi al fericirii lumeşti, – dar liberi !

Să pornim aşa cum am spus de la început, pas cu pas, şi să încercăm să expunem evenimentele în ordine cronologică sau cum vor curge în albia povestirii-documentare.

Noile Guverne ale Republicii Democrate Germane şi ale Republicii Populare Poloneze nu erau altceva decât lacheii şi pleava societăţii aduse la putere de către Armata Roşie şi NKVD. Armatele lor, miliţia, grănicerii sau chiar cei de la

vamă, aveau dreptul şi datoria de a cerceta şi controla marea massă a proletariatului din uzine, din fabrici şi tarammea muncitoare, dar nu aveau voie să se amestece în acţiunile ce 0rdlJiele şi sub oblăduirea armatei „eliberatoare frăţeşi” Ucrainei c^r atat mai PuUn aveau de spus guvernele Bielorusiei şi Organizaţia n'1' d0Ua locuri primite ca reprezentante în daforT2vkS „ alte foruri ^rnaţionale, asta se

uuâmplar de-aiăiea ori 'dtZ^ltaoriel

CAPITOLUL IV

DE CE ?

Motto: Remember ! (engl.)

Gangrena buboiului ţarist nu a putut fi operată complect de Revoluţia din Octombrie 1917 cu toată cruzimea cu care a efectuat-o Armata Roşie, Tschka şi întreaga conducere bolşevică-fascistă. În acelaşi timp, noul imperiu roşu se forma prin naşterea, peste noapte, a mai multor Uniuni ce reprezentau zeci de neamuri şi popoare, cărora tot prin viclenie li se promisese libertatea totală cu drepturi egale, în marea Uniune a popoarelor ce se contura la orizont. Această naştere sângeroasă constituie începutul construcţiei noului Turn Babei' de pe întinsa Golgotă Răsăriteană, sub bagheta marilor maeştri revoluţionari ruşi, semi-ruşi, ori ruşi botezaţi. Se urmărea de fapt o rusificare generală şi totală a altor popoare, scopul de bază al totalitarismului sovietic simbolizat de prima lor Stemă de Stat, al sistemului Comunist-bolşevic-fascist.

Conflictele naţionale declanşate prin forţarea rusificării au luat forme revoltătoare încât, din primele zile după revoluţie, a început rezistenţa chiar în rândurile muncitorimii proletare – pro sovietice.

Singurul instrument eficace de rusificare era reprezentat de armată, unde ordinul se execută şi nu se discută. Acesta a fost motivul care a dus la primul cutremur artificial în sânul conducerii centrale de Partid care s'a grăbit să găsească un militar „rus[1] capabil şi de încredere. Pe acesta îl descoperă în persoana revoluţionarului şi comandantului renumit de armată, Mihail Vasilievici Frunze (1885-1925) care (după „enciclopediştii” din lagăre) era de origină română. În afară de faptul că era un bun organizator, lui i se datorează şi victoria asupra armatei Amiralului rus Alexander Vasilievici Kolceak

(1873-1920), unul dintre principalii conducători ai armatei alb-gardiste care, înfrânt în 1919 şi prins, a fost executat, după un scurt proces, în 1920.

Tot Frunze este acela care a înfrânt armata alb gardistă din Ucraina şi Crimeia, a Generalului rus Baron Piotr Nikolaievici Vranghel (1878- 1928) pe care l-a silit să se refugieze în străinătate unde a şi murit. Enciclopediştii din lagăr, buni cunoscători ai evenimentelor povesteau : Comandantul Mihail Frunze, corect şi foarte iubit de subalternii lui, a propus Generalului Vranghel în Noembrie 1920, în timp ce acesta se afla într'o situaţie militară fără ieşire, ca să se predea pentru a evita

r- omeneşti În schimb îi oferea libera trecere şi enormele pierdea de vieţi din armata iui care o doreau. Târgul a plecarea în st^tnătate iui » ăfăseasca Rusia a părăsit-o şi Cnmeia a fost acceptat. Cme a vru p Nici nu se terminase bifle tost cucerită W a primit în de felicitări din partea înţelegerea, ca ^en ° telegramă cifrată, pnn care Lenin îl Comisariatului Pop ea făcută Generalului Vanghel şi pentru mustra pentru p p^ capitulării. Această telegramă se încheia slăbiciunea astfel lucfufi nu trebuie să se mai ^or.'dU contra, inamcbltrebâecurâsat fărâ mă”

’ Dnoâ ce-şi adunase laurii victoriei pe fronturile de război civil, în 1924 i s'a încredinţat postul de Comisar al Poporului pentru apărare. El îl schimba pe Leo Davidovici Trotzki (Bronştein 1879-1940) evreu-rus, care era în acest post din anul 1918, după ce, din Octombrie 1917, fusese Comisar al Poporului pentru afacerile externe. După moartea lui Lenin, între el şi Stalin a început marea luptă pentru preluarea puterii, care până la urmă a dat câştig de cauză lui Stalin. În 1927, Trotzki este exclus din Partidul Comunist, iar în 1929 expulzat din URSS, fiind acuzat de activitate antisovietică. Aici trebuie menţionat faptul că toţi cei care aveau un astfel de cap de acuzare, în URSS erau executaţi imediat după citirea sentinţei.

După un an în acest post de răspundere, Generalul Frunze moare, poate de moarte bună, dar poate şi ajutat de oamenii lui Derjinski, la ordinul lui Stalin, deoarece dacă nu ar fi fost ajutat să moară, mai trăia, căci abia împlinise 40 de ani. Şi aici enciclopediştii din lagăr, susţineau că Stalin nu a putut uita înţelegerea de care a dat dovadă Frunze, faţa de generalul Vanghel, cu care nu fusese de acord. Dar putea fi şi gelozia şi invidia, din cauza marii admiraţii de care se bucura Generalul Frunze, văzând în el, precum a văzut şi mai târziu în Mareşalul

Jukow, un adversar.

Anul 1924, este anul marilor dezbateri de răscruce în politica internă militară. Revoluţionarii militari ruşi reuşiseră definitiv să-şi bage clanul militar ca o parte importantă în planul cincinal ce intra în vigoare.

Stalin a adus în prim plan în ofensiva sa, în timpul Conferinţei 4,Comunist dela Moscova, ce a avut loc între 9 şi 12 Iunie \ desfuntarea sistematică a unităţilor Mahomedane, precum şi Armatp^t?1 coadamnarea deschisă a Sultanului Galiew, teoreticianul Armatei Roşu Mahomedane.

ArmataORosiege 7 Martie 49 50> se produc schimbări radicale în ^menulor ce au a” Cadrelor

care trebuie să oompn'11135 scrise în istorie cu litere de sânge, printre sovietică, arestat, condamnat şi executat. Cu el a fost arestat şi executat şi Generalul lakir al cărui fiu de 14 am a fost trecut prin diferite lagăre de muncă, iar în anii 1951-1953 se afla în lagărul minei nr 7 dela Workuta, perioadă în care mă aflam şi eu acolo.

Această nouă metodă constituia drumul cel mai scurt pentru rusificare prin efectuarea serviciului militar obligatoriu de către toate grupările etnice. Noua lege dădea pe hârtie, pentru ochii lumii, libertate naţională şi independenţă deplină tuturor minorităţilor conlocuitoare. Numai că serviciul militar, ordinele, instrucţia şi orice comunicare se făceau doar în.tr'0 singură limbă, cea „rusă”.

O altă lege în acelaş sens s'a dat la 1 Februarie 1944, chiar în timpul războiului (un bluff pentru Occidentali), prin care, Sovietul Suprem, decidea formarea de unităţi republicane ale forţelor armate, iar resorturile dela nivelul Ministerului Apărării Unionale să fie trecute la nivelul resorturilor unionale republicane. Efectul dorit a avut loc, mai ales după terminarea celui de al doilea război Mondial, când a avut loc recunoaşterea Uniunii Sovietice ca putere mondială. Scopul propus fusese atins şi nimeni nu se mai putea opune rusificării prin armată.

Pe plan politic – perfid – , Moscova a lăsat intenţionat să fie subapreciată de aliaţii ei, de corpul diplomatic al acestora, ea mergând nestingherit pe drumul pe care şi l-a propus.

Aşa se face că, în cadrul Organizaţiei Naţiunilor Unite, la dispoziţia Moscovei, s'au instituit trei voturi de la un singur stăpân, în vreme ce americanii, englezii şi francezii, aveau

49 Mareşal aî Armatei’RoL^1 Nik.°laievici Tuhacevski (1893-50Ş > acuzat de trădare şi activitate anti*

fiecare numai câte un vot, ceeace reprezenta o categorică superioritate sovietică realizată.

Atât pe plan intern, cât şi pe tărâm extern sau militar, RSS Bielorusia şi RSS Ucraina au drepturi independente numai pe hârtie şi execută fără crâcnire toate directivele Moscovei.

La Organizaţia Naţiunilor Unite sau altundeva, există reprezentate trei state independente, iar Occidentul se lasă conştient prostit de noua modă a secolului al XX-lea.

Am sărit peste gard înainte de a termina tema începută. De aceea voi continua cu problema internaţilor imediat de după război, în zecile de lagăre speciale de internare din întreaga Germanie, în cele patru Zone de ocupaţie militară, indiferent de Est sau Vest.

Nu este ruşinos să cazi prizonier de război în mâinile inamicului, dacă acesta devine la un moment dat superior, prin poziţie tactică, armament şi tehnică. Soarta bună sau rea şi-a spus cuvântul, iar prizonierul trebuie considerat şi tratat ca atare, dându-i-se toate drepturile legale şi respectul cuvenit, arătându-i-se obligaţiile, pe care e are faţă de învingător. Toate acestea sunt înscrise în tratatele şi convenţiile Internaţionale încheiate între mai toate ţările lumii.

Internarea în timpul războiului este o măsură de Stat care duce la izolarea unei masse de cetăţeni din propria ţară sau din ten

tru motive politice sau militare, ori pentru ocupate temporar, P^en majoritară sau minoritară, securitatea şi Uniştea P°P, J ' fie ea fosl făcută în Germania învinsă după

Internarea după. răzb, de influenţă politică din acel 1945, a fost dife «tâ şi alta era să fii internat în Est. l timp, una era să a Gemiamel internaţi! erau pentru denazificare, ump ce în . rilor de la Yalta şi Potsdam, în Zona de Est a Germ^ei, internaţi! erau reţinuţi pentru securitatea forţelor armate Getice Chiar dacă pentru unii ar suna absurd, aceasta este adevărul timpului' Trupele de ocupaţie din Vest, fie ele franceze, engleze sau americane se plimbau nestânjenite în Zonele lor de ocupaţie, neîntâlnind nici o reacţie ofensatoare din partea populaţiei civile, în afara unor incidente mărunte de delapidare. În Zona Sovietică, toate trupele erau încazarmate şi nu aveau nici un fel de contact cu populaţia civilă, în afară de unele întâlniri din umbră aranjate de ambele părţi ; din cauza evenimentelor şi incidentelor precum şi a comportării trupelor de davai ceas' la ocuparea Germaniei, dar şi după război. Dezertările şi fuga dela unitate pentru a fura sau viola, erau la ordinea zilei. Aceasta este şi cauza pentru care s au întâmplat incidente grave, fapt pentru care organele de

Securitate Sovietice au strâns mai mult şurubul prin represiune ori prin scăderea raţiilor de calorii, ori mărirea raţiei de calorii pe cartelă, când nu se mai putea găsi nimic de cumpărat în magazine. Această fază se poate califica în felul următor : Noi vă dăm totul, voi trebuie să cumpăraţi ceea ce găsiţi, iar de nu găsiţi – este vina voastră.

De la bun început conducerea politică şi militară sovietică avea directive gata pregătite şi o mulţime de instrucţiuni venite de la Moscova, pentru trierea majorităţii populaţiei civile de foşti militari eliberaţi, invalizi de război, membrii trupelor de poliţie şi auxiliari etc. Toţi acei care cădeau în aceste grupe sau grupări, erau din oficiu internaţi, chiar dacă nu luptaseră pe front şi fuseseră doar concentraţi sau recrutaţi în aceste unităţi militare sau para-militare. Majoritatea refugiaţilor din teritoriile de Est, declarau că ori cine încerca să protesteze, indiferent pentru ce, era internat. Pentru a fi siguri, orice suspect era acuzat şi condamnat pentru fapte fanteziste inimaginabile pentru mintea omenească.

La sfârşitul anului 1945, sovieticii şi-au dat seama că ţelul propus, a tost îndeplinit, iar groaza lăsată de „eliberatorii” trupelor de „davai o form4a^ intemanle “asive> au făcut ca rezistenţa populaţiei să nu ia aştentaserfre<i1Va Un°f incidente mărunte, la care de altfel se
ii efnatü din 6 de după sfâr?ltul războiului. Astfel,
trebui Í\ *VmT-e* C°nStltuiau zăl°^ populaţiei de afară, deci ei co,.rc”s:eSx¿ „•*aepar,e«««-avea

În 1946> celor iernaţi s'au rărit considerabil, prin mortalitatea ridicata datorata epidemiilor şi subnutriţiei

Astfel se face că reţetele vechi din primele zile ale puterii sovietice verificate în Rusia, dădeau acum roadele scontate. Rezultatul a fost chiar pentru ei uimitor, „turma” îşi urma drumul dictat de cioban şi de câinii acestuia.

Zona Sovietică a Germaniei, a devenit peste noapte un lagăr de concentrare, populaţia fiind înfricoşată iar graniţele impuse de aliaţi tot mai aspru păzite şi îngrădite cu sârmă ghimpată. Culmea o ating când în mod deschis şi în colaborare cu căţeii lor încep la 13 August 1961 construirea în Berlin a Zidului Ruşinii', cum este denumit şi amintit de berlinezi. Toate acestea s au petrecut cu asentimentul Occidentalilor care, cu „ochii înlăcrămaţi” priveau diversele demonstraţii care aveau loc. Dar fără să mişte un deget pentru a face ceva ; din contră, după scurt timp se întâlneau pupându-se, de parcă erau homosexuali. Berlinezii, care sunt foarte spirituali, au găsit şi o lozincă, corespunzătoare a timpului : „împiedecat de a fugi,

obligat de a rămâne” – în germană Zum Flucht verhindert, zum bleiben gezwungen”.

În 1948, sovieticii eliberează primul lot mai mare de internaţi. Prin sistemul lor de înfometare introdus în toate lagărele cunoşteau perfect totul despre fiecare persoană în parte, astfel că eliberaţi erau numai acei care primeau verdictul dela ofiţerul politic NKVD-ist. Acesta garanta cu toată siguranţa că cel eliberat nu va periclita pe viitor sub nici o formă politica sau ordonanţele date de sovietici.

Din primul lot de eliberaţi, în marea lor majoritate, spre surprinderea populaţiei, erau foştii conducători NSDAP, prea puţini muncitori şi ţărani şi nimeni din tineretul sau refugiaţii din Silezia.

Trebuie menţionat faptul că, în Germania de Vest, în toate cele trei zone existente, nu se mai afla nimeni internat în lagăr la ora aceea , toţi fiind de mult eliberaţi prin trieri consecutive.

Următorul lot de eliberare a avut loc în Ianuarie 1950, iar cei rămaşi, încă destul de mulţi, au fost condamnaţi la pedepse între 20 şi 25 de ani.

Un lucru destul de interesant este şi faptul că tribunalele militare sovietice, care înscenau procesele şi condamnau, înregistrau condamnarea cu o dată anterioară : la începutul anului 1949 sau chiar la sfârşitul anului 1948. În acelaşi timp includeau în condamnare şi timpul petrecut în lagărul de internare, cu toate că sentinţa tribunalului se dădea ttt Decembrie 1949 sau Ianuarie 1950. Această manevră juridică urmarea scopul de a avea la mână un „Document” prin care se dovedea că cel aţinut fusese condamnat, şi primise sentinţa înainte de 12 . ugust [19]49, ziua semnării „Convenţiei Internaţionale dela Geneva .

Această metod „ irtaintată” sovietică a fost aplicată atat în lagărele de ocupaţie a Germaniei, cât şt în lagărele speciale din Zona teritoriul URSS-ului.

de prizonieri de r P fricoşi, mai ales când este vorba să fie Xnadd^opima publică mondială în caz că secretul se dezvăluie înX îe a fi pnns rădăcini pe „parchetul internaţional .

Urrn^ea este că toţi cei care au făcut parte din comandourile pentru încropat morţh, în lagărele speciale de deţinuţi politici sau internaţi, în perioada anilor 1945-1950, au fost condamnaţi apoi la cate 25 de ani Aceşti gropari fuseseră anume aleşi şi trecuţi în brigăzile de muncă, tocmai de către administraţia lagărului, care era sovietică. Criteriul era să fii sănătos şi să poţi munci la săpatul gropilor comune unde trebuiau băgaţi, după timp şi perioadă, zeci până la sute de

cadavre. Ei nu puteau elibera aceste comandouri care îngropaseră sute, mii şi chiar zeci de mii în lagărele din Sachsenhausen, Buchenwald, Torgau, Bautzen etc.etc. Aceşti gropari adunaţi din rândul ţăranilor internaţi, deveniseră martori oculari prin faptul că lucraseră la săparea gropilor şi puteau deveni, în caz de eliberare, acuzatorii principali într'un proces „mamut” de tipul celui din Nunberg. Morţii îngropaţi, muriseră de „moarte bună” şi nu fuseseră gazaţi sau seceraţi de boli şi sub alimentaţie !

O altă grupă de internaţi, condamnată între 1945-1950, a fost constituită din toţi cei care au lucrat în posturi cheie de statistici, fie pentru alimentaţie (bucătărie), fie pentru repartizarea internaţilor la diferite munci sau la magaziile de îmbrăcăminte şi farmacie ; fără exagerare, aproape întregul personal sanitar. Ultimii erau cei vinovaţi şi răspunzători pentru fiecare mort şi nu sovieticii. Nu se punea întrebarea dacă mortul fusese subalimentat, sau suferise de o boală contagioasă. În farmacia lagărului nu se găsea decât cretă, din care se făceau porţii de praf cu care dădeau bolnavului o speranţă de a se însănătoşi. Fără să le dezvăluie adevărul, medicii le dădeau pentru dureri de cap, tbc., gripă, anghină, scorbut, distrofic, reumatisme şi altele, aceleaşi prafuri, căci altele nu aveau.

Dar aceasta era o crimă, vor spune unii, şi adevărul este că într'adevăr era o crimă, însă nu din partea medicilor, ci a sovieticilor care nu aduceau medicamentele necesare spunând că nu au de unde deşi aveau de toate din plin, chiar şi depozite cu lămâi şi banane, când era vorba de propaganda partidului ; dar nu aveau nimic sau aproape nimic când era vor a de cei internaţi. Acestea sunt faptele din cauza cărora le era frică ^Trih$_1$^^{rO}i^{P}?^{a} $^{l\circ r}$ U“bră- $^{Alţii'}$ ^{care} aici nu au trebuit să apară în faţa os ’ ^{aU} Î$^{\circ St}$ $^{Cei\ condajIina}$li ^{în} corpore de Tribunalul Special în ultima ziTvor fi eHbe^ţi $^{anchetaţl's}$Perâfld Pâflă chemaţi la a $^{beraţl-}$ ^{TotlJ}l se spulbera în momentul când erau cunoştinţă $^{™}$ $^{\circ fiţer\ Sau\ soldat\ sov}$^ic, le aducea la cunoştinţă că le-a sosit o condamnare de la Moscova de 10-15-20 sau 25 $_{d}$e ani. Astfel de cazuri s'au petrecut majoritatea în lagărele prizonierilor de război. ^{garele}

Ştampilat de sovietici cu Paragraful 58, indiferent de aliniat îti începeai excursia fără paşaport ' prin toată întinderea Golgotï Răsăritene unde, o data ajuns la destinaţie, începea sistematic spălarea creerului prin înfometare şi muncă forţată, mai ales dacă lucrai în zonele Polare sau Nord Polare unde, la 42 de grade minus, trebuia să ieşi la muncă. Câţi se întorceau

de la muncă nu interesa pe nimeni, principalul era numărul lor, vu sau morţi, indiferent dacă majoritatea erau degeraţi sau nu, importantă fiind doar îndeplinirea planului.

Câţi au murit în acest fel, nu întreabă nimeni dintre aliaţii occidentali, care într'un fel erau şi ei părtaşi la acest „pohod”.

Un astfel de grup a fost cel care a purtat denumirea de Contigent Special”, pregătit în primele zile ale lunii Septembrie 1950 în Centrala NKVD din Berlin-Lichtenberg. îmbarcarea a fost făcută într'un vagon al Căilor Ferate Germane pe care stătea scris cu litere mari „Deutscher Dienstwagen”, iar întreg interiorul era transformat în vagon închisoare, cu celule mici, după modelul vagoanelor cu aceiaşi utilizare, „Stolipin”, de fabricaţie sovietică.

„Stolipin”, cunoscut în Uniunea Sovietică şi folosit ca vagon-închisoare, era destinat unor mici transporturi, comune sau individuale, cu o mulţime de compartimente, izolate între ele. Inventatorul, al cărui nume îl poartă vagonul, este fostul Ministru de Interne, mai târziu şi Prim-ministru ţarist, P.A.Stolipin (1862-1911).

După revoluţia din 1905, Ţarul Rusiei a abrogat legea din 9 Noembrie 1906 prin care se dădea dreptul de proprietate ţăranului asupra ogorului de care dispunea. Căci decretul Ţarului Alexandru al II-lea, din 1861, decidea eliberarea mujicului rus din iobăgia boerilor şi a propietarilor de pământ. Aceştia deveniseră în fond proletariatul ţărănesc, pe întregul întins al Rusiei. Stolopin venise în ajutorul lor, în baza decretului din 1906, scoţându-i din tradiţionalul „Comunal Sătesc de unde ca membri ai coperativei sau ai sfatului rural, deveneau o dată cu împropietărirea stăpânii (visul de veacuri al ţăranului rus) gospodăriei şi ogorului primit sau cumpărat. Era deci Stolipin un revoluţionar ? Nu, el a fost un realist al timpului său şi cel puţin un „om” înţelegând nenorocirea ţăranilor.

De aici i se trage şi moartea, deoarece tocmai revoluţionarii timpului care numai prin „Terorism” se puteau mândri, l-au asasinat. Aceşti aşa zişi revoluţionari, nu erau altceva decât nişte provocatori şi colaboratori ai Poliţiei Secrete Ţariste şi care lucrau în interesul unor grupe e oameni, fără de credinţă în Dumnezeu şi conştiinţă fata de u. . Stolopm a fost asasinat la Opera din Kiew în timpul unei clădire se afla şi Ţarul precum şi întreaga nobilime, iar paza Poliţia Secretă. Criminalul Borgrow a putut intra în c i P nUraai pentrucă el însuşi era un agent al poliţiei secre ş P

f. încă o dată Că Revoluţionani-teroriştiîflţelegeau colaborau din pază. Aceasta arata u conform principiului

strâns cu Poliţia becre Dintre cuflOscutele personalităţi comuniste ■■serviciu contra servim ' care au colaborat strâns cu OHRANA ' *tos'şi sr”'“U‘J V Stalin' '*■ ** ““vio“! . 1« •«» P“>‘ Fr«nilm/Oder de un tren personal. „„ yagonui a trenul Internaiionai Blauen-Express”, care f7ce^a regula ruta Pans-Moscova. În acelaşi vagon a fost transportat deportat) şi viitorul meu prieten, Erich Morchel, pe care l-am cunoscut în lagărul nr o din Workuta. Numai cu câteva zile înainte plecase un asemenea transport cu o parte din groparii lagărului Buchenwald. Aşadar aceste vagoane cu inscripţia „Deutsche Dienstwagen“ au făcut regulat ruta Frankfurt/Oder-Moscova până în anul 1955, transportând, de fapt deportând, condamnaţi! Tribunalelor Militare Sovietice, deportaţi în vagoane germane, sub ocrotirea umanismului comunist, chiar şi la 8 ani de la terminarea războiului. Viitoarele baze militare şi şantierele de Construcţia Socialismului Sovietic primeau mână de lucru ieftină, oameni al căror nume erau şterse din registrele de stare civilă , ca nimeni să nu se mai poată interesa de soarta lor, căci aceştia oficial, nu mai existau.

Să mai rămânem un timp însă în zona de ocupaţie sovietică a Germaniei şi să nu ne grăbim, căci cu toţii vom ajunge acolo unde ne vor trimete sovieticii, spre a găsi fericirea cea mare, pe care unii au visat-o mereu, alţii o visează încă.

În lagărul special nr.4 – Bautzen, din zona de ocupaţie a Germaniei, în afară de cei 6000-8000 de condamnaţi şi condamnate, mai era un contigent între 3000-5000 de internaţi în perioada anilor 1945-1950, pe care sovieticii îi izolaseră, după cum s'a aflat din mai multe convorbiri între ofiţerii politici de NKVD, spre a fi feriţi de mânia poporului. În timp ce condamnaţi! aveau pedepse de câte 10 sau 25 de ani, internaţi! erau izolaţi pe termen nelimitat şi fără o sentinţă judecătorească, constituind în primul rând un „Zălog” sovietic, în al doilea rând o precauţie sovietică, deoarece prin serviciul lor împânzit în agar aflaseră că aceştia vor deveni recalcitranţi, în momentul când vor fi eliberaţi.

aCeSt s^em de spi°tiaj, au avut posibilitatea să-i separe pe toţi deschişi C° a Oraţ cu e*' de cei care erau, sau le deveniseră duşmani prima nericiik^r U ^ma grupă se putea împărţi iar în două părţi ;

La arestare °Ua’ inofensivii’ eventualii viitori colaboratori, socială sau fizică™ 16^11, nU ^iiwseră cont de persoană, de starea ei 7 1Z°laU tOt §1’ Pe tOţl cei le căzuseră în plasă, ţ U Und de Un Vecin- care * fond voia doar să se răzbune.

Sovieticii deportau tot ce era tânăr, dar mai ales pe cei specializaţi într'o anumită meserie de care aveau mare nevoie

căci le lipsea cu desăvârşire mana de lucru calificată. Totodată ei îi reţineau şi pe cei care trecuseră de 40-45 de am, căci aceşti nu mai erau de reeducat după cum spuneau ei. Asta explică şi numărul mare al mortalităţii în lagărele din Germania, în rândul celor mai în vârstă.

Mu putem compara acest grup din anii 1945, 1946, 1947 cu grupurile tinere care, în majoritatea lor, au supravieţuit şi care au intrat în lagăre după aceşti ani.

Pentru a avea o imagine mai bună asupra situaţiei reale din şi despre grupul „internaţilor”, am încercat să fac o mică statistică, cu un număr de circa 184 de internaţi din Bautzen, ale căror nume şi date, le-am strâns cu multă migală ani de zile dela foştii camarazi de suferinţă care m'au ajutat cu mare plăcere şi cărora le mulţumesc pe această cale, fără a le da numele.

Dintre cele 184 de persoane internate între anii 1945-1950 în Bautzen, unii au murit în lagăr, alţii au fost condamnaţi şi deportaţi în Uniunea Sovietică unde au murit sau au supravieţuit, iar alţii au fost eliberaţi în Ianuarie şi Februarie 1950.

Prin prezentarea de mai jos, ne putem da seama că în fond sovieticii nu s'au lăsat impresionaţi de nimeni şi de nimic, nici chiar atunci când cei în cauză nu erau cetăţeni germani şi cu atât mai mult cu cât atât ei cât şi ţările lor, ai căror cetăţeni erau, nu participaseră la ostilităţile războiului. Sovieticii nu au găsit de cuviinţă să înştiinţeze nici măcar guvernele sau secţiile diplomatice ale ţărilor respective, sau poate că nici nu era nevoie, după cum gândeau ei. Nu au ţinut cont nici de ' persoane diplomatice” ca de exemplu consuli de onoare sau onorifici, care au fost arestaţi în 1945, internaţi şi lăsaţi să moară, refuzând să le dea ajutor medical special când fuseseră rugaţi în acest sens de medicii de origină germană internaţi.

Astfel s'a aflat în Bautzen, în lagărul de Internaţi, Consulul Onorific al Spaniei din Leipzig, Ludwig Devrient, născut între anii 1890-1895. Deasemenea Consulul Onorific al Norvegiei din Leipzig, Dietrich, născut între 1872-1877. Primul a murit în 1947 în secţia de izolare TBC, din cauza unui tbc-deschis datorat sub alimentaţiei, al doilea a murit în 1946 tot de TBC, dar şi în urma maltratărilor.

Preotul evanghelic Lange, unul dintre numeroşii preoţi evanghelici şi catolici internaţi, a fost transferat de NKVD în 1948, în alt lagăr, iar un predicator mormon sub numele de Hans Moskwa, unul dintre puţinii mormoni aflaţi în lagărul de internare cât şi în închisoare, a fost eliberat abia în 1950. Ambii fuseseră arestaţi în 1945.

Erau foarte mulţi străini, al căror nume nu-l cunosc, dar îi voi aminti ca număr : 2 elveţieni, 2 greci, 1 cehoslovac, 1 leton, 2 italian, 1 iugoslav şi un român. La aceştia se mai pot adăuga 4 germani, ongin

striM«e. unul din B«s”«bia. inul din Bucovina, unul ta Ungan., ’1« JgX-i* arffl!“4 s” po“'*e' ‘.4di” serviciul I salutar. 3 directori, fabrica» ingineri. tehnic.eni # specialişti. 21 InvHfâtort ,i 11 profesor., restul (Hrăni nrunc.ton, PN1 pot trece peste acest capitol fără a sene şt cateva randun despre soarta unei fete de 10-15ani. A fost arestată de către sovietici împreună cu tatăl ei, Chrissulis, un grec care după moartea soţiei venise în Germania cu fiica lui, spre a se specializa la o fabrică în apropiere de Leipzig, unde a fost arestat de către NKVD-ul sovietiv şi internat.

După primii ani de izolare în lagărul de femei, fata a ajuns să lucreze la bucătăria lagărului, dar nu a putut să-şi mai ajute tatăl, care a murit de subnutriţie şi boală. Fata a devenit amanta şefului bucătar Friederich Rudidin, din împrejurimile Dresdei. Ce copilărie fericită i-au oferit sovieticii acestei tinere fete şi ce amintire îi va rămâne despre 'eliberatorii Europei şi a omenirii”!

Capitolul acestor internaţi trebuie încheiat cu menţionarea celor din Silezia, mai ales a acelora care erau din împrejurimile oraşului Breslau. Un lucru însă este bine cunoscut ; sovieticilor le era frică de cei originari din Silezia. Ii socoteau nebuni deoarece ei luptau mai departe, chiar după ce generalii germani semnaseră capitularea, fie că erau soldaţi sau civili, copii sau bătrâni, fetiţe sau bunici, fiecare făcându-şi datoria. Niciunul nu dorea să cadă în mâinile „eliberatorilor”, a acelor siniştrii „davai ceas”.

Citind cu atenţie lista acestui grup de internaţi din Bautzen, vom putea constata cu uşurinţă că majoritatea lor erau oameni simpli, poate chiar proletariatul de bază al poporului german, (vezi lista nr. 1, în anexă).

Unii se odihnesc pentru vecie în Bautzen, pe alţii i-am întâlnit la Workuta, pe alţii în Dumbravlag, iar pe unii dintre ei după 20 de ani, după eliberare, aici acasă. Anii au trecut, noi am îmbătrânit, dar spre fericirea noastră şi a familiilor noastre, am supravieţuit.

Mulţi dintre tiranii timpului, care deţineau puterea, se încununaseră cu coroanele de lauri ale „victoriei” prin reţinerea şi distrugerea noastră. Acum, după ani de zile, prăbuşiţi din înălţimile atinse, îşi dădeau sufletul ca nişte milogi în faţa plutoanelor de execuţie, cărora nu de mult le

fuseseră şefi şi pe care le comandaseră.

Dar viaţa merge înainte, să nu ne lăsăm apăsaţi de sentimente amare, nim'ir laJăscryce de drumuri, ci, calmi şi neinfluenţaţi de
am su'fp • căutam sa arătam lumii şi urmaşilor noştri, cine am fost şi ce- am sufent, pentru ei şi generaţiile viitoarei Europe Unite.

CAPITOLUL V

CINE ERAU EI !

Motto: Quam libet infirmas adiuvat ira manus.(lat.)

Aici ar fi locul să amintesc de un criminal, – o uneltă a sistemului – de care a depins soarta mea, a lor, a celor mai sus amintiţi, a întregii populaţii germane din zona Sovietică de ocupaţie, a populaţiei ţărilor baltice, a basarabenilor, ruşilor albi din Bielorusia, a polonezilor şi a evreilor din Polonia de Est, a ucrainienilor din Ucraina de Vest, a ungurilor şi a mai multor naţionalităţi din marea închisoare comunistă-bolşevică-fascistă, care se cheamă Uniunea Sovietică : este vorba de Generalul de NKVD, Iwan Serow.

Serow a fost un criminal notoriu, înainte de război, în timpul războiului şi după război. Naţiuni întregi se cutremură la auzul acestui nume care şi-a înscris „victoriile" cu litere de sânge nevinovat în Cartea Istoriei, la capitolul „Sistemul Comunist".

încă înainte de război, în timp ce Nikita Hruşciov era primsecretar al Comitetului Central al Partidului Comunist Ucraina, Iwan Serow avea funcţia de Comisar al Poporului pentru Afacerile Interne. La ordinul lui Stalin şi Beria, Serow a organizat marile deportări în massă din Polonia de Est, Basarabia şi ţările Baltice unde, cu biciul şi teroarea şi-a înscris numele în istorie ca un „Simbol" al Sistemului Comunist.

După terminarea celui de-al doilea război mondial, când Uniunea Sovietică devine peste noapte o putere mondială, el primeşte misiunea de a organiza Serviciul de Securitate în zona de ocupaţie sovietică din Germania, căpătându-şi astfel recompensa pentru serviciile aduse în numele Păcii şi Libertăţii.

Germania învinsă trebuia pusă la punct. Prin talentul lui organizatoric şi cel al oamenilor săi, la numai câţiva ani, sute de mii de oameni au fost deportaţi, internaţi şi condamnaţi, dându-şi sufletul în numele Construirii Socialismului, în miile de lagăre de exterminare, fie în Germania-sovietizată, fie în întinsa Golgotă Răsăriteană sau cea nordică-polară. Tot el este

acela care a avut un cuvânt de spus la 1/ Iunie 1953 când a avut loc răscoala din Berlin şi în Zona Germania, fiind în acel moment nu numai responsabilul - [15]
această zonă, dar şi unul dintre prim-locţiitorii lui Beria, impre prietenul său intim Sergeij N. Krugolw.

a lui Hruşciov o dovedeşte faptul că la 26 care avea încredere deplină în el. Ştia cât de cru nt Hruşciov era sin S uru \ C X nlltere er a şi deci că se putea bizui p e el j şi însetat de sânge şi de putere nevoie.
Cât de credincios îi era 1953, ziua în care a 1 KSMJX W”„“ B“i* * tie “ Serow > care / *care* îi

Iunie a fost arestat Beria, era mai mult sau mai puţin pu s mereu în apropierea locului de operaţiune strategică.

___, ca Beria să fie încredinţat lui Serow, pentru care ffusese vicLnă directă – erau contra, ca la urma să cadă de acord ^ Beria să fie predat generalului de armata Kirill Semjonowitsch Moskalenko din Noembrie 1953 Comandantul garnizoanei militare Moskova în Martie 1955 numit Mareşal al Uniunii Sovietice. Acesta face parte din Completul de judecată al lui Beria şi compania.

Nu i s'a dat postul lui Beria cu toate că Hruşciov ar fi dorit să aibe un om de încredere în această funcţie, dar ceilalţi au considerat că i se cuvine lui Sergej N. Kruglow. Acesta avea atunci gradul de general- colonel şi devenise cunoscut în lumea întreagă, prin faptul că la Conferinţa dela Yalta, între 4 şi 11 Februarie 1945, fusese responsabilul cu Securitatea Conferinţei şi a participanţilor. Cunoscut era şi Iwan Serow, dar să nu anticipăm şi să nu precipităm lucrurile.

Nikita Hruşciov preluase postul de Primsecretar al Comitetului Central al Partidului Comunist Ucrainian în timpuri foarte tulburi, din dispoziţia personală a lui Stalin, în locul lui S.W. Kossior.

Pentru el acesta nu era un necunoscut, ci un vechi prieten cu care colaborase pe timpul când avusese mai multe posturi de răspundere în Ucraina, înainte de a fi chemat de Stalin la Moscova.

Stanislaw W. Kossior preluase acest post important încă din 1929, din mâinile lui Lazăr Moiseievici Kaganovici, de origină evreu, ce fusese rechemat de Stalin la Moscova. Trebuie menţionat că Kossior, cunoştea şi vorbea perfect limba ucrainiană, argument în virtutea căruia s'a menţinut atâta timp în acest post de răspundere. El supravieţuise cu bine

anilor 1932-33, când s'a efectuat colectivizarea, precum şi marea curăţenie din partid şi armată din 1936-37, având ca om de încredere şi executor pe un alt criminal, – cunoscut în calitate de Comisar al Poporului pentru Afacerile Interne Ucrainiene, – A.J. Uspenskij. Din ordinul lui Stalin, Uspenskij arestează în 1936 pe Postyschew, al doilea ' ecr[etar] al Comitetului Central al Partidului Comunist ucrainian şi îfl

i execută prin împuşcare, ca la rândul lui să fie şi el arestat şi nn«[C11]Â[at] -[n] 19?[8,] în P[erioada] când Hruşciov îşi lua în primire noul nentni [e]J[e]’ Kossior, care fusese rechemat la Moscova, devine

arestat şi [scurt>] l°[c]fiitorul lui Molotow, după care este arestat şi executat în Februarie 1939

Afacerilor ErnI ” ”P[051] * [ianuarie 1938>] [iar ca] Ministru al pentru Ucraina, îl avea pe Iwan Serow care îi executa toate dorinţele, rămânându-i mai departe credincios devotat chiar şi atunci când serviciul său misiunea l-au dus la distanţe mari de şeful său pentru serviciile aduse Hruşciov nu-! uită şi, în 1954, îi încredinţează postul de răspundere de Preşedinte al Comitetului pentru Siguranţa Statului, sub noua denumire de KGB, post pe care îl deţine până în 1958.

La începutul anului 1956, mai bine zis în Februarie, Hruşciov i-a încredinţat postul de Ministru de Interne al URSS-ului lui Iwan Serow în timp ce Sergeij N. Kruglow dispare fără urmă. Totuşi numele lui Kruglow va rămâne veşnic în istoria Sistemului Comunist, scris cu sângele nevinovat al sutelor de victime dela Workuta, la 1 August 1953 şi Karaganda 1954.

Această dispariţie nu a surprins pe nimeni, deoarece Kruglow fusese am de zile omul de încredere al lui Stalin şi Beria, un intim informator al lui Stalin şi un prieten al lui Gromiko. El nu numai că nu mai putea face parte din noua elită comunistă, dar cu ziua de 14 Februarie 1956, ziua începerii celui de-al XX-lea Congres al Partidului, trebuia să dispară, indiferent cum, căci marele său protector, Stalin, urma să fie mazilit de Hruşciov în urma cuvântării ţinută în secret la 25 Februarie 1956, când s'a făcut aşa zisa ruptură cu „Era Stalinistă', o altă inducere în eroare a Occidentului.

Odată ajuns la putere, „turistul” Hruşciov, alături de aliatul său Bulganin, pleacă la Londra unde face o vizită oficială, cu care ocazie Securitatea delegaţiei fusese încredinţată lui Iwan Serow. Poate a fost o greşală politică sau un pas intenţionat făcut de Hruşciov, deoarece în momentul în care presa engleză şi internaţională, cu sprijinul larg al populaţiei şi al emigraţilor din ţările Baltice, a manifestat deschis împotriva lui Iwan Serow, „Călăul ţărilor Baltice”, cum era denumit, acesta a fost imediat expediat acasă. Hruşciov, hâtru la toate conferinţele se face că nu-i înţelege pe englezi, sau nu vrea să-i înţeleagă şi, mai având nevoie de Serow, nu-l mazileşte.

În Octombrie 1956 încep în Ungaria frământările interne, care duc la revoluţia deschisă împotriva sovieticilor. Serow este acela care primeşte misiunea de a intra în acţiune şi nici decum aceia care au fost de-atâtea ori pomeniţi în presă. Ca ajutor şi subaltern îl ia pe KGB-istul camuflat în diplomat, Andropow cu care lichidează revoluţia ungară, trecând toate elementele antisovietice prin foc şi sabie.
Occidentul însă, „plin de umanitate”, îşi dă arama pe faţă, fără a mişca un deget, reacţionează doar prin discursuri pompoase la radio, ceeace nu l-a intimidat câtuşi de puţin pe marele aliat sovietic ! Astăzi Apus ui^ii pare rău că a pierdut trenul încă din staţie, ca de-atâtea ori până acum . Andropow manipulase cu măestrie întreaga lui reţea de agenţt, p asaţi pnn toate capitalele vestice. Dacă Serow avea experienţă în a curăţenie în rândurile celor ce nu se supuneau, Andropow pnmis r«nii anarte în comparaţie cu brutele ordinare educaţie şi un instrctaj c Lstruiţi mai ales pentru misiuni din rândurile KGB-ulut care er^ •1]Diploniatlcăl•

interne. ,Andr0P° a loţl anii> paralel activând la perfecţionarea reţelei cadrul căreia tionale şi instituţii camuflate, reţea care servea drept perdea peptr» ut.enfle lor reale. Rebele “ organizaţii se afla» toate ia atara graniţelor URSS şt mnai Centrala conducătoare era la Moscova. .
Prin secţia condusă de Andropow sunt recrutaţi şt tnaţt sute de agenţi- diplomaţi ce vor fi infiltraţi în forurile conducătoare din Organizaţia Naţiunilor Unite ; în mai toate sectoarele, de unde se poate face propagandă pentru Uniunea Sovietică, sau para orice lovitură directă sau indirectă împotriva ei. Un alt exemplu este Geneva, unde nu există sector al organizaţiilor internaţionale în care agenţii sovietici să nu deţină un post.Voi reveni cu detalii asupra acestei teme la timpul potrivit, pentru a face cunoscut cât mai mult din activităţile lor „legale” şi ilegale. Dar să ne întoarcem unde am rămas.
Hruşciov combătea „Cultul personalităţii lui Stalin” şi îi făcea mare plăcere când ziarele scriau numai despre el, despre excursiile şi vizitele lui în mai toate ţările lumii, motiv pentru care i s'a dat porecla de „turist”.
Hruşciov a început curăţirea” Comitetului Central, când oameni ca : Molotow, Malenkow şi chiar Bulganin, cu colaborarea căruia preluase puterea, au fost înlăturaţi. Desigur că nu i-a dus în faţa plutonului de execuţie, ci i-a trimes cu domiciliu forţat cât mai departe, cum a făcut-o de exemplu cu Malenkow care a ajuns în Karaganda. Aici va trebui să stea şi el la coadă, alături de majoritatea foştilor

deţinuţi politici sau deportaţi de diferite naţionalităţi, să-şi cumpere pâinea zilnică sau bucăţica de carne.
Aici şi numai aici cunoaşte faţa adevăratului comunism şi urmările acestuia, şi îşi dă seama de teroarea organelor NKVD sau KGB. Aici îşi găsesşte adevăraţii prieteni şi fraţi de soartă, căci după cum am aflat mai ^riu, Ateul , s'a ataşat unei secte creştine cu care îşi făcea zilnic rugăciunile, pentru iertarea păcatelor. Molotow a ajuns într'o vilă, un fel de azil de bătrâni, alături de cei din vechea gardă unde, cred, spre bucuria lui, îl va întâlni tocmai pe cel care l-a mazilit, adică pe ^©ruşciov în persoană. Aceasta a fost şi soarta celorlalţi şi a familiilor lumi^cu aVea marea slăbiciune de a se pupa în bot cu mai toţi marii ce?ea red Jtn ? T°Cmai aici este * căderii lui. El le
prima canină F* 6 Ziafe Ca astfel de fotografii să fie publicate pe doua sa’
Sa dmX^X ‘

péti 1W'„« Hruşciov AA „ fost „ mai
d > me,°d= “” »’“««. «»P4 „ (1 <,eçl^ iarat ™
comunist la o şedinţă de partid.
Uikita Hruşciov s a atins chiar de drepturile nescrise ale NKVD-ului r>p care le-a luat şi împărţit pe resorturi diferitelor ministere şi sémii Drepturi câştigate şi „muncite” de NKVD-işti ani de-a rândul, chiar dm primele zile ale revoluţiei, prin renumitul părinte al KGB-ului de azi Derjinski, lucru pe care îl va plăti scump odată. Şi acest detaliu la rândul său. Să nu ne pripim !
În 1958, îndepărtează fără urmă pe credinciosul său călău, Iwan Serow care l-a servit ani de zile şi i-a netezit drumul spre culmile înalte ale puterii absolute. Martorii şi umbrele trecutului trebuiau să dispară şi, odată cu ei, toţi colaboratorii lor. Asta-i politica superioară sovietică. Unul dintre ultimile mari servicii făcute de Iwan Serow stăpânului său Hruşciov, pe care l-a păzit şi slujit ca un câine credincios ce era, a fost prezenţa lui la executarea conducătorilor maghiari ai Revoluţiei Ungare din 1956.
în ziua de 16 Iunie 1958, la orele 6 dimineaţa, au fost executaţi de către călăul armatei sovietice : Primul ministru Imre Nogy, Ministrul Apărării Pal Maiéter şi jurnalistul Miclós Gimes. Corpurile lor neînsufleţite au fost scoase din închisoarea centrală din Budapesta, unde se efectuase executarea şi duşi cu o maşină a Armatei Roşii pentru transportul de arestaţi. De faţă la această execuţie au fost Generalul de NKVD şi Ministrul de Interne al Uniunii Sovietice Iwan Serow şi colonelul sovietic Schumilin, – din partea sovieticilor, – fiind însoţiţi de Primul Secretar al Partidului Uniunii Ungare, lânoş Kadar. Acesta mai asistase, cu nouă ani în urmă, la executarea celui mai bun prieten, pe care el îl trădase, László Rajk.
Anchetatorii sovietici din NKVD şi colaboratorii lor unguri i-au asasinat, conştient încă din timpul anchetei, pe doi din cei zece acuzaţi. Este vorba de secretarul lui Nogy, József Szilágyi şi de ministrul de Stat Géza Losonczi. Ultimul, care făcuse greva foamei, a fost asasinat din dispoziţia medicului închisorii, care la rândul său executa ordinul primit din partea sovieticilor, doctorul Bencze, prin introducerea furtunului de alimentaţie în plămâni şi nu în stomac.
În timp ce se dezbatea procesul lui Imre Nogy, Andropow primise dela Hruşciov misiunea de a pregăti lichidarea lui Iwan Serow.
Andropow a revenit de multe ori la Budapesta, unde a dat personal directive şi a pregătit condamnarea acuzaţilor, prin

omul său, colonelu Schumilin. A fost rechemat la Moscova şi cu siguranţă îi parea rau ca părăsise serviciul său din Ambasada Sovietică din Budapesta în T.,e^Ur^^e căreia efectuase schimbări mari, după noul stil de ar, itec NKVD, transformându-le în închisoare. Printre primii ci celulelor încă umede au fost : Maiéter, Gimes şi Kopácsi Sand ,

preşedinte al Polipi din Budapesta, care trecuse de partea revoluţionarilor. Sovietic la Budapesta între anii 1954 şi

Andropow fusese Antţ 1967> şeful secţiei de relaţii a Partidului 1957, iar intre anii1 5 din ţările socialiste pe lângă CC al gÜ J M-'"„'a dar ‘’“„V' tofL?Andc.Poy « «t de nelimitat era, de vreme ce l-a pTOt PetveXPeVsoXt7că°7e poate constata şi din măsurile luate, pentru a-i izola pe cei acuzaţi şi chiar pe apărătorii lor de lumea din afară şi de Judecătorul însărcinat la început cu procesul a fost Zoltán Radó care, Pierzând din încrederea ce i-o acordase Andropow, îşi pierde şi funcţia. La 9 Iunie 1958, în prima zi de proces, Preşedintele Tribunalului a fost numit un alt fiu de încredere a lui Andropow, dar nu şi al lui Serow, Judecătorul Ferenc Vida.

Aceiaşi perversitate sovietică am mai putut-o constata şi în alte ocazii, cu ani în urmă, faţă de poporul maghiar. Este prea bine cunoscut faptul că după intrarea Armatei Sovietice pe teritoriul Ungariei, soldaţii au violat orice fată sau femeie între 9 şi 80 de ani, poate spre a se răzbuna pentru înfrângerea comunistului Béla Kun din 1919. Era şi aceasta un fel de răzbunare de tip sovietic.

După terminarea războiului, în Mai 1945, ca şi din cele dintâi zile al intrării primului soldat sovietic pe teritoriul Ungariei, Comandanţii militari ruşi au luat toate măsurile posibile, pentru apărarea soldaţilor de mânia poporului şi mai ales a femeilor. Zeci, sute şi chiar mii de soldaţi sovietici au fost găsiţi asasinaţi la marginea drumului sau a satului, mulţi au fost găsiţi îngropaţi, drept răsplată pentru ceeace făcuseră. Sovieticii nu pot dovedi că vreun soldat din trupele care intraseră pe teritoriul sovietic şi ajunseseră până în Caucaz, s'au dedat la astfel de fapte.

Aici trupele celor cu davai ceas”, trupele „eliberatoare” şi-au arătat adevărata faţă dând în vileag animalul venit din stepă.

Au fost şi incidente cu grupuri mici de partizani, apărute însă după trecerea invaziei şi nelegiuirile efectuate faţă de populaţia băştinaşă. Măsurile luate de comandamentele sovietice nu au ajutat prea mult, iar cel mai concret exemplu este că şi azi după peste 40 de ani, trupele civUătlCe S1Jnt cantonate izolat şi au foarte puţine relaţii cu populaţia Pace1 dp^Upa Să termine odata cu încheierea şi semnarea Tratatului de îX tîmn fn?Sr î° Februarie 1947 ’ sPerau cu toate că Răsăriteană fUSeserâ aresta íi

deportaţi pe întinsa Golgotă
odttâ « semnarea Tratatele. «e Pace, Ungana devenea n” Stat Independent, suveran st aetonom. Adevărul ¡nsa 11 pllKm allam ,M „arte, în perversa dtplomaţie sovtetică „ ¡” aipl<,Ba,ia occidentală, cu capriciile şi idioţii ei utili”. corupta
Chiar dacă unii cetăţeni unguri au efectuat infracţiuni contra trupelor de ocupaţie sovietice, acestea aveau obligaţia ca toţi inculpaţi! să fie predaţi autorităţilor maghiare. Nici chiar arestările în rândurile populaţiei, nu puteau avea loc, dacă nu era de faţă cel puţm un reprezentant al poliţiei ungare. Nici în această privinţă sovieticii nu s'au ţinut de regulele internaţionale sau umane Cu toate că aceste acorduri, concepute de sovietici împreună cu aliaţii lor din Vest, au fost semnate şi ratificate de Guvernul Sovietic.
NKVD-ul nu a ţinut niciodată seama de ele, aşa cum nu s a sinchisit nici de durerile poporului sau ale clasei muncitoare, ci a urmărit numai interesele proprii. Mai mult, ca să dea impresia că nu se amestecă în treburile interne ale Ungariei, centrala NKVD-ului s a instalat la Baden, lângă Viena, spre a fi la adăpost de privirile indiscrete şi departe de posibilile atacuri din partea populaţiei. Austriecii erau mai timoraţi după terminarea războiului şi işi creiau cu greu un drum spre noua Republică. Aici, la Baden, erau aduşi cetăţenii unguri arestaţi de către Siguranţa ungară sau direct de sovietici, cu sau fără aprobarea autorităţilor ungare, dar în cârdăşie cu ei, în anumite cazuri speciale. Iată un caz concludent care s'a petrecut aproape la doi ani după semnarea Tratatului de Pace dela Paris.
În toamna anului 1948, începutul anului 1949, peste 140 de tineri maghiari au fost arestaţi de către autorităţile ungare şi numai o mică parte de către NKVD-ul sovietic. Cercetările şi încadrările au fost efectuate de către specialiştii din NKVD. Vina adusă era aceea că încercaseră să protesteze împotriva guvernului propriu, care refuzase proiectul american de reconstrucţia sistemului rutier în întreaga Ungarie, proiect care dura numai trei ani, iar plata şi cheltueEle se rambursau în termen de cincisprezece ani, fără dobândă. Desigur că o astfel de ofertă avea şi un cârlig, cu o mică clauză ! Afacerea americană prevedea în contract, că toată această perioadă de timp, pe drumurile şi şoselele Ungariei să fie vândută numai benzină – combustibil – de provenienţă americană. Pentru construcţia întregului sistem, americanii foloseau mâna de lucru locală, ei aducând numai personalul tehnic şi utilajele necesare. Acestea din urmă rămâneau în Ungaria după terminarea lucrărilor, pentru eventualele reparaţii ulterioare şi întreţinere. Cincisprezece ani nu erau o veşnicie, iar

vinderea combustibilu ui american şi pe viitor, rămânea de văzut, principalul era ca Ungaria având drumuri moderne, devena o ţară din Europa cu drumuri din ce e mai moderne. Aflată în calea de trecere spre sud-estul Europei, intreag eeMomk ung»« »ve. »»mai de dWigat. după pierderea unui räzb oi S“„iâc“ace.stä uonzaesie nu se pure, tace Hrt acordul consilierilor S care era» emisarii dlrecri ar Moscovei. Acesria nu accepraseră „ în ruptul capului, deşi singuri nu era» în stare de a completa acest *“l* 1» economia ungari. Dovada nu trebute cantată în istorie sa» documente, ci numai tăcând o călătorie până la Moscova 51 înapoi. Tinerii maghiari arestaţi erau majoritatea ofiţeri din diferite unităţi militare şi de poliţie, precum şi o mulţime de civili şi personalităţi de vază care nu doreau altceva decât ca în cel mai scurt timp, să dispară ultimile resturi ale războiului şi ţara să revină la o viaţă normală, o viaţă de demnitate. Ei erau convinşi de acţiunea lor şi de faptul că aveau dreptate, argumentând că Ungaria avea un Tratat de Pace, iar „Guvernul” lor era liber şi independent. Vrând să forţeze „Parlamentul” să revină asupra hotăririi luate de a refuza proiectul impus de sovietici ei urmăreau să le deschidă ochii şi să-i forţeze să privească realitatea în faţă.

Unde greşiseră ? Ei nu s au gândit nici măcar la posibilitatea că această problemă îi va deranja pe sovietici. În fond întregul program era de natură economică şi nu militară, iar sovieticii ar fi avut numai de câştigat după urma lui.

Dar altfel gândeau cei din Moscova. Ei nu acceptară din principiu nici o infiltraţie capitalistă în zona lor de influenţă aşa că ordonară refuzarea proiectului. Vinovăţii, împărţiţi în două grupuri, au fost condamnaţi iar afacerea muşamalizată faţă de opimia publică maghiară şi de cea internaţională.

După scurte cercetări efectuate de sovietici, din grupul celor arestaţi au fost sortaţi 14 inşi care, încărcaţi în camioane militare, au fost transferaţi în centrala NKVD din Baden, Austria. Toţi ceilalţi au fost predaţi colaboratorilor din poliţia secretă ungară şi deferiţi justiţiei maghiare care i-a condamnat : trei la moarte, restul la diferite pedepse între 8 şi 25 de ani. Numele celor trei executaţi erau : Hadvary Pal ; Varga Modeszto şi Prettenhofer Jenő.

Din grupul celor 14, Dózsa Attila a fost repredat autorităţilor ungare, care l-au condamnat la moarte şi executat. Toţi ceilalţi 13 au fost condamnaţi de Tribunalul Militar Sovietic la câte 20 şi 25 de ani şi deportaţi direct în URSS, majoritatea în lagărul special de exterminare din Workuta. Numele lor erau : Galba

Miklos ; Nagy Ferenc ; Fangler Imre ; Hantos Ferenc ; De Sorgo László ; Böröcz Sándor ; Baiko Mihály , Nagy Sándor II ; Hodossy Barna ; Ihsz Amalia ; Bicsak Flora ; Komhanyi Ferenc şi Kopacsy Zoltán.
Zeci de oameni de origină maghiară au fost arestaţi în Ungaria, scoşi AUStria la Baden> de unde luau drumul Siberiei, („pohod trecur dintre ei i-am întâlnit prin lagărele pe unde am , pe unii i-am reţinut, pe alţii i-am uitat, sau am pierdut notiţele, Har pe toţi cei care îi mai ţin. minte şi-i am pe notiţe le vni poate »ml J» •“„* “ „ iM“'“ de soma .cest”r robi „Mia» maghiara, martin at comoiusmoloi. (vezi lista nr 2> U marele grup de maghiar, dm lagărele sovietice trezesc ada»,,tl maghiarii d.a alara umomlor Ungaro, eare taseseri aresta,, tS’ fiindcâ era» img»n de ongută. Pe e. ii vom găs, la te, Jegn““ rândurile grupărilor maghiare fata discnminare. Majoritatea dintre ei erau din teritoriile acaparate de sovietici din Ungaria, Ucraina Subcarpatică Slovacia, Cehia, precum şi din Banatul Sârbesc, Banatul Românesc şi Transilvania.
Cazul ungurilor, comportarea lor şi relaţiile lor cu celelalte naţionalităţi din lagăr cu care îşi împărţeau şi la bine şi la rău soarta, respectându-le unitatea naţională cerând să fie la rândul lor respectaţi, rămâne un caz aparte.
După religie ungurii se împărţeau în trei confesiuni : catolici, evanghelici-reformaţi şi greco-catoEci, lucru care i-a făcut să-şi srângă şi mai mult rândurile în mijlocul comunităţii lor. Tocmai rekgia şi preoţii au făcut ca unitatea acestui grup, mic în fond, să poată supravieţui pe acele meleaguri şi în acea situaţie disperată. Unitatea lor a fost strânsă şi nu au acceptat pe nimeni în grupul lor, dacă acesta nu le convenea la toţi. Toate rufele murdare le spălau între ei şi niciodată nu s'a auzit ca în rândurile lor să fi fost diferende, indiferent de natura lor. Deci un mare handicap pentru operatorii politici care nu-şi puteau băga agenţii în grupul acestor nefericiţi. Numai la japonezi am mai putut constata acest lucru, şi probabil că de la ei s'au inspirat şi ungurii. NKVD-ul nu a putut infiltra niciun agent informator în grupul lor. Desigur că şi hmba grea, atât cea japoneză cât şi cea maghiară, era un factor hotărîtor dar şi credinţa creştină, religiozitatea lor; iar asistenţa neobosită a preoţilor i-au făcut să fie uniţi.
Nu odată aceşti preoţi au fost maltrataţi şi închişi în carcerile lagărului pentru că ţinuseră un serviciu divin ce era interzis. Nu odată, la o mică rugăciune comună, preotul era susţinut tocmai de preotul altei confesiuni, iar data următoare se petrecea contrariul. Acest lucru nu a dus la discordie. Dar nici

nu s'a întâmplat ca vreun ungur să se alăture vreunei „Secte” reEgioase din lagăr. PreoţE erau acei care adunau tainul de alimente (zahăr, pâine) de care fiecare dintre unguri se putea dispensa, 514 distribuiau celor bolnavi sau slăbiţi. Acest grup minor era, prin Watea lui, o forţă de care mulţi din lagăr trebuiau să ţină seama. Dac se producea o nedreptate sau vreun ungur era bătut, toţi erau c0^ * f Vor avea de-a face cu întregul grup, lucru foarte peacu os_ ucru era şi atunci cand un gf^p minoritar ataca o grupare p flgurii erau imediat prezenţi şi lămureau situaţia înainte e storul de către gruparea în cauză. În lagăr, ungurii s au înţeles el mai blne cu românii, cu care se ajutau, schimbau informaţii zilnice, OH

.urare chiar şi în cele mai grele. Ungurii i-an aliaţi în orice altă impr J românii care s'au eliberat din lagăr sprijinit cu P0Slb.lht ,7 lor au făcut acelaşi lucru.

după cum şi romanii ia ibilă transmiterea micilor informaţii care Prin grupul ungurilor a spuneau mai mult decât că x sau au ajuns la desana?ie; j ăr URSS, şi aceasta era mult. Din păcate y trăieşte undevai ¿¿ormaţii nu au ştiut să le fructifice sau nu le. cei ce au primi & scfisori lungi cu detalii suplimentare. Dar^la^rmă erau fericiţi că aflaseră barem că cel iubit „trăieşte”, Duoă^AV KtTn^uiînea Sovietică cât şi în alte ţări din lagărul socialist aşa zisele ţări de democraţie populară, biserica greco-catolică, şi aşa urmărită, a fost interzisă definitiv. Drept urmare, îndată după aceea foarte mulţi preoţi au fost arestaţi, condamnaţi şi deportaţi înspre locurile strategice sovietice. Nu era transport în care să nu se afle cel puţin un preot greco-catolic sau catolic. Preoţi ortodocşi ruşi nu mai veneau deoarece, fie că nu mai erau, fie că deveniseră colaboratori direcţi ai NKVD-ului. Singurii care au mai fost aduşi în lagăr erau cei din România şi mai ales din Basarabia. Pe parcurs voi mai reveni asupra lor şi asupra martirajului la care i-au supus sovieticii.

Chiar dacă după ani de zile, ca urmare a împrejurărilor şi a evenimentelor politice, unii dintre cei care au supravieţuit s'au întors la casele lor, aceştia nu au mai avut dreptul să-şi exercite profesia ci au fost obligaţi să lucreze la „munca de jos”. Aşa au procedat sovieticii şi cu preoţii eliberaţi din lagărele care proveneau din imperiul lor. Cel mai bun exemplu ni-l oferă episcopul leton Kazimirs Dulbinskis, din Riga, care a fost arestat în Mai 1949 şi condamnat ca duşman al poporului la 25 de ani. Eliberat în Octombrie 1955, după evenimentele din Workuta din Iulie 1953, este arestat din nou în primele luni ale anului 1956, fără a mai fi condamnat, ci deportat din

loc în loc, dându-i-se posibilitatea, pentru a putea supravieţui, să-şi câştige o bucată de pâine, prin cele mai grele munci posibile.

Sovieticii îşi urmăresc victimile chiar şi în afara graniţelor, dacă le este posibil. Aşa este cazul unui preot evanghelic din Ungaria.

Preotul evanghelic Borocz Sandor, dintr'un mic sat din Ungaria, arestat de sovietici şi deportat în 1949, a fost eliberat, după evenimentele din or uta din 1953, în Noiembrie 1955 şi predat autorităţilor comuniste e a udapesta care l-au ţinut mai departe închis. Cu ocazia Pbh^enJelof din Ungaria> din Octombrie-Noiembrie 1956, a fost sale „Cel *celula* ultimul, căci aşa promisese în rugăciunile

Anine nnoÎ- 6 US ’ inca în când îl cunoscusem la Workuta. consătenii lui^de VâZUt treaba lui) fiind bucuros, împreună cu

’ reîntoarcerea din iadul comunist sovietic. Nu şî-a

părăsit turma, spre a se refugia în occident, ci a rămas un preot simplu în satul Său.

Moscova însă nu l-a uitat şi, din ordinul ei, cei din Budapesta l-au exclus din biserică şi astfel şi-a pierdut dreptul de a-şi profesa meseria dându-i-se posibilitatea de-a lucra ca salahor la colectivul satului A muncit ca salahor 17 ani, la tot ce era mai greu, dar a fost fericit că a rămas între „oile sale, consătenii lui, care ţineau mai departe la el. A fost pensionat şi a primit chiar şi o pensie de la comunişti, pensie care avea două laturi, pentru a trăi era prea mică, pentru a muri prea mare.

Un alt caz este acela al preotului catolic Josef Galambos din Uşgorod – Ucraina Subcarpatică, arestat în 1948 ca duşman al poporului şi ca simpatizant al partizanilor Ucrainei, pe care-i adăpostise în incinta bisericii. A fost deportat la Workuta unde a lucrat ca miner. După greva din 1953, odată cu marile amnistieri, a fost eliberat în 1955. Acasă însă n'a mai avut voie să-şi continuie munca lui de preot, ci a trebuit să lucreze obligatoriu numai la munca de jos, dacă mai vroia să supravieţuiască.

În acelaşi timp, atât cei de la Vatican cât şi cei din conducerea bisericii evanghelice se curtau, se îmbrăţişau, făceau împreună conferinţe de presă, dădeau comunicate, primeau cu strălucite festivităţi pe mai marii comunişti, fără a se gândi cu cine au de-a face. Ce bine ar fi dacă şi-ar face odată concediul în mâinile sovieticilor NKVD-işti pe întinsa Golgotă Răsăriteană. Nu ştiu dacă s'ar mai ţine la fel de demni ca *preoţii* amintiţi mai sus.

în „mamorandumul” grevei din Workuta, din Iulie 1953, unul dintre cele 16 puncte a fost şi problema recunoaşterii ca vechime a timpului deţinut în lagăre în regiunile polare, unde munca se consideră dublă sau triplă în comparaţie cu teritoriile climaterice normale.

Comisia Guvernamentală trimeasă la convorbirile deţinuţilor cu conducerea guvernului Sovietic, în Decembrie-Ianuarie 1953-1954, a fost pe deplin de acord cu ei, ceeace s'a şi dovedit la început. Astfel, sovieticii au recunoscut tuturor foştilor deţinuţi politici sovietici timpul muncit în lagăr, spre a-şi primi drepturile de pensie. Mai mult, ei au recunoscut pentru o zi, trei zile înscrise în vechime dacă lagărul unde s a efectuat munca era în regiunile climaterice polare.

Iu ţările de democraţie populară sovieticii au recunoscut acest timp, drept vechime în câmpul muncii, prin intermediul autorităţilor ţării căreia îi aparţinea respectivul. Dacă cetăţeanul în cauză făcea o cerere în acest sens la Moscova

aceasta aproba şi reabilita persoana.

ar, cu trecerea timpului, sovieticii au uitat de cele promise, de obligaţia umană ce şi-o asumaseră şi au început să refuze cererile de reabilitare ale acestor nefericiţi. Nefericiţii care-şi pierduseră cea mai frumoasă parte din viaţa pământească, suportând umiliri cumplite,

vlCtune ale evenimentelor timpului, la bătrâneţe, nu mar pnmeau nici bucăţica de pâine ce 11 se ^^^acordarea unui act de reabilitare unei Sovieticii şi-au dat în yileag imphclt) legalitatea persoane de cetăţ uma mtăţii, astfel constituind un cert motiv de d' Oepon.ce. de e”„,” um^tătride încălcarea atâtor alte legi pe care ei însăşi le-au semnat a împiedeca reînvierea metodelor folosite de germani în timpul Soiului şi pentru care cei vinovaţi au fost traşi la răspundere.

Voi arăta un caz concret de crimă contra umanităţii, cama de deportarea unei persoane contra voinţei ei, de încălcarea dreptului cetăţenesc, de muncă fortată-sclavagistă în secolul al XX-lea, cap de acuzare care ar aduce pedeapsa cu moartea într'un proces internaţional, tot aşa cum şi sovieticii au condamnat şi executat pe toţi cei ce au fost târîţi în faţa tribunalelor lor.

Astfel, cetăţeanul ungur Kopacsy Zoltan, domiciliat în Budapesta XIY, Besnyoi utca.9, s a adresat pe cale legală Procuraturii Militare Sovietice din Moscova, cu centrala în strada Kirov 41, pentru reabilitarea lui, cerând să i se recunoască timpul şi dreptul la pensie, şi nicidecum vreo despăgubire.

Răspunsul deşi s'a lăsat aşteptat, spre uimirea tuturor a venit. Prin acest document”, unic în felul său, sovieticii s'au demascat arătând că, în anul 1949, ei au arestat, acuzat şi condamnat deportându-l, pe cetăţeanul ungur din Budapesta unde fusese arestat şi dus la Baden în Austria, şi apoi trimiţându-l în Uniunea Sovietică. Acest document este semnat de locţiitorul Procurorului Tribunalului Suprem Militar B. Pravotorov, cu nr. 4 B – 30922-54 din 18 August 1975 Moscova. Sovieticii răspund : ... cererea dumneavoastră adresată Tribunalului Suprem al Uniunii Sovietice a fost predată (mai departe) Procuraturii Militare, care a cercetat cazul dar fără satisfacerea îndeplinirii dorinţei, din cauză că dumneavoastră aţi fost pe drept condamnat în 1949. Pentru reabilitarea dumneavoastră nu sunt suficiente motive.”

Deci scurt şi cuprinzător, fără prea mare bătaie de cap. Un lucru a uitat Procuratura Supremă a Uniunii Sovietice, şi anume că anul 1949, este o dată când Statul Ungar era

independent şi avea un Tratat de Pace, ce fusese semnat la 10 Februarie 1947 la Paris. Protestul de acţiune sau infracţiune politică, cum vrem să-i spunem, a fost făcut contra Parlamentului şi Guvernului Ungar existent şi nu contra Statului Sovietic sau contra forţelor sale militare. Oganele Sovietice l-au arestat fără drept zTJd [1]Jţerflail0na1’ deportat în Austria, care în acel timp era o o ■ [e] Sovietică, fiind condamnat de către un Tribunal Militai*

Cetăfeanul ungur *

deportat la WorSta

Nord Polari f-’ URSS, unde a fost fortat să lucreze într'o zonă Nord Polara, fund tratat ca un sclav modern.

[Ast]fel de cazuri sunt multe şi*ele* dovedesc crimele pe plan umanitar şi internaţi°[nal la care s a dedat] Uniunea Sovietică după cel de-al doilea război mondial. Capetele de acuzare, argumentările şi condamnările date de ei arată că sunt pasibili ei înşişi de condamnare într'un nou „Nürnberg” unde, după mine, ar trebui să se aplice legile cuprinse în Codul Penal al URSS-ului, iar acuzatori şi judecători să fie tot foştii funcţionari sovietici din resorturile oficiale.

În alte cazuri, sovietica şi-au instruit lingău în aşa fel încât să certifice că cetăţeanul, care în fond fusese eliberat, dar „predat”, a fost închis în ţara lui maternă, al cărei cetăţean era şi nicidecum condamnat şi deportat de organele sovietice. Caz concret : în actul de eliberare din închisoare pe data de, 3 Noembrie 1957, se dovedea că cetăţeanul român Cristea I.Petre, născut la 17 Octombrie 1924 în comuna Valea Stânei din raionul Muscel, regiunea Piteşti, de meserie fierar, a fost arestat la 15 Noiembrie 1947 şi reţinut până la 3 Noembrie 1957 în închisoarea Gherla, cu numărul de formaţie „0606” al Securităţii Gherla, pentru spionaj. A fost graţiat conform Decretului 552-1957 – RSR.

Un caz normal ; iar susnumitul a fi trebuit să mulţumească celor de sus că s'au milostivit să-l elibereze înainte de timp. Ce nu se pomeneşte însă este că i s'a dat un „Act”, care era o falsificare oficială a Ministerului de Interne al Republicii Populare Române, drept dovadă, „Biletul de eliberare” nr. 13016 – 1957. De ce ? Pentru că cetăţeanul Cristea I. Petre a fost arestat de către organele sovietice şi române în anul 1947, fiind acuzat de spionaj. închis şi cercetat în centrala NKVD de pe bulevardul Tomis din Constanţa – România, a fost condamnat de Tribunalul Militar Sovietic la 20 de ani. A fost deportat din România, cu mulţi alţi compatrioţi, – deasemeni arestaţi şi condamnaţi – şi asta după semnarea Tratatului de Pace dela Paris din Februarie 1947. Deci într'un stat „independent şi suveran”, recunoscut ca atare prin semnătura lor, de către sovietici şi de toţi ceilalţi participant! precum şi

de guvernele acestor ţări. Interesant este că aceste deportări s'au efectuat în aşa fel încât autorităţile şi grănicerii români să nu observe ilegalităţile. Sovieticii au închis arestaţii în vagoane încărcate cu fier vechi, transportul fiind păzit în interiorul vagoanelor precum şi dinafară de soldaţi ai trupelor NKVD. Controalele de rigoare, la graniţă, s'au făcut repede, fără ca grănicerii şi vameşii români să poată arunca un ochi în vagoane spre a vedea adevărata încărcătură.
Cristea I.Petre a trecut în toţi acei ani, prin mai multe lagăre, iar la cei 20 de ani primiţi, i s'au mai adăugat alţii, plus condamnări administrative, din cauza unor încercări nereuşite de evadare. Eu 1 am mtâlnit în primăvara anului 1955, în lagărul nr.ll din Jawas – Potma, Care făcea parte din lagărul Dumbravlag, din Republica Mordvmă ASSR având căsuţa poştală pentru străini – după 1953 – 511 ’ • . ar Petală a Crucii Roşii Sovietice, este o dovadă a timpului cat Cristea a
. TIRSS Actul de eliberare este un fals, un act de fost în lagărele
U£offlUJlist Român şi a întregii conduceri, pentni deŢopru cetâţem şi
camuflarea crimelor sovietice efectuate în România.
răspunde de nelegiuirile făcute, în faţa
unui
TUnCX ' docare nu vo/scăpa nici ei, dar nici ai lor, fUndcâ e‘ Sx i “or acuza şi condamna după legile făurite de ei, iar sancţiunile VmaZ Cnae/Xnstat în faptul că, în perioada războiului, a f0” trimis la specializare în Germania în meseria de fierar, pentru a putea face faţă cerinţelor tehnice necesare în industria modernă. Nu el a plecat de capul lui ci a fost trimis de către firma la care lucra. Din cauza evenimentelor anilor 1944-1945 Cristea nu a putut să revină în ţară. Abia în anul 1947 el se repatriază pe cale legală, căci nu avea de ce să se teamă, venind din Germania de Vest în ţara lui iubită, România. Vina' lui de neiertat a fost că s'a întors acasă, la părinţii lui, la glia strămoşească, când putea tot aşa de bine să rămână şi în Occident. Ce vină au insă acei care i-au furat cei mai frumoşi ani din viaţă, tinereţea ? Cine va trebui să plătească pentru această crimă ? Sau se vor spăla pe mâini şi vor spune că nu au ştiut nimic ? Dar ca şi Cristea sunt mulţi şi-i vom mai întâlni pe parcursul acestei povestiri despre Golgota Răsăriteană.
După câte ştiu, sovieticii au deportat până în anul 1955 oameni din România, Bulgaria, Germania de Est, Cehoslovacia, Polonia, iar din Ungana chiar şi în 1956-1957, după revoluţia ungară.
Voi reveni la timp asupra acestui aspect din istoria nescrisă a

Europei, la care diplomaţia occidentală a fost oarbă şi surdă de ambele urechi, iar capitaliştii de peste ocean erau mulţumiţi că afacerile lor merg bine, crescând de la o zi la alta, fără să aibă pierderi. Dar să ne reluăm firul povestirii.
Era prin Ianuarie 1951 când, în lagărul nostru nr.2 de la mina nr. 7 din • 'orkuta, a sosit un nou transport din lagărul de tranzit-carantină din oraş, în care pentru prima dată s'au aflat foarte mulţi evrei. Nu era ceva nou, dar niciodată nu au fost intr'un singur transport aşa de mulţi. Toţi fuseseră conducători de întreprinderi sau persoane cu funcţii importante, -e se întâmpla la ora aceea în politica Moscovei ? începuse o nouă prigoană în care evreii aveau întâietatea ? Ori, cu acest „pohod na n *t* ' veaise pentru ei scadenţa anilor trecuţi, după cum era obiceiul obiceiuriip[6] ^remea ţanlor ? Ruşii îşi aveau în sânge trecutul şi nu fusese le ™ Preluat cbiar le-au dezvoltat. Revoluţia
Mahno ce ie a,fUn01, noul proletariat nu-i uitase nici pe Batka Nestor Pugaciew multora nenumărate servicii, dar nici pe revoltatul un u-le dor, visând revenirea timpurilor trecute.
De necrezut, în mulţimea de deţinuţi folosiţi ca mână ieftină de lucru ne marile şantiere strategice de construcţia socialismului, apăruseră pe neaşteptate o mulţime de evrei. Evreii au fost şi înainte condamnaţi şi deportaţi, dar nu atât de mulţi şi în grupuri aşa de man ca acum iar pe deasupra majoritatea lor erau intelectuali, unii chiar de înaltă clasă Pentru vechii deţinuţi era tare bătător la ochi, mai ales că se ştia că mai marii din Moscova şi NKVD erau evrei sau semi-evrei. Probabil că printre ei erau mulţi care nu concepeau sau chiar se opuneau unui sistem criminal, de care abia acum îşi dăduseră seama. Printre cei noi sosiţi după cum am aflat foarte repede, dela prietenul meu Lazăr, se afla şi un mare ofiţer de NKVD.
Lazăr mă ţinea la curent cu evenimentele noi petrecute în Moscova şi străinătate. El ştia de toate, iar dacă nu putea da vreo informaţie cerută, o căuta până avea cele dorite. Astfel, numai după câteva zile, mi-a spus că noul şef al Clubului de Cultură din lagăr este un fost Colonel de NKVD. Interesant lucru, un astfel de post „călduţ”, în această regiune polară, nu se dădea numai pentru ochii frumoşi ci şi pentru servicii ! Au trecut lunile încetul cu încetul şi dela o zi la alta soseau noi transporturi care umpleau locurile vacante rămase dela cei duşi în lumea cealaltă. Noul şef de Club îşi luase serviciul în serios şi procura, aduse fiind din afară, dela Clubul Central, filmele care erau vizionate ziua sau seara şi pe care în lagăr le

puteam rula toată noaptea, deoarece nu se plătea pentru aceasta. Astfel, ofiţerii şi soldaţii din alte părţi veneau să vizioneze noile filme pe gratis. O mână spală pe alta şi noul şef al clubului era simpatizat de toţi.
Prin concetăţeanul meu, pictorul lulius Sturmer, originar din Banat, şi despre care voi mai vorbi, am aflat şi o parte din viaţa noului său şef şi camarad de soartă. Grupul de pictori dela club pictaseră mai multe tablouri pentru club, fără plată, iar cei din lagăr primeau în schimb gratuit toate filmele pe care le puteau procura, chiar şi acele care nu erau pentru ochii „trădătorilor de patrie”, cum erau consideraţi fraţii noştn de suferinţă, cetăţenii sovietici. Iată cine era acest nou deţinut din lagăr, cu o condamnare de 25 de ani, în baza articolului 58-1-a, şi ceeace însemna „Trădător de Patrie”.
În Decembrie 1937, fiind chiemat de superiorul lui, el având gradul de Locotenent-Colonel în trupele speciale NKVD, i s a dat sarcina de a prelua paza personală a lui Nikita Hruşciov, în noua misiune pe care acesta o avea. Ordinul era semnat de locţiitorul Comisarului de Interne Cehow, care îi era cunoscut personal dela unele cursuri speciale avute în cadrul NKVD-ului. Trebuie amintit că, în acel moment, Leo Berkovici acesta îi era numele, era cel mai tânăr Locotenent-Colonel din ca ru ^pelor NKVD. El devenea şeful gărzii personale a lui Nikita
plecat din Moscova în primele zile ale lunii Ianuarie
de«inaţia Ucraina, unde Nikita Hruşciov a preluat postul de
Prim

e , .1 Comitetului Central al Partidului Comunist din Ucraina

Thânf of Stanislaw W. Kossior. Hruşciov era pas cu pas însoţit de MT Rurnustenko care, din ordinul lui Stalin, urma să fie iniţiat în M.O. Burmi ece se făcuse cunoscut prin brutalitatea cu care
efectuase colectivizarea. Acesta era un fost subaltern al lui Malenko^, însoţit şi de noul Comisar de Interne al Ucrainei, Iwan Serow, ca şi de un crup destul de mare de personalităţi politice, experţi, consilieri, care îsi luau treptat posturile în primire. Aşa era obiceiul , fiecare îşi aducea cu el şi personalul său de încredere. Când unul era destituit, următorul mătura tot gunoiul rămas în urma lui.

Stamslaw W. Kossior, şi-a mai menţinut postul şi pentru fidelitatea de care a dat dovadă, deoarece împreună cu M.O. Burmistenko şi W.Tschubar, au efectuat colectivizarea la ordinul Kremlinului, condus de Stalin.

Prin aceste colectivizări forţate a fost, practic, înlăturată aproape întreaga opoziţie, făcându-se arestări în massă cu deportările înspre noua Golgotă Răsăriteană de Tip" Comunist. Ţărănimea ucrainiană a fost realmente înfometată iar distrugerea ei s'a făcut cu ajutorul baionetelor Armatei Roşii. Rezultatul a fost catastrofal : o foamete de neînchipuit pe acele meleaguri. Nici pe timpul năvălirilor tătărăşti nu a fost aşa de greu, ajungându-se până la canibalism. Decimarea populaţiei a fost conştient făcută, mai ales a celei dela ţară, pentru că aceasta nu voia şi chiar se opunea colectivizării. Poporul ucrainian a pierdut peste şase
milioane de oameni, iar dintre aceştia, o1946-1947, când
mare parte din populaţia ţărănească cifra 1932-1933.
producătoarea pâinei zilnice. dacă luptase în
Aceeaşi soartă va lovi Ucraina şi între parte şi cerea
anii morţilor devine aproape identică cu
cea din anii Acest popor trebuia pedepsit exemplar, chiar contra ocupantului German, deoarece dorea naţională. Astfel că atunci când nici nu plecaseră bine germanii şi sosiseră sovieticii, s'au ridicat, ca unul, contra dictaturii totalitare sovietice. Au luptat dela mic la mare, iar cei care au fost prinşi şi arestaţi au fost condamnaţi, executaţi sau deportaţi spre Golgota răsăriteană. Cei mai îndârjiţi au fost cei din Ucraina Subcarpatică, care prin tineretul lor au dat cele mai mari jertfe omeneşti după 1945. Rezistenţa şi naţionalismul ucrainian, au arătat lumii întregi, acelei lumi în care îşi puseseră toată speranţa şi dela care aşteptau ajutoare, primind în schimb doar promisiuni, că totalitarismul sovietic nu este cu nimic mai prejos decât cel german.

În lagărele dela Workuta, majoritatea erau ucrainieni, ' Benderoviţii” cum i se spunea, m unele lagăre numărul lor trecea de 60%. Ce se putea = ~ dela aCeSt P°P^or P^e care îl distrugeau sistematic numai s au dat bătm” ^Uterea ? sute de ani au luptat cu disperare şi h^u dat bătuţi, ceeace ar fi trebuit să arate occidentului că nici în viitor flu se vor supune şi că vor lupta necontenit pentru libertatea Patriei lor, Şi£ se puteau vedea mai bine intenţiile criminale ale lui Stalin privind asuprirea şi distrugerea unei naţiuni prin foamete şi 2^' decât acolo, pe întinsele câmpii ale bogatei Ucraine i

• Lucru la normă, mâncare de formă şi în fiecare cincinal dispare o eneraţie”, aceasta era lozinca Generalisimului.F 0

Soua sarcină de partid primită de Hruşciov din partea lui Stalin era de a face curăţenie politică în Ucraina, ai căror conducători se ţinuseră prea mult înscăunaţi în posturile lor, ceeace îi cam dăduse de bănuit lui Stalin.

Descurcăreţ cum era, Hruşciov, care primise ca ajutoare oameni potriviţi ca Iwan Serow, s'a achitat foarte bine şi destul de uşor de misiunea primită. Printre primele personaje care au dispărut de pe arena politică, a fost şi bunul său prieten din timpurile în care ducea muncă de activist şeful Guvernului Ucrainian, W.Tschubar, care a deţinut acest post din 1923 şi până în primăvara anului 1938 când a fost arestat. În 1939 a fost dus în faţa plutonului de execuţie.

Lui Leo Berkovici îi revenea o misiune foarte grea, destul de agitată şi periculoasă. Tot timpul în picioare, căci noul său şef era mereu pe drum şi primea zilnic ordine noi dela Moscova pe care trebuia să le execute sau să se descurce după cum putea.

Din 1938 şi până în 1941 a fost permanent umbra lui Hruşciov, având astfel posibilitatea de a vedea şi auzi vrute şi nevrute. Ştia însă ca un bun NKVD-ist, să-şi ţină gura. Odată cu începerea războiului Germano- Sovietic, a cerut să plece voluntar pe front, ceeace i s a aprobat imediat, deoarece de oameni bine pregătiţi şi devotaţi aveau nevoie. Bercovici, nu numai că era bine pregătit, sportiv, dar vorbea şi la perfecţie mai multe limbi, printre care şi germana, fără accent. Pe deasupra absolvise mai multe cursuri speciale de informaţii şi contra informaţii. Acesta a fost motivul pentru care cererea lui a fost imediat aprobată, fiind bine venită în timpuri atât de grele, chiar dacă la început Hruşciov s'a opus A fost imediat înaintat la gradul de Colonel şi a primit funcţia de politruc' într'o mare unitate militară.

Bercovici a avut onoarea de a cerceta primii ofiţeri superiori germani căzuţi prizonieri. El a primit misiunea de a coordona

serviciile de informaţie sovietice în spatele frontului german precum şi pe cel de contra informaţii. A avut rezultate foarte bune, prin faptul ca pleca de nenumărate ori personal în misiune în spatele frontului inamic pentru a spiona. La una din trecerile liniei frontului care, în urma evenimentelor, se schimba de la o zi la alta, a căzut prizonier la germani

°na situaţie nu-i prea surâdea, căci, ca politruc şi etreu nu se aşteptta la altceva decât să fie împuşcat. Dar el ştia sa se descurc®' 1 germanii şi-au dat seama de valoarea ' peştelui prins în p

■ Fra singura şansă de a scăpa cu viaţă şi de * pus să colaboreze cu«. Er * mai avantajoasă. A primit deci *le•e* dintre cele două re , P favoarea germanilor. propunerea şt a început să luc prusia Qnentală, un Germanii i-au pus la dlsP°z^ care a făcut o şcoală pentru pregătirea de vechi sau un conac bo eres foşti soldaţl şi ofiţeri sovietici agenţi. Aici a început război, ca agenţl serviciului de aleşi din rândurile pnz .ft atele frontului sovietic. Germanii informaţii german şi-i. serviciie sale după rezultatele obţinute, A T un^iircu cunoscuta grupă germană „Baronul” în regiunea Ladulu? Aproape de sfârşitul războiului, a întârziat să se refugie ^Germania şi în timpul retragerii a căzut în mâinile armatei sovietice. \ Jel T ajuns să-şi petreacă primii ani după război în mai multe lagăre ca pnzoiier de război german, desigur avand o identitate falsă. Camuflarea nu a fost grea deoarece vorbea perfect germana, poseda acte în regulă se supusese fără crâcnite ordinelor administrative ale lagărului şi nu încercase să facă nici o plângere în toţi acei ani. Scurt timp înainte de a fi eliberat, spre ghinionul lui, a fost trădat de un ofiţer german cu care avusese legături în interes de serviciu şi astfel desconspirat a fost condamnat şi trimes la Workuta. Ofiţerul care îl trădase crezând că sovieticii îi vor grăbi eliberarea s'a înşelat, fiind deasemeni arestat şi cercetat pentru că în cercetări nu făcuse nici o declaraţie despre contactele sale cu această unitate de informaţii, drept care a primit şi el 25 de ani.

Bercovici primea cu siguranţă pedeapsa capitală însă spre norocul lui, aceasta fusese suspendată în Mai 1947, şi s'a ales cu numai 25 de ani. În timpul cercetărilor a aflat că fostul său superior – care îi semnase mutarea în grupul gărzii personale de pază a lui Hruşciov, în Decembrie 1937, ca locţiitor al lui Jagoda – Comisarul Afacerilor Interne – Cehov, originar din Moscova, – murise în Spitalul Central – Ţentralnia Bolniţa a lagărului nr.4 din Lesnaija-Wiatlag în 1946, de anghină

pectorală. După arestarea lui Jagoda de către Beria şi executarea lui, a fost îndepărtat după un scurt timp şi locţiitorul său.
Soarta face ca Bercovici să ajungă în lagărul nr.2 – mina nr.7 din \ orkuta, după o lungă şi întortochiată călătorie prin mai multe lagăre.
Uu^irea 1U1> Cljm se întâmplă de multe ori în viaţă, a întâlnit atât ne ce?™1” T colaboratori subalterni din timpul armatei, cât şi pe cei cu care fusese în Prusia Orientală.
lucrau^ separa^unul D1 ri lagăr | d o uă servicii politice ale NKVD-ului, care (Ministerstvo îv Nutritei) şi MGB^M' ' Ministerul de Intef ,* (Ministerstvo GOCOP-? ? ’ Ministerul Securităţii Statului -n« d” C” câ Berçii a oferta, el începe recream? a °ra? S Pre a colabor a cu ei. Acceptând Pe reorganizarea serviciului de informaţii din lagăr, având dre pt colaboratori pe Yury Kalpăschtschikow, originar din Swerdlowsk pentru MWD, iar pentru MGB pe Yury Titow, originar din Moscova ambii foştii lui subalterni. Toţi trei lucrează în cadrul clubului cultural al lagărului sub comanda ofiţerului NKVD, maiorul Zwiadow şi locţiitorului acestuia locotenentul major Taraso-w.
]n timpul grevei generale dela Workuta din Iulie 1953, aceştia părăsesc lagărul neparticipând la grevă. Totuşi Bercovici, cu toate că era evreu a ajutat de multe ori pe germanii din lagăr. De exemplu i-a ajutat să intre în orchestra lagărului pe unii care cunoşteau un instrument muzical. La rugămintea lui lulius Sturmer şi a mea i-a ajutat pe Fritz Meisel şi Rolf Weber, care erau foarte bolnavi în urma tratamentelor din timpul anchetelor în RDG, dar şi foarte buni muzicieni, să intre în orchestra clubului, fiecare cunoscând mai multe instrumente. Tot el este acela care, nedenunţând un secret al organizaţiei subversive din lagăr, a făcut în aşa fel încât i s'a şters urma, deoarece el însuşi ar fi avut de suferit. Asupra acestui lucru voi mai reveni.
Odată cu apariţia lui Nikita Hruşciov pe scena politică a Moscovei, după moartea lui J.V.Stalin, Bercovici îi scrie imediat, în speranţa că va scăpa din acest iad pământesc. S'a scuzat că nu poate participa direct la Greva Generală şi a părăsit lagărul, nu înainte însă de a da unele date şi fapte precise care ne-au ferit de neplăceri ulterioare, precum şi desconspirarea unor indivizi din lagăr, care puteau deveni periculoşi.
Căzut în dizgraţia politrucilor, după grevă, a reuşit să se descurce un timp, până când, în 1955 a părăsit definitiv Workuta, pornind într'o direcţie necunoscută, probabil înspre Sud.
La Congresul al XX-lea al Partidului, Hruşciov a încercat să

dea în vileag crimele comise de comunişti, găsind ţapul ispăşitor în persoana lui J.V.Stalin, pe care numai cu câteva zile înainte îl mazilise post- mortem, dar pe care îl slujise atâţia ani mai mult decât cu smerenie Pentru omenire contează un singur lucru şi istoria va arăta că nu numai Stalin a fost un călău aşa cum îl demască Hruşciov, ci toată clica comunistă conducătoare, toţi călăii popoarelor sovietice şi ale celora din lagărul socialist, clica comunistă conducătoare. Începutul trebuie căutat cu mult înaintea revoluţiei, în comandourile teroriste care au fucţionat şi funcţionează până în zilele noastre. Poţi căuta cu lumânarea ca să găseşti pe unul care nu a încercat să-şi submineze superiorul, sau să-l pârască, dacă aceasta era în favoarea lui. Orice acţiune era legată de provocare, trădare, linguşire, toate ducând la crimă. Dacă ceva nu reuşea, se căuta un ţap ispăşitor în persoana cuiva spre a se evita lezarea intereselor Partidului Poporului, însă se dezvăluia numai ceeace nu ■'-a Ştirbi şi slăbi poziţia partidului.
Concepţia partidului a fost, este şi rămâne revoluţionară, ea este acea forţă care a eliberat clasa muncitoare de sub jugul moşieresco-capitalist. Direcţia a fost dată de ideia Marxist-Leninistă, aceasta fiind singura

. leeată de clasa muncitoare. Da acee$_a$ legalizată şi st^{rtns} ,\”$_{vie}$tic din Octombrie 1961, $_{Voni}$ putere de ^{1U}P ® $_{ui\ z}$iar literar $_{\&}$ există $_{circa}$ 17 $_{000}$

T'^{U}s^{n}cS negru pe alb că în Umunea Sovieti^ g$_t$ori de istorie

Ei scriu şi descriu lupta de cl$_{asă}$

lagărul socialist şi din întreaga 1 $_{Nu\ vor\ să}$ recunoască că ar

după cum le place şi duP^ $_{dasă\ să\ nu\ fie}$ definitivată încă di$_a$ exista ţări în care difere*; $_{ţăfile\ aflhate}$ teologiei $_{ei}$.

‘“ees,e “

•originea socială ^$_{nătoasă}$. $_{excursie}$ în străinătate, copiii Altfel “P^{ot}\^^{d}£’ | pătaţi de acuzaţia pe care ţi-au trecut-o în

tăi vor fi o viaţă J$_{e}^{ă}_{d}^{P}_{ela}$ $_{]iaştere\ dosar}$ul lui) un incult de secretar d^arXTşeful de cadre, pentru că nu le-a plăcut obrazul tău sau nu i- PenSX^intZenţie'sau cerere trebuie să ai aprobare, sau să ceri sfatul în caz contrariu vei fi tras la răspundere ca ai sens ilegal. Nu numai tu ci şi soţia şi copilul tău, care nu te-au denunţat chiar şi atunci când nu ai ştiut nimic. Un caz concret este acela al scnitorului sovietic Bons Leonidovici Pasternak, (1890-1960) de origină evreu, care a scris mai multe romane printre care mai cunoscute au fost „Anul 1905”, „Sora mea viaţa' şi „Dr.Jivago”, pentru care a primit Premiul Nobel pentru literatură, în 1958.

Boris Pasternak a primit ' domiciliu forţat” imediat după decernarea premiului, romanul fiind editat în străinătate fără ştirea autorităţilor sovietice.

Secretara lui, Olga Iwinskaja, care-i era şi soţie şi fiica de 15 ani au fost arestate şi condamnate, soţia la 8 ani şi fiica la 5 ani de lagăr de muncă, învinuirea oficială era că ele au încasat mai departe, după moartea lui Pasternak, drepturile de autor.

Organele sovietice uitaseră însă că în Uniunea Sovietică, orice mişcare poate face numai prin banca de stat sovietică şi cu preavizul este^orba de dI?ze^{MGB}’ $_{KGB)\ CUm\ se}$ numesc, $_{mai\ dacâ}$ peîrn auton.”„ $_{CăUtat\ alUfldeVa}$’ „ $_{dkectivele}$ Securităţii, speciale fost Că ambele* erau’u’cunoştinu^^ $_{C\circ ntinUU}$ “ $_{timpul}$ cercetărilor a scria şi expediase manuscrisul romanului”? ? $_{B\circ riS\ PaSternak'\ 1UCfa'}$ organele în drept iar ele nn i n $_{manului}$ Dr.Jivago” fără să informeze “x™.[1]

apartinea lagărelor pohtice din pJ $_{aU\ lnchlse}$ în lagărul nr.17 ce 1961 şi 1963. $_{P\ dui\ p\bullet}$tma al complexului Dumbravlag, între Fiica, bătuta şi maltratata mai mult decât mama, nu s a lasat şantaiata şi a început sa scrie plângeri una după alta, în care încerca sa arate că *nu* are nici o vina şi ca nu avea cunoştinta de activitatea tatalui şi nici de planurile lui de autor. După trei

luni de reeducare de ' tip sovietic' a fost eliberată. În lagăr lucrase ca ajutoare de şoră medicală iar mama în serviciul sanitar. Ambele fuseseră ajutate de cercul mare de medici închişi prin lagarele din Dumbravlag, de origină evrei, care îşi ispaşeau pedeapsa.
întrebarea rămâne pentru ea şi pentru noi : Ce şi cum va gândi în viitor această fată despre dreptate sau despre libertatea comunistă ?” În acelaşi timp se afla în lagărul nr. 11 din Jawas, doctorul dentist pecerski, fostul preşedinte al comunităţii evreeşti din Leningrad, cu o condamnare de 8 ani, acuzat de propagandă sionistă. El fusese arestat imediat după ce făcuse cerere de plecare definitivă în Israel.
Un alt preşedinte al comunităţii evreeşti din Lituania, aflat în lagărul dela Kansk a murit în Decembrie 1945 în spitalul lagărului, secţia Tbc., de pe urma unei pneumoni la ambii plămâni.
În 1961-1962, în spitalul central din Potma se afla Dr.med.Kuliapko Iwan din Leningrad, cu o condamnare de 10 ani. Acesta era fiul profesorului de anatomie patologică Kuliapko. Fusese acuzat şi condamnat pentru că înfierase într'o discuţie între prieteni, propaganda sovietică cu ocazia revoluţiei ungare din 1956.
În acelaşi spital şi în aceiaşi perioadă, dar în secţia de femei, lucra ca doctoriţă, având o condamnare de 15 ani, Dr.med.Ciuwnoskaija, evreică din Moscova, o bună prietenă a soţiei lui Stalin, Nadjeschda Sergejewna Allilujewa, asasinată de el la 9 Noembrie 1932, după o beţie mare, (oficial s'a sinucis). Doctoriţa era prietenă intimă cu familia S.Redens şi Ana Sergejewa Allilujewa, cumnatul şi cumnata lui Stalin au dispărut, din ordinul acestuia, în 1939, prin mâna prelungită a lui Beria.
Ea fusese condamnată pentru propagandă anti-sovietică şi dusă în Ribinskij-Lag, unde lucra ca medic şef. Din ordinul Moscovei a fost transferată în lagărul Magadan din Extremul Orient. Plecarea trebuia făcută din lagărul de tranzit din Kirow, unde din cauza emoţiei şi mai ales a fricei de transport, care putea dura câteva luni, dar şi de cele auzite despre acest blestemat lagăr, a paralizat şi n'a mai putut fi transferată. După un tratament lung şi complicat de peste doi am de zile, a început să meargă în cârje şi a fost transferată din Kirow la Potma.
Acolo a lucrat împreună cu profesorul Dr. Sigmund Mannheim, un evreu din Bratislava şi cu Dr.med.Schufir Teofania Jocowlewna, o evreică originară din Chişinău, ambii condamnaţi la câte 10 am. Prof.Dr. Mannheim ispăşea o a treia condamnare consecutivă. Cu toate că trecuseră ani de zile dela arestarea ei, doctoriţa Ciuwnoskaija era niereu

chemată la cercetări şi întrebată de legăturile ei cu familia Redens.

l0” 1960 în lagărele din Perina s au mat afla o mu i tWle
În perioada 1957-1960 e ionalitâţi pnntre care nu au lipsit ro mâniJ cetăţeni străini de diîen coreienll, precum Ş1 un gfUp ungurii, spaniolii, ‘ a;or itatea foşti prizonieri de război.

Pronumele unuia era Hans-G jflperioadă s a mai

Mareşalului germ considerat cetăţean sovietic, numi
Ş1 un ^cez’X^n7 c re a fos^eliberat din lagăr în 1960, rămânân ^TuZea Sovietică. Dar pentru că vorbeam de lagărul de tranzit dîn Ribinskijlag, pot adăuga că prin astfel de lagăre de tranzit au trecut mii de deţinuţi şi deportaţi de diferite naţionalităţi arestaţi pentru diferite motive politice, religioase sau economice.
Majoritatea erau destinaţi muncii ca mână ieftină de lucru pentru Construirea Socialismului şi a bazelor strategice de care URSS-ul avea mare nevoie. „Politici” erau desemnaţi toţi aceia care ocupaseră posturi de conducere dar acţionaseră direct contra intereselor sovietice sau acei care refuzaseră să accepte rolul de politicieni şi atei. Astfel, în 1946, a trecut prin acel lagăr şi Marele Rabin din Perm, după ce i se prelungise prima sentinţă şi condamnare de 10 ani cu alţi 10 ani cadou dela NKVD. Fusese arestat în 1936 cu ocazia marilor curăţiri politice efectuate în prima fază, ne mai trebuind să apară în faţa vreunui tribunal, ci doar să- şi semneze noua condamnare dată de Moscova.
El a fost inclus într'un transport mare de deţinuţi ce mergea în direcţia renumitelor lagăre din Solikansk. Cu acelaşi transport a plecat şi inginerul Fischer, un evreu din Moscova, ce avea o condamnare de 15 ani pentru propagandă anti-sovietică şi agitaţie sionistă.
Toţi aceştia aveau acum fericirea să facă parte din brigăzile voluntare ale construcţiei socialismului în URSS, din care am făcut parte şi eu, socialism pe care l-am văzut şi l-am construit cu mâinile mele. Sunt lucruri şi fapte pe care nici clarvăzătorul de Marx cu toată ideologia şi intuiţia lui nu le-a putut prevedea şi nu pot fi identificate în nici unul din tratatele lui ori descoperite în întortochiata-i frazeologie. El ştia una şi bună : combaterea capitalismului, distrugerea oricărei iniţiative particulare, distrugerea micului meseriaş sau a ţăranului de pe tarla. Deci, propovăduia distrugerea tuturor claselor conducătoare şi înlocuirea lor cu una singură mai teribilă decât toate: CASTA – Comunistă, cea mai

criminala clasă socială cunoscută de istoria de până acum. Cei care susţin * marxismul” au uitat, ca şi Marx, să spună ceva despre durerile sd^nrÎf°r w exPloatarea Pe cafe tocmai ei marxiştii au aplicat-o evnSLr- a Simţit nevoia să scrie despre clasa muncitoare claPsa tărăn- ln fabnC1 51 °ra‘?e’ dar aceasta nu nimic de-a face cu ciasa ţărănimii muncitoare de la sate. jfl această ordine de idei, clanul lui Lemn a luat la început pământurile £ la boierimea rusa şi de la ţăranii înstăriţi, împărţindu-l proletariatului ţărănesc, adică mujicilor ruşi, în speranţa că toţi vor fi de partea lor nar tot ei sunt aceia care le-au luat înapoi pământurile, tot fără plată căci nu erau ale lor şi au făcut din ele colective pentru clan, în care au murit milioane de oameni de foame. În acelaşi timp „Clanul” vindea pe nimic sau chiar dăruia roadele muncii acestor muritori de foame pentru a- şi introduce ideologia pnn uşa din dos în ţările capitaliste.
y\şa au făcut şi după 1945, când în Ucraina se murea de foame iar ei vindeau pe nimic gâu Franţei, care era mult mai bogată prin imensul imperiu colonial ce-l poseda. Franţa avea destui prieteni care o ajutaseră în ceasuri grele, momente de răscruce pentru ea şi viitorul ei şi ar fi ajutat-o şi mai departe atunci când datorită unor greutăţi neprevăzute nu mai putea face faţă greutăţilor interne de aprovizionare. Eliberării, ajutoraţii, au uitat repede trecutul şi au început să încălzească la sânul călduros al spiritului revoluţionar francez, vipera ideologică marxist- leninistă, găsind destui simpatizanţi în rândurile unor diplomaţi rataţi, scoşi de la naftalină. Este adevărat că cei din Moscova îşi făcuseră deja planul înainte de a-şi arăta caritatea, căutând să intre în locul rămas gol după ce americanii au oprit o mare parte din cote. Sovieticii au trimes de urgenţă vagoane întregi de cereale, donând cel mai frumos şi bun grâu de pe întinsele lanuri ucrainiene, ambalat în saci de mătase, în timp ce Ucraina era angajată în lupta de eliberare pe care o reluaseră după retragerea trupelor germane şi înaintarea celor sovietice. Ucraina gemea de durerea pierderii fiilor şi fiicelor ei care erau arestaţi, condamnaţi şi deportaţi izolaţi prin domicilii obligatorii, milioane de suflete de a căror existenţă nimeni în Occident nu va lua cunoştinţă sau nu va afla măcar dintr'o simplă notiţă. Foamea i-a împins de multe ori la acte disperate, la acţiuni de sabotaj, la răsmeriţă, hotărîţi să moară pentru libertate sau pentru un pumn de grăunţe din tarlaua colectivului. Prinşi, pentru acest pumn de grăunţe, ei primeau pedeapsă între 10 şi 25 de ani şi erau deportaţi cu întreaga familie, pentru totdeauna, în îndepărtata Siberie.
Aceasta este moştenirea lăsată ideologic şi demonstrativ de

marxişti- leninişti. Ei uită însă un lucru cunoscut, şi anume, că toţi ţăranii, indiferent de ţară şi de naţionalitate sunt conservatori, dârzi, dar în acelaşi timp şi foarte bănuitori. Din aceste motive ţăranii nu se ataşează, imediat sau durabil, unei revoluţii totalitare, iar dacă o fac, e numai pentru atâta timp cât speră să aibe profituri de pe urma ei. Ei sunt msă primul inel în lanţul unei Naţiuni, păstrători ai familiei, tradiţiei şi credinţei, căci numai ei şi mai puţin cei de la oraşe, au dat totul spre a supravieţui. Ţăranul este talpa şi viitorul unei Naţiuni.

În anul 1861, în Rusia ţaristă a fost dat „Ucazul” de eliberarea din 10băgie a ţăranilor. De nu se făcea, cu siguranţă că ar fi izbucnit o noua

. asa cum toată istoria Rusiei ţariste este din pin revoltă ţărănească *V>* Nemulţumirea a pornit întotdeauna de împănată cu massa cea mare a populaţiei ruse ş ^cw^/L^lalalVcitoare, care era aproape inexistentă. A^rm7c7steanaaadovedit cu ocazia asaltului Palatului de iarnă, din Februarie 1917, în care nu clasa muncitoare a acţionat, ci garnizoana retrogradului. Aceasta nu-şi primise solda, şi aşa mică, de mai multe ium de zile iar majoritatea soldaţilor erau fu de ţaram, care trebuiau sări aiute astfel întreaga familie, după obiceiuri vechi ruseşti. Cât despre creierul Revoluţiei din Octombrie 1917, nu a fost Lemn după cum scrie fals istoria sovietică (adică cel care era revoluţionar doar cu gura), ci Trozki, care a organizat acţiunile principale ce au dus la victoria finală. Marx arată, din punctul lui de vedere, că Revoluţia Franceză avea la bază două puncte pe care se sprijinea : Naţiunea şi proprietatea asupra mijloacelor de producţie.

Revoluţia Sovietică (care îl consideră pe Marx drept marele ei învăţător), în frunte cu Lenin, a avut trei puncte, drept fundament în construcţia Statului Socialist : 1 – Pacea, 2 – Naţionalizarea şi împropietărirea, 3 – Puterea clasei muncitoare (totalitară).

Lenin, în scurta lui conducere, 1917-1924, a elaborat „Decretul asupra Păcii” şi „Decretul asupra pământului”, pe care le-a aplicat după bunul său plac sau după nevoie. El a aplicat marxismul la condiţiile concrete ale Rusiei, unde atunci ca şi acum aveau nevoie de pace spre a-şi extinde propaganda, dar în acelaşi timp duceau un război continuu pentru impunerea ideologiei lor, oriunde şi ori când era nevoie.

A urmat naţionalizarea pământurilor (luate cu japca), împărţite mărinimos tuturor celor nevoiaşi care le puteau

lucra, căci nu există ceva mai simplu şi mai uşor decât a dona ceva ce nu-ţi aparţine.
Nu-şi arătară însă adevăratele intenţii, şi anume că doar câţiva ani mai târziu vor lua ţăranilor pământurile înapoi şi vor forma primele colective agricole, (cel dintâi pas în construirea socialismului), ţăranii devenind muritorii de foame de mai târziu.
A urmat apoi singura şi prima teorie aplicată de Lenin – Stalin & Co. şi care se aplică până în zilele noastre : au desfiinţat nobilimea şi boierimea, credinţa cu biserica ei, şi au înfiinţat puterea clasei muncitoare, au introdus ateismul şi au aplicat marxismul.
Daca erau într'adevăr pentru muncitorime şi ţărănime, nu trebuiau să le credinţa, căci fără aceasta poporul rus nu ar fi supravieţuit sutelor de am de asuprire. Schimbările sociale şi economice care te^{P}m^iZ^{r}! ^{a}'?^{lce}P^{utul} ocolului al XX-lea în Europa aveau de-acuni o devreme « ^{3} ?1> P^{nn} ^{extixl}derea lor în întreaga lume, ajungeau mai devreme sau mai târziu şi în Rusia. ^{6}
^{J} * Ei $_{au}$ acaparat insă puterea trecând totul pnn foc şi sabie, $_{mai\ rău}$ fu făcut-o năvălirile barbare. Nobihmea $_{Ş1}$ boierimea complect distme $_{ei}$ $_{le}$-au înlocuit cu Casta – carnetului de Partid", formată din mai mu te Îepte, în care conducătorii urmau să supravegheze şobolanii din trXu inferioare, care se mâncau unii pe alţii, tot după teoriile lui Mane «a cum am văzut până acum şi vom vedea şi de-aici încolo indiferent dacă totul se petrece pe faţă sau în culisele celulei de partid.
$_{M}$ao Tse-Tung a fost, în anul 1927, la ordinul şi intervenţia directă a $_{lui}$ Stalin, exclus din Biroul politic al Comitetului Central al Partidului Comunist Chinez, sub motiv că nu corespundea cerinţelor. Mao a făcut în aşa fel încât a dat de înţeles că a uitat insultătoarea umilinţă, dar un lucru trebuia să ştie cei din Kremlin că : poporul Chinez nu va uita niciodată că, în secolul al XlX-lea, Rusia a smuls şi şi-a însuşit teritorii chinezeşti care sunt de trei ori mai mari decât Anglia şi Irlanda de Nord la un loc.
Stalin, urmaşul lui Lenin, care s'a înscăunat cu de la sine putere a aplicat numai legea aşa cum i-a plăcut. Istoria nu se putea scrie fără acordul lui, asemeni şi presa ; până şi în literatură, economie, industrie sau orice alt domeniu, chiar traducerilor din limbi străine sau ziare străine, li se aplica o cenzură riguroasă.
El găsea că acum, când în noul Stat Socialist, analfabetismul fusese înlăturat, marea massă nu avea nevoie să ia cunoştinţă de problemele internaţionale, de teme istorice ori de

programele diferitelor partide politice din străinătate, fie ele democratice, militare sau dictatoriale. Partidul Comunist Sovietic găseşte de cuvinţă că populaţia ţării de la oraşe şi sate are şi aşa prea mult de citit pe linie de Partid, aşa încât nu mai are timp să se ocupe şi de cele scrise de capitalişti.
Ordinul era : cel care încearcă să scrie un articol sau un roman, fie şi numai câteva versuri, trebuie să aducă aceasta la cunoştinţa Organelor de Partid (NKVD), care aprobă, sau resping lucrarea, încă înainte de a fi primul rând scris. Reuşita sau succesul lucrării depindeau tot de presa făcută după ordinul primit de la Partid (NKVD).
Cât priveşte traducerile din alte limbi, acestea erau destul de rare, mai ales când era vorba de cărţi politice, de programe sociale sau de cârti despre o ţară sau alta, ori despre memoriile unor politicieni străini. Cât de periculos era faptul de a poseda o carte chiar care apăruse oficial pe piaţă, iar cetăţeanul o cumpărase dintr'o librărie de Stat din Moscova, reiese din următorul exemplu :

1935 apare, tradusă în limba rusă din germană, o carte scrisă de onrad Heidens, cu un conţinut şi o temă de ordin economic şi juri ic. n ^Inipui curăţeniei politice şi militare dintre anii 1936-38, făcându se escinderi la locuinţele multor persoane suspecte, în ale căror bi loteci $ a găsit această carte, toţi au fost arestaţi, condamnaţi, ori în ce m ericit caz, deportaţi pentru acest singur motiv. Cât despre literatura „M eijl caracter propagandisuc 1 gândul de a face 0 paralelă Naţional Socialist, de programul NSDAP, Kampf” a lui { Hil i er, între principiile Fuhrerului şi ale sistemul aplicat de btm *i* *de apă> mai în problenia* Stalin, ce se aseamă *J viaţa sau grei de inchisoafe* cultului personal ţ , p industria, tehnica şi disciplina lor, dar H T CU începerea războiului germano-sovietic, el spunea într'o cuvântare • „Duşmanul este îngrozitor şi neînduplecat , iar cu asta nusese pecetea • tot ce era german sau, mai bine zis, fiecare german era un duşman Cu altă ocazie spusese : „Fiecare german mort, este un german bun”, frază care a fost preluată de majoritatea scriitorilor sovietici contemporani. .

. . .

Printre aceştia cel mai cunoscut a fost Ilja Gngorjevici Ehrenburg (Erenburg) 1891 – 1967, scriitor, ziarist şi peste două decenii Deputat în Sovietul Naţionalităţilor (sovet naţionalnostei) din Moscova, ca reprezentantul poporului Latgal, după 1945. Acest „Sovet” se ocupă cu problema naţionalităţilor, o instituţie cu mari răspunderi morale şi culturale. Iar ca încununare a operei vieţii lui, el a fost şi un bun colaborator, informator şi trădător comunist-bolşevic de

clasă înaltă.
Dar să nu ne pripim şi să aplicăm propria lor invenţie a „feliei de salam' ca să-l cunoaştem mai îndeaproape să cercetăm ce fel de suflet avea marele scriitor şi cum era ca om, intelectual şi mare naţionalist ruso-sovietic.
Născut în 1981 la Kiev, dintr'o familie burgheză evreiască, urmează Gimnaziul I din Moscova, după care emigrează în Franţa unde trăieşte la Paris. Se ataşează aripei politice socialiste, după cum era moda timpului, iar mai târziu, viitorilor comunişti-bolşevici, legându-şi soarta de agenţii GPU-ului (azi KGB), al căror colaborator şi informator va rămâne până la sfârşitul zilelor sale.
Superior intelectual comuniştiior-bolşevici şi agitatorilor, şiret, vorbind mai multe limbi, a fost cunoscut şi susţinut de ministrul Culturii al primei Republici Socialiste Federative Sovietice Ruse, Anatoli Vasilievici Lunacearski. Acesta îşi aduse la Moscova oamenii lui de încredere, mteligenţi şi pe care îi cunoscuse în majoritatea lor în străinătate. În acelaşi timp se infiltră în rândul GPU-ului cu ajutorul lui Felix Dzerjinski care începuse să-l aprecieze pentru serviciile şi informaţiile aduse din rândul intelectualilor care fuseseră în emigraţie şi începuseră să se reîntoarcă din nou în patria socialistă, după o chemare io?r[a] [d]n [bolşevici'] [se] [face] [c]ă şi Ilja Ehrenburg se reîntoarce în . . în usia Sovietică, unde îşi începe marea carieră de scriitor şi ziarist. [1]

\[aZ]/ [v^a^a>] fi[eca]re dată când începeau epurările politice GPU uhri A numai prin strânsa lui colaborare cu urmaşii
GPU-ului. Astfel sa strecurat şi prin marile epurări din anii 1936-38, Căci prin şiretenia lui nu ieşea ca păduchele în frunte, ci rămânea în nibră şi executa ceeace era pe placul celor puternici
Venirea la putere a lui Berija şi strânsele lui legături cu cercurile acestea [se] datoresc unui NKVD-ist, care 11 va fi în viitor şi omul de legătură [L] s.Mechlis, de la care a primit sfaturi de care a ascultat despre ce doreau Stalin şi „Casta[1] să audă şi să citească. Aşa face carieră şi micul Căpitan Mechlis, ajungând după război chiar General şi unul dintre oamenii de încredere ai lui Benja.
Numai aşa îi vine ideia să scrie renumita 'foaie volantă[1] cu titlul „Omoară ! (Ubei !) în timpul războiului răspândită şi aruncată cu milioanele din avioanele de propagandă ale NKVD-ului, deasupra frontului , ca soldaţii să aibe ce să citească ; în spatele propriului front ca şi în spatele inamicului sau deasupra centrelor de partizani, după o cuvântare a lui Stalin. Aşa a devenit peste noapte „Eroul" care-şi chiamă

poporul la Ivptă, pentru apărarea patriei şi eliberarea clasei muncitoare internaţionale. În viitor, de aici se va inspira pentru viitoarele lui scrieri, literare sau ziaristice.

În cartea sa „Războiul[1] – Moscova 1943 – el mai prezintă încă odată Manifestul (foaia volantă), ca pe un act istoric, ca o slăvire lui Stalin, ca un sacrilegiu adus „Rusiei”, ca un act de bravură şi loialitate faţă de sistemul comunist-bolşevic-totalitar, căruia i se ataşase, numai pentru ambiţiile şi egoismul său.

Iată traducerea textului din limba rusă :

„Nemţii nu sunt oameni. De acum încolo cuvântul neamţ va fi pentru noi cel mai mare blestem (înjurătură). De acum încolo, cuvântul neamţ aduce cu sine descărcarea unei arme. Noi nu vom vorbi. Noi nu ne vom tulbura. Noi vom omorî. Dacă nu ai ucis în cursul unei zile cel puţin un neamţ, este o zi pierdută. Dacă tu crezi, că în locul tău, neamţul va fi ucis de vecinul tău, înseamnă că nu ai recunoscut pericolul. Dacă nu ucizi tu pe neamţ, te va ucide el. El îi va aresta pe ai tăi şi, în blestemata Germanie, îi va schingiui. Când nu vei putea ucide neamţul cu un glonte, ucide-l cu patul puştii. Când în sectorul tău este linişte şi nu se dau lupte, omoară nemţii înaintea luptei. Când vei lăsa neamţul în viaţă, neamţul va spânzura pe bărbatul rus iar femeia rusă o va dezonora. Când tu ai ucis un neamţ, omoară-l şi pe-al doilea, pentru noi nu există altă voioşie decât cadavrele nemţeşti. Nu număra zilele. Nu număra nici kilometrii. Numără numai nemţii omorâţi de tine ! Omoară nemţii ! aceasta te roagă bătrâna ta mamă. Omoară nemţii – aceasta te roagă copiii tăi. Omoară nemţii – strigă pământul patriei. Nu pierde momentul • Nu te sfii ! Omoară. Ucide.”.

speria unui om bolnav, care a răscolit şi mai mult sufletele ambelor P^i. împingându-i, în disperarea lor, la bestialităţi şi crime.

[nc]ununarea scriitoricească şi ziaristică îi este făcută cu Premiul t în [Ş1‘ du]Pă enciclopediştii lagărului, pentru lucrarea sa Războiul . Printre

’Căderea Parisului”, „Şi-a fost ziua a doua' altele a mai scris [v] • [viaţă]”, [ia]r pentru activitatea lui oficială [pro]. „Dezgheţul”, [Oailiem’ / it în] 1952 Premiul Lemn pentru Pace”. [Ufl] comunistă-bolşevica, [ma]i [ales pentru] colaboratori sau premiu foarte la mo [Uftiunea Şov]ietică milioane [de] [ridlOil] ’^uXhii sau deportaţi în lagărele de muncă forţată şi [de] oameni zăceau 1 [9dore]au [Ubertatea propr]ie şi a naţiunii l[Or], sTnuXTcomumst impus cu forţa armelor. Dintre aceştia o mare pane [5] Â «riaină evrei ca şi Hja Ehrenburg.

O^tă onoare pe care a primit-o drept răsplată pentru serviciile aduse NKVD-ului (KGB) după 1945, a fost alegerea lui ca

Deputat şi reprezentant al naţiunii „Latgale”, în cel mai mare „For” politic sovieto-comunist : Sovietul Naţionalităţilor. Acest „For” se ocupă cu problemele naţionale ale tuturor naţiunilor existente în URSS.
După primii ani ai revoluţiei se vorbea de mai mult de 100 de popoare în Uniunea Sovietică, chiar de 185 de naţionalităţi. Astăzi, dacă privim harta etnografică a lui Tokarew, nu găsim mai mult de 86 de grupe etnice. Toate celelalte grupe etnice (naţionalităţi) au dispărut, sau, după bolşevici, – s'au integrat în poporul sovietic – drumul cel mai scurt pentru rusificarea celorlalte naţionalităţi. Dar despre asta cu altă ocazie. Latgalia este o provincie baltică, în Letonia, care a făcut parte în 1772 din Rusia ţaristă în timp ce Letonia se alipea în anul 1795. Despre ei se poate citi în Cronica lui Hendrik din 1206 „Letthigalli”. Chiar şi în „Cronica lui Nestor”, călugărul rus din Kiev, din secolele XI-XII, se pomeneşte de Latgali. În aceeaşi lucrare se pot găsi şi unele informaţii despre români.
Data Creştinării latgalilor nu a fost precis stabilită, ei sunt însă catolici, ca şi vecinii lor lituanieni şi polonezi şi nu evanghelici ca cei din Kurlanda şi Letonia. Ca relicvă naţională o au pe „Maica Domnului din Aglyuna”, o replică a „Maicii Domnului din Tschestekoua” pentru polonezi.
Ce se ştie şi se poate dovedi istoric, este că forţele armate ale Episcopului Albert, superiorul Ordinului Livland, sub comanda lui, în anul 1208, au distrus numeroase clădiri vechi, cetăţi, fortăreţe şi palate ca şi castele şi că, la acea dată – latgalii – erau creştinaţi.
În anul 1580, cei din Ordinul Jesuiţilor au început să ajute desvoltarea culturală şi intelectuală a populaţiei. Odată cu ocupaţia rusească au avut de întâmpinat greutăţi odată cu rusificarea forţată prin interzicerea şcolilor, literaturii şi cu atât mai mult a religiei catolice.
Ţarul Alexandru al Il-lea, a fost un continuator al sistemului despotic de a rusifica toate teritoriile de pe coasta Mării Baltice. Unul dintre cei mai credincioşi guvernatori avuţi în această regiune a fost şi Michail pentrU serviciile sale a fost înobilat Conte (Graf) la 4 , cu care ocazie, farul îi mulţumea noului Conte pentru '■ 1 . rusificare, 2 – promovarea bisericii ortodoxe. 3 – organizarea sistemului şcolar în spiritul religiei ortodoxe ruse. Pentru serviciile sTe a primit însă din partea poporului şi porecla de ■'agăţătorul' şi asta ■/Lituania sau Latgalia ci mRusia, din cauza urei pe care ţărănimea rusă i-o Purta Pnn amjl 1825 . Porecla a fost automat preluată şi de oopoarele baltice care avusesră de suferit de pe urma lui lată că în anul 1898 contelui Muravjev, i-a fost ridicat un monument din

partea guvernului. La dezvelirea monumentului, cuvântarea în amintirea onoratului a fost însă întreruptă de lătratul câinilor din Vilna Statuia fusese cu câteva zile înainte de dezvelirea oficială, unsă cu untură de lup, de către mai mulţi tineri, fapt pentru care câinii lătrau ca vrăjiţi şi s'au năpustit asupra monumentului. Lituanienii şi latgalii s au răzbunat cu ajutorul câinilor pentru nenorocirile aduse de el acestor naţiuni subjugate. Istoria nu iartă.

Latgalii sunt un popor muncitor şi foarte evlavios. Cultura lor ne duce în istorie aproape cu 4000 de ani în urmă, după istoria arheologică şi după descoperirile făcute în lacul Araischi, despre legenda [1] Castelului Largai". În lacul Lubana, ca şi în alte locuri, mai ales în mlaştini desecate, au fost găsite arme de vânat, scule de lucru, ornamente şi bijuterii, unele evaluate la 4000 de ani vechime. Cunoscuţi sunt latgalii ca mari maeştri în ceramică, astfel că, la Expoziţia Mondială de la Pans 1937, Ceramica Latgală a fost distinsă cu premiul ' Grand Prix .

Totuşi latgalii cu cei din Kurlanda şi Letonia, fac un sigur tot – adică poporul leton – şi la bine şi la rău.

Desigur că, după prima ocupare a Letoniei, Lituaniei şi Estoniei, în 1940 ca şi după a doua ocupare în 1945, rusificarea a fost şi a rămas pe primul plan al sistemului sovietic, iar celor recalcitranţi, care au fost condamnaţi sau deportaţi, locurile le sunt automat umplute cu populaţie de origină rusă. Sovieticii ruşi împreună cu comuniştii acestor naţiuni baltice, luptă cu orice mijloace pentru integrarea acestor naţiuni şi rusificarea lor.

Iată politica sovietică de rusificare a unui Uja Ehrenburg de care s au folosit pentru scopul lor murdar. El, care era evreu de origină, nici măcar din Letonia, ci din Kiev, el a fost ales prin sistemul electoral totalitar deputat în „Sovetul Naţionalităţilor'. În afară de aceasta, el nu vorbea limba letonă, latgalică, ci numai limba GPU-ului azi KGB, şi nici nu a locuit permanent în Letonia sau în provincia Latgală, despre care cum ar fi avut timp să scrie ?

După cel de-al doilea război mondial, când relaţiile sovieto-amencane [Sau] răcit, Uja Ehrenburg şi-a găsit noua victimă în americani, [Cf]iticându-le felul lor de viaţă, până şi automobilele sau pixurile lor. u [1–a] iertat deloc şi a scris contra lor tot ce era de folos propagandei «atale sovietice. A scris despre Coreea, despre China şi despre ce i [ndlc]a, dar nu a uitat niciodată să-i pomenească (cat a trăi p

Malenkow Hruşciov, etc. şi luminile construcţiilor socialiste în SorÎ^minos al comunismului”, în care el singur nu credea.
Nu a scris nici măcar un rând, nici chiar atunci când avea posibilitatea, după acel Februarie viscolit al lui 1956, despre milioanele de oropsiţi din miile de lagăre de pe întinsa Golgotă Răsăriteană. Nu se poate spune că nu a ştiut ! Câţi nu au fost la el şi şi-au deschis sufletul şi câte povestiri tragice a ascultat ! A scris ceva ? Nu, din contră, i-a denunţat KGB-ului şi au fost arestaţi din nou.
S’a purtat ca un cretin, cu el şi cu propria naţie, căci dacă a scris adesea despre „criminalii germani”, aşa cum obşnuia să-i ştampileze pentru crimele săvârşite asupra evreilor, nu a luat apărarea şi nici nu a scris un rând despre evrei – aşa cum au făcut-o alţii – sau despre crimele comise de organele NKVD-ului asupra acestora. El a colaborat cu evreii din NKVD, cu această castă aparte, care trăiau pe spinarea milioanelor de oameni, care îşi suprimau în faşă propria naţiune şi credinţă, care-şi băteau joc de acei Rabini care nu s'au lăsat intimidaţi de anchetatorii lor, chiar dacă aceştia erau de acelaşi sânge şi aceaşi religie. Au urlat cu lupii şi nu s'au gândit o clipă la miile de evrei veniţi sau refugiaţi din faţa trupelor germane, în războiul cu Polonia, sau celor veniţi din Basarabia şi Bucovina, care credeau că au ajuns în ţara tămăduirii.
Majoritatea dintre ei avuseseră o situaţie acolo de unde plecaseră, iar acum erau săraci, îngroziţi de soarta care le stătea în faţă şi totuşi ei aveau cu toţii speranţa în fii neamului lor, care acolo în patria clasei muncitoare, aveau poziţii cheie, chiar şi în Kremlin.
Nici nu s'au gândit la ei, cu-atât mai puţin le-au luat apărarea, s'au făcut că nu sunt de-ai lor şi i-au considerat „Pani”, motiv pentru care i-au băgat la muncă forţată pentru a construi calea ferată spre Workuta şi Urali. Drept supraveghetori şi şefi, i-au pus tot pe-ai lor, ca astfel să-şi arate devotamentul faţă de marele Stalin.
Eu am întâlnit unele dintre victimele voastre care cu mare greutate au supravieţuit, dar nu datorită ajutorului vostru, ci celui al confraţilor deţinuţi cu care-şi mâncau împreună bucăţica de pâine. Blestemul lor vă va ajunge, indiferent unde vă veţi ascunde pe voi şi copiii, copiilor voştri, asta să nu o uitaţi.
Ehrenburg nu este cu nimic mai nevinovat decât un Troţki sau Kaganovici sau alţii ca ei. A ştiut să mănânce şi să bea la masa lor când a fost invitat sau când s'a autoinvitat, dându-se drept cel mai bun prieten al familiei, în fond nu făcea altceva decât să tragă de limbă, ca să poată a^ea material suficient pentru NKVD. El nu era altceva decât pleava societăţii în care se

vântura şi rezidul unui neam din care se trăgea. Singurul mijloc de-aşi făuri un rost în această lume şi într'un Stat şi 'istem pe meleagurile întinse ale Rusiei Ţariste era „Comunismul”.
- urnele lui nu mi-a căzut din ceruri, ci am fost rugat de unii dintre prietenii din acelaşi neam cu el, să nu-i uit aşa de repede şi nici soarta

şi cum s'a făcut că au ajuns prin aceste lagăre. Povestea inginerului. rÎtermann, am mai descns-o, căci el îmi fusese camarad de soJtă odată ne-am împărtăşit durerile sufleteşti, spre a avea mai m^îă “redere unul în altul, da- şi pentru uşurarea sufletului încărcat De la el am aflat că după ce Stalin şi ministrul de resort în construcţ automobilelor, au cumpărat fără să-i ceară sfatul 300 de automobile de diferite modele şi fabricaţii l-au chemat şi l-au pus în faţa unei situaţii concrete de înfruntare. Stalin i-a cerut ca studiind aceste maşini el Fitermann, să proiecteze şi să construiască noul automobil sovietic Trebuie ştiut că sovieticii nu au ţinut cont niciodată de dreptul patentelor sau de dreptul unei invenţii. Dacă au avut nevoie de unul l-au copiat, puţin retuşat şi iată un patent nou de Tip URSS.
Stalin’era nerăbdător să vadă noua limuzină, dar Fitermann a declarat clar că tehnologia sovietică, cel puţin momentan, nu putea face faţă cerinţelor. La care Stalin i-a răspuns :
„Nimic nu este imposibil, ori poate nu vrei ! şi a părăsit sala. Fitermann a fost arestat după un timp, pentru altă încurcătură şi neînţelegere cu NKVD-ul, la care s'a adăugat şi răspunsul pe care i l-a dat lui Stalin, ceeace l-a costat 25 de ani de lagăr şi aşa a ajuns la Workuta. În 1951-1952, a scris mai multe scrisori legale şi ilegale, pe unele i le-am scos eu din lagăr şi de aceea ştiu că erau adresate lui Ilja Ehrenburg, rugându-l să-l ajute. Scrisorile au ajuns la destinaţie cu siguranţă, căci fuseseră predate personal sau date la poşta din Leningrad. Răspunsul aşteptat nu a sosit niciodată.
Acelaşi Ehrenburg i-a cerut deseori să-i facă vreun serviciu sau să-i aducă vreun medicament străin ori altceva de care avea nevoie. Şi, nu odată, când se afla la Moscova, era invitatul sau autoinvitatul casei Fitermann. Un alt cunoscut intim de-al lui Ilja Ehrenburg a fost şi artistul Wowsi, artist emerit al Uniunii Sovietice, frate cu renumitul Profesor Dr. Wowsi, de la Spitalul Botnica din Moscova. Cunoscut sub numele de Mihoels în cercurile artistice, el lucra la Teatrul Evreiesc din Moscova. În 1955, se deplasează la Minsk pentru câteva reprezentaţii pe scena Teatrului Evreiesc. La intrarea în locaktate, venind cu maşina proprie (cine era în acele timpuri propietarul unui automobil ?), este atacat de oamenii KGB- ului şi asasinat. El făcuse cerere de emigrare în Israel.
Ilja Ehrenburg, care a aflat de toate dedesupturile şi care cunoştea marea dorinţă de emigrare a lui Mihoels, nu a găsit de cuvinţă să scrie nici măcar o istorioară despre un asasinat atât de mârşav, nici măcar un mic pamflet. Uitase oare că numai câteva zile înainte de această tragica zi fusese invitatul de onoare împreună cu alţi cunoscuţi şi luaseră masa e adio, în

casa Profesorului Wowsi ? . ...

1952, U_{ja} Ehrenburg a primit pentru scrierile sale şi servieteaduse Statului Sovietic, „Premiul Lemn . o distincţie de mare onoareLa ^chetul intim dat de familie (nu cel oficial), printre puţinii invitaţi

„ ■ T S Mechlis General de NKVD, de origină evreiască, ajuns m X pentru controlul de stat. Ambii se cunoşteau de mar nwlţi S acm chiar din când în când se vtztta^ Mechhs dispare odată cu iestarea lui Berija fiind după scurt timp lichidat Ilja Ehrenburg, a fOst i mare egoist dar şi o mare canalie. A lins blidele pe unde a putut şi a sens tot şi cum i se cerea. Toată viaţa s'a gândit numai la el, niciodată la foştii lui prieteni sau la miile de evrei ce au rămas de-alungui traverselor de la construcţia căii ferate Kotlas-Workuta.

El era marxist, el avea un singur ţel în viaţă : să ajungă pe culmea cea mai înaltă, pe culmea onorurilor, indiferent pe cine trebuia să calce în picioare, chiar dacă aceştia îi erau cei mai buni prieteni. Mai mult ca sigur că el făcea parte dintre cei 17.000 scriitori istorici marxişti- leninişti din Uniunea Sovietică, care aveau peste 220.000.000 de lectori obligator. Un singur lucru i-a lipsit cu desăvârşire, şiretenia unui ţăran care în astfel de situaţie ar fi zis : „Ferească Dumnezeu de prostia omului deştept".

Războiul se terminase, învingătorii ca şi învinşii se bucurau că au supravieţuit făcându-şi gânduri cum să ajungă mai repede acasă în sânul familiei. Cu toţii se saturaseră de război, fiecare îşi făcuse datoria către patrie, acolo unde au fost trimeşi de multe ori fără voia lor, şi totuşi groaza li se strecurase în toate mădularele.

În vestul Germaniei ocupate zilele deveniseră normale, iar fiecare îşi căuta de lucru pentru o bucată de pâine, în timp ce armatele ocupanţilor îşi vedeau de treburile lor.

Numai în zona de Est fiara nu se dezlănţuise destul, iar cei ce nu acaparaseră suficientă pradă de război căutau să-şi procure un supliment pe unde puteau. Nu odată, ziua în amiaza mare, soldaţii armatei roşii, organizaţi în bande, jefuiau şi violau orice femeie pe care o prindeau, fie ca avea 8 sau 10 ani, sau 80, lor le era tot una. Dacă oropsita se apăra sau îndrăznea să mai şi strige, era posibil s-o omoare ca pe un animal la abator. Zeci şi sute de cazuri s'au povestit în lagăr, fie de foşti soldaţi ai armatei eEberatoare fie de fraţii sau taţii şi bărbaţii care legaţi trebuiau să asiste şi să asculte răcnetele de disperare ale victimelor. Mulţi se aflau în lagăr la Polul Nord şi se plânseseră comandaturi! militare sovietice. Dreptatea le-a fost imediat făcută, fiind arestaţi şi condamnaţi pe motiv că au

insultat armata sovietică. Pentru desfrâurile lor era deajuns să
începă să strige în gura mare „Moarte fasciştilor . Era
suficient şi pentru a băga groază în întreaga populaţie civilă.
De multe ori mă gândesc, ce păcat că întreg Vestul a scăpat de
fericirea de a-i cunoaşte, dar şi mai mult îi deplâng pe cei din
ţara Lorzilor scăpaţi, că nu au simţit pe propria piele „cultura”
şi „civilizaţia” cu care tocmai ei au fericit o parte din Europa.
Anul 1945 a fost un an greu pentru întreaga Euronă
Gernlania, care a fost împărţită după bunul Z mai aIes Pentru
Membrii armatei sovietice umblau şi luau tot ce t inv^gâtorilor
fusese luat ca pradă de război. se mai putea lua şi nu
În localitatea Eppendorf din Saxonia, situată în triu” „• .
Freiberg-Olbernhau, mai multe bande de soldaţi a Shlul Chenmitz-
făcut de cap săptămâni întregi, fără ca să fi luat com ro?ii 5i‘au
măsuri severe împotriva lor. Intrau în casele oamT i“„1' sovi«ice
femeile *în* faţa soţilor, fraţilor şi a copiilor fără °? bat iocore™ ca
fiarele sălbatice, dându-şi pe faţă animalitatea şi h ’ de slăn?
u^i<iu-se care se dusese vestea. a 51 b™ahtatea despre
În mica localitate se afla o fabrică de încălţăminte ' Hautrir i
cărei propietăreasă de peste 70 de ani, lucra zi şi
noante^'Leonhar()”• a în funcţiune atelierele devastate de
ocupanti Odată * repune unităţile armatei sovietice, au furat şi s
au încălţat mi S∘Sirea lor' magaziile fabricii. e au mai găsit în
Intr'o zi, o grupă de soldaţi aţâţaţi de cine ştie ce *A*
propietăreasa se află singură în birourile din etajele
superioare şiVă £ bijuterii, i-au făcut o vizită inopinată.
Intrând în incinta fabne mmem nu a avut curajul să le stea în
cale, iar muncitoarele care se S prin curte şi-au cautat un loc
de ascuns căci ştiau r» t

au intrat în clădire, au urcat la etajele ‘supele Va^sTcZe
bătrâna Doamnă Haugk, lucrând în biroul ei. Au tăbărît pe ea
au iol£ o şi au început să-i scotocească casa. În disperarea ei,
bătrâna ZmeZZa alarmate Vîa^^ÎZZ “’A La – a ordonat ca
mnart – r CU cuusm crim inal, politrucul comandaturii să nu dea
ooTu^ unormântată fără nici un fel de ceremonie, ca
participant? nu *V* tlmp Să Se aglte' Niciuflul dultfe somaţii
fost P fost triLŞ1 la răspundere, iar lucrurile furate, duse
au

Această fabrică de încălţăminte a fost în 1950 naţionalizau ?
i.trec^a în proprietatea V.E.B. – Proprietate personală a
poporului – denumirea de „Kranich-Schufabrik”, Made DDR.
„„«nArari
Dacă vreodată veţi vedea pe pantofii pe care doriţi sa i această
marcă, să vă aduceţi aminte şi de pata de amintire de
eliberatorii popoarelor veniţi din stepele ea

CAPITOLUL VI

STEMA ŞI HERALDICA !

Motto : Divide et impera ! (lat.)

Despre lagărele sovietice s'a vorbit şi se va vorbi încă foarte mult, iar de scris se va mai scrie, căci ele sunt o actualitate, ramura cea mai' importantă în Construcţia Socialismului Sovietic.

Eu am mai scris şi voi mai scrie despre ele, dar totul va fi degeaba dacă nu voi încerca pentru cel neiniţiat, să fac o retrospectivă în istoria şi înfiinţarea primelor lagăre din RSFSR.

Cel mai bine este să încep cu revoluţia bolşevică şi cu căderea puterii ţariste, cu schimbarea numelui St.Petersburgului în Petrograd , cum îi era numele înainte de primul război mondial, azi Leningradul, unde domnea Guvernul provizoriu al lui Alex Feodorowitsch Kerenski din luna Februarie 1917. Cu ea începe o fierbere revoluţionară, o fermentare ce se întinde ca o plagă pe tot întinsul ţării.

Sub conducerea lui Lenin, partidul bolşevic nu era pe departe partidul cel mai mare al Rusiei. Ei erau însă singurii care ştiau ce vor şi aveau un plan de bătaie bine stabilit. Târziu în toamnă ei s'au hotărît la o rebeliune înarmată pe care au câştigat-o şi au preluat puterea pe 24/25 Octombrie (6/7 Noiembrie) în Petrograd. La aceeiaşi dată apărea şi chemarea lui Lenin „Către cetăţenii Rusiei". Aşa a ajuns primul guvern bolşevic la conducerea ţării. N'a durat mult şi, în luptele ce s'au desfăşurat în Moscova, la 2 Noiembrie, a căzut Kremlinul în mâinile soldaţilor răsvrătiţi şi adepţilor bolşevismului.

Cu parola revoluţionară a lui Lenin „Toată puterea Sovietelor", au preluat bolşevicii, – începând cu sfârşitul lunii Octombrie 1917 până în Martie 1918, – întreaga putere de Stat pe tot cuprinsul ţării. Cu ocazia celui de-al Vll-lea Congres, la care au participat 29 de delegaţi, între 6 şi 8 Martie 1918 în Petrograd, s'a hotărît şi denumirea de „Partidul Comunist al Rusiei".

În fond bolşevicii formau unul dintre cele mai mici partide politice.

Dintr o populaţie de circa 160 de milioane de locuitori, cei de stânga, . Socialdemocraţi, Comunişti, Socialrevoluţionari, etc.etc. se puteau număra la cel mult 250.000 de membri de partid. La circa 640 de locuitori, revenea astfel cel mult un

singur organizator. Chiar şi aceste date nu pot da o imagine clară, căci numai o parte dintre ei erau activişti de partid, dar şi mai puţini erau activişti experţi bolşevici. Desigur că, în marile oraşe şi în centrele industriale, ei aveau un reazim solid, pe

dezvoltare industrială. Ambele elemente – cel proletar şi cel

când numai la câţiva kilometri, în provincia uitată de Dumnezeu, Lenin era un necunoscut. Erau teritorii cu sute de mii de locuitori, unde un comunist era o raritate.

Pentru a conduce revoluţia cu succes, Lenin trebuia să-şi caute confederaţi suplimentari. Pe aceştia i-a găsit în detrimentul asocialilor dintre care se găseau în fiecare societate suficienţi. Totuşi numărul lor era în Rusia extrem de ridicat, din cauză că ţara se afla în perioada de

plebeu – au dus la biruinţa hotărîtoare a revoluţiei.

Lenin vedea foarte bine avantajul într o acţiune organizată a clasei muncitoare şi o putea cu atât mai bine deosebi de ieşirile pe stradă ale plebei proletare.

Strategia lui genială preconiza însă acest mod de ' revoluţie[1] şi de aceea spre a se destrăma puterea, a plasat intenţionat proletariatul zdrenţuit' , în lupta contra ţarismului, latifundiarilor, a propietăţii cetăţeneşti şi a ţărănimii înstărite. Această ieşire pe stradă a plebei proletare era mai puţin proletară. Lor le plăcea mai întâi de toate devastarea magazinelor, caselor înstărite, muzeelor, incendierea bisericilor şi a mănăstirilor, asasinarea miilor de latifundiari (boieri), ţărani şi cetăţeni, negustori şi muncitori, etc. Totuşi a trebuit şi Lenin să înţeleagă că acel „Proletar zdrenţuiut” a întrecut măsura în crime şi devastare, şi a depăşit în proporţii înfricoşetoare planul imaginat.

Cu „parola” lui Lenin, „Răpeşte ce ţi s'a răpit” sau, „Pradă ce ţi s'a prădat”, pe care „proletariatul zdrenţuit” şi-o tălmăcea cum dorea, s'a ajuns la un val de banditism înjositor pe întreg teritoriul rusesc. Bandiţii care-şi spun de-atunci încolo „proletari”, bolşevici' sau „anarhişti”, furau şi incendian, violau, maltratau şi omorau, după bunul plac.

Luptele politice cu duşmanii (roşii şi albi), care cereau mari contigente de oameni şi materiale, nu erau deci singurul lucru necesar pentru înfiinţarea unor organe de securitate. Tot aşa

Cum însă noii stăpâni nu-şi puteau recunoaşte propriile crime, apucară şi întinseră mâna plebei după cum sunau lozincile lor cu care au zăpăcit mulţimea până în zilele noastre, artă în care sunt man maeştri Şt o stăpânesc excelent. Ei numesc măsurile luate Lupta împotriva contrarevoluţionarilor”, cu toate că ei însăşi au denaturat sensul cuvântului. Contrarevoluţie”

Militar Revoluţionar.

În Noiembrie 1917, la propunerea lui Dzerjinski s'a înfiinţat o comisie specială pentru ducerea luptei împotriva contrarevoluţionarilor. După primele reuşite la nivel local, Sfatul Comisarilor Poporului accepta

de importantă era şi lupta contra criminalităţii crescute, ca şi instalarea unei ordini elementare în societate.

M lui Lenin în ¿”a de 20 Decembrie 1917 – înfii n ţarea . ia propunerea lui conduC erea lui Felix Edmundowitsch . unei comisii speciale suu

DZ cSa era denumită WETSCHEKA, ceeace însemna – Bsesoiuznaj a

Comisia Tsc hreswitschaina Kommissija po Borbe s Kontrrevoluti zeij, Spekulaziei i Sabotasjem – în româneşte : Comisi a extraordinară a tuturor ruşilor în lupta împotriva contrarevoluţionarilor, SP oXivelÎpriS^de această comisie din partea Sfatului Comisarilor Poporului, erau în trei puncte următoarele .

1 - Toate intervenţiile sau acţiunile contrarevoluţionarilor şi sabotorilor din orice parte ar veni – pretutindeni, în întreaga Rusie, trebuiesc înăbuşite şi lichidate.

2 - Toţi sabotorii şi contrarevoluţionarii prinşi, vor fi predaţi spre condamnare Tribunalului Revoluţionar, care este în posesia directivelor de combatere.

3 - Anchetele vor fi conduse atâta timp cât este nevoie pentru securitatea Statului.

Teroarea care a urmat după această hotărîre a fost atât de îngrozitoare şi atât de cunoscută şi descrisă în zeci de cărţi, încât cred că nu mai este cazul să revin asupra acestei probleme. Tot aşa este cunoscut şi adevărul că TSCHKA – cum este denumită pe scurt – şi-a îndeplinit scopul înainte de termen, prin lichidări. Ba mai mult chiar, l-a depăşit. Totuşi s'au prins în plasa TSCHKA mai mulţi duşmani decât puteau aceşti expedia dintr'o lume în alta.

Din această cauză Sfatul Comisariatului Poporului, s'a văzut obligat să ia măsuri suplimentare, pentru orice eventualitate.

Decretul (Ukas), din 15 Aprilie 1919, semnat de Preşedintele Sovietului Suprem, Mihail Ivanovici Kalinin purta următorul titlu :

Despre lagărele de muncă forţată”. Este primul pas al formei juridice, care prevedea :

a – Organizarea de lagăre.

b – Autentificarea publică pentru înfiinţarea de lagăre de muncă forţată.

Lagărele de muncă forţată trebuiau, conform decretului, înfiinţate în toate Guberniile din Rusia de către TSCHKA. Numai după o lună se arată că noul decret cu directivele lui nu puteau face faţă cerinţelor TSCHKA.

De aceea la 17 Mai 1919, decretul a fost înlocuit cu un alt

decret, care purta în fond aceeaşi semnătură ca şi precedentul, dar care era prelucrat până în cel mai mic detaliu şi avea următoarele puncte :

- Despre lagărele cu muncă forţată.
- Despre administrarea lagărelor.
- Despre organizarea lagărelor.
- Despre unităţile de pază şi personalul de pază.

Despre supravegherea medicală şi sanitară.
Despre condamnaţi.
Despre cantonamente.

Acest decret este în vigoare şi neschimbat până în ziua de azi Timpul şi evenimentele nu au adus revendicări, afară de ordine suplimentare adăugate şi integrate în decret. Hotărîtoare este aii realitatea – şi ceasta nu se poate spune şi scrie destul de des – că acest regim care elibera omul de exploatarea omului de către om (aşa sună lozinca), numai la cateva luni după acapararea puterii, introducea oficial ■ Lagăre de muncă forţată” şi că acelaşi regim a aplicat forme atât de inumane de exploatare, ce nu se pomeneau nici în Evul Mediu.

În baza acestui decret s'au înfiinţat primele lagăre pentru condamnaţi politici pe insula Solowetzt şi lagăre mai mici pe insulele Wagirakscha (Kemi) şi Popow, la Marea Albă. Sistemul acestor lagăre se numea (atunci) „USLOM” – Uprawlenie Solowatztkijch Lagerei Osobeno Naznaschenie –, în româneşte . Administraţia Lagărelor Solowetzker cu destinaţie (atribuţie) specială.

A doua grupare de lagăre au fost cele înfiinţate în partea nordică şi răsăriteană, în regiunea păduroasă a Rusiei europene, în total 97 de lagăre.

Felix Edmundowitsch Dzerjinski şi-a instalat centrala, nu în Kremlin cum ar fi trebuit, ci în apropiere, pe Marea Lubjancă nr. 14 în clădirea în care fuseseră birourile unei societăţi de asigurări, şi'n ale cărei pivniţe s'au aranjat celulele de anchetare. De acolo, din subterane, nu se mai puteau auzi până afară strigătele de disperare ale celor arestaţi şi anchetaţi. El şi-a instalat birourile sale vis-à-vis, pe Marea Lubjancă nr. 11. De acolo putea supraveghea tot timpul clădirea din faţă. Felix Dzerjinski îşi avea parola lui pe care o propovăduia de câte on era nevoie, crezându-se mai marele inchizitor al Revoluţiei. Ea suna : „Noi nu avem nevoie de Justiţie, ci de luptă până la cuţit”.

Intr'un articol al ziarului „Iswestija” din 18 Februarie 1919, el recunoştea deschis şi mândru „Teroarea Roşie' , pe care el a organizat-o cu consecvenţă. Numărul celor jertfiţi nu a fost dat

niciodată publicităţii.

Dzerjinski avea şi admiratori ca de exemplu pe poetul Alexey Maximowitsch Pjeschkow – 1868/1936 –, acela care îşi zicea şi Maxim Gorki (despre el voi mai reveni), a cărui linie morală corectă o admira, deoarece nu putea fi mituit, şi-l aprecia cam aşa / Bunătatea lui sufletească şi simţul dreptăţii mă fac să fiu mulţumit de-atâtea lucruri bune pe care le-a făcut”. Gorki este una dintre primele persoane oficiale Care. cu aprobarea admiratorului său, putea vizita şi vedea la faţa locului Vlaţa cel°r din lagărele de muncă fortată, care se instalaseră în ruinele raanăstim, de sute de am cunoscută, de pe insula Solowetzkij. Acolo era ^teptat cu încăperile proaspăt măturate, iar deţinuţii aveau pentru acest

A liberă, mâncarea fiind foarte gustoasă, ZTdwcrie unul din martorii oculari ai timpului).

?1 âorÎ nu a remarcat nimic din neomenia care plutea în văzduh mcf moartea care şi aştepta victimile la orice colţ din lagăr Acel^ M^iS Gorki. care sa apucat să apere noile metode de teroare, introduSe şi anlicate de doctrinarii noi ai Marxismului Socialist, şi va da seania mult mai târziu de adevărata faţă a lui Karl Marx şi de viitorul prooroClt

Marxismul nu e altceva decât o odioasă crimă contra umanităţii şi ascunderea sau camuflarea ei sub masca „Socialismului”.

Karl Marx personal nu este altceva decât un „Mit” deghizat de gaşca lui Lenin care a crescut în umbra acestuia, bazându-se numai pe minciuni pentru îndeplinirea intereselor proprii. Nu se poate spune că era în necunoaştere de cauză, căci aşa cum el însuşi a practicat exploatarea aproapelui, a credinţei pământeşti şi a familiei, o putea face numai unul care, de la bun început, a indicat drumul intenţionat. Cinismul cu care şi-a împărţit otrava aducătoare de moarte, prin lacheii lui, va rămâne şi arma supremă a bolşevismului internaţional. Numai unirea dintre ură şi mustrarea conştiinţei sale cu moştenirea strămoşească a străbunilor săi rabini, l-a făcut să ia drumul pe care l-a luat.

Bolşevicii văd în Marxism nici mai mult nici mai puţin decât noua formă a religiei lor ateiste monstruoase şi plină de ură, pentru înlocuirea creştinismului, într'un viitor apropiat sau îndepărtat. Ei nu vor dragostea aproapelui, ci ura şi reîntoarcerea la viaţa robilor.

După moartea lui Dzerjinski – 1877/1926 urmaşii lui au dus bunătatea lui mai departe şi, din cei 5889 000 de culaci, oficial înregistraţi (dela 10 Hectare în sus), n'a mai rămas în 1932, niciunul.

S’a uitat să se scrie ce s a întâmplat cu familiile lor care, chiar dacă au supravieţuit, au rămas pentru toată viaţa ştampilaţi ca „Fii de Culaci”, şi-au fost trataţi ca atare, mai bine zis, ca şi câinii vagabonzi.

Tot de la Maxim Gorki ne-a rămas şi citatul dintr'un articol publicat şi semnat de el, la 15 Noiembrie 1930, în cotidianele principale Pravda şi Isvestia din Moscova :

Când duşmanul ne se predă, trebuie zdrobit”.

Acest citat există şi în zilele noastre, aplicat pe scară largă, nu numai în Uniunea Sovietică, ci în toate ţările cu regimuri comuniste, şi chiar în acele ţări în care teoria marxistă s'a infiltrat, indiferent du forma pe care şi-a luat-o, fiind sub oblăduirea celor din Moscova.

Ideia care l-a făcut să scrie citatul de mai sus, i-a venit cu ocazia rezoluţiei dată de Comitetul Central al Partidului Comunist al Uniunii ovietice care, intre 5 şi 6 Ianuarie 1930, a lansat diabolica lozincă proletară : „Lichidarea clasei Culacilor”.

Gorki nu i-a admirat pe aceşti ţărani ruşi şi de alte naţionallt admirat un cnminal de clasă mondială. Dumnezeu insă nu b ate oate cu * magul şi avea să aibă gnje şi de el.

“ Chiar şi „Motto'-ul care fusese întrebuinţat în lozincile de alegeri extras din Manifestul Comunist – Proletari din toate ţările uniţi-vă a fost preluat de către conducerea primului Guvern al Dictaturii proletariatului” şi introdus în cea dintâi Stemă de Stat sovietică Noua ■Stemă” a fost aprobată şi semnată de nou stăpâni ca Lemn, Stalin Troţki şi Dzerjinski în Martie 1918, constituind arta şi mândria lor '

În acest prim proiect, putem recunoaşte deja schema heraldică pomposă a viitoarei steme a Uniunii Sovietice, precum şi a celorlalte republici unionale şi a majorităţii democraţiilor populare născute după !945, incluzând Iugoslavia.

Stema de Stat actuală se diferenţiază de cea din 1918, chiar foarte vizibil. Noul blazon este încadrat de o coroană de lauri care, la rândul ei, este susţinută de o ramură de frunze ornamentale, ca şi de sculpturi în lemn. Dacă privim bine conturul Stemei, aceasta arată că siluetele din Stema de Stat a Imperatorilor din St. Petersburg, au fost preluate ca noi motive heraldice – simbolic înlocuite.

În locul coroanei ţariste, noua stemă a anului 1918, are un potir acoperit, cu două toarte, care stă pe un picior lat. Totuşi în locul capetelor de vulturi dubli agresivi din vechea stemă ţaristă se desprinde cu îndrăzneală noua siluetă a simbolului „Dictaturii Proletariatului”, şi din această Dictatură organizată „Teroarea Roşie” : Două legături de nuiele legate, din care ies topoarele.

Poate că Potirul acoperit ce se află în locul coroanei ţariste să fie întâmplător şi să nu fie chiar „Potirul” din simbolurile Revoluţiei lacobine Franceze, din care se bea totdeauna pentru Libertate. Cât priveşte acoperirea Potirului şi semnul „flacărei veşnice , să nu fie cumva luate întâmplător din simbolurile Revoluţiei lacobine Italiene ? De ce nu ? pe cine stânjenea acest lucru ? Din contră, cei patru amintiţi se înfoiau în pene sub noua emblemă de Stat. Sau poate artistul nici nu s a gândit la legăturile de nuiele (Fasciile) Romei Antice sau ale Franţei noi Lictorii” cu „Porţi şi suliţă”, imaginând simbolulu sfântului Graal ?i prin asta, Misticul-Graal creştin, în toată

splendoarea lui.

Ce legătură are oare comunismul bolşevic cu semnele heraldice ale Romei Antice ? Sau a vrut să demonstreze ceva nou ? Poate că aceştia nu «rau numai comunişti-bolşevici, ci şi fascişti şi se socoteau urmaşii gladiatorilor Romei Antice.

. „ ....

Au acoperit capetele şi gâturile vulturilor prin legăturile de nuie care ieşeau topoarele, nu însă ca în antichitate, lateral, ci în s , si^e^k°nStrativ‘ Aceasta nu putea fi ideia personală a artistul[ui a L °lică, ci partea politică expusă în mandatul de execuţie or

eiUn’ Stalin şi Trotzki lui N.A.Andrejew.

, ţovietică a fost introdusă foarte expresiv ameninţ

SX . D.«an.rt Proletare, *cr,* legaturile de nuiele le e” simbolică fas”ist“ foarte bine răsăritul soarelui în care se incruci^ cu un topor. Se 1 muncitoare şi ale ţărănimii. Spre a fi

Xts ■Mo.to-.ul din „Manifestul

'PAéTa«^e“mX'aü“de2iu eete înconjur.. de o coroana de E,” în care apărea (pe atunci) o stea cu patru colţuri şt cu litere chirilice mari RSFSR – Republica Socialistă Federativă Sovietică Rusă.

‘ Să ne oprim pentru o clipă şi să aruncăm o privire pe scena istoriei şi în Spatele culiselor internaţionale din acel timp, cu privire la prima Stemă de Stat a noului regim comunist din Moscova. Nu este rău ca anumite stări de lucruri şi situaţii să fie făcute cunoscute public, chiar dacă unora nu le vor conveni adevărurile dezvăluite.

Unul dintre cei mai de seamă oameni politici ai României, care l-a vizitat pe Lenin în Elveţia, a fost şi basarabeanul Constantin Stere (1865-1936) născut în comuna Cerăpcău din ţinutul Sorocii şi care, între cele două războaie mondiale condusese efectiv politica ţării. El formulase programele celor două mari partide politice : la început al partidului liberal şi pe urmă şi pe cel al naţional-ţărăniştilor.

În tinereţe, Constantin Stere zăcuse în lagărele ţariste din Siberia cu Lenin. Ambii erau condamnaţi pentru concepţii socialiste. După eliberare, Lenin a plecat în Elveţia, iar Stere a revenit în Basarabia, de unde a trecut în România. Aici, şi-a desăvârşit studiile şi a ajuns profesor universitar la Iaşi. A devenit sufletul revistei şi cercului literar Viaţa Românească”, unde s'au format toţi oamenii politici de seamă ai României. Constantin Stere a fost invitat de Brătianu să-i dirijeze politica partidului. Stere este acela care a introdus în programele partidelor liberal şi naţional-ţărănist problemele reformei

agrare şi votului universal.

Fiind stabilit la Iaşi, Constantin Stere l-a vizitat pe Lenin în Elveţia. Aici au discutat pe larg problemele politice esenţiale ale zilei. Punctul principal, care i-a făcut să nu colaboreze împreună, a fost problema Basarabiei. Stere cerea necondiţionat realipirea Basarabiei la România, pe care ruşii o dezlipiseră în 1812. Stere era hotărît partizanul emancipării naţiunilor subjugate de ruşi. El era un teoretician progresist cu idei socialist-liberale. Nu admitea subjugări de popoare de către ţările mari. Pe tema aceasta Stere nu s'a înţeles cu Lenin.

Reîntors în România, Stere şi-a continuat activitatea politică conform concepţiilor sale avansate. Era un om cu o voinţă de fier. A scris un roman autobiografic în 8 volume intitulat „În preajma revoluţiei . întâlnirea dintre Stere şi Lenin a fost descrisă pe larg şi cu amănunte, în acest roman. Eroul principal este Vanea Răutu care întruchipează persoana, viaţa şi vederile sale politice. El i-a condus pe fruntaşii politici ai României şi ai Basarah Rabler Basarabiei cu Patria mamă. a Votarea

În cursul anilor 1917-1918, când fruntaşii R pentru rezolvarea problemei provinciei *lor, s-™^ei* « ^a ntau cerut sprijinul în această chestiune. Acesta le-a L * LeniJ1 * i-au fi rezolvată prin votul poporului. Ceeace va J?”1“ Că Prob lema va său, aceea va fi valabil. ecide poporul prin votul

În ziua de 27 Martie 1918, poporul basar.h ■ Sfatul Ţării”, ales liber de popor, a votat^3”’ reprezenti“ prin România. Deci, aşa cum a sfătuit Lenin. IUrea Bas arabiei cu

Stalin însă şi clica sa n'au respectat punctul u la 28 Iunie 1940, au reocupat Basarabia Vedere al lui Lenin şi

Constantin Stere a fost şi unul dintre conducătorii P şi al Partidului Naţtonal-Ţărănist, pe care La naa Partldului Ţărănesc creind Partidul Ţărănesc Democratic. P rasit “ aprilie 1930,

În 1934, Partidul Ţărănesc Democratic cond reintră în Partidul Naţional Ţărănist. US de Dr Nic°lae Lupu,

În acelaşi timp Lemn îşi părăsea exilul din Elveţia r Germania intr un vagon sigilat, pus la dicnn • ■ ' a' trav ersând Serviciul de Informaţii German (ND – Nachrichten- gr\pUlm de căt re de legătură a Maiorului de ND, von Nikolai u Ulenst T P™ persoana sumă de un milion de Mărci în aur – cu via S^ed’6 ad îy ga frumoasa Petrersburg. Misiunea lor era aceea de a prodig ’ FuÜafida ’ St- Rusia, haos care trebuia să ducă la tom i ? 0 haosul necesar în Brest-Litowsk. torpilarea tratativelor de Pace dela

Şi tot în acelaşi timp o altă grupă a emigraţilor ruşi din America, în frunte cu Lev Davidovici Troţki (Leib Bronştein) născut (dupa unu în 1877 după alţii în 1879), în ttârgul Ţeleneşti din judeţul Orhei – Basarabia au fost îmbarcaţi pe un

vapor pus la dispoziţie.depn^ lor şi finanţat de Banca Averell Harriman, având aceiaşi direcţie finala şi aceiaşi misiune.

t 4 · TTÇA

William Averell Harriman, om politic, era fostu as * Moscova între 1943 şi 1946, Ministrul Comerţului – m 1948. Omul de încredere şi influenţă al Preşedintelui Franklin De ano Roosevelt şi trăgătorul sforilor din umbră la Conferinţa Februarie 1945 delà Yalta. W.A.Harriman a fost în bune _ prietenie cu Generalul de NKVD Kruglow, după cum vorbe g 1 ale foştilor NKVD-işti, care îşi executau pedepsele g . ţei Workuta. Alţii erau foştii subalterni ai lui Krugjo^ al lui Conferinţei de la Yalta, omul de încredere şi a^n p fflan era şi St*lin, informatorul lui Malenkow şi Gromiko. – . 1Storie pentru niai este un filo-bolşevic, fiind răspunzător aţ

au trecut din nenorocirea milioanelor de fiinţe umane din natiui . ^ ertatea – Europa de Est sub influenţa Comunismului – Pier

, .omumsmvlui-bolşevist-fascist-Moscovit spre ve netezind drumul c0™ de ^ginţi. El mai este răspunzător fatâ * Europei ... pentru un pumnje milioanele de emigranţ b g ^^«jelor, pentru ei şi fanilll ^”^Îliutei de-a primi dreptul de „azilant”. Câţi dintre aceştia nu lor posibilitatea de de cnmuiah. Oare acesta SaiJ

înna^ti lui nu vor’fi traşi la răspundere niciodată la un viitor proces NTScare în exilul său din Elveţia, se stabilise cu domiciliul la ZUrich se obişnuise cu obiceiurile capitaliste locale. Işi lua cafeaua fntr o cafenea unde avea o masă rezervata în fiecare după amiazâ Stamtisch) Aici se întâlnea cu tovarăşii lui ruşi din emigraţie, cât şi cu alţii de diferite naţionalităţi, persoane care l-au acceptat ca prieten ocazional. în această privinţă îmi sunt cunoscute două întâmplări autentice şi una dintre ele istoric verificabilă. Anume : Prinţul Anatoli Vasilievici Lunacearski (1875-1933), rudă a ţarului, era în foarte bune raporturi de prietenie cu Lenin şi adesea se întâlneau şi discutau împreună la cafeneaua din Zurich. Intr'o bună zi, Lenin îi face cunoscut lui Lunacearski că el va tipări o publicaţie, cu denumirea „ISKRA”, rugându-l să contribue şi el cu ceva la apariţia acestui ziar. Lunacearski s a oferit imediat să plătească el primul număr al ziarului „ISKRA[1]. Emoţionat de acest gest, Lenin i-a replicat prinţului :

' Să ştiţi şi să nu uitaţi, că primul Ministru al Culturii din Guvernul Sovietic, pe care am să-l formez în Rusia, veţi fi dumneavoastră”.

Ori, este cunoscut faptul că Prinţul Lunacearski a fost Comisar al Poporului pentru învăţământ în RSFSR între 1917-

1929, instaurat personal de I.V.Lenin. A scris ca studii literare : „Lupta de clasă”, Lenin şi ştiinţa literaturii”, „Dialoguri despre Artă”.

După excluderea lui Troţki din Partidul Comunist, în 1927, şi expulzarea lui, în 1929, Stalin care era în plină putere, îl face Comisar al poporului pentru afacerile Interne, (în locul prietenului său Dzerjinski, decedat în 1926 şi al cărui post era ocupat din când în când, când de unul când de altul) în 1928 pe Genrich Jagoda. Acesta îl îndepărtează pe Lunacerski în 1929, din ordinul lui Stalin, căruia nu-i prea plăcea figura Prinţului în mijlocul tovarăşilor. Lunacerski a murit în 1933 în plină colectivizare şi teroare roşie efectuată de Stalin şi Co., prin omul său de încredere Jagoda, după unii „Enciclopedişti – orkutani , asasinul din umbră al lui Lunacearski. Din acelaşi izvor de informaţii, Prinţul Lunacearski ar fi fost membru al Lojei Masonice, ceeace nu l-a împiedecat pe Lenin să-i masacreze pe toţi cei care au fost Prw şi, poate trădaţi de însăşi Prinţul-proletar.

vizitar^5^1 u^Ste -i ca masa cafenelii din Zurich, Lenin era Sieur eL em r°mâni Şi alÇi tineri af W la s^dii P™ Occident.

şi aceşti oameni, ca şi Prinţul Lunacearski nu erau comunişti, dar erau trataţi de Lemn că prieteni. Unul dintre aceştia, al cărvi nume îmi scapă, dar ştiu că era din apropierea Brăilei, işi avea Joşi* în localitatea lanca.

Sigur este că, în momentul când sovietică şi cu lingău lor au început lupta de clasă în România, l-au arestat şi pe acest mare propietar din lanca. Ajungând la interogatoriu, boierul nostru le spune foarte serios anchetatorilor sovietici, ca el a fost bun prieten cu Lenin. El adaugă că pa ajutat pe acesta financiar la scoaterea ziarului ISKRA, editat înaintea revoluţiei, la Zürich. Ca să-i convingă de adevăr, el a spus anchetatorilor că în podul casei lui, într’o ladă veche se găsesc chiar chitanţe semnate de Lenin, pentru banii ce i-a donat. După perchiziţia făcută la faţa locului, boierul a fost eliberat din închisoare şi a fost scutit de orice şicană comunistă. Acum e mort. Prin 1956 trupele Sovietice care aveau o bază militară la lanca, erau încartiruiţi în clădirea moşiei cu aprobarea moşierului.

Cu certitudine se poate spune că Lenin a avut contacte strânse în rândul mişcării socialiste italiene, cu mult înaintea revoluţiei din Octombrie 1917. Posibil că au existat şi întâlniri între Lenin şi Mussolini, unde poate ambii au fost uneori de acord, alteori în dezacord în ideile lor politice.

Lenin a fost cu siguranţă fascinat de istoria Romei Antice, de răscoala gladiatorilor, urmărirea creştinilor, exploatarea

robilor, stăpânirea şi dictatura totalitară, de unde a avut multe de învăţat în afara teoriei marxiste. Ideile primite şi învăţate atunci l-au ajutat sâ le prelucreze şi să le pună în practică ca pe o concepţie personală.

Nici socialiştii – mai târziu trecuţi la fascişti – care au avut acces în anturajul lui Lenin, nu au pierdut timpul degeaba. Ei au învăţat să aştepte şi aşa au şi făcut cu Revoluţia lor.

Pare plauzibilă ideia că în prima Stemă comunistă acceptată de Lenin şi impusă apoi oficial de administraţia sovietică, au fost integrate FASCIILE ROMANE la sugestia lui Mussolini, sau a unor adepţi ai mişcării socialiste italiene.

în Octombrie 1917, micul grup de comunişti-bolşevici au pus mâna la momentul oportun pe puterea statală şi-au început terorizarea masselor Şi a întregului popor – până în zilele noastre Deci o Revoluţie, prima de acest gen în istorie, venită de sus în jos.

În Octombrie 1922, massele poporului italian, fascinaţi de revoluţia falangelor fasciste, de Mussolini şi de promisiunile acestuia, au făcut marşul asupra Romei şi au preluat puterea fără vărsare de sânge. Deci o evoluţie de jos în sus, ca mai toate revoluţiile sau răscoalele din lntreaga istorie.

Aici se vede politica lui Mussolini, el era poate fascinat de ideile lui enin, dar a vrut şi chiar a aşteptat să vadă rezultatul acestei revoluţii

Care întruchipa teroarea, crima oficială, distrugerea sistematică a clasei

nrase înlocuită cu o nouă clasă muncit Oare
« '» “” “X® duse Şi la “iw« d. W. «d>'S de j vreo ««ie W
“mS ∗” K ră“«’ «. dulăii ciobanului. flaca sfâşiată de lupii care
şi cu ai săi au făcut numai spre a pilne
Aceasta a fost ceea doriflţa de răzbunare.
mâna pe putere şt a-* ilor.bolşevici i-a netezit drumul şi
TOt reV± împreună cu ' cămăşile negre” a pornit marşul
asup’ra Mussolini care imp . Duce”, nume ce i-a şi rămas.
Romei, unde a 10S‘P între aceste două sisteme, vedem o izbitoare
Dacă lacem o p lui Mussolini s'a prăbuşit de mult şi a
disXTiar cel al lui Lenin se menţine şi azi ; dar nu se ştie cât timp ÎT Mai este ceva despre care nu s'a vorbit concret, aceea ca numârul iertfelor făcute de Mussolini şi adepţii lui constituie o picătură de apă Ltr'un ocean fată de cele săvârşite de Lemn şi urmaşa lui. Istoria nu s'a încheiat, ca să putem da o sentinţă, dar va veni şi ziua aceasta.

În Italia se poate merge oricând şi cerceta această perioadă de timp a dictaturii fasciste şi nu este nimeni împiedecat să afle adevărul.

În Uniunea Sovietică nu numai că nu se poate merge oricând, dar nu poţi cerceta sau scrie adevărul, ci numai ceeace ţi se oferă sau ţi se aprobă de organele oficiale, cât priveşte pe robii din lagărele nordice şi siberiene, despre ei nu se suflă nici o vorbă.

Numai atunci istoricii vor putea scrie adevărata istorie, clară şi fără intortochieli, când se vor putea plimba şi pe întinsa Golgotâ Răsăriteană cum o fac acum în Italia.

Atunci fiecare om va putea să-şi facă singur o ideie şi să-şi dea propria părere : care dintre aceste sisteme a fost mai bun şi care mai rău. Până atunci noi încercăm să le venim în ajutor cu argumente şi fapte concrete, culese din această ţară plină de paraziţi şi criminali care-şi sugrumă propriul popor şi pe toţi cei care au căzut în zona lor de influenţă.

Prima stemă de stat a Republicii Federative Sovietice Ruse, a fost prezentată, înscrisă şi aplicată în constituţia RSFSR în Martie 1918, cu ocazia celei de a 5-a sesiuni a tuturor sovietelor din întreaga Rusie.

Sovietul Suprem aprobă în Aprilie 1918 prin decret, hotărirea luată cu privire la prima Stemă a RSFSR, tot odată se aprobă şi propunerea ca trupele Armatei Roşii să aibă drept „Emblemă” o stea roşie cu cinci coiţun. La 18 Iunie 1918, V.I.Lenin, consfinţeşte hotărîrile luate în ^ Pentru Stema RSFSR şi Emblema Armater Roşii.

ne a cărp 6 19 8’ a f°St Prezentată prima „Constituţie” a RSFSR-ului,

«Hţnge foa^^/Se^mer pri^X^o^i5^”’ f a á ; g re9im' Cá această n0Uá ¿’,

constituţie

[1 81] XX-lea, care reprezintă un amalgam d bolşevism, fascism, apărut chiar înaintea lui Mussolini care
C ea dată, mai era considerat socialist”.
[13] Aceasta numai ca o modestă constatare, restul le revine istoricilor viitorului, acei oameni care, neinfluenţaţi sau neplătiţi pentru a sene o istorie, îşi vor da verdictul în legătură cu ce a fost şi ce a reprezentat sistem.

La 30 Decembrie 1922, cu ocazia primului Congres al Sovietelor, s'a hotărît Constituirea Uniunii Republicilor Sovietice Socialiste, „URSS[1] La a doua Sesiune a Comitetului Central URSS, din 6 Iunie’ 1932, s a aprobat proiectul depus în Decembrie, la prima sesiune, pentru Stema de Stat URSS. Proiectul era făcut de V.P.Korzuna şi executat de árústul rus I I.Oubasov.

Noua Stemă a noului Stat URSS urma să aibă deasupra o stea cu cinci colţuri, conform paragrafului 143 din constituţia URSS, cu toate că prima „Constituţie” a URSS-ului a fost recunoscută oficial abia la 31 Martie 1924. În acea Stemă apărea binecunoscuta lozincă din Manifestul Comunist : „Proletari din toate ţările uniţi-vă”, scrisă în limbile primelor şase republici, care au aderat la noul Stat „Uniunea Sovietică'. Lozinca era scrisă în : rusă, ucrainiană, bielorusă, gruzină, armeană şi turco-tătară. Această hotărîre a fost reconfirmată şi întărită prin paragraful 70, în Constituţia din 31 Ianuarie 1924.

La Moscova s'a publicat şi s'a prezentat oficial „Proclamaţia” asupra formării Uniunii Socialiste a Republicilor. Sovietice.

În cursul anilor viitori „Constituţia” avea să se schimbe. Astfel, la al VUI-lea Congres extraordinar al Sovietelor din URSS din Decembrie 1936, s'a prezentat o nouă „Constituţie”. În aceasta sovieticii şi-au schimbat atât Stema cât şi inscripţia care era făcută în 11 limbi şi anunţată oficial la 17 Martie 1937. Stema nouă sovietică a putut fi admirată însă cu mult înainte de data oficială arătată, adică la 5 Decembrie 1936, după cum se vede pe coperta „Constituţiei .

Stemele se vor schimba, ca şi transcrierile în diferitele limbi, după cerere : La 26 Iunie 1946 cu transcrierea în 16 limbi, la 12 Septembrie 1956 cu o nouă transcriere în 15 limbi.

Lenin nu a uitat clasa muncitoare şi a elaborat un proiect pe care l-a intitulat „Declaraţia de drepturi a poporului muncitor strălucit’ Acest document ciornă a apărut la începutul lunii Ianuarie 1918.

Asupra viitorului, desvoltării şi aplicării proiectului cu un titlu aşa de frumos, vom mai avea destul material de cercetat ca să ne putem da seama de conţinutul lui şi să ne facem o părere obiectivă.

Noua Stemă de Stat din Martie 1918 avea să dispară peste noapte şi o nouă Stemă i-a luat locul, care, în fond, nu mai arăta ca o Stemă, ci mai nţult ca o pecete. Ea nu mai avea nici o stea, nici cu patru, dar nici cu Clnci colţuri. Mici modificări neînsemnate la pnma vedere, dar de o mare însemnătate au dus la mari discuţii între prosovietici şi

«ies între istorica care au studiat socialisa contrasovietici dar'f ^ternaţionale. Din păcate ei habar nu au des în marile ^versl^ . „„neI făcută de istoricii comunişti. Ce aveau să aceste ffli s.^^"n heraldică şi cum aveau să citească şi să interpreteze ei această stemă, vom vedea- comentaril subiective, ci doar Sor.

Ca argumente-inf spuneam că sovieţicii (în frunte cu informarea cetăţean Flucrafe Enciclopedia Sovietică' din 1930 Stalin), în pnma 3 descrise Stemele de Stat Sovietice' volumul 18Ja P g cuvanl de fasdile introduse în prima lor ^temăTSt St priveşte „Enciclopedia Sovietică" din 1963, apărută la Moscova în tabela III, ea reproduce doar stemele tuturor Republici^ Sovietice care s'au unit şi care au constituit Uniunea Sovietică între

Răsăritul soarelui, ceeace înseamnă viitorul luminos al oamenilor muncii, apare în primele embleme de Stat, rusă, ucrainiană şi bielorusă ca nişte mărăcini înţepători, iar aşezarea simbolurilor ţărănimii (secera) şi a muncitorimii (ciocanul) variază. Odată este ciocanul pe seceră, altădată secera pe ciocan, iar aşezarea simetrică lasă mult de dorit. Niciuna dintre aceste trei steme noi nu avea o stea, nici cu patru colţuri – cum a avut prima Stemă RSFSR – şi nici cu cinci colţuri cum vor avea cele de mai târziu. Problema fasciilor introduse în prima emblemă de Stat RSFSR, i-a pus în derută. Cu trecerea anilor sovieticii aveau să se şlefuiască. Aveau să devină grandomani şi să nu-şi mai încapă în propria lor piele.

Noi să rămânem însă cu picioarele pe pământ, urmărind întreaga evoluţie a noului om sovietic şi a regimului său şi să ne întoarcem la drumul nostru, pe care l-am părăsit pentru a face un mic popas.

Ce prezentare grafică a înţelesului de „Teroare" sunt legăturile de nuiele din stemele timpului revoluţiei franceze ? Ele se traduceau prin cuvintele : force" – „vérité" – „justice"

(forţă, adevăr, dreptate).

Cei ce au făcut istoricul Fasciilor Mussoliniene n'au pierdut niciodată ocazia să prezinte fascicolul ca pe un simbol al teroarei ; la francezi şi italienii Iacobini, Simbolul Romei Antice, ca putere de Stat, devenea semnul de recunoaştere al Romei Fasciste.

Semnul acesta de III din Stemă, poate avea însă şi alte semnificaţii, din care una este sigură. Lenin şi tovarăşii săi au dovedit o mare în emanare în a omorî, două muşte printr'o singură lovitură. După ce pnmul Congres al tuturor ruşilor din 10/23 Octombrie 1917, nu a adus nrX n°U J raU1Uat hotărîrea concretă de a da ultima lovitură pentru îl unîrn inmva a Puteri1' To^l depindea de cel de-al II-lea Congres *HoXa™ 10C la data de 12/25 Octombne* vărsare de sânge[6 3] mai ales Că a decurs fără Prea

Bolşevicii au avut numai 6 morţi, iar tramvaiele şi teatrele în oraş au funcţi°nat normai- , • , ,

Inducerea în eroare a poporului sa făcut prin lansarea Tezei din Aprilie" pe ziua de APrille 1917 în St. Petersburg, cu lozinca ■ *Toată* puterea sovietelor

Promisiune[3] era naţionalizarea băncilor, proprietăţilor latifundiarilor şi atribuirea acestor bunuri clasei muncitoare şi ţăranilor. Lenin a fost considerat de mulţi ca un realist, un supermarxist, dar aceasta a dus la diferenţieri în propriul partid şi în grupa de conducere, diferenţieri de care el nu s'a sinchisit.

Deci, prin manipularea sistematică a alegerilor la cel de-al IH-lea Congres al tuturor ruşilor, bolşevicii au preluat definitiv puterea.

Tot din „Enciclopedia' lagărului se cunoaşte şi secretul lui Lenin care, începând din Septembrie 1915, împreună cu estonianul Socialdemocrat Keksulem, au fost agenţii de informaţii ai N.D. (Nachrichten Dienst) German. Astfel că, pe bună dreptate, se poate spune că Lenin a fost în primul rând un spion, trădător de patrie, agent imperialist, etc., împreună cu cei 21 de adepţi ai săi cu care a părăsit Zurichul la 9 Aprilie 1917. Aşa poate fi prostită lumea !

Astfel că, după unii experţi, acel „III" din noua Stemă RSFSR, ar avea o legătură cu evenimentul amintit şi anume imortalizarea celui de al III- lea Congres al tuturor ruşilor. După alţii, acel III' s ar referi la politica internaţională planificată de Lenin şi Co., cu ideia înfiinţării Internaţionalei a IlI-a.

- Internaţionala l-a a fost întemeiată prin participarea principală a Asociaţei Internaţionale a Muncitorilor, sub

influenţa lui Karl Marx, la Londra în ziua de 28 Septembrie 1864. Această Internaţională a supravieţuit numai până în 1872. Motto-ul Internaţionalei era :
Proletari din toate ţările uniţi-vă”.
- Internaţionala a Il-a, a fost întemeiată la Amsterdam, în 1889, dând întâietate evoluţiei politicii muncitoreşti. Ea s'a dizolvat însă dela sine în 1914, odată cu dezlănţuirea primului război mondial. Noua Internaţională a clasei muncitoare nu a putut să învingă simţământul
Naţional” al fiecărui muncitor şi dragostea de patrie şi onoare. Solidaritatea clasei muncitoare internaţionale cu toată conducerea marxistă, nu putut rezista unor idealuri umane şi sufleteşti. Un lucru foarte important căci de aceste „fleacuri”, cum ar zice un intelectual, s au ţinut Lenin şi Co. Ei au distrus sistematic în om simţământul sufletesc Şi pe cel uman, făcându-l prin reîntoarcerea în trecut să ajungă la sclavagism ; nişte fiinţe care trebuiesc dirijate de o mână forte. Frica de âtaie şi de teroare o cunosc şi animalele spre a fi îmblânzite şi irijate. Tot aşa şi omul la care, ca şi la dobitoace, se mai adaugă şi wamea.

„ <■ chemară la viaţă a treia „Internaţională”

Lemn. În 1918 la Moscova. Din anumite motive tehn^ trebuia să aibă lo Martie 1919.
sau altele, ea s a aman^ participat la această întrunire, care
OeiegaţiiiL d în * tuturor coffluniştiior. Partidele comuniste difl pr°m°XÎ *urmau* să fie unite şi dirijate de Moscova. Ţelul de fOnd a ¡°ost şi a rămas, revoluţia universală a comunismului. Această 1”S“XSacd5l^n” interna de Stat,1a iniţiativa lui Lemn şi acceptarea de către Trotzki şi Stalin, le putea aduce ceeace ei doreau adică o deplină influenţă pe plan internaţional, deoarece semnul heraldic-totalitar exista deja în Stemă.

Un proverb spune : „Socoteala de-a casă nu se potriveşte cu cea dln târg” Tot aşa nici massele populare nu reacţionează la fel şi în scun timp s'au produs şi primele neplăceri. înfrângerea din ţările batice, înfrângerea în faţa patrioţilor polonezi, înfrângerea din Ungaria, din Germania, apoi toate încercările de-a milita pentru Internaţionala Comunistă sau supunerea faţă de ea, au dat greş.

Acest fapt îl prevăzuse şi Trotzki care, în înţelegere cu Lenin, a pregătit al doilea plan de ajutoare, care să fie pus în aplicare numai după ce primul da greş. Aşa a şi fost.

Văzând că nu au reuşit cu revoluţia de jos în sus, au introdus noul plan de revoluţie sistematică proletară de sus în jos. Astfel prin foamete, forţă şi teroare, cu o organizaţie de

dezinformare bine pregătită au reuşit să impună dominaţia dictaturii partidului comunist- bolşevic-fascist în locul dictaturii proletariatului. Metodă de propagandă în favoarea lor şi pentru prostirea masselor.

Cea mai bună dovadă este următoarea :

Apelul bolşevic din 28.XI. 1917, cunoscut în istoria comunistă ca Apelul Păcii" – a dus la 15.XII. 1917, la Armistiţiul cu Germania şi Austria, constituind o „Victorie" a comuniştilor la încheierea Tratatului de Pace din 3 Martie 1918 dela Brest-Litowsk.

Nici deputăţii aleşi de ei, în Adunarea pentru consfinţirea unei constituţii ruseşti la 5/18 Ianuarie 1918 în St.Petersburg, nu a adus majoritatea de voturi bolşevicilor, pentru a putea să-şi impună strategia lor. Astfel că Lenin a întrebuinţat metodele avansate folosite şi de Napoleon, alungând deputăţii din sală cu trupe de şoc, conduse de Leo r°tzki Şi înlocuite prin delegaţi ai poporului pentru congres, şi de so atu de ordine, care au aprobat în unanimitate toate legile propuse spre votare. °

Rn~eoJCât,de PomPoasă, luxuoasă şi internaţional cunoscută era Stema a Rusiei <feia' CU atatmai sărac decorată şi necunoscută era prima Stemă pentru unii™ 6^ r°?11' rămânând nementţionată până la schimbarea ei, în imp ce pentru majoritatea lor era o adevărată enigmă.

Cu toate că teoria fascismului este de mult perimată şi a pierdut orice iflteres, sovietica şt cu ei toţi comuniştii, fie ei din Est sau Vest o folosesc drept şantaj. La această gaşcă îi putem adăuga şi pe marxişti trotzkişti. leninişti, stalimşti, marxist-leninişti, maoişti, guadevanşti la care se mai pot ataşa . euro-comuniştii, castro-comuniştii afro comuniştii, arabo-comumştii, judeo-comumştii şi toţi ceilalţi sorialişti- marxişti sau cum îşi mai spun, care ştiu una şi bună :"Toţi cei ce nu sunt cu noi, sau ca noi, sunt fascişti".

S Dacă privim arena politică mondială, chiar printre flori, vom vedea că se găsesc o mulţime de oameni dirijaţi intenţionat spre a găsi bun numai ceeace este şi se lasă încadrat în sistemul marxist. Toţi cei care se împotrivesc acestei ideologii şi nu-şi lasă creerii spălaţi sau îndoctrinaţi cu ideile lor, sunt declaraţi pur şi simplu – „Fascişti

Un cuvânt, care în fond nu este altceva decât simbolul şi concepţia unei decade de timp din Roma-Antică.

Cât priveşte simbolul heraldic „Fascist" – sau mai bine zis „legături' de nuiele (Fascia) acestea se întâlneau în concretizarea idealurilor înalte ale Revoluţiei Franceze în perioada anilor 1789 şi 1791-1794 sub Robespierre. Acelaşi lucru îl vom găsi şi în grupul revoluţionarilor iacobini italieni.

Pentru ei acest „Simbol” nu însemna altceva decât respectul ce îl datorau istoriei lor, neamului din care se trăgeau şi al căror fii şi fiice erau.

Dar ce are acest simbol comun cu „ruşii sau care este paralela ideologică, între Simbolul Romei Antice şi Simbolurile Marxist – Comuniste ? Care sunt diferenţele din punct de vedere al dictaturii, teroarei, crimei, vulgarităţii sau persecuţiei, între Fascism şi Comunism ? Pe care, cu care să-l comparăm ca să putem distinge adevărul de minciună ?

Fasciile, în Roma Antică, erau un semn al demnităţii, al puterii unei persoane, al unui grup nu prea mare de demnitari, dar nicidecum al puterii statale a Romei antice.

Ce caută Fasciile în Stema de Stat al sovieticilor ruşi, mai pe scurt, cu ce drepturi tocmai ei comuniştii-bolşevici, marxiştii-leninişti echivalează Fascismul cu crima, teroarea, sclavagismul, etc.? De ce tocmai „Idolii” lor : Lemn, Trotzki, Stalin şi-au dorit cu atâta pasiune ca acest Simbol” să fie călăuză pentru viitorul luminos pe care l-au propovăduit clasei muncitoare internaţionale ?Nu este de înţeles de ce atunci tocmai ei şi prietenii lor, indiferent unde se află, condamnă atât ce aspru tocmai „Simbolul” fascismului care apără prin aşezarea lui în temă, semnele heraldice ale Comunismului Marxist !

e ce oare se aduce cetăţeanului care nu este de acord cu ei epitetul de s ascisl”> încercând astfel să-l dezarmeze înfierând ideia pe care o susţine fie ea politică sau morală?

— * ’»IXÎ.“.T

Roma. DO»« “„“* <- «

pot analiza întrebăm care este definiţia cuvântului

Să încercăm să nu Dicţionarele K

Enciclopediile internaţionale care, în fond, trebuie să fie neutre în expEcaţLe lor. Ca să nu se spună că cităm numai din manuale aşa Z1Se capitaliste' vom cita dintr'un manual Comumst-Socialist, mai bine spuî din Micul dicţionar enciclopedic' apărut în 1972 la Bucureşti u România. Aici găsim explicaţia cuvântului „Fascism” :

' Ideologie ultrareacţionară şi mişcare politica totalitară ... Trebuie adăugat că definiţia de „Fascist” este înrudită, parvine chiar de la cuvântul latinesc din Roma-Antică „Fascie” pe care aceiaşi Enciclopedie ne-o descrie după cum urmează :

„Mănunchi de nuiele legate cu o curea în jurul unei securi, purtat de lictorii care-i însoţeau pe unii magistraţi, dictatori,

consuli, etc.”

Lămurirea o primim deci negru pe alb tocmai de la ei, delà inteligenţia moscovită-română, deci de la tartorii comunismului totalitar.

Dar să nu ne pripim, să rămânem la Roma, însă nu la cea Antică, ci la Roma noastră, a secolului al XX-lea. Aici putem căuta şi merge pe urmele întemeietorilor fasciilor din Roma-Antică, a fasciilor milaneze ale Iacobinilor Italieni, şi a primelor grupuri de „fasci di combattimento”, fascii de luptă, întemeiate la 23 Martie 1919. şi care s'au organizat într'un Partid Politic în 1921 sub comanda conducătorului lor, Ducele Benito Mussolini, descris ca „om politic italian, Dictator fascist, 1922-1945”, – „care a preluat puterea” cu sprijinul marilor monopoluri”, adică dictatura fascistă în Italia la 30 Octombrie 1922. Fapt pentu care italienii, – care sunt foarte liberali, mândri şi îşi stimează istoria seculară păstrându-i urmele, bune sau rele, pentru urmaşi , – păstrează şi acel „Monumento alia Vittoria” monumentul victoriei din Bolzano, Italia de Nord.

Italienii, aşa cum sunt ei, au o mare admiraţie şi preţuiesc istoria lor, căci indiferent cum a fost ea, aceasta rămâne istoria Italiei. Desigur că sunt şi unii care protestează contra acestui monument şi a altor edificii monumentale de acelaşi gen, dar aceştia nu se identifică cu „italianul” ci Îq comunistul italian ! Şi unde să-i plasăm atunci pe francezii care, în , în noua Republică, şi-au introdus legătura de nuiele şi barda, semnul Fasciei, în Stema Franţei, o lucrare executată de Artistul Robert Louis în 1953 ?

rimbAiaSta nU inseamnă că francezii sunt fascişti. Ei au preluat un din tfeCUt 51 baU introdus epoca actuală. Ei sunt totuşi şi conştienţi de istoria lor, dar sunt legaţi şi de istoria

poniei Antice, de care nu se pot lepăda căci şi ei sunt, mai mult sau m • R ^n copiii răsfăţatei Rome Antice. 11 sau mai

pUComnniştii vor să-şi ascundă crimele săvârşite prin planul lor perfect conceput şi le plasează altora. Dar, din păcate, crima nu poate fi ascunsă definitiv şi ea se va desvalui singură mai devreme sau mai târziu D^i ° această direcţie comuniştii au găsit un ţap ispăşitor : Rusul ’

Ca să nu se supere „prea sfinţii” Marx şi Engels, comuniştii bolşevici au trebuit sa găsească pe cineva care să le fie victimă şi care să-şi asume întreaga răspundere, în caz de nereuşită. Numai aşa comuniştii care nu vor sa apară în frunte ca păduchele, au gâdilat cum au făcut şi alţii, o grupare, sau chiar o naţiune, reîmprospătând sentimentul naţional care, în ultimul timp, a fost cumva şifonat Ei au ştiut să actualizeze şi vechiul lor vis stârnit de Petru cel Mare şi propovăduit de

veacuri, vis încă neîndeplinit ; Bizanţul. Un alt vis care speră să se realizeze este ca toate drumurile care duceau la Roma”, să ducă acum la Moscova.

Comuniştii care mizează pe poporul rus, i-au făcut mereu să viseze cum le prorocise tătuca Ţarul, indiferent unde se aflau în una din zecile de stepe sau undeva în ' pohod na Sibir”. Pentru ei visul este o realitate, iar realitatea un vis urît.

Poate că visul lor s'ar fi îndeplinit, dacă ei nu se mâncau ca şobolanii între ei – ceea ce nu arată altceva decât incultura şi stadiul în care se află chiar şi astăzi şi dacă fiii Europei nu i-ar fi oprit, jertfindu-se şi căzând la datorie, tăvălugul lor totalitar ar fi ajuns să se rostogolească până pe coastele Atlanticului.

Bruta din Răsărit s'a dezlănţuit, şi-a arătat adevărata faţă, adevărata intenţie, care i-a speriat până şi pe proprii aliaţi, de care au fost nevoiţi să se despartă.

Acum comuniştii, de toate insuccesele lor în lume, îi fac răspunzători pe capitaliştii-fascişti americani.

Pe Germani, cu care şi-au dat mâna şi-au împărţit lumea după cum au avut nevoie, i-au distrus, iar pe Hitler l-au dat la gunoi.. Au rămas doar partenerii ulteriori. Şi-au găsit „Idioţii utili” care să le spele păcatele şi care şi-au deschis ochii ca şi căţeii din poveste. Acum au nevoie de germani, nu ca popor, ci de mâna lor de lucru şi de tehnica lor. Ei vor să se împodobească iară cu coroana de lauri a „Victoriei” fie ea numai socialistă, căci asta ajută la ceva în propaganda lor. Ei încearcă să acapareze Europa, scop în care ştiu că trebuie mai întâi să aibe ermania în întregime, nu numai o parte îndoctrinată.

u degeaba sovieticii trimit tocmai în Germania, în mod regulat, Personalităţi politice – ideologice, care să lămurească poporul german. s U e* căţeii lor care le fac toate pregătirile, bineînţeles Moscova Portând toate cheltuelile. Cel mai concret caz este faptul ca m 198-. Ca 50 de personalităţi sovietice au ţinut în Republica e era cfp 200 de conferinţe cu diferite teme, unde au fost i nvit Germania peste 2 f. c¯ndva buni colaboratori. Pub Uc]

<„ “s* ,n a'

„nîulează chiar dacă sunt îmbrăcaţi în piele de oaie, tot lupi rămân On ce ^r face şi on cum ar dori să se prezinte, ei nu pot să nu-şi dea u neue şi să se desconspire. Iată un caz concret cu o astfel de personalitate care are ceva de spus în politica moscovită şi este astăzi unul dintre oamenii de încredere ai lui Gorbaciov, noul şef al elicei moscovite. . . . .

Cazul s a petrecut în luna Octombrie 1977, în München, capitala Landului Bavaria, la casa Artiştilor (Kunstlerhaus) cu ocazia unei conferinţe cu tema „Problemele actuale ale politicii de destindere” ţinută de Ministrul Sovietic Zamiatin, Director General al Agenţiei Tass, pe atunci aflat într'un „Turneu de discursuri” prin Europa.

Participanţii erau numai persoane cu o invitaţie specială, recomandată, dintr'un cerc închis.

După discursul citit, care a fost de foarte bună calitate (sovietică) uns cu toate grăsimile posibile şi parfumat excelent, desigur înregistrat pentru a fi transmis şi la radio Moscova, au început discuţiile cu întrebări şi răspunsuri. Un emigrant rus, cu numele de Wischinewski, care făcuse rost de o invitaţie şi lua parte la discuţii, a spus următoarele

Am fost 12 copii, 8 dintre fraţii mei au fost executaţi în timpul revoluţiei din Octombrie 1917, ori şi-au lăsat viaţa în vreun lagăr de exterminare din Siberia.

Răspunsul Ministrului, Directorul General al Agenţiei Tass, a venit prompt, fără ezitări :

„Îmi pare rău că nu aţi fost al nouălea !”

Fără comentarii suplimentare, cu toate că presa locală, care participase la expunerea arătată a făcut comentariile de rigoare (Bild – Miercuri 12 Octombrie 1977).

Secera şi ciocanul au rămas semnele heraldice ale ţărănimii şi muncitorimii înfometate, înconjurate de lozinca atât de răspândită din Manifestul Comunist”, în scriere chirilică.

Republica Socialistă Federativă Rusă, era prezentă numai prin iniţiale, desigur tot chirilice, însă „Steaua” avea numai patru colţuri şi nu cinci ca aceea din zilele noastre. Se vede treaba că acei din conducerea sovietică de-atunci, în fantezia lor, priveau revoluţia înfăptuită ca pe o victorie ce se va reflecta fulgerător asupra celor patru puncte cardinale în acelaşi timp.

Astăzi steaua are cinci colţuri, pentru fiecare continent câte un colţ, lucru important prin includerea lor în strategia revoluţionară. Dacă ar fi

«nerat, cât de rapid se va desvolta şi al ŞtiUÎsor a/ajuns o putere mondială, azi stema lor ar fi aXX 51 Căt de colturi De vină era Stalin, care era anti-sioX Slgm*ă §Ta lu‘'de mai tâfZiU era evreică' el nu a P«ut să-! sufere' 3?/°^ C* 2biţile siomştilor de a avea un stat al lor şi au fost ajutaj du X” Snci când în Germama nu le-a reuştt revoluţia, ba din contră laXre venit Adolf Hitler Acesta era, după cum se prevedea, un anti-sZ deschis, pnn întregul său program arătat în lucrarea Mein Kampf

Astfele că evreu crezând că iniţiativa venea din partea lor, grupările adunate la un Congres la Londra, declară „Războiu' Germaniei, adică poporului german şi nu lui Hitler la 24 Martie 1933, nici după două lui de la preluarea putem decătre Hitler.

Evreii erau răspândiţi în întreaga lume, o patrie proprie nu aveau, iar palestina, ţara lor de baştină şi ţara făgăduinţei, era un protectorat dat de Naţiunile Unite, Marei Britanii. Ei fac o „Declaraţie de Războiu care este publicată în cunoscutul ziar londonez „Daily Expres . Voi reveni asupra acestei probleme destul de spinoasăă, dar care trebuie neapărat dezbătută.

Stalin şi acoliţii săi nu se ocupară prea mult de viitorul evreimii, sau au sfidat interesele lor trezindu-se în faţa faptului împlinit când fără a fi întrebaţi, a fost declarat noul Stat Israel. Mai mult, în Uniunea Sovietică încep depunerile pe scară largă a cererilor de emigrare în Israel. Cine pleca ? Tocmai acei pe care ei îi crescuseră, toată Inteligenţia lor care lăsau totul, casă, serviciu, stare socială, plecând în ţara făgăduinţei, fără să ştie ce-i aşteaptă. Un nou fenomen la care sovieticii nu se aşteptaseră. Aceştia nu voiau să intre în maşinăria NKVD-ului, cu toate că acest aparat de stat era ocupat mai bine de jumătate – conducere şi anchetatori – de evrei. Aceştia nu erau evrei de calitate, ci doar acei care-i ajutaseră şi aveau mâinile murdare de sângele nevinovat al milioanelor de fiinţe distruse pe imensa Golgotă Răsăriteană şi Nordică dintre care nici evreii nu lipseau.

Acesta este şi motivul pentru care Stalin, până la moartea lui în Martie 1953, a ordonat din când în când câte un mic progrom anti-semit cu pohod na Sibir”, care a fost mereu executat. Asta ca să nu fie daţi uitării cei ce credeau prea mult în democraţia occidentală.

Nici tehnică superioară nu au avut, căci mai toate capacităţile tehnice fuseseră băgate în maşinăria NKVD-ului în perioada anilor 1936-1938 după aceia. Noii tehnicieni, ieşiţi de pe băncile şcolii sovietice nu aveau nici experienţă de lucru şi nici experienţă internaţională, nici n\acar posibilităţile de a se specializa prin manuale. Totul se reducea la ucarea prin şedinţele de Partid.

1 ehnica au furat-o pe unde au trecut şi au adus imediat şi mana de lucru Pecializată şi ieftină, aşa că numai după scurt timp au ajuns unească proştii prin ştiinţa lor şi a celor din ţările lagărului soci

. . „Snutnik”. dar nu au SPUS câ acesta era făcut .
Ee na “ specialişti germani sau din ştiinţa acestora de
care mcfodată şi nicăeri. Nu pomenesc nimic de
experienţele făc. pomenit niciod ş germanl. pentru prima dată e
Octombrie 1947’în Kazastan, cu o distanţa de 350 Km. Nu
au pomenit 2”acest poligon de lansare a fost făcut numai cu
mâna de lUcru a Xnierilor germani şi japonezi care nu şi-au
mai văzut niciodată patfla for Niciunuf dintre ei nu a fost
eliberat, din contră, toţi au fOst condamnaţi la pedepse între
20 şi 25 de am şi transferaţi numai în lacăre de decimare din
Regiunile Nord Polare. Acolo au lucrat în mafe parte numai la
construcţia Căii Ferate Nord Polare. De trăit au trăit şi
vegetat în lagăre noi, fără o organizaţie cat de mică
administrativa Despre acest lucru şi alte fapte sovieticii nu
vorbesc, iar dacă trebuie să răspundă unor întrebări de
acest fel, spun scurt pe doi : „Totul este o provocare contra
paşnicei Uniuni Sovietice.

Au sperat să ajungă primii pe lună, şi cu toate că
posedau combustibilul solid înaintea americanilor nu a fost
invenţia sovietică, ci a urnii specialist german, care a lucrat
pentru ei şi de care au avut grijă să se simtă ca în sânul lui
Avram. A fost eliberat şi a trăit în Germania Federală unde
a primit din partea Statului Sovietic (NKVD) o pensie de
5000 de dolari americani pe lună. În luna Martie-Aprilie
1961 se afla la Bucureşti, apoi a lucrat împreună cu
specialişti sovietici, la rafinăria Brazi şi a locuit la Hotelul
Lido, unde avea o cameră alăturată cu cea a inginerului
Bernhard Glockner propietarul Firmei cu acelaşi nume din
Kriegerstr. 1 B – 3000 Hannover – Republica Federală
Germamia. Dolari nu-i dădeau sovieticii degeaba, el avea o
înţelegere scrisă că nu va lucra niciodată pentru interesele
americanilor sau alemanilor occidentali. Totul fusese
aşternut pe hârtie negru pe alb şi el ştia că mafia Moscovei
era destul de lungă, ca să-l ajungă peste tot. Ii era tare
frică înţeles.

Nenorocirea cea mare pentru sovietici a fost că deşi
Gagarin a făcut inconjurul pamântului, nu au putut să fie
primii pe lună. Aceşti afurisiţi de americani le-au încurcat
treburile astfel că ei au pierdut orice interes de a mai
cobori pe lună, ca şi vulpea din fabulă, „strgurii erau prea
sus pentru ea, deci îi erau prea acri.”

Acum se învârtesc tot timpul în jurul pământului, poate
găsesc *o* uliţa spre a-şi înfăptui un vis de veacuri. Dar nici
acum nu au avut imştea să viseze, căci au fost treziţi din
somnul lor de ştirea că un ca^italist american a părăsit pentru
totdeauna sistemul nostru

' Le frumos ar fi fost să fi plecat şi americanii cu el,
astfel nu i-af

d NKV şi nu a vorbit niciodată însă a dat d
e D. mersit e
c V.2 făcut şi americanii la 3 Octombrie c
u au doi 1945 înaintea sovieticilor pe o n
c ani distanţa de 240 de
Experienţa Nevada, deci km.

inai deranja[nimenl în mUnca lor de reeducare, în stilul lflain fonld^sPiraţia Î.Co“PoZiţia artlStlCă' redau Prea bine conceptele politice urmărite, schimbând prin simboluri heraldice fosta emEă ţaristă a Rom ano vil or.

■ Ifl locul coroanei, un potir (pentru vodcă), în locul celor două capete de vulturi agresivi, două fascii cu securea (poate noul simbol al

■ Dictaturii proletariatului).

Laurii victoriei revoluţionare încoronează tema veche şi tema nouă simbolul teroare! roşu, a propagandei fără de scrupule comuniste- bolşevice moscovite.

Ce bine ar fi să se facă deosebirea în timp şi istorie, iar prin aceasta o elucidare a stării de lucruri în sine. Fasciile şi Fascismul au fost şi sunt legate de Era Romei Antice ca şi cea a zilelor noastre, ca simboluri de onoare pentru magistraţi, consuli, dictatori, senatori, – steagurile de atunci –, egale cu drapelele noastre colorate de azi.

Mănunchiul strâns de nuiele în jurul securii, arată puterea totalitară ideologică a sistemului care a dus la decăderea acelui imperiu şi cu el a Romei Antice, ca şi pe cea a celui care şi-a zis ' Duce”.

Cât priveşte umanitatea, egalitatea, drepturile omului, teroarea sau sclavagismul, din Roma Antică şi cea de azi, nu au făcut împreună atâtea victime umane într’un timp de secole, câte a făcut acest sistem Comunist-bolşevic- fascist sovietic, numai în scurtul timp de câteva decenii. Ar fi păcat să-i dăm uitării tocmai pe cei care i-au ajutat, intr'un fel sau altul, să ajungă unde sunt, pe „idioţii folositori” şi rechinii afacerişti.

Pleava societăţii şi lingăii de blide ies la plimbare ca păduchele în frunte, formând comandouri de luptă sau fronturi de eliberare, toate în ambalajul roşu. Această ambalare fiind singura lor şansă de-a primi vreun post conducător, de trântor, dar bine plătit din ajutoarele şi subvenţiile frăţeşti – dirijate – , ce sosesc şi se întorc pe aceleaşi drumuri care duc şi vin. dela Moscova.

Neoamenii de atunci şi neoamenii de azi şi-au dat întotdeauna mâna, sau insultat oficial, s'au îmbrăţişat public şi în umbră, şi-au făcut împreună afacerile cele mai murdare, pe spinarea şi din sudoarea milioanelor de proletari internaţionali, căutând care mai de care cum şi în ce fel să-şi înşele adversarul.

Lictorii Romei-antice au dus fasciile aprinse pe drumurile istoriei ^nrite de ei, lăsând pentru urmaşii lor o cultură şi o

civilizaţie demnă de admirat, la care se închină o lume întreagă. Ei s'au mândrit atunci ca şi nrmaşii lor de acum cu stemele şi semnele lor heraldice pe care le au cut şi le-au lăsat istoriei. ....

ovieticii, comunişti-bolşevici l-au omorit mai întâi pe u i Komanov, ca să-i poată fura „Stema", au furat simbolurile heraldice ale

. cu care nu au nimic comun au furat simboluri! Sicî ale iacobinilor francezi şi Iacobinilor italieni, cu a câro evoluţie au şi mai puţin de-a face, dect au omont şt au furat chtar din primele minute ale preluării puterii supreme.

Au făcut revoluţia spre a elibera clasa muncitoare de sub jugul asupririi au „eliberat" popoare şt naţionalităţi – spun ei –, dar Ce nu spun este că au distrus ce a fost civilizaţie şi cultură trecându-i pe eliberaţi" prin maşinăria diabolică a NKVD-ului şi prin lagărele de exterminare umană. Astfel au făcut ceeace nimeni nu a putut face înaintea lor în aşa scurt timp în întreaga istorie a lumii ; au făcut să dispară numai în câţiva ani, civilizaţii şi culturi, cărora le-au trebuit sute, chiar mii de ani, ca să ajungă la strălucirea pe care au atins-o.

Ce-ar fi rămas din strălucirile Bizanţului sau din Occidentul mult râvnit dacă aceşti „struguri" nu ar fi fost pentru ei la înălţimi prea mari sau prea „acri" pentru gustul lor ?

Ei totuşi speră o „Revoluţie Mondială", uitând însă că fermentarea internă este aşa de avansată încât ori şi cine o poate realiza văzând cum şobolanii diplomatici, crescuţi şi cultivaţi în serele lor, înalţi ofiţeri din armată şi NKVD, oameni de ştiinţă, scriitori şi intelectuali – oricine poate – fug, părăsesc corabia care se scufundă încetul cu încetul în marea de sânge pe care ei însăşi au alimentat-o.

Comuniştii moscoviţi se mândresc cu tehnica fărurită şi în ea le este speranţa, uită însă, sau se fac că nu ştiu că acei tehnicieni care i-au dus pe drumul tehnicii moderne, nu mai sunt, – au murit – iar alţii n'au prea mai crescut. Ei erau aceia care supravieţuiseră, le fuseseră şi le-au rămas inamici, chiar dacă au lucrat pentru ei, forţaţi de împrejurări şi soartă.

Comuniştii-bolşevici nu sunt capabili şi nici nu vor fi vreodată să creieze ceva atâta timp cât tehnica şi ştiinţa sunt trecute prin şedinţele de partid sau prin propaganda şi lecturile marxismului ideologic.

Nici propaganda sau demonstraţiile interne sau externe

pe care le subvenţionează, mai ales acele care sunt purtate sub lozinca „Lupta pentru Pace”, în care ei nu cred, nu le vor aduce succes. Pacea pe care o propagă trebuie trecută mai întâi prin foc şi sabie, cu vărsare de sânge, prin revoluţia proletariatului mondial, pe care îl exploatează în orice ocazie şi cu tot felul de metode.

Există oare un singur calapod de cismar, pentru toate mărimile *1* Nu. Deci oamenii nu sunt şi nu pot fi la fel în ceeace priveşte intelectul, constituţia fizică, ideologia ori civilizaţia şi cultura, dar toţi sunt făcuţi din carne şi oase şi fiecare are un suflet care nu poate fi îndoctrinat cu ideologia marxist – leninistă nici în zeci de mii de ani.

Drumurile spre Roma noastră actuală sunt mai bune şi mai frumoase, pe ele se duc şi se aduc, merg sau vin, produsele bunăstării omeneşti a timpului. Drumurile ce duc şi vin dela Moscova aduc sudoarea cu mirosul acru al mizeriei, zumzetul milioanelor de oameni amărâţi, din t°ate

•Ie marelui imperiu, cărora sistemul comunist-bolşevic le-a luat c° ™tea şi le'a Prevăzut odlhna de veci în Pământul îngheţat şi Ubert tor de Pe în^derea nesfârşită a Golgotei Răsăritene fle^mieni în curând ziua când fiecare dintre noi va ajunge în faţa

; Storului Suprem, unde va trebui să răspundă de faptele sale, bune Jud i săvârşite în timpul vieţii lumeşti.

Sanre,i vor ajunge să răspundă cândva şi în faţa judecătorilor

U testi Pe pântânt şi în lumea noastră. Acuzatorii vor fi pânianalităţîle subjugate şi milioanele de cetăţeni fără de nume asasinaţi naţiona tnJ bună starea unora şi nicidecum pentru bunăstarea clasei SiStelT1toareF pe care vor să o reprezinte şi în al cărei nume vorbesc. Obolul încadrat cu secera şi ciocanul şi aşezat în aşa fel încât S h lurile Romei Antice să păzească simbolul puterii cu care s au s..°r ei Cei de azi, se ştie că acest simbol va fi şi este cel al justiţiei fulare cea care-i va trage la răspundere.

P°P desminţire nu îşi are rostul, simbolurile heraldice şi sensul lor

n sunt arhicunoscute şi nu se pot înlătura fără a lăsa urmă. Iar iSt°ele şi crimele lor sunt documentate cu toate datele istorice necesare, hvrate chiar de ei, fie ele scrise sau nescrise.

Este bine să se ştie că acei ce numesc pe alţii fascişti şi îi desconsideră sunt în fond adevăraţii fascişti care se ascund sub masca comunismului-bolşevic. Deci, fiecare trebuie să ştie că fasciştii şi purtătorii fasciilor (simboluri de care s'au servit pentru a influenţa pe proşti în secolul al XX-lea) au

fost tocmai conducătorii criminali ai revoluţiei comuniste-bolşevice în frunte cu Lenin, Trotzki, Stalin şi Compania.

După atâtea noutăţi interesante, ar fi bine să ne întoarcem de unde am rămas, ca să nu pierdem firul ideii propuse.

Din 1919 şi până în 1927 contigentul noilor lagăre se compunea în mai toate păturile sociale, după cum urmează :

a) Aristocraţia rusă.

b) Fucţionarii şi ofiţerii imperiului ţarist.

c) Reprezentanţii clerului alb şi negru, dacă au refuzat sa şi sutana. u

d) Toţi locuitorii mănăstirilor, călugăriţe, călugări, sihaştn, rfuzat să părăsească tagma din care făceau parte.

e) Membrii diferitelor secte şi religii. ¿acestea sunt

1) Toţi cetăţenii care au făcut parte din NEP – Nepam nomice sj.au toate persoanele care în timpul perioadei – noii po 111 1 Mihail deschis magazine particulare) – astăzi noua iniţiativă orbaciov. se mai putea

0 Orice membru al proletariatului zdrenţur0S,^ recidiviştilor'. ePăda de crimă, furt, incendieri, era trecut în rândul recidi

Misiunea administraţiei acestor lagăre era de-ai pune pe aceşti detln ,a mZ în aşa fel încât niciunul să nu supravieţuiască pedepsei pri J ■dect de a nu mai trebui să fie eliberaţi Totuşi în tot timpul detenţiei 1 Îebuiau să-şi aducă contribuţia cerută de noul regim la construirea de locuinţe (barăci) pentru viitoarele şantiere de şosele, la exploatarea de păduri, chiar la un fel de construcţii de cai ferate.

Cu începutul primului cincinal ei şi-au dat seama de importanţa deschiderii de noi rezerve de zăcăminte situate în îndepărtatele teritorii ale URSS-ului, care fără muncă forţată, nu puteau fi exploatate, deoarece muncitori voluntari nu s ar fi găsit să lucreze în condiţiile climaterice atât de nefavorabile. Cele mai dificile în astfel de regiuni, erau transporturile şi aprovizionarea.

în acelaşi timp ei recunoscură şi un alt aspect practic al misiunii lor, şi anume că omorîrea sistematică trebuia imediat oprită.

Abia acum şi-au dat seama că cei arestaţi nu trebuiau omorîţi pentru că stăteau în calea revoluţiei, ci trebuiau să trăiască şi să muncească cât puteau de mult spre a aduce un randament cât mai mare economiei „Statului' prin mâna ieftină de lucru. Pentru soluţionarea acestei probleme fuseseră aduşi experţi, care au rezolvat totul în interesul

statului şi al conducerii.

Pe lângă deţinuţii puşi la extragerea zăcămintelor sau la construcţii industriale în cele mai îndepărtate regiuni, era nevoie şi de specialişti şi muncitori calificaţi. Cum însă în URSS era o lipsă acută de mână de lucru calificată, chiar o raritate, aceste cadre noi trebuiau instruite în lagăre, muncind. Nevoia mâinii de lucru a dus însă la o nouă concepţie politică, care cerea schimbarea poziţiei ideologice şi aplicarea unui regim mai omenesc, după situaţie. Asta era o parte a medaliei. Cealaltă parte a medaliei era că noul cod penal prevedea condamnări mari, majoritatea de 10, 15, 20, 25 de ani. Cu cât erau mai îndepărtate centrele de exploatare şi şantierele industriale, cu atât trebuiau aduşi mai mulţi deţinuţi dintre cei care primiseră astfel de condamnări, iar Tribunalele şi NKVD-ul aveau destul de lucru.

Această desvoltare cerea însă o nouă organizare fundamentală a administraţiei lagărelor, ceeace s'a şi întâmplat la 10 Iunie 1934 când a fost chemată la viaţă noua organizare a GULAG-ului. (G.U.L.A.G. – Glawnoe oprawlenje isprawilteno-trudowych lagerei i trudowych kolonije pri NKVD) – în româneşte : Centrala administrativă a lagărelor de reeducare şi a coloniilor de lucru pe lângă NKVD – (MWD).

GULAG-ul a fost organizat în zece direcţii administrative :

1) Politică.

2) Cadre.

3) Speciale : trei grupe speciale = Securitatea, însărcinarea operativa, supravegherea informatorilor.

) Paza lagărelor de condamnaţi (WOCHR)

5) Statistic şi Administrativ. – Deţimjţi şantierelor. [8] » creerea

[5] 6) Cultură şi educare (Reeducare).

7) procuratura GULAG.

8) Tribunalul.

9) Administraţie şi economie.

10) Serviciul sanitar.

În afară de cele zece Direcţii administrative subdirecţii în cadrul GULAG-ului : ’ [1] existau alte 12

1) Aprovizionarea.

2) Inspecţia.

3) Planificarea.

4) Finanţe.

5) Transporturi şi comunicaţii.

6) Tehnica.
7) Forestieră – păduri.
8) Minierit.
10) Construcţii.
11) Industria generală.
12) Serviciul veterinar.

Odată cu înfiinţarea GULAG-ului, se efectuează două schimbări fundamentale privind importanţa muncii forţate cât şi cea politică şi economică, care făcea, ca şeful administraţiei politice să nu mai fie direct subordonat şefului GULAG-ului (Ministerului de Interne) ci direct Direcţiei Organizatorice a CC a PCUS. A doua modificare adusă era aceea ca şeful GULAG-ului (Natschalnik GULAG) devenea din acest moment prim-locţiitor al Ministrului de Interne al URSS-ului şi totodată NKVD^MWD^)[6] P[atrU] Direcţii din Centrala Administrativă din cadrul

1) Centrala Administrativă pentru localităţile de ispăşirea pedepsei (Lagare, închisori şi colonii).

3) Q[Cntra]^[a] Administrativă pentru prizonierii de război şi internaţi.

4) ^^[ntra]la Administrativă pentru construcţia de căi ferate.

Dire[entfala] Administrativă pentru construcţia de căi rutiere, teritori^ [Subordona]t GULAG-ului erau : Lagărul – (în traducere) – Un numitelor [num]^[r] de lagăre după nevoie, care erau de sine stătătoare

Inch' P '■ Direcţia de lagăre şi lagărele-puncte.
de luc[S 6 norma]^[e] Şt închisorile cu „regim special', ca şi coloniile Bespn amintite în special Coloniile pentru copii GULAr[1711]^) [urm]^reau evoluţia cronologică a diferitelor perioade ale Persoana această privinţă s a scris destul de mult de către
care l[e]. [Care au avut] alte surse şi posibilităţi de informaţie decât mine, anii de^ [adunat] cu mari greutăţi şi care constituie activitatea mea în [a]găr. M'am mărginit să redau doar începutul perioadei e
, [A, 19]17 cu terminarea la circa 10 am după sfâr^ dinainte şi de după *191* [Cu toate] acestea ele mai sunt [şi v]
celui de al 2-lea război [cu mici] modificări [în apli]
mai fi valabile am *m. !* [fflodernă a] timpului.

directivelor, în concor GULAG-UI avea subordonate 600 de centre În perioada arătat. ' [{ wate] numerotate de la 1 l[a]

[6Oo]
SÎÎiS'i*“ * o'”'„[1'fM] *[care] „[putea] “[s,a Îfl] v^^TcSorZSVswdiferiî

interpretat de experţii occidentali putl.ca.u 5. Morma.i. ca s, din dme oficiale (publicate de anumite instituţii Internaţionale) le.ai] anreciat intre 9 şi 30 de milioane.

PDateÎe avute de comitetul de grevă din Workuta au fost dezbătute în lagărul nr 2 mina nr. 7, cu conducerea comisiei guvernamentale a Comitetului Central al P.C.U.S. şi a Sovietului Suprem al Uniunii Sovietice, condus de Generalul de Armată, locţiitorul Ministrului de Interne, membru supleant al CC al PCUS, Maslinkow şi locţiitorul său Procurorul General al U.S., R.A. Rudenko, împuternicitul Guvernului Sovietic. În aceste convorbiri, care au avut loc pe data de 26 Iulie 1953 era vorba de peste 42 de milioane de fiinţe omeneşti pe care trebuie să-i împârţim în mai multe grupe : deţinuţi politici, deportaţi-politici, familiile acestora deportate sau cu domiciliu obligatoriu, deportaţi obligatoriu sau voluntarii deţinuţi de drept comun, coloniile de muncă, coloniile de copii, închisorile politice speciale, deţinuţii speciali din lagărele 0” – osebi – (speciali), internaţi în spitalele de psihiatrie, împreună cu familiile acestora. În categoriile amintite nu au fost menţionaţi acei care, din cauza „originei nesănătoase” nu fuseseră încă deportaţi sau condamnaţi dar aveau domiciliul forţat, până la lămurirea situaţiei lor definitive. Unii au fost obligaţi să locuiască astfel, chiar şi 20 de am, timp în care copii lor nu aveau voie să înveţe în şcoli superioare, etc. Toţi cei ai căror părinţi sau chiar bunici, fuseseră încadraţi în grupul „culacilor”, imediat după revoluţia din 1917, aveau menţiune specială în legitimaţia lor, pentru ca Miliţia să le cunoască originea şi ştiau că drepturile le erau restrânse.

O ţară minunată, dar cu legile şi golgota ei de suferinţe.

La moartea lui Stalin cel puţin 25% din populaţia URSS-ului se afla în lagăre, în colonii de muncă forţată, deportaţi, cu domiciliul obligatoriu sau mutaţi în altă regiune – fără dreptul de a o părăsi decât cu ° realitate CU Care am fost înfruntaţi şi, pe care o lagăr mai llorchiar Ş1 acol° la Workuta. Pe lângă deţinuţii din ele împărţite IÎXT MW^' ^P^ NKVD’ ! epoleţi şi MGR m '< WD’ recunoscuţi prin albastru la şepci şi vopsit. ’ eP° e^U verzL în fond acelaşi drac, numai diferit

.. se puteau număra pe degete şi aceştia erau functinn, C1^îui tehnic superior de la mine şi din întreprindea recrutam sefV1Se ofiţerilor sau ale reangajaţilor militari. Restul erau foni fa*111*- eliberaţi, deportaţi sau cu domiciliu obligatonu. Da ei eX du d sV la caz la caz, se puteau deplasa după cum aveau voie, într'un

ub Lru ce se întindea de la 10 kilometri, la maximum 250 km P efiflf ir cu aprobare specială.
deS\ ioritatea erau în lagăre (regiuni de lagăre), care purtau numărul de
i 300 cu foarte mici diferenţe. Toate aceste lagăre intrau în grupul ia 1 la o âşa ziselor „teritorii îndepărtate” ale URSS-ului. Nordul lagâre tat Regiunea Polară Europeană, Regiunea Mării Albe şi CareEa, îudeparr siberia de Sud, Orientul îndepărtat, Insula Sahalin,
Insuluie jjagadanul, Regiunea Polară asiatică în trei părţi etc.etc KTtShCsonle normale erau ocupate în majoritatea lor de criminali nCU1 ti care îşi executau pedeapsa şi nu mai puteau fi băgaţi în recidiviŞ^ special, din cauză că erau periculoşi chiar şi pentru
lagăre c existau închisori „cu importanţă specială“, în care erau
NKVD-IŞ ecialişti străini, care nu doreau sau – nu mai doreau – să închişi sp sovieticii. Printre specialişti trebuiesc neapărat amintiţi, colabOpurile din care făceau parte şi se selectau între ei : tehnicienii dup rhete specialiştii în combustibil, diferitele grupuri de oameni de „•' l din’ramura atomo-nucleară, specialiştii în aeronautică, chimie,
¿”A de suprafaţă, submarine, electronică, electricitate, armament, “xÎile sintetice, fibre de sticlă, industrie grea, industrie uşoară, petrol, “ZiT^s^ti trebuiesc împărţiţi la rândul lor în două CatD °cei care n'au colaborat cu sovieticii şi nici nu au avut de gând să colaboreze , unii dintre ei ne voind să înveţe nici minimul de vocabular

2) Cei care în majoritatea lor fuseseră deP0^ ^¿^nacTcole^v în faţa faptului împlinit să colaboreze con orm . expirarea
sau individual pe un termen de 3 pană ■ „nii au acceptat,
contractului, sovieticii l-au prelungit automa , 25 de ani de un
alţii nu. Cei din ultima grupă au fost condamnaţi special O.S. Tribunal MiEtar, sau civil, dar majoritatea e acuzaţi de (Troica), fără să mai apară în faţa unui ju e ' acEşti oamem spionaj, conform paragrafului 58/6-1. A ev_ refuzaseră categoric prelungirea contractului e regim special' din
O altă grupă de închisori erau cele P01 cea ¿¿n Wladimir, care mai cunoscută o putem aminti p pUtem adăuga

Alexandrowskaija. La aceste închisori cu reg i$_{peciali}$), care, după Şi cele două lagăre speciale „0 – $^{oso'}$ ^{11} .’ $_{ffla}$i mulţi ani, existau informaţiile adunate de mine într un r st

• .1 5-lea, adică şi după moartea lui Stalin la chiar la sfârşitul^ecem^l au apărut. după reabilitarea lor de cât 5 Martie 1953. Din aceste 1^.. dispărute cu ani în uriM Hruşciov şi Co., dela familiile lor.
fără a mai aveavre°1re era ţinută secret. Chiar în centrala GULAG- Existenţa acestor iag sau numărul persoanelor sau cu
ului nu exista nici o ţinut _fl mare taină 0 maşinărie

alte date necesare , ele şefuiui NKVD-ului. Datele le cunoştea numai

*'fost "zulBerii *care ' sigurM,i „ > pSi« "" * '"Şi" !ecre"'*

desconspirate Hr^u văd ce i-ar determina pe stăpânii de azi, să renunţe la ele şi să ie

Unul ar fi fost în regiunea Ural-2, cu punctul de plecare din localitatea Rriiskowaja (Permsky Oblst). Al doilea în Buryaskaja ASSR – Siberia, cu punctul de plecare Bichura.

După cum am scris mai sus, de existenţa lor ştiau foarte puţini şi nimeni nu ar fi îndrăznit să cerceteze situaţia vreunui prieten dispărut, care înainte fusese vreo personalitate politică sau militară. Arestaţi, acuzaţi şi condamnaţi, chiar multora din cei eliberaţi de Hruşciov li se făcuse o pomană deoarece prin sentinţă fuseseră condamnaţi la moarte şi oficial executaţi.

NKVD-ul avea însă legile proprii, cel puţin până la arestarea lui Berija, căci din cercetările efectuate s'a dedus că anumite persoane care avuseseră posturi înalte de conducere, fuseseră amestecate în afaceri sau convorbiri dubioase, deci puteau fi trase oricând la răspundere, chiar dacă trecuseră încă 10 sau 20 de ani de atunci. Cine poate cunoaşte toate dedesupturile şi interesele NKVD-ului ?

Cei închişi în aceste două lagăre nu aveau niciun fel de legături cu lumea exterioară, indiferent de situaţia avută înainte sau de condamnarea primită. Orice legătură era interzisă din prima zi dela intrarea în lagăr.

Cât de mare este numărul închisorilor cu regim normal sau special, nu se ştie, dar el se poate deduce din numărul mic rezervat special între 300 şi 350 în statisticile NKVD-ului sovietic.

Cât priveşte coloniile de lucru, li se atribuia numai o importanţă locală, de teritoriu sau regiune. Ele au fost înfiinţate acolo unde era nevoie de o reconstrucţie rapidă, în general numai în teritorii ce au avut su ent de pe urma războiului. Cei din aceste colonii nu erau ' ei făcuseră numai

mici infracţiuni, pentru care fi fost T am' iar transP°rtul lor într'un lagăr de muncă nu ar
erau ce^utA h r ?anSPOrtarea dela tribunal şi până într'un lagăr
unde CoZ bçTe mBnCă' PUtea dura -tre 3 şi 9 luni.
internaţi comi1 lmPOrtaJliă Union ală" „erau acele lagăre în care erau
ternaţi copiii nesupraveghiaţi" (Besprisorniţe Detjii).

Jn această ordine de idei trebuie făcută o mică remarcă , n introdus în ultimul timp variante de educare ani n °ccident Sovietică, cu învăţători sau profesori de stânga luâLTl^ U"Uaea deal Pe Makarenko ! Este vorba de acelaşi MakareÎkl °del Şi preamărit în ţara sovietelor datorită succeselor sale J fost copiilor vagabonzi. resociaizarea

?e această temă se face multă propagandă, s a scris şi se vn h foarte ffltilt de uimitoarele metode Makarenko" ce se nor ?Îe?te Poemul Pedagogic" sau „Steaguri pe turnuri". Chiar şi de moartea 1S « vorbea cu mare discreţie prin lagăre, căci Anton Se^n Makarenko (1888-1939X a fost unul dintre ultima de pe lunga listZdJ curăţire efectuata de J.V.Stalin, cu ajutorul NKVD-ului, una din primele misiuni delicate ale lui Benja. r

Pedagogii care-l preamăresc pe Makarenko nu au fost niciodată în URSS, sau dacă au fost în vizită au fost conduşi de însoţitorul obligatoriu de turişti, care în fond este un NKVD-ist,(altfel nu i s ar fi îngăduit să lucreze la oficiul de turism). Pedagogii din occident care se duc după astfel de teze fac enorma greşeală că, orbiţi de strălucirea propagandei comuniste, nu văd realitatea din interiorul marelui imperiu sclavagist. Ei se fac vinovaţi în acelaşi timp faţă de compatrioţii lor, faţă de lumea liberă, faţă de viitorul copiilor lor.

Toţi cei care am fost şi am trăit în lagărele din Uniunea Sovietică, indiferent de naţionalitate, care am văzut sau care am avut de-a face direct sau indirect cu astfel de oameni, din foştii copii crescuţi şi educaţi în spiritul lui „Makarenko", putem evalua această greşeală.

Din spusele lor sau ale celor din anturajul lor sau ale celor preluaţi în grupările lor sau în organizaţiile speciale de perfecţionare din lagăre, aceştia constituiau viitoarele cadre criminale.

Criminalitatea este amprenta sistemului Makarenko, foarte desvoltat în Uniunea Sovietică, unde este condus de o centrală bine organizată, împărţită fiind în patru districte bine definite.

Reşedinţele celor patru precum şi teritoriile unde îşi fac de cap, sunt : 1) Odessa, în care intră întreaga coastă a

MArii Negre până la Don, Basarabia, Ucraina de Vest, Ucraina Mare, precum şi o mare parte din Bielorusia. 2) Rostow pe Don, în care intră tot teritoriul Caucazului, Rusiei Europene până la Moscova, Uralul de Sud cu calea ferata Transsiberiană până la Omsk-Tomsk. 3) Wladivostokul cu întreaga Siberie în lung şi în lat şi 4) Leningradul, în care intră întreaga coasta » Mării Baltice, resturile din Bielorusia şi o fâşie din Ucraina ® °r,' Careha, întregul Nord cu Arhangelsk, Moscova, Kirov, Gorki p Şwerdlowsk, şi tot ce se află la Nord până la Workuta şi 1 la Sud până la Potma. Deci pe scurt o organizaţie criminală unaş a care întregul sistem nu ar putea exista, şi care ^«Xci dSe ' dacă are avantaje. Unii din conducătorii lor aveau _ „nraveghieze şi să răspundă de întreg teritoriu importante, putând *sa*lsp g „Ţaifl" celor din NKVD, prin încredinţat. Un procentaj. grupuri amintite sunt * cumpără anumite U bertaţ internaţionale. De exemplu, traficul de în afaceri criminale, naţ * se află în mana Unui grup caucazian stupefiante din intreag legături strânse cu conducătorii Z format în mare; din rfe de pe lraseele lungi. Pe lOxCOmOduc's se aduc stupefiantele şi tot ce se înglobează în această

1 > Drocunle sunt la ordinea zilei, iar sovieticii se droghează cu

AcesS grupe i se poate adăuga contrabanda cu lucruri de p ovemen^ă străini care intră prin marile porturi sovietice. Acest resort colaborează cu cele patru grupări amintite, răspândirea se face după principiul cererii şi ofertei.

Prin cele patru grupări se poate procura orice există pe această planetă indiferent că cererea este de natură aEmentară, textilă, maşini, servicii'sau posturi de serviciu până la post de Ministru sau Secretar de Partid. Ei au cel mai rapid serviciu din întreaga Uniune. De multe ori mărturiile ajung la destinaţie înaintea organelor de Stat. Organele politice sau de tendinţă politică fac excepţie numai dacă este în interesul lor.

Cât priveşte informaţiile politice, acest resort îl deţin evreii ; ei sunt la cişmeaua de unde curge totul. O bună legătură cu ei şi eşti informat la zi despre tot ce se întâmplă în lume şi te interesează.

În această problemă pot aduce un exemplu concret, din

care reies legăturile şi întregul sistem de transmisie în toate direcţiile până şi în cele mai îndepărtate colţuri. Martorii la procesul grevei dela Workuta, care fuseseră selecţionaţi, duşi şi aduşi la cercetări ori la tribunal, au fost expediaţi, după proces, în mici grupuri, cu etape lungi şi au ajuns într'unul din lagărele de carantină din Kasachstan. Acest drum cu întreruperile avute a durat câteva luni. Odată ajunşi, noii veniţi au fost cazaţi în baraca de carantină ca şi toţi ceilalţi cu care sosiseră în acest mare transport. Numai după câteva ore, şapte dintre foştii martori la procesul grevei din Workuta au fost găsiţi asasinaţi, fără a se putea prinde barem unul dintre asasini.

Nici aceşti criminali nu suferă şi nu admit trădarea, aceasta fiind pedepsită cu moartea şi în rândurile lor. Din păcate ei sunt măcinaţi de lupte interne sau teritoriale, din care cauză nu pot deveni o forţă care s ar putea dirija contra întregului sistem sovietic. Aici se potriveşte zicala : Noi îi lăsăm să trăiască, ei ne ajută să murim“. De aceea nu-mi pot imagina ce învăţăminte pot trage pedagogii occidentali din lucrările lui Makarenko şi dacă nu cumva fac acest lucru intenţionat, spre distrugerea unui popor şi a unei naţiuni.

Deci, „Coloniile' de lucru intră în grupa numerelor 350-499.

Mumerele déla 500 la 600, sunt date „şantierelor strateg »

a tot feM de lucrări de edificii, cum ar fi ■ r.T*[1]“ în care JSga-Don, centralele electrice, hidrocentralele „S ?[alamorr] *

Lce, centralele industriale strategice, industria mir, ! ' [Mllitare] “ Se spaţiali. 0« a. m.X[u]”“ “” „»„■« a< [ra]?[roa]se, silozurile de alimente strategice din [ărbune]' metale „lozurile de rachete, de armament terestru, aeronautic”[116] [Polare]' Construcţiile de căi ferate strategice, şantierele navale baîeE' submarine, întregul sistem de aprovizionare cu cobustibil-petroi [s]* [de] [etc] Toate sunt lucrări care sunt făcute cu mâna de 1E [g] «. l-e. -

[ató] „ [sclavi].

occidentali nu vor să creadă, iar serviciul de propagandă sovietic Í grijă ca jurnaliştii cărora li se arată cate ceva să nu sene prea mult [6] Cunoscute sunt în occident şi în lumea liberă nu atât numerele lagărelor ci denumirea regiunilor prin evenimentele care au avut loc în aceste lagăre ca, de exemplu :

501 construiau calea ferată Uhta-Workuta, iar 408 şi 502 lucrau la devierea căii ferate din Uhta-Workuta spre Salechard. De aici pe aceiaşi paralelă, până la vărsarea râului Jeniseij în golful cu acelaşi nume la Dudinka până la Norilsk. 505 construiau calea ferată paralelă cu

transiberiana Moscova-Wladivostok ; un plan proiectat de mult, dar nerealizat încă din cauza lipsii mâinii de lucru şi întâietăţii altor lucrări strategice. Odată cu începerea divergenţelor politice dintre URSS şi China, s'au accelerat aceste lucrări. Numerotarea celorlalte şantiere strategice este mai puţin cunoscută, deoarece ele intră în grupul şantierelor de lucru secrete, militare. Cei ce îşi termină pedeapsa, dacá supravieţuiesc, sunt reţinuţi pe loc cu domiciliu forţat. în general la construcţia unor astfel de instalaţii nu au fost folosiţi deţinuţii de origină nesovietică. Dacă totuşi s'a întâmplat, aceştia erau specialişti care au rămas acolo pentru totdeauna, indiferent cum, forţat sau benevol.

La construcţia de căi ferate strategice nordice din partea europeană a URSS-ului, au lucrat lagărele 501 – 505, unde au fost decimate contigentele de polonezi şi evrei din Polonia după ocuparea ei, bieloruşi, care se considerau mai repede poloneji decât sovietici şi primele contigente de ucrainieni. În 1940 au loc marile transporturi din ţările Baltice şi Basarabia. Cei deportaţi sunt trimeşi, ca şi grupul polonezilor sau al evreilor în Siberia, în regiunea lacului Baikal. Soldaţii din armata poloneză, consideraţi prizonieri de război, au îost imprăştiaţi în lagărele Swerdlowsk-lag, Viat-lag, Workut Stroi-ag,

wing-lag, Pociorsk-lag, Kar-lag, Sibir-lag, Tomasin-lag, etc

Nici chinezii nu au lipsit, sau multe alte nation K 1 ■ nt că trebuiesc uitate, dar despre ei vom mai vorbi. Totuşi trebui odat* cu începerea războiului, în 1941. majoritatea prizonierilor

aci erau germanii- care au fost sistematic

extermin^ Cy ioXà^eserà^ Socialismului Sovietic”, ac

Cine erau aceşti tatl de presa sovietică ce ajungea în ■ voluntari” cum era i p cea de toate zilele pe tărâmuri atât străinătate, şi fiinţei umane ?

de neprielnice, atat de B condamnăn aşa de grele ? Ce fel de

Cine erau aceşti se imputau dlJ1 partea organelor ÎKVÎ 9ăCe«S useră cu adevărat ? De ce nu fuseseră educaţi, aveau NKVD . ce 1 crescuseră şi trăiseră în serele socialismului P°feüctatsereÍe dT educare ale marelui Stalin şi ale pedagogul* reeducator Makarenko. De ce erau ei consideraţi ca fiii şi fiicele vitrege ale noului Sistem ? Ori greşiseră ei în educaţia pe care le-o dădeau sau omului îi trebuie şi un pic de libertate, chiar dacă este sărac şi nu are

tot timpul de mâncare.

Din cifra arătată mai sus, mai mult de jumătate erau deţinuţu politici, care erau condamnaţi în baza articolului 58, din Codul Penal RSFSR, plin de o mulţime de aliniate şi sub aliniate şi care se aplica oricărui cetăţean al statului, iar dacă vrea anchetatorul să fie pasibil chiar de pedeapsa capitală.

Paragraful 58 a fost propus să fie introdus în Codul penal RSFSR, de către Comisarul de justiţie D.Kurskij, după ce prelucrase diferitele aliniate şi sub aliniate ce-i fuseseră date în scris sau dictate de însuşi Lenin. Cu toate că odată cu Revoluţia din Octombrie, pedeapsa capitală fusese desfiinţată, ei găsiră că trebuie reintrodusă prin uşa din spate. Astfel au apărut paragrafele 58, 59, 60, 61, 62 şi 63, iar după puţin timp şi 64 până la 69. Un lanţ de paragrafe care prevedeau pedeapsa cu moartea, cu tot umanismul” lui Lenin care pentru naivii din occident o desfiinţase, dar care o reintroducea în numele „Revoluţiei”, în numele aşazisei ‘ Lupte pentru Pace”.

În fond nu trebuia să faci nimica, ci să ai doar ghinionul ca politrucul să nu te simpatizeze şi erai băgat imediat în maşinăria de anchetă a NKVD-ului, din care nu mai ieşeai fără o condamnare. Desigur intrai în maşinărie numai în momentul când aveau nevoie de braţe de muncă la un nou şantier de construcţie sub lozinca „Socialismul binefăcătorul clasei muncitoare”.

Fiecare nou arestat aducea NKVD-iştilor premii în bani, distincţii etc, nemai vorbind de creşterea respectului celor din jur, cărora le îngheţa ma uva în oase de frică să nu cadă în disgraţie. O nouă formă de convieţuire pentru binele păcii.

Deţinuţii de drept comun av eau drepturi aparte şi nici condamnările lolitit man Ca ale Celor care erau consideraţi politici. Un banc amnistie \ar în pe deapsa de 25 de am nu intrai niciodată în vreo zul execut ării pedepsei, comandatura raională putea să

.rină pe termen nelimitat cu domiciliu forţat În™.

te situaţia celor condamnaţi ca deţinuţi-pohtici ’ Cam aceasta eS

Pentru o crimă dovedită nu primeai mai mult de 10 am a x

•La ani erai eliberat cu o decizie oarecare a unor aniversar

pă Cât îi Priveşte pe deţinuţii proveniţi dintre prizonierii de rÎT' ■ amintesc special pe cei care au fost condamnaţi după 1948-1949 X iacă în sentinţa aveau definiţia de criminal de război”. Asta era nuÎT o formulă de tip sovietic. Dacă aceiaşi

formulă ar fi fost aplicată şîX armate, ele puteau fi condamnate 'în corpore”, fie că erau arm sovietică, franceza, engleza, americană, chineză, italiană $_{Ş1}$ Sa e celelalte care existau pe lume. Dacă au fost vmovaţi i_au $_{execu}$^ ¡mediat după război, nu pnn împuşcare şi mei spânzuraţi, ci agăţau de vii ca vitele în cârlige aduse dela abator, unde se zbateau până îşi dădeau sufletul.

Deţinuţii politici din lagar proveneau din diferite naţionalităţi iar după procentajul în care erau reprezentaţi, puteai trage propria concluzie din care reieşea şi cum îi vedea NKVD-ul pe adversarii regimului. După acest principiu simplu putea fiecare să calculeze obiectiv, ce naţionalitate este la rând pentru decimarea prevăzută de cei din Moscova. Spălarea mâinilor o făcea Moscova prin declaraţia oficială că aceştia sunt contrarevoluţionari, iar lichidarea lor se făcea prin muncile de sclav de pe şantierele strategice polare şi siberiene. Componenţa deţinuţilor din lagăr, în perioada anilor 1945-1955 indica punctul de vedere sovietic în privinţa lor. Aşa de exemplu :

1) Ucrainienii de Vest erau numiţi „Benderowţâ“, după conducătorul lor Ştefan Bandera, conducătorul organizaţiei U.N.O. (Ukrainski Nationalnija Organizaţii”. Alţii erau aceia ai fostului K.u.K. Colonelul Melnik, şeful organizaţiei O.N.U. (Organizaţii Naţionalmj Ukraim), la care se adăugau atât simpatizanţii ambelor grupări cât şi cei care au fost declaraţi simpatizanţi.2) Ucrainienii de Est, cărora nu li se putea spune politici, căci ei erau dintre acei care au acceptat sub o formă sau alta trupele de ocupaţie, ori au fost doar la dispoziţia ocupantului. Unii dintre ei vânduseră alimente ocupanţilor (fructe, ouă, păsări, etc.), pentru care au fost declaraţi trădători de Patrie, sau în cel mai fericit caz, colaboratori.

3) Muncitorii din Răsărit (Ostarbeiter), care au fost duşi sau au plecat de bună voie la muncă în Germania. Aici este vorba de Ucramiem, de naţiunile Caucaziene, Cazacii din diferite neamuri, Ruşii-albi şi Ruşi Moscoviţi, care au fost în marea lor majoritate deportaţi su or inu strămutare voluntară” (Wolnaija wissilke). , , $_{f}$ ^{T}°ţi ^{c}ei căzuţi prizonieri la germani sau la aliaţn acesor^ ^{cut} o diferenţiere vizibilă naţionalitatea jucând un ro p . $_{A}$ şi au supravieţuit măcelurrlor după predarea lor de * ^ericani, finlandezii, suedezii, elveţienii, francezii, norvegie danezii, au fost – pej^ ^nuţtlor

:«ii ^PX«.^^

1C Ţ ’CU*VU”îj

domiciliu forţat. întregul Caucaz, au fost în majoritate diferitelor naţionalitaţ mulţi fără vreo anchetă sau cercetare împuşcaţi de către cHţ avut aceiaşi soartă iar din ambele menţionate Naţionalităţile asiatic viepjit> cee ace poate fi considerat un

“icoÎ’S fiind Pe deasu Pra 51 muSUlman1 eraU decim* ^ră milă.

5) Lituanienii.
6) Letonii.

MaforitatetUocuitorilor acestor trei ţări Baltice (cu toate că în 1940 fuseseră ocupaţi de sovietici după înţelegerea din 23 August 1939 între Germania lui Hitler şi Uniunea Sovietică a lui Stalin) au fost nespus de fericiţi când germanii i-au eliberat în 1941. Acest lucru i-a făcut totuşi să fie fericiţi, că au scăpat de asasinate, deportări şi câte şi mai câte. Astfel, ei au colaborat cu administraţia germană de răsărit (Deutsche Ostverwaltung). Majoritatea tineretului a trecut ori s'a ataşat de trupele germane în lupta contra comunismului-bolşevic. După reocuparea ţărilor Baltice, în 1945, acelaşi tineret trecea la partizanat armat, dând lovituri grele Armatei sovietice. Deci aceştia erau găsiţi vinovaţi de două ori, pentru care au plătit şi de două ori, fiind exterminaţi prin muncă şi clima polară în lagărele cu regim special unde fuseseră duşi.

8) Prizonierii de război condamnaţi ca : Germanii, Japonezii, Ungurii, Românii, Italienii, Finlandezii, etc. şi toţi acei care au făcut parte dintr'o armată care a luptat contra Uniunii Sovietice. La aceştia se pot adăuga soldaţii din armata Naţională Chineză, China-Mao, Korea de Sud, Vietnamezii şi membrii Legiunii Străine Franceze, capturaţi la sau după bătălia dela Dien-Bien-Phou, în 1953.

9) Toate elementele care prin poziţia lor anticomunistă nu puteau fi lăsaţi să se întoarcă în ţările lor. Majoritatea acestor grupe veniseră în URSS ca exponenţi ai comunismului naţional, atraşi de marea propagandă, la studii, şcolarizări-politice, vizite, excursii sau pe cont propriu.

10) Cetăţenii cu idei socialdemocrate, reprezentanţi ai economiei

particulare, propietari de întreprinderi, bancheri din zona de ocupaţie RomT^* n ermaniei, din Austria, Polonia, Cehoslovacia, Ungaria, din difpHtP U £aria> Finlanda, Iugoslavia şi ocazional persoane
Îran f lLT.aMtlCe’ USA dezertori din armata USA, belgiene suede?? * embrii Crucii Roşii Internaţionale, olandeze, belgiene, suedeze, norvegiene, daneze, elveţiene etc.

U) Membri! Armatei Krakovja” şi „Armatei P atriei Pnl nei Polone . *¿ţi au* supravieţuit.

12) Patrioţii Sovietici (ruşi, armeni, etc.) întorşi difl . atâţia 1945.

13) Un număr mic de Ruşi-Moscoviţi, etc. exil

CAPITOLUL VII

AŞA A ÎNCEPUT PUTEREA

Motto : Horresco referens.(iat j

'hiar şi atunci când această armată de milioane de deţinuţi punea 0 ffl Xe de probleme, fie şi politice, ei duceau traiul de toate zilele greu, zdrobiţi de munca forţată, păziţi de soldaţi ut incinta lagărului şi, u Xa lui sub ameninţarea câinilor lupi gata de atac. Îndărătul sârme, clnmpate sau gardurilor de scândură înaltă de peste patru metri ba chiar şi în incinta zidurilor groase dar reci ale închisorilor, ei sperau. Toată această forţă umană, care era împinsă înspre râpa de distrugere, avea o speranţă în viitor. Cu toate acestea, întreaga concentrare se afla sub comanda unei singure persoane, cea a Ministrului de Interne. El era şi este cea mai mare putere a Statului Sovietic, fiind susţinut de trupe speciale de securitate (Woijsk MWD) şi de trupe de grăniceri (Pogranitschnich Woijsk) plus Miliţia şi multe alte comandouri subordonate.

Dar unde era puterea Armatei Roşii, unde era puterea Partidului Comunist, unde era puterea Comitetului Central sau unde se afla puterea Sovietului Suprem, unde ? Desigur că Armata Uniunii Sovietice era o forţă militară de mare putere, dar ea era permanent sub controlul politrucilor din NKVD.

Toţi membrii şi subalternii Comitetului Central nu puteau ajunge în aceste postum înalte dacă nu colaboraseră cu NKVD-ul, deoarece numai ei cercetau întreaga situaţie, alegeau persoana indicată şi îşi dădeau verdictul dacă ea putea sau nu fi luată în partid, dacă putea studia mai departe, dacă i se putea da un post de răspundere. Totul era în aşa fel organizat şi dirijat încât nu se putea trece de bariera lor.

Acelaşi lucru se putea spune şi despre cei din cadrul Sovietului Suprem.

. 111 P011tlca internă numai ei, cei din NKVD, vorbeau şi puneau întrebam, ei răspundeau, ei criticau, ei dădeau verdictul, ceilalţi băteau „P^ba” orice' Acesta era m mare, sistemul

totalitar otS ţ Capam 51 conducătorii. Până acum am văzut de cine depindea Şi în soatelP " S1Stemul sovietic- Acum să aruncăm o privire

Internezi să o Ca " dam seama de Pierea Ministrului de mparam cu puterea Secretarului General al Partidului.

„mii de Interne al Uniunii Sovietice - delimitate, era stăpânul pe viaţă şi pe moarte HeLcom^d Pute ii „trupelor Ministerului de Interne'

comandantul

^fdaU Masaţi CU Cel mai modern ^mament şi echîpXnt^eh00 n eîa comandantul unei armate de peste 700.000 de oameni, grăniceri şÎ Miliţie- Mai avea în subordine Organele Securităţii de Stat (S o Î a ie Proprie amenajata cu tot felul de avioane de ultimul tip şf mai "ite unităţi militare care pe hârtie aparţineau Armatei Sovietice h £nd puteau fi luate sub comanda la once oră ca trupe de intervenţie şi u dispoziţia directa a NKVD-ului. Alţi 800.000 de agenţi erau plătiţi dintre aceştia peste 500.000 în afara graniţelor sovietice. Bugetul anual trecea de 10 miliarde de US dolari, la care se puteau adăuga câteva milioane de agenţi fără plată – voluntari, fie ideologici, fie din interes P°La această putere militară-poliţienească, se adăuga puterea de muncă a milioanelor de condamnaţi şi deportaţi cu domiciliu obligatoriu care, sub ordinul NKVD-ului, făureau construcţia Socialismului Sovietic. Să vedem de unde veneau şi vin încă aceste enorme sume de bani !

Ministerul de Interne avea la dispoziţie o industrie proprie de armament, multe fabrici din industria uşoară, mijlocie sau grea. Tot el dirija întregul sistem de construcţii de căi ferate, de construcţii rutiere, industria lemnului şi prelucrarea 95%, extracţia cărbunelui, circa 70%, extracţia de petrol 30%, la care trebuie adăugată întreaga extracţie de minereuri, aur, argint, cupru, plumb, zinc, asbest, metale nobile, metale neferoase. Nu trebuie uitat monopolul asupra blănurilor şi a fabricilor de prelucrat, industria peştelui, industria icrelor negre, într'un procentaj de circa 75%. Se adăugau veniturile intrate din turism, vânzarea obiectelor de valoare istorice şi bisericeşti, a lucrurilor de artă din timpul ţarilor. Tot ei controlau poşta, cenzurau literatura şi ziarele, radioul şi televiziunea. Pâinea cea de toate zilele pentru robii lor era asigurată prin zecile de sovhozuri şi

colhozuri, cuprinzând milioane de hectare de pământ arabil de prima categorie, alte milioane de hectare de păşuni, păduri cu crescătorii de cai, vite cornute, crescătorii de păsări, etc.etc., la care lucrau milioane de deţinuţi sau deportaţi.

Nu trebuiesc uitate nici veniturile ce se adunau din confiscările făcute celor arestaţi, şi care însumau mai multe milioane. . .

El, Ministrul de Interne, avea asigurată mâna de lucru foarte ieftin; , chiar cea mai ieftină din lume, nesfârşită, destulă pentru fiecare şantier, fabrică, indiferent unde se afla pe întinsul teritoriu Cât pnveşte Plata, chiar dacă munca trebuia înfăptuită la Nord de Cercul Polar au n Sudul Siberiei, pe peninsula Kamschatka sau la Odessa, P la« ^ca tlKare era de 073 „ne în 1953. În scMŞ tlmc adus statului (NKVD) era de 400 de ruble de fiecare eţi , P ■,oră a fiecărui ministru de interne Sovi...

Această până în anul 1958, nu a murit de mo *'■ explică şi faptul că *mctut J* Toţ! aceşti miniştri netez it J bună, ci toţi împuşca *J* defimtivă ; în fond Ş1-au pr Stalin drumul supremă. Prin jaf şt crimă se ajungi propriul glonte în pământ, aceasta le-a fost devi Za J soarta. rum să dau câteva exemple autentice din istoria l Uptei

Vot încerca acum ehberatorii clasei muncitoare ; cei car p eflt nt putere a *cel* propagandei, distrugând atâtea sufl ete au zăpăcit M P crezuseră şi f US eseră orbite de strălucirile CUra'e J1 de toate mistificările marxiste-lemniste.

^Genrich Jagoda, ministru de interne din anul 1928, a fost vinovat de moartea a milioane de oameni cu ocazia construcţiei Canalului Marea Mbă – Marea Baltică, cu o lungime de 227 de km., dat în exploatare î n 1933. În această lucrare gigantică a îngropat G.Jagoda, la ordinul lui Stalin, întreaga floare a creştinătăţii ortodoxe ruse.

Dar nu numai clanul preoţimii, dascălii, călugării, călugăriţele, cântăreţii de strană, ci şi credincioşii din majoritatea bisericilor ruse. Ei n'au fost singurii închişi ce au participat activ la construcţia voluntară a socialismului sovietic : li s'au alăturat o mare parte din Rabinii mari şi mici ai religiei mozaice, o mulţime de preoţi luterani, greco-catolici, romano-catolici în frunte cu administratorul apostolic şi episcop catolic din Republica Bielorusia, von

Mahilou din Minsk, arestat în 1927 (din fericire eliberat în 1933, numai la marea intervenţie a Vaticanului şi a mai multor şefi de state occidentale). El a fost şi ultimul episcop catolic din Republica Bielorusia. Din Siberia au fost aduşi o mare parte a preoţilor islamici (hogea) dar şi o mulţime de laici ai diverselor culturi asiatice budiste etc...

Posesorii unui petec de pământ ceva mai mare, ţăranii înstăriţi (nu este vorba de boierimea rusă) prin a căror muncă, fostul regim ţarist exporta cereale în lumea întreagă, au fost decimaţi. O personalitate din Comitetul Central a dat un interviu ziarului din Moscova, „Construcţia Socialismului", (Socialisticiskoe Stroitelsvo) în 1936, în care arăta că pe Culacii (ţărani înstăriţi) din 1928, în număr de 5.889.000 oameni, puterea sovietică prin metodele ei înaintate, i-a redus până în 1932 la ero . Deci au fost exterminaţi aproape şase milioane de ţărani înstăriţi la care trebuiesc adăugate alte milioane, reprezentând numărul membrilor de familie.

oiTondVărani dijl Ută 111 maiori tatea analfabeţi şi îşi iubeau Rusia şi – Ogor SfâT/6 născuseră trăiseră de generaţii. Ei şi-au apărat acest de-al',ns"1

Vestul nu a luat notă de jertfele acestor oameni, de aceste v

V pi Şi democraţia lor era vorba de o problemă U victime. PefltÎic Au închis ochii, mai bine zis au fost orbi *O^an ® Statului* S<7 *i erau de origină germană şi ei au fost măcelărS^ aCeşti ab 1 aflia ? Ori poate din cel de-al 3-lea Reich care dan* * .dln

celor ce erau încadraţi în „Nord Germanisme VolkstuT 11 Cei din Ungaria, România Polonia, Bulgaria, iugoslavia, Ucraina Rusia. Cehoslovacia, ţările Baltice, erau consideraţi numai rebuturi Sindenwertig). Erau buni numai să umple golurile în planurile ş" ¿ritoriile lor strategice. Pana atunci era prevăzut ca la nevoie să f e încadraţi în armată ca să-şi verse sângele pentru cei de calitate. Înainte sovieticii făceau curăţenie după sistemul lor, Jagoda era mâna preluneită şi executorul ordinelor Kremlinului.

În 1936, Stalin se săturase de Jagoda. Acesta ştia prea multe. Nu mai era nevoie de el şi nici de serviciile sale, deci trebuia să dispară. Pentru toate cele întâmplate Stalin găsise ţapul ispăşitor, dar şi omul nou de care avea acum mare nevoie.

Nikolai Iwanowitsch Jeschow l-a arestat pe şeful său Genrich Jagoda, conducând personal marea curăţenie din rândul Armatei Roşii, a intelectualităţii şi a tuturor acelora

care puteau devenii duşmanii sistemului.

După cum se ştie, în cadrul acestei curăţenii generale au fost executaţi peste 48.000 de înalţi ofiţeri, floarea Armatei Roşii în frunte cu Mareşalul Tuchtschewskij, în vara anului 1937. Toţi cei enumeraţi sau amintiţi mai sus au fost cei mari, dar câţi au fost şi din cei mici, numai Dumnezeu şi NKVD-ul ştiu ! Nu trebuiesc uitaţi membrii familiilor acestora, ca astfel să ne facem o ideie asupra celor întâmplate.

Poate că Stalin s'a înspăimântat singur de cruzimea lui Jeschow, deoarece l-a schimbat în Decembrie 1938, înlociuindu-l cu Lawrentij Pawlowitsch Berija, care îi era locţiitor. Au urmat procesul, execuţia – şi iară înlăturarea unui ţap ispăşitor. Unii ar spune, la rând ca la moară !

Berija şi-a luat ajutor pe Kabulow, care şi-a luat serviciul atât de în serios încât Berija a fost cuprins de frică şi Kabulow a dispărut fără urmă, după îndeplinirea unor misiuni speciale, în 1940.

Berija, în funcţia de Comisar de Interne, a fost mult mai rafinat decât predecesorii săi şi a aplicat metode ştiinţifice noi, cu care a înlăturat pe oricine îi şedea în drum sau îi putea deveni periculos. El a ştiut să-şi joace rolul în aşa fel încât toţi să creadă că Stalin ordonă, dar şi Sta n credea că Berija făcea numai aceea ce ordona el. În fond Benja acea numai ceea ce credea el şi spre binele NKVD-ului. El dădu acest0^a . epline şi nimeni nu putea protesta, fie el din CC sau în SuPrem, căci altfel dispăreau fără urmă, fie că li se făcea pro > U1 cel mai bun caz, aveau un mic „accident1 sau un atac e i ât de rentabilă putea fi industria sclavaglstă

El «i dadU Seain^VD-îii de pe urma acesteia, astfel că, în tijn ' beneficii pot avea D * atic sortarea cadrelor. Cei care războiului, el mcepu ' pe froflt> ar la once pierdere nu corespundeau erau trimtffără prea mult tam tam. înfrângere, planuri pentru reconstrucţia oraşelor distruse

Au fost întocmite.n ffllitare .¡trategice, căci duşmanul nou nu război, instruirea ' e & alcătuit grupurile de dipl era altul decât am ătură> etc., trimişi în ultimele zile 1' consilieri, oameim ca şi 0 mare parte dintre emigfanţii rtzboiului 5i i P USA şi Canada Este vorba de oamenii spe¿ ü de NKVD, aşa numita „Coloană a 5-a pe care o găsim în mai „nle 'occidentale după 1945, mult mai bine pregătită şi instrui« decât cea din perioada antebelică. • . .

Acestora le trebuiau puse la dispoziţie şi sume man de bani, căci f4ri mijloace financiare nu se putea întreprinde

nimic. Astfel, începu deschiderea de misiuni comerciale, care în fond, nu erau altceva decât noile centre de spionaj şi de recrutare a agenţilor.

Prizonierii de război au fost detaşaţi în mare parte la comandourile de construcţii rutiere şi cele de căi ferate, la reconstrucţia de oraşe, industria minieră şi forestieră.

Deţinuţii politici umpleau golurile din lagărele existente şi completau noile lagăre. O armată de milioane de braţe de muncă ieftină.

Noul ajutor şi locţiitor al lui Berija era W.S. Abakumow, împreună cu care a reuşit să făurească un imperiu propriu, pentru care puteau fi invidiaţi de toată democraţia vestică.

Moartea lui Stalin a deschis noi perspective NKVD-ului pentru a prelua conducerea definitivă, rămânând numai câteva trepte de urcat şi îndepărtarea câtorva inşi. Se pregătea preluarea puterii şi după aceea curăţenia generală şi răfuiala mult aşteptată.

Noua conducere se divizează dela început în două grupe distincte ; a treia, cea a lui Berija rămânea neutră până la o ocazie favorabilă.

Pnma grupă era a lui Malenkow, care l-a adus la putere pe Jukow, a doua era cea a lui Hruşciov, care l-a atras pe Bulganin de partea sa. Nici una din aceste două grupări nu avea încredere în Berija, de aceea cei doi ocțnton ai lui Berija deveniră oamenii de legătură cu una din grupurile NKvn Ca J°ar r Astfe1' omu l lui Malenkow era Generalul Colonel de Iwan Serow 6 ' HrU?C10V era Geileralul Colonel de NKVD

Planul ^ăi/de^'T ?1 U .acce Pt ă > dar le Pusese de la început gând rău. iubit de armată i- °J ltUr a de P3131' a e 5uat din cauza lui Jukow care, între Malenkow şi w esvaluit lu i Malenkow adevărul. Printr'o înţelegere arestat şi destituit i ™ 5C1OV' cu ajut °rul ambilor locţiitori, Berija a fost • m timp ce locţiitorii săi se aflau în camera alăturată.

a fost transmisă la RU, ^H~*e 19 Noul om de încredere a devenit Kruglow, omul lui Malenkow iar locţiitorii sunt Iwan Serow şi Generalul de Armată Maslemkow care va avea ghinion în evenimentele grevei din Iulie 1953, fapt pentru care înainte de a fi tras la răspundere, s a sinucis, în vara anului 1954

Sergej N.Kruglow, a preluat postul lui Benja şi a început lichidarea şi îndepărtarea oamenilor lui din posturile conducătoare. Dar nici Malenkow cu Bulgamn nu se mai înţelegeau, în fond nu sau înţeles niciodată, şi Hruşciov,

ajutat de grupa Bulganin, a preluat puterea Noua constelaţie avea nevoie de o schimbare şi la Interne, astfel că Kruglow deşi avea anumite legături în aparatul conducător, a fost înlăturat fără multe formalităţi de Iwan Serow, care i-a preluat postul. Acest lucru se întâmpla la începutul lunii Februarie, câteva zile înaintea celui de al XX-lea Congres al PCUS. Hruşciov ştia că Kruglow a fost câinele devotat al lui Stalin, un informator personal, dar şi că acesta n'ar fi admis condamnarea lui Stalin, fie ea şi post-mortem.

Iwan Serow şi-a slujit stăpânul, vom vedea cum şi în ce fel, dar şi el avea să fie schimbat într'o zi de un altul, unul cu care colaborase şi în care avusese încredere, Yuri Andropow, născut la 15 Iunie 1914, în colonia căilor ferate Nagutskaja (azi regiunea Stavropol) în Caucazul de Nord. De biografia lui mă voi ocupa cu altă ocazie, dar este bine de ştiut că Andropow a fost un Tschekist devotat, ceea ce-l va face să fie bine văzut atât de Hruşciov, cât şi de Breschniew, fiind ajutat din umbră de ministrul de Interne N.A.Scelokov, care-i devenise prieten şi vecin de locuinţă. Prin ei şi prin munca depusă avea să devină într'o zi şeful KGB-ului, noua denumire aNKVD-ului.

Să vedem mai întâi cum s'a desvoltat, în decursul anilor, organizaţia lui Dzerjinski din Lublianka Mare nr. 11, cu birourile oficiale pe aceiaşi stradă la nr. 14.

în piaţa dintre cele două numere de pe Lublianka Mare, au fost construite galerii subterane pe mai multe etaje, cu celule de una sau patru persoane. Astfel, legăturile de la o clădire la alta, nu se făceau în „văzul lumii şi al curioşilor. Mai mult, strigătele de disperare sau durere ale victimelor, de aici din fundul pământului, nu puteau fi auzite. Dacă unul sau altul îşi dădea sufletul, nu era îmormântat la cimitir, ca să nu se dea de bănuit, ci ars în crematoriul Lubliancei, de unde nu mai rămânea decât cenuşa, care apoi era scoasă din incinta închisorii pe calea moderna canalizării.

Azi Lublianka nu mai este aşa de aglomerată, iar Tschekiştii aui la P°ziţie circa 100 de celule individuale şi o altă sută de ca e p

prsoane care a lucrat acolo şi, trimis intr'o mi^ după spusele unei p a rămas ui Occident. recente, Lublianka declarată „ni U2eu”

Totuşi, cu toate i^ăţişarea : anchetatorii să fac j poate schimba peste din nou în funcţiune,

su phmentare, iar crem piesă de muzeu, nu poate fi 5 pentru un moment vizitată de tunş“ J.? crinlifl ală înfăţişată de

Dzerjinski sub denumirea

Această orgmu * Decefflbrie 1917 avea doar 70 de inşi, a ajUfls

ueÎe noastre la dimensiunea unei armate personale după cum affl Văzut mai înainte. Dar aşa cum îşi schimbă lupul parul, aşa îşi Vor SChSfeV\ae\r”ebmHeT922mdevine GPU, câteva luni mai târziu, ia 15 Novembrie 1922, O.G.P.U. La 10 Iulie 1934, i se schimba denumirea în NKVD ca la 3 Februarie 1941 să devină NKGB. După război în Martie 1946, acest serviciu sumbru este despărţit pentru văzul şi inducerea în eroare a lumii, în două grupe paralele. 1) MVD – Ministerul Afacerilor Interne (Ministervsto Gozapasnastij) şi 2) MGB – Ministerul Securităţii Statului (Ministervsto Gozapasnastij).

După moartea lui Stalin, noul guvern alcătuit de Berija în Martie 1953, a reunit ambele servicii, spre a nu pierde conducerea din mână şi le-a denumit MKGB – Ministerul Comisariatului Securităţii de Stat (Ministervsto Komisariata Gossudarstwennaja Bezopasnost). La 27 Aprilie 1954 acest serviciu a fost din nou despărţit în două, unul cu denumire de MVD – Ministerul de Interne, iar celălalt KGB – Comisariatul Securităţii de Stat. Ambele sunt valabile până în zilele noastre.

Mai există o secţie specială sub denumirea de G.B. – Securitatea Statului (Gossudarstwennaja Bezopasnost), înfiinţată anume odată cu revoluţia din 1917, la început pentru securitatea conducerii, apoi a primit şi alte misiuni speciale, având puteri depline. Ea putea aresta, condamna şi executa chiar şi atunci când „pedeapsa capitală” a fost oprită prin lege.

Puterea deplină i sa atribuit în Mai 1922 şi ţine până în zilele noastre, nefiind obligată să raporteze nimănui, în afara superiorilor direcţi. În anii 1924 şi 1934, unii membri ai guvernului au încercat să limiteze, ba chiar să reducă atribuţiile GB-ului. Iar dacă, pentru un moment, s a crezut că aceştia au pierdut din putere, cu atât mai aprig nu sTiimT aceea’ Majoritatea celor care fuseseră pentru desfiinţarea contra au fost duPă aceea amestecaţi în diverse comploturi

Hrusciov şi . U1, condamnaÎi Şi executaţi, cu excepţia celor salvaţi de Hruşc ov şi închişi în lagarele speciale „0”.

între mXa'u rând : 1917-1926 – Dzerjinski, ntzki, Petrers, Menschinskij şi Genrich Jagoda.

Trotzki a încercat să pună mâna pe această putere şi m , T narte îi erau fideli’ <unii fiind adlJşi de el din USA> ' tOate că 0 mafata

gruzinului Stalin. După 1928, când întreaga putere
W Reluată de Gennch Jagoda, el a preluat şi GP uT a
fn Vaceastă dată, şefia a fost asumată de N.I.JeschX^ -'i?6 a
predat-o lui Beaja în 1938. Acesta este primul dintre şefi
carTda13^' iui întâietatea şi care deţine postul până la
arestarea lui ia 2fi T, ' 1953 După această dată postul rămâne
vacant până la data de 27 An^r* 054', când este încredinţat
lui Iwan Serow şi nu lui N.S.Kruglow X La în fond Ministrul
de Interne. În Februarie 1956, Serow avea sănrem şi postul
lui N.S.Kruglow, pe care l-a făcut dispărut, pentru a
dispărea şi el în 1958, din ordinul lui Hruşciov. Acest post
important a fost ocupat apoi de Alexander Schljepin,
Wladimir Semitschastny, Yuri Andropow şi Stschelokow.

Până la urmă „eminenţa cenuşie" NKVD-ul l-a înlăturat pe Hruşciov pe motivul că a jupuit NKVD-ul de drepturile sfinte, „tabu' pentru on cine în această lume. Ei nu-i puteau ierta lui Hruşciov că a eliberat din lagăre şi locurile de deportare peste 8 milioane de deţinuţi politici în timp ce alte 15 milioane de deportaţi au putut părăsi domiciliile obligatorii putându-se stabili unde doreau, dacă găseau alte posibilităţi şi primeau aprobarea de lucru şi de locuit.

Cu ajutorul omului său, Hruşciov, care cunoştea prea bine metodele întrebuinţate de NKVD, de posibilităţile lor materiale, financiare şi umane, a încercat să le mai ia din putere. La început le-a luat unele ramuri industriale care au fost returnate Ministerelor de resort, care le-au integrat complect.

Desigur că unele ramuri le-au rămas, fără ca el să se poată atinge de ele. Armata a preluat întreaga industrie de resort, lucru ce nu a convenit deloc NKVD-ului. Noul complot a fost pregătit, Hruşciov a fost înlăturat, iar locul lui a fost luat de un tschekist, un subaltern, despre care vom mai vorbi. Când şi-a dat seama că a făcut o mare greşeală câ Şi-a înlăturat omul de încredere, el i-a ridicat lui Dzerjinski un monument, care a fost amplasat în piaţa cu acelaşi nume, direct între clădirile numărul 11 şi 14 din Lublianka.

Lovitura de palat, dată de NKVD, în favoarea lui Brejniev era de mult planificată şi foarte amănunţit pregătită. Ce nu a ştiut el este că tocmai °mul său Yuri Andropow era omul GB-ului.

Noul şef de pe tronul Romanovilor nu trebuia să vină în urma unei lovituri de palat ci după o alegere democratică, ca să câştige încre ^t de dorită a lumii libere. Nici nu se putea altfel. Urcarea pe tron a Tschekist şi apariţia lui pe

parchetul Occidental, primirea anturajul înaltei Societi ăţi, era încoronarea unei munci de decenii, împlinit, Visul vechi al Romanovilor de a avea stra lanţului în mâinile lor.

. o putere mondială, cu reflexe de strălucire orb itg

Acum deveniseră.«^ de dm lume Ş1 cu forţele

aroganţi, cu cea mai‘ gata să înfrunte pe oai pus la dispoziţie mtreaga te hlüc4

Afaceriştii occid f Q singură clipă, c& pnjl

Niciunul dintre aceşti hngáll ciobotei soviet.?[1]

atitudinea lor, vor decenii urmă. e,

P^um a prorocit că fratele lor, „omul” de pe

Occidentalii n exploatat Z1 de zi_ mai fău a

Golgotă difl treapta cea mai de jos a societăţii sovietic^

mie ele Organizarea socială a acestor Caste a devenit cu trecerea anilor perfectă. Ea şi-a format un întreg aparat de cadre-politice”, Cafe ştiu şi urmăresc fiecare pas, fiecare mişcare şi chiar gândirea tuturor supuşilor Toţi sunt luaţi în evidenţă dela naştere. Fiecare are un dosar în care se adună tot ce a declarat sau nu a declarat, dar a fost adus la cunoştinţă de un vecin sau un bun prieten.

Odată cu dorinţa de a trimite copilul la grădiniţă, părinţii trebuiesc să- i sene o mică biografie, care îi va deveni o viaţă întreagă rucksackul- politic. Aici, în acest bagaj, se vor aduna pe parcurs toate informaţiile : cine i-au fost bunicii, străbunicii, părinţii, unchii, tantile, verii şi verşoarele, ce fac şi ce gândesc şi câte şi mai câte. NKVD-ul are nevoie de orice informaţie, de aceea în timpul vieţii, ai fericirea de a-ţi scrie auto-biografia de câteva sute de ori. Totul începe din fragedă copilărie, cu şcoala ! Ce crezi despre fericirea pe care ai să o trăieşti în ţara marelui Lenin ?

Scrii, scrii şi iară scrii, până când într'o zi, te saturi şi vezi că ai îmbătrânit şi ai ajuns tot acolo unde nu ai vrut, în mâinile NKVD-ului. Dacă vrei să studiezi sau să urci în erarhia serviciului, totdeauna îţi trebuiesc referinţele şi aprobarea „Serviciului de Cadre”, fără el nici nu poţi exista. Cadrele sunt egal NKVD, iar NKVD-ul este egal cu Cadrele. Deci, pe scurt, numai dacă stai bine cu cadrele poţi înainta şi ajunge ceva în Uniunea Sovietică. Dar ca să stai bine trebuie să le faci câte un mic serviciu de informaţie, fie şi inconştient, altfel nu poţi ajunge ofiţer, diplomat, inginer, profesor ; nici măcar portar sau şef la crescătoria de porci.

Deci, serviciu contra serviciu, informaţie contra protecţie.

Nu poţi înainta fără ei. Nici Hruşciov nu a putut deveni ce a fost dacă nu ar fi aniinr orm^toru^ diect al lui Stalin. Ca el au mai existat câţiva, să-l ului 1111 Ce Pe Gromico, toţi au fost şi sunt informatorii NKVD- şi vor toţi viitorii conducători sovietici au trebuit să facă

NKVD-ului UCfU Vlltor' se vor supune „eminenţei cenuşii , 1U1' nu vor P^a ajunge nimic. Nici Brejniev, Andropow,

„prneAk.0 şi cu atat mai puţin Gorbaciov, nu puteau a TSC1f dacă, di* fra fi edă C0 P llăne ™ erau informatori ai CeeaCe au f0S cau pâinea vânzând când pe unul când pe altul „ K D'ului Şi nu-şi C ţaţă doi dintre cei care au ajuns pe culmile cele mai în9l,

. se poate dovedi că o viaţă întreagă au trăit şi tră^ 51 des Pre ^ „i-tatea şi informaţiile vândute NKVD-ului în al r- Mmai dln ^^Este vorba de Tschernenko şi Gorbaciov^ nu u lu? au '„«J? P-"M m"„ că „■'* »>'»-XTi V"„a" A stali» or P««a dO'etU » ta* efectiv pint® Nm " a ani de zile înainte de revoluţie, a fost şi a lucrat M , formator al Ohranei ţariste. (Poliţia) agent 5[1]

[1] Stalin nu putea dovedi că şi-a câştigat pâinea cea de toate zilele ™ sudoarea frunţiii sale decât pe perioada când a fost contabil la observatorul geofizic din Tiflis, unde a avut un salariu foarte mic Aceasta s'a întâmplat între 28 Decembrie 1899 şi 22 Martie 1901' Restul, a fost un parazit şi a trăit pnn vinderea unuia sau altuia şi din banii furaţi din buzunarul clasei muncitoare.

Tschernenko, Konstantin Ustinowitsch, născut la 24 Septembrie 1911, în satul siberian Bol schaja Tes, din raionul Nowocelowo regiunea Krasnojarsk, era de origină ţăran. Şcoală secundară sau superioară nu i se poate descoperi în documente. Şi-a început studiile abia în perioada 1943-1945 când a terminat un curs superior pentru şcoala organizatorică de partid. Intre 1948-1953 a făcut şi terminat Institutul pedagogic din Chişinău în timp ce avea funcţia de 'şeful secţiei de propagandă şi agitaţie" din Comitetul Central al Partidului Comunist Moldovenesc.

Şi-a început cariera ca locţiitor al şefului secţiei de agitaţie şi propagandă a Konsomolului, între 1929-1930, în Regiunea Krasnojarsk. La 13 Februarie 1984, a devenit Secretarul General al CC al Partidului Comunist al Uniunii Sovietice.

Deci iată un exemplu de parazit care a ajuns ceeace a ajuns, numai cu ajutorul NKVD-ului.

Gorbaciov, Mihail Sergeievici, născut la 2 Martie 1931, a intrat din fragedă copilărie pe mâna NKVD-ului. Astfel între

1946-1950 îl găsim în grupul de colaboratori ai Miliţiei repartizaţi în staţiile agricole pentru a-i supraveghea pe colchoznici. Intre 1950-1955 a lucrat în cadrul muncilor de Komsomol şi partid, iar în 1956 a devenit Primsecretar de Konsomol. El a urcat în ierarhie cu ajutorul NKVD-ului, nu numai o treaptă, ci câte două, trei şi a ajuns acolo unde alta mai capabili nu au ajuns o viaţă întreagă. În umbră se găsea una eminenţele cenuşii" ale NKVD-ului, Andropow, despre care v mai mult, le vreme potrivită. . n,lterea şi

Acesta din urmă pregăteşte viitoarele cadre care vor Pre con ducere inducerea, în interesele NKVD-ului. Astfel, dacă pnvun noua conducere

,"nprl că fiecare, indiferent din ce colt a a Statului Sovietic. v°® /colaborează deschis cu NKVD-ul. Abia ţară a fost adus, a colab dă afama pe faţă> abia acum acum, noua Inteligenta bo Statul pe care u conduc

vedea ce-şi permit ' ^stiercă1', iar dacă unul îşt punea cravata timpul lui Stalin purtau lagăr. Azi au „Cart-american" de unde

putea fi condamnat ia care costă mu de dolari, în timp ce îşi cumpără brăţări uie 150 de ruble pe lună. Unde a

muncitorul liber în • „proletariat" este acesta ? Din ce răsadniţă a rămas tovărăşia serele lui Miciurin ! Nu ! mai ieşit ? Nu ere căd n nenorocitul de sclav modern

Cat priveşte . £ cam aşa ; 50%, din câştig îl preia NKVD-ul (KGiTpentu6 pedeapsa pe care i-o dau ei, după care se opreşte impozitul Şea« sumă câştigată. Se mai opreşte pentru hrană, locuinţă, haine Considerate noi, chiar dacă ele sunt rebuturi e cazone din armata NKVD) lumina, paza – internă şi externă – incluşi şi informatorii din rândul confraţilor –, administraţia, serviciul sanitar Clubul Cultural, Biblioteca apa potabilă şi de spălat, etc., iar restul, dacă mai rămâne, i se dă numai după ce i se opreşte şi 15% din câştigul care se depune la casieria lagărului fără dobândă pentru a-l primi la ispăşirea pedepsei, după 10 sau 25 de ani. Tot din acest cont i se va reţine, de câte on va fi nevoie, dacă ceva s a stricat în lagăr. Deci, întreţinerea lagărului se face din fondul de bani al deţinuţilor. Unde şi în ce ţară poate statul să facă economii mai mari şi mai rentabile decât în ţara proletariatului sovietic ?

Ce rămâne primeşti în mână şi îţi poţi cumpăra ce se găseşte în Lariocul (magazinul) lagărului care este dublu de scump faţă de magazinele libere. Aşa că oricum o face, ori cum o drege, NKVD-ul este cel care câştigă, ca să poată

finanţa „Mişcările de eliberare” şi pe cei care luptă pentru Pace”.

CAPITOLUL VIH

EI AU TRECUT PE ACOLO.

Motto: Memento mori.(lat.)

Cu toate experienţele efectuate de-a lungul anilor şi schimbării făcute dela o zi la alta denumirea acelei instituţii sau organizata Le ticluită pentru liniştirea spiritelor din cercurile interne şi externe dar mai ales pentru observatorii din afara gratiilor, care înregistrau orice mişcare. Toate s'au dovedit însă a fi iluzorii şi fiecare a fost convins că imponderabilitatea evoluţiei şi îndoctrinarea oarbă dirijată intenţionat Ü făceau să le fie frică de propria lor umbră. Acest lucru i-a determinat să ajungă la isteria de a se suspecta, denunţa şi asasina unul pe altul.

Odată cu formarea supere omis ari atu lui NKGB, la 3 Februarie 1941, deţinuţii politici şi cei de drept comun au putut lucra împreună. După război, când făcură socotelile, îşi dădură seama că în această perioadă deţinuţii politici au avut o mare influenţă asupra celor de drept comun. Activitatea de reeducare politică lansată şi aplicată de politrucii lagărului, nu dăduse niciun rezultat pozitiv. Aşa că, după noua organizare din Martie 1947, s'a interzis locuirea împreună, iar un an mai târziu deţinuţii aveau să fie separaţi definitiv, atât în cantonamente cât şi pe şantierele de lucru. Mai mult, s'a interzis categoric ca deţinuţii politici să deţină funcţii conducătoare în industrie dar, numai după un an de zile, industria a ajuns la un adevărat dezastru şi astfel * pe tăcute, politicii au trebuit să preia din nou poziţiile cheie.

în 1949, a fost iniţiată o nouă organizare ; deţinuţii de drept comun au fost strict separaţi de cei politici, iar politicii au fost împărţiţi în două grupe distincte : cei cu greşeli mici au fost trecuţi la generali iar ceilalţi, cu delicte grave, la „speciali”, (Osobonij), ceeace au şi rămas până în anii 1955, cu mici modificări efectuate după 1954, mai bine zis drept urmare a grevei din Workuta 1953.

Prin noile măsuri producţia calitativă şi cantitativă a ajuns aproape nulă. Nici momeala politrucilor, nici mărirea salariilor, nici apro ar de a scrie acasă, îmbunătăţirea hranei, a îmbrăcăminţii, a Şt cultural, nici autorizaţiile de scurtă durată sau aprobăr e; e i CU 1Tlernbrii familiei nu au ajutat.

Răspunsul lor era • Avântul dat”, fiind vorba de Memorandumul politic e a repartizaţi, şi cu delicte grave, „specialii”, au fost selecţionaţi, aceste J^teva luni, î/zece lagăre de „regim special • .h

S re sunt cunoscute sub denumirea „Lagărele tăceai

p erau consideraţi în primul rând : Ucrain^ Cu delicte grave erau minoritâţilor conlocuitoare sovietic * „Benderoviţii”, Person ăî Letoflii, Estonienii, Finlandezii, Semlţll' toţi străinii ; LiW<uu ¿iate, socialiştii, social-democraţii, R’ dezertorii din arm călugăriţele, predicatorii diferitelor secte studenţii, preoţii. b de stat şi de partid Ş1 toţi acei „lisio««, ^lor 30 ,i proceselor politice supravieţuit special purtau câte un număr, care era

T°”«:X T» «»S «ireglLare. Numerele lag.rdor“’ X „p “ ,Mep”‘ “ S” Chi“ “tt

Pnma erupă de trei cifre, arăta regiunea lagărului, a doua grupă era numărul lagărului. De exemplu : Workuta – 175/2, (Workutlag)., Potma- îX – 385/11 (Dumbrawlag), Wiherowka = 244/4 (Irkutsklag), Kuchino-Perm = VS-388/36-2 (Permlag), etc., aceste numere înlocuiau şi căsuţa poştală dacă era nevoie sau se cerea.

Cum însă deţinuţii politici din aceste lagăre nu aveau voie să scrie şi nici să primească scrisori, măsurile luate erau de-a dreptul ridicole. După 1950 s a permis să se scrie două scrisori pe an, dar numai celor de cetăţenie sovietică, care puteau primi deasemeni numai două scrisori (dar cine să controleze sau să ţină evidenţa sau contabilitatea corespondenţei ?), iar încetul cu încetul s'a permis chiar primirea de colete. Toate decurgeau normal, până la prima abatere dela vreun regulament intern ; iar astfel de regulamente existau cu duiumul.

Oficialităţile dădeau intenţionat aceste libertăţi minore numai spre a nu periclita producţia ce trebuia să crească din zi în zi. În felul acesta îşi asigurau propria linişte şi primeau mărirea premiilor. Cel puţin aşa a fost în lagărele cu regim special din Workuta.

În loc de numere de ordine, aceste lagăre, sau mai bine zis teritorii de lagăre, aveau o denumire de camuflare, ca de exemplu : Volgostroylag, Solovkilag, Peciorlag, Workutstroylag, Kargopollag, Dwinglag, Samarlag, Vialag, Swerdlowsklag, Karlag, Tobolsklag, Tomasinlag, Kraslag,

Noryllag, Choukotkalag, Siblag, Youjnisiblag, Dalstroylag. Kamchatkalag, Sahalinlag, Bourlag, Dalnyvostoklag, Dumbravlag, Permlag, Urlastroylag, etc. etc. S-ar mai putea adăuga încă 10-20 de regiuni de lagăre, dar cine să le cunoască pe toate, în afară de NKVD ?

n prima perioadă a lagărelor cu regim special, deţinuţii purtau cusută pe braţul stâng o bucată de ştofă albă de 8 X 15 cm. pe care se afla în negru litera P (în rusă = R), ceeace însemna Regim.

hteră a fost inlocuită> în anul 1951, cu un număr, de astă repim .°rmat dln trei PărU distincte. Primul era numărul lagărului de alfabetu^rţ6^111116^ resPectlv^> urma o linie oblică după care o literă din exemphj i/C °blică * ™ care era până la 999. De templu . I/A/989, l/E/785, 10/A/569, 7/B/333. 2/0/525, etc.

cu introducerea noului sistem de organizare re™ .

■ ctitor dela o zi la alta, atât pentru cei din lagăr câĂi nP ? lnăSpri S1mnnle din Împrejurimi. Orice corespondenţă intra Z 1 din c cenzurată şi înregistrată, precum şi coletele Z * ‘T*' era ^‘¿ativ al deţinuţilor din lagărele cu re^

[950-1951, era W.re 4 .,1 5 mUoane. Numai la aM „vamaM-

™ “ „ Pe

“în toate aceste reg.otu speciale, popula eMa libetă

„ domlcili» forţat sa» volunt«, chiar,, de

zonă (numai cu permis special), erau automat încunoştiinţaţi de regulile şi comportarea obligatorie faţă de deţinuţii politici. Orice contact în afara celor de serviciu, sau mijlocirea vreunei informaţii, fie verbală scrisă ori transmiterea de ştiri auzite la radio ori publicate în ziar personale sau familiale erau strict interzise şi se condamnau cu o pedeapsă intre 5 şi 20 de ani de lagăr cu muncă forţată. Sentinţa se semna în alb, odată cu luarea la cunoştinţă a ordinelor teritoriale şi inmânarea autorizaţiei de liberă mişcare în regiunea specială.

Deţinuţii prinşi erau deasemenea recondamnaţi şi primeau pedepse suplimentare, plus condamnările administrative ce trebuiau executate în închisoarea lagărului denumit şi „Bur”, cu regim deosebit de sever, cu o raţie zilnică de 250-300 gr. de pâine şi apă. Depindea de politicul lagărului, dacă după 24 de ore dela eliberare, arestatul putea continua în rotaţie nelimitată. După fiecare trei zile de regim, a patra (conform regulamentului) condamnatul primea hrana complectă. Dacă insă soldatul de serviciu se încurca cumva în calcularea zilelor, rămânea numai la pâine şi apă.

Cantonamentele deţinuţilor erau noaptea încuiate, iar ferestrele aveau grilajuri de fier. Apelul deţinuţilor (numărătoarea), se făcea de două ori pe zi, dimineaţa şi seara, şi nu odată aceste numărători durau ore întregi.

Fiecare deţinut, acostat de vreun soldat sau ofiţer, trebuia mai întâi să ia poziţia de drepţi, să-şi descopere capul, chiar dacă temperatura era de minus 50 de grade şi să pronunţe numărul pe care îl purta. După aceasta urmau numele şi pronumele, paragraful condamnării, anii de condamnare

■ după care naţionalitatea, dar numai la cererea şefului (Nacialnic). Acest tratament nu era aplicat pentru ca deţinuţii să fie mai bine controlaţi ci «a direct o desconsiderare, o înjosire adusă deţinutului. În celelalte a6ăre, fără regim special", nu existau astfel de măsuri drastice.

În aceste lagăre, soldaţit din paza extenoară, care nu a«u reangajaţi dp,151 făCeau numai serviciul militar, aveau ordin să tragă i ^inut ce depăşea zona de locuit sau de lucru, fără permisie sau fără 2>ţxtor. Acelaşi regulament era valabil şi pentru acel care încercară căc eTZe în limPul transportului. Ei erau chiar ademeniţi

1 fiecare evadare nereuşită, indiferent dacă ea costa i de care adoraţia lagărului vroia cu OriCe altuia dintre deţinut de cu bam, înaintare în grad şi conc PJ' să se debaraseze, e P . deşti, într o regiune cu climă polarâ suplimentare. Dacă de âdat. Mulţi au fost cei care, dln Cau asemenea momeaiă •nu e orieftarea Ş1 s au sinucis, negăsind al disperării, ^P^Xiad pământesc.
mijloc de a scăpa oe a nu era interzisăi C1 era chiar

Activitatea cultu proprii. Totul trebuia susţinută şi stimula" r şi fără scutire de lucru, insă numai în timp ° bibUotecă proprie cu o mulţime de cărţi

Fiecare laS* ă dar şi m limbile naţionalităţilor din Uniunea asIN T- ■.* ■'„* – „'"S podului Comunist al Uniunii Sovietice în franceză, pe care am văzut- o în biblioteca lagărului nr. 2 din Workuta.

După mărimea şi vechimea lagărului, exista cate o orchestră instrumentală, o fanfară, echipe de teatru, de dansuri, etc.

Pentru sport existau în lagăr echipe de foot-ball, volley-ball şi basket-ball, etc.

Toate cele enumerate mai sus erau coordonate şi supravegheate de responsabilul cultural al lagărului, un ofiţer NKVD, care avea mai multe ajutoare. În clubul

lagărului se prezentau periodic, odată sau de două on pe lună, filme sovietice, multe în spiritul de reeducare, totul depinzând de legăturile dintre ofiţerul lagărului şi responsabilul cultural dela clubul din colonie. De multe ori, în ambele cazuri era una şi aceeaşi persoană.

Vizionarea unui film era însă destul de complicată, căci filmele erau date numai ziua, timp în care majoritatea erau la lucru. Seara la orele 19, barăcile se încuiau. În al doilea rând, spaţiul sălii era prea mic, el cuprindea maximum 350-400 de persoane care stăteau ca sardelele, iar un lagăr normal, care era ataşat unei mine de cărbuni, avea circa 3500-4500 până la 12 şi 15 mii de deţinuţi.

Mult mai plăcute şi cu mai mulţi spectatori erau matchurile de foot- ball, chiar şi atunci când se juca la minus 15 grade. Aici se întâlneau prietenii şi se putea vorbi liber, fără frică de vreun vecin informator.

Artiştii, muzicienii, sportivii, nu primeau alimentaţie suplimentară, nu erau nici scutiţi de muncă. Se întâmpla uneori ca brigada să le preia îndeplinirea normei. Nimeni nu era însă scutit de muncile „voluntare[1] arrt[a] [eS] [n]^[1]g[ea] zile sau săptămâni întregi şi căile rutiere sau de oână rr^ [?1] [Calea ferată] [trebuiau] curăţite de zăpadă, care se aşternea pană la trei, patru metri înălţime pXurXH ,[iCale] [con]^[ec]^i°nate din lemn, erau în majoritate eonanqi, [de] J[1]« de Sud Erzgebirge. „»

muzicale este la ea acasă.

[ne] pildă tânărul german Fred Winger şi-a confecţiona nalalaică-Bass, un altul, Richard Reuter, o vioară cel „7“ ° [Bal] a fost şi va rămâne Milan Langhamer nr^ [1] [mare] K&ental în Erzgebterge, din Saxonia de Sud. El singur aToXţitnS ^erie întreagă de instrumente muzicale, cu o artă inegalabil '

O parte din ele au fost scoase de el şi de camarazii lui şi au putut fi prezentate în mai multe expoziţii din Germania de Vest. Nu numai Ltrumentul în sine era de admirat, sau tonalitatea lui, ci, mai mult ca [nrice] păreau aproape incredibile instrumentele cu care au fost confecţionate astfel de obiecte de artă. În lagăr era strict interzis să posezi obiecte tăioase de metal, iar dacă erai pnns primeai pentru prima dată cel puţin o săptămână de Bur”.

Clima era după regiune, iar dacă o vom lua pe cea din Workuta, care se afla ceva mai la nord de paralela 68, putem afirma că anul are 12 luni de iarnă şi „restul” vară.

Din această cauză, gerurile sunt mari, vânturile bat mai tot timpul, iar de multe ori cu o viteză ce trece de suta de

kilometri pe oră. Nu degeaba îi mai spunea şi „Purga”. Acest vânt amestecat cu zăpadă, producea un viscol atât de puternic încât nu puteam vedea nici la doi metri înaintea ochilor. Tot el putea muta numai în câteva ore, munţi întregi de zăpada, schimbând astfel întregul relief înconjurător.

Nu odată se întâmpla ca un lagăr să fie acoperit total de zăpadă, ca numai după câteva ore să nu mai existe deloc zăpadă, fiind dusă de vânt. Ce mai rămânea era doar pământul îngheţat. Barăcile erau întotdeauna acoperite de zăpadă, iar dacă era posibil chiar le udam ca să îngheţe, fiind astfel ceva mai călduroase, vântul neputând transporta zăpada. Exista o similitudine între nisipurile din S ah ar a care sunt mutae de vânt din loc în loc şi zăpada purtată de Purgaua din Workuta. Câtă asemănare între ele ca aducătoare de moarte şi totuşi atât de îndepărtate din punct de vedere geografic !

Aşa se explică şi marea mortalitate ce bântuia printre deţinuţi. Munca titanică cu unelte primitive în stare de maximă slăbiciune fizică, cerea o rezistenţă sporită a corpului contra gerului pătrunzător până la oase a celor acoperiţi cu îmbrăcăminte deteriorată complect (până în 1951 un singur costum de haine pentru lucru şi lagăr). încălţămintea (din acelaşi ma terial ca şi hainele de lucru) era băgată în anvelope de maşini ca ^Şte opinci. Aci, nimic nu se pierdea, totul era valorificat, până la Stimul fir de aţă. Despre alimentaţie să nu mai vorbim, ci mai bine sa urmărim două exemple autentice, care spun mai mult decât se poate scrie. r

După Decretul (Ucazul) 1943”, toţi colaboraţioniştii', pană la data Je 9 Mai 1945, au fost oficial condamnaţi la muncă forţată speci îKatarjani) cu tratament extrem de sever sau executaţi imediat.

fuseseră toţi din armata Generalului Wi a,n

Aceşti „colaboraţiom5 ‘ ne sau alteia, majoritatea fi ind f orl aWaîl S simpli. Cei mai mulţi dintre ei abia ş tiau colectivişti, tărâm r semneze .” ta au fost înfiinţate mai multe lagăre s p eciale

111 TJ* cei peste 25.000 sosiţi în anul 1944 şi până la mijl Ocul pentru ei. Vin cei p spe ciale, ca de exemplu lagărele 12/14/I K J«»>■> “»■”> ■’«»<■« unde un scurt informafii mai existau sau mai bine zis

yupravieţuiseră numai câteva sute. Ei nu au fost omorîţi de „cineva”, nu, ei Auriseră de moarte bună, în plină tinereţe şi fericiţi că pe această lume au putut trăi în Uniunea Sovietică, aşa cum o vor spune acuzatorii într un viitor

proces Nürnberg !

La construcţia căii ferate Kotlas-Konosha, intre 1940-1943, cu o lungime de circa 226 kilometri, au fost aduşi la început 85.000 de detmuţi-politici şi împărţiţi dealungul traseului proiectat în mai multe lagăre mai mici. Ei ţineau de Direcţia Căilor Ferate Nordice (Uprăvlenija Severnaija Zelezni Dorog) cu centrala administrativă în Kotlas.

Şeful şantierului a fost Ing.Dunajiawski, până în 1943, când a fost şi el arestat pentru delapidarea a peste 10 milioane de ruble. A fost dus la Moscova pentru cercetări şi închis în renumita închisoare „Butirka”, în Turnul Başnija-Pugaceva, după cum s'a aflat mai târziu.

Şeful serviciului sanitar în aceiaşi perioadă a fost Dr.med. Berejnoij, având ca locţiitor pe Dr.med. Bikowski, evreu din Ucraina.

Şeful politruc-operativ NKVD, a fost maiorul Wisarionow 1940-1944, până în luna Ianuarie când şantierul a fost desfiinţat.

Contigentul a fost foarte pestriţ ca naţiuni. Majoritatea (peste 40 de mii), erau cetăţeni polonezi, printre care mai multe mii de evrei. Chinezii au fost prezenţi cu circa 25 de mii, basarabenii, balticii, fiecare cu câteva mii, restul de diferite naţionalităţi.

Această construcţie strategică, atât militară cât şi economică, a fost începută la ordinul lui Stalin şi sub presiunea continuă a şefului NKVD, Berija. Lucrarea s'a terminat dându-se în exploatare în August 1943. Şantierele au mai existat însă până în Ianuarie 1944. Aceste lagăre sunt cunoscute şi integrate ca Severno-Dvinski-lag, şi se află la circa 1530 de kilometri, mai la Sud de Workuta.

Chinezii, majoritatea lor arestaţi în perioada anilor 1936-1937, proveneau din oraşul Cita din Ulan Ude şi împrejurimi, care aparţineau de c/rp SI i n iarSlil ^ar^us^a^j a Oblast, şi aveau condamnări în medie ostilirăriin^’ Aceştia erau mai toţi refugiaţi din China, după începerea curăţenie intre „ naţl0nali 5ti Şi comunişti. Odată cu perioada de M∘SC0Va’ dar ∗ cu ^eperea de conStrUCţ“ fost arestaţi siM^ ?i datorită Hpsei braţelor de muncă, «u

• 5 spandiţi pe întreaga reţea de lagăre din Siberia, de unde adunaţi şi băgaţi la construcţii strategice Afara /iasă căci în primul rând aceştia erau străini şi ^te intrTz £r putea interesa de ei. Deci, înainte de a muri, să mai Ş1 5 Acelaşi lucru era şi cu grupul polonezilor, chiar şi al r lor « polonia, mai ales că -«ştia puteau fi trecuţi în contul ahaţilor «X” £ intrau deci în pierderile de razbon Cât despre basarabem ş/ç Ţările Baltice, aceştia erau deja cetăţeni sovietici şi nimănui nu i « ' rmitea să se amestece în treburile interne ale unei

ţări iubitoare de ? e' şi în plină reconstrucţie internă.

După terminarea şi darea în folosinţă a căii ferate, mai supravieţuiau circa 5-7 mii de deţinuţi, dintre care majoritatea erau bolnavi invalizi sub alimentaţi, degeraţi, iar scorbutul făcuse ravagii.

Majoritatea nu mai puteau fi băgaţi în producţie niciodată, Chinezii cu circa 2800 de supravieţuitori, ceva peste 10% din cei ce fuseseră aduşi, mai puteau fi folosiţi la spălatul rufelor sau în alte locuri similare, împrăştiaţi dealungul căii ferate Kotlas-Workuta. Pe unii dintre ei i-am întâlnit în 1950-53 în lagărul nr. 2 din Workuta, unde îşi ispăşeau o a doua condamnare primită.

O parte din cei care în 1946 îşi ispăşiseră pedeapsa se aşezaseră cu domiciliul acolo unde le fusese indicat de NKVD. Fulgerător arestaţi în perioada 1948-1949, au fost condamnaţi la câte 25 de ani pentru spionaj. Conştienţi că sunt comunişti, iar Mao începuse luptele, s au adresat pe cale legală autorităţilor, spre a putea pleca şi părăsi Uniunea Sovietică, spre a lupta pentru eliberarea Chinei. Printre ei într'adevăr se aflau foarte mulţi funcţionari de partid şi chiar activişti de seamă. Majoritatea fugiseră de trupele japoneze iar alţii de persecuţiile armatei lui Tschan Kai Scheck. În faţa judecătorilor sovietici au declarat că ei sunt comunişti convinşi şi cer să li se facă dreptate.

În bătaie de joc, judecătorul le-a răspuns că dacă erau cu adevărat comunişti nu trebuiau să vină în Uniunea Sovietică, ci trebuiau să rămână în China, să lupte pentru comunism şi că adevărul era altul : fuseseră probabil trimişi special să spioneze şi să saboteze în paşnica Uniune Sovietică.

Aceasta este piatra fundamentală a întregului sistem sovietic, dela înfiinţarea lui şi până în zilele noastre, iar cele arătate mai sus, demonstrează că sistemul acesta reprezintă un putregai al societăţii nmane din secolul al XX-lea. .

mi aduc aminte de un dicton al împăratului roman Titus (39- 1 •
dm dinastia Flavia, care a spus odată, scârbit : „Cum poate un peşte ata e mic să miroase atât de groaznic ?” Fără comentariu.

mpăratul roman Titus avea dreptate, peştele acela mic se Putrezea.

^mpnirea trebuie să suporte un stârv rault .
După 1900 d e stâfvul sistemu iu i Marxist-Leninist-Co^®1
stricat şi niai p » întreaga omenire.
care cearcă sa mt e c din con laţia

Kw amL văzut ş acum incolo cu alţl ochl Vom 1
Sistem pe car P oameni> despre necazun şi suferinţe despre lucruri^ ^P.^ povestirea vorbind deSpre Tschkişti şi şi^J ?or precum şi de admiratorii lor, sau de „tdioţii utili”, care au fOst, există şi vor exista mereu pe această lume.

În ¿ii de trecere prin lagărele şi închisorile sovietice, pentru a mă perfecţiona în limba rusă şi a nu pierde timpul degeaba, am citit dela A la Z tot ce mi-a căzut în mână, iar cea mai uşoară literatură de citit şi uşor de înţeles a fost aceea a cunoscutului scriitor Maxim Gorki.

Cu atât mai mult m'au interesat lucrările sale cu cât prin aceste lagăre am întâlnit sau am auzit că unul sau altul a fost sau era condamnat din cauza asasinării lui Gorki. Arestarea şi condamnarea lor se datora acestui mare scriitor rus, intim prieten al lui Lenin, încă din exil, dar şi un mare admirator al lui Felix Edmundowitsch Dsiershinskij, călăul revoluţiei, tatăl Tschkiştilor.

În anul 1955, şeful spitalului din lagărul nr. 6 din Inta, era Dr. med. Grunberg, evreu de origină, care era foarte apreciat atât de pacienţii din lagăr cât şi de cei liberi. Fusese arestat în 1936, dus şi trecut prin maşinăria NKVD-ului din Lublianka, Lefortowskaija şi Butirkaskaija din Moscova. A fost condamnat abia în anul 1939 de către Tribunalul
Special al GB-ului „O.S.”, la 10 ani muncă forţată. Drept cap de acuzare era cunoaşterea complotului pentru asasinarea lui Maxim Gorki. După spusele lui (personal nu l-am cunoscut) el nu aflase despre învinuirea adusă decât în închisoare, la luni de zile dela arestare şi începerea cercetărilor.

Interesant este şi faptul că arestarea lui şi prima anchetă, au avut loc de faţă fiind şi Genrich Jagoda, Comisarul Poporului pentru Afacerile Interne. Numai la două luni după prima înfăţişare, Jagoda era destituit şi schimbat cu N.I.Jeschow. Nici nu s'au treminat cercetările cu noul şef al GB-ului că şi acesta era arestat peste noapte şi zăcea ca şi el într una din celulele închisorii, pe care nu de mult o condusese. Noul şef, Berija, era o nouă speranţă pentru el. Poate acesta îşi va da seama de nevinovăţia lui. Dar, tocmai acesta, noul şef şi Comisar l-a lăsat să fie condamnat şi trimes cu primul transport într'un lagăr strategic la Nord, ca să elibereze de aglomeraţie celulele de care avea mare nevoie.

În 1949, fiind în lagărul din Inta, după ce din fericire,

poate datorită şi meseriei lui de medic, supravieţuise anilor celor mai grei din timpvl S i°n ’.a f°St anUnţat Că 1 s'a Pfel Wit condamnarea cu una nová de alţi 10 am dată tot de cei dela OS

cu toate că el trebuia să se elibereze încă din 1946 fusese reţinut mai departe incă trei ani ? P* lsPă?lr ea ped ntă să-i aducă la cunoştiinţă noua sentinţă Din găsit de Îedea vreo perspectivă de eliberare^“ ^a.2i “^at Pu „ta căci numai ea îi dădea puterea credinţei întrnn •Şl'a plerdBt i««l „■ 2 Worta.

S J«.« ««os. P«m p”icip”„ ;f;s cunoscutului scriitor.

Un alt caz interesant este acel al Dr.med.Duschmann, un evreu din Moscova, condamnat în 1937 la 15 ani pentru acelaşi delict şi de acelaşi Tribunal. El se afla în luna Mai 1950 în lagărul Kaschwas- Siberia, unde lucra ca medic la Santceast-ul carantinei.

Un alt medic, evreu moscovit, arestat, condamnat de acelaşi Tribunal OS, dar eliberat înainte de termin în 1950 în Irkusk, a fost Prof.Dr. Lewin. Din păcate a fost singurul căruia, dintre toţi cei despre care am aflat, nu i se putea da crezare. Nici compatrioţii lui nu-i erau apropiaţi şi nici de intelectualitatea rusă nu dorea să se apropie. Cu atât mai mult îl evitau cei ce fuseseră cu el în lagăr sau în timpul detenţiei. A trebuit să părăsească Irkusk din cauza unor neplăceri avute, acuzat de a fi un informator al NKVD-ului.

Singura persoană care-l cunoscuse pe scriitor, care-i fusese pacient şi a cărei versiune este singura demnă de a fi socotită autentică, a fost Prof.Dr. cardiolog Dimitri Dimitrovici Plitniow. Era cunoscut de toţi, având un renume mondial, cu toate că şi el, ca şi ceilalţi, era de origină evreu şi din Moscova. Mai bine zis se pregătea un nou pohod na Sibir”, pe scară mare, contra tuturor acelora dintre evrei care nu simpatizau cu ceilalţi evrei din NKVD.

Prof.Dr. Plitniow, născut în anul 1873, studiase medicina şi devenise un apreciat medic cardiolog. Printre pacienţii lui mai de seamă a fost şi TV.Stalin, de mai multe ori, apoi Wjatscheslaw Mihailowitsch Molotow (Skrjabin), o mare parte din Membrii Comitetului Central şi chiar Maxim Gorki.

Prof.Dr.Plitniow, care-l tratase şi cunoştea prea bine starea sănătăţii iui Gorki, ştia că acesta avea la ambii plămâni o tuberculoză cavernoasa avansată. Pentru acest motiv trăise peste 10 ani pe insula Capn m Aici fusese de mai multe ori vizitat de Lenin în timp ce acesta se * a V1 exilul său din Elveţia. Aici s-ar fi întâlnit şi cu 1

■ re făceau parte din partidul socialist, cu care discutase zile în g •
case o partidă de şah, slăbiciunea acestuia. ■ i se
.anil> boala lui Gorki avansase, agravându-se,
1 ^ăugase şi 0 scleroză cardiacă, care avansase rapid i

t • 7ile Prof Dr.Plitniow a fost chemat la Kremlin în fata
un „H formată dm mai mulţi membri ai Comitetului Centra!. 4 ■sa adus la conştiinţă onorabila sarcină-misiune de a-l trata pe Maxim Gorki şi răspunde de sănătatea lui.

El ¿cercă să explice boala lui Gorki în termeni şi cu date medicale cu atât mai mult cu cât acesta ii era pacient de am de zile. El nu refuzâ nici nu ar fi îndrăznit, dar propuse şi rugă ca plenul Comisiei să fie mărit cu mai mulţi medici de specialitate din diferite domenii medicale Printre cei de faţă se aflau şi Comisarul Poporului pentru Afacerile Interne, Genrich Jagoda, Preşedintele Sovietului Suprem, Mihail Ivanovici Kalinin şi alţii. Acceptă insă misiunea dată, după ce fusese convins ' tovărăşeşte' de ajutorul pe care îl va primi dela însuşi Genrich Jagoda.

După prima consultaţie, îşi dădu seama că pacientul are un început de pneumonie la ambii plămâni. A anunţat imediat în scris comisia care-l însărcinase, dar nu a primit răspuns, ci numai un telefon în care i se spunea să nu-şi facă gânduri, că va primi ajutorul necesar.

A început criza care a durat 10 zile, după care pacientul şi-a da sfârşitul, corpul ne mai având forţa necesară să reziste şi boala fiind mult prea înaintată. Nici ajutorul promis nu sosise.

Comisia medicală, însărcinată cu cercetarea cauzelor morţii marelui scriitor, după autopsia efectuată, a dat un comunicat pentru informarea opiniei publice cu expunerea constatărilor făcute : „Moartea a intervenit din cauza unor doze mari de cofeină, date de Prof. Dr. Dimitri Dimitrovici Plitniow”. Scurt şi cuprinzător !

Aici trebuie să facem o mică paranteză, dând ascultare şi ’ enciclopediştilor” din lagărele din Workuta şi Potma, care erau la zi cu toate evenimentele internaţionale, dar mai ales cu cele interne, precum şi cu moartea marelui scriitor, mai bine spus, versiunea acestei morţi.

Maxim Gorki nu era numai un mare scriitor, dar şi un mare admirator al unor criminali cum a fost Dsiershinsky, pe care l-a idolatrizat împreună cu întreg serviciul tschekist.

Timpurile se schimbaseră, Gorki poate că îşi permisese de

multe ori câte o critică, ce nu era bine văzută de fruntaşii din Kremlin şi el uita că marele său admirator nu mai trăia de mult şi vântul bătea din alte direcţii. Deci, tocmai el, iubitul scriitor al poporului, nu mai era bine văzut în ultimul timp. începuse să fie supraveghiat de cei pe care el îi admirase, iar corespondenţa îi era cenzurată.

Astfel află NKVD-ul direct dela sursă că Maxim Gorki nu era de acord cu pregătirile organizatorice pentru Congresul Internaţional al Scriitorilor ce trebuia să se ţină în Iunie 1935, la Paris.

Organizatorii principali ai Congresului erau Henri Darbusse şi olfgang Klein, iar din umbră partidul comunist francez, cu banii remlinului. Scopul acestui Congres era de-a arăta lumii întregi

.¡duritate“ scriitorilor cu renume internaţronal , L° cumulai. Adevărul trebuia căutat în altă par£ *U p pta lor contra rongres l^u pe plan internaţtonal o pozlţle pro-sorieti«?”1^^ ** astfel dirijaţi încât poziţia pro-sovietică să vie i * treb'Ila« sâ f‘ făcută şi manevrată numai din umbră. Slne- Dirijarea era Sp re surprinderea generală, tocmai Maxim Gorki era dat ii” * n-ebuia să prezinte unul din rapoartele principale ale Congresului * * A această absenţă fusese dictată de Stalin personal şi tot <

acestuia a fost trimes ca înlocuitor, scriitorul Bons Pasternl P narticipanţit de onoare la Congres erau : André Gide M Bertold Brecht, Issak Babel, Boris Pasternak, Selma Lagerlof eu

O gafă neprevăzuta făcută de Anna Segher şi Gustav Reg ler a dn<, tjesconspirarea adevăratelor intenţii precum şi a manipulanţilo *t* umbră, a celor din Kremlin. Ambii se aflau în exil, fiind com unhti germani, iar traiul şi-l câştigau din articolele ce apăreau m mesa comunistă finanţată tot de Moscova. F

Pentru a-şi arăta loaialitatea faţă de binefăcătorii lor, ei se repeziră în faţa participanţilor la Congres şi intonară 'Internaţionala'. Cu asta toată munca secretă s'a dus automat de râpă.

După doi ani, în 1937, avea loc în Spania numai o reuniune a scriitorilor, la care André Gide a fost declarat trădător' pentrucă descoperind adevărul, nu a mai scris nimic în apărarea intereselor Uniunii Sovietice. El văzuse raiul sovietic şi scrisese memorabila carte „Reîntoarcerea din URSS”, în care mărturisea realitatea sovietica.

Sovieticii, la rândul lor şi-au pierdut interesul de a mai finanţa astfel de congrese, eşecul politic fiindu-le prea mare.

După ani de zile, Alexander Abusch, Ministrul Culturii din

Republica Democrată Germană a încercat să lămurească incidentul de mai sus în felul următor : „Noi trăiam într'o perioadă de ilegalitate iar cel care divulga acest camuflaj era un trădător al clasei muncitoreşti'

Oare acest mare profesor, medic cu mare experienţă atât în medicină cât şi în politica de culise a Kremlinului, ar fi îndrăznit să-şi ştirbească poziţia lui morală şi cinstea în societate printr'o doză mai mare de cofeină ? Există însă şi varianta logică a ' enciclopediştilor' din lagăre Maxim Gorki, devenise supărător lui Stalin prin criticii e adresate situaţiei existente. Deci este posibil ca însăşi mâna lui unită cu cea a Genrich Jagoda să fi fost aceea care a dublat dozele prescrise de r°f.Plitniow, ca în atâtea cazuri întâmplate şi cunoscute din istoria scrisă şi nescrisă a NKVD-ului.

ᵘpâ câteva zile delà publicarea comunicatului, Prof. Dr. Plitnoiw, §1 bâgat direct în maşinăria anchetatorilor speci işti i banka. A fost maltratat de către anchetator ca un bor aş e a multe ori, chiar şi atunci când de faţă era însăşi G

Prof Df piitniow a fost chemat la Kremlin în fat

Într una din zile rro • membri Comitetului Central Ita

5» de -* “” pe

C°i S‘râS”„ă «plice b“X te Gbrti i” 5i cu date mMi

E Llt c/cât acesta îi era pacient de am de zile. El nu ref uz? cu atat mai m dar propuse şi rugă ca plenul Comisiei să £

X” „ai .* «bte“ ’P'dali,“e din diferite domenii m,dical, Printre cei de faţă se aflau şi Comisarul Poporului pentru Afacerile Interne Genrich Jagoda, Preşedintele Sovietului Suprem, Mihaii Ivanovici Kalinin şi alţii. Acceptă însă misiunea dată, după ce fusese convins ' tovărăşeşti de ajutorul pe care il va pnmi dela însuşi Genrich Jagoda.

„După prima consultaţie, îşi dădu seama că pacientul are un început de pneumonie la ambii plămâni. A anunţat imediat în scris comisia care-l însărcinase, dar nu a primit răspuns, ci numai un telefon în care i se spunea să nu-şi facă gânduri, că va primi ajutorul necesar.

A început criza care a durat 10 zile, după care pacientul şi-a da sfârşitul, corpul ne mai având forţa necesară să reziste şi boala fiind mult prea înaintată. Nici ajutorul promis nu sosise.

Comisia medicală, însărcinată cu cercetarea cauzelor morţii marelui scriitor, după autopsia efectuată, a dat un comunicat pentru informarea opiniei publice cu expunerea constatărilor făcute : „Moartea a intervenit din cauza unor doze mari de cofeină, date de Prof. Dr. Dimitri Dimitrovici Piitniow'. Scurt şi cuprinzător !

Aici trebuie să facem o mică paranteză, dând ascultare şi enciclopediştilor' din lagărele din Workuta şi Potma, care erau la zi cu toate evenimentele internaţionale, dar mai ales cu cele interne, precum şi cu moartea marelui scriitor, mai bine spus, versiunea acestei morţi.

Maxim Gorki nu era numai un mare scriitor, dar şi un mare admirator al unor criminali cum a fost Dsiershinsky, pe care l-a idolatrizat împreună cu întreg serviciul tschekist.

Timpurile se schimbaseră, Gorki poate că îşi permisese de multe ori cate o ontică, ce nu era bine văzută de fruntaşii din Kremlin şi el uita că marele sau admirator nu mai trăia de mult şi vântul bătea din alte *văyut^n* nR01’ ţ0Cmai e.1, i^^ul scriitor al poporului, nu mai era bine admirase ia^ ^P' ^nce p^se să fie supraveghiat de cei pe care el u admirase, iar corespondenţa îi era cenzurată „ pre e ST”1 dela s”„a Gorki ™ e« * SdZXZT?1 pe”tr” Internaţional .1 WolfgangX W* „ C«^esul,ai erau Henri Barbusse i KreJfJ, *„ “”î f-tef* eomumSt francez, « b^

i cestui Congres era de-a arăta lumii întreg

caritatea scriitorilor cu renume internaţ10nal , , s^^ului. Adevărul trebuia căutat în altTţU: t lor contra f ires luau pe plan internaţional o poziţle pro.1 * . Par^ipanţii ia C° Srfel dirijaţi încât poziţia pro-sovietică să vie ÂÎ” 51 trebuiaB sâ fie fcută Şi manevrată numai din umbră. a Slne- Dirijarea „spre surprurderea generala, tocmai Maxrm Gork, m da[„eWia s» prezinte unu! din rapoartele princ.pale ale Co”gresE „ C“e

Această absenţă fusese dictata de Stalin personal şi tot dî, acestuia a fost trimes ca înlocuitor, scriitorul Boris Pasternak P■ 1

nidpawii la Cd”Sres erau : André Gide. André Bertold Brecht, Issak Babel, Bons Pasternak, Selma Lagerlof etc

O gafă neprevăzuta facuta de Anna Segher şi Gustav Regiier a d . desconspirarea adevăratelor intenţii precum şi a manipulanţilor dm umbră, a celor din Kremlin. Ambii se aflau în exil, fiind comunişti germani, iar traiul şi-l câştigau din articolele ce apăreau în presa comunistă finanţată tot de Moscova.

Pentru a-şi arăta loaialitatea faţă de binefăcătorii lor, ei se repeziră în faţa participanţilor la Congres şi intonară „Internaţionala' . Cu asta toată munca secretă s’a dus automat de râpă.

După doi ani, în 1937, avea loc în Spania numai o scriitorilor, la care André Gide a fost declarat „trădător' pentrucă descoperindsovietic şi scrisese adevărul, nu a mai scris nimic în apărarea intereselor Uniunii Sovietice. El văzuse raiul „Reîntoarcerea din URSS”, în care mărturisea realitatea sovietică.

Sovieticii, la rândul lor şi-au pierdut interesul de a mai finanţa astfel de congrese, eşecul politic fiindu-le prea mare.

După ani de zile, Alexander Abusch, Ministrul Culturii din Republica Democrată Germană a încercat să lămurească incidentul de mai sus în felul următor : „Noi trăiam într'o perioadă de ilegalitate iar cel care divulga acest camuflaj era un trădător al clasei muncitoreşti .

Oare acest mare profesor, medic cu mare experienţă atât

51 bâ«« 0-« “ de mai mmka' A fost maltratat de către anchetator ca 81 ori, chiar şi atunci când de faţă era însăşi G. Jagod

în medicină cat şi în politica de culise a Kremlinului, ar fi îndrăznit să-şi ştirbească poziţia lui morală şi cinstea în societate printr'o doză mai mare de cofeină ? Există însă şi varianta logică a „enciclopediştilor” din lagăre . .axini Gorki, devenise supărător lui Stalin prin criticile a resa® lui existe^. Deci este posibil ca însăşi mâna lui unit cu Prof niIlriCb JaS°da să fi fost aceea care a dublat dozele preş scrisă Uaiow’ ca ia atâtea cazuri întâmplate şi cunoscute

Dn A nescrisă a NKVD-ului. n <• nr Plitnoiw a

fost P cateva zile delà publicarea comunicatului, ro ■ _

Procesul . 10« P0H1.0, specUU 51 pe«™ me “ catâ

„„ membra al Ambasadei Americane pe C4n<' PrrfX « il «“«' el ’ r,diCi” “ZT “e Sa‘Ut G««l ZI X« o“bi»l»l vlSUMt GB ’1 de ∗'

„prZo” X*’’t® condamnai la 20 de am „ dus în Inchlsoarea - PoZlsolator- din Zlato-Ust. În aeelas. Polit-lsolator avea SJ ades în 1954 51 fimt la «creţ, fostul secretar de partrd din Leniagme W M Adrianow, »na din figurile politice importante ale timpul»,, dispărut fără urmă în 1953, în împrejurări misterioase. Cu siguranţă că a fost victima luptei de putere obişnuită între comitetul de Partid din Leningrad şi cel din Moscova. Nu era pentru prima dată când se întâmpla aşa ceva.

Interesante sunt destăinuirile făcute de Prof.Phtniow unui prieten de-al meu, Prof.Dr. Mannheim, cu care a fost împreună şi despre care voi vorbi mai târziu. El spunea că în timul cercetărilor din Liublianka după nenumărate maltratări din partea anchetatorului, acesta a fost schimbat ca urmare a unei plângeri făcută superiorului, care din întâmplare îi fusese cândva pacient şi ordonă ca să fie trimes pentru tratament în ambulanţa închisorii. Acolo a fost îngrijit de o soră care lucra în acestă infirmerie şi care deasemenea era închisă şi reţinută în Liublianka. Plitmow putu să schimbe cu ea câteva fraze scurte când însoţitorul său părăsise pentru puţin timp camera, la rugămintea sorii. Aşa descoperi el că sora medicală nu era altcineva decât Fanija Kaplan care, la 30 August 1918, a atentat la viaţa lui Lenin rănindu-l cu trei focuri de revolver. Aste se întâmpla în momentul când Lenin urca în automobilul ce trebuia să-l ducă la turnătoria „Michelson” din Moscova, unde trebuia să ţină un discurs.

Fanija Kaplan făcea parte dintr'o familie evreiască, care de frica pogromului ţarist contra evreilor, emigrase în USA. Fanija a fost închisă în lagăre de muncă forţată în. Siberia,

iar după eliberare rămăsese în Rusia.

La data când s'a produs atentatul Fanija Kaplan era gravidă, motiv pentru care Lenin a dat ordin să nu fie executată, ci drept pedeapsă, ea trebuie să trăiască spre a vedea cu ochii ei desvoltarea noului Stat ¡socialist Comunist înfăptuit de el.

chiar^in dAi?Ormaîiile CUlese cu multă dela diferite personalităţi. Faniia KanX Cafe T lucrat sau au avut contact cu Lublianka, rezul Famja Kaplan a născut o fetiţă, care a fost crescută un timp * nÎZe Ea " Ü ab^it „hi oLă superioară sub

mu li ra^X^4'56 adeVărul a^a originii. Timpul cel jupuit-o de vie,

dacăiu fosXÎr^ Cafe' (dUpă „nea

ar fi fost obligat să se ţină de promisiunea

Totul începu cu un ordin primit de-a se prezenta la

lui Lenin. Cât timp a trăit trecea foarte des ca să o vadă în închisoare. Numai după moartea lui, i s'a dat posibilitatea să lucreze ca soră la infirmeria închisorii. Nu am putut afla niciodată ce s'a întâmplat cu ea mai târziu sau ce a devenit fiica ei.

Europa era în flăcări când, în Ianuarie 1940, Prof.Dr.D.D.Plitniow a fost readus de urgenţă la Moscova, din ordinul lui Berija, care devenise mai marele NKVD-ului. De data aceasta nu se cerceta otrăvirea lui Maxim Gorki, ci activitatea de spion a profesorului Plitniow. Era de astă dată acuzat de a fi spion american, prin intermediul Ambasadei Turce la Moscova.

ambasada turcă din Moscova, din partea Comisariatului Poporului pentru Afacerile Interne ordin ce fusese dat la rugămintea ambasadorului turc. Bolnavul nu era altcineva decât Preşedintele Kemal Ataturk, care se afla intr'o vizită oficială în URSS, la începutul deceniului al patrulea. După sosirea lui la Moscova, probabil din cauza schimbării climei, s'a îmbolnăvit de o gripă care l-a ţinut la pat. Îngrijoraţi de soarta preşedintelui, cei din Ambasadă au refuzat ajutorul medicilor sovietici, care se ocupau de personalul ambasadelor acreditate la Moscova, căci nu aveau încredere în ei. Au insistat ca Prof. Dr.Plitniow să-l trateze pe preşedintele AtatUrk. Acesta îi era cunoscut preşedintelui dela o recepţie oferită în cinstea lui de către Guvernul Sovietic, unde fuseseră invitate şi personalităţi din viaţa publică, printre care şi profesorul nostru. La acest banchet l-a cunoscut preşedintele Ataturk pe Prof. Dr.Plitniow. De aceea a cerut să fie consultat de el şi de nimeni altul.

Ordinul a fost trimes de Comisarul Poporului pentru legăturile cu străinătatea Jdanow. Prof. Dr.Plitniow s'a dus şi l-a tratat pe Preşedintele Turciei. Ca să se asigure că nu va avea vreo neplăcere născută din invidie, el făcuse o cerere scrisă să i se aprobe să fie însoţit de un grup de specialişti, ceeace i s'a refuzat categoric. S'a prezentat aşadar singur, l-a tratat pe preşedinte cu eficacitate, şi toată lumea a fost mulţumită n ultima zi de tratament, Preşedintele Turciei, drept recompensă i-a dăruit propriul ceas de buzunar, ceas de aur cu lanţ, pe care pusese sa

graveze "Din partea lui Atatürk".

Prof.Plitniow s'a despărţit de pacientul său cu toată simpatia şi respectul pe care i le purta. El a arătat tuturor darul primit fiind chiar felicitat personal de Jdanow.

După alţi doi ani, soţia unuia din membrii Ambasadei Americane, a refuzat la rându-i categoric să fie tratată de către medicii specialişti pentru corpul diplomatic, cerând să vie Prof.Plitniow. Rugămintea Ambasadei a fost imediat aprobată de Comisarul Afacerilor Externe şi de conducerea NKVD-ului. Tratamentul a reuşit pe deplin, iar ca recompensă, Plitniow a primit un nou cadou de mare valoare. Americanii, cunoscând slăbiciunile celor din Kremlin, au mai trimes în

, . ţrrisoare de mulţumire Comisarului Poporului pentru Sănătate

£ᵁc7re preamăreau ştiinţa medicală din Uniunea Sovietică. Toată lumₑₐ ^eSTapte au devenit capete de acuzare şi a fost învinuit de către anchetator că pe lângă că l-a otrăvit pe marele fiu al Uniunii Sovietice, Maxim Gorki, mai era şi un trădător de patrie, un spion al americanilor şi al turcilor.

, . , „ ,,

în Lublianka a stat în celula 34 tot timpul, iar la 8 Mai 1940 a fₒₛₜ scos din celulă şi trimis cu o destinaţie necunoscută, cu toate că nu primise o nouă pedeapsă, dată de vreun Tribunal.

Soţia lui Plitniow fusese deportată în Kasachstan încă din anul 1936 cu toate că ea nu avusese nici un amestec în problemele soţului. Aşa se distrug un om, o situaţie, o familie, când NKVD-ul, care are ochiul ager, trebuie să aibă totdeauna dreptate.

Din miile de cazuri interesante pe care le-am întâlnit sau de care am auzit, cu ştiri oficiale false, cu afaceri murdare, am ales-o pe următoarea. Este povestea unei franţuzoaice şi a unui evreu din Caucaz.

Inginerul chimist Schargorazkij, de origină evreu, din localitatea Nalcik, Kabardine Balkară ASSR din Caucaz (cu o populaţie de 88.000 de locuitori) era căsătorit cu o franţuzoaică pe care o cunoscuse în timpul studiilor universitare în Germania şi Franţa şi lucra ca inginer principal la întreprinderea de Chimie din localitate.

Soţia lui, doctoriţă oftalmoloagă, era ca şi el, foarte apreciată în întreaga localitate, mai ales că era franţuzoaică şi foarte cochetă, ştiind să se facă iubită de pacienţii ei.

Odată cu începerea războiului fino-sovietic, în 1939, maşinăria propagandei se puse în mişcare chemând

populaţia să se înroleze voluntar în armată pentru apărarea 'libertăţii” şi a patriei iubite. Entuziasmată, primind şi asentimentul soţului, franţuzoaica-doctoriţă sa înrolat voluntară în rândurile celor care îngrijeau de răniţi.

Cu asta ea dorea să-şi arate loaialitatea faţă de noua ei patrie, loaialitatea soţului faţă de regim şi de partid, ştiind că face un gest plin, de umanitate pentru semenii ei, acolo unde i se cerea şi era nevoie de cunoştiinţele ei.

La începutul anului 1941, soţul a primit înştiinţarea oficială că soţia lui, doctoriţa Schargorazkij, a căzut pe frontul fino-sovietic.

Disperat de pierderea suferită, la declanşarea războiului germano- sovietic, el s a prezentat voluntar la cercul de recrutare. Nu i s a aprobat plecarea ci a fost mobilizat pe loc, din cauza meseriei pe care o avea.

Armata sovietică, în mare derută, se retrăgea, dând posibilitatea armate^or germane şi române să se apropie de localitatea Nalcik, În acest timp Armate a 37-a sovietică a fost zdrobită de trupele germano-romane. Din partea Armatei române a luat parte la bătălie, Divizia a 2-a de Munte, al cărui Comandant era Generalul Dumitrache.

Evacuarea locuitorilor, chiar şi a specialiştilor a f0”
-fl ultimul moment în timp ce organele de partid şi^ă evacuate primele. Astfel şi inginerul Schatgorazkij e evacuare din partea secretarului de partid, iar cald aceasU Lit era totul prea târziu, căci localitatea Nalcik fusese 2 a trupele germane şi române, iar trupele de apărare sovietice calT af ■» U ae 2S Octombrie 1942, zi sârMtonu „X EX* „toni localităţii care se tmbrtatseră ia hainele lor tei, mai ,d.' i «ampuie pe eliberatori ce tlo” „ mare entaziasm. Aceasta dură din păcate foarte puţin, adică numai până la 3 Ianuarie 1943 c”ri trupele germano-române primiră ordinul de a se retrage de pe intre™, front din cauza evenimentelor militare de pe frontul dela Stalingrad

Comandantul Armatei Germane, în proclamaţia sa către locuitori a cerut ca fiecare să se întoarcă la locul său de muncă şi să-şi vadă de treabă şi de gospodăria lui.

Noul primar al oraşului Nalcik, împreună cu consiliul comunal, au făcut un apel către întreaga populaţie să doneze aur şi pietre preţioase pentru împodobirea harnaşamentului unui cal alb, care urma să fie dat cadou Fuhrerului Germaniei, Adolf Hitler, drept mulţumire pentru eliberarea localităţii de sub comuniştii-bolşevici.

Populaţia a donat din belşug, harnaşamentul a fost excepţional executat cu vechea artă şi măestrie caucaziană,

iar de coama calului a fost prinsă o banderolă albă pe care scria „Un cadou din partea oraşului Nalcik, drept mulţumire pentru eliberarea de comunişti.

Calul, împreună cu o delegaţie oficială din partea oraşului, au părăsit localitatea într'un vagon special amenajat pentru lunga călătorie. Nu am putut urmări ce s'a întâmplat cu delegaţia respectivă şi dacă a fost sau mi, cadoul predat Fuhrerului.

Pe timpul scurtei ocupaţii, întreaga populaţie dela mic la mare s a bucurat de eliberarea localităţii din mâinile comuniştilor, deoarece cu două decenii în urmă, avuseseră mult de suferit şi nu uitaseră asasinatele, violările şi deportările efectuate atunci de bolşevici.

După retragerea trupelor germane şi române din NîdciK’t ovietice reocupară oraşul şi-l izolară complect. . ou ă 1 ltar, a dat un ordin ultimativ cetăţenilor să nu_?1 p âzită cuinţele. Fiecare clădire, fie ea cât de mică şi neînsemna ecare 1 noapte iar alimentele au fost distribuite de către ar®’ birourilor NKv2CU AU FOST D^ DIFERITE CENTRE DE condamnau de un T k După circa *ei săptămâni, toţi locuitorii c011d

Jibunal Special la diferite pedepse între 8 şi l- _ la ffloarte m baza niarul 91 întreg consiliul comunal au fost con iost d•sj în colo”P^agrafului 58-l ca „trădători de Patrie . P j comunist. sw f“1 ™ >«5i ,e*:i>■ “ ’p*“ı“ tre cuţi de 10-12 ani au fost deasemenea condamn

.»8ema* „ rX“chtoS sXg»r«k>i -tost co”|damMt la î° “»• “ ■■>•« *a* f, num doS cu martori că nepărăsirea localităţii s a datorat ordinului dat Se secretarul de partid. S'a dovedit deasemenea că nu a contribuit cu nimic la împodobirea calului alb, simbolul de mare recunoştinţă şi admiraţie al mai multor popoare şi tribun din Caucaz şi de dincolo de Marea Caspică din Asia-Siberiană. Sunt tnbun acolo dela care poţi primi totul, absolut totul, până şi întreaga familie, dar niciodată calul. Iar dacă ţi-l dau, înseamnă că eşti Idolatrizat”. Singura vină găsită inginerului este că a lucrat mai departe în acelaşi loc de muncă ca şi înainte de 25 Octombrie 1942.

În Decembrie 1943 se afla în lagărul Sizrani, iar de aici, în Februarie 1944 a fost îmbarcat într'un transport cu direcţia Workuta, unde a ajuns după o lungă şi aventuroasă călătorie de câteva luni.

Soarta şi-a spus cuvântul. S'a stabilit că soţia lui, care fusese dată oficial „căzută pe front”, trăia şi se afla la 28 Octombrie 1943, în lagărul Central „San Gorodok” din

oraşul Kotlas. Acest lagăr aparţinea de GUZDS (Glawnaija Uprawlenija Zeleznija Dorogija Stroikij) Direcţia Generală Construcţii de Căi Ferate, ce erau subordonate direct NKVD- ului, Direcţia Nord.

Fusese condamnată la 8 ani de lagăr pentru acuzaţia de a fi burgheză”, dar, după gurile rele, ea îl pălmuise pe politrucul unităţii când acesta, folosindu-se de „dreptul de politruc” a vrut să o înghesuie. Ea sosise în acest lagăr la începutul lunii Octombrie pentru a o înlocui pe doctoriţa Mohova. O dispoziţie venită de „Sus”, ordonase expedierea de urgenţă a condamnatei într'o regiune din Nord. Ea avea deasemenea o condamnare de 8 ani pentru „înrudire familiară „(Celenij semeij). Soţul ei era tot medic, condamnat în 1938 ca „trădător de Patrie” (ismenik rodina). Erau din Leningrad, iar el făcuse parte dintr'un mare număr de procese politice din acel timp. Singura vină a soţiei era numai că îşi alesese ca soţ un viitor „trădător de Patrie”.

Inginerul Schargorazkij a lucrat în mai multe mine din Workuta. Eliberat în Ianuarie 1954, slăbit şi bolnav Schargorazkij a murit la numai două luni, fără să mai primească ştirea, care a sosit cu două zile întârziere că soţia lui trăia şi lucra la Kotlas.

Prietenii lui intimi povesteau că Schargorzkij, în tinereţea lui cân studiase în Germania, dar mai ales în Franţa făcuse parte din Masonică”. Din această cauză era foarte trist şi ce nu ar fi dat să poată lua contact din nou cu ei, fiindcă era singura lui speranţă că numai ei d vor P^tea ajuta să scape din acest iad pământesc. ,

Membrii ai Lojei Masonice, am întâlnit foarte mulţi în tim? u etenţiei mele, fie în Bautzen, fie în lagărele din Uniunea Sovietică, prea puţini dintre ei erau de acord să relateze ceva despre scopul, rolul şt

„teflţiile politice ale acestei organizaţii destul de curin

J descurcăreţ şi destul de nebun spre a-şi ase pentru un Nurlie care îl interesau şi nu le cunoştea, ¿i pe^arT*1 tOate aflaţi i*tr situapie grea Şi o mizerie de neînchiJ, CBnosc« „ oralul atât de ridicat şi aici în cea mai decăzută societat tăria 51 ridice deasupra majorităţii, pnn caracterul şi intelectualitat^îo/^6 ai ales prin clarviziunea evenimentelor politice 1 r dar

® Citisem din întâmplare despre ei în timpul războiului dar , sCfis şi văzut prin prizma politică a celor care dirijau *German,’.*î avusesem posibilitatea să ma informez mai amplu, poate nici interesul fiind în floarea tinereţii când viaţa trebuia gustată din pEn peZ ă nimeni nu-ţi putea garanta ce va fi mâine. Războiul îşi avea’leEUe iui iar eu

învăţasem şi mi-a prins bine că „azi e azi, mâine vom vedea”’ atâta timp cât durează acest război nedorit de nimeni.

Deci, descrierile citite de mine, scurtul meu orizont de viaţă mă aţâţau să ştiu mai mult acum când nu mai eram Eber, ci închis ca o fiară sălbatică, de un duşman cu care nu avusesem nimic de unpărţit. Ce citisem despre ei era numai răutate, fiind calificaţi drept decăzuţi, hrăpăreţi în toate afacerile pe care le făceau, josnici dm cauza trădării de orice nuanţă, numai a „lojei” nu, iar cerinţele şi obEgaţule acesteia erau secrete şi „tabu”, pentru orişicare muritor de rând. Multe lucruri auzite sau citite deveneau simple fantezii sau poate un vis bun sau rău. Acum eram eu interesat să aflu dela ei cât mai mult, căci numai aşa îmi puteam îmbogăţi cunoştinţele pe care nu avusesem şansa de a le învăţa în armată. Deci cum descopeream pe unul dintre ei şi îmi era simpatic, mă agăţam de el ca o căpuşe în blana oii. Ce îmi putea strica în viaţă, chiar dacă ar fi fost ceva rău, deci mai bine îl ascultam pe el, decât reţetele mâncărurilor şi ale prăjiturilor speciale şi gustoase, de care nu mai puteam închide ochii cu gândul la ele, în timp ce maţele îmi ghiorăiau de foame.

Primul pe care l-am cunoscut a fost omul care m'a impresionat cel mai mult în acele timpuri, ba chiar şi după aceia, între zidurile reci şi umede închisorii Bautzen. Era un Baron, un nobd din Prusia orientala, care trăise mai toată tinereţea în Elveţia, cu toate că era german. De tanar Pierduse tatăl, iar maică-sa se retrăsese cu el lângă Berna unde mat liceul şi mai târziu toate studiile universitare. îmi cer sc ° vişine că tocmai numele lui l-am uitat sau mai bine zis mi s mtehgent timpul anilor Este Tră sovSă. nu şi-a dat nicin/ nt ^lind> s a acomodat situaţiei fără ş jacă aveau un titlu u^ aere de suPeri°ritate aşa cum făceau alţii ca

Universitar, se credeau cineva. unde fusesem

intem CUnoscusem spitalul lagărului special nr. a ’ ă cujnine a fost i CU JQare greutate, suferind de o boală de rin, Berlin Şl.

n ernat şi berlinezul Huppe, un fost agent e

, „r 4 dela subsolul spitalului. Salonul avea 12 Patl1p. am carT erau'toate ocupate. Printre pacienţi se afla un raare

suprapuse, care xiSDAP CU un înalt grad în SA, originar E1 * decedM 31948. În cele două luni cât am fost internat au murit 11 boinavi în

salonul nostru. . .

Sanitarul nostru nu era un condamnat, ci un internat ca mai tot personalul spitalului şi al bucătăriei. El a fost sergent-sanitar în armata regulată şi fusese mult timp staţionat cu unitatea sa în România în timpul războiului. Ştia să vorbească destul de bine româneşte, şi-i făcea mare plăcere să vorbească cu mine. Nu-l putea suferi însă pe Huppe, care era un mic găinar de oraş.

„Baronul' vorbea mai multe limbi străine şi putea să povestească excepţional de frumos din călătoriile sale în lumea întreagă. Luase parte la două expediţii în Birmania, una în Mexico, cutreierase India în lung şi în lat, iar Europa o cunoştea ca pe buzunarul propriu. Ca om era foarte modest, iar superioritatea lui intelectuală nu o simţea nimeni şi nici nu încerca să şi-o impună cuiva când da un sfat ori un răspuns la vreo întrebare ; era numai bunăvoinţă. Pentru mine, un tânăr de 22 de ani era un [1] erou” al vieţii, al comportării, al prieteniei în timpuri bune şi grele, era ceva aparte faţă de ceeace cunoscusem până atunci. Opus lui erau un ' Oberstudiurat' Consilier superior, care cu toate că era un intelectual bine pregătit, prin comportarea lui faţă de ceilalţi şi faţă de situaţie, rămânea inferior baronului pe toate tărâmurile vieţii şi ştiinţei.

Intr'o seară, după ce se stinsese lumina, cu toate că era strict interzis de a se mai vorbi în salon, el ne-a povestit despre începutul, organizarea internă şi externă, viitorul Lojei Masonice. Din păcate întreaga discuţie pe care o împărţise pe mai multe seri nu s'a treminat şi nu am putut urmări până la urmă, căci el a fost eliberat din spital şi retrimes în clădirea închisorii, în sala nr.8 din corpul principal. Nu l- am mai întâlnit niciodată, dar am auzit că ar fi decedat în Noiembrie sau Decembrie 1949. Despre cele auzite nu am vorbit niciodată cu nimeni şi nici nu am să vorbesc, căci aceasta i-a fost rugămintea, condiţia de a nu vorbi, iar respectul pe care i-l port după atâţia ani de zile, mă obligă să mi ţin cuvântul. Să-i fie ţărâna uşoară !...

La Workuta şi chiar în Potma-Jawas, unde societatea care te înconjura era atât de diferită, am mai întâlnit „Masoni”, chiar foarte mulţi,

erite oji . ruseşti, germane, cehe, austriece, belgiene,

franceze ş[1] Baronul din”B^utzen*[1] ° pUtea COmpara

cărhnnîf^J [nr 2 din] Workuta, în brigada de curăţirea pietrei, Ş DrKtiirr$_e^U$t [mină (P^{aroda}] viborka), lucra în 1950-51 austriacul ani

npnrn unc^onar ministerial din Viena cu o condamnare de 25 e

P ru spionaj. Era căsătorit cu o suedeză care, spre norocul ei, 1111

f-- ,

diplomatul german Cristwi Zinsser şi locuia în ace^b^4 C, „udn P^tru un timp scurt – cu prietenul meu Fritz Ck>0,T ' cel d tă în grupurile germane câte o confennţă pe diferite numai odată a vorbit şi de Loja Masonică' austriacă * ¿Z Imperiului Austro-Ungar şi după aceea în Republică. Era un 'K problemele economice şi cred că de acera a şi putut lucra după eliberarea fui din URSS în 1955, ca Profesor la renumita şcoală de Econ™ Internaţională din Viena (Welt Handelschule Wien). El a mar fost şi Consilier Economic al Firmei Krupp din Austria (Wirtschafstberater)

Un alt austriac, din acelaşi lagăr şi aceiaşi perioadă era Eugen Blum eliberat şi el în Mai 1955, după semnarea Tratatului de Stat cu Austria Era condamnat pentru spionaj, nici nu se putea altfel. Dr.Ing.Eugen Blum, era originar din Viena. Afară de o comportare impecabilă faţa de toată lumea şi adaptarea la situaţia reală, el avea şi un trecut destul de interesant. Ca tânăr ofiţer, a fost primul pilot de aviaţie militară K.u.K., în Armata Austro-Ungară. În al doilea Război Mondial, a avut o misiune specială din partea Berlinului, pentru a construi în 'Cornul de Aur' (Halic) o bază navală submarină după sistemul celor existente în Franţa la Brest şi Loriant (cu o lungime de 6 kilometri şi care se afla pe malul european al Bosforului, separând oraşul Istambul în cartierele Pera şi Galata la Nord şi Stambulul de Sud).

Un lucru care trebuie amintit este că Dr.Ing.Eugen Blum era şi un vechi membru al Lojei Masonice din Viena, încă din perioada când era un tânăr ofiţer K.u.K. Numai de câteva ori a amintit acest lucru, dar nu a intrat niciodată în detalii. El era şi un tip aparte, nu vorbea niciodată prea mult, mai bine asculta ce vorbeau şi povesteau alţii.

El este şi persoana care desconspirase o mare gafă sovietică, în cadrul minei nr. 7 din W orkuta lucru care a ajuns cunoscut cu timpul în mai toate lagărele politice din Regiunea Workuta.

Sovieticii copiaseră locomotivele electrice de mină după ce e fabricate de firma germană Siemens. Nu copiaseră numai locomotiva> *m* ^egime dela A la Z, dar nu uitaseră să reproducă şi Pansonul firmei temens care se găsea în acelaşi loc ca şi la origin . Naţional Pecialiştii sovietici nu

uitaseră să reproducă până şi zvas ^¿bil ciali Sniului> în ump ce cu Etere mari. m alt l°c-seJ^^ple şi înr nat Made URSS”- În această direcţie Se P J, ’ internaţionale, Car mplări, în privinţa furtului de patente german

Purtau pansonul „Made CCCP”. . , . reprezentanţei firma' Blum avea să fie şi noul Direc *o* decedat în iqt^ secţia străinătate din Austria. Dup cu U 1969 la Berlin.

„ fost şi consilierul economic Reissner, un austri.

Tot francmason^ am c¿ lucra în mină şi locuta în aceiaşi baracă ' condamnat la - un intelectual din Prahova/România r>i

„»*»•' T‘“X “ a 19« transferat ta 1954 ta lagărul nr.-, _ Dumbrav-lag. din Republica Mordvină Din

Í” tapera. 1. >5 Mar 1955. ea armare a T“aXlason“taÎTprie«n»l mea. belgranul Pbilippe Dej.gher. numai că el ca şi alţii au discutat prea puţin despre Francmasonerie”.

O singură dată a vorbit în cadrul grupului francez despre „Loja Masonică' din Belgia, începutul istoric şi desvoltarea ei în Valonia, Flandra şi Olanda şi legăturile politico-economice cu Loja Masonică Franceză din Paris şi din provincie.

Atât la Workuta cât şi la Potma-Jawas am întâlnit foarte mulţi Francmasoni, originari din teritoriile de azi ale Uniunii Sovietice. În majoritate erau foşti nobili ruşi, cu studii în Occident, foarte culţi şi mai toţi cunoscători ai mai multor limbi străine. Ei erau deţinuţi de ani de zile, unii de peste 30 de ani, majoritatea fuseseră condamnaţi ca mari moşieri. Supravieţuiseră datorită constituţiei fizice sănătoase, dar erau numai un mic procentaj dintre cei condamnaţi. Ca masoni, nu fuseseră cercetaţi în primele lor anchete, căci comisarii-anchetatori de atunci, în majoritatea lor habar n'aveau ce era „Loja Masonică” şi nici nu îi interesa. Primele anchete de care auziseră au fost în perioada anilor 1937-1939, când se produsese o panică în rândul politrucilor din lagăre, dar nici ei nu-şi puteau închipui această enigmă spontană venită aşa de târziu. În Rusia ţaristă, după spusele unora, fuseseră mai multe Loji, prezente în mai toate marile oraşe.

Dela un francmason rus din Jawas am aflat de soarta unui spaniol cu numele de Jose Geişart, originar din Lérida, o

localitate lângă Barcelona, cu care stătuse scurt timp în aceiaşi celulă în închisoarea Butirk din Moscova. 11 cunoscuse foarte bine pe acest spaniol-catalan, care luase parte la războiul civil din Spania ca voluntar în armata republicanilor între 1936-1939. Acesta îi povestise cu multă am „ r ciune av enturoasa lui soartă , cauzele ce îl determinaseră să-şi părăsească meleagurile însorite ale Spaniei, schimbându-le cu steaua MmânVf! L sovietelor- El povesti că, odată cu primul pas făcut pe autorităţile 2 uul fü, la Odessa, şi primirea cu pâine şi sare de către îi dăduse ¿ eSpectlve Ş1 de reprezentanţii populaţiei, era fericit şi t° wl cercetările S T' ■ ViitOr strălucit Dar, ^ele următoare voluntară în hinr ?1 ¡J 10apte' *'au spulberat fanatismul şi înrolarea Sosit cu un can ni& A eliberare dreptate de partea republicani *o* ■ de pragul de *sus^du* 6 ldealur1, aici P e pământul făgăduinţii, s a lovi în fVş astfel să Să deschidă ochii * să vadă m

astfel să-t vmă ld eia de a arunca o privire în spatele culiselor

sovietic. Acum îl înţelesese el pe Balzac « *e.* tea .flă când a scris despre ruşi : „Ei iau visul drept 0 V° ia acesta să “” ™ – par el nu era rus, el era un „Hidalgo”, un spaniol, un om de n din cap şi P^nă în tal P a Priorului şi nu un vtsător ce li o oboseala zilei grele, cojocul plin de musafiri nepoftiţi* în vetrel din tinda casei. El nu părăsise Spania lui numai de dragul de a S ffl ai bine şi de a acapara puterea trădându-şi camarazii, dar nici să cerşească zdrenţe, o haina sau o cămaşă care abia se mai ţineau dm petecele de pe ele. .

Intrase în rândurile proletariatului spre a lupta pentru o viaţă mai bună pentru toţi şi pentru libertate şi democraţie, dar nicidecum pentru a deveni şi intra în rândurile proletariatului zdrenţăros pe care-l întâlnise peste tot aici. El era unul dintre cei mulţi care le vorbiseră camarazilor spanioli despre libertate şi marea luptă dusă de fraţii proletari din Uniunea Sovietică pentru eliberarea clasei muncitoare şi ţărăneşti de sub exploatarea omului de către om. Dar camarazii lui erau tocmai fiii de ţărani şi muncitori care, ademeniţi de propaganda cea mare s'au înrolat spre a apăra libertăţile şi idealurile promise. Da ceeace găsiseră aici, fericirea care îi aştepta, în afară de primirea pompoasă cu care fuseseră întâmpinaţi, era foametea şi sărăcia, şefi peste şefi, frică şi groază, laşitate şi supunere oarbă, până şi interzicerea de a părăsi localitatea şi împrejurimile.

Lupta dusă pentru apărarea unui ideal internaţional şi vărsarea de sânge pe fronturile Spaniei în rândurile combatanţilor republicani, nu aduseseră câştig decât acelor

afacerişti care îşi văzuseră şi încercaseră noile arme de război pe spinarea combatanţilor.

Camarazii lui şi el părăsiseră Spania cu vaporul, îmbrăcaţi cum erau, cel mult cu arma pe care o îndrăgiseră ca şi pe propria soţie. Acolo era cald, aici începuse frigul şi se apropia iarna, iar camarazilor le trebuia îmbrăcăminte. Dar cine să le dea, dela cine să ceară, sau pe cine să întrebe, nimeni nu ştia nimic. Dacă primiseră ceva şi asta mai mu t deCât avuseseră nevoie, erau sfaturi şi promisiuni, plus îndoctrinare zilnică. El şi camarazii lui nu aveau nevoie de aşa ceva, ei aşteptau dea ceeace li se promisese în convorbirile şi dezbaterile a es în timpul călătoriei cu vaporul. Ei nu doreau să tran pentru ^eascăşi să•şi poată inde F plim visul vieţii, visul şi

e veniseră. Cu toţii ajunseseră la disperare, se săturas . te atât de aceasta întunecoasă Cum va fi mai târziu, dacă începutul este espingător ?

dil n?r° zi> sătul de atâta umilinţă şi cerşit Fe la în gura mare, Casă?* de CaUZă> Pentru a’şi descărca SUfl!W ’ iul de suferinţă, darşi de 5ef fle aU2it de adică de camarazii şi fratn de

e 11 politici care îi administrau :

..... la noi în Spania * Chiar iZmene dui *âta Se, aici nici stambă de ferică ca p rovO cator, a fost dus la P,ri .

Arestat în în P d ^ecţia Moscova unde a fost imediat băgat ?

CU Pnăria dTiichetă a NKVD-ului, iar în timpul cercetărilor învăţă c” ZSe nu se fac numai ziua ci şi noaptea, iar când este nevoie 2i şi Xe 4 fo« mutat în hotelul închisorii Butirka cu o clasă de lux mai Serioară şi a stat în celula 82, unde l-a cunoscut camaradul lui şi meu de soartă. . < TT-J <

Timpurile se schimbaseră şi José Geişart, acel Hidalgo disciplinat se transformase ca prin metamorfoză întrun răzvrătit, chiar agresiv, care dăduse loc la unele incidente cu personalul închisorii dar şi cu cei din direcţie. Aceştia din urmă îl mutară drept pedeapsă în pensionul de mahala al închisorii Butirka, în pitorescul turn „Başnija”, unde cu 165 de ani în urmă fusese închis Emilian Ivanovici Pugaciow, după 1775. În această toamnă târzie, Noiembrie şi Decembrie 1940, oaspeţii închisorii Butirka se puteau evalua la circa 25.000. Deţinuţii erau în marea lor majoritate polonezi, evrei din Polonia, ucrainieni, ruşi, basarabeni, iar grupuri mai mici lituanieni, letoni, estonieni şi finlandezi.

Unde o fi rămas tânărul spaniol, nu am mai aflat. Un lucru este sigur, el a avut mult de suferit de pe urma mândriei lui,

dar nici sovieticii nu au fost fericiţi cu el căci le-a dat cu siguranţă, mult de furcă. Astfel de oameni, odată ce sunt oţeliţi, şi nici moartea nu-i mai înfricoşază, o înfruntă chiar direct şi de aceştia se tem sovieticii. îmi pot închipui cât de mult l-au înjurat anchetatorii şi sentinelele şi ce nu ar fi dat să scape cât mai repede de el.

Bietul Hidalgo”, abia în spatele acestor ziduri groase, mâzgoase şi umede, a aflat adevărul atâta vreme căutat. Aici a găsit un adevărat prieten de suferinţă care i-a destăinuit multe despre fericirea pe care comuniştii au adus-o poporului rus şi celorlalte popoare şi triburi de pe întreaga întindere a Golgotei Răsăritene. Astfel a aflat că prima zi de fericire dată poporului rus sovietic „Legal”, a fost ziua de 19 Ianuarie 1918, odată cu Decretul (Ukaz) pentru “desfiinţarea dreptului de proprietate de teren”.

În oraşe, casele au trecut direct în proprietatea şi administraţia noului oviet orăşănesc. Cât priveşte întreprinderile, fabricile, băncile, asigurările şi comerţul exterior, au trecut, pe parcurs, sub tute a Sovietului” raional, regional sau republican.

entru prima dată a auzit că acelaşi „Decret” (Ucaz) a efectuat nrA«ra^a. lsericii de Stat, confiscarea întregului inventar bisericesc, a trecui-6 V °r’ conturiior bancare, pământurilor şi clădirilor, care a Aceatl °mat “ proPrietatea Statului Sovietic, fără nici o despăgubire- ege este şi astăzi în vigoare, aplicându-se automat în orlC

■rnriu ocupat ulterior de către sovietici, sau în PPio
* viitor. Forma juridică trebuie să fie gata de a fi JS“ °CUpate lă întârziere. aPhcat* Mediat şi

Sovieticii au mers şi mai departe : au confiscat totul n reedeau ei că se pot face sau stoarce bani. În aceiaşi cate/oL CeeaCe căile ferate, căile rutiere, căile maritime şi fluXiaieT^Tr inventar, întreaga industrie, hotelurile, pensiunile, resS^ cârciumile, până şi sufletul mujicului rus. taurantele,

Au urmat : desfiinţarea totală a justiţiei ţariste, eliberarea tuturor deţinuţilor fie ei politici sau de drept comun, desfiinţarea tribunalele care şi le-au însuşit insă imediat tscnekiştii. Legea nu exista, legea erau ei şi 0 aplicau tot ei tscnekiştii în Tribunalele Revoluţionare pe care le au înfiinţat după cum credeau sau aveau nevoie, dela caz la caz.

Noua justiţie şi tribunalele noi au fost introduse oficial în 1923, după mulţi ani de anarhism şi banditism. Noile legi erau un fel de ghiveci internaţional, cu paragrafe şi aliniate furate din toate codurile de drept civil şi militar din lumea întreagă.

Prin noua lege se legifera dreptul la proprietate pentru mii de ţărani asupra terenului pe care aceştia îl posedau în 1922. Deci cel căruia în 1918 i-a fost naţionalizat terenul agricol, era ' chiabur' şi de aceea, prin noua lege, nu primea nimic, nici nu avea dreptul să fie propietar de teren agricol. întregul inventar agricol naţionalizat, rămânea pe mai departe în proprietatea statului. Astfel se născuseră SMT”-urile – staţiile de maşini şi tractoare -.

Noile legi intrau în vigoare şi se aplicau în fiecare republică sovietică separat şi după cum găseau organele de partid (NKVD) de cuviinţă, ele fiind de acum încolo răspunzătoare de întreaga evoluţie a societăţii socialist-comuniste.

În noul său anturaj din Lublianka şi Butirka, care îi deschisese ochii Şi-i ascuţise auzul, spaniolul îşi dădu seama că noii revoluţionari ai lumii, care îl luau pe Marx şi scrierile acestuia drept o bază a nou lor ideologii, nu urmăreau înlocuirea societăţii Inteligenţiei ruseşti sau sa de,a o formă mai mândră politicii lor. Ea era preluată numai spre a ^locui religia, cu toate formele ei, în sufletul „otrăvit” al mujicriui rus e către popii bisericii ortodoxe creştine. Ceeace nu voiau 5 a tâfit tnf?11 Că tOcmai această religie a lui Christos a mujicu ui ru , Put/rfUna în luPta lui contra năvălirilor barbare sute * cn^1? Să suPravteţuiască şi să existe chiar dacă a fos

/uf boieresc. Altfel, era de mult sortit dispariţiei o • şi SUpâni CU „diavolii” lor> PurtâJld ^^dViufletul’lor. nici să-l îni^°CUlască cru cea şi să-l scoată pe Christos din sufle ŞtiinrfUlaSCă cu Marx sau Lenin, nici cu Stalin care creştini din c Să suPOrte martirajul la fel de admirabil ca şt pamii atac^bele Romei-Antke.

n” tânăr „Hidalgo”, despre care auzisem atâtea

Sper şi doresc ca aceS^ rtarea şi atitudinea sa. pentru el şi pentni lucruri frumoase, despre «Psă supraviețuiască Ş1 să se poată confraţii lui, să-i fi ^»t visa mereu. Acolo să povestească reîntoarce în patna lui1^ cofflpare cu ceeace cred aceia de-numai adevărul văzut ce soVietic. A să-i fie datoria ş. acolo despre ţara bolşe trage. În faţa atonei să pună misiunea faţă de P°P t { să ştie cum trebuie să-şi apere cultura, mărturie, ca^^X pentru generaţiile viitoare.
civilizaţia, credinţa şi p ' r de.a în grăşa pământul acela rece şi setos

Dacă a avut insă gn. fie ţărâna uşoară> doresc ca un firicel de sânge nevinovat e meleagurile natale> pentru

XXXău, care-l chiamă mereu în patria mamă, de-acolo din îndepărtata Golgotă Răsăriteană.

CAPITOLUL IX

PE DRUMURI NEPREVĂZUTE,

Motto : Turti quanti.(it.)

Copiii Heladei au fost şi mai sunt încă împrăştiaţi Golgotă Răsăriteană, fără drepturi, ca sclavi ai diabolicului siZ comunist-bolşevic.

Pot oare fi daţi uităm, toţi acei bravi ţărani din munţii Gramos care la chemarea pentru eliberarea Helladei, patria lor, au pus mâna pe arme dela mic la mare ? Nu, eu nu-i pot da uitării, căci i-am văzut, am trăit cu ei, am mâncat şi-am împărţit bucata de pâine, am mâncat aceiaşi balandă (supă) şi aceiaşi fiertură de caşă, am tremurat şi ne-aam încălzit împreună la focul făcut din traversele de cale ferată, furate împreună, din avutul obştesc al Statului Sovietic.

La lumina şi căldura unui astfel de foc, în faţă ne pârjoleam în timp ce spatele îngheţa din cauza viforului din Tundra înzăpezită. Povestea lor am ascultat-o cu toţii, indiferent de naţionalitate. Ne-au evocat drumul lor făcut pe potecile rătăcitoare şi- totuşi ispititoare ale vieţii pe care apucaseră ca şi mulţi alţii amăgiţi de frumuseţea frazelor şi-a propagandei. Au pus mâna pe arme, conştienţi sau forţaţi de evenimente.

Mulţi părăsiseră casa părintească numai în cămaşă şi izmene, cu opincile sub braţ, ascunzându-se ca nişte hoţi de bătrânul tată sau de bunicul care mai trăia cu visurile din tinereţe. Nu odată se întorseseră sâ'Şi mai arunce privirea în casă, acolo unde mama îngenunchiată în faţa icoanelor se ruga zi şi noapte pentru ocrotirea copiilor şi a familiei [c]are dormea, apoi dispăruseră în întunericul nopţii, uitându-se îndărăt pentru ultima oară.

În felul acesta ne povesteau păţaniile lor un grup de greci, [care] ®[Ult] sosiseră în lagărul nostru. Cu câtă evlavie şi smerenie işi aducea nume de familia şi rudele lor de acasă, de meleagurile lor na

afume lor frumoase şi pline de flori, de pomii înverziţi şt bună[Fe Ce păşteau] liniştite în spatele casei. Era P°',[es]'V[J lor lor] de vi“* [Sau rea]- dar totdeauna împletită cu măestna legendelor

[Uri] cu marea lor spiritualitate şi întregul humor. familie

’°vieS [faC parte din fericitele naţ]U1U inC[r]d[e]Ieştia ! Nume nu le este « [51]

[totuşi sunt] de iubiţi şi apreciaţi de [ntnJ a arăta]

lumif^3 SCUmp ru?ilor Şi nici un mii10C nU eSt ri^ospitaliera ţară a
11 lntregi fericirea omenească care se află m osp

“1<‘al p,triei p rolet“i“ului' ma“a «■»'■«. pi'F‘ P' P01’““'
„“f* „ “ c”mparas”4 tar-o afacere întunecată dela Hitler, aşa le-a dat Moscova căldura pieptului, Ca apoi să-i treacă prin lagărele de muncă forţată, sau pe cei de nereeducat pnn pădurile dela Katyn. Restul erau aşezaţi frumos unul câte unul dealungul traverselor de cale ferată în întrega regiune Nordică europeană şi Siberia. Le-au scăpat unii, cei din viitoarea armată „Andres”, pe care au fost obligaţi să-i predea, căci cu munca lor mai puteau să construiască mulţi kilometri de cale ferată.

Aşa i-au strâns la pieptul lor şi pe copiii spanioli aduşi pentru a fi salvaţi din ghiarele unui tiran de Generalissim şi i-au încartiruit după un scurt timp prin lagărele din Podişul Valdai, ori prin lagărele mai la Nord de Cercul Polar sau în Siberia.

I-au încălzit la sânul lor şi i-au alăptat cu propagandă pe mulţi evrei fugiţi din Austria. Cehoslovacia, Polonia, Ungaria, România sau alte ţări care avuseseră fericirea de-a intra în sfera de influenţă naţional socialistă. De primit i-au primit cu braţele deschise evreii din NKVD ; ei le-au dat mâna, dar tot ei i-au cercetat şi le-au dat „foaie de drum' colectivă, pentru o casă de odihnă cu muncă voluntară, ca să-şi menţină sănătatea, prin îndepărtata Siberie ori undeva pe lângă Cercul Polar. Ei sperau ca socialiştii”, în Sociaksm, să găsească „raiul fericirii”, pentru care mai marele Marx scrisese „Capitalul”, ce înlocuia acum Biblia şi Talmudul.

Despre ei astăzi nu se mai vorbeşte, ci doar de roata istoriei, de roata lumii care se învârteşte înainte şi nu stă pe loc. Ce rost ar mai avea să pomenim de ei ? Au fost, au învârtit la roata evenimentelor de atunci, şi-au luat răsplata, iar dacă au alunecat şi căzut în vâlceaua desnădejdii, a fost numai vina' lor pentru munca depusă în slujba „mulţumirii şi idealului” şi aşa s a încheiat „Era” lor.

Grecii sunt cunoscuţi în lumea întreagă, fiecare dintre noi îi cunoaştem de pe băncile şcolii, prin admirabilele lor legende, nemuritorii lor Zei din Olimp” şi fantastica lor mitologie. Ei au avut oameni celebri, nu numai Zei ; filozofi, medici, militari, oameni de artă şi cu tură, cu care s au înscris în nemuritoarea istorie a omenirii, pentru totdeauna.
mondiale ^°St răm ân unul din izvoarele culturii şi civilizaţiei mai foîn^r între £i însuşit dela ei tot ce era mai bun, mai

frumos şt De aici şi^ r f\reCii le au dăruit cultură cu toată mistica lor evlavie, gândeau ei, estete XKu.^

Mândna grecilor s'a concentrat în aspiraţia
J Lcratie idealuri pe care cu veselie şi evlavie le an 1 bertate şi
r«„» lor Heuada. a fost marea rtvmtJ de
“ednii hrăpăreţi, dar de frecare s'a» eUherat p”n pr „ ™ 4“»<
«diferent dacă aceştia erau romani, turci, itahem sau germani Ă ' ' sufletului, dragostea de libertate, i-au făcut să pună întotdeauna mânaT armă, să ia calea codrului, ca şi strămoşii lor, atunci când Hellada era i pericol. Era patria lor sfântă, buna sau rea, dar era a lor, iar în canea vieţii stă scris : V1SU1 ,este. S1£ur' lar prorocirea este dreaptă'

De câte ori n'au jinduit în ultimile sute de ani, după eroii lor legendari, un Abile, un Ajax – fiul lui Telamon, regele Salominei – un Xantip sau Peri ele, ca să nu mai amintesc de viteazul lor conducător de oşti şi Rege, Alexandru cel Mare, al cărui nume era destul să-l pomeneşti, ca să le sclipească ochii de mândrie.

Iată că Hellada era din nou ocupată, de astă dată de germani, care veniseră cu ajutorul confraţilor de arme italieni, ce nu reuşiseră să-i înfrunte şi să-i învingă pe greci.

Zeii din Olimp nu au fost încântaţi de drapelul care fâlfâia pe înălţimea templelor, ei nu voiau ca poporul lor să fie supus şi ţinut în sclavie. Grecii vor să fie liberi şi, din instinct naţional, îşi apără libertatea, chiar dacă trebuie să pună mâna pe arme.

Iată însă că a apărut şi eroul de mult aşteptat, el a dat jos drapelul ocupantului, şi astfel a dat semnalul de intrare în acţiune pentru redobândirea libertăţii. Acest tânăr curajos a ajuns peste noapte eroul Helladei, numele lui fiind Manolis Glezos.

Duşmanul nepoftit a fost înfruntat direct. Zeii i-au chemat să şteargă ruşinea şi grecii au tresărit de bucurie punând mâna pe arme.

Nu se terminase bine primul Război Mondial şi bătrâna Europă îşi plângea iarăşi fiii căzuţi pe câmpurile de luptă. Izbucnirea unei revoluţii în ţara stepelor, venea ca o salvare pentru omenire, căci noii stăpâni vorbeau de pace, de Ebertate şi egalitate. În curând însă îşi dădură arama Numai în primii ani de conducere, de acapararea paterii e initive, aduseseră mai multă nenorocire şi omorîseră mai mu 1 decât în tot cursul primului război mondial.

zică °Ua conducere era îndoctrinată de ideologia marxistă, o o a

clasei muncitoare, a proletariatului internaţional, care: p l1Ual destinele în mână, odată cu detronarea Tarului şi urcarea P ir°n”.

furefo* paS ei aU începUt mai Să ând S cu g credi Îţa m cu S tot ce era _ ce cred eau că le-ar putea folosi, incepan dispărut, iar pe tot în r t eatOr ?i frumos > măreţ şi uman. Neamuri întregi . din m iiie de Z nsul ^ni se auzea zumzetul milioanelor de condamna. găre de muncă forţată.

Ei nu s'au mulţumit cu ce-au făcut la ei, ci au început să exporte ideologia şi peste hotare pe spinarea şi cu sudoarea frunţii propri^ popor muritor de fome, pentru a fascina proletariatul muncitor. În fflai toate ţările lumii, agenţii lor îmbuibau massele cu propaganda fanatică, iar noii îndoctrinaţi conduşi de idioţii utili , se lăsau subjugaţi de semnul secerii şi al ciocanului, numai că n'au fost în stare să realizeze Egalitatea şi Fraternitatea trâmbiţată.

Sovieticii, în scurta lor istorie, nu s au ţinut niciodată de cuvânt, ori de tratatele încheiate. Ei s'au pupat cu cine voiau ori aveau nevoie şi bârfeau pe ori cine era contra lor sau de altă părere. Victimile de ieri erau erou de azi, iar eroii de azi, duşmanii de mâine. Aşa s'au prezentat cu înfrăţirea libidinoasă, la împărţirea Europei (între 4 şi 11 Februarie 1945 la Yalta) de către cele trei capete conducătoare care au hotărît soarta lumii sfâşiind popoarele după plac şi cerinţe.

Dar nu la Yalta a avut loc conferinţa, după cum a intrat în istorie, ci în mica localitate Livadia (Liwadija), la circa trei kilometri Nord de Yalta. Localitatea este o staţiune balneo-climaterică şi are o populaţie de circa 4000 de locuitori.

Clădirea în care s'a ţinut conferinţa este o fostă reşedinţă de vară a ţarilor Rusiei, azi muzeu. Totuşi această clădire din Livadia, este de mult cunoscută în istoria mondială, chiar prea bine, având legături şi cu istoria Ruso-Română. Aici au avut loc convorbirile şi înţelegerile ruso- române din 29 Septembrie / Îl Octombrie 1876, privind încheierea unei convenţii semnată la 4-16 Aprilie 1877 la Bucureşti. înţelegerea era pentru trecerea armatelor ruse pe teritoriul României, în cazul unui război cu Turcia, în care Rusia se obliga să respecte integritatea teritorială a Statului Român.

Este posibil ca unele capete luminate ale Kremlinului să fi creiat intenţionat o confuzie între localităţi, tot în interesul propagandei şi a politicii lor pentru viitor.

La alegerea acestei clădiri a avut un rol important şi şeful securităţii conferinţei, Generalul Colonel de NKVD Sergej N.Kruglow, informatorul personal al lui Stalin, Berija şi Malenkow. În această clădire se putea observa fiecare persoană şi asculta orice convorbire fără ca să se ştie, în plus

erau posibile întâlniri nedorite de ceilalţi participanţi. Totul a fost în aşa fel pregătit încât încununarea Conferinţei trebuia să fie îfl favoarea sovieticilor. Ceeace s'a întâmplat este cel mai bun răspuns. Nu degeaba, pentru meritele sale personale faţă de interesele sovietice i 5 a dat în lume 1953 lui Kruglow postul de Ministru de Interne, după arestarea şefului său Berija. Oare dacă nu şi-ar fi băgat dracul coada, ar fi fost altfel ? 6

M^ite Naţiuni şi-au pierdut libertatea şi suveranitatea în osn'/rlriei| • e . .Crim a icrelor negre sau de Manciuria, cu care au os spătaţi ahaţii de către gazda casei, Stalin. Aliaţii au fost orbi, ca m?te căţei născuţi, ne putând vedea şi recunoaşte realitatea Act« ^deschis ochii, îşi dau seama de enorma greşeală poEtică fS capcana în care au intrat şi pentru care istoria îi vî condalna Da vor fi traşi la răspundere de împingerea sub cuţit a milioane de n9 penare i-au dus ca pe vite la abator pentru un pahar de „^”0 lingură de icre negre ; nici barem 30 de arginţi nu au primii dună ani de zile, i-a apucat remuşcarea şi işi aruncă vina unul altuia ’ P

Aşa dar, cu ajutorul şi aprobarea aliaţilor, au fost înjugaţi la carul satrapilor comunişti, în afara popoarelor din cadrul Uniunii începând cu anul 1917 şi după 1945, Balticii cu Lituania, Letonia, Estonia, Polonia, Cehoslovacia, Germania de Răsărit, Ungaria, România, Bulgaria Iugoslavia, Albania, Mongolia, Coreea, etc. Populaţia acestor ţări a fost aruncată în sclavie prin cea mai josnică perfidie umană pomenită în istorie.

În planul celor din Kremlin, intrase şi Hellada, căci prin subjugarea ei, în stilul socialist-democratic, ar fi câştigat ieşirea directă la Marea Egee şi deci la Mediterană. Astfel ar fi fost atraşi şi de meleagurile calde ale Italiei (poate doar ca să-şi scurteze drumul spre „Roma”, ca să nu fie nevoiţi să vie pe căile normale). Poate i-ar fi făcut ochi dulci şi Spaniei, care ca şi Italia, tot din cauza aliaţilor a fost contaminată de acest „cancer” şi nu pe deplin lecuită. Să nu uităm Riviera Franceză, unde, dacă va fi nevoie, se va ajunge să se joace la Ruleta Rusă'

Cu flancul strategic al Europei de Sud, s ar fi clarificat o poziţie cheie, în care ar fi intrat şi coasta Africii de Nord şi a Asiei Mici, dacă n'ar fi fost urmaşii Semiţilor, cu care, din principiu nu s'au înţeles şi nu se vor înţelege niciodată. Unii sunt urmaşii lui Moise, alţii ai lui Mahomed. Primii aveau fraţi până în cele mai înalte posturi în tara fericirii, cu prioritate în cadrul NKVD-ului, în fruntea frunţilor şi printre noile generaţii de intelectuali de origină sănătoasă. Alţii,

chiar o mare pane, care nu au vrut să fie rinocerizaţi şi au vrut să scape de raiu pământesc din ţara socialismului, au fost şi mai sunt ree agărele speciale dela Workuta sau din Sibena.Despre ei am mai Şt- voi mai pomeni. «nu nur Affah sunt mai mulţi decât la începutul *re o ţ* P, au fost cei care au muşcat voluntar din iarb , au r fa rev°fuiiei proletare marxiste. Aceşti copii r s • '. -a şi fost încadraţi în republicile islamice din URSS sau Bnu s,au lăsn?ndUC duPa „Coran", cartea lor de rugăciuni ar ia 1U1 Lenin şi Stai Condu?i de „Capitalul" lui Marx şi mei de b zâzanie între11' ■Slngurul lucru Pe care bau reUŞlt rUŞ1|Or de terorişti care sunt eXa ei> creşterea în serele lor a grupuri ce le staU m cale ndUCaţi în sPiritul NKVD-ist, de-ai P cel fflare în pronni mi;loc de a distruge unitatea arabă, p P lor ,ara. Dar despre arta. 1« -»r«1 f01"

I-res.1 lor sa cheilof

0CInda«astă"constelaţie, Hellada devenea dintr'o dată ţara Nr.l pentru intersul Kremlinului, unde se încearcă găsirea unei fisuri, prin care sâ•şi strecoare politica lor ideologică şi teroristă, dintotdeauna.

Prin graniţele bulgăreşti, jugoslave şi albaneze, au fost infiltraţi în Grecia zeci de agenţi care, prin oamenii lor de legătură, au recrutat din rândurile ţăranilor şi muncitorilor pe combatanţii primelor unităţi de partizani. Cine se împotrivea era declarat trădător al cauzei proletare greceşti şi executat fără prea mari formalităţi. Lor li s'a alăturat o mică parte din ofiţeri şi intelectuali care, în majoritatea lor, nu aveau un concept politic propriu şi nici nu puteau vedea peste gardul vecinului. Ceilalţi erau cei care nu reuşiseră să-şi împlinească visul copilăriei fiind carierişti. Acestea erau cadrele de care aveau nevoie sovieticii pentru a-şi atinge scopul propus.

La 31 Martie 1946, alegerile au fost câştigate de Partidul Popular (monarhist), care obţinuse majoritatea voturilor în dauna partidelor de stânga, în frunte cu E.A.M. – Frontul de Eliberare Naţională –, iar la 18 Aprilie s'a format guvernul condus de Konstantinos Tsaldris, până la 19 Ianuarie 1947.

La toate porţile caselor începuse să bată războiul civil care a ţinut din Septembrie 1947 până în Octombrie 1949. Proletariatul grec a ridicat o armată democratică adunată din rândul populaţiei, sub aceiaşi oblăduire din umbră ca şi în alte ţări din lume, şi a cărei constituire oficială a avut loc la 28 Octombrie 1947.

În luna Decembrie 1947, E.D.A.S.-ul – armata naţională de eliberare _ a alcătuit în munţii Gramos un guvern provizoriu

al Greciei Libere, având în frunte pe Preşedintele ales Marcos, iar pe Nicolas Zahariades ca Prim Ministru , în componenţă intrau şi alţii, cu toţii numai oameni de încredere ai Kremlinului.

Armata democratică a început recrutarea în numele proletariatului grec. Noilor recruţi le lipsea însă cu desăvârşire entuziasmul pentru noua idee naţională, fiind echipaţi, înarmaţi şi plătiţi prost. Alimentaţia, cu toată înţelegerea arătată din partea fiilor de ţărani, lăsa de dorit, şi devenise şi mai grea după ce se rechiziţionase tot ce se putea.

Consilierii sovietici şi instructorii, ca mai în toate ţările lumii p[e] unde au fost sau sunt, executau ordinele primite sau transmise de cei din oscova şi nu ţineau seama de importanţa esenţială, de a include iu acţiunile lor şi tradiţiile, obiceiurile dar mai ales sufletul poporului g[reC] rmatei i se cerea să lupte şi să se jertfească pentru cauza pro etanatului internaţional care apără interesele lor contra capit ismului imperialist, dar nu se vorbea niciodată aproape nimi[c e] n erese e viitorului Ilelladei. De aci se înţelege că şi cei mai simpli Ş[1] at seama că la mijloc nu-i lucru curat şi că în acest joc la care luau

parte o[U]scova[a mână' PrimU1 10C U °CUPaU mtereSele fratelui] mare [d]^tSnvl necopleşindu-i pe greci [şi consiliefii nere]alizând aceasta, s au [ni]
înăsprit toate ordinele, [iar] cele
foit pedepsite cu moartea. * [Cele] "executate au

În [s]curt timp, rândurile partizanilor s'au rărit, mai [m]ult din cauza celor împuşcaţi decât a celor căzuţi în lupte. Dezertarea *nu* [ra] recomandabilă căci, încă dela începutul ostilităţilor, toţi, [sau 0] mare [pa]rte dintre dezertori erau executaţi ca trădători, fiind socotiţi arenti infiltraţi. Dezastrul armatei democratice s'a sfârşit prin înfrângerea totală în Octombrie 1949.

În 1948, eroul Helladei din timpul ocupaţiei germane, Manolis Glezos, a fost arestat şi condamnat la moarte de către guvernanţii oficiali ai timpului, fiind membru al Armatei Naţionale de Eliberare E.L.A.S.

Moscova protestează şi cu ea toate ţările din lagărul socialist şi la un semn li se alătură toate organizaţiile de stânga din lumea liberă, cerând eliberarea lui Manolis Glezos.

El devenise omul Moscovei, intrase în serviciul lor, pentru care Hruşciow, l-a onorat în 1962, cu decernarea din partea Comitetului Central al Premiului Lenin pentru Pace. Desigur că eroul naţional pnmea oficial o mică răsplată pentru serviciile aduse intereselor Moscovei şi cu asta se adevereau vorbele de clacă care circulau nestinghente. Din 1975, el a devenit Vicepreşedintele Uniunii Democratice de Stânga – E.D.A. –, un fel de „Cal Troian", introdus în politica Greciei, fiind man maeştri în asemenea infiltrări perfide.

Manolis Glezos nu a pomenit niciodată în toţi aceşti am şi nici nu s'a interesat de ei nici înainte, nici după aceia, de soarta foştilor săi tovarăşi de luptă, care căzuseră în dizgraţia NKVD-ului dar nici când a fost la Moscova sau Taschkent. Care era ajutorul dat acelora care au zâcut sau mai zac în miile de lagăre de pe întinsa Golgotă Răsanteana

1 a uitat când a fost arestat că mulţi dintre acei care,câţiva [nn rZi]?.', [se aflau] în lagărele dela Workuta, îl ajutaseră m [e chiaf] P [S1] ilităţile lor. Unii îl cunoşteau personal, alţii u [mu]J[t].

[Ei] J"[1'1] uitaseră şi se mândreau cu el, dar el u m[se]

andra armată democratică s'a dizolvat mai re [ţ] p[este] grf[anizase' iar cei ce_au mai avut] P[osiblltatea] tedintele Marcos, [în] Albania, Jugoslavia sau [Bul]^[ana]. <je unde au fost du[s];[ernul] Statul Major al armatei au trecut în p[opu]iaţia civil*

[f] 'P[e că]* diferite, dar „Express" la M°[sc]° « bătrâni au fost îmm| [Ule_Celor din] armată, în majoritate femei, P [incer]ca [să] fie încad^i

f^e5te prin toate ţările p meleagurile în noua societate. Miile de pribegi P străine s'au trezit din visul lor la realitatea cea de toate zilele şi abia acum înţeleg ce este cu adevărat comunismul.

Ei s'au lăsat cu greu încadraţi în noua societate, cu toate că li s au oferit mai multe posibilităţi de şcolarizare, decât populaţiei autohtone Aşa se face că bieţii pribegi şi-au mai atras şi ura populaţiei. Dar ce raai era de făcut ? Acum totul era prea târziu. Dintre ei cel mai greu au pătimit acei care au fost duşi în URSS, cu toate că la început credeau că au nimerit în sânul lui Avram. Şi-au dat seama mai târziu că ei au nimerit-o cel mai rău.

Restul armatei care se retrăsese peste graniţă în Albania, a fost îmbarcată în vapoare şi expediată la Odessa, în Uniunea Sovietică.

Primul pas pe pământul sovietic, prima decepţie, prima confruntare directă cu realitatea. Cel mai greu au fost loviţi de aroganţa ofiţerilor NKVD care îi tratau cu desconsiderare uimitoare. Ei nu mai erau respectaţi nu numai ca ofiţeri sau soldaţi, dar nici ca oameni. Era o sărăcie cu lustru care întrecea chiar pe cea din Hellada lor atât de secătuită. Ei credeau în viitor şi îşi făuriseră visuri pe care nici Alexandru cel Mare nu le avusese, mulţi credeau că URSS, după propaganda făcută, era ţara unde curge lapte şi miere, iar cârnaţii creşteau în ogradă. Adevărul văzut în sfârşit le-a luat şi ultima speranţă. După un interogatoriu îndelungat şi o triere sistematică, efectuată de specialiştii din NKVD, au fost băgaţi în vagoane de marfă şi, sub strictă escortă, ca să nu se rătăcească careva, au luat drumul spre soare răsare, către meleagurile necunoscute ale Siberiei.

Membrii Guvernului şi cei din Statul Major în calitate de colaboratori apropiaţi au avut norocul să fie duşi cu avionul la Moscova, după cum se cuvine unor personalităţi. Acolo îi aştepta marea surpriză ca, după primirea oficială, în loc să fie mai departe trataţi ca prieteni, să înceapă cercetările pentru a se afla vinovăţii de dezastrul politic şi militar. Ţapul ispăşitor trebuia găsit, deci îl căutau.

După scurt timp, o mare parte şi-au schimbat domiciliul anunţându-se la hotel că pleacă în provincie, fără să se ştie că vor merge în acele hoteluri speciale dintre care 13 erau sub administraţia NKVD-ului. Închisorile Moscovei gemeau de greci care avuseseră funcţii înalte, de miniştri, generali şi ofiţeri de Stat Major, demnitari. Maşinile de interogare ale NKVD-ului, jocul demascării au intrat în funcţie, aţâţaţi fiind unul contra celuilalt şi foarte puţini sunt aceia care au

supravieţuit. Majoritatea nici nu ştiau că în timpul cât fuseseră cazaţi în micile hoteluri, fiecare convorbire sau înţelegere între ei fusese ascultată ş* înregistrată de anchetatori, încă înainte de a fi pusă în dezbatere, nrntc t ortovska iaja, Butirka şi altele, gemeau de clienţi grec*. niarrfîT & la aclimatizare- Se lucrau câte 24 ore din 24, ca să nu se p impui degeaba căci regiunea strategică „Hellada” nu se putea opn cest insucces. După ce au fost întărâtaţi unul contra altuia, au sosit

sentinţele de cate 25 de am de lagăr de muncă, iar caou „ „utea fi al™1 decât sP10naJul ™ favoarea imperialiştii^ nu P iezi o obsesie de decenii a NKVD-ului sovietic 1 americam şi

Aproape toţi grecii condamnaţi se aflau împrăştiau ori” „• iagăre din Extremul Orient, Irkusk, Magadan ar rSele selecţionaţi, în Workuta şi Norilsk. Acolo.%epa^e XS natale, aveau timpul să se gândească la viitorul lor şi al comn” 8

U *W«** xn acest „M AJ*** gândească şi să se roage lui Dumnezeu, aşa cum învăţaseră acasă copii dela părinţi, căci de ateismul lui Marx erau sătui.

Trenurile încărcate, plecate din Odessa, au ajuns cu bine la destinaţie îa staţia Aralsk, din Republica Kazakhskaya SSR, în Regiunea (oblast) Kzyl-Ordinskaya, trecând pe ruta obişnuită spre Siberia prin Saratow- Kuibîshe-w, unde au fost descărcaţi. Din portul localităţii Aralsk încărcaţi pe vapoarele (barcaze) NKVD-ului, au fost transportaţi pe o insulă (dintr'un grup de insuliţe), de unde nu mai puteau evada. Acolo au fost obligaţi să locuiască în barăci şi corturi, înghesuiţi ca scrumbiile Acolo, au început din nou cercetările şi adevărata tragedie a grecilor din URSS. Mortalitatea a crescut rapid, din momentul în care o pane au mâncat hamsii (un peşte mic, foarte sărat) care cerea apă multă. Cum însă apa potabilă era raţionată, unii au început să bea apă fiartă sărată, dar s'au îmbolnăvit de dezinterie şi au murit pe capete. Dintre cei aproximativ 48000 de greci care au fost aduşi, numai un sfert au putut părăsi insula şi au fost transferaţi în împrejurimile localităţii Kentau din Kazakhskaya SSR, unde au primit domiciliu forţat. Alţii au fost duşi în Tashkent unde au lucrat la marile construcţii industriale

în Kentau se mai aflau greci care aşteptau lămurirea actelor Fuseseră deportaţi cu mulţi ani în urmă, unii erau din 1940-1941, alţii după 1945. Majoritatea dintre ei erau greci aşezaţi de-alungul litoralului Mării Negre sau în alte localităţi din partea Europeană a URSS-ului.

În Uniunea Sovietică majoritatea grecilor s au ocupat cu negoţul, ca şi parte din evrei cu care erau mereu în concurenţă. Astfel, datorita dexterităţii lor, au avut avantajul unei mari libertăţi şi independente de localnici precum şi bune relaţii cu NKVD-ul.

Mai toţi ceruseră o viză de ieşire la care - .• .:dua ie Ei nu

omiciliiui obligatoriu până la lămurirea *situat*iei în *i* ^*că flU aveau* Ve au interes să lase pe cineva să părăsească URSS- d

şedere în el. Această viză de ieşire din URbb se centrala

ou special al grecilor, în înţelegere cu NK u c se a fl a la T J u eşed™ţ a primului secretar al Partiduiui Comuni J u p4r ăsi Ko ent Şi numai cu asentimentul lor şi al

nta ul sau Kasashtanul.

tn 1953-55 la Workuta, am întâlnit mulţi dintre ei, în 1955 0U Lt vorbi cu alţii în Jawas şi ambele grupăm aveau aceeiaşi poveste. Moartea şi bolile i-au măcinat încât groparii nici nu aveau timp sâ_i bage^n pământ, din cauza căldurii tropicale de peste zi cadavrele l Or Xnd repede în putrefacţie. Supa subţire balandă cum H mai spuneau detinuţii era făcută din peşte sărat sau varză acră, o lingură de caşă şi 0 bucată de pâine de multe ori bine mucegăită erau complectarea. Nici după un an nu primiseră îmbrăcăminte ; cu toţii erau în zdrenţe, i ar încălţăminte nici vorbă. Ei nu erau consideraţi condamnaţi, nici liberi, un fel de internaţi oarecum Eberi, care nu au de lucru dar nici nu p O ţ părăsi lagărul deoarece era păzit zi şi noapte.

Aşa au început primele proteste, deci şi primele condamnări, pentru infracţiuni contra Statului sovietic, pe pământul sovietic, când procuratura a aplicat paragraful 58-6 (spionaj) şi 58-11 (grupă), 58-14 (revoltă, răzmeriţă etc.), aliniat elastic, şi tribunalul nu avea altceva de făcut decât să dea pedeapsa de 25 de ani. Ei intraseră în mâna NKVD- ului, deci în maşinăria democraţiei socialiste, avangarda clasei muncitoare internaţionale.

Tot pentru spionaj se afla în lagărul nr.2 din Inta, cu o condamnare de 20 de ani, cetăţeanul grec Rene Argirju, originar din Salonik, care lucra ca masseur la ambulatoriul lagărului. A fost asasinat în 1951, cu o lovitură de topor, din ordinul ofiţerului politic de NKVD, care era homosexual ca şi Argirju.

În acelaşi lagăr lucra ca medic şef Dr. Vinogradow,

originar din Moscova, fost medic într'o unitate a armatei generalului Wlasow, cu o condamnare de 20 de ani pentru trădare de patrie.

Tot acolo a fost asasinat, în 1952, din motive politice şi din ordinul operativului MGB, fostul ofiţer polonez Wladziu Gottesmann din Kattowitz. El fusese răpit din Teheran (Iran) între 1944-45 de agenţii sovietici şi adus în URSS. A fost condamnat la 20 de ani muncă silnică (katargă), din cauză că lucrase la biroul „2” al armatei poloneze, secţia Iran. El predase serviciilor engleze şi americane o listă întreagă de agenţi sovietici care lucrau în Iran sau în această emisferă, fie ei de origină străină sau iraniană, printre care foarte mulţi preoţi „mulas , situaţi în posturi înalte. Cartoteca întreagă o expediase, pentru orice siguranţă, printr'un fost coleg ce se afla în Spania, numai cu două zile mai înainte. Asasinarea a fost efectuată de un grup de „Sukii” (criminali colaboraţionişti) cu un topor.

Tot în acest lagăr s a aflat şi generalul german Schmidt, supranumit şi uperkreuzer , fostul comandant al unei divizii germane, şi care a fost predat în 1951 guvernului Cehoslovac, unde la Praga, i s'a făcut un în^i – ^Uzit ca a f°st condamnat la moarte şi împuşcat.

Butlar T nr15 dm Inta Se afla în acela^ timp şi Căpitanul J«an | . n
austriac care fusese arestat în 1945 în Viena, trecut
p m1
-Aria din Baden/Viena, unde a fost şi
®”55 , fost eliberat, dvpl semnarea Tratatulu, *”>)■ >»
«« „„ am fost Informat, a lucrat un timp u Mi^ „ «
Viena. , în

În acelaşi lagăr s a aflat şt colonelul român Macrintci dela bi™i al serviciului armatei romane, arestat în 1944 de către NKVD XI arestat în biroul sau din Minister unde lucra, Desbrăcat de hainei 2 militare şi îmbrăcat în haine militare sovietice, a fost scos fără greuX şi dus, după mai multe etape, la Moscova, unde a fost condamnat

Maltratat în cursul anchetei, grav bolnav, a fost adus la Inta şi internat în spitalul Sangorodok, unde a murit din cauza subnutriţiei şi a maltratărilor din cursul anchetei.

În lagărul nr.5 din Abes s'a aflat avocatul Goliath, originar din Mahrisch-Ostrau, fost comandant de unitate al legiunii Cehoslovace care fusese formată în Czotkow-Poloni a şi ai cărei membri au fost dezarmaţi şi internaţi după intrarea sovieticilor în Polonia în Septembrie 1939, La intervenţia fostului Preşedinte de Stat al Cehoslovaciei Gottwald, toţi comuniştii din lagărul de internare au fost eliberaţi şi au fost încadraţi în Brigada Roşie. Social-

democratul Goliath, rămânea mai departe închis, fără speranţă că într'o zi se va ekbera. În luna Februarie 1955 se mai afla în acest lagăr, executând o pedeapsă de peste 16 ani, care nu avea sfârşit.

Cu el în lagăr se afla şi inginerul ungur, Stefan Huszar, din Budapesta, care a fost în 1955 eliberat şi a plecat în Ungaria. Cu ocazia revoluţiei maghiare, din 1956, s'a refugiat la Viena, unde se află şi astăzi.

În acelaşi lagăr lucra, între 1950-1954, în spitalul lagărului, contele rus Trubezkoi care purta acum numele fals de Karpow. El a rugat ca pentru orice eventualitate şi din cauza bătrâneţii să-i fie pomenit numele, pentru rudele care s'ar afla refugiate în occident, încă din timpul revoluţiei. El s'a putut camufla în toţi acei ani, sub numele fals, dar nu a fost niciodată eliberat, din cauza bănuelilor NKVD-ului.

Ca medic şef, a lucrat în acelaşi lagăr Dr.Cosmin (V-amsie er Cernăuţi, care, în ultimii am a protejat pe bătrânul conte Trubezx r. Cosmin era înrudit cu o cunoscută familie din Cernăuţi cu Lang. A fost eliberat în 1959 din Uniunea Sovietică. El a ° P fosţ mip membru în organizaţia „Rote Kapele”, pentru care stabilit cu –, NKVD-ul l-a maltratat şi a avut mult de suferit. Sa sta oniiciliul la Köln în RFG, unde ar fi murit în 19 •

n lagărul nr.6 din Abes, s'a aflat (cu o con de a®. ■ Tiraspol, P ntru trădare de patrie) colonelul sovietic Ciornei în anii serviciului de contra spionaj între Hotin şi şi germana. 1538-1941. Vorbea perfect româneşte, f^ceZa’0Z a germam. care Acu* lucra ca şef al băii din lagăr. El căzuse prizonier lag

U preW-s ert »«««

«

serviciul C.C 5i 4vs U o *

“VScembrie 1945, în plină zi, pe o stradă principală a fost răpit de nişte agenţi sovietici, îmbrăcat în uniformă sovietică şi trecut prin Franţa, Germania, Austria unde, aproape de Linz a fost predat unor ofiţeri NKVD. .

Era fericit când povestea despre scurtul capitol al vieţii sale, şederea la Paris. El relata că nici în timpul când era colonel şi mare şef, nu avusese posibilitatea să trăiască atât de bine.

Acum să ne întoarcem la greci, căci despre ei vorbisem şi cu ei vreau să închei această parte, căci eu nu-i pot uita aşa

cum sper că nici ei nu m'au uitat pe mine.

Pentru a primi un paşaport sau o legitimaţie, ori un alt document, din partea autorităţilor şi în Taschkent trebuia o fotografie, pe care, ca grec, tot la un grec o puteai face, acesta fiind singurul autorizat de NKVD. Deci un control peste altul şi la urmă NKVD-ul. Fericitul fotograf grec din Taschkent era Papadopulos Gergeiuis, care poseda o autorizaţie dată de NKVD. 11 întâlnisem la Potma, avusese fericirea de a primi numai 10 ani condamnare, sub motivul că îşi fotografiase logodnica, tot o grecoaică, în faţa fabricii de alcool, când părăsea întreprinderea. Un lucru de care nu ţinuse seama este că în Uniunea Sovietică este strict interzis de a fotografia orice fabrică sau întreprindere, căci toate sunt obiective secrete şi de importanţă statală. Să nu mai vorbim de cele militare, cărora le pot fi incluse şi cele de nasturi ca şi cea de alcool.

După 1955, grecii fiindcă nu s'au lăsat integraţi, au fost condamnaţi şi duşi în diferite lagăre, cum era de exemplu lagărul special pentru străini din Potma, Republica Mordvină. Aşa, de pildă, în lagărul nr.5 Leplei-Potma se aflau foarte mulţi greci. Unul care se desconspirase singur la un pahar de vin şi care povestise altora că el este un informator al NKVD-ului, a fost arestat şi condamnat la numai 3 ani, numele lui era Elefterie. Venea de lângă Taschkent, dar în lagăr îşi începuse meseria din nou.

Un alt grec, care la vârsta de 16 ani fusese înrolat în armata democratică, fusese plimbat dintr'un lagăr în altul până când a fost scos din lagăr şi a putut locui liber în Taschkent, unde a şi lucrat. După un timp l-a prins dorul de casă şi de părinţi şi Kotroţius (aşa îi era numele) a făcut o cerere pentru a părăsi URSS-ul şi a se întoarce în Grecia. cererea i-a adus o condamnare, la început de numai 5 ani, după noul Cod en în 1954-1955, dar în 1962 se mai afla reţinut la Potma.

u trecut am, noi generaţii au crescut, altele au dispărut, dar politica ZZri ““u aČeia?i> metodele Şi le-au şlefuit ca să fie pe placul t or, buni de a fi invitaţi pe parchetul diplomatic

unoscute. Din NKVD sau MGB, a apărut noul seZiu de ' rtternaţional. Astfel, şi-au schimbat şi diferite nnm» u .. ‘““cscuw. Din NKVD S.» MGB, . apta, nou, ; ,''™e ?”• oe progres tehnic acţiunile din

ca Şi Uniunea Modern, denumit KGB. Ei sunt aceia care det™ Pfog ¿nele planuri de a face escală în Grecia. tOate acti

P Grecia se încadrează mai departe în planurile Moscovei Balcanică, constituind o speranţă pentru viitor.

Parte din membrii fostei armate democratice dună ce f ammstiaţi, au început să fie transferaţi din URSS în *Grecia.* Mult?*aveau* copii, unii man, cu servicii bune, căsătoriţi cu rusoaice sau X toţi cu studii superioare. Interesant este şi faptul că majoritatea pr X“ medicina. Al doilea lucru interesant este că statul sovietic a deveirit peste noapte filantrop şi transfera lunar şi cu înţelegerea celor din Atena pensia celor pensionaţi înainte de termen, pensie care se putea echivala la circa 250-300 de mărci (120-150 dolari), pe lună, mai mult decât câştiga, în URSS, un meseriaş calificat.

Oare au fost căsătorii mixte aprobate de KGB ? Chiar dacă ele apăreau fireşti, omeneşti, aveau cu siguranţă şi dedesubturile lor. Oare nu era posibil ca în felul acesta, KGB-ul să-şi complecteze coloana a 5-a pentru viitorul apropiat sau îndepărtat ? Interesant este şi faptul că nu numai din URSS s'au repatriat grecii, dar şi în ţările lagărului socialist, iar o mare parte dintre aceştia aveau studii superioare sau absolviseră Institutele de Marxism şi Leninism, iar în Grecia au ocupat posturi cheie, în industrie, economie şi în mai toate direcţiile importante de care depinde bunul mers al unui stat. Oare aceşti tineri au primit totul degeaba din partea sovieticilor, numai de dragul lor că sunt greci ? Degeaba i-au lăsat să ocupe locurile în bancă în loc să-şi instruiască propria generaţie ? Cum se face că majoritatea dintre ei au fost băgaţi în mai toate organizaţiile care luptau pentru drepturile omului, pentru pace, pentru a susţine secera şi ciocanul şi teoriile lui Marx *1* Unii au părăsit după un scurt timp Grecia şi au plecat în ţări unde au vorbit numai de rău. Cum se face că sunt mereu în fruntea demonstraţiilor, împreună cu organizaţiile din care fac parte, mai ales când se demonstrează împotriva americanilor, chilienilor, argentinienilor ? Drepturile omului sunt ^călcate după comunişti, numai de către „capitalişti şi niciodat e ei

Cum este posibil ca în Franţa, o ţară liberă, miletului pentru Drepturile Omului să nu fie altul de ca artidului Comunist Francez, Gospodin Georges ^larsc a1^ . 80$ din efp Cei dela Amnesty Internaţional, care protestează cu ? esc de tero CtlV Pentru atroc iţâţile din Chile şi Argentina dar n P ărft decât închi şi în Republica Federală Germania sau în inchis în UR<? n două, rânduri şi numai câte odată e

S S de comunişti. ... • dul lagărele din

Tra \ nu Vorbesc şi nu arată că acei refugiau P 0 ^ 1 celor C e se rrais ^ chen-Austna sau din Germania, protestează contra

, P ca refugiaţii din Chile spre exemplu, care la Oric(i întâmplă în lagăre elele împodobite cu secera şi ciocanul la ocazie demonstrea fă cuţi „fascişti". Cum se poate ca autorităţile să Cei De ce nu se duc, dacă sunt Marxişti în URSS, căci acolo

închidă ochii- ca pita Hştii de austrieci sau germani ?

^Tucre" interesant este şi faptul că cei vemţi din URSS nu pomenesc „imk de confraţii lor rămaşi sau dispăruţi în lagărele sovietice. Şi Su vorba de unul sau doi, ci de mii, chiar zeci de mii, care au f ost nimiciţi sau reţinuţi pe termen nelimitat. Din contră, se face mare zarvă "se arată cum şi cât de fericiţi au trăit acolo ! De ce nu au rămas în continuare acolo ?

Oare eroul naţional grec, Manolis Glezos, trecut de partea comuniştilor, nu vede că din erou naţional a ajuns o marionetă a Moscovei ? Unde îi sunt mândria şi onoarea de grec, unde îi sunt fraţii de luptă din munţii Gramos ? de ce i-a uitat ?

Cum se face că trubadurii greci cântă pe scenele marilor oraşe occidentale, ridicând în slăvi lupta eroică a luptătorilor din munţii Gramos, a celor care au luptat pentru socialism-comunism, pentru libertate, dar nu au scris nici o strofă despre cei rămaşi pe pământul rece şi neprimitor al Golgotei Răsăritene ?

Oare banii pe care îi primesc nu au mirosul trădării, sau conştiinţa lor dacă o mai au, nu-i va întreba odată, „de ce-ai făcut asta"?

Grecii nu au fost niciodată încadraţi în speţa „idioţilor utili", ei au avut mereu încredere în democraţia venită din Olimp, cu care şi-au făurit istoria, ţinând şi azi la vechea lor zicală pe care am mai citat-o : „Ita diis Placuit",(Aşa le-a fost pe plac Zeilor).

îngâmfarea şi minciuna îşi dau mâna, au un drum comun, dar ambele se duc spre aceeiaşi prăpastie, de unde nu se mai

întoarce nimeni, acolo unde şi măgarul dă cu copita în leul mort.

Aşa şi cu viţeii din cireada cea mare, de pe întinsa Golgotă, mai întâi au stat deoparte şi au privit cum merg treburile lumeşti în această ogradă. Cu timpul au început a se juca şi, din joc în joc au ajuns să-i înfrunte pe cei bătrâni. Trecuseră ani, de când erau nişte viţeluşi frumoşi Şr gingaşi, dar crescură, deveniră ageri şi spirituali, plini de forţă Şt credinţă că ziua de mâine va fi poate şi ziua lor.

. âtrânii au trebuit să lase locul vacant, pierduseră partida şi î?[1] a useră seama că nu fuseseră destul de lucizi, în momentul când viaţa e a cerut o. Acum plăteau pokţa, mergeau şi se rostogoleau în viaţa p[e] care singuri şi-o croiseră.

altfe^dpr ^ 0^ P[uteau crede că] aceste noi generaţii pot gândi şi j[udeC, a] er[a]u b [SeSeră CresCU]* * [ed]^> după morala partidului.

Profesor« [0] învăţaseră [pre]®^[iţi] [erau] loaiali şi îşi cunoşteau bine meseria pe [car]para el cu întreaga teorie marxist-leninistă, în şedinţele

[qrtid] Unde era greşeala lor, cine era vinovat de ace^ . [P]ebuia găsit neapărat ţapul ispăşitor. [ta deca]dere, [tfe]N]u Marc Şi Engels care au îndobitocit lumea, nu Lemn şi Sr[a]i [au] terorizat şi distrus sistematic o parte din omenire nu miiS T' [H]rt 0. «t „ [fl]“ “« » ni« Lemn „ sZ NKVP-ul [JI] ar & t»wt sa pană mâna pe patere ,i să [a]”[Ină] „ “ ’ [ce]l mai însetat de crime din câţi a cunoscut istoria.

Acolo sus, undeva, sau poate în conştiinţa proprie, există acel „ceva' care te face să te frământi, să gândeşti şi să-ţi cântăreşti întro bună zi faptele, fie ele bune sau rele.

Aceste fapte, indiferent cum au fost, le vei duce în cârcă o viaţă întreagă, poate şi urmaşii tăi le vor duce, căci te-ai lăsat îndobitocit de fericirea promisă prin vorbe mari cât roata carului.

Această apăsare să fie demascată, să vină ziua când se satură şi omul de atâtea vorbe goale şi trece singur la acţiune, ca să-şi plătească, o parte din vină, chiar cu arma în mână, dacă va fi nevoie. Conştiinţa nu doarme, dar nici nu moare. Ea izbucneşte şi te obligă să o asculţi.

Abia se terminase războiul crud şi fără graniţe, cu milioanele sale de morţi, răniţi, schilozi şi dispăruţi de ambele părţi. Pe unde te duceai puteai asculta gemetele orfanilor şi văduvelor care nu mai ştiau pe ce drum să apuce căci războiul lăsase numai ruine în urma lui. Un nou început trebuia făcut ca să poţi intra pe făgaşul vieţii care se

întrezărea la orizont. Acolo departe, la orizont, se vedea lumina aceia firavă, care nu era altceva decât speranţa ; speranţa în ziua de mâine, în ziua care va veni aducând praznicul şi pe uliţa noastră.

Germanii erau înfrânţi, tăiaţi în patru, fără să fie întrebaţi dacă vor sau nu. Din ruinele oraşelor se auzeau numai cântecul morţilor şi gemetele muritorilor de foame. Totuşi poporul german ştia să respecte situaţia şi cerea să fie respectat.

Aşa cum ei erau învinşi în 1945, tot aşa de bine s ar fi putut ca şi învingătorii să fie învinşi. Războiul are maşinăria lui, care nu şui can se 7a defecta şi nu va mai funcţiona, şi atunci ai pierdut S1

În cele patru zone de ocupaţie erau patru sisteme de con iecare încerca să-şi impună sistemul lui de a aplica democ: . său d ?i interesul lor- Fiecare ?i-a 3165 metoda sa 51 a ap 1

Aliaţii din Vest, trei la număr, având o cultură şi ° *ci* J sâ c^°^eS1Vă' se înţeleseseră mai repede între ei coiaborare ordoneze metodele de tratare a populaţiei învinse. situaţia J av^t toată înţelegerea şi din partea învinşilor şi a temp e^il de încordată în astfel de împrejurări. ratice cu forme şi den, a CluPercile după ploaie au apărut partidele <au la tniri noi, dar cu idei vechi. Toate admise, P , tancului ii trebuiau extrase toate măselele relP Jele^bune0transplantate într'un nou maxilar, care avea capacit«* Xcă d a-ţi răpi gustul pentru a manca nu ce vroiai sau când vroiai, on când 1 -era foaL ci număr ce primeai şi când doreau ei.

Reversul medaliei era în zona de ocupaţie sovietică. Acolo totul era lecat de muzica pe care o difuzau, ziua şi noaptea, prin microfoane instalate la fiecare colţ de stradă. Aceasta era cultura", cadoul sovieticilor adus poporului german, muzica din cultura popoarelor, muzică pe care trebuia s'o asculţi toată ziua şi era teribil de sonoră ca să poată fi auzită de departe. Fiind obligat să asculţi această muzică toată ziua, erai sătul şi nu-ţi mai trebuia nimic, aşa că ştiau ei ce ştiau, din experienţă proprie. Nu mai trebuia nici mâncare, poporul german se sătura din cultura muzicală. Mai era ceva, un progres enorm în aşa scurt timp ; oamenii deveniseră o maşinărie automată, care era condusă de Partid". Dela cel mic şi până la cel din centrală, cu toţii erau conducători şi îndrumători, ei nu aveau decât să facă semn, după care se ştia că vei striga /'Trăiască Marele Stalin" sau „Trăiască

Uniunea Sovietică”, după care, cel puţin odată sau de două ori pe zi pomeneai pe Marx, Lenin şi şirul stelelor răsăritene din Pankov. Lupii aduşi din şcolile lui Makarenko, îmbrăcaţi în blană de oaie erau puşi să păzească turma dată lor din împărţirea făcută „frăţeşte”.

Mâncarea era încă pe cartelă, milioanele de cărţi politice care invadaseră piaţa trebuiau să fie cumpărate de clasa muncitoare prin recomandarea făcută de „Partid” spre a se „cultiva”, spre a putea răspunde la întrebările puse la şedinţele de partid sau sindicat. Astfel ei luară contact cu marii eroi ai partidului, cu jertfele acestora, cu lupta eroică a partizanilor împotriva ocupantului, luptă în care, numai sub conducerea marelui Stalin, au putut birui. Deci, toţi, dela mic la mare învăţau ce înseamnă libertatea care li se dăruia sau fericirea de a putea trăi sau a se naşte în această epocă istorică crucială pentru popoarele Europei sau chiar a lumii întregi.

Fiecare german, fie el din Est sau Vest, îşi avea greutăţile, necazurile Şi grijile sale, dar fiecare era convins că numai dacă vor pune umăr la umăr, muncind şi reconstruind Germania, vor putea face unificarea ei, upă un tratat de pace. Numai aşa poate să-şi găsească locul ei meritat în rândul naţiunilor europene, cu drepturi egale, înr'o Europă unită, fără graniţe artificiale. Ele se vor elimina dela sine, odată cu convingerea F$_n$^{e}trT$^{anentă\ Că\ fă Zb01U1\ nu\ aduc}$e nimic bun, ci numai nenorociri pentru întreaga omenire.

de conduir^^{0}?^{56}^ ^{im}P^{ar}?^{lrea} după bunul lor plac, ei trasaseră şi forma felii de tort di °$^{r\ inv}$^’ ^^{a}?^{ă} de învingători, despărţiseră naţiunea îă Ei nu°u $^{fără\ a}$ * considerare poporul.

din contră *mpr* $^{1\ nUmai}$ ^^{erma}nia şi lucrul acesta nu trebuie uitat ci contra, mereu amintit; ei au împărţit şi „sferele de influenţă”,

^{narcă} era propria lor grădină de zarzavat. Astfel < ^venit toate trei ţări baltice, pe care să nu uităm că $^{le’au}$ «riniit pr^{in} Welegerea $^{cu\ Hltler}$ în 1939, ap$_{01}$ Pol™* ?^{etlCu} le- !- au Ungarii’ România, Bulgaria, .Iugoslavia (care $_{se}$ v$_a$ sepia ?$^{h°Slovacia}$, _i Albania care va rămâne mereu ca un semn de întreb * ** ceeace vrea sau cum înţelege să participe la o uniune europeană™ “*

Aliaţii se vor destramă, poporul german va supravieţui $_{ca}$ ti ci . , popoare subjugate şt, intr o zi, se vor unifica toate fără să -

aprobarea vreuneia din marile puteri. Ele însă se v$_{or}$ destram, din interior, căci aceasta este roata lumii în istorie. Istoria nu poTr indusă în eroare, pentrucă suntem cu toţii egali şi $_{nu\ d}$upă cum cred uni că sunt „fii aleşi”. Au

mai încercat şi alţii şi au ajuns la i$_{ada}$ cu gunoi a istoriei.

Libertatea este şi rămâne bunul cel mai de valoare dăruit omului de Dumnezeu sau de natură. Nimic nu se poate compara cu ea, nici tot aurul din lume, nici bogăţiile cele mai mari nu o pot înlocui.

Aceasta este şi explicaţia faptului că toţi cei care au scăpat din infernul comunist, apreciază libertatea şi nu este vorba de oamenii simpli, ci de intelectuali, cei care au trăit mai mult decât bine, care au avut bani, casă şi toate bunătăţile, nemaivorbind de posturile bine plătite. De ce fug ei ? Ce i-a determinat pe ei să fugă, să-şi lase casă şi masă şi să înceapă în „Lumea Liberă” o nouă existenţă, să trebuiască să ia totul dela început ? Ce-i face să-şi asume acest risc şi să-şi ia pe cap această greutate de care nu aveau nevoie ? Da, aveau de toate, dar ceeace le lipsea era „Libertatea” ; orice făceau nu era bine dacă Partidul nu era de acord.

Aurul are strălucirea sa vrăjită cu care nu odată a paralizat şi cele mai luminate minţi. Sovieticii au aur, dar au şi o ideologie totalitară paralizantă, pe care au injectat-o şi celor scăpătaţi care nau fost în stare să-şi făurească o viaţă şi să-şi îndeplinească un ideal. I-au atras cu promisiuni în cursa lor, iar odată prinşi n'au mai putut scăpa din plasa întinsă. Dacă îi vom privi bine, vom vedea că toţi sunt oameni cu căpătâi care au de toate, au şi libertate şi totuşi nu au ştiut să aprecieze norocul de a trăi liberi. Lucrează pentru sovietici, pentru banii pe care ^{s}P^{e}ră că îi vor primi, vânzându-şi proprii fraţi şi propriile surori, ar niciodată nu vor să trăiască dincolo, căci totuşi ei sunt conştien.i , $^{<}$„$^{\circ 10\ nU}$ Vor avea libertatea pe care o au aici. Sunt oameni ^{ca}r® ^{1}etul şi pentru un „chiştoc” de ţigare, dacă nu pot obţine • e$_{x}$Î$_{nl}$ $^{trebuie\ să}$ mergem prea departe spre a-i ^{sa} Ţhomas ® plu pe consulul Danemarcei la Moscova, după $^{a\ E\ n}$ Îen^' ^{Un} motoriu, ceeace ştiau şi cei din ^$_{te}$ Adu $^{desc\circ}$nspirat lucru cunoscut în cercurile ip ^{0} $_{care}$. -$_{n\ loc}$ să |^{na} ^^{ornia}ţii dela prieteni şi dela colegii de ^{ta}S^{ffl} ’ acolo) le * ^{le} trimită spre informare guvernului său, (pentru asta ^narte celor dela NKVD, lucru pentru care era reg$_{estP}$ odată nu sa interesat de soarta danezilor aflaţi în $_{lag}$f plătit. Nicio Workuta, alţii în regiunea Swerdl$_{0Wsk}$ Sie „Urnite, sosite pe căi ilegale, şi legate de atâtea riscuri ţ ertfe el le-a predat direct NKVD-ului. Astfel au fost arestaţi mai mulţi civilişti din Workuta pentru faptul ca încercaseră să expedieze l$_{a}$ Moscova celor dela Consulatul danez o scrisoare a vreunui amărît.

Informaţiile acestea au fost desvăluite de un fost căpitan

de NKVD care lucrase tocmai în acest domeniu, la Moscova, şi care călcase în «¡frăriiini. Acum, arestat şi condamnat la 25 de ani, povestea din când în când despre intrigile şi jocul umbrelor din cercurile diplomaţilor occidentali din Moscova.

Desigur că mulţi vor spune că nu existau posibilităţi de-a lua contact şi totuşi au fost. Desigur, era aproape imposibil să primeşti un răspuns. Eu nu fusesem agent, dar eu fusesem condamnat ca agent american, care lucrase la francezi în Mainz, ca translator în Centrala Jandarmeriei. Acolo se ştia că eu eram logodit cu o fată din Vaucresson (Seine-et-Oise) şi a cărei adresă era cunoscută. Am încercat pe mai multe căi să transmit ştiri, cel puţin că trăiesc, şi-am reuşit în parte. Pe una din căi, prin Ucraina Subcarpatică la rude din Ungaria, care au aflat că trăiesc şi că sunt sănătos însă reţinut în lagărul din Workuta. Astfel, după cum am aflat mai târziu, părinţii mei au aflat pe căi ocolite despre mine că sunt într'un lagăr în URSS. Nu au crezut, căci ştiau că eu nu am fost decât pe frontul de Vest. Liste întregi au fost transmise şi introduse în diferite Ambasade Occidentale. Drept dovadă, o informaţie despre mine a ajuns şi la Ambasada Franţei din Moscova, informaţie care a fost înregistrată şi transmisă mai departe, sub numărul 2462/UN din 17 Octombrie 1955, Serviciului de Siguranţă din Berlin pentru constatarea ei. Majoritatea datelor care le-au fost date, până şi lagărul cu numărul din Workuta, închisoarea din Moscova, lagărul din Potma, au fost exact primite. Ce a făcut serviciul francez când a citit că cetăţeanul 'Jean N.este unul dintre organizatorii grevei din Workuta ? Ce-au întreprins ? Nimic • Într'un colţ al adresei funcţionarul C.R.F. scrie :”Inconnu”, iar A.C. – „Rien”.

Eu nu eram socotit un agent al lor, şi din moment ce datele furnizate ar fi ajuns în Franţa, se puteau verifica uşor, dacă ar fi fost un interes cat de mic. Cu aceiaşi ştire a fost transmisă şi o listă cu toate detaliile necesare incluzând cetăţenii francezi închişi în lagărele sovietice care den-irtT^w Un°SCU^' Dar Pe ei nu i-a interesat să se informeze mal w ' u s au interesat nici englezii, nici americanii, pentru ai °r’ atunci ce puteau face germanii ?

fost^cu ^dfl Ultam?’lat însă cu respectivul (în acest caz, „eu''), dacă ar fi nSmolat lor 7 Nimic’ ^ră ^*teres,* aşa cum mi s

întâmplat mai târziu la Bucureşti când am vrut să predau francezilor „„.«ele închişilor francezi din lagarele sovietice Dar VA;

ocazie, ca să aduc şi alte dovezi, mult mai grăitoare xcu altă ércül diplomakor. 51 de lnter« pentru

C prin aceiaşi sursă de informaţii au fost desvăluite intenţiile

P ,. Chirurg . Judul Sergei Sergeiewici din Leningrad „ ProfDr-
operaţiile pe esofag, care în 1940 se afla în Anglia,
undeZnuVmT ¿uite conferinţe, printre care una la Oxford.
Acolo şi-a JZ intenţia că data următoare ar don să rămână în
Anglia, dacă s'ar puS' Cunoscuţii din Anglia i-au promis tot
sprijinul. Războiul a încurcat planurile Profesorului, iar după
război, unul dintre prietenii de atunci şi- a adus aminte de
rugămintea lui. Cerând unele informaţii, cum s'ar putea să fie
chemat Prof. Judin în Anglia, pentru o conferinţă, cei din
cercurile diplomatice care luau parte la această discuţie au
promis tot ajutorul Englezii au început să se ocupe de
această afacere destul de delicată crezând că drumul cel mai
bun şi sigur va fi dacă profesorul va ţine conferinţe şi în
Suedia, Norvegia şi Danemarca.

În acest sens a fost informat şi Consulul Thomas Dossing,
din Moscova, pentru a pune în aplicare intenţia engleză. El a
acceptat să intervină dar în acelaşi timp a dat de ştire mai
departe celor dela NKVD. Arestarea a fost numai o
formalitate. Cercetările au desvăluit insă că Dr.Judin nu
avusese legături după război cu cunoscuţii din .Anglia.
Totuşi, pentrucă era arestat şi nu mai putea fi eliberat, i-au
dat numai 10 ani şi a fost expediat în Ozerlag, nr.5.

Un căpitan de NKVD, care cunoştea aceste dedesubturi, a
vroit să atragă atenţia unor diplomaţi occidentali care nu şi-
au ţinut gura şi el a fost arestat, condamnat şi expediat la
Workuta.

Odată cu arestarea Prof. Dr. Judin a fost arestată şi
prietena lui, o doctoriţă, al cărui nume l-am pierdut, dar
căreia NKVD-ul i-a aruncat în spate întreaga vină şi a fost şi
ea condamnată la 10 ani, cu toate că nu făcuse absolut nimic.

Deci, un caz pe care nu-l condamnăm, căci nu este datoria
noastră să «cern acest lucru, dar îl dispreţuim pe cât se
poate şi ne gândim la cei sacrificaţi şi mai ales la cei de care
nu ştim. .

nainte de a reveni de unde am plecat, voi mai relata un caz
e jflţeresant despre care, din anumite motive nu s a scris,
desigu jş/p anii 1955-56 „ataşatul de presă al Israelului
fa^'^^og" ca caaSan La Moscova, evreii începuseră să meargă
mai je în ac ?1 faCă ^găciumle. Nu de mult, în primăvara du)
arinata
ámen61351 Suia£°Sá de marele Rabin, grupul de evrei { Roşii, ţa ToX
ană care se întâlniseră în 1945 cu trupele Armat
Jau 111 Germania. onorurile date de

gazdă651 eveiünlent> care fusese prezentat cu toa prea bine
Zdâ> n'a putut să înşele pe evreii moscoviţi. Ei cuno>
„ Sov°eS”™“»Fe” t0CU1 T“' “'la5i **«
Sovieticii Jd de patrie sau a intereselor Statului pasnir 'S°
“vrei, chiar Ioane ™lti. au leat vocabular rus „Mod Sll,ir' on
Worh™ta •

În întâlnirile curente din Sinagogă se mai discuta despre una, despre alta şi aşa s'au făcut unele prietenii spontane legate de interesul comun. Una din aceste prietenii a fost şi aceea dintre Dr.Hasan şi cetăţeanul Podolski, cetăţean sovietic de origină evreu, care tare ar fi dorit să lase totul baltă numai ca să poată emigra cu familia lui în noul Stat Israel. Acceptă să scrie pentru presa din Israel, din timp în timp, câte un articol despre viaţa, bună sau rea a evreilor, despre libertăţile pe care le au, etc. etc., tot ce se poate scrie pentruca cititorii să fie interesaţi.

Astfel se face că în cursul anului 1956 apărură mai multe articole cu diferite teme despre evreii din URSS. Predarea materialului era făcută de Podolski junior, un tânăr care abia împlinise 15 ani. înflăcărat de aventură şi de cinstea de a sluji într'o misiune frăţească, el aducea materialele într'un parc al Moscovei, unde nu putea fi prea bătător la ochi.

încă dela prima întâlnire NKVD-ul a luat notă şi după primul articol apărut, cu toate că nu era semnat, l-au recunoscut după stil. Dr.Hasan avea să fie urmărit pas cu pas (o făceau şi înainte, dar nu atât de insistent), şi în acelaşi timp întreaga familie Podolski a fost pusă sub observaţie. După un timp Dr.Hasan şi Podolski junior sunt arestaţi în momentul predării materialului în care nu era altceva scris, decât despre greutăţile întâmpinate de evreii care încearcă să emigreze. Dr.Hasan a fost declarat Persoană non grata” şi a trebuit să părăsească în scurt timp URSS-ul.

Podolski, soţia şi fiul au fost arestaţi, cercetaţi şi condamnaţi, după noile legi din 1954. Podolski a primit 10 ani şi avea să fie trimis în regiunea Potma, în lagărul spitalului „Baraschowa” unde urma să lucreze ca frizer. Soţia a primit 8 ani şi a fost trimeasă şi ea în regiunea Potma, în lagărul de femei nr.7. Fiul, care avea numai 15 ani, a primit 5 ani Şt lucra în acelaşi lagăr cu tatăl său, dar ca ajutor de sanitar.

Interesant ar fi de ştiut dacă familia Podolski, după executarea pedepsei, a primit aprobarea de emigrare în Israel, ori a primii apro area de a se exila voluntar în Siberia, spre fericirea lor. serviciul SâHdit °are Dr Hasan la această famUie . care făCU7«fl

Mp:Xăcar a plătit cu un „concediu”în iagărul petcaunu!Uetet1953,TSOîii Ethel Ş1 JuUus Rosenberg, au fost executaţi Sovietice ÎXT A’ pentrUcă ^cretele atonliCe

ce- întreaga lume a protestat ca la comandă, cel mai .wtătorii pentru Pace din URSS şi ţările de „deni0craţie” poou]ari ■ ¿occident, sutele de organizaţi! şi partide de stânga au AU mers atât de departe meat unele ziare s'au manifesut *dJect* iln f nsA scriind că totul nu este adevărat, dar chiar dacă au făcut J P,°tnva fort Pencru Pace” 9i binele OmeniriL ’ a Astăzi, după zeci de am putem constata consecinţele acestei trădări pentru care au murit soţii Rosenberg, nişte marxişti conştient:, în timp ce cei din umbră lucrează mai departe.

Cine au fost acei care au ordonat sustragerea acestor documente americane sau cine putea avea atât de mari interese în afară de marxiştii din Moscova ?

În concluzie, Moscova a fost ajutată din plin de evreii marxişi, fie ei interni sau externi, pentru a-şi mări puterea şi stăpânirea. Pe de altă parte, ei au început o politică de tracasare şi exterminare a evreilor din URSS, băgându-i în lagăre cu regim special, unde au murit pe capete. Ruşilor sovietizaţi, NKVD-ul le recomanda să-şi aducă aminte de antisemitismul din timpul Revoluţiei, de unul dintre conducătorii ei, de renumitul „Mahno”. Ei se foloseau de lozincile lui pentru a-i desfăta pe deţinuţi. Inconştienţi aceştia râdeau cu hohote când, locotenentul de NKVD Prohonov striga la ei în gura mare, când îi scotea din birourile administraţiei unde lucrau şi îi trimitea la curăţitul zăpezii t'Ubei jidov, spasai Rusia” (omoară evreii, salvează Rusia), repetat necontenit de brigadierii „suki” ruşi.

Dar cele mai mari proteste, după cum scria presa sovietică a timpului, aveau loc în Anglia şi ţările anglofile !

Dacă tot am ajuns la acest capitol şi în această regiune a lumii, cred că ar trebui amintit şi ajutorul dat sovieticilor de către cei din tagma „lorzilor scăpătaţi”. Ei au o mare parte de vină pentru cel de-al doilea război mondial, dar şi pentru situaţia internaţională actuală iar dacă ne vom gândi mai bine vom vedea că sunt vinovaţi chiar pentru distrugerea planetei noastre, în cazul unui război atomic. .

De această vină nu-i poate spăla niciun fel de apă, indiferent e 0 vor aduce, aşa cum nu se vor putea debarasa de această ini mu timp cât va exista o istorie şi o tradiţie a lumii. început

Sub cel mai riguros sistem de siguranţă, efl^_ eil1 tâ ac ţiune ‘■ercetările pentru „Energia Atomică”, iar cei înrolaţi m

ordinul ™ ^ave au voie să destăinuie nimănui ceva din ^cercetărd , dea şi pe cei Personal al Primului Ministru Churchill. Acest secre

apropiaţi aliaţi, consideraţi prieteni, pe ^ajnenC ^dat cel d'ăiduită, împ^6tnva ai mare ajutor material şi moral în lupta lot a Germaniei

^maniei hitienste. Acest secret s'a ţinut şi ^up f^amlor

rbătorirea victoriei, ceeace nu a fost pe p

Nimic M »« H <lac4 ?'"5 <dUf"1 ""fi JX%> "«ii »'««■ ! a" .i;" "''' '' "U1 i'ti"ciM-i cercetători nu s'ar fi refugiat în URSS.

Claus Fischer nu a fugit cu mâna goală, ci a luat cu el întreaga documentaţie tehnico-atomică a englezilor şi toate secretele ce i-au căzut în mână, predându-le comuniştilor din Moscova, în slujba cărora lucra de multă vreme.

Mai mult, abia atunci cei responsabili cu securitatea Centrului de cercetări , au dat la iveală că acest Claus Fischer era un vechi agent al NKVD-ului şi chiar un comunist convins. Deci fără comentarii, întrebarea ar fi : cum acest serviciu secret, care avea misiunea să păzească cu stricteţe secretele Angliei contra prietenilor americani, a permis acestei persoane prea bine cunoscută prin activitatea sa marxist- comumstă, să fugă şi să mai ia şi întreaga documentaţie ? Cum este oare posibil acest lucru, cum se poate petrece un fapt atât de grav ?

Oare aceşti lorzi scăpătaţi" nu s'au gândit ce fac, că-şi vând propria mamă, propria familie, propriul suflet, pentru un pumn de arginţi ? Tot aşa au vândut sistemului marxist-leninist milioane de oameni, zeci de popoare, punându-le jugul carului comunist pe ceafă, iar pe sute şi zeci de mii i-au trimis în 1945 direct în faţa plutonului de execuţie, predându-i sovieticilor în Austria. Să nu uite „lorzii scăpătaţi" că şi dacă timpul ar şterge aceste mârşăvii, istoria nu le va uita, iar blestemul milioanelor de victime îi va urmări în vecii vecilor. Cu cât se cred mai nobili, mai superiori sau mai intelectuali, cu-atât mai mult vor fi detestaţi de omenire. Din păcate, acum, ca şi în viitor, nu se va spune englezul X sau Y, ci „englezii" şi prin asta se înţelege întregul popor care, în fond, nu are nicio vină. El va plăti oalele sparte aşa cum în bocancii poporului german au fost băgate toate nelegiuirile făcute de sistemul naţional-socialist, sau cum poporului rus i se bagă în bocanci toate crimele comuniştilor-marxişti-leninişti.

Dar care a fost cauza decăderii acestei clase nobile în mocirla şi gunoiul marxist-comunist moscovit ?

NKVD-ul, abia născut din conglomeratul OGPU-ului în

1934, îşi avea de mult aruncaţi ochii asupra Angliei, unde printre viitorii diplomaţi din tagma lorzilor scăpătaţi, îşi căutau viitorii agenţi pentru uneltirile lof murdare. Dibuirea nu le-a fost prea grea, căci în Universităţile din Cambridge şi Oxford, astfel de elemente mişunau ca furnicile, printre puţinii englezi care mai ţineau la demnitatea lor.

Crescuţi în serele şcolilor particulare, lipsiţi de dragostea părintească, fără căldură sufletească, indiferenţi faţă de ce este frumos şi uman, îngâmfaţi şi respingători în puţinele şi rarele legături cu populaţia rurala şi orăşenească, ei au decăzut.

n materie de ştiinţă au fost elevi admirabili fiindcă aveau pentru s ruire posibilităţile încă de-acasă. În ceeace priveşte comportarea Şt

apucăturile lor morale prinse în vârtejul vieţii trupeşti au der- Îmult, cu sute de ani în urmă, aşa cum s'a întâmplat iperil. Că»«« .<> dornic dea,”, fa astăzi sunt marcaţi. . “Şt

Deziluzia cu care s a sfârşit primul război mondial pentru Imperiul Britanic, explică poate întunericul şi uitarea la care era condamna fără iertare, ca un bolnav de lepra. Poate dezamăgirea faţă de visul copilăriei !-a făcut pe ei, cei cu tradiţie şi credinţă în aventuri şi cuceririle lor glorioase, să decadă în faţa ispitelor cărora n’au ştiut să le reziste b Nu este vorba numai de iubire, simţământ fără de care nu ar fi existat omenirea şi pe care ni l-au lăsat natura şi Dumnezeu ci mai cu seamă de amorul anormal, cel care exista desigur şi pe vremea faraonilor, a vechilor greci şi a romanilor din Roma Antică, amorul care i-a împins pe calea homosexualităţii. Acesta este punctul lor slab, explicaţia decadenţii lor şi nu este greu de înţeles cum şi în ce fel sovieticii au găsit modalitatea cea mai ieftină, de-ai atrage în cursa lor, căci şi în cercurile lor erau destui din acelaşi aluat. Aşa au ajuns acei tineri nobili, bine educaţi întru însuşirea ştiinţei moderne, dar într'ale vieţii, agenţi ai Moscovei.

După terminarea studiilor, pentru ei care aveau atâtea relaţii familiare, nu era o problemă găsirea unei slujbe în diplomaţie sau în alt for conducător al Angliei, unde şi sovieticii erau interesaţi să-şi aibă oamenii lor pentru a ajunge la informaţiile, după care tânjau.

Cu toate că locurile la aceste Universităţi sunt strict rezervate, iar înscrierile se fac chiar dela naşterea copilului, nu puţine sunt personalităţile comuniste care îşi trimit odraslele să studieze pe spinarea statului respectiv, în aceste şcoli, împreună cu fiii nobilimii pe care o detestă şi care la ei acasă au exterminat-o de mult, iar pentru siguranţa lor, în interesul securităţii statului respectiv, li se dă şi un în fond sunt spioni special instruiti pentru grade militare foarte înalte şi postun cheie m i general şoferului sau valetulun care i putea exemplific ^cele e destul să aruncăm o privire în spatele S“M‘ ţ°® Uflist Şi să ne uităm la co Piii lui Bre;nieV’ AlldrOp ' alţii._____finit cele mai m3fl J

personal însoţitor, care , captarea de noi agenţi, cu w serviciul secret. Acest rol revine în g s^nt cel puţin maiori sau colonei. Pentru a aurmate c- Jitkov şi

^pul cel mai cunoscut în lume şi care a ..n ton Boys”. Ei eP ăceri şi necazuri Angliei şi renumelui ei, se num Blut. Acesta a?u Strân?i în jurul coordonatorului lor, Proiesoru – fU'se5erăin stare să-<aSe Un gruP de tineri dift nobilime, dm C? Cvietll pământeşti, adică c 1 rez°lve normal problemele importante e adiugau alcolismu din !exuală Şi cea a handicapului istoric, la car . * azVârlit în P1JSJ d ragedă tinereţe, care le-a turburat minţi eznădejdii.

. .-»fiinţat încă în anul 1931, şi dintre ei multi şi

Această grup s _ trădăton de Patrie (e vorba de o carieră început caner P intrarea în serviciul lui Genrich Jagod* diplomatic), Afacerile Interne ale URSS-ului. C°kSserviciuÎ Majestăţii Sale a intrat în 1935 (e vorba de o carieră diplomatică) Donald Mac Lean, care a ocupat posturi în Ambasadele din Paris Washington, Cairo, după care a ajuns Secretar în Cabinetul Britanic şi se ocupa numai de secretele atomice, iar din 1950 a devenit şeful secţiei „America'. Putem ilustra situaţia printr'o simplă frază populară : „Au băgat ţapul ca paznic în grădina cu varză”, sau „lupul a fost făcut cioban”.

Din acest post îl putea informa pe „Tata Stalin” despre ultimele evenimente privind înfiinţarea NATO-ului, ori despre legăturile şi plănuirile americanilor. Aici a fost ajutat de un vechi prieten, cunoscut din cercul „Eton Boys”, care, ca şi el, lucra în Corpul Diplomatic, ca Secretar de Ambasadă, la Ambasada Engleză din Washington. îl chema Guy Burgess.

Descoperirea lor şi lovitura dată întregului Grup şi Serviciului sovietic de Informaţii s'a datorat numai agenţilor din Serviciul de contra-spionaj american, C.I.A., în anul 1951 şi nu acelui Serviciu care ar fi trebuit s'o facă cu mulţi ani în urmă, faimosul „Intelligence Service'. Lor, americanilor, trebuie să le mulţumim că această Grupă de spioni şi trădători din tagma lorzilor scăpătaţi, nu şi-a mai putut continua activitatea subversivă. Antony Blut i-a adus la cunoştiinţă lui Guy Burgess descoperirea făcută de Serviciul american şi s'au refugiat imediat la Moscova, unde l-au luat şi pe Donald Mac Lean.

Antony Blut a fost suspectat dar nu s'a putut dovedi nimic, ori nici nu aveau interes cei dela Inteligence Service să se afle ceva, căci tocmai şeful Serviciului de spionaj englez pentru Uniunea Sovietică din acel timp era Harold Philby zis şi „Kim” provenit şi el tot din Grupul „Eton Boys . El a reuşit, în ultimul moment, să şteargă toate urmele lăsate de ceilalţi,

urme ce îi puteau compromite şi pe alţii. Deci nu este de mirare că, în perioada anilor 1952-1953, un mare grup de personalităţi sovietice arestate şi condamnate, sosiseră în lagărele din Workuta, în calitate de foşti spioni englezi. „Lorzii scăpătaţi” i-au vândut ca să devină mai interesanţi şi mai valoroşi.

Cu toate că fusese suspectat şi cercetat de cei dela Intelligence ervice, Philby a primit şi mai departe posturi înalte oficiale. Miste[f] im a scăpat însă în ultimul moment de arestare, nu datorit [e]j^[iciu] ui englez, cum ar fi trebuit, ci americanilor, care pierduseră [0] MXTJ [ag]n[nU CaUZa aCeStUi] S[rU]P' [E1 S'a SalVat 111 1963] Moscova, via Beirut.

Georpe^ni^[1] [avuseseră noroc] cu fuga sau trecerea agentului sovietic ge Blake de partea lor căci acesta le-a desconspirat şi necrezutul ^taliu d[es]P[re Har01d] [Kim”] [Philb]X> [a]gent sovietic Cum , [f]

J El era o personalitate în Serviciile de Informaţii TotuL; * [P∘Slb11] cu arestarea sa şi astfel păsărică rară le-a scăpat Abia [d]n”ă “” cepnt să caute adevărul despre Mister [1] Kim”. [pă aceea aiJ]

[U1] [N]ăscut la 1 Ianuarie 1912, acesta a studiat la Cambridge şi [la] vărsa a [20] de ani a devenit agent sovietic din convingere. Iată ce au ' i [di]n superiorii lui după ani de zile de cercetări. El s a ataşat *G^S* „Eton Boys unde se afla şi profesorul Antony Blut, prietenul X Donald Mac Lean şi Guy Burgess. La începutul carierei a lucrat ca jurnalist şi a participat la Războiul civil din Spania în tabăra lui Franco, 1936-1939. Putea fi găsit în toate societăţile înalte londoneze Prin Guy Burgess, care era încă din 1938 acolo, a trecut în 1940 în Serviciul Secret englez, iar în 1944 a preluat postul de Şef al Serviciului de contra spionaj al secţiei Uniunea Sovietică. Lupul păzea oile, ar zice proverbul. După fuga lui din Ianuarie 1963, este astăzi Colonel de MWD-KGB. De restul vor răspunde englezii, conştiinţele „lidioţilor utili”.

Moscova îşi primea cu braţele deschise copiii, ştiind prea bine că în posturile înalte de unde au plecat, au lăsat destule răsaduri care le vor aduce noi recolte bune.

Era o metodă atrăgătoare pentru cei care lucrau în Occident pentru ei. Astfel îşi pot face planuri pentru viaţa fericită ce o vor trăi, dacă intr'un caz vor trebui să ştergă într'o zi putina.

Aceasta este numai propagandă pentru „Idioţii utili În fond dispar cât mai repede şi cât mai departe în vreo localitate în Îndepărtata Siberie unde pot fi cel mai bine supraveghiaţi. Ei, aceşti sovietici, aşa de prietenoşi, nu vor avea încredere niciodată în astfel de oameni, ci ii vor suspecta şi dincolo de

moarte, iar dacă le vor sta în cale ii vor lichida fără proces.

Lotul „Eton Boys” au fost încadraţi într'o muncă bine plătită din fondurile NKVD-ului, cu o firmă de acoperire Institutul de Cercetări Ştiinţifice”.

Donald Mac Lean îşi lua banii pe statele de plată dela ' conomie şi Legături Internaţionale[1] , ca să fie totul în ordine. rele spun că Donald Mac Lean ar fi fost acela care a ajutat consi Stunţa sovietică pentru a-i ajunge din urmă pe americani în c

c. Hidrogen. Un' Incn, ,i «i *“e, » “°mosexualul Mac Lean era căsătorit şi avea şi un bj» • că frai în OC11U S1 s» spele perele „ aniştii şi viitorii eliberatori ai Proletanatu y[1]’- cirCUlau destule 01^0 sau ar avea prieteni printre aceştia. În aS_ dlJltre e ei erau °iwri despre cei din Kremlin ; cum că o mare p 01110 > în frunte cu Stalin.

1” uni»«« Sovieuc« n» «» «™‘ lita««»« P« <■«« o «v«u i” D«L»r c» NKVD-»! !«■« P»= •«■» ' » < “sP« «e' a t 7’ P«i c Desigur ca i De a început Şi decadenţa lor psihică şi ail M?să bea. ceeace le convenea pe deplin celor din NKVD. Cel mai rău a decăzut Guy Burgess şi nici desmierdănle lui Tolia”, un tănăr frumos băgat în anturajul lui, nu l-au mai putut salva din prăpastia în

în disperare de cauză căci era atat de prost meat să nu-şi dea seama de greşala elementară făcută, voia să se întoarcă în Anglia, după ce luase legătura cu diplomaţii englezi dela Moscova, indiferent de riscurile care- 1 aşteptau. Un lucru este sigur, el a murit la scurt timp după ultima întrevedere avută. Poate că moartea lui se datoreşte unei alte cauze decât versiunea lansată oficial de serviciile sovietice.

Antony Blut, care se afla încă în Anglia, a prins de veste că Guy Burgess a luat legătura cu cei dela Ambasada engleză din Moscova, probabil că tot NKVD-ul i-a făcut acest serviciu : nu mai avea nevoie deci să se compromită cu această grupă, după moartea lui Mac Lean, înspăimântat, chiar foarte înspăimântat, el s'a prezentat la Serviciul de contra spionaj unde era gata să-şi mărturisească păcatele făcute în serviciul său murdar. Cerea să i se ierte toate păcatele făcute faţă de Anglia şi Lumea Liberă.

Guvernul Englez, după ce a stors tot ce era de stors dela el, l-a iertat iar drept răsplată pentrucă a divulgat totul i-a dat postul de încredere, de Administrator al Galeriilor Regale. Pentru serviciile aduse, Regina Angliei l-a înobilat făcându-l „Cavaler[1] de onoare al Angliei.

Este drept că Regina Elisabeta a Il-a a Angliei nu a ştiut

nimic despre trecutul noului înnobilat, care îşi avea mânjite mâinile cu sângele zecilor şi sutelor de oameni cinstiţi care au vrut să salveze omenirea dela un dezastru total adus de comunism.

Serviciile făcute de către grupul „lorzilor scăpătaţi”, au fost bine venite sistemului totalitar sovietic ; pentru puţini bani ei au primit multe secrete şi o ştiinţă gata de pus în aplicare, cercetată cu multă intensitate de alţii. Pentru un pumn de arginţi pe care i-au plătit, ei au ajuns stăpâni pe armele atomice nucleare, cu care astăzi ameninţă Lumea Liberă, indirect şi Anglia.

Nu ştiu cum este văzut acest caz de poporul englez. Cum speră ei ca omenirea să le mai dea crezare, când în rândul nobilimii lor s‘au aflat cele mai decăzute creaturi omeneşti. Aceste creaturi cunoşteau adevărului realitatea, ei erau de meserie şi specialitate. Ce nu doreau să vadă era propria lor decădere morală, propria mândrie nobiliară şi naţională târît coi^tient în mocirla gropilor mahalalei comuniste.

. °J>Oni en£lez trebuie să cunoască adevărul şi să vadă cu ochit £l realltate\ 5i pericolul ce se poate abate asupra lor pn* area unui război pe care nimeni nu-l doreşte. Intr'o astfel e

■ Anglia poate fi ştearsă de pe faţa pământului ca multe alte ţări situaţi6 şl.\^stente. Dar mai bine să nu ne gândim şi nici să nu donm ş1 terit°nl nimănui. Un lucru rămâne insă clar şi nu poate fi acest dezas ^ce catastrofă ar veni dinspre Răsărit se datoreşte
^norat. ş1 an” celor carre au trăit şi trăiesc, s au bucurat şi se bucură de oarţi^ 10f di în urma vânzării şi trădării pentru bani primiţi dela bunuri pămanteş .
coinumţti; Duinnezeu de astfel de membri de familii, fie ele şi ' nobile” fereasca

CAPITOLUL X

BANII NU AU MIROS

Motto: Auri sacra (lat

- Doamne ajută – am scăpat din iadul celular al centralei NKVD din Potsdam, unde zilele treceau monotone, după sbuciumatele zile şi nopţi de anchetă şi surprinzătoarea condamnare de 25 de ani de lagăr de muncă, când eu abia împlinisem 21 de ani. Pentru ce şi pentru cine pnmisem această condamnare ? A, da, pentru capitaliştii de americani la care lucrasem ca un angajat oarecare pentru a-mi asigura pâinea cea de toate zilele, după un război pierdut.

Vă rog să mă iertaţi dacă fac acest salt în trecut, dar cred că este mai bine să vă destăinui durerile mele sufleteşti, în cadrul în care s'au născut şi nu acolo unde le-aşi putea introduce, numai ca să fie cunoscute.

Ne aflam încă în celula de tranzit din Centrala NKVD din Potsdam
Nonnenkloster sau Schwesterheim, cum îi mai spuneau unii. Intrarea şi ieşirea din această celulă, plină de condamnaţi, în care 95% aveau câte 25 de ani, nu mai constituia un subiect de mirare pentru nimeni. Deci orice povestire sau istorioară era mai bine primită decât plângerile şi văicărelile unora sau altora. Intrau grupuri întregi de oameni, dacă-i mai putem denumi aşa, după luni de zile şi nopţi de anchetă, de dormit numai pe scândură sau ciment, la lumina permanentă a lămpii lui Ilici, a balandei din cap de peşte împuţit de mult, sau în mângâierile bătăilor primite cu vârf şi îndesat dela anchetatorul surâzător, de câte ori credea că numai aşa va face impresie. Aceste umbre omeneşti erau totuşi fericite, după ce judecătorul principal pronunţa, în numele poporului sovietic sentinţa de 25 de ani.

Ce, asta nu este fericire ? Una asemănătoare nici nu se mai poate pomeni pe această planetă ! Oameni nu-i mai puteai considera căci nu erau altceva decât umbrele lor proprii, pe care le purtau cu ei şi de care nu odată s'au înspăimântat singuri.

Fiecare se ruga lui Dumnezeu, indiferent din ce religie făcea parte, dar se *ruga* şi mulţumea că l-a salvat dela chinurile

acelea diabolice şi c\ astfel are asigurată o durată de viaţă de 25 de ani, conform înaintatei Ş iinţe sovietice. Impresionant era faptul, că fiecare se gândea cum să ^Fipr7^UiaSCă suPere Pe năcialnicii sovietici.
fusewr/h T stfân£ea bocceaua lui, cu puţinele zdrenţe rămase ce nu-i găsea de r, Schimbate între timp, – dacă vreunul dintre soldaţi ffiM g^ea de cuviinţă să-ţi dea ceva în schimb. – Acum erai în aşteptare ca să vie să te cheme, indiferent dacă era zi sail noapte SDre 9 drumul necunoscut, poate fără sfârşit, al destinului Ce n^ f\P°? Spre d tíe barem direcţia, ori chiar destinaţia, iar dacă unufdin^ ncnasi, precum Constantinov, proorocea ceva flecare , L vechu o—
unde trecuse el. . . .

Nimeni nu putea afla nimic, în once caz un lucru era sigur • Mosc™, o vom vedea, căci bătaia peştelui avea loc numai acolo ’

Deci cel mai bun lucru era să aşteptăm, să ne adunăm puterile snre a rezista la drumul lung spre Moscova. Conta numai ieşirea dm izolare ieşirea din gândurile fiecăruia, cu veşnica întrebare : „Ce va fi máme ?” Şi răspunsul rusesc stereotip, replică : „Numai azi este ziua mea, máme Dumnezeu ştie[1] .

Nici doctorul nostru anonim nu mai rămăsese izolat şi încerca încetul cu încetul, să intre în convorbirile de moment, fără a face istorie sau filozofie. Totuşi Constantinov era singurul om care cunoştea realitatea zilei, adevărul gol goluţ pe care îl purtase şi îl mai purta încă pe umerii lui. Era singurul dintre noi care ştia că năcialnicul judecător nu-i poate da mai mult de 10 ani şi asta din momentul arestării lui. Era tânăr şi avea numai 25 de ani, dar la 12 ani primise prima pedeapsă, aşa că despre reeducarea în stilul lui Makarenko ştia multe deoarece stătuse peste 11 ani (acumulaţi în mai multe pedepse), iar ca el mai erau încă mulţi, chiar foarte mulţi. El era şi singurul, dintre noi toţi, care nu numai că auzise, dar şi fusese în timpul acestor ani în zeci de lagăre de diferite tipuri, deoarece dela un lagăr la altul, (regiune de lagăre) era o mare diferenţă. Nu era tot una să lucrezi într'un lagăr din mină sau unul de tăiat lemne, de construcţie a căilor ferate sau într'un colhoz, tot aşa cum nu era tot una dacă lagărul se afla la Nord de Cercul Polar, la Potma sau la Kolima, Gorki sau Karaganda. Peste tot se trăia rău, foarte rău, şi peste tot se putea muri la fel, fără diferenţă de clasă socială, indiferent dacă ai fost capitalist sau comunist, fascist sau contrarevoluţionar intelectual sau analfabet, mureai de muncă şi de foame.

Acest om fenomenal, Constantinov, putea povesti netulburat zi e întregi. Numai atunci se enerva când nu avea de fumat. Acestea erau singurele lui slăbiciuni, poate avea şi altele, pe

care însă nu le a ara^s Doctorul nostru anonim, era de-acum simpatia lui Constantinos P[r]°orocindu-i un viitor fericit în lagăr, după ce văzuse cum efectua ^ operaţie cu instrumente primitive. Când avea [dlS]P[0Z1 1] • •[fld]¿ onstantinov îl lua pe doctor deoparte şi îi da sfaturi [dO]ctorul ta l.g[lr], [Ce pr]J[tesor c]. „ev .

[ru]* povestirile lui Constantinov, precum şi [sa] [erau] un vis ! lnr? °arâ' [lar] P[ovesti]rile doctorului, pentru Constantin. [(eze când] pe Umf [Cei doi sta însâ Ionas'] letonianul, care [s] deoparte şi privind [Unul] când pe altul cu un mare rafinament. Stand deoparte

.. [dela] o poştă diferenţa intelectuală, morală, precum • sZciuS sau mândna omului din Vest sau Est. lonas avea din fi[ecare] T " va ştia să aprecieze momentul, ca să intre în acţiune, după cum [0] cate ceva, ştia sa ap [t admirat mult la el]

AcelTaşTsentimente aveam şi faţă de doctorul nostru anonim care ne oovestise despre afacerea „Himler Spriti, afacere care ne dădusae foarte mult de gândit. Tot el ne promisese că ne va mai povesti şi despre afaceriştii suedezi, care au ştiut să scoată bani şi din piatră seacă, acei afacerişti care, în timpul celor două războaie mondiale, se îmbogăţiseră peste noapte pe spinarea beligeranţilor europeni şi pe mizeria şi nenorocirea altora.

La auzul acestor propuneri, letonul nostru îşi pierdu firea şi începu să înjure de mama focului pe diplomaţii sovietici, dar mai ales pe cei suedezi. Aceştia din urmă duseseră, imediat după sfârşitul războiului, tratative cu sovieticii pentru repatrierea urgentă a tuturor refugiaţilor de origină baltică, chiar şi contra voinţei lor.

Câtă neomenie din partea acestor autorităţi de a scăpa de nenorociţii de refugiaţi, care îşi salvaseră viaţa, părăsind propria patrie de frica unuia sau altuia dintre ocupanţii ţărilor lor. Ei nu cereau nimic altceva decât un pic de libertate şi nicidecum să fie băgaţi în cuşca ursului comunist, care îi va trece prin maşinăria diabolică a NKVD-ului. Ei ştiau prea bine de ce erau aceştia în stare şi la ce se puteau aştepta din partea lor.

Fuseseră crescuţi şi educaţi din generaţie în generaţie cu smerenie şi credinţă faţă de Dumnezeu şi părinţi, cu mândrie şi respect naţional. Ei respectaseră întotdeauna legile cereşti dar şi pe cele pământeşti şi totdeauna îşi respectaseră vecinii. Un lucru nu doreau ei, să fie sclavii sau supuşii unui alt neam căci ei iubeau libertatea mai mult ca orice.

Prin refugiul lor în Suedia, balticii crezuseră că au scăpat de tirania comunist-moscovită, că sunt liberi şi vor putea trăi în pace alături de fraţii şi surorile lor, care le vor înţelege suferinţele, durerile şi nevoile pământeşti.

Dar iată că diplomaţia suedeză gândea altfel, urmând pilda

învingătorilor englezi şi americani care au predat aliatului din Est : (cu toate ca ştiau prea bine ce se va întâmpla cu acei nenorociţi) cazacii, tătarii, georgienii şi mai toate trupele generalului Wlasow, etc.etc., care au uptat, nu pentru Hitler şi Germania lui, ci pentru propria libertate şi urmaşii lor să nu devină pentru veşnicie sclavi moderni ai imperialismului comunist-bolşevic-sovietic. - ,
notri^ir[5] KT Săm Pe Pentru un moment, căci vom reveni la timpu barem [01] [oro]Ps^^ soartei, cei ce-am fost săraci o viaţă întreaga-retetade?? Sa invă*ăm iocul posibilităţile din spatele culiselor, reţeta de a face bani şi din piatră seacă.

Mai bine să-l lăsăm pe doctorul nostru anonim să vorbească – era mai iniţiat în materie şi tot el era acela care se oSe [61] dezvăluie acest secret magic. rise sa ne

„Ei măi băieţi, aşi don să vă povestesc cum au descoperă şi lucrat diplomaţii suedezi, spre a procura pe spinarea altora, valută fX străină”. Trebuie neaparat sa fac mai întâi o mică incursiune în istoria Suediei şi a lumii, legată de temă. Am cunoscut aceste detalii dela fostn mei colegi şi camarazi din armată şi serviciu, care lucrau în Suedia o ţară neutră, care nu a avut nimic de pierdut în urma celor două războaie mondiale, ba, din contră, a câştigat şi şi-a făcut afacerile aşa cum i-au căzut în poală şi cum au dorit. Afaceriştii cot la cot cu diplomaţii, au exploatat toate posibilităţile de a stoarce bani, rămânând desigur tot timpul neutri.

După pacea dela Kiel în 1814, Suedia promovase o politică de strictă neutralitate. Ultima participare la război în coaliţia anti-napoleomană din 1805-1810 şi 1813-1814, pierderile mari de vieţi omeneşti, i-au făcut să se distanţeze, în toată politica lor, de alianţele militare europene şi să-şi axeze întreaga diplomaţie pe relaţii de prietenie afaceri şi desvoltarea rapidă a industriei, în toate ramurile ei, după posibilităţile şi tehnica timpului.

În anul 1889, s'a creiat Partidul Social Democrat suedez, încadrat în Internaţionala Il-a. Acesta a fost şi anul când curentul politic de influenţă marxistă făcea primii paşi pe arena politică mondială. A fi social democrat era o distincţie faţa de orice titlu nobil sau universitar. Nu ori cine putea fi un bun fiu al poporului, un social-democrat.

începând cu anul 1932, cu mici întreruperi, partidul social-democrat din Suedia a condus treburile diplomatice şi guvernamentale, reprezentând poziţia ei în afara hotarelor, până în zilele noastre.

Din soldaţi şi războinici renumiţi, suedezii s'au metamorfozat, devenind oameni paşnici, diplomaţi şi oameni de afaceri. Deci, pe scurt, ei exploatau la maximum posibilităţile, iar ori ce mijloc era bun şi aplicabil, după vechiul proverb Banii nu au miros'.

Odată cu preluarea puterii în Germania de către partidul naţion socialist în frunte cu cancelarul Adolf Hitler, (Ianuarie ' eclararea deschisă a războiului de către evreii din lumea poporului german, declaraţie oficială apărută în unul din man Ui lUme, Vineri 24 Martie 1933 şi care a făcut senzaţie . «ternar a în el moment crucial, fiind vorba de ziarul londonez Dad?

m

al A rebu^e amintit că guvernul de coaliţie al lui 1 tar^or din R g®nle din 5 Martie 1933 Pentru aleSerea P cu legea de im1Chsta6> pentru prima dată majoritatea Parla®enM ¿¡e 1933, avea no^terniClre (Ermăchtigungsgesetzt) din - • , ntare pe timp P^btlitatea de a conduce politica în afara legilor parlamen

P» »ceastó lege şi-a construit Hitler în cel mai scurt tim" de patru ani. devenjt în 1934 Fúhrer şi Reichskanzler. P

DDCecria ^Martie 1933, nu era decât un cancelar, Prim ministru, lar împuternicirea ce o primise cu o zi înainte nu era altceva decât 0 libertate parlamentară care i s a dat.

Conducătorii organizaţiilor evreieşti din lumea întreagă, se uniseră pentru a combate cu toate mijloacele posibile Germania, poporul german şi pe Cancelarul ei, împreună cu partidul pe care îl conducea şi care era la putere.

Ce ţeluri politice, economice şi financiare aveau ? Ce armată puteau ei pune pe picioare, armată fără de care nu se putea face un război, când ei în acel moment nu aveau nici ţară proprie, cu un guvern propriu. Ei aveau organizaţii răspândite ca ciupercile în întreaga lume, iar Palestina mai era încă sub Protectorat englez. Este de asemeni bine cunoscut faptul că englezii, tocmai în Palestina nu dădeau permis de imigrare orişicui şi mai ales evreilor ; fapt care a dus la mari tulburări interne în acel colţ de pământ, la acte de terorism şi crime în care evreii erau mereu amestecaţi. Ei cereau independenţa Palestinei, un pământ istoric iudaic. Totuşi, chiar dacă protectorii Palestinei nu prea au dorit, noul stat ' Israel" din partea de Sud a Palestinei, a fost declarat suveran la 14 Mai 1948.

Preşedintele de Stat a fost Chairn Weizmann, (1874-1952).

În noul stat format din fostul imperiu ţarist al Rusiei după revoluţia din Octombrie 1917, majoritatea conducătorilor erau de origină evreiască, precum şi cei din cadrele de Partid, economie şi mai ales din Tscheka şi mai târziu din GPU. Nu trebuie uitat un fapt concret şi anume că, în timp ce aceştia nu se săturaseră de vărsarea de sânge din perioada revoluţiei, exista o altă grupă de evrei care era în fond massa cea mare a acestei minorităţi ce deasemenea suferea de pe urma noilor stăpâni din Kremlin. În timp ce cei din Kremlin şi din anturaj îşi

rusificau numele, ceilalţi şi-l menţineau pe cel pe care îl avuseseră delà părinţi.

În forul de conducere al Internaţionalei Socialiste se găseau un număr destul de mare de intelectuali evrei pro-marxişti, care protestau şi se agitau contra poporului german şi a conducerii sale (care abia venise la putere de două luni de zile), dar nu protestau contra regimului sovietic şi a conducătorilor din Kremlin, care erau la putere de aproape 15 am Şi care, – fără a-i include pe ruşi şi celelalte minorităţi din Uniunea Sovietică – au asasinat şi deportat zeci de mii de evrei.

Impresionant este şi faptul că tocmai în conducerea de Stat, cei mai setoşi de răzbunare au fost evreii şi sau răzbunat tot pe evrei.

Omenirea nu poate să-i înţeleagă pe evrei care, zeci de secole, înjosiţi şi prigoniţi, se măcelăresc între ei şi totuşi nu se acuză şi m car nu protestează. Ei au ameninţat şi au declarat război unei naţiuiU man în uropa, noului ei guvern care se constituise abia de două lum ci-atunci, la ce *se* puteau aştepta decât la prlgoniri şi . * . omeneşti ? Dar nenorocirea nu s a abătut asupra intelectîZV6 T* ° bani, ci asupra marei mässe, a a,a zisului proletariat ’ Celor care trebuia să sufere. Evreu cu bani au părăsit Germania , „ a^Ona1' ceI săraci să plătească pentru declaraţia de război. Cei care ai astfel de politică nu se gândeau la propria rasă sau naţiune, c «la banii câştigaţi, prin murdăria acţiunii lor perverse. Istoria lor” termmă aici şi noi ne vom mai întâlni cu ei în viitoarele capitole “

Norii negri se adunau asupra Europei, iar diplomaţia cu expertă ei se întâlneau din ce în ce mai des la diferite conferinţe de toate culorile şi din toate colţurile lumii pentru a contribui, ziceau ei, la Pacea omenirii.

De ce tocmai la Londra se găsiseră evreii să protesteze şi să declare război, dar nu protestau contra englezilor, care în fond le ocupau patria străbună şi chiar îi prigoneau sub o formă oarecare ?

Odată cu primăvara anului 1936, Germania începea înarmarea şi reorganizarea întregului aparat de Stat şi militar.

Prima demonstraţie serioasă germană pentru a-şi arăta puterea şi noua forţă militară a fost „Anschlussul” din 13 Martie 1938, adică alipirea Austriei la Reichul German. Astăzi austriecii strigă sus şi tare că au fost împotriva unei astfel de includeri. Reversul monedei este că acest lucru nu era ceva nou în gândurile ambelor naţiuni, ci era o dorinţă de veacuri. Astfel că, în timp ce propaganda îşi făcea meseria sub lozinca un vis de veacuri împlinit”, diplomaţii marilor puteri se întâlneau în diferite capitale europene ca să discute cum să salveze Pacea,

dacă mai era ceva de salvat.

Astfel, la 29 şi 30 Septembrie 1938, la München se face un aranjament (pentru a câştiga timp, o spun ei acum), semnându-se Acordul dela München”, de către Adolf Hitler pentru Germania. E.Daladier pentru Franţa, Benito Mussolini pentru Italia şi N. Chamberlain pentru Anglia. Acordul prevedea alipirea la Reicht German, a regiunii Sudetă din Cehoslovacia.

Ei, diplomaţii Angliei şi Franţei, cedau un teritoriu care nu *ra ’ r ca să întrebe şi poporul cehoslovac. Este adevărat ca ' . tă ot rîre fusese luată numai după ce Parlamentul Englez uase atofi e situaţie, din raportul şi propunerile făcute de o comisie teria i u i Jiglezi, sub conducerea lordului Runciman, care îşi a un de P este un an, direct la faţa locului. . lez după ce acesta Î nib J rlain P rinie 5 te împuternicirea P arla ^^ Jp e ntru şi 28,24% cont probă cu 366, contra 144 voturi, adică 71. P Ş1 ei a Dr d a Acelaşi lucru se întâmplă şi în parlament vo turi adică Jobară cu 535 de voturi, adică 87,70%, contra^ promiS RUVP ’ toate acestea am avea de pus o în tocmai ei Urnele Franţei şi Angliei, guvernului cehoslovac, P« S ' a rărisera după primul război mondial ? Cu ce drept s'a operat, il faurisera o p J , Care e ste preţul pe care trebuia să-l plătească efectuat aceas P^ pfepl a fojt ca Cehosl S.“« «c‘ “““ s‘ w«<•« carte din Pactul dela Varşovia ?

Cine poate să ştie adevărul ? Cine poate spune dacă poporul cehoslovac a meritat fericirea” de care a avut parte !

Adolf Hitler a ocupat, la 15 Martie 1939 Cehoslovacia, fără a cere aprobarea Parisului şi a Londrei, ai căror diplomaţi de carieră, nu găseau de cuviinţă să mişte nici măcar un deget.

Acest 15 Martie 1939 nu a însemnat numai că trupele germane au ocupat Cehoslovacia, ci şi faptul că acei diplomaţi mişcaseră prea mult degetele pentru a număra banii din afacerile murdare, valută forte de care aveau nevoie guvernele lor. Ei îşi împachetaseră bagajele şi cu prima ocazie au reuşit să părăsească piaţa atât de bogată în victimele, care îşi vor aduce aminte de ei în lagărele din Workuta.

îmi vine în minte un proverb popular dela poalele Carpaţilor care spune :”Pe cei mari îi eliberează, pe cei mici îi spânzuiră”.

Acesta este adevărul : cei mari şi cu bani spălară putina, pe când cei mici au rămas să sufere şi să plătească cu viaţa diplomaţia şi afacerile ei.

Evreii din lumea întreagă erau uniţi în lupta lor contra Germaniei naţional-socialiste, prin declaraţia de război, dar cei ce se agitau mai tare erau tocmai evreii care se aflau în siguranţă la Paris, Londra sau în America. Singurii care aveau să sufere erau evreii din Germania, Austria şi Cehoslovacia. Cei care rămăseseră pe loc, cei care nu aveau bani ca să-şi cumpere libertatea, au rămas să plătească pentru cei cu banii

strânşi din visteria Statului şi băgaţi în buzunarul propriu. Nu poţi umbla cu miere şi să nu-ţi lingi degetele.

În timp ce evreii se revoltau şi se băteau cu pumnii în piept la Paris, Londra şi New York, cei din Cehoslovacia intraseră în panică. După alipirea Landului Sudeţilor la Germania, ei începură să se gândească că poate mâine va fi rândul alipirii Cehoslovaciei şi că nu doreau să fie surprinşi de evenimente neplăcute peste noapte, ca şi confraţii lor din Austria. Astfel, ei începură să se organizeze şi să-şi ia câteva contra- măsun pentru a-şi apăra integritatea teritorială la caz de nevoie.

ormaţiile îngrijorătoare soseau din Austria şi devenea evident că nu mai era de glumit ; dar nu puteau părăsi ţara decât aceia care posedau am on a^eau o rudă bogată, ce putea plăti costul eliberării. Ceilalţi Dumnezeu cu ei !

dela ai . 10r' cei cu Sura mare, venea ştirea că Cehoslovacia diolom-ir a^a^t D LMEDLAT că Hitler îşi luase partea leului pe car®

P n dela Paris şi Londra i-o oferiseră la München ca un cadou far* pretenţii. Deci Cehoslovacia exista încă şi nu treb Etnică, dar cât timp va dura acest lucru, nu putea nimeni XL " P Lipsa de valuta forte în vistena Statului Suedez în ni TL tehmX era catastrofală. Soluţia veni pnntr'o indicaţie conSL? salvatoare, primită, după cum avea să se afle mai târziu X „a r Centrului Mondial Evreiesc din New York, care le deschisese^ Astfel descoperiră diplomaţii suedezi mina de aur", de care aveau °aAp mare nevoie. Acest pârâu le putea vărsa în visteria lor sărăcită cel XX o parte din banii de care aveau neapărat nevoie. În plus, se promitea tot ••confidenţial", o mare propagandă în favoarea acelui Stat care accepta convenţia şi dădea ajutorul uman, care i se cerea. Serviciul şi misiunea erau de a da paşapoarte suedeze, cu dreptul la cetăţenie, acelora care doreau dar celor ce le plăteau fără prea mari formalităţi la Paris, Londra, New York sau în alt loc de pe acest glob pământesc. Ei acceptară imediat, căci nu vedeau în această misiune umană nimic râu, din contră, un „gheşeft" ce aducea devizele de care aveau aşa de mare nevoie şi în acelaşi timp profituri fabuloase.

Astfel, la ambasada suedeză din Praga, se înfiinţase un birou special de comerţ, desigur cu misiune 1 confidenţială". Diplomatul sau diplomaţii care lucrau în cadrul acestui birou au putut lucra nestingheriţi până la data de 15 Martie 1939, când au sosit neinvitate trupele germane.

Lucrul în aceste birouri nu era o muncă grea, ei trebuind să complecteze zi şi noapte sute sau mii de paşapoarte pentru cetăţenii evrei care locuiau pe teritoriul Cehoslovaciei. De încasat se încasa din gros căci preţurile erau destul de pipărate

iar ei erau, pentru un moment singurii furnizori de astfel de paşapoarte şi nu aveau nici o concurenţă Curând au apărut însă şi concurenţii, lucru normal când sa descoperit cât de uşor se pot câştiga bani, contra unui paşaport cu fotografie şi semnat.

Desigur că ultimele evenimente de pe continentul european i-au făcut s^-şi ia măsuri preventive, pentru cazul unui eşec politic de tip Austria, căci să fie prinşi nepregătiţi nu le convenea. Totuşi un paşaport sue ez, unei ţări neutre cu tradiţie de multe decenii şi care oferea găzduire şi S1guranţă era un noroc, venea de sus ca o mană cerească.

,u toate câ aceste paşapoarte costau o mică avere, fiecar* âtrU ani şi posibilităţi şi le-au procurat pentru ei şi familii e

1 CU bani nu era o problemă ; devenea însă o problema P ^ avea aceste posibilităţi şi mai ales dacă avea şi o am

Prietenie fie ea cât de mare, merge numai pană la bam. i ts nu-ţi dă nimeni nimica. . ă piaţă să-şi oferpSlgUF.Câ salariaţii acestui birou nu trebuiau s se diafii lor de >neSeriSeerViciile cu P^apoarte. Ei aveau se P"*- vedea'1

e> precum şi legăturile necesare care, după

- ■ interesele lor, veniturile ce se adunau din procentele ce ie iKleinseite) de peste mica parte a râului Moldava. Serviciile germane secrete ale SD-ului şi chiar cele ale Gestapoului prinseseră de veste şi astfel putuseră să-şi infiltreze mai mulţi agenţi în această reţea, prin care desconspirară reţeaua de samsari. În acelaşi fel, intrară în reţea şi serviciile sovietice, după cum am aflat mai târziu dela o astfel de victimă întâlnită la Workuta.

În clădirea din Lange Gasse 41 din Praga, se aflau Hotelul „Regina" şi Cafeneaua ' Akermann" căreia i se mai spunea şi Volks-Kaffeehaus, ambele prea bine cunoscute de toate cercurile evreieşti, pentru afacerile ce se desfăşurau aici la o ceaşcă de cafea şi o prăjitură. Nu exista ceva ce nu se putea vinde sau cumpăra : devize, paşapoarte, legături comerciale, politice şi internaţionale, într'un cuvânt totul, numai bani să fi avut.

În aceiaşi clădire se afla şi „Casa Poporului" (Haus des Volkes) sau cum i se mai spunea în idiş „Bet Haam". Se mai aflau şi birourile direcţiei speciale ale serviciului pentru Palestina. Din cauză că Palestina era sub protectorat englez, toţi cei care doreau să emigreze în Palestina trebuiau să aibe o viză de intrare. Această viză se putea obţine numai dacă în prealabil exista o recomandare din partea acestui serviciu, cu

care cei dela Ambasada Engleză colaborau. Directorul serviciului era, în 1938, Jakob Edelştein, în vârstă de circa 28-30 de ani. Fără recomandarea şi semnătura lui, diplomaţii englezi nu puteau da viza de emigrare în Palestina.

Tot în această clădire se aflau mai multe încăperi care erau puse la dispoziţia interesanţilor atunci când era vorba de adunări, conferinţe sau convorbiri secrete. Astfel că aici se întâlniseră şi se întâlneau după primul război mondial, dar mai ales după 1933, tot felul de oameni conspirativi şi tipuri dubioase. Ei nu erau numai evrei ci de toate naţionalităţile şi de toate culorile politice din care nu lipseau comuniştii, socialiştii, mai bine zis tot ce se afla în emigraţie. Începând cu anul 1935 şi începutul lui 1936, o mulţime de conspiratori îşi aveau aici întâlnirile lor, în mic sau mare. Aici s'au întâlnit şi primii conspiratori contra lui Hitler, de mai multe ori. Cu toate încercările mele de a găsi vreunul care să cunoască amănunte, fie de frică, fie că nu erau în cunoştinţă de cauză, au dat greş. Un lucru am constatat, ce ştia fiecare, aci se conspira pro sau contra, dar se conspira. Moscova era însă la curent cu evoluţia evenimentelor, c^cl mai toţi cei întrebaţi de mine fuseseră interogaţi în această privinţă.

~ * tlmPul ocupaţiei germane, în Boemia şi Moravia, Preşedintele atului Evreiesc (Präsident des Juden Rates), nu era altcineva decât deosph aC°b Acum colabora cu administraţia germană, ta
deosebi cu cei dela Gestapo, SD şi poliţie şi, dacă nu greşesc, era *

i 1939. încă în primele zile ale anului 1947 L. T- testat chiar de colaboratorii lui dela Gestapo cu'care^cr^^111 * fost r.s«s

■Qrres'** Kz-"' ■*" ."d XT*

a «. »«l»i 1. Ai.sehwta W1« Jlcob EdelitM a

acel an. ..

Unul dintre oamenii de încredere şi samsarul lui Jacob Edelstem cercul de conducere dela „Bet Haam', era Goldmann, care lucrataprem cu prietenul şi compatriotul lui, propietarul unui magazin de manufactură din periferia oraşului, Moise Weissmann. Ambii au lucrat cel mai mult cu diplomaţii suedezi, desigur că numai cu ştirea şi aprobarea lui Edelştein.

La începutul afacerilor, preţul unui paşaport, în care era inclusă şi cetăţenia suedeză, era dela 20 de mii de Koroane în sus. Au fost timpuri când preţurile au crescut până la 32-35 de mii de Koroane cehe. Aceasta afacere bănoasă şi în primele zile fără concurenţă pe piaţa Cehoslovaciei, îşi dirija preţurile după bunul plac sau, mai bine zis după cerere şi ofertă. Concurenţa nu s'a lăsat însă mult aşteptată, lucru observat imediat când

preţurile au început să scadă vertiginos. După un timp însă începură să crească din nou.

Noul concurent făcea parte din Consulatul Chilian din Praga şi se numea Ing.Dr.Fucks, un diplomat al Consulatului. Ideia îi venise cu siguranţă dela evreii care se perindau să se intereseze, care sunt posibilităţile de investiţii şi de cumpărare în Chile a unor suprafeţe întinse de pământ arabil şi păşuni la un preţ acceptabil, faţă de preţurile existente în ţările europene.

Serviciile de informaţii Cehoslovace erau la curent cu aceste afaceri dubioase, dar nu s'au amestecat şi nici nu au încercat să le oprească fiind ocupaţi cu treburi mult mai serioase, în primul rând, cu securitatea statului cehoslovac. Posibil că şi ei aveau partea leului şi de aceea se orientau după dictonul „nu-i lăsa să moară, dacă vrei sâ trăieşti

Cu sfârşitul anului 1938, începutul anului 1939, preţurile se nG.cara enorm, mai ales după Conferinţa dela München şi ocuparea de c germani a Landului Sudet. , .

Panica a crescut şi mai mult în cercurile din Bet Haam în . m care au primit informaţii sigure din Viena, printr un cuner speciale a serviciului pentru Palestina, Uhlmann (cu car* * aveaU să pe.Parcij rs). Grupuri întregi de agenţi germani au şi // lnflltra G îa Cehoslovacia, pentru a pregăti

^■ădirilor strategice prevăzute pentru comandamentu g flte nu exi?m întfe 2ruPunle de SD şi Gestapo erau totde™ L, Lere. De Pier/ ° coordonare unică, s'au iscat lupte u«ef cLgat numai acei car Ut aU Pierdut ambele tabere, iar de câştiga avut mai multă trecere şi cunoştinţe la er

p-la” *dM* independenţa, destgur cu aprobarea Berlinului. Dar, să anticipăm. Difuzarea paşapoartelor se facea în Cehoslovacia şi prin cercurile culturale evreieşti care, pentru început, erau secrete; după care chiar oamenii poliţiei cehe dădeau informaţiile necesare, căci şi pentru ei zilele erau numărate.

La începutul lunii Martie 1939, preţurile paşapoartelor crescuseră enorm, iar suedezii suspendaseră aproape definitiv vinderea de noi paşapoarte. Samsarii fuseseră îndemnaţi să părăsească de urgenţă Cehoslovacia, ordinul venind direct din Stokholm. Ei nu doreau ca Berlinul să aibe motive pentru periclitarea relaţiilor diplomatice, de care Suedia avea acum mare nevoie. Numai pe această cale se dovedea lumii întregi, deci şi celor din Berlin, că ei sunt şi rămân neutri şi nu se amestecă în treburile interne ale altor state.

SD-ul primise aceste informaţii dela agentul lor, care lucra în Ambasada germană din Stokholm şi care avea să le facă mari servicii în cursul anilor viitori. Cu aceleaşi informaţii sosise şi vestea că, în curând, biroul şi piaţa se vor muta la Budapesta. Numai aşa au putut cei dela SD să-şi ia măsurile necesare de urmărirea în continuare a dipomaţilor suedezi.

Pe ziua de 15 Martie 1939, încă din primele ore ale zilei, când trupele germane înaintau în toate direcţiile pe teritoriul cehoslovac, multe instituţii şi clădiri strategice fuseseră în prealabil ocupate agenţii germani, încă din primele ore ale dimineţii.

Numai aşa s'a făcut că, în aceiaşi zi, în cursul de în mâna agenţilor germani întreaga cartotecă şi documentaţie a Lojei Masonice din Praga-II, din Rossengasse nr. 12, unde se afla şi sediul secretariatului general al Lojei Masonice din Cehoslovacia, al cărui Secretar General era Sorutes Frank.

Această ştire, care a străbătut ca fulgerul Praga dela un cap la altul, a făcut ca şi în provincie să se producă panică în rândurile membrilor Lojei. Această panică sa soldat, în prima zi, cu peste 120 de sinucideri ale unor personalităţi care nu aveau nici un interes să cadă în mâna Gestapoului. Unii au putut fugi în străinătate trecând graniţa în Ungaria sau Polonia, alţii s'au ascuns pe unde au putut în speranţa că timpurile se vor linişti. Cei care au fugit mai departe şi au ajuns în Uniunea Sovietica, după ce au trecut prin Polonia sau România, au fost arestaţi pe capete de către NKVD. După cercetări îndelungate au fost condamnaţi Şi uşi în lagărele lor strategice, unde majoritatea au murit în ann rmatori, pro satisfacţia NKVD-ului, poate din informaţiile

dimineţii, a
fereau ca de foc sa pomenească că au făcut parte din Loia M
rehă, totdeauna se eschivau susţinând că sunt refumt, „T Masomcă
° cpie lor, majoritatea erau evrei şi ce este ' polltlC1- După Smidau
cu evreii din URSS. Dece, nu ştw. interesant_- ™ „e
aC O parte din poliţia cehă a început imediat să colaboreze
stăpâni, fiind ademeniţi de cei din Gestapo, şi dorind să-ş^arMe
supunerea faţa de nou lor şefi. Doi agenţi de poliţie s au
prezentat a consulatul chilian, spre a-l invita pe Ing.Dr.Fucks la
politie, dar nu 2 găsit, au găsit-o numai pe soţia acestuia.
Diplomatul chilian trecuse graniţa în cursul nopţii, părăsind
pentru totdeauna această frumoasă ţară El nu avea interes să fie
interogat de Gestapoul german, cu toate că nu puteau să-i facă
nimic din cauza ' imunităţii diplomatice' de care se bucura.

Marii proprietari de fabrici, magazine sau întreprinderi, de origină evreiască, care nu părăsiseră din timp Cehoslovacia, au avut foarte mult de suferit. Mulţi au fost arestaţi din primele ore, unii au fost închişi, alţii lichidaţi, depinde de cum erau trecuţi în listele celor dela Gestapo Mulţi au părăsit oficial Cehoslovacia însă numai în primele zile şi dacă aveau un paşaport suedez sau chilian, din cele cumpărate, biletele de tren au fost luate dela Biroul de Voiaj din „Palais Adrian[1], al cărui proprietar era Dr.Meller. „Palais Adrian" se afla în Jundmann Strasse la Praga. Dr.Meller era un evreu foarte cult, care nu se amesteca niciodată în afaceri dubioase sau politice. El a căzut victima acestor evenimente politice numai datorită faptului că prin Biroul său de Voiaj se făcuseră foarte des excursii în URSS. Gestapoul care era în temă, cerea acum listele tuturor excursioniştilor din ultimii ani, liste în care trebuiau să fi fost consemnate şi numele celor care rămăseseră acolo, precum şi adresele rudelor care rămăseseră în Cehoslovacia. Cei dela Gestapo arătau un mare interes pentru excursiile efectuate în lunile Ianuarie Februarie şi Martie 1939, când nu s'a mai întors înapoi mciun excursionist dintre cei plecaţi. Dr.Meller care nu mai era în posesia acestor liste susţinea că ele fuseseră ridicate încă din prunele ore zilei de 15 Martie 1939, de către doi poliţişti cehi în civil, care a^ unPuternicire oficială pentru aceasta. - dupâ

Coincidenţa a făcut ca în biroul al Dr-lui Me * ' ^iaza
zilei de 15 Martie, să se prezinte un cetăţean care
e călătorie de tren clasa l-a, cu destinaţia Amsterdam. noile
d' r'u\ Meller a refuzat să-i elibereze biletul pe mo ^ce bl ie t de
cău°Z^ Partea autorităţilor germane se mentiom a ¦e gitima
torie se putea elibera numai dacă cetăţeanu era ă din partea

P01ir etăîean £ erman > ori prezenta o autorizaţie
P pentru liberarea unui bilet de călătorie i ^ tontâţi şi l-a rugat
inşi J Meller nu dorea să aibe neplăceri cu no autorizaţia
***** pe cetăţeanul în cauză să se legitimeze on să
necesară. Acesta zi pe numele de Uhlmann. paşap
german, ce-i f itătllor şi eliberarea biletului de călătorie, cL dSerÎTn
timp îndelungat deoarece formalităţile erau destul de
înmnhcate şi încă necunoscute în amănunt, cetăţeanul a părăsit
biroul de voiaj, nu insă înainte de a saluta, luând poziţie
mihtărească, cu „Heil H1 Lumea este totuşi atât de mică, iar
soarta joacă de multe ori „feste” care nu au fost învăţate
dintr'un bun început. În vara aceluiaşi an, la Varşovia, acel
Uhlmann din Praga s‘a întâlnit cu altă persoană care fusese
deasemeni în biroul de voiaj în acelaşi timp. Interesantă este şi
coincidenţa că pe această persoană o cunoştea încă din Mai
1938, când se urcase în trenul „Balcan Express” ce venea dela
Budapesta-Viena şi făcuse staţie în gara de frontieră austriacă
în Lunnburg, cu direcţia Praga-Berlin, el având atunci un
paşaport cehoslovac. Din cele patru persoane care se aflau în
compartiment, el a făcut cunoştinţă cu domnişoara Gherghey
Klara din Budapesta ce călătorea la Berlin, unde studia şi Dr-ul
Sigmund Mannheim care călătorea la Praga. Acum, în biroul de
voiaj din Praga, Dr-ul Mannheim s'a făcut că nu-l cunoaşte,
după ce acesta prezentase un paşaport german.

După câteva săptămâni, biroul de voiaj a fost închis,
propietarul arestat şi nu a mai revenit, dar s'a auzit că ar fi
ajuns în lagărul din Therezienstadt.

Doctorul Mennheim se refugiase şi el în Polonia la Lemberg
(Lwow) din ordinul superiorilor săi din ministerul în care lucra.
De aici a plecat la Varşovia unde, cu mai mulţi colegi de
serviciu, s'a stabilit pentru a aştepta noi ordine. Aici l-a
reîntâlnit pentru a treia oară, pe Uhlmann, care, forţat de
împrejurări, a dat cărţile pe faţă, povestind că el este un curier
al comunităţii evreieşti din Praga. Paşaportul său german din
Praga şi-l procurase cu foarte mulţi bani, ca să poată scăpa de
urmărirea Gestapoului. Cu chiu cu vai se strecurase în ultimul
moment şi reuşise să scape dintr o capcană întinsă şi astfel
ajunsese în Polonia.

Deci chiar din prima zi de ocupaţie germană în Cehoslovacia,
cu bani şi cunoştinţe se puteau face afaceri cu paşapoarte. Dr-
ul Mannheim, LMniănji şi alţii în situaţia lor au părăsit Varşovia
în Septembrie 1939, o atacu începerea ostilităţilor germano-

poloneze, deplasându-se spre SvnT 1_a despărţit * de astă dată, dar ambii au căzut în mâinile ambii m U1 Soviet*c să dorească acest lucru şi, spre norocul l°f' amb^au scăpat, insă flecare cu o condamnare de câte 10 ani, pentru regiunea^lagărelo * facă să se revadă intr'un spital TBC 1,1 Mennheim. Un nn T Unde Uhlmann a devenit pacientul doctoru Kotlas-Workuta Dună*2 *" 51 ambii lucrau la construcţia de căi fera ta- După un tunp, Uhlmann a fost transferat în alt lag^ J unde a venit ştirea că a murit după o îndelungată «î /-u' agravată de sub alunentaţie iar ' scorbutul", care avan^e fTaXkT

să de vitammă-C, l-a pus capăt. mult din UPFuga spre răsărit nu l-a ajutat cu nimic şi nici sacrificiile în sluiba ■socialismul1 internaţional în serviciul căruia fusese căci tr2i eliberatoare sovietice te eliberau mai întâi de tot ce posedai şi ! de libertate dându-ţi în schimb posibilitatea să munceşti intr'unul dn lagărele lor de muncă forţată.

Soarta lui Uhlmann aveau so mai aibă şi alţii ; cei ce sau refugiat în URSS, crezând că vor ajunge în raiul pământesc, proorocit cu atâta îndemânare de anumiţi prooroci ai timpurilor trecute şi prezente, care au avut şi ei aceeaşi soartă pe întinsa Golgotă Răsăriteană.

Despre destinul zecilor de mii de evrei din Cehoslovacia, a sutelor de mii de evrei din Polonia, de cehi, slovaci, polonezi, zecilor de mu de ucrainieni şi bieloruşi, care numai în ultimile zile ale anului 1939 au fost condamnaţi, deportaţi şi asasinaţi sistematic, nu vorbeşte nimeni sau au fost daţi uitării ? De ce ? Ei n-au fost oameni ? Pe care notă de dispăruţi sunt trecuţi ? Asta întreb aşa pentru adevărul istoric, dar n'am ajuns încă la sfârşitul relatării. Să cercetăm mai departe destinele unora dintre cei care veniseră pe acelaşi drum din Europa Centrală ca sâ găsească fericirea în raiul sovietic.

Astfel, putem menţiona pe evreul Herz din.Nagyvarod (Satu Mare), condamnat la 10 ani ca spion, soţia şi copilul fiind deportaţi în Siberia, împreună cu el au fost condamnaţi evreii Feher din Budapesta şi Schwarz tot din Budapesta VII, Domiancsi utca 7 şi Gutmann din Munkacs, care fusese activist comunist. Toţi fugiseră din Ungaria în Galiţia Poloniei iar, după ocuparea teritoriului de către sovietici, au fost arestaţi şi condamnaţi ca spioni şi duşi în lagărul de construcţii de căi ferate din Sever-Dvings-Lag, Severnaija D'wina, Arhangelskaija Oblast. Trebuie amintit că în acea vreme, tribunalele sovietice dădeau pentru diferite delicte politice circa 10 ani. După 1947, pentru aceleaşi delicte se dădeau 25 de ani. Cauza era că ei câştigaseră războiul şi aveau ne oie bilioane de braţe de muncă ieftină, fără pretenţii, nu cereau prea trebuiau eliberaţi până

nu-şi dădeau sufletul, bineinte e
^ainte de-aşi fi făcut norma de lucru. . Roi^ta) al
la f Octonibrie 1941, la spitalui Central (Centralm.I Q cafe
pârelor Sever-Dvings-Lag, au fost aduse şase trupun delaim au
înnecat în râul Severnaija Dvina. În barca cu care er ° de ev^1 de
lucru la altul> mai de^inuţl au VfUt S* are prin pierderea are. Evadarea nu a
reuşit, dar preţul a fost prea • comun, cei^ Vie** omeneşti. Cinci
dintre ei erau con amm origmar din
locai6 şaseiea eera politic. Este vorba de evreu ^39 din
ltatea Brun, Cehoslovacia, de meserie ins
• nd asupra lui şi un paşaport suedez, pentru care a fo..
Poloiua, .^a la 10 ani lagăr pentru spionaj.
C°AuZ*a a fost făcută de doctoriţa Maria Dimitrovna Ozerova,
Care era H eră «ar rspăşea o pedeapsă de 8 am, din cauza soţului
care fuSese tot medic condamnat ca trădător de patrie şi dus în
lagărele din Siberia d° "nde nu mai primise niciodată vreo ştire
despre el. Aceşti oameni care îşi căutaseră libertatea
sacrificându-şi propria viaţă pentru a experimenta şi cunoaşte
pe propia piele cultura sovietică, făceau parte din categoria '
marilor naivi .

Drept vorbind, atât la Viena, Praga sau chiar la Budapesta, chiar şi în alte oraşe mari ale lumii, s'au făcut afaceri pe spinarea evreilor, numai pe a acelora care puteau să plătească ; rudele lor înstărite achitaseră costurile şi taxele cerute, iar statul de imigrare acceptase această tranzacţie.

Panica dezlănţuită în rândul evreilor din Cehoslovacia a fost destul de mare, cu toate că lor li se atrăsese atenţia prin organizaţiile lor foarte bine informate, despre evenimentele ce vor urma într'un viitor mai apropiat sau mai îndepărtat.

Astfel, cei cu idealuri socialiste, au avut timp să plece ca să nu fie ajunşi din urmă de evoluţia evenimentelor şi sosirea trupelor germane. Unii, mai bine zis majoritatea, au trecut în Polonia, iar alţii în Ungaria. Cei trecuţi în Polonia s'au stabilit în majoritatea lor în Galiţia, unde îşi aveau rude. După cum circula o vorbă între evreii de pe aceste meleaguri şi ţări, că nu exista evreu bogat care să nu aibe rude în USA şi nu exista evreu sărac să nu aibe rude în Galiţia.

Galiţia făcuse parte, până după primul război mondial, din Imperiul Austro-Ungar. Acum fiecare căuta să plece acolo unde spera sau credea, că va fi în siguranţă. Cei mai activi socialişti, marxist-comunişti, au plecat direct spre Moscova, unde credeau că vor fi primiţi cu flori de tovarăşi, dar spre surprinderea lor, i-au aşteptat închisorile moscovite şi NK\D-ul. De aici, după alte şi alte surprize socialiste, comuniste- tovărăşeşti, încărcaţi cu pedeapsa maximă îşi luau drumul calvarului, spre întinsa

Golgotă Răsăriteană sau cea a Nordului îndepărtat. Unii dintre ei aveau să-şi cumpere libertatea prin vinderea propriului frate de suferinţă. Puţini aveau să fie acei care să supravieţuiască pe drumul calvarului pe care porniseră. Majoritatea ajunseseră în cea mai neagră mizene şi deznădejde, pe unii i-am întâlnit la Wokuta, pe alţii la rotma, iar de unii am auzit după 1950.

Sosirea miilor de refugiaţi din Cehoslovacia în Polonia a dus la urnite co licte ; incidente provocate intenţionat sau chiar instantanee autonr^r î'ia băştina_7a- Totuşi polonezii i-au primit cum au putut, iar ce-au «vi P° °neze au dat eie ajutoare în dreapta şi în stânga. Cei norocul să-şi continue drumul mai departe sau au trecut în

Româna şi Ungaria, se gândeau sâ ajungă cât mai departe de He război. acest

Refugiu1 veiuţl dln Cehoslovac la în Polonia y patru grupe distincte . împărţi

P 1} Cetăţenii cehoslovaci care aveau legitimaţii sau Pasa00 cehoslovace, primeau legitimaţii de refugiaţi ţi se statormZ teritoriul polonez. paşapoarte

2) Cetăţenii cehoslovaci care posedau legitimaţii paşapoa

evenimentele politice din ţara lor, spre a se stabili sau r— cehoslovace şi treceau numai prin teritoriul polonez. fo7aTde evenimentele politice din ţara lor, spre a se stabili în altă ţară

3) Cetăţenii cehoslovaci care posedau legitimaţii sau paşapoarte cehoslovace, dar erau şi în posesia unui paşaport sau a unei vize de intrare în altă ţară, erau imediat ajutaţi de administraţia poloneză să-şi continue drumul ne stingheriţi.

4) Cetăţenii cehoslovaci care aveau legitimaţii sau paşapoarte cehoslovace, dar posedau încă un paşaport al unei ţări străine sau o viză de intrare şi nu anunţau autorităţile poloneze, dorind să rămână ca refugiaţi pe teritoriul polonez. Acest grup necunoscut autorităţilor poloneze, primeau deasemeni legitimaţii de refugiaţi şi puteau să se statornicească pe teritoriul polonez.

La aceste patru grupe se putea adăuga şi o a cincea, cea a celor care nu posedau niciun fel de legitimaţie, dar erau refugiaţi din Cehoslovacia în urma evenimentelor. Polonezii, după scurte cercetări, le eliberau legitimaţii de refugiaţi şi ei îşi primeau toate drepturile ca şi cei din grupa care se stabilea definitiv în Polonia. Toţi primeau ajutoare, mai ales cei care erau în trecere.

Unii dintre cei care se puteau încadra în grupa a 4-a, au găsit cu cale să joace la două nunţi în acelaşi timp, unora le-a plăcut acest joc, altora nu, dar erau forţaţi de împrejurări şi de capul familiei care hotărîse acest drum.

La sfârşitul lui August 1939, după semnarea Pactului intre reprezentanţii lui Hitler şi ai lui Stalin, a început o panică, ce creştea dela o zi la alta, chiar din oră în oră. Mulţi împachetau şi căutau să se apropie de vreuna din graniţele ţărilor învecinate unde se puteau s ln caz de pericol. Alţii rămăseseră pe loc, orbiţi şi incre? . garanţxa dată Poloniei de Anglia. Dar iată că la 1 Septembrie germane au atacat Polonia. Fiecare fugea cum şi unde putea^ ^teau atinge graniţa României sau a Ungariei luau

er au

ajoritatea fuseseră sau erau socialişti, activaseră direct. car^^^1 fl*0* nu doreau altceva decât să ajung m

acurn putea deveni o realitate. întreacă armată şi p jat. insă că şi sovieticii au intrat în Polonia cu ¿^epeau sâ 01Ua a fost prinsă ca într'un cleşte, fără de sc p -etlC11 erau tare cnpituleze, spre a evita pierderile de sânge i

• căci unităţi întregi se predau fără a opune rezistenţă. Era LuUun fel şi marele noroc al acestor unităţi, care, predându-se cu intr Sena>l lor, aveau să scape după un imp iind ceruţi de guvernu poîonez dela Londra şi de englezi. Stabil le-a dat drumul, dar i-a reţmut Je toţi acei care căzuseră prizonieri, făcând parte din unităţi care au luptat contra trupelor germane şi au fost distruse. Aceşti soldaţi şi ofiţeri ce nu erau nicăeri înregistraţi, din contră, erau trecuţi chiar căzuţi pe front, zăceau după ani de zile încă în lagărele dela Workuta unde i-am întâlnit, după 1950. Fuseseră condamnaţi, în corpore, pentru spionaj sau trădare de patrie dacă erau cumva născuţi pe teritoriul care devenise sovietic.

Sovieticii erau realişti, nu le plăceau compromisurile şi nici nu doreau să discute decât atunci când erau siguri că vor avea ceva de câştigat. Dispuneau de masse de oameni şterşi demult din registrele stării civile, demult înregistraţi şi trecuţi în grupul celor ce căzuseră sau muriseră pentru Polonia. Din fericire mulţi trăiau, dar erau din păcate sclavi, sclavii comunismului-bolşevic sovietic.

În cine se putea avea încredere ? În nimeni ; poate numai fiecare în sine şi în familia sa, dacă o mai avea şi nu se pierduse. Ce soartă îi aştepta pe cei care luptaseră pe toate fronturile contra lui Hitler, iar acum erau vânduţi la târgul dela periferia omeniei ? Vânduţi erau din ambele părţi, căci cum cădeau în mâinile germanilor, erau trimişi direct în lagăre. Cum îi prindeau sovieticii, mai întâi le furau totul, îşi băteau joc de femei, în faţa lor şi a întregii familii, după care cu puţin noroc, erau băgaţi în lotul de deportare dacă nu erau împuşcaţi pe loc.

Unul dintre cei care supravieţuise, datorită faptului că era singur şi că poseda o legitimaţie a Partidului Comunist Cehoslovac, a încercat să facă diferenţa între polonezi şi sovietici. De germani nu putea vorbi deoarece nu-i văzuse, iar contactele cu ei fuseseră numai dela distanţă. El îi caracteriza astfel :

Polonezii au fost şi au rămas „Pani” – adică domni – pe când sovieticii (ruşii) sunt nişte bandiţi de drumul mare”.

Ti>tCeeaSU era dată de un evreu ceh, fugit în Polonia, cu direcţia URSS şi ajuns în lagărul dela Workuta.

Soldaţu sovietici îi perchiziţionau până în cele mai intime locuri pe re ugiaţii care trebuiau să se prezinte de urgenţă la

toate comandaturile lor.răsărite ca ciupercile după o ploaie bună căci?n^r Că aiC1 avuseseră unele surprize la care nu se aşteptaseră, reftX P perChiziţiei „* la descoperiră că unii dintre aceşti paşanonuTTr1 Cehoslovacia posedau. în afară de legitimaţia sau poloneze Fra OpriU ?1 legitimaÎia de refugiat dată de autorităţi Sa ionÎl taJ UnU mSă Care mai aveau un paşaport suedez sau de altă din NKVD, rezolvară 13 început la serioa se confuzii. Numai cei problema foarte repede, arestându-i fără vreo
cercetare suplimentară şi expediindu-i express pe Moscov toti ,
Acolo să se spele alţii pe cap cu ei.

SÎ-, LAR

Îubtar, care, fără multe comentarii, îi condamna la difenJpX^mâ mici sau mai mari, fie pentru spionaj, fie pentru insultă sau Zatie ^ci ar trebui amintită păţania unui profesor de liceu dintr'un orăşelTn Cehoslovacia care cunoştea foarte bine atât germana cât şi limba rusă Nimeni din grupul căruia i se alăturase nu ştia acest lucru şi iată că au ajuns în mâinile sovieticilor. Duşi la o comandatură improvizată după ce li s'au luat toate lucrurile de valoare au fost închişi intr’un grajd De aici au început să fie sortaţi după ochi. Cei care protestaseră că fuseseră despărţiţi de familie au fost repede băgaţi la tnbunal, fără acte sau cercetări şi tot atât de repede condamnaţi. Cu el fusese altfel

După perchiziţia efectuată de soldaţi, descoperiseră privind pnntr'o gaură în peretele grajdului că unul are un ceas de buzunar, pe care îl scosese din ascunziş, şi se uitase la el. Imediat veniră mai mulţi soldaţi şi începură amănunţit o nouă perchiziţie. Găsiră ceasul şi alte lucruri şi le confiscară, dar totodată îi arestară pe posesori. Atunci a avut loc o învălmăşeală în care intrase şi profesorul nostru. Au fost arestaţi, duşi în curte, repede cercetaţi şi transportaţi cu o căruţă vreo două străzi până la tribunalul, care se afla într'o casă mai arătoasă din sat. Intrară unul câte unul şi trecură prin faţa unui ofiţer care, după ce a constatat că mai toţi cei arestaţi erau în fond evrei din Cehoslovacia, le-au strigat că sunt arestaţi ca spioni. Băgaţi în altă cameră, aşteptară să fie judecaţi

Tribunalul compus din judecător, doi asistenţi, acuzator şi grefier a început judecata imediat. Fără multă vorbă, fiecare a fost condamnat pentru rezistenţa contra organelor de control sovietic, din care cauză se produsese tulburarea, după spusele soldatului. Profesorul a obsenat că în fond, era numai o simplă înscenare şi deci trebuia să te aperi. Ajuns în faţa judecătorului

el a spus că nu are nimic de-a face cu ceilalţi. -- faptul că a intrat în această învălmăşeală a fost numai fiindcă a Tut ridice o bucată de pâine care era căzută pe jos. Judecătorul a începu radă şi după ce l a în jurat de mai multe ori, l-a condamnat pentru furt, pe când toţi ceilalţi primiseră câte 10 ani ca P0*“"' cuffl tis în lagărul pentru deţinuţi de drept comun, P°'estea? ndanui3t la Jttns acolo, dar a fost pârît şi după un timp Jti ec aştepta să ani pentru inducerea în eroare a justiţiei sovietice * din se me lbereze ca cetăţean sovietic, deoarece spre a ca în.,.nase un astfel de document. A rămas la 0

îâtor la o şcoală din colonia Oktoabraskaija. are> NKVD-ul a cei cu paşapoarte străine găsite asupra lor la ar

cut un birou special la Moscova, direct în ti

rv <sr‚fP foarte puţini dintre aceştia au supravieţuit, iar celor carp Din păcate 1950 le era frică să povestească ce li mai olïsi de Scurta lor cetăţenie suedeză, plătită, care nu avusese nici oboare nici barem cât un codru de pâine uscată. Decimarea lor intenţionată a fost mai cumplită decât se poate închipui.

Ce impresie puteau face asupra mea aceşti oameni, care nu se gândeau decât la mâncare şi la politica lor socialistă pentru care activaseră şi luptaseră o viaţă întreagă ? Erau evrei socialişti, erau “la crème de la crème' iar fraţii lor erau aceia care, chiar dacă îşi schimbaseră şi rusificaseră numele, preluaseră puterea în numele “Proletariatului”, ùi timpul revoluţiei din Octombrie.

Şi, în îndepărtatul nord, unde pentru ei ca şi pentru mine şi pentru toţi ceilalţi soarta fusese pecetluită iar zilele numărate, ei erau aceia care îşi aduceau aminte şi blestemau idealul pentru care se jertfiseră. O „notă istorică', apărută în Pravda la 1 Novembrie 1918 (14 Novembrie – stil nou), scria : „Revoluţia Internaţională a început”.

PRAVDA” – cotidian al C.C.al Partidului Comunist al Uniunei Sovietice. Primul număr a apărut la 22 Aprilie – 5 mai 1912, la Petersburg. Din Martie 1918, redacţia este la Moscova.

Da, ea începuse, ei speraseră, iar acum aici trebuiau să-şi dea obştescul sfârşit.

Nici evreii care au încercat să colaboreze cu germanii pe spinarea propriilor fraţi şi surori nu au avut o soartă mai bună, în afară de faptul că şi-au prelungit viaţa pentru un moment. Până la urmă însă, tot în lagăre s au întâlnit. Ei nu au fost daţi uitării nici de noul Stat Israel, unde în Institutul de Cercetări din Ierusalem (Jodva Schem), printre miile de cartoteci o vom găsi şi pe aceea a fostului Director al Direcţiei Serviciului pentru Palestina din Praga şi Preşedintele Comunităţii Evreieşti din Boemia şi Moravia, Jacob Edelştein, cu menţiunea ' Criminal de Război”.

Tot acolo a fost înregistrat, şi cu aceiaşi menţiune de „Criminal de Război , şi Baronul von Freuidiger, căci şi el a făcut parte din grupa de afacerişti cu paşapoartele democraţiei social-democratice suedeze. Este ^orba de Preşedintele Comunităţii Ortodoxe Evreieşti din Budapesta ngana – până în 1944, când a fost arestat şi deportat de către oamenii lui Eichmann. Fabricantul de Textile, Baron von Freuidiger, înnobilat e Regentul şi Conducătorul Statului Ungar, Horty Mikols locuia în u apesta, Becsi Ut 267 – Obudai feherhito. Fiul său, născut în 1920- în Ierusalem Şi este propietarul marelui magazin de textile ii AI ' C∘UU1 străzilor Jafa şi Strauss, iar locuinţa particulară u este în Alenbirod.
refuzând Mn U0S ?i›a d∘Vedlt corec tiwdinea faţă de populaţia ţării sale, Germania °T,e-C°T°miS în P^ţa meilor şi deportăm lor * Germania sau în alt loc. Acest lucru reiese din cele două scrisori sclumbate între Ilorty şi von Ribbentrop, ale căror on filnale

arhivele dm Ierusalem, ca Şl răspunsurile pnmne dP Â J fiasesc jm de al 3-lea Reich la Budapesta, Wessenmajer ° Ambasadorul Ce La Budapesta agitaţia intre evrei devenrse foarte mare a-evenimentelor care se schimbau dela o zi la alta : ahanţa Hi le/VtT' începerea războiului Germano-Polonez, intrarea Franţei /Li— război, garantele Poloniei şi a graniţelor ei. De ce nu declarau acum război sovieticilor. De ce ? Care şi unde era adevărul pentru care trebum luptat şi chiar murit daca soarta iţi era astfel scrisă ?

Meleagul natal al evreimii europene sărace – Galiţia – căzuse în mâinile sovieticilor, şi de-acolo sau povestit lucruri înspăimântătoare' În 1940, sovieticii au ocupat planificat şi tovărăşeşte, dar cu înţelegerea şi aprobarea Berlinului, ţările Baltice : Lituania – Letonia şi Estonia – iar în plus, pentru a-şi arăta prietenia şi tovărăşia frăţească faţă de vecini, au ocupat şi Basarabia şi Bucovina de Nord.

După ce îşi luaseră partea leului din Polonia în 1939 şi acaparaseră pământuri în 1940 şi dela Români şi Baltici, ei nu sau mulţumit cu atât şi au mai luat şi dela finlandezi, căci aceştia le dăduseră mult de furcă în războiul atât de dezastruos pentru ei, când, nu trebuie uitat că finlandezii cedaseră numai la presiunea Berlinului.

Sovieticii ar fi trebuit să se declare mulţumiţi, căci înaintaseră destul de mult spre Vest, pe tot frontul dela Nord la Sud cu câteva sute de kilometri, numai în virtutea unei simple semnături pe o bucată de hârtie. Acest fapt nu-i lega de nimic, aşa cum nu i-a legat şi nu-i va lega niciodată niciun tratat sau pact pe care îl semnează. Sovieticii au o concepţie proprie despre semnarea unui astfel de document şi felul cum trebuie interpretat. Ferească Sfântul insă când alţii deviază un pic,

dracu e-al lor şi ani de zile vor auzi aceiaşi muzică.

Majoritatea evreilor era în derută. Cel mai prost se simţeau acei care se refugiaseră din Cehoslovacia în Ungaria. Ei tot mai erau de părere să meargă mai departe înspre răsărit, în ţara socialismului sovietic. Cei refugiaţi din Austria, cu mici excepţii, se gândeau să plece în . Pentru toţi era clar că, mai devreme sau mai târziu, Ung ana va decern ° provincie a Naţional-Socialismului. Singura diferenţă intre ce e sisteme şi forme de conducere totalitară, erau numai culo . steagurilor care şi ele erau roşii, numai că unul avea pe e celălat secera şi ciocanul. „nouri chiar şi

Şi mai mare panică s'a deslănţuit printre e're11 -, 0 fflare n^tre .evreii români, când s'a zvonit şi s'a adeverit oi ^p^eze în / din evreii din Polonia, căzuţi la Sovietici, cere neliniştitoare eritoriile ocupate de Germania, cu toate înlorm . mai multe ori Cafe aveau asupra situaţiei de acolo. Nu o at , cercetezе acest fenk Molotow Şi chiar şi Stalin, au dat ordin ână Ş1 aceşti fe*>nien de neînţeles. Un lucru era clar şi de astă d

A ■ anosteau ceea ce se petrecuse în decursul secolelor trecute evrei săraci cunoş ătimeascămă şi să fie obiectul provocărilor ş'i Cân" Tor roşeşti – ţariste din provincie sau din Petersburg, ori de câte ÎrXuneSe un ţap ispăşitor. Dintrio astfel de comisie a fă* ¿e şi un camarad de soartă cunoscut la Workuta despre care am raai Ss şi voîmm sene, colonelul de NKVD Leo Berkowici şt dela care am o parte din aceste date istorice. » i

Pohod na Sibir, cnutul rusesc, metodele NKVD, toate le erau prea bine cunoscute De metodele înaintate şi tehnice germane, nu ştiau decât din auzite, dar mai ştiau că acolo se putea emigra oficial (Iulie 1943). Ei mai ştiau una ; în timp ce Uniunea Sovietică nu pierdea ocazia să se fălească cu „Cultura" ; această cultură recentă se oglindise în toate asasinatele şi crimele pe care le comiseseră sub ochii lor şi cu ei. Cultura revoluţionară sub diferite forme şi modalităţi începea cu distrugerea sistematică a Bisericii Ortodoxe şi termina cu vânzarea podoabelor de cult ruseşti, în bazarurile de antichităţi din capitalele Occidentale.

Cultura, în Germania, nu a fost adusă de Hitler, ci avea o tradiţie milenară şi nu avea nimic comun cu sistemul de conducere. La această cultură germană au contribuit, împreună cu poporul german şi unele minorităţi care trăiau pe aceste meleaguri, printre care şi evreii. Deci din cele două posibilităţi ei o aleseseră pe cea germană.

Dar iată că erau unii care cunoşteau fericirea sovietică numai din propaganda marxist-leninistă a Moscovei. Cu toate că în Ungaria ca şi în România nu aveau deocamdată de ce se teme,

ei fugiseră în URSS. Majoritatea lor s'au trezit repede la realitatea zilei şi a timpului, după ce au fost băgaţi în maşinăria diabolică a NKVD-ului.

Acolo, cei mai norocoşi au fost cei care fuseseră condamnaţi repede şi expediaţi în lagăre, deoarece mulţi au ieşit la orizontală căci nici în ruptul capului nu voiseră să recunoască că sunt spioni trimişi de vreo organizaţie anticomunistă. A mai fost un grup, care într'adevăr părăsiseră centralele de cercetări ale NKVD-ului, dar ce nu se spune era că ei scăpaseră pe seama acelora care îi vânduseră. Pe unii dintre aceştia în 1945, când sovieticii înaintau spre vest şi fiecare . ist avea câte unul sau doi în rucksacul de manutanţă. Până la urm şi dintre aceştia unii au ajuns în lagărele siberiene sau nordice unde puteau continua „munca voluntară" lăsată baltă de fostul confrate, pe care il băgase aici şi murise de mult.

Polonia Z1p ÎI* ^ebuiesc căutate departe, ci în rândurile emigranţilof di* acea Terio îr VaCia' Ungaria' Germania, care au fost m victorioasa ArmatăVorie deSCfiSe Şi Care S'aU reîfltOfS încredinţat1 în ÎnteJigeil^> au lucrat oficial în posturile ce li 'a redtnţat, m anchete, radio, propagandă, literatură, etc. De pildă *O**

Germania Federală, Anglia şi în deosebi în USA. Aici au aiw

Moscovei" în limba germană transmitea incontinuu reportaje despre viața fericită dusă de evrei, germani, cehi, slovaci, unguri, români, fie că ei fuseseră comuniști, fie socialdemocrați, de multe ori dându-se chiar nume. E drept că se dădeau numele unora care muriseră demult în lagăr, dar niciodată nu s'a vorbit de acei care au refuzat colțul de pâine și strachina de balandă. Unii dintre acești samsari, închiși de Stalin în timpul războiului, au scăpat și în loc să rămână acolo în fericita Uniune Sovietică, trăiesc astăzi ca victime ale comunismului, în Franța, Israel.

recunoscui ca victime ale comunismului, dar şi ale Naţional-Socialismului, Ei sunt victima oricui când e vorba să facă un mic geşeft bani să iasă !

De ce nu s'a transmis de pildă nimic la radio Moscova, de emisiunile cunoscutului humorist din Ungaria, mare artist de teatru şi cinema Huszar Pufi, de origină evreiască, care în 1940, a fugit în URSS, numai pentrucă îi simpatiza şi credea în ei. El nu a găsit fericirea căutată, dar a intrat în maşinăria NKVD-ului care l-a maltratat până a ajuns un schelet ambulant şi a murit în 1941, câteva zile înaintea declanşării războiului Germano-Sovietic. Ademenit de propaganda comunisto-sovietică, fugise să-şi salveze viaţa – credea el – de Hitler şi dăduse peste tătucul Stalin.

Numele şi datele celor întâlniţi în lagărele din URSS, ca şi informaţiile despre ei, sunt materiale pe care le-am adunat personal în cursul anilor. Datele despre afacerile suedeze din Praga şi cele Chiliene, sunt adunate din povestirile doctorului anonim şi ale colonelului Leo Berkovici, şeful gărzii personale al lui Hruşciov în Ucraina.

În cine se mai putea avea deci încredere ? În nimeni. Fiecare căuta o modalitate de a părăsi acele meleaguri care curând aveau să fie trecute prin foc şi prin sabie.

Un paşaport străin, ca cetăţean al unei ţări neutre, având o cetăţenie asigurată, era bine venit tocmai la timp, deşi costa o mică avere.

IIn(?aria este o frumoasă fără din Europa Centrală, care şi-a păstfat d v şi obiceiurile de secole. Aşa se face că acolo nobili mea şi ^ocratia işi rezervaseră privilegiile lor din tată_n fiu. Pentru un străin complicat să te descurci, neobişnuit cu atatea forme de adresare unei persoane sus puse în administraţie. Nu era tot una să te adresezi unei persoane cu Tekintetes Ur, Nacsagos Ur, Miltosagos Ur, pe când în alte ţări aveai o singură formulă : te adresai cu Domnule“ la care adăugat titlul nobiliar. Tot aşa şi în Turcia, când vrei să reuşeşti ceva, trebuie să ştii să faci deosebirile de rang. Poţi spune Efendi, Bey Efendi sau chiar Aga. Fiecare se bucură, ochii îi sclipesc şi primeşti ce doreşti. Cel mai complicat este însă în Germania. Nu în viaţa de toate zilele, ci numai în cadrul serviciilor din instituţiile administrative. Cel mai bun sfat este ca înainte de a deschide uşa, să citeşti cum îl cheamă pe respectivul şi ce grad are în ierarhie, dar să nu uiţi că din momentul în care ai deschis uşa eşti în lumea lui şi e bine să-i ridici titulatura cu una sau două trepte. Chiar dacă te va corecta, în sinea lui se va bucura. încearcă şi spune unui Amtsrat = Regirungsrat sau unui Căpitan, Colonel, unui sergent, Domnule Ofiţer, iar unui Colonel rus, Mareşal, unui meseriaş sovietic „Gospodin Inginer”. Cel mai bine e să începi cu portarul dela intrare şi să termini cu Directorul.

Deci, în Ungaria, acest fenomen învechit era la ordinea zilei, din care cauză erau mari diferenţe între centrele samsarilor sau ale intermediarilor ca şi ale preţurilor dintre cerere şi ofertă.

Doctorul anonim din Potsdam îşi amintea :

Din câte am aflat dela camarazii mei din centrala berlineză,

Piaţa din Budapesta a primit cu braţele deschise şi cu mult interes °lertele samsarilor care plasau paşapoarte suedeze la un preţ derizoriu nu mai 20 de mii de Pengo. Evoluţia evenimentelor şi marele pene ^i război distrugător asupra întregii Europe era o problemă e ptămâni. Paralel cu aceste evenimente internaţionale işi

era

In scurt timp însă această ofertă devenise bine cunoscută în toate cercurile interesate, iar cererea depășea oferta.

Acesta era rezultatul evenimentelor și al pericolului crescând, care determina urcarea până la dublare a prețului pașaportului minune.

Ca și la Praga, unde centrul samsarilor de pașapoarte se afla în "Volkshaus", exista și în Budapesta un asemenea centru, mai bine zis erau mai multe și la diferite niveluri de "Castă" și prețuri.

pentru înalta societate ungară-evreiască, afacerile se desfăşurau în apartamentul unei doamne divorţate, ce locuia nu departe de Horty Miklós Teer din Buda. Locuinţa o avea pe Surettutca, pe dealul Gelerd, care se afla nu departe de staţia tramvaiului nr.61, pe Szent Imre Herzog Ut, în direcţia Alkotás Ut şi Gyombis Gyula Ut. Cât de fericit era că şi-a mai putut aduce aminte de aceste străzi, aşa de greu de pronunţat, pentru un străin •

Respectiva doamnă locuia într'o vilă cu prietenele ei Baba şi Rozi, ea ocupând primul etaj, Baba parterul, iar Rozi etajul II. Numele de familie ale prietenelor nu mi le mai amintesc, cred că nici atunci nu le puteam pronunţa prea bine, dar pe doamna în casa căreia se făceau aceste tranzacţii, o chema Erji Fehér-Somogy sau cam aşa ceva.

Centrala din Berlin a făcut imediat o apropiere între „Fehér[1] şi Weiss, fiind acelaşi nume în altă limbă, adică – primul nume era din Budapesta, al doilea din Praga, dar ambele aveau ceva comun.

După cum s a constatat mai târziu, toate trei doamnele nu aveau nimi[c] de-aface cu afacerile dubioase, în afară de faptul că ele erau divorţate, a-veau un serviciu de formă, unde se duceau numai din când în când, d[ar] în fond erau nişte curtezane de lux, la care se petrecea foarte bine şi

im. a ele în casă se perindau numai bărbaţii cu punga plină şi care m un alt centru era într'o cafenea de pe Andra$_{S1}$ Ut în m, oraşului, al treilea pe Vaci utca, lângă Nyugati Paiarudvar £ XT S*

La Budapesta, suedezilor nu le-a trebuit mult până i, concurenţn, ea prezentându-se exact în momentul când ■ CerX? crescuse în aşa fel meat ofertele nu mai puteau fi acoperite, iar prewX creşteau vertiginos dela o zi la alta. F _ rue

Concurenţa cea nouă pe piaţa paşapoartelor era de astă dată cea spaniolă, iar managerul care se ocupa de ele era cunoscut sub numele de Francisco Franco. Nu ştiu dacă avea ceva relaţii familiare cu Generalissimul Franco sau avea numai un nume fictiv. El provocase mare derută în sânul suedezilor, căci preţul unui paşaport ofent de el era mult mai ieftin decât al lor. Se începuse dela 15-20 de mii de Pengo, în sus. Prin această lovitură strategică, bine organizată, după aprecierile celor dela SD – spaniolii au putut plasa până la sfârşitul anului 1944 cel puţin 40 de mii de paşapoarte, dacă nu mai mult. În timp ce suedezii în zgârcenia şi lăcomia lor pentru a storce bani din piatră seacă, nu au trecut de 20-25 de mii, cu tot ajutorul moral şi financiar primit din afara

graniţelor.

Acest ajutor acordat cu atâta largheţe se datora faptului că cercurile evreieşti din USA au dat greş în convorbirile avute cu unele personalităţi din conducerea celui de-al 3-lea Reich, cu privire la eliberarea evreilor contra valută. Naziştii cereau predarea întregului contigent evreiesc în schimbul unor maşini, camioane şi materiale de război. Cei din comisie însă se refereau numai la o anumită categorie de evrei, cu suguranţă numai acei ai căror rude puteau plăti preţul răscumpărării.

O sută de mii de dolari americani ar fi primit guvernul suedez, pentru început de ajutorare a evreilor din Ungaria. Suma era enormă şi fiecare a luat-o de bună, dar când s'au calculat cheltuelile, constatarea a fost destul de amară, căci nu era decât o picătură în Marea nenorocire a destinului.

Astăzi, în 1985, când vedem ce scrie presa suedeză sau ceeace a seri, precum şi datele oficiale publicate de Centrul Evreiesc din ' .

această sumă nu putea să acopere cheltuielile. ~ probarea ^«poarte erau o cantitate şi nu se puteau *»P**/W g vernului suedez, nu puteau fi eliberate fără aprobarea or,

nsportate introduse clandestin, ci numai pe ca. ^sututu eea« putea aduce neplăceri atât cu germanii, cat şi cu al« Raţionale. . d rect « se pune introu'11 Walenberg executa numai un ordin primit proprie initi area : dacă diplomatul suedez făcuse *ace* internaţionale flUţlat af vă, ceeace înseamnă că incălcase conştient legile

, . niprat şi doctorul, împreună cu maiorul »«■. *SScLTfusese* ţinut izolat tot timpul aici la Potsdam. Am auzit că a fost dus la Workuta, dar eu nu l-am mai întâlnit.

De doctorul nostru nu am mai auzit nimic în decursul anilor, cu toate că am întrebat de fiecare dată când întâlneam un nou deţinut venit dln altă regiune de lagăre. Totul a fost din păcate zadarnic.

După alte două zile părăseam şi eu închisoarea din Potsdam, spre a mă îndrepta către intrarea principală a închisorii „Gelbe Elend", din Bautzen. r,

În anii petrecuţi între zidurile închisorii din Bautzen, am avut destul timp să memorizez tot ceeace văzusem şi auzisem, făcând o recapitulare zilnică a evenimentelor, numelor, etc. Cel mai mult mă fascinaseră cele două povestiri ale doctorului anonim şi multe altele, mai puţin interesante, pe care le-am povestit, ori le voi mai povesti dacă voi avea timp şi spaţiu.

Am ajuns la Wokuta, după o lungă călătorie, după ce trecusem prin Moscova, care mi s a părut neprimitoare, cu zăpadă, ger şi iară zăpadă cât puteai privi cu ochii. încă de copil, pe băncile şcolii primare din Moreni, mă fascinaseră aceste regiuni după ce citisem o carte despre o expediţie polară. Acum vrând-ne vrând, luam şi eu parte la o astfel de expediţie ! Ajunsesem aici şi făceam personal cunoştinţă cu asprimea naturii, dar mai ales cu asprimea sistemului totalitar comunist în ghiarele căruia mă aflam.

Făcusem acest drum fără acte, fără bani şi de multe ori mă culcasem flămând în timp ce măruntaiele îmi cântau marşul pâinei nemâncate, prin ghiorăitul care devenise sonor. Principalul era însă că supravieţuisem, în timp ce mulţi alţii, în aceiaşi situaţie, muriseră demult pe drum.

Aici întregul anturaj nu era compus numai din germani ca la Bautzen, aici aveai fericirea, să găseşti reprezentanţi ai tuturor naţionalităţilor din Europa, Asia, chiar şi din alte continente.

Aici nu erai limitat să vezi numai diferenţele de clasă socială ale unei naţionalităţi, ci din contră, pe ale mai multora, având posibilitatea să le compari intre ele. Aici puteai vedea şi deosebi caracterele militarilor, intelectualilor, muncitorilor, negustorilor şi ţăranilor, care erau de multe on oarte curioase şi nespus de interesante. Aici se găseau între ei. vorbeau, discutau, adeseori se împrieteneau fără ca la mijloc să fie vreun interes material.

fată io^rte arestaţi încă dinainte de război, fiind minoritar* conducere a_ia bâ5tina?ă- Poate că şi combătuseră sistemele e forţa de \îL' de Unde Prov eneau. Erau din teritoriile alipite cu slovace cehe 'T' tentoru care cândva fuseseră româneşti, ungureşti.

«, cehe, poloneze sau germane.

întâlneai şi m< chiar foarte mulţi ev rei pe aceste moI Jiţi * Pen∘ada amlOf 1939-.4∘-4l. ajunseseră aic^”/“?■ prioeţii- Din Pacate eraU sinSuni ^Pravieţuitori ai ră,h ? raulte curs», lye.o. Ce ambe.e pM,. “ “X“* exterminare muriseră deasemenea zeci şi sute de mii, cărora * închinase niciun moment de reculegere. În Occident nici nu er7bme văzut dacă pomeneai numai de ei, căci s ar fi putut supăra domnii Kremlin-

Aici puteai găsi toate neamurile din Europa. Din Asia nu lipseau chinezii, coreenii, vietnamezii, indienii, mongolii, iranienii, afganii beluchistanezii şi câte alte neamuri de care nu auzisem niciodată Nu lipseau nici imperialiştii americani, prezente fiind chiar unele neamuri din Africa şi chiar din America de Sud. Puteai învăţa geografie şi istorie fără să vrei, dar cel mai important era că învăţai prietenia Fără de ea nu puteai supravieţui, nici fiziceşte şi nici moraliceşte. Trebuia să-ţi descarci inima, să-ţi încredinţezi secretul zilei dacă nu chiar al vieţii. Aşa se face că aceşti fraţi de soartă şi de suferinţă erau fraţii tăi, ei formând o nouă naţiune care dorea o nouă orînduire socială, cu libertate fără ură naţională şi fără graniţe. Pentru europeni, erau poate primii paşi către o Europă unită, din Portugalia până la Urali ; şi din Norvegia până în Sicilia.

M'am înţeles bine cu ei, de multe ori chiar foarte bine, căci şi ei aveau slăbiciunile lor, aşa cum şi eu le aveam pe ale mele. Eu încercam să aflu dela ei cât mai multe, din viaţa lor, din şcoală , din armată sau din viaţa politică de toate zilele, legată strâns de istoria ţârii. Ei mă acceptaseră, la început mai greu, dar timpul ne apropiase. Nu era bine să forţezi lucrurile căci deveneau neîncrezători. La rândul lor, doreau să le vorbesc, dar nu de armata germană, pe care o cunoscuseră destul de bine, personal sau din auzite. Nu, pe ei îi interesa şi le plăcea să le poveste-c de Franţa şi Paris, de farmecul şi iluziile ce le răspândeau, despre Italia frumuseţile ei, de Olanda şi fetele care purtau saboţi de lemnşi espre curăţenia de care erau renumiţi sau despre orice altă ţară s.

Vesl Mulţi se interesau însă (şi asta în deosebi foştii membri^ «nnatei sovietice tineri şi bătrâni, tinerii partizani ucraimem.

alţii) de americani, de armata lor şi de posibilităţi e ;

■^*ni6nca * ■

ră5e ,Puteam eu să le povestesc, în afară de cele ce văzu le D 01ului şi puţin după aceea ? Majoritatea 0 pentru ca, a dou eSte?ti ^me franţuzeşti, cu cât mai multe ţ® şmecherii, care a Z1> Să ceară avp ceva american, mai tare şi mai frap fleri după car^ g“504 aparte, cereau mai întotdeauna un acosteze şi să te intrAZUe

^egi, puteai să te aştepţi ca vreunu , jmeresant est e CA de Ce acîiune a filmului se petrecuse aş multor« din su u te că- de pildă, unora dintre ucrainiem, caucazieni5

■ io niâcea să li se povestească despre Romani şi intrigile deio Rom »» de ai.ogde d ıld C” „ ea Fr“ı“- A™ *U ° R elt „a. mit « ¡MriSi » dul ISKne De ce. nu !tlu nici nu am fost curios să aflu. A t t

Cei mai visători erau ruşii fiind interesaţi de tot ce era american, p ână şi foştii soldaţi apreciau mult mai bine aceste povestiri. Nu-i sufereau insă pe englezi, pe care îi urau mai mult decât pe nemţii lui Hitler sau pe francezii lui Napoleon deşi predaseră şi ei la fel ca englezii, mai multe contingente de soldaţi sovieticilor. Ei ştiau una şi bună, cel care a plecat odată în America şi s a întors acasă, a fost bogat şi a putut să-şi cumpere pământ, să-şi facă o casă frumoasă şi să-şi ia o fată tânără. Ruşii reţineau numai ceeace doreau şi visau ei, rămânându-le astfel despre lume o imagine frumoasă, lipsită de politică.

Depănarea amintirilor avea un caracter de învăţătură, de prietenie şi de unire, deşi astfel de povestiri cereau răbdare şi timp. Noi, la rândul nostru, învăţasem să nu ne grăbim, căci timp aveam destul şi căutam să ni-l petrecem povestind. „Timpul costă bani”, spun unii, noi însă spuneam altfel : Timpul este viaţă şi nu ne costă nici bani căci nu-i avem. Aici timpul nelucrat era viaţă, iar dacă mai era şi povestit, era ştiinţă, era balsamul vieţii de toate zilele, pentru a putea supravieţui, în timp ce munca şi norma erau moarte timpurie. Norma se putea face şi pe hârtie, chiar dacă nu întotdeauna, dar de multe ori. Şeful care trebuia să iscălească „Documentul” cu îndeplinirea normei, fusese în multe cazuri şi el un deţinut care şi acum, în libertate, se ţinea de dictonul, la ordinea zilei în Uniunea Sovietică :

Dacă vrei să trăieşti, lasă să treacă timpul.”

Aşa se face că în decursul anilor, am adunat un material destul de voluminos şi interesant, iar multe din cele aflate ulterior făceau legătura între informaţiile auzite. Tot aici am aflat şi de afacerile cu paşapoarte ale suedezilor şi chilienilor la Praga. Am auzit de suedezi, spanioli, români şi chiar evrei colaboratori cu germanii din Budapesta. Toate acestea erau tot atât de binecunoscute la Moscova, cât şi la Workuta, chiar dacă cei puşi în temă se întruneau în cercuri secrete, numai între ei.

Dacă cei dela Londra, Paris sau New York nu reacţionau la astfel de ormaţii primite, care de altfel ar fi trebuit să-i îngrijoreze, la ce se pu eau aştepta aceşti oameni dela ei ? Ei erau reci, aveau mentalitatea l°r v^ata ei^ală’ ijl;inană astfel unii

câştigau bani iar alţii plăteau cu Kremlin^ U1Crezâtori în politicienii din Berlinul de Răsărit şi

Du$_{O}$ă care nu doreau să-şi strice relaţiile de afaceri murdare. Xelodnei Vn U .n°ra din foştil ofi*keri ^periori ' Ca™ci' Picht jVi german von p$^{C°rpU\ de\ armată}$ Cazacă de sub comanda Generale t STi 'dZ™ 2' '■ „ ,0S' d"pil fel

"* dâd"Mrâ '„««»1 de „Mare-. A» fost trădaţi totr'W

murdar şi nnbecil ceeace istoria n o va ierta. Pred f familiilor lor călăilor sovietici, Răspunderea aXT* ’lor * Mârşave va cădea asupra întregului neam al lui Churco X° PeraţWni

Din gura aCeStor CaZaC1 91 a altora ’ am au21t că guvernu î ‘

Reich, a dat la data de 1 Novembrie K n? Wdea13- mdependenţă pentru o Republică Naţională Cazacă (Kazakis??? de 31*) după terminarea războiului. Deci, cazaS? scris din partea gemamlor, înfinţarea unei republici naţionale Ai“” *a* pe care germanii trebuiau să-l facă cu ucrainenii, cu ruşu şi c “a J naţionalităţile subjugate de bolşevici.

În această privinţă cazacii povesteau cu mare satisfacţie şi resoect despre conducătorul lor Generalul von Panwitz, care pană şi u cele mai grele clipe de grea cumpănă, nu i-a părăsit ci şi-a închinat destinul cauzei cazace care îi fusese dat să conducă. Cu câteva zile înainte de predarea cazacilor de către englezi, sovieticilor, un locuitor din Linz sau din înprejurimi, a implorat pe unul dintre translatori, de-ai face posibil o întâlnire de urgenţă cu unul dintre comandanţii lor. El era un pădurar, sau aşa ceva, de meserie. Cu toate că englezii îşi dăduseră cuvântul de onoare” că nu vor fi predaţi sovieticilor, deci nu aveau de ce să le fie frică, Generalul von Panwitz, căruia i s a adus informaţia cu cererea la cunoştinţă, s'a dus personal la întâlnire. Acolo cetăţeanul i-a atras atenţia că în câteva zile toţi cazacii vor fi predţi sovieticilor, garantând că informaţia este din sursă sigură. El propuse pentru salvarea comandanţilor, cel puţin, ascunderea lor într'o cabană în munţi, unde mai mult ca sigur că nu vor fi descoperiţi. Niciunuia dintre cei prezenţi nu-i venea să creadă şi nu avea nici cea mai mică îndoială că ofiţerii englezi îşi vor ţine cuvântul dat. După un timp, Generalul von Panwitz, îi mulţumi austriacului pentru gestul lui spunându-i că nu pune la îndoială informaţia primită, dar că : „chiar dacă este aşa, eu ţon Panwitz care am împărţit şi bune şi rele cu cazacii mei, nu-i pot părăsii indiferent ce se va întâmpla, soarta lor este şi soarta mea cu asta el a încheiat orice diescuţie suplimentară. După câteva zile s a conlir® formaţia pe care un ofiţer englez a mărturisit-o unei feţe din oc- . 51 englezii au trecut la îndeplinirea uneia din cele mai mânase t celui de al 2-lea război mondial. . ,ov ieticii imn”0 generalil englezi i-au atras atenţia lui Eden.

Stalin 51 asasinează pe cei pe care ei îi predau, nimic” întâmpla

Ştiut . mi-a promis că prizonierilor predaţi nu i

Codată nu şi-au este însă că Stalin, ca de altfel toţi comunişti

1 cuvântul dat. ri v,7,a croată, care în
? 1UCru l_au făcut englezii ?i CU 33 criminalul Ti». cu Or majoritate au fost bestial asasinaţi toate *ci* la Yalta nu se inebetase nicto înţelegere de acest fel. Treb tocmai ei, cei din tagma Lorzilor scăpataţi, să fie mai cu moţ !

Ştiu cei din conducerea armatei engleze că generalii germani care luptaseră în faţa Leningradului, după război au fost şi ei pfed sovieticilor şi au fost executaţi fără proces, fără condamnare ?

Au fost executaţi, nu cu gloanţe, nici cu ştreang ca să-i dezonoreze ci agâţaţi în cârlige aduse dela abatorul oraşului, în care au fost lisaţi sâ se zbată până au murit. Oare Dumnezeu care există n'a văzut astfel de lucruri, iar generaţiile viitoare, or să dea uitării pe „umanitariştii[1] vânzători de vieţi omeneşti ?

Sovieticii aveau cu totul altă mentalitate. Ei erau neîncrezători bănuitori şi perverşi $i de aceea şi-au luat imediat contramăsuri, pentru a nu cădea şi ei în cursa diplomatică cum au făcut-o alţii.

Astfel de manipulaţi! ca acele din Praga, nu aveau voie să li se întâmple lor. Conducerea NKVD-ului a organizat, în clădirea Comisariatului de Interne din Moscova, un birou special şi un alt birou de anchetă specială direct în incinta închisorii Lublianka.

La început nu prea au avut de lucru, dar cum evenimentele din Europa Centrală se precipitau dela o zi la alta iar primii refugiaţi treceau fraudulos graniţa, sosiră şi primii arestaţi interesanţi. Ei spuneau că sunt refugiaţi politici pentrucă au fost socialişti, acum erau învinuiţi de spionaj.

Conducerea acestei secţii speciale i-a fost încredinţată comisarului- politic Braţii (Bratzii) care, în anul 1947, mai era încă în aceiaşi funcţie şi avea gradul de colonel. Se spunea că ar fi fost evreu şi că vorbea curent mai multe limbi străine, printre care ungara, româna, germana, franceza, poloneza, precum şi rusa şi ucrainiana. De origină ar fi fost, după unii, din părţile Chişinăului, după alţii din Cernăuţi, după cum afirma unul care avusese onoarea de-a fi anchetat de el. Alţii, care trecuseră prin Moscova (unii dintre aceştia avuseseră funcţii mai mari prin diferite ministere) susţineau că încă în 1952-1953 el mai deţinea această funcţie şi că biroul său special mai exista încă la acea dată, nteresant este că la serviciu venea numai în civil, iar când venea în um orma nu purta grade. Dintre cei arestaţi şi anchetaţi după război, dunu nu a putut confirma că a vorbit personal cu el, chiar dacă acesta anrhpLr 6 i E1 SCr*a ceva Pe
Pe care preda direct
târ7iu AOrU U1 Care> râfldul s^u, nu punea întrebarea decât mult mai şi Budinp<rma nU Se mai interesau de afacerile cu paşapoarte dela Praga familia sau lnteresa foarte mult erau diplomaţii, ofiţerii.

Şi aducă ammr 6 51 ob^ceiurii^e acestora. I se cerea celui anchetat s posibilităţile 6 obiceiurile» de cercul de cunoştinţe precum şi e cei arestaţi şi CP e fuian ciare ale acestora. Consemnul era că dac dm ţările occidenMi^1 pomeneau de cunoştiinţe dipolmatice sau mih tar e, indiferent de unde proveneau, trebuiau de urgen

'aglr „„ """ «„> M...e

Numai W ™ '« sovieticii ca. ln M mai

„nire atâtea informaţii importante prin care dese™ ., p' sâ'51

D«P* puteau M-,1 p"â „ " "

bătaie, pentru serviciul lor de spionaj ,i contra-spionaj. Cel a' câştigat timp şi bani, deoarece puteau compara informaţiile date cu cele ale informatorilor lor.

Încă în timpul invadării Poloniei, în 1939, le căzuseră în mâini o serie de indivizi care pe lângă o legitimaţie legală aveau şi un paşaport suedez. Mulţi susţin că ar fi existat o scurtă colaborare între germani şi sovietici în care timp sau schimbat anumite informaţii care pentru unul sau altul aveau o importanţă majoră. Germanii, dorind să scape de viitorii colaboratori ai comunismului i-au vândut prin desconspirare sau alte forme. Astfel că foarte mulţi, cu intenţii bune faţă de URSS fuseseră arestaţi şi băgaţi în lagăre, în fond numai pentrucă le-au fost periculoşi germanilor sau le puteau deveni periculoşi.

A fost creată şi o şcoală specială în acest domeniu, undeva în apropierea oraşului Gorki. Aici, după bătălia dela Stalingrad, au fost aduşi politrucii de NKVD care primeau în cadrul unor cursuri speciale o instrucţie aleasă în această direcţie, fiind de-atunci încolo direct subordonaţi acestei secţii speciale, cu împuterniciri depline. În felul acesta puteau acţiona sau pune în aplicare orice operaţiune, fără a mai cere aprobarea Centralei.

Unul dintre primii elevi ai acestei şcoli de specializare a fost şi Leonid Brejniew care, în 1945, era Comisar Politic al Armatei a 18-a Sovietică, condusă de Mareşalul Malinowski, armată care a luptat şi ocupat Budapesta. Tot el este direct răspunzător de arestarea diplomatului suedez Râul Wallenberg, la 17 Ianuarie 1945, în Budapesta. Fără ordinul de arestare şi semnătura lui nu putea fi arestat şi nici Mareşali Malinowski nu-l mai putea elibera chiar dacă ar fi vrut. NK'VD ul era oare conducea toate operaţiunile de arestări sau urmărirea în periculoşi armatei sau sistemului sovietic. mflrf«tiîn

Numele diplomatului Râul Wallenberg l-am auzit pentru p °tsdam, la scurt timp după plecarea doctorului anonim or>

n amnat la 25 de ani, care confirma cele spuse e u – fond, sn7

U^a fi f°st f°arte bine informat El mai a părăsise oiahştu sovietici îl căutau pe diplomatul spam . fle_a dat ^udaPesta înainte de a fi încercuită. Mai multe lămuriri

C* n°i nu l~am întrebat de unde le ştia pe toate. cizlJt această Plal^U f°St şi alfii care> având astfel de °CUpa_Uvom Căsi după ani de PUs4 Păianjen întinsă de NKVD şi pe care u vom g Zlle de suferinţe supravieţuind în diferite lagăre de-alungul căii ferate KUn'cTinteresant este acela al lui Max Weissmann, cândva

Hncâtorul muncitorimii din Cernăuţi. El era propietarul Unei şi edituri Şi Director al ziarului local „Die Freiheif (Libertatea) Fusese arestat în luna Mai 1941 de către organele NKVD i fără mcio învinuire sau proces, a fost închis numai în lagărele politice În perioada dintre 1950-1952, se afla încă în lagărul nr.4 din ■\bes Până la această dată nu fusese condamnat, dar nici nu aveau de gând să-l elibereze. Probabil că a murit, după ce fusese transferat în altă regiune. , .

În aceiaşi perioadă de timp, se afla în lagărul nr.2 din Inta, Episcopul Catolic Jaworka, originar din Sillein-Slovacia, arestat în Cernăuţi şi condamnat ca agent al Vaticanului. Tot ca agent al Vaticanului era condamnat şi Preotul Catedralei Catolice „Domherr[1] Kosinskyi, din Lemberg (Lwow). Cel mai interesant era însă un oarecare Lebedew, care se dădea drept fostul secretar al lui Lenin şi cunoştea foarte bine o mulţime de dedesupturi politice, precum şi muşamalizările efectuate pentru ca acestea să nu fi parvenit opiniei publice. Era prieten intim cu August Bebel (1840-1913), unul dintre întemeietorii şi conducătorii Partidului Social-Democrat din Germania şi al Internaţionalei a 2-a.

Acest Lebedew, care era în acelaşi timp şi o Enciclopedie a timpului, se specializase în problemele socialdemocraţilor internaţionali şi a comuniştilor germani. Era un bun cunoscător al multor intrigi şi dedesubturi din viaţa unor personalităţi, printre care voi aminti pe Karl Heinrich Marx şi pe Roşa Luxemburg. Despre Karl Marx, cunoştea secretele dela August Bebel personal, care i le mărturisise la un pahar de vin. Versiunea povestită era următoarea :

Karl Heinrich Marx, născut la 5 Mai 1818 în Trier, era fiul rabinului evreu Mordochai. S a botezat creştin numai pentru a obţine o funcţie înaltă cu beneficii materiale. După moartea lui, soţia a trecut iarăşi la religia mozaică. Astfel că numele adevărat al lui Marx, este Mordochai, lucru care l-a făcut să-şi urască toată viaţa tatăl şi obârşia.

- urnele de Mordochai, vine cu siguranţă dela Mardochai din vechiul Testament, cartea lui Esther. Mardochai era unchiul Estherei, soţia lui Xerxes I. (Ahaschaverusch) care a împiedicat,

în Persia, omorîrea evreilor. r

Mardochai prin intervenţia lui, a produs efectul contrar adică (Xe^eTi 3 80°, dn Peni U oraşul Susa * aUi 75 de mii în ProvinCie' (Xerxes I. regele Persiei 485-465 î e n) intendonar arl daCă 5W schlmbat numele, a făcut acest lucru singură ■ Vocală' Del Mardochai ,la Mordochai se schimbă numai o intenţia orempH x & mtervenţia intenţionată a lui Mardochai, ţ a Preniedltată a lui Marx (alias Mordochai) este numai diferenţa

. dela zeci de mii – sub regele Xerxes I. ia

Sete în care Lemn a preluat puterea până în zileîe no^MT"* M nu a făcut nicio diferenţă în propna naţie din care se trăgea Ni,? ' a schimbat în afară de evoluţia tehnică. Marxismul (MordocîXuD dlfl zilele noastre este numai o prelungire a Mardochaismului de XH Dacă Marx îi cădea în mână lui Stalin, ar fi ferit lumea de o a^i de contaminare", spunea râzând Lebedew. Apoi a continuat : „Voi aţi aurit de Richard Sorge, denumit cel mai mare sp10n al tuturor timpurilor şi care a acţionat pentru sovietici . El lucrase în Japonia, unde a fost prins şi executat în 1944, având numele de Ramsai. Richard Sorge alias Ramsai, născut la 4 Octombrie 1895, era de naţionalitate germak din 1919 în Partidul Comunist german, iar din 1925 im Partidul Bolşevic Comunist. A intrat în Serviciul Secret sovietic la 19.VII. 1927 fiind recomandat de D.Z. Manuilscogo. El nu era altcineva decât nepotul lui Friedrich Sorge, fostul secretar al lui Karl Marx. Nu este asta pentru voi o ştire nouă, pe care cu siguranţă că nu aţi cunoscut-o ? a încheiat el discuţia aprinsă care avusese loc. O unire în ideie şi crimă, dela unul la altul.

Din aceiaşi sursă şi reconfirmată de mai mulţi foşti Tschekişti, în funcţii de conducere în acel timp, scăpaţi ca prin minune de execuţie, a fost destăinuită moartea precum şi secretul morţii lui Felix F. Dzerjinski. Versiunea oficială a timpului publicată în toate ziarele din URSS şi străinătate era : „Moartea a survenit după o cuvântare ţinută cu ocazia Congresului PCUS (bolşevic) din cauza emoţiei care s a sfârşit cu un infarct".

Adevărul este că Dzerjinski, descoperise în actele „Ohranei ţariste unele documente din care o parte îi fuseseră procurate de însuşi Troţki şi pe care le complectase cu acte procurate personal de el din arhivele secrete ale Ohranei, despre tovarăşul lor I.V.Stalin. Acesta fusese de^a început un informator al Ohranei ţariste, şi tot de-atâtea ori de cate on a avut nevoie să-şi îndeplinească misiunile primite, şi-a trădat propm tovarăşi de luptă.

Dzerjinski a fost găsit în biroul lui stând pe scaun cu capul

căzu P iroul de lucru, iar în spate avea înfipt un stilet direct în i^ Moartea i-a fost fulgerătoare, căci nu s au constatat urmei – agitaţii. Asasinul era de meserie. Pe biroul de lucru s a găsit u care sena „Trădătorule – leafa ta”. , ,â Rykow,

La înmormântarea oficială a lui Dzerjinski, au fost MolotoW Ş1 ^amenew, Woroşilow, Kuybischew, Buchann, Stalin, ■ au Enukidse. Stalin şi Woroşilow au munt, precum? ^otow. Ost executaţi, înainte de timp, din ordinul lui poioneză care f, esPre Roşa Luxemburg, ne-a spus că era 0 e' ei 1919, l-a i e.Se Crimeasă în Germania să facă revoluţie. - Q ¡^ntea ntristat foarte mult pe Lenin, care o aprecia foarte . . rforea să dea un exemplu de curaj şi simţ revoluţionar d. deseori, când 31 Decembne 1918, la întemeierea Partidul,r cuvântarea ei dăduse pe faţă deciarând deschis” aprcdSe ei asupra conducătorilor sindicalişti şi a socialdemocraţîor S” puumdsă spunem liniştiţi despre conducătorii sindicatelor germane şi socialdemocraţilor germani că sunt cei mai infami şi cei mai ticăloşi oameni de pe lumea acesta. Ştiţi dumneavoastră, unde este locui acestor oameni ? Aceşti oameni trebuiesc băgaţi în puşcărie.”

Lenin spunea că, prin Roşa Luxenburg, el se răzbunase pe Socialdemocraţii Germani.

Azi, după şase decenii, Socialdemocraţii din Germania Occidentală o mai ridică în slăvi, iar drept răsplată mai scot şi un timbru comemorativ poştal.

Nu au învăţat nimic aceşti politicieni de duzină, nici acum nu au înţeles ce le-a proorocit. Lor le va merge ca şi celor din zona de ocupaţie sovietică a Germaniei de Est, de unde cei închişi strigau în gura mare şi cu disperare din închisoarea de la Bautzen, adresându-se fraţilor din Vest şi lumii întregi ca fiecare să ştie ce se întâmplă în Gelbe Elend şi cerându-le ajutorul.

Lebedew avea dreptate când îşi blestema soarta şi ziua când îl cunoscuse pe Lenin şi banda acestuia. Lebedew, bătrân cum era, a fost expediat într'un lagăr special din regiunea Perm, în vara anului 1954.

Un alt tip curios era rusul Schaposchnikow, originar din Leningrad. Fusese condamnat în 1938 la 10 ani muncă forţată de către Tribunalul Special O.S., pentru asasinarea lui Kirow. Aceasta a fost numai o răfuială personală a lui Stalin pentru a lămuri definitiv cui i se cuvine puterea în Partid. Intre Leningrad şi Moscova, în sânul conducerii de Partid a fost, este şi va rămâne o luptă macabră pentru putere, atâta timp cat va exista comunismul sovietic. În 1948 i-a fost prelungită automat

pedeapsa cu alţi 10 ani.

Ca străin şi spion se afla în acelaşi lagăr şi în aceiaşi perioadă rancezul Max Santerre, care intrase în rândul blătnoilor din lagăr, nir -0S! asasuiat de un gnip de blătnoi cu toporul. Versiunea lansată de înrr / °^erui P0^0 era că el ar fi fost homosexual. Din alte surse din er^' re*ese că asasinarea a fost executată la ordinul şefului M aceste 6 Către ^^atnoL ^a cum alte zeci de cazuri s'au petrecU*lfl asasinat Indiferent de cine sau de ce a aşa cum esteT rancez na^tere, un european şi deci trebuie aminti, ^^esTre^Wan1111^111 ^a^en^erS' 3 din Bautzen * mai VOf bit odată, într'o conferinţă în 'de informaţii enpl^?11 • Un Sernian, care lucrase pentru servicii6 g Ş1 ^ericane şi pentru care primise 25 de ani. Aces

Wallenberg, ei uitaseră să-şi coordoneze declaraţiile oficiale,

amintea numai în treacăt arestarea unui "Diplomat" de către NKVD-ul sovietic, ba chiar a mai multora.

După aceea, mai târziu, prin 1950, pe drumul dintre Moscova şi Workuta, dacă nu mă înşel, în lagărul de tranzit din Vologda, un ofiţer sovietic a amintit de acest nume. El povestea că Ambasadorul suedez la Moscova se adresase, în Iunie 1945, direct guvernului sovietic, după ce aflase cu precizie că diplomatul lor din Budapesta fusese răpit de către o grupă specială a NKVD-ului şi era la Moscova.

Ce nu-şi mai aminteau sovieticii era că după dispariţia lui Raul

astfel încurcându-se în propria plasă a intrigilor şi declaraţiilor.

Ministrul-adjunct de Externe, Dekanosov, informa guvernul suedez, la cererea acestuia, că diplomatul Raul Wallenberg se afla sub ocrotirea Armatei Roşii ! Mai mult, după cum povestea fostul Lt.Colonel Nikolai Alexandrow (Kolea) care era în acea perioadă în Suedia, acum işi făcea concediul de odihnă în lagărul nr.2 din Workuta unde mă aflam şi eu. Doamna Kolontai, Ambasadoarea Sovietică la Stokholm, povestea el, a avut mai multe convorbiri cu mama lui Wallenberg precum şi cu soţia Ministrului de Externe Suedez, cărora le-a spus să se liniştească : Râul este în siguranţă şi se află la Moscova, îi merge bine şi este sănătos, cât de curând va sosi acasă."

Scurt timp după aceasta, Doamna Kolontai, Lt.Col.Nicolai Alexandrow şi alţii care lucrau la Ambasada Sovietică din Stokholm au fost rechemaţi de urgenţă la Moscova.

Cât îl priveşte pe Lt. Col. Alexandrow, după scurt timp a fost arestat şi condamnat la 25 de ani, deoarece cunoştea prea multe.

O altă variantă a sovieticilor a fost informaţia transmisă de postul de radio Budapesta în limba ungară la începutul lui Martie 1945

Diplomatul suedez Râul Wallengerg, a fost asasinat pe drumul intre Budapesta şi Debrecen de un grup de – nilaşişti – sau de agenţi ai Gestapoului care au dispărut fără urmă". În acel moment, Wallenberg ca [51] Şoferul său se nflnn înrhisi în închisoarea NKVD din şgo[ro]

Ucraina subcarpatică.

Oare această şosea între Budapesta şi Debrecen n'ar putea primi şi denumirea de "drumul calvarului" ? De ce nu ! Această inscenare de asasinat este legată în timp şi loc de adevărata asasinare a Generalului de Armată român, Gheorghe Avramescu, care a murit "întâmplător", după informaţiile oficiale sovietice, la 3 Martie 1945, exact pe aceiaşi şosea, numai că nu a fost asasinat de - nilaşişti sau agenţi ai Gestapoului - ci de avioane germane ! (vezi actul-document în Vol.II pag.157, din "Fără paşaport prin URSS" ed.română).

Ungurii nu puteau transmite o astfel de ştire fără cenzura sovietică, mai mult, ei primiseră această informaţie de desinformare chiar dela ei. Iar câtă perversitate există în diplomaţia sovietică, se poate deduce

faflO11 că Ambasadoarea Sovietică Kolontai şi-a permis numai din fapwl q ^^du-i că fiul ei se află în sig să amăgească o fem

fiară trebuie să fl aVut această di lo °^tă

ia Moscova, C f minciună ¦•a fost fatală şi ^P ă

2 i» pem™

Kolontai «a »«■«« anpravietutoare dm pnntu! Btroo Politia 191, al Partidului Bolşevic, sub conducerea lui Lemn.

Răspunsul sovietic se lăsase aşteptat pană în 1947 când a fost dat insfârşit de către Ministrul Afacerilor Externe, Andrei lanuarevici Vîşinski care, foarte supărat, a declarat că această acuzaţie nu este altceva decât o provocare imperialistă defăimătoare la adresa Uniunii Sovietice, ţara cea mai iubitoare de pace din lume.

Prin 1952 s'a ajuns la un schimb de note diplomatice între guvernul Suedez (obligat de demonstraţiile organizaţiilor internaţionale) şi guvernul Uniunii Sovietice, care, în fond, n'a adus nimic nou în această problemă. Ba, mai mult, în anumite cercuri bine informate, se vorbea că o rudă din familia Wallenberg, care se ocupa cu diferite afaceri pe plan internaţional ar fi avut strânse legături cu URSS-ul pentru a băga pe cât posibil beţe în roate. Deci totul se petrecea în propria familie ! Da, au fost şi astfel de oameni cărora câştigul le era mai aproape de corp, decât propria cămaşă.

Cu ocazia vizitei oficiale a Primului Ministru Suedez, Gunnar Hedlund, la Moscova şi întrevederilor directe avute cu N.S.Hruşciov, acesta, după un joc de cuvinte „încrucişate” de înaltă diplomaţie sovietică, a promis cercetarea dosarului primit cu date şi fapte dela suedezi.

Mai trec câţiva ani şi, în 1957, Gromiko (pe atunci Ministru Adjunct de Externe) a transmis oficial „trista veste” (marea descoperire sovietică) că, într'adevăr, un oarecare Wallenberg ar fi murit în incinta închisorii Lublianka, în Iulie 1947. Ce ordine trebuie să fi fost în Lublianka şi ce ordine în

contabilitatea de intrări şi ieşiri cu vii şi morţii ! Pentru o simplă informaţie le-au trebuit guvernului sovietic şi serviciului special al NKVD-ului 12 ani de cercetări, iar anumite personalităţi oficiale din „Guvern” au fost „nevoite” să se supere şi să constate că totul fusese numai o provocare contra „Păcii” sovietice!

• d.J[1] r^atări despre Raul Wallenberg fuseseră date ataşatului militar la Amhl[e] d[US]^V R*cllter’ fost ofiţer de SS şi ataşat în timpul răboiului Utraievă/? H [BUCUre?tL] Da' [du]Pă se va putea constata, curent cu sosirea n [Bucure]5[ti]> astfel că [el] trebuia să fi f°[st a]

Ene cu*r?* dipiomatului suedez la Budapesta.

arhitectură abia'*în* primăv [Wallenber]S [şi] terminase studiile de Iulie iar până la [pn] [măvara] anului 1944. La Budapesta sosise la putea afla câte ceva -[U]f[USt 1944] ■ [ziua] capitulării României, R[1C]

■ m ond după timp şi evenimente prea puţin.

fn funcţia lui, de reprezentant al Gestapoului se evreieşti din România, fiind astfel mâna dreaptă a lui Ado^[1]'™'[1]' această emisferă. [E1]‘hman, în

[D]upă cum este cunoscut, Guvernul Mareşalului Ion Antone [ad]mis, deportări de evrei din România spre Germania dovadă a adus-o însăşi Guvernul Israelului ca răspuns la provoci [<a]u adresat guvernului roman de atunci. O altă dovadă este că odată”« arestarea şi condamnarea lui Eichmann, Gustav R[lc]hter nu a fost tas i[a] răspundere, nici măcar citat că ar fi fost amestecat în deportarea de evrei. Rabinul Moise Rosen din Romama de azi, omul Partidului J sluga credincioasă a comunismului, tot strigă în gura mare de câte on are ocazia afirmând că din România ar fi fost deportaţi 300 de mu de evrei, o cifră complet falsă şi provocatoare. El se referă probabil la deportarea evreilor din teritoriile de Nord ale Ardealului care fuseseră cedate Ungariei, în 1940 după verdictul dela Viena.

Ce bine ar fi ca Rabinul Moise Rosen să-şi oprească plimbările în USA, să plece în URSS, de pildă la Workuta, unde şi astăzi, în 1986 mai trăiesc evrei originari din România, care, după ce şi-au ispăşit pedeapsa, au primit automat domiciliu forţat. Acolo să se ducă să-şi povestească basmele, acolo unde, printre zecile de mii de deţinuţi politici şi miile, mai bine zis, zecile de mii de morţi, au fost şi mii de evrei, despre care nu vorbeşte sau nu are voie să vorbească. Mulţi rabini, intelectuali, meseriaşi, socialişti şi chiar comunişti erau amestecaţi în amalgamul popoarelor. O mulţime de evrei din Basarabia şi Bucovina arestaţi în perioada anilor 1940-1941 erau condamnaţi şi distruşi sistematic împreună cu celelalte naţionalităţi de pe întinsa Golgotă Răsăriteană. Iată două cazuri autentice :

Cunosc cazul avocaţilor Lazăr Aizicovici din Cernăuţi şi Isac Şerf din Câmpul Lung Moldovenesc, prieteni la cataramă cu renumitul Emil Bodnăraş. Ambii fuseseră arestaţi de trupele germane odată cu retragerea trupelor Armatei Roşii în 1941. Au fost internaţi într'unul din lagare e dln Transnistria. Reocupând sovieticii Ucraina, Basarabia, Transnistna 5i Bucovina, ei au eliberat şi lagărele pline de evrei, dar nu e rumul spre a se reîntoarce acasă, ci, din contră, i-au co , Sef f deP°rtat. Printre cei condamnaţi au fost şi Aizicovici precum 5 n ”alte cât ev a mii de evrei. Ei au fost judecaţi după ce a

mai de anchetatori evrei din NKVD şi condamnaţi ,.caWe' erau c ir ”tn t spiona j' în NKVD, anchetatorii şi cei cu *pos* Inter esant estp a f 60% evr ei. Acuzarea a fost că au colaborat cu g ce nu s au lă.,? ptul că tot lagărul a fost condamnat, în a

Ca Ptmşi la venirea sovieticilor, şi aceştia au .. {(jsţ ţinAjţi ucrau la nişte comandouri în afara lagăru . ţi la Workuta zile în lagărele din Uhta, după care au fost transi

Mrul minei „.29.

o9 „Grevă'1 politică din Iulie 1953, guvernul sovietic a scos – 'S Ss » »«» le S e !i * re<,”s P'/'P“1'rn.«i în 1954-1955 aceştia din urmă dlfl Workuta se găseau

restul. Pndtr6 j Şerf. Ambii s'au repatriat în România, unde IsL L»«S Moldovenesc i.r evoem, Seo^ci. rt repatriat În Israel şi a locuit la Haila pană în 19#2 a”d ai r)Tcă astăzi după atâţia ani dela sfârşitul războiului, se mai vorbeşte de Ausschwitz şi de alte lagăre, ce nu trebuiesc date uitării, tot aşa cred că acum, la răscruce de istorie, nu trebuiesc daţi uitării cei morţi şi cei vii de pe întinsa Golgotă Nordică şi Răsăriteană, iar călăii lor aduşi în fata unui nou Nürnberg.

Dreptul la viaţă nu l-a dat sistemul totalitar, indiferent de culoare, ci Dumnezeu, iar cine a făcut crime sau a făcut parte din astfel de grupări să fie tras la răspundere aici pe pământ, indiferent sub ce mască se ascunde el astăzi. Odată cu ei însă ar trebui pedepsiţi şi toţi aceia care îi mai protejează sau fac propagandă în favoarea lor, pentru un pumn de arginţi.

La un nou Nürnberg ar trebui să răspundă de toate crimele, începând cu anul 1917, fiind judecaţi după legile făurite de ei, legi cu care au distrus atâta omenire, şi împreună cu ei toţi lacheii şi toţi acei care au jucat în ritmul muzicii lor.

Interesantă a fost atitudinea guvernului suedez faţă de sovietici şi mai ales faţă de Leonid Brejniew, care l-a îndepărtat din scaun pe binefăcătorul său, ţarul roşu Nikita S.Hruşciow. De ce nu l-au întrebat direct de soarta diplomatului lor, poate

aflau ceva, căci numai semnătura lui, atunci la Budapesta, a fost valabilă şi bună pentru arestare.

Poate că guvernul suedez nici nu avea interes să afle adevărul şi să-l dea în vileag opiniei publice suedeze şi internaţionale. Acum, după moartea lui Brejniew, se poate muşamaliza această afacere murdară, încoronându-l drept salvatorul evreilor bogaţi. Dar ce s'a întâmplat cu cei săraci nu se pomeneşte. Despre martiriul lui Wallenberg şi de cel al zecilor de evrei săraci nu se pomeneşte. De ce oare ? Dar milioanele de ruşi, ucrainieni, baltici, caucazieni, asiatici, români, unguri, polonezi, cehoslovaci, bulgari, germani, austrieci, etc., nu trebuiesc pomeniţi ■ Un aceştia au fost stigmatizaţi „fascişti" şi „contrarevoluţionari" ne mai tund consideraţi oameni ?!!!

oem™h[8rad de decădere um]ană şi spirituală a ajuns Occidentul, numai vândut oronn^m [de]_neconceput ! Ei au mers atât de departe încât şi [a]

În umbr-i [' nllmai s]Pre a fi lăudaţi de aceste bestii. •

mâna cu călă^T™ 1 5116062 se bu[cura de mersul evenimentelor, dân u]

mâini ca Pilat d [Spatele cul]iselor. Pe scena deschisă, se spala P în conformitate ou [ascunzand] adevărul. Mai mult, totul s'a petre mitate cu alegerile secrete care au adus avantaje comerciale

,.,,[re] Kremlinului. Ei au permis înfiinţarea

re' ; „Contra înarmărilor", „Afară din Vietnanf [C]?®[ltete Z1!]>e de Ornice" Contra .. Contra ... şi [a] atâtor grupări 'te [Contfa bomt]ei ascund la ei „oficial" şi au azil politic. Toţi aceTpoTV demonstraţii şt înfiinţa Tribunale Internaţionale Comitet " Comitete, dar niciodată nu se pune întrebarea condamnăm crimei comuniste, crimele comise asupra a o mulţime de neamuri, azi ap"o [O]e desfiinţate, prezente numai pe hârtie. Şi toate acestea veneau şi Z anunţate din Stokholm via Moscova. Pot da şi o pildă, destul de concretă, venită tot din Stokholm, a aşa zisului Comitet Internaţional care a chemat la luptă şi a adunat semnături sub lozinca "Chemarea contra bombei atomice" în anii 1954-1955. Ştiau oare guvernul suedez şi Comitetul în cauză că semnăturile prezentate de către guvernul sovietic fuseseră impuse forţat şi prin şantaj milioanelor de deţinuţi şi deportaţi de pe întreaga întindere a Golgotei Răsăritene ?

Cu această mârşăvie vă veţi prezenta în faţa istoriei voastre şi a lumii întregi !

Cum poate guvernul unei ţări civilizate ca Suedia să creadă că tocmai aceste organizaţii sunt pentru „Pace", făcute împreună cu sovieticii care strivesc sub talpa ciobotei lor milioane şi milioane de fiinţe cărora numai oameni nu li se

poate spune căci sunt trataţi ca nişte vite de muncă, până a fi duse la abator. De unde pot acele Comitete să finanţeze toate aceste demonstraţii dirijate din umbră de Moscova, prin Comitetul Cultural al Agenţiei Tass ? Dar de ce nu demonstrează niciunul când este vorba de deţinuţii dela ei sau de situaţia din Afganistan ?

Constatarea cea mai clară din zilele noastre, este că toţi conducătorii comunişti, cei care duc campania pentru „Pace[1] şi stau cu spatele la Zidul Ruşinii", îndemnând la luptă contra bombei atomice, ameninţă nu numai Germania ci întregul Occident, mai bine zis întreaga omenire. cu rachetele lor atomice.

Condamnaţi! politici din lagărul nr. 11 din Dumbravlag- epu i ^ordvină, au refuzat în Aprilie 1955 această semnătură, ignorând pan, rn Prezenţa ministrului de Interne al republicii •

,• de
politici de diferite naţionalităţi, cu condamnaţi
ani A ani' în majoritatea lor arestaţi şi deportaţi boţeşte \,ertate mai bin e
Z*/e duP^ terminarea războiului, au refuzat P^F
e ecât să se înjosească în faţa perfidului călău conl câcl aceşti
martUCrUl ar trebui să dea de Sândit guverflelOr °C" Moscova va veni
Docton ,aLGolog°tei Şi ai omenirii nu 3 celor rămaşi Ei
cuno 1 Kondrad Adenauer să trateze pentru e „Greva de la
WoJmaU sistemul bi^e, poate prea bine, iar Jiar oameni foarte mândr^
' ei descoPeriseră singuri că sunt oam ogafluţii vemţi.
andri care au putut să înfrunte disciplinat pe
«. "â!C"ıi 5i „ „lw CUM." "derne«. 0""><«»' Că. pOt C""par*
"" " îi

pe oSe- Tot aşa şi sovieticii credeau că pnn ameninţarea de a nu•şi mai vedea familia şi libertatea, aveau să-i facă să semneze un act mârşav subvenţionat de criminalii din Kremlin.

Suedezii insă le-au făcut jocul atunci şi după aceea, pană în zilele noastre. Pacea, neutralitatea şi buna lor stare, o datoresc în mare parte trădăm umanităţii şi afacerilor murdare cu lipitorile comunismului, care şi-au adunat bani prin sudoarea sclavilor oropsiţi.

Blestemele miilor de cetăţeni originari din ţările baltice, ca Lituania, Letonia şi Estonia, civili sau militari, care ceruseră azil politic, pentru ca să fie apoi predaţi de guvernul suedez celui sovietic la sfârşitul războiului, nu vor înceta să răsune. Din mormintele lor se ridică glasurile acuzatoare ale martirilor, în faţa Tribunalului Ceresc.

Poliţia suedeză s'a comportat bestial, maltratându-i, călcându-i în picioare, lovindu-i cu bastoanele de cauciuc, iar pe

unii, care încercaseră în disperarea lor să se opună, numai să nu fie predaţi ştiind ce-i aşteaptă, i-au legat cu sârmă de telefon şi electrică, ca pe un balot şi i- au transportat cu targa pe vasele sovietice. Mândrii de victoria lor, poliţiştii suedezi salutau şi îşi dădeau mâna cu criminalii de comisari politici sovietici, spre a demonstra fraternitatea cu învingătorul dela Berlin.

Atâta timp însă cât acel guvern a condus la Stokholm şi credea în victoria Reichului German, îşi menţinuse neutralitatea prin slugărnicie faţă de Berlin. De pildă, pentru cei ce nu sunt în cunoştiinţă de cauză, ei admiteau trecerea de transporturi militare cu trupe şi armament spre Norvegia prin teritoriul lor. Industria de război germană a fost din plin alimentată cu produse de minereuri şi oţeluri speciale suedeze, foarte importante şi necesare pentru susţinerea războiului. Poate că dacă suedezii nu-i ajutau pe germani, Hitler nu ar fi putut să se menţină la putere aşa de mult. Poate că, în schimb, germanii ar fi ocupat Suedia şi ei ajungeau să se spele de ruşinea de colaboraţionişti.

- u oiteri suedezi, contrariaţi de atitudinea guvernului lot» urmărit aceste predări şi au declarat :

aU f•St predaţi guvernului sovietic, împotriva Dreptului duse ÎTÎ 51 a C•nvenţiei dela Haga. Ei au fost predaţi, ca animalele să Lei „ * acest fa Pc orice s^edez ^bui să se ruşineze ş neutru”. neomenia guvernului lor ce se prezintă drept democratic Colonelul „Junsol ’com” ^dlgnafl de aceste nelegiuiri, 8 predarea şi carp – ’ mandantul Militar Teritorial unde s a Brunson nu era Z de Protest’ a demisionat din armată. Colone era un necunoscut, el a fost ataşatul militar al Suediet 1* nncureşti ?i Sofia' TotU5i> Cei Predaţi sovieticilor nu au H deoarece ştiau că el nu avea de unde să cunoască toate deT^* pe restei tranzacţii. Am aflat toate aceste lucruri dintr'o r SoM Eiebîuss. «„»1 din cnndned.odi 5i » întregului grup. ....

Cel mai puţin insă s a ruşinat ministrul comerţului din acel tim Gunnar Myrdal, care a fost motorul şi iniţiatorul acestei inumane preZ de oameni nevinovaţi sovieticilor. f

Tot aşa trebuiesc dispreţuiţi şi organizatorii premierii lui Nu cumva indicaţia de a fi premiat banii oferiţi cadou veneau pe căi ascunse de la Moscova, ca şi multe alte cazuri ?

Unul dintre puţinii supravieţuitori ai acestei predări ruşinoase a fost un leton, Dr.Eichfuss. După condamnarea primită, majoritatea timpului a fost reţinut în lagărul cu regim special din Norilsk în Siberia Polară, până în 1955. Grav bolnav,

a fost transferat în lagărul nr.ll din lagărele Dumbravlag, Republica Mordvină. Venit dela Workuta din mina nr.6, a fost la Ziemelis Vilis. În alt lagăr s'a aflat Peteris Apkalns tot din grupul lor.

Despre acest grup auzisem de multă vreme şi $hiar vorbisem cu unii care se aflau în lagărul din Workuta. Aveam acum din nou posibilitatea să cunosc pe unul din conducătorii acestui grup, care m'a lămurit până în cele mai mici amănunte. Eichfuss, a ţinut în faţa mai multor deţinuţi o expunere a întregii tragedii ; se spulberau neadevărurile sau legendele. Printre cei de faţă îi pot aminti pe : Fritz Meisel, Lt.Muller, Preotul Evanghelic ungur Borotz Sandor, Maiorul Barasisc Ferenc, Schestauber Egon, un german din România, Preotul ortodox Vasile Ţepordei, Tănase Rădulescu, Negroponte Tedy, Ştefan Mengoni, toţi din România şi mulţi alţii care pot depune oricând mărturie.

În săptămânalul bisericii – evanghelice – lutherane K>rka oc o (biserica poporului) din 1971, ce apare la Goteborg / Suedia, a o publicat un articol în patru serii, semnate de emeritul

Danell (înaintea celui de al 2-lea război mondial, Sven Dan *Ulţl ani preot în Estonia de Vest) cu ocazia a 25 de am de P^ grupului baltic în Ianuarie 1946 sovieticilor de către gu'e anell descrie diferite măsuri drastice luate de către g totuşi hm C°ntraVln drepturilor Internaţionale şi Drepturi or concrete care sau întâmplat în penoada războiului necunoscute opiniei publice. ă că fn afară de evrp Episcopul indică fapte concrete pnn care foarte fflU iu ceti? Care au fost predaţi Germaniei hitlenste, germani OH! eni. de or igină germană predaţi sovieticilor spre sftR1 tul răzb lnar* d*11 Finlanda sau ţ ările baltice se refugj^ ă sem n 1 în Sued ia- Situaţia lor se agravase temandu-se ^ea Tratatului de Pace Sovieto-Finlandez, vor (, pre<wi sovieticilor 1. «re W acestora, et retogii^ „ Şi cerând azil. oniniei publice suedeze şi mondiale

Ce nu este cuno*«toţ* P 2_lea război mondial guvernul suedez în^. P^ R a permis intrarea în Suedia, altora ^seră^i a oÎligat să părăsească Suedia şi alte grupuri mai mici sau intraseră i-a otmg 1 Germaniei sau hitleriste.

ffl UnTaz aU concret şt foarte interesant, este al unui căpitan de vas de transbordate de vagoane de tren care avea la bord circa 150 de emicranţi evrei şi care conform ordinului sens de către

organele de stat suedeze trebuiau duşi şi debarcaţi şi predaţi autorităţilor de ocupaţie din Polonia.

După un schimb de telegrame, şi după refuzarea căpitanului de vas de a executa ordinul primit, autorităţile suedeze au hotărit aprobarea debarcării refugiaţilor evrei pe teritoriul Suediei. Căpitanul şantajase autorităţile cu desvăluirea secretului de predare, presei şi opiniei publice. Cu toate ameninţările din partea autorităţilor, căpitanul nu a suportat consecinţe din partea statului şi nici din partea Societăţii de Navigaţie.

Acest incident a fost ţinut secret atât de guvernul suedez cât şi de căpitanul de vas, dar după 15 ani, căpitanul a dat publicităţii cele petrecute.

Episcopul Denell desconspiră mai departe, ce a rămas ascuns opiniei publice suedeze şi mondiale, faptul că guvernul suedez a predat sovieticilor, în afara predărilor cunoscute, şi un grup de 160 de emigranţi de origină germană, refugiaţi din Finlanda, ce corespundea aproximativ 10% din întregul contigent. Următoarea predare urma să aibă loc, imediat după predarea lotului de baltici din 26 Ianuarie 1946. Numai întâmplarea şi norocul celor rămaşi a fost că secretul de a fi predaţi a ajuns să fie făcut public de către un funcţionar care nu a dont să fie amestecat în crime împotriva umanităţii. Pentru a nu mai întâmpina asaltul' opiniei publice suedeze şi aşa agitată după predarea otului baltic, guvernul a sistat imediat pregătirile de predare.

n t caz concret şi foarte interesant este cel al cunoscutului scriitor F?ni?ndT-Ec Zar^ Schaper' care sPre sfârşitul războiului se reugiase din Reich " impreună cu soţia şi cele două fice. În cel de-al 3-lea „Christlich"111'T'1 fusese condamnat la moarte pentru cărţile sa ■

Sosit în «tiiPdio en^a sa' iar cărţile sale interzise. . special, pentru car^T °m familia lui au fost internaţi întrun ag * aflat că va fi nU 1 mai Pe suedezi. Pe căi °c0 Episcopului DaneR, carp3"?61101101, care lau cerut' dar . ' „^^Testa după nenumărate intP 1 lntrod usese la Episcopul Bo Giretz, enţu a reuşit să-l salveze împreună cu familia- Il1tr o convorbire avută de Schaper cu un funcţionar *n* repartizat, la întrebarea lui : de ce să fie predat sovieticilor " P;iie acesta i-a răspuns: Aici nu aveţi dreotui ea g a f""em '■ As*

funcţionarii lor. »

În toamna anului 1970 Televiziunea suedeză a lw fostului ministru de stat T Erlander, cel care semnase documente e e predare sovieticilor a lotului baltic. El a răspuns jovial, cu tonul h

cunoscut, că predarea mai mult sau mai puţin i se pare ca ceva normal În acelaşi program a fost luat un interviu şi lui Gunnar Myrald care mulţumit şi râzând a spus că el nu a regretat şi nu regretă că a intervenit pentru predarea balticilor.

Episcopul Danell, îşi aduce aminte, cum în toamna anului 1945, când l-a chemat la telefon şi l-a rugat de a interveni în favoarea lotului baltic, Myrald în loc să răspundă, a râs cu poftă şi a închis telefonul.

Ca încheiere, Episcopul Sven Danell citează cuvânt cu cuvânt pe Episcopul John Cullberg, care a zis : aceste zile vor fi văzute de generaţiile viitoare ca cele mai întunecate din istoria Suediei.

Să revenim pentru un moment la Workuta unde, printre cei întâlniţi, o mare parte erau cei care avuseseră posturi de răspundere în ţările lor şi să vedem cum priveau ei situaţia reală şi ce speranţe le mai rămăseseră. Ei erau din ţările baltice şi nu erau de acord să se supună comunismului sovietic, aşa cum nici părinţii lor nu fuseseră de acord, câştigându-şi libertatea cu arma în mână. Să încercăm să expunem acea situaţie, cu fapte şi adevăruri nemăsluite şi netrecute prin sita şedinţelor de partid sau cea a cenzurii.

Armata roşie îşi făcuse intrarea în Letonia la 17 Iunie 1940, conform planului şi acordului dintre Hitler şi Stalin. A fost marea surpriză internaţională a timpului. Şi a fost şi mai mare pentru poporul leton şi diplomaţii lui, odată cu încălcarea teritoriului. Ei se aşteptaseră la o invadare a ţării din partea Germaniei lui Hitler şi nicidecum din partea Uniunii Sovietice, cu care aveau un „Tratat de Pace', unul de neagresiun [51] prelungit ulterior până la 31 Decembrie 1945, când expira şi i pierdea valabilitatea. Acesta este adevărul istoric. fnceseră

. Politicienii şi diplomaţii letoni nu erau la curent s ^tenţionat induşi în eroare de evenimentele rapide ale • deţinui la \r. UZare a f°st adusă de maiorul armatei letone Tilltinsc jfenn

°f uta, era în bune relaţii cu studentul Glebus' [51] câ din fagărul naukas, ambii lituanieni, cu care locuia în acei cu Sergiu Gl»[61] nr'7' lucra în laboratorul chimic dela mm , ^or 1951-1953. pri VCea' Un căpitan din armata română, în Penoa fost jn anturajul Prietenii lui din armată s'au aflat unu car Aceştia au pov dlntelui de stat şi Primului Ministru Karlis u delegaW P°Vestit că el a declarat deschis la 15 lume 1940, m

• ri „Pericolul *cel* mat mare al zilelor noastre SUn. de învăţător^,ntreaga naţiune letonă, pe când bolşevic“ ^vietiri'vor aresta şi distruge numai pe unii care au luptat şi acţionat

impotnvajor. cum gândea şeful statului să f.

foarte a populaţiei, bineînţeles influenţată de propaganda «a Acelaşi lucru se discuta deschis şi în Lituania şi Estonia.

C° Adastă declaraţie a fost reconfirmată şi de una dintre personalităţile letone din lagăr, Dr.Lukins Mierwaldis, născut la 26 Nov. 1894 care fusese adjutantul Preşedintelui Ulmams şi colonel în corpul de luptă voluntară în 1919 (Frieheitskampf), o persoană politică cunoscută. Acum lucra în brigada de mişcare la mina nr.7, împreună cu ungurii De Sorgo şi Baliko Miska şi cu lituanianul Henrich Jaschkunas, reprezentantul balticilor în Comitetul de Grevă din Workuta şi unul din consilierii de încredere.

La 11 Octombrie 1939, deci cu multe luni înainte de ocuparea Letoniei, Lituaniei, Estoniei, Basarabiei şi Bucovinei de către armata roşie, Comisarul Poporului pentru Securitate, Iwan Serow semna Ordinul Secret' cu numărul 001223, prin care se prevedea că toţi cei care erau caracterizaţi de informatorii lor drept elemente „Antisovietice[1], să fie deportaţi împreună cu familiile în cazul ocupării teritoriului respectiv.

În vara anului 1941, după ocuparea Letoniei de către trupele germane, Crucea Roşie letonă a dat publicităţii un raport în care se arăta că după ocuparea ţării de către Armata Roşie în 1940, 35.828 de cetăţeni au fost deportaţ sau asasinaţi, printre care 3332 de copii sub 16 ani din care 291 nu împliniseră un an. Următorul transport trebuia să aibă loc la 27 şi 28 Iunie 1941. începerea războiului germano-sovietic la 22 Iunie 1941 a împiedicat aplicarea acestui plan diabolic.

În retragerea lor, sovieticii au mai deportat alte 13.077 de persoane, iar alţi 6182 au fost ridicaţi din închisorile unde se aflau ca arestaţi şi în cercetări. O altă grupă de 1488 de persoane au fost asasinate şi îngropate în gropi comune, lângă Riga sau în alte părţi din Letonia.

În Basarabia, odată cu ocuparea ei, sovieticii i-au arestat dela bun început pe toţi cei ce se ştia că sunt antisovietici. Despre acest lucru voi sene detailat într'o altă lucrare, acum amintind numai, în mare, paralela cu evenimentele din ţările baltice.

300*000 1941, sovieticii au deportat în cel mai scurt l nterV ,
300.000 de cetăţeni români, printre care şi din minorităţii[6]
deÎziuteTr Vag°anele Soaie fuseseră aduse de luni de zile şt rândul
n i °ate gările dul apropiere, ceeace a dus la o nelinişte i „ Nu " «™
1" ¿«tkmâri. ci 5i simpl« «•
îmbarcaţi în cancan'. ^ăSiî' W SosPodârii 5* case au fosc ndic8t*
H m vagoane în prima staţie de cale ferată.
linii au mai avut posibilitatea să-şi mai ia câte ceva ,1,- răm as

aşa cum fuseseră pr^t. Fiind noapte, majoritatea'do^arfi î familii întregi cu bărbat, femeie, copii au fost hați. astfel După trecerea Nistrului, bărbații au fost separați de fem U dul „“X*T« d? pree‘- pemeUe şi copia au fost colonizați în diferite centre din Siberia ?n upâ descărcarea din vagoane au trebuit să-şi construiască siX' bordeie în pământ. În noaptea izbucnirii războiului la 22 Iunie sovieticii au reuşit să mai ridice alți 50.000 de cetățeni, care au fost duşi în Siberia în regiunea larkusk.

jn Letonia, persoanele deportate erau în majoritate muncitori necomunişti, țărani, funcționari, soldați, politişti, Inteligența țării şi foarte mulți elevi, studenți şi tineret. Minoritatea celor deportați erau preoți, funcționari de justiție, jurnalişti, persoane angajate politic şi cei care activaseră în direcții antisovietice.

Nu totdeauna meseria sau ocupația avută, determinau deportarea, ci mai cu seamă apartenența la vreo organizație națională sau internațională ca : membrii organizației „Aizsargi” (corpul de apărare), membrii partidelor necomuniste, membrii cercurilor studențeşti, etc

Sovieticilor le era indiferent dacă cetățeanul era leton sau făcea pane din minoritățile conlocuitoare din Letonia. Astfel s'a constatat că pe listele de deportare găsite de trupele germane se aflau polonezi, ruşi, ca şi un număr mare de evrei. Asociația evreiască 'Trumpedor era considerată de sovietici ca una din organizațiile fasciste ale Letoniei. Peste 5000 de evrei au fost deasemenea deportați în aceiaşi perioadă fiind în majoritatea lor duşi la construcția căii ferate Kotlas-W orkuta. Numai o mică parte a ajuns în Siberia.

Aceste liste au fost alcătuite după cum s'a constatat mai târziu, în baza denunțurilor sau listelor din dosarele poliției locale. Listele erau refăcute de către specialiştii din organele NKVD-ului.

Aici trebuie amintită soarta unor oameni, de diferite meseni sau ocupații, care au intrat în maşinăria NKVD-ului, plătind cu viața. Pe veci martirii poporului leton. . uts- -

începem cu generalul leton Karlis Goppers, preşedintele _ rganizația Cercetaşilor Letoni -Arnolds Cuibe, îmătator irector în departamentul şcolar, Voldemars Janelis, croite) , ^eipa, muncitorul necalificat Peteris Dobe, meseriaşul ^anasjevS| sluga Janis Steps şi mulțl aițn. g \JKVD-

.uPă ce fuseseră arestați, au intrat în maşinăria e au fost as/ Unde au fost maltratați până la desfigurare, identificat.

Dinlre cei gâsiți, majoritatea au fost ° ,iVldulul j se legaseră mâ' afe P3116 maltratările erau executate după ce au fost

X™ 'u spate- “«r*'«»“““ “”

, „nple fotografii documentare ale timpului Outo

. S perfect cele arătate mat sus. dar şi cele trei faze de suf * distinge Pefiect . de acei „martin ajunşi în mâinile călin sSetid Poi deduce cu claritate când persoana în cauză a fost „überá°f ţesută” „asasinată” ! Aceste fotografii constituie un rar document în Xe se oglindeşte bestialitatea totalitarismului comunist-sovieüc.

Cel mai renumit NKVD-ist al acelor timpuri a fost Comisarul Căpitan S Süsün de a cărui bestialitate s a dus vestea, încât oriunde se afla un letonian^ fie în Siberia, fie la Workuta, tremura de groază la auzul numelui său. Cea mai mare satisfacţie a lui Susţin era să semneze sentinţe de moarte numai cu cerneală roşie, pe semne că în imaginaţia lui aceasta se confunda cu sângele celui bestial maltratat.

Valurile de arestări şi deportări au fost întrerupte odată cu venirea trupelor germane. Atunci a început o nouă renaştere naţională pentru poporul leton, care îşi va arăta adevărata faţă abia după revenirea sovieticilor, în 1944-45.

La 16 Iulie 1944, avea loc a doua ocupaţie sovietică, iar noul guvern leton adus în rucksacurile de manutanţă ale NKVD-ului, îşi începea acüvitatea sub comanda lui Vilis Lâcis, în oraşul Ludza (Ludsen)

Armata germană în retragere depunea o mare rezistenţă forţelor sovietice care abia la 13 Octombrie 1944 au putut ocupa Capitala ţării, Riga. Unităţile germane şi cu o parte din „Legiunea Letonă” şi-au unit forţele şi au luptat pe frontul din Kurlanda, până la ultimul cartuş.

În primăvara anului 1943, în partea nordică a frontului de răsărit, cu toate că în mai multe puncte ale frontului trupele germane se retrăgeau, tinerii estonieni, letoni şi lituanieni, majoritatea studenţi şi elevi, s'au prezentat în Reval şi alte centre, lăsându-se recrutaţi ca voluntari în armata germană. Circa 100 dintre ei au fost selecţionaţi şi încadraţi în regimentul 3 Transmisiuni ce aparţinea Grupului Armatei de Nord cu Comandamentul la Pskow (Pleskau) ca telegrafişti de regiment' Instrucţia lor s'a făcut în Reval, în 3 schimburi de 6 ore pe zi fiecare.

um majoritatea dintre ei vorbeau şi limba rusă, aportul lor a fost de mare valoare.

După ce şi au luat examenele cu bine au fost trecuţi, la ordinul OKH acoTn^^611^1 Suprem al Uniatei –, la Divizia 20 SS de tancuri, iar de hârtie rfe a re^“nejltu^ 3 de Transmisiuni. O măsură luată doar pe Kurlanda amentul Sefnian. Nemţii îşi dădeau seama că situaţia111 Sepumbne *ZT* ° 21 la alta ™ ^ai critică, mai ales dm cu aparatele lor de CtrXmfs VallJ1 ÍUSeSe páfáSÍt eSt°men1, aCt’5”

Curn caoituinrA smiSie se mutaseră în Libau.
hlt
i-a propus coma ^matei Serniane era iminentă, adjutantul regimentu> estodeXşiX T1U1’ locotenent-colonel Franz, d.spens^’ af fi putut fi expuşi L *c’* Serviciu- dln cauza marelui pericol la c , «puşi m cazul capitulăm apropiate. Aceşti tineri ar f‘
foSt

Acest lucru se întâmpla în primele zile ale lunii Aprilie 1945

imediat executaţi de Armata Roşie, ceeace era bine cunoscut ; deci, trebuiau evacuaţi pe calea maritimă in Danemarca sau în Germania. După evacuarea lor rămâneau soldaţii germani, care riscau să fie luaţi prizonieri de război, dar cel puţin era salvat acel tineret care era dela bun început condamnat la moarte, dacă ar fi căzut în mâinile sovieticilo

Atunc tinerii au primit actele necesare pentru a putea fi îmbarcau şi duşi în Germania de Nord, iar plecarea lor s'a făcut din portul Libau Cu toţii au s0sit cu bine, ceeace au anunţat pe calea undelor, mulţumind în acest fel pentru gestul camaraderesc al ofiţerilor şi soldaţilor germani. Ce s a întâmplat mai departe nu se ştie. Soldaţii şi ofiţerii germani din resturile regimentului 3 de Transmisiuni care ar fi trebuit să fie repatnaţi pentru frontul de Vest, au fost luaţi prizonieri de trupele sovietice intre 9 şi 13 Mai 1945.

Locotenentul Colonel Franz, Locotenentul Karl Heinz Schnellenberg responsabilul şi unul din iniţiatorii cu întocmirea actelor, au supravieţuit prizonieratului de 4-5 ani. Majoritatea insă nu au putut supravieţui, din cauza muncilor grele la construirea şoselei caucaziene

Comandantul lor, un estonian cu grad de căpitan din Divizia 20-a estonă de tancuri şi cu alţii mai în etate, au luat drumul partizanatului, unde au luptat, mulţi dintre ei până în anii 1951-53, când, prin trădare, au fost arestaţi. Comandanţii au fost duşi pe întinsa Golgotă Răsăriteană. Pe unii i-am întâlnit la Workuta. Cu acest căpitan m am fotografiat spre a păstra mintirea unei prietenii legată în sclavie

Aici, în Nordul european, la Workuta, aceşti estonieni, letoni şi lituanieni aveau o deosebită afecţiune şi respect pentru toţi ofiţerii germani care luptaseră în Kurlanda ; respectul şi cinstea pentru acei ofiţeri şi soldaţi care au evacuat tineretul baltic, jertfindu-şi conştient viaţa, dar salvând-o pe a altora care, căci deşi batea ultima crâ, se lăturaseră şi luptaseră umăr la umăr contra puhoiului bolşevic ce se

revărsa înspre Europa.

Aceşti tineri erau conştienţi de greutăţile şi obligaţiile lor naţionale care de acum încolo aveau să le apese umerii dar, erau deasemenea conştienţi că fraţii lor mai în etate, care nu mai aveau nimic de pierdut, deoarece rămăseseră de mult fără familie şi patrie, luptaseră ca partizani până la moarte sau până au fost prinşi prin trădarea unui colaboraţionist.

Dar şi în lagăre, ei au fost mereu solidari, păstrându-şi respectul unul faţă de celălalt şi cerând să fie respectaţi. Au dat dovadă că fac parte din naţiunile cele mai civilizate ale Europei. Cu ei au avut NKVD-iştii totdeauna bătaie de cap, tăceau şi rezistau aidoma proverbului "E izbit de valuri, dar nu se scufundă" - inscripţia de pe emblema Parisului cu "o corabie înfruntând valurile".

r>vipticilor în Lituania, Letonia şi Estonia, arestării

După revenirea sovieucilo şi deportările xntrerup^ fiflă a defluftţurilor provocă^

^Tărflor a ost întinsă asupra întregului teritoriu baltic, îndeosebi [51] ritoniei În acest context, cele mai sumbre roluri le-au jucat Generalul Maior Augusts Eglitis şi Maiorul Kirsbaum. Centrala NKVD- ulu pentru Letonia se afla în Stabuiela, Sau enstrasse^ Pentru capitala letonă Riga centrala era în Skolas lela, Schulstrasse 30, iar centrala de anchetă specială a NKVD-ului pe Lemn lela Lemnstrasse 61.

închisorile letone fiind prea mici, NKVD-ul a trecut imediat la construirea de noi închisori sau la mărirea celor existente în întreaga ţară, negândindu-se nicio clipă să înlăture dărâmăturile şi molozul rămase în urma războiului.

Tragedia popoarelor batice a fost şi este foarte grea şi plină de groază. Copiii acestor trei ţări au fost semnalaţi şi mai sunt încă în toate centrele de lagăre pentru condamnaţi şi în toate regiunile pentru deportaţi de pe întinsa Golgotă Nordică şi Răsăriteană.

Să aruncăm o scurtă privire şi pe meleagurile Basarabiei reînrobite în 1944. Aici nici nu sa împrăştiat bine fumul grenadelor, că au şi început arestările şi deportările românilor basarabeni. Din primăvara anului 1944 şi până la 23 August 1944, se refugiaseră din Basarabia în România circa 500.000 de persoane. Aproape toţi, preoţi, învăţători, profesori, doctori, funcţionari de toate categoriile, ca şi fruntaşii ţărănimii, fugiseră în ţara mamă.

La invadarea României, după 23 August 1944, organele sovietice au început culegerea basarabenilor de pe întreg cuprinsul ţării şi trimiterea lor dincolo de Prut. Sovieticii au dat un Decret (Ukaz) prin care toţi basarabenii care, la 28 Iunie

1940 nu se retrăseseră în România, erau obligaţi să se repatrieze în URSS. În acelaşi timp, obligau Statul român sâ dea fiecărui refugiat despăgubiri în valoare de 100-200 de mii de lei, în lemn brut sau prelucrat, încărcate în vagoane sau vapoare pe Dunăre şi trimise în URSS.

Ani de-arandul comisiile sovietice de repatriere au vânat şi cărat în S°rVieUCă de mii de refugiaţi. La Ungheni, Reni şi Isntail ii aveau n^lteaU . ° parte " Sîberia- " închisori, iar pe cei de care unde le erau6' *âtOri' Profesori, doctori, îi trimeteau în localităţ e unue ie erau necesari.

de vagoane1 SUFSe sigure că sovieticii au cărat peste 400 de m11 pentru refugiaţii din RT* le?n brUt SaU scanduri în contul desPăgubU?'L cu despăgubirile de război^13' despăgubiri care nu aveau nimic de' dictată şi întreprinsă ?Flgoană a început pe întregul teritoriu balţ^ peste noapte pentru 6 garnitură a NKVD-ului, ce se schi»b

P ' Pentn) mot™l că cei vechi nu fuseseră în stare

dlStrugă partizanatul ; pe care singuri îl cultivaseră şi carp dLrm în ultimii T1Jleretul a ştiut să-şi arate se J Crescuse
Sn ridicarea lui pe treapta cea mat înaltă, în loc să s^dT/^
^rezuseră la început cei din Moscova. cadă duPă cum
^În Letonia de pildă, în perioada acestui an snmt, , ■
enciclopedtştii Workutari-baltici") numărul jertfelor şi al vic^elorT rândul populaţiei se ridica, fără exagerare, la 75-100 de mii dXaÎ condamnaţi, deportaţi şi asasinaţi Trebuie să mai adăugăm traca Se neplăcerile, suferinţele membrilor familiilor şi deportările lor ulterio J ' care nu sunt încadrate în prima cifră. lUdre'

Dacă ne vom arunca o privire la datele şi cifrele oficiale date de anumite foruri şi instituţii răspunzătoare letone, de pildă Enciclopedia letonă, Crucea Roşie letonă, putem constata că cifra de 35.828 din vara anului 1941, s'a constatat a fi precisă prin munca depusă direct la faţa locului de cei în cauză. Despre perioada anilor 1944-1949 şi 1951- 1955, când NKVD-ul a muncit din greu şi nestingherit în activităţile lui externe, nu putem da date precise. Deportările, arestările şi condamnările, precum şi toate asasinatele acelei perioade sumbre pentru populaţia acelor teritorii, nu vor putea fi stabilite niciodată cu exactitate, ca şi cifrele şi datele anului 1941.

O apreciere sumară, făcută de oamenii identificaţi în diferitele lagăre nordice şi subpolare, în regiunile de Est şi Vest ale Urărilor, întreaga regiune de-alungul Volgei, incluzând toată Golgota Răsăriteană cu miile ei de lagăre de diferite tipuri, modele de locuri de deportare, arată circa 250-300 de mii numai de letoni.

Procentajul indică între 15 şi 17% din populaţia totală. Acelaşi lucru îl putem spune fără exagerare şi despre Lituania şi Estonia, căci NK^D- ul a lucrat şi acolo după acelaşi calapod ştiinţific sovietic.

■••• Cu o mică întrerupere, să trecem pentru un moment în Lituania, unde se întâmpla acelaşi fenomen ca şi în celelalte ţări baltice, etom

Estonia.

Astfel că,în momentul în care Armata Roşie a trecut graniţa^Utu ln 1940, au şi început arestările în massă a tot ce uses cunoscut ca anti-comunist. Pe planul doi a trecut urma

a orice şi a Clerului său. Astfel, la 2 Iulie 1940, au mterzise iplomatice cu Vaticanul. Toate Organizaţiile Catolice

' esflIJiţate, iar averile şi întregul inventar au .ut biseriicesc au ?netatea Statului. Ziarele, revistele şi cărţile c desfimţate cu fon °St COnfiscate şi distruse, deasemenea şi IíUIia .-.¿nea unul singur în v' iar dln cele lrei seminarii pentru preoţi 111 fflare parte din iÎÎe11"5' CărUia însă duPă SCUrt 1 '

c „„«ii Brizeys a încercat să protesteze, dar degeaba. După câtiv ani Pdupă Prevenirea sovieticilor, în 1945, acelaşi episcop a fost nevoj să ceariun loc de muncă ca să nu moară de foame

Ca şi în Letonia şi Estonia, ordinele Generalului Iwan Serow Se aplicau conform obiceiului. La 14 Iunie 1941, a început marea deportare în massă a populaţiei. Intr'un timp record, au fost deportaţi peste 35 de mii de oameni, închişi în vagoane de marfă, câte 40-70 în fiecare vagon. Ca să rămână neuitaţi de populaţie, pe cei care i-au putut lua cu ei, i-au împuşcat şi aruncat în gropi comune (aşa cum au fost găsiţi de pildă în pădurea din Rainiai sau Provieniskiai), ori direct în curtea închisorilor. În retragerea lor au omorît o mulţime de credincioşi, precum şi preoţi ca de exemplu : în localitatea Lankeliskiai pe preoţii Dabrila, Petrikas, Balsys, iar în Prusne, pe preotul V. Balcius ; în Merkine pe preotul A.Juknevicius.

După revenirea lor, în 1945, şi-au început „Opera" cu mult mai mare râvnă şi pricepere, căci acum aveau experienţă.

Astfel, la 7 Iulie 1946, a fost arestat şi condamnat Episcopul de Vilna, Mecislovas Rainys care a murit din cauza maltratărilor, în închisoarea specială-politică Wladimir, la 8 Decembrie 1953.

În toamna lui 1946, a fost arestat Episcopul Telsiai Borisevicius, iar în 1947 executat prin împuşcare.

La 18 Decembrie 1946, au fost arestaţi Vicarul general Juozapas Labukas şi superiorul acestuia, Episcopul de Kaisedorys, Teofilius MatuUonis, iar la scurt timp şi Episcopul de Telsiai, Pranciskus Ramanakas, toţi condamnaţi la câte 25

de ani. Unii au trecut şi pe la Workuta, dar numai foarte puţini au supravieţuit. Adevărul este că sute de preoţi au luat drumul Golgotei Răsăritene, pentru credinţa lor şi pentru loialitatea faţă de credincioşi, biserică şi Roma.

Cei din Kremlin nu s'au mulţumit cu atât şi au încercat o acţiune comună pentru a prosti occidentul, ordonând prin intermediul epartamentului Cultelor din Moscova, de sub conducerea lui Polanskij, con amnarea Papei Pius al XH-lea. Condamnarea s'a concretizat într o I ituan^ A Protest ?1 stfângere de semnături dela preoţii catolici din au semnat CţlUnea a dat greş> căci din cei peste 1000 de preoţi numai decretele *'datT'd*& Stal*n venirea lui Hruşciov la putere, pn^n revenirea oe el'.întreag^a omenire şi chiar şi Vaticanul au crezut m propagandă şi re«7iK C^V°CăinÎ11' Im^ de

massă a credincioşilo/raiT C°lţUrile- E1 Punea nădejdea în mar

Cu căderea acestuia ? 5 3 Blsencu Ortodoxe ruse. .

numai metodele din rad51 l^eTlurea Brejniev nu s'a schimbat nimic.

ta «„1 NKVD-ului s',i perfsc!10nat. „„fel. .»

din toate confesiunile au fost trimişi Cu i"«

£jent, la toate Congresele Internaţionale. Încercările^*"1* * ° aiontatea cazurilor, făcând o propagandă intensă ne r " Sniumst-sovietic. Datele şi statisticile pe care le CleteT S*™1 conferinţe erau gata scrise de cei din Moscova. Vaticanul indus în eroare, i-a invitat la Roma pe costul credincioşilor TE Ei nu au vrut şi nu vor să creadă că toţi reprezentanţă BiserTdoVdT Uniunea Sovietica sunt, mai mult sau mai puţin, agenţii NKVD-ului (KGB).

Adevărul este că în Lituania Catolică, clericii rămaşi credincioşi au făcut din Biserica de care apaţineau un fel de Biserică-caucombă. Preoţu colaboratori îşi făceau griji, NKVD-ul era îngrijorat, iar durerile de cap le avea Moscova.

Poporul şi preoţii din catacombe, au fost şi au rămas credincioşi Bisericii Mamă şi nici o politică de Partid nu i-a putut face să se lepede de ea. Martirii ieşiţi din rândurile lor, cei care au suferit şi pătimit cel mai mult pe întinsa Golgotă de Nord şi Răsăriteană să le fie pentru totdeauna un exemplu de urmat. Ei au fost forţa care i-a ţinut uniţi, ei sunt prorocii poporului şi ai credinţei Lituaniei.

Moscova a pierdut jocul şi cu toate milioanele de dolari sacrificate pentru propaganda lor, nimic nu-i va ajuta. Victimele vor depune mărturie asupra crimelor săvârşite de ei, la cel de-

al doilea Nürnberg, care nu mai este departe.

O altă metodă de care comunismul a ţinut seama şi a aplicat-o atât letonilor, cât şi lituanienilor, estonienilor, bucovinenilor şi basarabenilor, a fost aceia de-ai împrăştia ca frunzele în bătaia vântului. Astfel răzleţiţi pe întregul teritoriu sovietic, ei sau menţinut dat cota concepţiilor lor familiare, spirituale şi umanitare şi au supravieţuit e veacuri pe meleagurile lor natale şi strămoşeşti. ,

NKVD-ul a mai folosit şi unele şiretlicuri, forţându-i pe eporta: ^călească acte şi procese verbale cum că de bună 'oie şi ne * «meni s'au autodeportat. Aceste acte şi dovezi au fost ult“’10 dâ adunate în arhive speciale, pentru toate naţionalităţ e. comuflist-

Că sovieticii vor să arate lumii întregi umanitansmu .
sovietic sau poate că, precauţi, vor să se apere în ^*Ptă la cel de-al doilea Nunberg, căutând să-şi ascundă P Patele unor hârtii „legale”. . _ după ce s'au
stok !?°rtaţii din Ţările Baltice, din Basarabia şt ’ -e Ş1 muncă,
erad acol° unde au fost duşi’ aU demonstrat P n familiile ţărăneşu au foi 10r de
cullură Şi civilizaţie. Mai toţi cei din
exempie vii pentru localnici. . -uruI casei, cu pomi
fn,r! ?'au făcut grădini de flori şi zarzavaturi J în cazul 111 Tea Tlferi>
crescătorii de păsări, iepuri sau ăl *e* * construirea Unia ?i regiunea erau prielnice. Tot ei sunt acei
. r şi-au impus arhitectura proprie prin cunoştinţele lor sXo eşt construind şi planificând dela început casa cu două, trei cXe ămarâ şi alte mici încăperi pe alături, cu coteţe de păsări, porci ÎaTcapre. Casele balticilor erau mai arătoase şi de multe ori chiar cu etaCasele basarabenilor şi bucovinenilor se cunoşteau dela o poştă, ele aveau o prispă, un cuptor de pâine şi un bordei unde îşi ţineau rezervele alimentare. .Afumatul cărnii il făceau în podul casei, pe când balticii aveau afumătorie separată pentru mai multe familii şi acolo dădeau ruşii mereu lovitura ; la moldoveni, cum erau denumiţi cei din Basarabia şi Bucovina, nu era de luat nimica. Harnici au fost şi unii şi alţii, singurul lucru pentru care nu se înţelegeau era religia, balticii erau catolici sau luterani, românii ortodocşi. Nici cumetrii nu prea au fost, fiecare a rămas în ograda lui, cum se spune.

Au fost dela bun început invidiaţi de localnici, dar încet şi cu răbdare şi cu trecerea timpului şi-au impus obiceiurile lor. Desigur că au mai existat ciocniri, mai ales între basarabeni şi ruşi, când cei din urmă voiau să fure vreo fată. Chiar dacă ruşii încercau cu cuţitul să-i intimideze, basarabenii şi mai ales bucovinenii, puneau mâna pe ghioagă, pe care o puteai găsi în

fiecare casă după uşa dela intrare, şi- apoi să mi te ţii nene ! Altfel erau cu toţii harnici la muncă şi gospodari. în Siberia erau cunoscuţi ca buni vânători, dar fără arme, căci nu primeau autorizaţie, sovieticilor le era frică să le dea arme pe mână.

Cel mai greu au dus-o cei condamnaţi după paragraful ’ 58”, ca şi familiile lor. Ei au fost trimeşi încă din 1941 la construcţia de căi ferate, în ţinuturile Nord Polare, Polare şi Sud Polare, în minele din Urali, Magadan, Inta, Uhta, Norilsk sau Workuta. Mulţi, chiar foarte mulţi, au murit şi foarte puţini au supravieţuit în aceste regiuni cu climă atât de aspră.

După istorica grevă generală a deţinu ţii or-politi ci din Workuta, din Iulie 1953, o mare parte dintre deţinuţi au fost eliberaţi, printre care şi balticii şi basarabenii. Celor eliberaţi, dela caz la caz, li s'a dat dreptul la reunificarea familiilor, dacă s'au mai putut regăsi după îndelungata despărţire pe imensul teritoriu fără de margini. Basarabenii au fost transferaţi în Siberia unde se putea face agricultură sau creştere de animale, mai ales de oi. Din această cauză, ruşii, ca să-şi arate superioritatea faţă de basarabeni aveau obiceiul să le spuie moldoveni ; X aZ' '' adlCă moldovean -oaie. Da, râdeau de ei, dar tot ei gustoasă cum6 VeneaU la ace5ri „bărani” şi încercau să cumpere brânz gustoasă, cum nu o puteau face alţii.
în regiunea indu^^u6 alU naţionalităţi. au fost reţinuţi în lagăre¡sau «eSXIX.7' 1”en,Seră '««“ Nu e!M 2 »«M . ,Z“' “e lor concepţie « coiomza teritorii cu astfel de sclavi.

Astfel că mulţi dintre foştii deţinuţi au trebuit să ,P , lunile şi aşezările din împrejurimile marilor centre „1Zeze * veau un acoperiş provizonu şi erau consideraţi oameni Hb^' t aveau voie să părăsească regiunea. Acest lucru s a care Îile NKVD-isce, co ns,râM e de «
,«««• greşeau »«««• sâ d« »«emul (Uc.z.1) 4, etbe” *“* d' semnat de 316 1954
Nikita Hruşciov.

Cei din occident, care-şi iubesc libertatea, să ia aminte şi i gândească la soarta lor şi a copiilor lor, dacă timpul le va mai perm * acest lucru.

Uneori printre cei din NKVD au fost şi umanitarişti lăsându-i pe o parte din sclavii lor, foşti deţinuţi politici sau deportaţi după 1954.55 (vezi Memorandumul dela Workuta) să se întoarcă acasă sau pe locurile lor natale, în vechia lor patrie.

Au făcut acest lucru intenţionat şi din rafinament. Majoritatea dintre cei reîntorşi acasă nu au mai găsit nimic din ce lăsaseră ; nici casă, nici familie, absolut nimic. Totul fusese confiscat, dispăruse fără urmă şi fusese împrăştiat în toate părţile. Nu au primit nici o minimă posibilitate de existenţă, căci fiecare autoritate era legată de alta, iar până la urmă tot NKVD-ul urma să le hotărască soarta. Chiar dacă mai rămâneau

proprietari ai vreunei case, care din întâmplare nu fusese confiscată, aceasta avea chiriaşi, pe care nu-i puteau arunca în stradă, dar nici nu primeau o altă locuinţă. Mai mult, li se cerea plata impozitelor din ultimii ani (când fuseseră închişi), care ajungeau la sume enorme. Ei nu primiseră chiria în toţi acei ani şi nici nu aveau voie să o ceară din urmă. Serviciu nu primeau pentrucă nu aveau un domiciliu stabil şi un venit cu care ar fi putut întreţine o familie. .Astfel stând lucrurile, majoritatea au plecat de bună voie, renunţând voluntar la privilegiul de a fi oameni liberi în propria ţară. Ei s au reîntors de unde plecaseră, ori s'au aşezat într'o regiune din Siberia care le era mai prielnică.

Actele unora purtau semnalmente speciale prin care se putea const la orice control, că cetăţeanul sau cetăţeanca nu a^a 1 ească în orice oraş sau localitate din Uniunea Souetic' în orice meserie, chiar dacă aveau calificarea necesară, aprobarea NKVD-ului. nu au putut sun H ast^ei de comportament a dus la dispariţia multora c porta chinul sufletesc, ceeace cu greu poate fi uUe e ■ Mâni Baltice, au dat aceast^ niassă de oameni aduşi de pe xj^VD-ului. Pnn comn'010' deParte patria lor, multă bătaie de cap^. a rellgie. Acnf rtarea lor corectă, menţinerea tradiţiilor ifldeplmeasc iS,** «is.a» preoţi. care « 1Unea> aceştia ţineau slujbele m gn>Pun i « de fiecare dată în alt loc. Fără preoţi, ei se adunau ¡S* S *n '"„„Uu .. 5i " ""'""M Wonale. c,re * găseau în aceiaşi situaţie. .

w Cu toate că religia era apărata pan legea dată de ei în anul 1918 guvernul ateist, prin organul lor de NKVD, interzicea orice întâlnire religioasă, sub pretextul că acestea erau conspiraţii antistatale.

Urmărirea unei astfel de interesante evoluţii religioase nu putea fi făcută prea uşor, de către agenţii lor informatori, iar dintre foştii „58” erau greu de recrutat. Oamenii, adunaţi în grupuri mici, se puteau camufla sub formă de petreceri sau tradiţii naţionale, în care însăşi NKVD-ul nu putea interveni şi pe care nu le putea interzice, fiind ocrotite de lege. Reuniunile se făceau în grupuri mici, familiale şi numai rareori în grupuri mai mari, când mergeau în excursii. O parte din aceste grupuri religioase, ca să nu le mai zic „secte”, s'au unit în cercuri, cu grupările de acelaşi gen de origine germană din Rusia. Acesta

este aspectul celălalt al fenomenului, care explică de ce o mare parte din „Volkdeutscher”, din ultimile generaţii, au putut părăsi locurile de deportare ale părinţilor sau ale bunicilor stabilindu-se în una din aceste ţări baltice sau în Basarabia. Noi o putem numi „punte” pentru încercarea de emigrare în Republica Federală Germania. Stabiliţi aici, după un timp, se străduiau să-şi facă acte de emigrare. Dacă reuşeau nu puteau să li se mai pună beţe în roate şi să se susţină că vin din regiuni strategice secrete, de unde nu ar fi putut primi dreptul de plecare stabilit prin lege. Era şi aceasta un fel de a induce în eroare autorităţile sovietice.

Tot cu păcăleală au încercat şi alte minorităţi din URSS, să părăsească locurile natale, ca de pildă cei din Caucaz, dar până la urmă au fost deportaţi în Siberia.

În anul 1948 după mai multe incidente soldate cu turburări pricinuite de arestarea preoţilor lor sau de interzicerea sărbătoririi unor zile din cultul lor religios, sau din motive cunoscute numai de cei dela NKVD, aceştia au luat imediat contra-măsuri.

Astfel în primăvara anului 1949 au început deportările de persoane sau familii întregi de armeni, gruzini, cecenţi-inguşi, kabardini, abbazi, etc., şi terminând cu greci care sunt colonizaţi pe aceste meleaguri de veacuri. Majoritatea acestora erau ţărani, acum muncitori agricoli lucrând ^colhozuri) sau în fermele de stat (sofhozuri), pe marile plantaţii de tutun.
serfo^asp a**estarea mai multor preoţi şi dascăli greci, au început turburări dresai/. aCăr°ra Se afla tinerelul cât şi bătrânii. Drep
P , ovieticu au început la data de 14 lume 1949 deportările iâ
cA a grecilor din împrejurimile localităţi, sllln”
MS“ Negre. A. tos. eepon.,, ®»ti
P Trebuie consemnat faptul că aceşti greci trăiau oeVr “ Caucaz
.lanuri unite, din cauza groazei pe care o aveau de hT “ dată îŞi dăduseră arama pe faţă. Aceste clanuri faniÎÎ *' care nu ° n 10 pâna
la 50 de persoane, şi de multe on treceauT formate
Odată cu deportarea acestei masse de ţărani, au deportat aT CM intelectualii greci precum şi tehnicieni şi meseriaşi din diferite
* După anul 1945, NKVD-ul a început în Caucaz o aîevSăMT după toţi contrarevoluţionarii armeni, gruzini, cecenţi, azabarghm care luptaseră în timpul războiului alăturea de trupele germane sau 1' aliatelor acestora. Mulţi dintre ei căzuseră pe front, alţii se refugiase^ în Occident, unii erau în lagăre după ce fuseseră predati de diferite tăn apusene şi scăpaseră ca prin minune de execuţie. Familiile tuturor acestor persoane, vinovate sau nu, au fost deportate şi împrăştiate ca frunza în pădure, pe imensa întindere a Siberiei.

Minoritatea greacă din Caucaz, de care ne ocupăm, a fost în marea ei majoritate deportată în îndepărtata regiune a Kasahstanului, în Republica Uzbecă şi Turkestan, numărul lor trecând de 300 de mu. Cei care au încercat să protesteze, au fost arestaţi, judecaţi şi condamnaţi la câte 25 de ani. Interesant este însă că organele NKVD-ului nu au despărţit clanurile greceşti, ci din contra au rămas întregi, poate că astfel puteau fi mai bine exploataţi. Pe unii dintre aceşti condamnaţi, i- am întâlnit la Workuta sau Potma, însă pe primii dintre ei, în închisoarea de tranzit din Moscova în 1950.

Grecii au întâlnit în noile localităţi o mulţime de deportaţi de alte naţionalităţi de mai mulţi ani stabiliţi pe aceste meleaguri. Dintre ei majoritatea erau de origină germană aduşi în 1941 din jurul Odessei sau dealungul Mării Negre. Astfel medicul spitalului din Iliciowskaija Selo (sat), Paltarolski raion, o localitate la circa 100 de km. de Taschkent era Dr. Yuri Iwanovici Muller, iar omul cel mai căutat ca meseriaş era electricianul de origină germană Aldof. L°cu^or^ vechl ca axeau voie să părăsească localitatea fără aprobarea Miliţiei. - .
sau a preşedintelui de colhoz. Şefii de clan, cu întreaga
famdi ,eportaţi în vagoane închise. În fiecare vagon fuseser g .
1 de persoane. Alimente au primit doar de câteva ol^' DE AER Q e a avut. Mai greu a fost cu setea, din cauza căldurii VD-ului, când nu J11116 au murit pe drum, dar ce conta pentru organ« .oiuzJnd teritorii intr 31 astPeP puteau îndeplini planul, pe 0 P .0,utionari.

®Şi. pe altă parte eliberând regiuni de contrare .
{în()is Lazaros, Lazaanu1 Peidi Panail, Kosmidi Gheorghi. Maurid .
C^evis Alexis, Semergidis Simion, SidiroP * ¿ndlS Kaba, Cabalas Giorgias, Constadividis G gs' pi indlS Nicolai. Vasdladis lis
IWan> Apacidi Georgis, MihaiUdis NicoM
A * Alex Vasiliadis Alexi, Lazaridis Giorgi, Fidavidis Pana.
£2«, ¿»^ cwî"s' Pav"'s 1"";. Şi"°10ridi' yZdis Sovoros, Afaniadis Giorgios, Teodondis Jachim, AfasonJ; Heralambus, Terzidis Panait Mavridis Nicolax Eftimidiadis Nicoi „ Gregoriadis Nicolai, Gregonadis Elefteries, Trandafindis Iwan, Hreşids Giorgie, Ciulfas Lazaros, Grolosidi Giorgicu, Zolosidi Giorgio" Lazaridis Christus.

Toţi aceştia mai sus pomeniţi erau de câte 10 până peste 50 de persoane.

Tragedia unui clan, care nu se poate da uitării, se transmite din gUră în gură şi astfel am aflat de moartea unui intreg clan după un scandal avut cu conducerea de Partid şi cu

reprezentanţii NKVD-ului, în urma căruia, întregul clan a murit într'un timp record de o boală necunoscută Cu toată intervenţia medicului local nu s'a putut salva niciunul. Gurile rele vorbeau de o otrăvire. Era anul 1952. O parte dintre aceşti greci au fost mutaţi în colhozul din localitatea Daldiguron, ce se afla la câteva zeci de kilometri depărtare.

Chiar dacă această minoritate a pierdu totul, ei şi-au păstrat unitatea şi religia. Grecii întâlniţi prin lagăre erau foarte superstiţioşi, ei susţineau că deportările şi chinurile lor se datoresc numai blestemului dat de Zeii din Olimp.

Şi astăzi după am de zile se mai găsesc aceste clanuri, care între ei vorbesc numai greceşte, păstrându-şi moralul şi datinile strămoşeşti.

Cu toate că după anul 1950, Comitetul Central al Partidului Comunist Grec îşi avea centrala în Taschkent, ei au încercat în nenumărate ori reeducarea acestor colectivişti deportaţi, dar nu au reuşit. Nivi promisiunile făcute, nu au dus la niciun rezultat. Deci pentru istorie, au colonizat activ Siberia spre binele Moscovei.

ot oela ei am aflat că la est de localităţile lor, s'ar afla mai multe dună°ZUn CU deP0rta^1 tătari din Crimeea. Ei fuseseră aduşi în 1945, asunra^nr11^^63 Crimeei şi după ce se săturaseră cu masacrele efectuate scănaseră On®lnă tătară. Aici fuseseră aduşi reacţionarii care
ca deportări .^rLmU Val îmPu?căr il or' Din alte surse, tătari mai erau supraveehiati'dp111/6^1163 vestică a lacului Baical, unde erau strict de supravieţuitori*"ce *f KVl?În laSăre se găseau peste tot Numărul lor lagăr, la peste o lumăt^Î^3 dePortaÎi erau din surse enciclopedice ca animalele de către * m^on' în afara celor care au fost decimaţi Deci pe întinsa G«I A ^oş^e Mediat după reocuparea Crimeei. care nu s a vorbit încă^ ^asăritean ă mai sunt destule neamuri deŞPf a Siberiei. ' Sau care au dispărut complet pe imensa întinăer
asupra întregii evoluţii rt10™3 ^etonieiei ne-ar aduce o mai mare claritate tar dacă drumurile trasate se încrucişează.

Prin declaraţia din 18 Noiembrie 1918, dată u .
fiinţarea primei Adunări Naţionale Letone 51
Xtionalversammlung), se hotăra dreptul de autodeterl (Lettlsche sovietice au năvălit în Letonia în Decembrie 1918 dar Zel njirarea patriei – formate din voluntari – i-au aluna« P e pentru îfiku 1 Februarie 1920 s'a încheiat uZZXTZ1 Tratatul de Pace dela Riga din 11 August 1920. Guvernul Leton aT ' ulterior, la 5 Februarie 1932, Pactul de neagresiune, itZ 4 JZ 1934, s'a prelungit înţelegerea pană la data de 31 Decembrie 1945

Letonia, cu o suprafaţă de 64.500 kilometri pătrati şi o populaţie de peste două milioane de locuitori îndrăznise să înfrunte trupele armatei roşii ale imperiului comunist, de peste 200 de mu de soldaţi, şi având în spate circa 180 milioane de locuitori. Comuniştii au mâncat bătaie şi au fost nevoiţi să ceară pacea de care aveau atât de mare nevoie.

înţelegerea dintre Molotow şi von Ribbentrop, precum şi semnarea Pactului din 23 August 1939, au dus la aruncarea la lada de gunoi a istoriei tuturor înţelegerilor şi tratatelor efectuate şi încheiate de sovietici cu toate ţările vecine şi, în special, cu cele baltice.

După „Ultimatumul”„ sovietic, din 16 Iunie 1940, dat ţărilor baltice, a urmat ocuparea lor, iar împuternicitul Comisar al Poporului, A.Vîşinskij, din partea Comisariatului de Externe al URSS-ului, a alcătuit la 20 Iunie 1940, noul guvern prosovietic.

Alegerile legislative conduse cu vârful baionetei bolşevice (o mascaradă sovietică) la 14 şi 15 Iunie 1940, au determinat proclamarea Republicii Sovietice Letone la 19 Iulie 1940, iar la 5 August 1940, sa consfiinţit înglobarea Letoniei în cadrul unional al Mani Lniuni Sovietice.

„Pressa” timpului scria : „A fost dorinţa arzătoare a popoarelor Leton. Lituanian şi Eston, de a face parte din Uniunea Sovietică

Prin politica lor sovieticii au ştiut totdeauna să se cuibărească şi găsească elementele pe care le doreau, – desigur că numai p emocratică – iar A.Vîşinskij, unul dintre Turiştii Şi pregătea drumul, prin metodele sale înaintate pentru exp •«P«rare. ,arilor L Jllr. Acela5, Turist'.
ucuresti când a fose vorba să arate lumii adevărata dr ig n°tta democraţie a Kremlinului. . scna şi pressa

stfel de succese şi dorinţi arzătoare, după deasemem şi dp au fost prmite cu ovaţiuni în întreaga ni ¿^curia n'a durat Prea Ucraina Şi Bielorusia, când le-a venit rt supor ta p ea mult căci Stalin şi gaşca lui nu prea Pu ea noul' NKGB Porului. Astfel că, la 13/14 Iunie 1941 a ieŞlt iS rebotezat dm NKxD’ îl aZăt b•tezat la 3 Februarie 1941, mai bine z Iwan S erow 1 Wor 1934. Comanda supremă o avea oriânle în m*ssi lui Hruşciov), la ordinul căruia au început dep

e'on abţinut dela ovaţiuni. Această teroare s'a în»; tuturor celor ca” regiunea proaspăt îmbrăţişată de fratele mai m?S u‘on,a_ Es,o”a_ Pol•n“■” “**

!i Bacovi... Oft. dor Ooportaţ. a »acut de sute de nii 4e °TSus NKGB-ul a împuşcat mii de arestaţi înainte de a fugi din faţa trupelor germane, care au pus capăt acestor asasinate prin

începerea războiului germano-sovietic. Din mica populaţie a Letoniei, nu a existat nici o familie care să nu fi suferit prin pierderea unei persoane sau rude, care să nu fi fost arestată, condamnată sau deportată.

Acesta este şi motivul pentru care tineretul din aceste ţări i-a întâmpinat pe germani ca eliberatori deoarece, înaintând, alungau armata roşie. Ba mai mult, aceştia au ştiut (poate pentru prima dată în politica lor) să atragă massele tineretului de partea lor, nemai fiind nevoie de tineretul şi poporul german pentru a acţiona. Deci, cu ajutorul acestei armate care lupta împotriva bolşevismului, se puteau răfui pentru fiecare mort, condamnat sau deportat, pentru fiecare părinte, frate, soră sau neam, prieteni sau cunoscuţi.

Patriotismul a reînviat în ei, acel patriotism care adormise din cauza bunei' stări sociale în care ajunseseră în noua lor formă de stat democratică . Nu numai reînvierea conştiinţei, ci şi evoluţia timpului, reatitatea zilei şi câte altele au făcut ca să se reactiveze ura contra unui duşman de moarte, din moşi strămoşi, imperiul ţarist înainte şi cel comunist acum. Descoperirea asasinatelor în massă a dus pe fiecare la convingerea că, pentru a avea libertate trebuie să o şi aperi cu arma în mână, lucru pe care l-au şi făcut.

Ei însă nu s au înrolat după cum au spus sau au scris unii, de dragul lui Hitler sau al Naţionalsocialismului, nu, ci pentrucă aceştia erau singurii care le dădeau posibititatea de a plăti călăului bolşevic datoriile lor şi cele rămase dela părinţi şi dela strămoşii lor.

Pe de altă parte, propaganda germană i-a atras în rândul forţelor sale armate, căci aveau nevoie de luptători pe care se puteau baza şi care le scuteau jertfe din propria armată.

De aceasta s'au înscris voluntari atât de mulţi tineri în armata Keichului. La ce nu s'au gândit ei, erau consecinţele şi surprizele pe care le vor aduce nou eliberatori.

şi 'anrnn-54 soarta Şi-a arătat şi cealaltă faţă prin întoarcerea frontuN1 strămoseasrT bolşevic de graniţele patriei lor, de g*

metru cedat bo^evicilorTf6 Copilăriei şi a meleagurilor natale. Orie

Sovieticii an c r a fost aPărat Pană la Ultimul cartuş, dezastruoase suferT^1 această ură Pe propria lor piele, căci pierderi luat curajul DacV^ 3tUnCi Când luPtau faţă în faţă, le 3U Ml executau pe loc în t? mâna pe vreunul din aceşti voluntar

Pe ioc. m funa lor oarbă şi setea de sânge.

o parte din

Mulţi s'au camuflat dându-se drept germani in momentul in care au căzut prizonieri scăpând astfel de prima răzbunare, dar ajunşi în lagăre şi triaţi, unii au fost demascaţi şi condamnaţi la 10 sau 25 de ani muncă forţată, ca trădători de Patrie.

Pe lungul meu drum al calvarului fără de paşaport prin URSS, am întâlnit mai la tot pasul câte un fiu al ţărilor baltice, căci erau împrăştiaţi ca frunzele pe aceleaşi meleaguri ca şi mine, unde ne împărţeam soarta, muncind din greu, mâncând aceiaşi pâine acră şi aceiaşi balandă de toate zilele.

populaţie s'a refugiat fie cu trupele germane, fie mat tâ™ trecând, cum au putut, Marea Baltică. Unii prin posibilităţi propni au ajuns în Suedia care era o ţară neutră aşa cum fusese tot timpul războiului. Ea dăduse fiecăruia un adăpost, un azil omenesc fenndu-i astfel de răzbunarea bolşevicilor. Printre cei ajunşi în Suedia, desigur că au fost şi militari care au fost separaţi de către autorităţi şi internaţi în lagăre, conform legilor internaţionale.

Suedia era recunoscută ca ţară neutră, dar şi ca ţară ospitalieră, dând fiecăruia, indiferent de unde venea, un adăpost şi o bucată de pâine populaţia ei fiind compusă din oameni superbi, după cum povesteau unn care fuseseră acolo internaţi în timpul războiului. Conştienţi de misiunea lor de caritate umană, ei fuseseră în stare să împace şi capra şi varza. Colaboraseră în stil mare cu Germania lui Hitler, prin faptul că le cedaseră dreptul de trecere prin teritoriul lor, dar şi englezilor le vânduseră petrolul prelucrat dela germani, oţeluri speciale, etc iar sovieticii au primit şi ei ajutorul cerut, formând pe teritoriul lor anumite centre comerciale sau agenţii de recrutare pentru propaganda antihitleristă. În fond acestea erau centre speciale de spionaj şi lansăn
de spioni în Anglia, Canada, USA şi în alte părţi ale lumii.
Aceştia erau infiltraţi ca refugiaţi emigraţi, cu misiuni în
viitorul apropiat sau îndepărtat. Şeful unei astfel de centrale s'a
aflat ca deţinut în lagărul *“■■2 din Workuta în perioada
anilor 1951-1953 şi se numea Alexandro™ xivizn

..., fost Colonel de NKVD.

După luna Mai 1945, situaţia se schimbase brusc ca de altfel şi atitudinea lor, când Germania lui Hitler pierduse războiul. Deci nu mai aveau nevoie de ajutorul lor, iar învingătorii fiind ceilalţi, ei trebuiau admiraţi şi respectaţi, primiţi în saloanele Occidentale, pentru a putea în viitor să-şi încheie afacerile politice şi comerciale.

Guvernul suedez care îşi luase măsurile necesare n'a avut neplăceri cu noii învingători, deoarece i-au internat în lagăre speciale pe toţi foştii militari care mai umblau liberi prin ţară şi făcuseră parte din armata germană, ori din detaşamente care i se alăturaseră ideologic obligaţi de împrejurări. În această categorie au fost băgaţi şi foştii membri ai "Legiunei Letone", care au fost internaţi în lagărul special amenajat pentru ei, cu sârmă ghimpată, în localitatea Rönneslätt.

sovieticii cum s au văzut matadorii saloanelor politice occidentale au intervenit imediat cerându-şi cetăţenii lor care erau internaţi de suedezi. Pe ei nu-i interesa că aceştia erau din ţările baltice pe care le ocupaseră după înţelegerea cu Hitler, pentru ei aceştia făceau parte din Uniunea Sovietică, deci erau cetăţeni sovietici. Le era indiferent ce gândea lumea, despre cei pe care îi desbrăcaseră de o cetăţenie şi de o naţionalitate şi îi făcuseră peste noapte sovietici. Pe ei nu-i interesa că aceştia fuseseră voluntari sau nu, în SS sau Wermacht, ori în Legiunea Letonă. Ei erau cetăţenii lor şi trebuiau imediat eliberaţi şi predaţi autorităţilor sovietice, spre a scăpa de umilinţa la care erau supuşi în lagărele suedeze !

În schimb ei nu-i eliberau pe suedezii aflaţi în lagărele lor, fie condamnaţi, deportaţi sau internaţi ori în curs de cercetări. Un caz ce trebuie semnalat este cel al cetăţeanului suedez Tamwelius Artur, care fusese arestat în 1941 în Estonia. Venind, în Mai 1940, într'o vizită la nişte prieteni, a fost prins de evenimentele timpului şi suspectat la început de a fi evreu din Cehoslovacia deoarece era în posesia unui paşaport suedez cumpărat. Lucrurile s'au clarificat între timp, totuşi pentrucă văzuse şi auzise prea multe a fost deportat în URSS. În anii 1954-1955, se afla închis în regiunea lagărelor din Swerdlowsk, alături de mulţi alţii, din ţările scandinave.

Este cunoscut şi faptul că jurnalistul suedez, E.Sandeberg, dela ziarul Stockholms Tidningen' era, în aceiaşi perioadă, închis în închisoarea Butirskaija din Moscova. Ce s'a întâmplat cu el nu am mai aflat deoarece informaţiile primite dela unii deţinuţi, care s'au aflat acolo în perioada 1945-1947, erau destul de lacunare.

Suedezii nu au fost de acord cu aceste versiuni, ba chiar au desminţit ştirile în momentul când pressa a publicat primele reportaje, făcând acest joc diplomatic spre a-şi camufla adevăratele intenţii şi câştiga timp, în speranţa că vor face

afaceri mai avantajoase cu noii parteneri. Ei trebuiau să fie pe placul învingătorilor, în speranţa că, la împărţeală, le vor cădea şi lor câteva firimituri din cozonacul tăiat şi împărţit frăţeşte de către aliaţi.

De ce să nu-i predea pe cei ceruţi, când – în acelaşi timp – ceilalţi ictonoşi, englezii şi francezii, dar mai ale«; americanii şi până Ş[1]

neutrii elveţieni, predau alte zeci de mii de luptători anticomunişti, care nu mai doreau în ruptul capului să se reîntoarcă în ţara bolşevismului. Printre aceştia erau foarte mulţi civili deportaţi de germani în timpul războiului, dar care nu doreau să mai participe la "construcţia comunismului" pe care îl cunoşteau din proprie experienţă.

Alţii se conduceau după principiul "ajutorului frăţesc", sovieticii le fuseseră aliaţi în coaliţia antihitleristă şi, împreună, învinseseră adversarul. Dar ceeace nu ştiau sau nu puteau să creadă, era faptul că, în spatele surâsului şi al amabilităţii sovietice se ascundeau cele mai

^geroase creaturi ale omenirii. Englezii, f rancezil şi amo. f/mai vorbesc de cele zeci de alte naţionalităţi c^'^ ca să infern, au fost martoni oculari * acestui sistem Cât , acest

şi fraţi de afacen ■ P V○r mai

Dar suedezii ce obligaţii au avut faţă de sovietici 9 Niciuna d afacerile viitoare în vederea cărora au făcut această tranzacţie umüiX* Dece nu cereau în schimb ca sovieticii să le elibereze proprii oX afiaţi în închisorile acestora ? Ce pierdeau, în afară poate de Zk pagube materiale şi financiare în cazul în care ar fi încercat să-şi expună cererile. Aşa a şi fost ; din mândrii oameni scandinavi deveniseră nişte cârpe de şters podeaua Kremlinului.

Acum sovieticii nu cereau numai resturile armatei germane refugiate pe teritoriul suedez, ci şi pe cetăţenii lor, cum erau cei originari din ţările baltice. În primul lot se afla un grup de 165 de letoni, lituanieni şi estonieni care făcuseră parte din legiunea letonă. Guvernul suedez ştia că ţările baltice fuseseră împărţite „frăţeşte' de Hitler şi Stalin la înţelegerile avute. Aceiaşi diplomaţi mai ştiau că aceşti azilanţi îşi pierduseră patria lor şi fiecare dintre ei pierduse, prin mila bolşevismului comunist sovietic, cel puţin pe cineva drag din familie

Nu fuseseră tocmai presa şi ziarele suedeze cele care în acel timp se interesaseră şi demonstraseră agitând opinia publică suedeză şi mondială, chemând-o să intervină în favoarea ţărilor baltice ? Nu ei erau aceia care vărsaseră tone întregi de cerneală pentru a scrie adevărul despre viitorul Europei, unde se afla şi „Victima Baltică ?

Acelaşi guvern suedez îşi avea durerile şi buboaiele lui cu

sovieticii, căci în ghiarele lor se afla acum un diplomat suedez, care fusese arestat ţi dispăruse în misterioasele canale ale renumitului NKGB. Subalternii viitorului Prim Secretar General al P.C. al Uniunii Sovietice, Leoni Brejniew, Politrucul Armatei a 18-a sovietice ce a luptat şi ocup Budapesta în Ianuarie 1945, l-au arestat şi pe diplomatul suedez.

Suedezii aveau informaţii precise că diplomatul lor care' u de Paşapoartelor „Schutzbrief", salvase din ghiarele es^ ne mţeles rei> se afla momentan închis la Moscova. Ar fi ost va şi să-l

guvernul suedez să facă un schimb cu cei 111 * f. post f o l n ^eascâ P e diplomatul lor, în locul legionarilor e sau

0 afacere rentabilă pentru sovietici care pr ulterior Încă f Va

P^soane şi primeau mai multe zeci de legtonan, tar e sute de civili refugiaţi din ţările baltice. le.au dat

v rei, ar nu' sovieticii nici nu le-au mulţumit ofici uf(jl spa niol când, im D u t aCt la mană ca dovadă, după cum făcuse după un timp, Pentn Cri^C^ nu P rmiiserá nici o chitanţă, a şi jemeni

« Ü deranja» pe -Nacialmcr. » <WP'roI "

"« «1« ceva despre e>.

4 fiecare dintre acei legionari aveau câte o rudă, Suedezii mai ştiau ca i disp ăruse în canalul întunecos şi secret bun cunoscut sau un pn şi pen tru apă rarea independenţei

NKGB-ului. Pe*"V^ei şi Estoniei luptaseră până la ultimul naţionale a Letoniei, săpredea pe mâna calăului cartuş şi totuşi ei su ffla i fosţ predaţl mulţi cetăţeni de diferite

În afară de aceşui ¿ovietică fie că fuseseră prizonieri de răzb 01 naţionalităţi din u Germa nia, fie că dezertaseră din Victorioasa A ger f aTosie Cum au fost predaţi şi ce s'a întâmplat cu ei ? Se cunosc Armată R°?ie. f~ciale căci autorităţile suedeze învăţaseră să se ferească^dT"Democraţie şi Presa Liberă", ce nu era prielnică intenţiilor nr de schimburi şi cooexistenţă cu sovieticii. Un lucru sigur se ştia la Workuta, şi încă foarte bine, şi anume : peste 100 de foşti ofiţeri de origine rusă s'au sinucis înainte de a fi predaţi. Adevărul se va descoperi odată cu eliberarea documentelor din arhivele secrete suedeze reţinute cu străşnicie de cei interesaţi să nu fie date publicităţii.

Ce utopie ! Cum gândeau cei din guvernul suedez că vor fi apreciaţi de propriul tineret care ar fi trebuit să lupte cu arma în mână contra ocupantului german atunci, sau a ocupantului sovietic în viitor ? Ce trebuia să facă acest tineret ? Să-şi plece capul şi să lase o mână de tâlhari de drumul mare să le asasineze sau să le deporteze părinţii şi fraţii, iar ei să-i mai şi ajute ? Aşa vor proceda oare tinerii suedezi când le va veni rândul ? Ce vor zice cei din guvern când într'o zi sovieticii îşi vor permite să ceară predarea unui lot de demonstranţi suedezi

care au îndrăznit să protesteze în faţa Ambasadei lor, spre a fi deferiţi justiţiei şi traşi la răspundere ? li vor preda ?

În viitoarea „Rocadă” din strategia sovietică, Suedia ar fi printre primele care s'ar bucura de vizita inopinată a bolşevicilor ! Poate că vor avea iarăşi nevoie de un consilier de tipul celui din acea perioadă, dela care au primit sfaturi politice. Trebuie aici amintită una din persoanele sinistre , care a murdărit cinstea poporului suedez. Este vorba de Dr.Kalnins Brune, un Social Democrat, fost membru în Partidul Social Democrat Leton, cu un sinistru trecut pe care, cu siguranţă, opinia pu lică suedeză nu-l cunoaşte şi care a influenţat această afacere murdară. dedesu^tur^e Şi luptele dintre partidele existente în anii fost a ’ lucru era siSur> Dr.Kalnins Brune, după ce a Finlanda n ma^a.în sac colaborând cu sovieticii, s'a refugiat în membrii 1940. Acolo a avut legături directe cu agenţii acestora^ 61 S∘Vietice cu diferite personalităţi sovietice sau

Riga, unde a tinu^ ocuparea Letoniei, în luna Iunie, s'a reîntors

la Şi Organizaţiilor de^r^ * S∘Cial Democraţilor Letoni şi a

Partidelor

DHor de stanga după ce luase în prealabil contactul cu

Comandanţii Militari, Şefii şi Comisarii NKVD-ului precum şi cu administraţia sovietică, F in 51

Imediat după această adunare el a fost făcut de către sovietici ■ politrucul armatei letone şi a primit gradul de General Politruc primul din Letonia în aceasta branşă. ’ r

După integrarea armatei Letone în rândurile armatei roşii a fost preluat de armata sovietică tot cu grad de Gene ral-Politruc. Astfel el a participat cu siguranţă atât la condamnările şi deportările cât şi la asasinările populaţiei letone.

Odată cu începerea ostilităţilor germano-sovietice, a dispărut după arena politică şi a reapărut la fel de misterios în Suedia.

Aceasta este scurta biografie a Dr.Kalnins, la care ar trebui adăugat că, încă din 1926, după cum a declarat singur de atâtea ori, a vizitat Uniunea Sovietică şi a fost musafirul de onoare al guvernului din Moscova.

Desigur n'a recunoscut că a fost agentul sovieticilor şi câ a făcut cerere de a fi primit în Partidul Comunist Leton. Totuşi, să le arătăm adevărul, lui şi social-democraţilor suedezi, ca să ştie cu cine au avut de- aface şi cu cine mai colaborează, căci Dr.Brune Kalnins, trăieşte şi locuieşte azi în Stockholm. Cererea de a fi primit în Partidul Comunist Leton, scrisă şi iscălită de el, era datată la 4 Iulie 1940, la Riga. Cererea i-a fost respinsă, sovieticii erau sătui de trădători.

Prietenul lui intim din Helsinki, Ambasadorul sovietic V.Dirrwianski, a devenit, în 1940, Ambasador sovietic la Riga, omul din umbră care l-a ajutat şi cu care a colaborat mai departe la subjugarea propriului popor, pentru un pumn de arginţi. Astăzi îşi trăieşte zilele în neutra' Suedie, căreia i-a mai făcut unele servicii cu ocazia predării Legionarilor Letoni”.

Să lăsăm pleava social-democrat-comunistă să fie măturată la gunoi, unde îi este locul şi să ne întoarcem la oropsiţii soartei, cei care îşi aşteptau decizia de a trăi sau a muri.

În primul „lot”, cum era citat în comunicatul oficial, (şi de unde se putea deduce că vor mai urma şi altele), suedezii selecţionaseră 167 de foşti membrii ai „Legiunii Letone”, pentru a fi predaţi sovieticilor. Era contra voinţei lor, contra tuturor legilor internaţionale, mai ales după ce I^e promiseseră că vor putea trăi în Suedia, iar unii aveau Azilul aprobat. Chiar presa timpului care, în fond, ar fi trebuit să apere interesele guvernului, s’a distanţat de acest act, iar pan articolele publicate a incitat la revoltă propria populaţie, ajungând să protesteze contra intenţiei de predare a exilaţilor. Nimeni din guvern n a ţinut seama de opinia publică, adică de poporul care îi alesese şi pe spinarea căruia trăiau.

întregul lot de 167 de inşi a intrat în greva foamei pe care au ţinut-o Peste o săptămână ; purtătorul lor de cuvânt era

Dr.Eichfuss-Atvaras. (
- râlnit în vara anului 1955, în lagărul nr.lj d-
Dr.Eichfuss, l-am *im* şi dela ei am majoritatea amănuntelor
Jawas-Potma /Rep
şi a datelor au omis că vor găsi o cale diplomatică spre a
Autorităţile ued vflf fi predaţi. Greva foamei a
ieşi din impas Şi oficială. Suedezii au început iflsă
când sa dat a d?predare. Letonilor li s'au oferit din partea
aCCelere mr localităţii Rănneslâtt, mai multe variante cu posibilităţi de ÎSXS Sr de internare Nici nu ar fi fost o mare greutate, căci lagărul era la început foarte slab păzit, iar paznicii erau oameni foarte amabili. Chiar şi grupările de exilaţi baltici din Suedia, căutată la început să-i convingă să evadeze, dându-le tot ajutorul necesar. După discuţii prelungite, legionarii au hotărît să nu încerce IUCIO evadare, având încredere în cuvântul dat şi promisiunea făcută de reprezentanţii guvernului, că nu vor fi predaţi. În afară de asta, ei nu doreau ca printr e acţiune nechibzuită, acum când totul se liniştise, să dea un motiv în plus guvernului Suedez să-i predea. Ei nu doreau în niciun caz, ca cei din Stockholm să aibe de ce să ia măsuri drastice contra bătrânilor, femeilor şi copiilor refugiaţi din ţările baltice, deoarece lor nu li se putea imputa nimic, ci doar faptul că făcuseră parte din legiunea Letonă, ca voluntari contra Armatei sovietice.

Armata sovietică nu apăra interesele ţărilor baltice, iar anexarea făcută de ei fusese condamnată internaţional şi nerecunoscută de marile puteri occidentale, în frunte cu USA. Nici Suedia nu recunoscuse anexarea, din contră protestase şi condamnase această acţiune nedreaptă.

Lupta anticomunistă alături de armata germană fusese pentru baltici singurul mijloc de a-şi elibera patria. Germania şi aliaţii ei erau singurii care văzuseră marele pericol comunist pentru Europa şi chiar pentru întreaga lume, cu toate că nici ei nu erau mai breji.

Un alt factor important era acela că majoritatea dintre Legionari, în afară de câţiva ofiţeri din corpul de conducere, nu împliniseră vârsta de 21 de ani, deci erau foarte tineri.

Guvernul suedez dând jos masca umanitarismului sub care se ascundea, ^ZV Ult ® devărate e s ale intenţii, nu numai în faţa victimelor care boisevi^ rf COndamnate la pieire sau la sclavie pe viaţă în comunismul bolşevic, dar şi a lumii întregl r
mii de oamenTnf U Z ern Care, în tOt războiului, fusese speranţa a anilor 1939. de eveni memele timpurilor tulburi, în perioada Gestapoului eermanV 1 ”„ la aCest act dez o uorant. El nu extrădase german, anarhist ter C1Un. com. Un ^ st > socialist, socialdemocrat,

evreu, m sinea lor să rnUk™ 51 pe oamenii simpli care nu concepeau Primiseră azil şi asi °r e a Ze/U ° Germanie nazistă. Că, toţi aceştia Suedez, nimeni ablolin Că' atâta tim]> cat există Stat 5¹ GuVef mmeni nu va fi extrădat împotriva voinţei Iun
Ei, Suedezii şi guvernul lor constituiau un exemplu în acest sens şi o speranţă de libertate democratică pentru toate popoarele lumii

Omenirea întreagă admira democraţia suedeză, admira poporul şi conducerea lui.

Dar iată că tocmai ei, speranţa nordului european, işi mânjiseră mâinile cu sângele nevinovat al emigranţilor ce căutaseră o nouă patrie. Ei fuseseră predaţi Gestapoului chiar dacă erau grupe mici, dar au predat spre aşi asigura piaţa germană.

Şi iată că tot ei, după sfârşitul războiului s au întors cu 180 de grade colaborând cu sovieticii, pe care abia cu câţiva ani în urmă *ii* combătuseră pentru atacarea Finlandei sau pentru ocuparea Ţărilor Baltice. Acum ei extrădau un grup de 167 de tineri care în amărăciunea şi entuziasmul lor luptaseră pentru independenţa ţării, independenţă recunoscută de suedezi.

Astfel, în ziua de 25 Ianuarie 1946, din lagărul Galltefta unde erau adunaţi, au fost îmbarcaţi în 15 autobuze care, încolonate şi escortate de poliţia suedeză au luat direcţia localităţii Trelleborg unde ii aştepta, în port, vasul sovietic „Beloostrov”.

La început fusese prevăzut să fie predaţi 167 oameni, dar autorităţile suedeze au hotărît ca numai 164 dintre ei aveau să fie predaţi în prima fază. Acest grup se compunea din trei naţionalităţi baltice erau 147 Letoni, 10 Lituanieni şi 7 Estonieni.

Până la urmă au fost predaţi sovieticilor, 130 de Letoni, 9 Lituanieni şi 7 Estonieni, un total de 146 de oameni. Din ultima listă oficială prevăzută nu au fost predaţi 18 persoane, 17 Letoni şi 1 Lituanian dintre care erau doi morţi. Doi au preferat să se sinucidă decât să ia drumul Golgotei Răsăritene. Era vorba de locotenentul leton Pateris \abulis. născut la 3 Octombrie 1907, şi locotenentul-farmacist Oskars Lapa. născut la 19 Iunie 1904. Ceilalţi au fost, doi grav bolnavi şi alţi 9 bolnavi, dintre care 6 aveau Tbc deschis şi 5 bolnavi contagioşi.

Din acest grup nepredat, după cum am aflat mai târziu, 13 au ajuns în Anglia, unul în Brazilia şi unul în USA.

Grupul predat sovieticilor de către suedezi, format din trei naţionalităţi baltice, îl mai putem împărţi şi astfel : Letonii cu 130 de oameni, dintre care 22 de ofiţeri, 26 de instructori şi 82 de soldaţi Lituanienii, cu 9 oameni, dintre care 6 ofiţeri, un caporal şi un soldat (în armata germană nu erau consideraţi ca

soldaţi plini), iar Estonienii cu un subofiţer şi şase soldaţi în etate de 18 ani neîmpliniţi. (vezi sta nr.3 complectă, cu datele de naştere). ..

Acest grup de 146 de inşi au fost maltrataţi cu brutalitate, i-cu bastoanele de cauciuc, deoarece majoritatea s au opus can seama că au fost minpiţi cu neruşinare. Toh sperau . ulca . dat de minut la o minune şi că guvernul suedez işi 'a ţine p olit jâ cu aceea s'au opus agăţându-se ca înecatul de un fir p

, ..^"„cratice" ale unei ţări „Neutre'[1], a rezolvat situaţia "'iat legându-i pe cei mai recalcitranţi cu sârmă electrică şl im *or'tându*-i ca baloturi de marfă. Da, erau baloturi de carne vie tfXeas?ă cu care Suedezii făceau afaceri ca nişte criminali notorii.

Transferarea şi formalităţile cu predarea şi primirea politicească şi diplomatică, schimbate intre poliţia suedeză şi de egaţia sovietică, formată în mare parte din NKGB-iştii de pe vasul Beloostrow, fuseseră dirijate din umbră de Ministrul Comerţului Exterior Gunar Myrald, cu aprobarea oficială a guvernului suedez.

Aceasta este prima fază a relatării odisseei lor.

Tratamentul pe vasul sovietic a fost foarte uman, atâta timp cât se mai aflau pe punte, de unde puteau fi văzuţi de populaţia şi autorităţile suedeze. Când au fost insă coborâţi în interiorul vasului, au fost neîncetat ajutaţi din urmă cu lovituri în cap şi pe tot corpul loviţi cu picioarele în fund, de către marinari, printre care erau duri NKGB-işti, până în compartimentele unde au fost închişi.

Satisfacţia ofiţerilor NKGB a fost deosebit de mare, când vasul a părăsit rada portului şi s'a aflat în plină mare. Aici au început adevăratele lor „vizite" care, chiar dacă nu constau în maltratări, urmăreau intimidarea nenorociţilor proorocind fiecăruia soarta care-l aşteaptă. O metodă sovietică veche de când lumea. Deşi nu au primit în tot timpul drumului nici de mâncare nici de băut, nu foamea i-a chinuit ci setea.

Întregul grup a trecut apoi prin maşinăria NKGB-ului din Riga, de unde au fost repartizaţi în diferitele centre de cercetare din Vilnus, Reval, Leningrad, Moscova, foarte puţini rămânând în Riga.

Sentinţele au fost cele obişnuite ale tribunalelor militare, între 10, 20 şi 25 de am. Se credea că au fost şi unele cu pedeapsa capitală, însă nimeni nu ştia cu exactitate.

Aici trebuie amintit că mulţi au murit din cauza bătăilor poliţiei suedeze şi a rănilor căpătate din partea NKGB-iştilor. În afara primirii făcută la început, marinarii sovietici nu au avut niciun contact cu arestaţi!. Dintre primii morţi, au fost

cei cu hemoragii interne, din cauza loviturilor cu bastonul de cauciuc în dreptul splinei şi ficatului, mulţi au vomitat sânge, mai ales unii dintre cei foarte tineri. Mulţi au primit o-vituri grave la rinichi, din care cauză au urinat sânge. Acestea au fost declaraţiile doctorului Eichfuss. Numărul morţilor în această fază primară ste necunoscut, fiindcă imediat după sosire au fost cu toţii împrăştiaţi îar^k-te închisori- Se crede că unii dintre cei predaţi au înnebunit, NKGR^Jr131 a®resiV1' au f°st ţinuţi în lanţuri, din cauză că-i atacau pe o mare astfe\° moarte mai rapidă. Aceasta este şi cauza că
Cercul Poia aUA °St numai în lagăre de exterminare la Nord de d“â
“ “ NKGB-.1. ..

Astfel, ei au putut fi găsiţi numai îfl
iar unii dintre ei au fost întâlniţi în inrh ' 1Sk Sau MaSadan.

Alexandrowskaija. Clima polară şi Slberiană din Wlad^ir şi ■xli

~»sport“1' •”* ,,,os 8

În lagăre s au întâlnit cu mulţi din vechii Mmi”, şi scăpaseră cu fuga în pădure, unde se alăturasem Ei nu cunoscuseră escapada din Suedia şi nici nu cunoşteaî^eSâ democraţie, au aflat-o numai când au avut fericirea să întâlnească vreunul din aceşti voluntari predaţi sovieticilor. Mulţi dintre baltici visau şi sperau că vor trăi candva într'un stat liber şi neutru ca Suedia Visurile lor au fost insă spulberate de povestirile unuia sau altuia care făcuseră această tristă experienţă suedeză, sau de unul care auzise povestea cu cele întâmplate în ţara democrată scandinavă. Mulţi au jurat că se vor răzbuna într'o zi ; dacă nu ei, copiii neamurilor lor. Le făcea plăcere saşi închipuie Suedia ocupată de sovietici, ca să înveţe şi ei ce înseamnă comunismul.

Azi, suedezii, după aproape patru decenii dela această dramă, nu îl au încă pe un Râul Wallenberg, iar guvernul lor, care-şi face liniştit mai departe afacerile murdare cu Uniunea Sovietică, nu arată niciun interes să dea pe faţă adevărul. În fond, nici nu au de ce să se nelinişteasca de soarta lui, acum ei având interese comune cu sovieticii. Ei acceptă infiltrarea sub diferite forme a unei a cincea coloane subversioniste sub masca demonstraţiilor şi luptătorilor pentru 'Pace', iar ei nu ştiu sau nu vor să ştie că aceştia sunt special instruiri pentru a interveni la momentul oportun. Instructorii lor nu trebuie să fie neapărat sovietici ci unii recrutaţi din Pactul dela Varşovia, care primesc cu prioritate azil politic, acel azil pe care ei nu l-au dat sau nu l-au respectat în urmă cu patru decenii.

În Suedia, sovieticii s'au cuibărit şi mai bine în diverse comitete „umanitariste”, de protecţie a animalelor nu a

oamenilor. Se interesează de foci, câini, pisici şi se adresează tribunalelor internaţionale, care şi azi condamnă crimele naziste, sau războiul american din Vietnam, cu toate că acesta s'a consumat de mult. Nu condamnă insa mcio a crimele sovietice ; nici nu pot, căci şi ei ar trebui condamnaţi[51] răspundere pentru crima predării voluntarilor Letoni, pre sau membrilor fostei armate germane care ceruseră azU; .

Fac foarte bine, deoarece opinia publică trebuie s . - flal la nu înseamnă a trăi cântând şi bând, mtreP.^ cnmă clădirea unei societăţi noi, paşnice şi fără acuzaţ1 fi demascată public. Da, demascarea sa i p – tocmai aceşti ne sunt prieteni şi se chiamă Uniunea »^ţiativă un m dogmatici şi „democraţi suedezi nu esc i ca acuzat jj IMea Nunberg, pentru crimele săvârşite intre 1917 şi

x A ,«i Poate Că aşa vor vorbi şi de Râul WaUenberg şi Ce să spună a ^evăniL să • se dea satisfacţie după exempM americanilorcare l-au făcut la 3 Octombrie 1983 cetăţean de Onoare al Statelor Unite ale Americii.

Fste a treia persoană din istoria Statelor Unite ale Amencii după La Favette şi Winston ChurchiU, care primeşte această distincţie.

Suedezii spun că „Guvernul” nu a avut nici timpul nici locul de a-i căsi un loc de cinste, în patria lui, pentru care a suferit şi s a sacrificat. Ei uită că umbrele martirilor lituanieni, letoni şi estonieni, care şi-au găsit un loc de odihnă veşnică între milioanele de confraţi de suferinţe pe întinsa Golgotă Răsăriteană, abia aşteaptă să depună mărturie pentru crimele săvârşite în numele „umanităţii” şi dreptăţii. Tot ce se poate ca în viitor când sovieticii vor fi strânşi cu uşa, să spună cu neruşinare că pentru ei Râul WaUenberg nu a fost un „Diplomat” recunoscut, ci mai de grabă un spion infUtrat în diplomaţie. Drept dovadă vor pune pe masa judecăţii dovezUe concrete că WaUenberg abia în primăvara lui 1944 Fi- a terminat studiile de arhitectură, neavând cunoştinţe de studii diplomatice. La Budapesta sosise abia la 9 luliu 1944, ca ataşat al ambasadei suedeze. Un timp mult prea scurt pentru orice „Diplomat[1] crud, fie el şi un zeu de pe Olimp.

Păcatele străbunilor stau deasupra capetelor lor ca şi sabia lui Damocles, căci cei din Therezienstadt, Auschwitz, etc., care nu au avut bani să-şi plătească paşaportul suedez neutru, se vor scula ca unul şi vor acuza ca şi la primul Nürnberg. De astă dată li se vor adăuga milioanele de victime din Rusia Sovietică.

Cei din Kremlin nu-i vor mai apăra, pentrucă ei singuri vor trebui să se apere de acuzaţiile aduse de milioanele de robi. Ba din contră, sovieticii îi vor demasca spre a se descărca

singuri de greutatea acuzărilor. Supravieţuitorii calvarului şi cei care au făcut acest drum – fără paşaport – nu vor muri cu toţii, iar cei rămaşi vor fi deajuns ca să-i condamne pe asasini.

Finlanda, după fatalul sfârşit de război, a dat un exemplu de eroism şi patriotism neîntâlnit în secolul nostru. În momentul când sovieticii au cerut extrădarea Mareşalului Mannennheim, acuzat de crime de război, finlandezii au răspuns :

Noi nu avem criminali de război, noi avem numai eroi”.

Şi ei au trebuit să se angajeze în această crimă baltică, extrădând patnoţi care se refugiaseră la ei. Cât de greu le-a căzut această hotărîre ! înea 61 eraU direct subordonaţi dictaturii sovietice-comuniste. Pe mulţi în C<-fe ufmau extrădeze, i-au scos cu vapoarele lor şi i-au dus acesta rf6 entale' La Nord, în Workuta se găseau o parte din lotul acesta de baltici, aduşi cu condamnări de câte 20 de am. extrădaZT08' a®n\asadorul sovietic Plachins a cerut guvernului Danez extrădarea a peste 1000 de refugiaţi din ţările baltice. Cererea prezenta

Suedezii au avut de curând mai multe incidente cu

unele detalii care coincideau cu evenimentele din Finlanda şi Suedia, unde refugiaţii trăiau într'o continuă panică. Sovieticii nu au găsit însă vacă de muls în Danemarca şi de-acolo n'a fost nimeni extrădat.

USA a refuzat categoric la 28 Mai 1947, recunoaşterea incorporării Letoniei în cadrul Uniunii Sovietice, având în vedere Tratatul Sovieto-Leton, din 11 August 1920, prin care se respecta integritatea şi suveranitatea statului Leton. Şi Pactul germano-sovietic din 23 August 1939 a fost unul din motivele refuzului american.

submarine sovietice cu unul însă s a ajuns la confruntări directe, căci el sa impotmokt m a rămas în apele teritoriale suedeze. Democraţi cum sunt şi pentru a face pe plac celor din Moscova, poate vrând să demonstreze că sunt pentru ■Pace", l-au lăsat să plece. Adevărul este că au fost şantajau de sovietici cu ruperea schimburilor comerciale.

Un grup de suedezi cinstiţi, care aparţin comitetului de apărare al lui Râul Wallenberg, au cerut oprirea submarinului până la predarea lui Râul Wallenberg de către sovietici sau aducerea unor dovezi convingătoare asupra soartei lui.

Guvernul Suedez nu numai că este laş şi orb, dar şi surd, căci nu a adoptat această soluţie simplă nici atunci când pentru prima dată i-a avut pe sovietici în mână. Sovieticii nu ar fi îndrăznit să facă nimic dacă suedezii cereau ajutorul americanilor, englezilor şi francezilor care veneau cu cea mai mare plăcere, fiind interesaţi să viziteze personal acel submarin. La un conflict armat nu se ajungea căci sovieticii îşi luau tălpăşiţa ca de obicei.

Cum ar fi procedat sovieticii într'o astfel de situaţie ? N ar fi rău să ne aducem aminte de avionul american U-2 sau de

Un lucru este de necontestat şi anume că

și Budapesta au salvat - indiferent dacă îl chema Raul Wallenberg sau X ori Y, mii de evrei. Să nu uităm însă că numai aceia au fost salvați, care au putut da "Cesarului ce era al Cesarului". Cei ce nu au avut această posibilitate au plătit cu viața. Dumnezeu le-a dat-o, Dumnezeu le-a luat-o, vor zice unii. Ultimii au fost lăsați în mila celui de Sus sau de Jos, care le-a procurat un "Marschbefehl" spre KZ-urile germane sau sovietice, cu semnătura Eichmann ori Serow.

Oare au fost suedezii singurii cărora în timpul luptelor din Budapesta, în Ianuarie 1945, le-au fost arestați diplomații ? Poate mă înșel, dar nu cred, căci în situația de arestați ai sovieticilor au fost în lagăr și doi diplomați elvețieni, deci tot dintr'un stat neutru.

Exact ca în Noiembrie 1944 când, în timp ce trupele Aliate din Vest și Est înaintau cu toată furia în direcția Berlinului, unele țări neutre ori foste aliate ale celui de-al III-lea Reich încercau să părăsească corabia

avionul de pasager Sud-Corean, doborît în apropierea insulei Sachalin. Diferenţa este că USA nu este Suedia ! . _

care, prinsă de uragan, se scufunda încet, st asta numai sp re a•şi Astfeli în cercau unele sute>
^entl Tceas P cilci minute înainte de ora 12, să reia relaţiile diplomatice „p e cândva, în speranţa participării lor alături de viitorii Stori care se profilau la orizont, la marea paradă a Victoriei” şi a împărţirea prăzii de război. Elveţia işt adusese aminte că nu are relaţii diplomatice cu sovieticii, adică tocmai cu statul care participa atât de activ în marea coaliţie a aliaţilor. Dar de data aceasta sovieticii erau cei ce refuzau reluarea relaţiilor diplomatice cu Elveţia. Printre motivele arătate, în afară de atitudinea duşmănoasă a Elveţiei faţă de URSS din prima fază a războiului, figurau şi ajutoarele oficiale şi neoficiale date Germaniei hitleriste. Ei aminteau de marile livrări de materii prime date nemţilor şi de trecerea prin teritoriul lor, ba chiar şi de Evrarea de armament militar special.

Acum elveţienii erau în mâinile lor, ei intraseră singuri în maşinăria propagandei sovietice, care începuse să se agite din ce în ce mai neruşinat prin toate cercurile politice şi diplomatice din sfera Occidentală la care luau parte de câte ori era nevoie, de multe ori chiar neinvitaţi.

Condiţule pentru reluarea relaţiilor diplomatice, puse în cadrul diferitelor convorbiri de contact, constau în aceea că ele nu vor avea loc înainte de repatrierea necondiţionată a celor peste 10 mii de refugiaţi sovietici (ruşi şi alte se naţionalităţi din URSS) civili şi militari, care aflau în acel de moment internaţi în Elveţia. După ziarul „Journal Geneve' în. existau în acel moment peste 11 mii de internaţi sovietici Elveţia.

d

stânga din Occident, autorităţile elveţiene de neomenie şi ' barbarie” faţă de internaţii de origină sovietică, acuzându-i de folosirea forţei şi brutalităţii, iar de mai multe ori chiar de a fi asmuţit câinii împotriva internaţilor.

Adevărul era însă altul ; aceşti „nefericiţi sovietici”, cum erau su liniaţi în presa sovietică şi pe care ei u deplângeau, aveau dreptul să vizioneze filme cinematografice, concerte, să meargă la teatre, puteau participa la cursuri de Embi străine gratuite, cu profesori de specialitate, hurnrl l manca u rea 10r 21blică era gătită de bucătari ruşi, după reţetele bucătăriei şi obiceiurilor ruseşti.

mie d^int^™- protest a ne fericiţilor sovietici” semnată de peste o „Isvestia” conV Cafe re S retau acuzaţEle aduse de ziarul guvernamental calmat ambele pănr 0”1^1101^ elveţiene > cerând scuze din partea lor, a sovietic la Paris a J Uns Ia 0 în fe legere prin intermediul Ambasadorului rans, Bogomolow, la 5 luEe

Sovieticii învinuiau deschis, în presa lor ca şi în toată

presa
toate cazurile şi acuzaţiile aduse şi orice altă «u comisii mixte de repatriere. plângere în cadrul unei

Şeful delegaţiei sovietice era un oarecare SergeVikorew Tarr- • . cercetărilor s a constatat că majoritatea internarilor rpf L nitU1 se reîntoarcă în Raiul Sovietic dintre aSj „ Categ°nC să J stea de vorbă sub niciun motiv. PéSte CU1C1 fflu nu “

în acelaşi timp, sovieticii au informat autorităţile elveţiene că 383 de cetăţeni elveţieni se aflau reţinuţi de autorităţile sovietice. Dacă erau tot aşa de bine sau mai rău trataţi, despre asta nu suflau nici o vorbă

Cu toată presiunea politică şi diplomatică sovietică Elveţia a'refuzat categoric repatrierea întregului grup baltic, care era destul de numeros şi se ţinuse dela bun început la distanţă de toţi cei care erau sau puteau fi încadraţi ca sovietici. Pe bună dreptate elveţienii susţineau că ţările baltice au fost ocupate de sovietici după un Pact” şi o înţelegere cu Germania hitleristă, la 23 August 1939. Elveţienii şi-au menţinut punctul lor de vedere şi n'au cedat deloc, nici atunci când delegaţia sovietică a ameninţat cu încetarea convorbirilor.

Dacă nu le-a reuşit repatrierea balticilor, sovieticii au reuşit insă în problema repatrierii grupului compact, care se ţinuse deasemenea pe cât posibil în afara grupului sovietic, de circa 400-500 de caucazieni, care făcuseră serviciul militar în armata germană sau combătuseră bolşevismul sovietic în unităţi etnice, alături de germani sau aliaţii acestora.

Alte grupări mai mici şi de diferite naţionalităţi minoritare din URSS au fost deasemenea predate forţat cu ajutorul autorităţilor şi poliţiei elveţiene, dar sub presiunea politică şi diplomatică engleză şi americană. Aceştia demonstraseră descins poziţia faţă de aceşti nenorociţi care luptaseră numai spre a-şi salva patria subjugată de totalitarismul sistemului comunist-bolşevic şi teroarea roşie. Englezii şi americanii au ştiut prea bine că majoritatea celor predaţi de ei au fost decimaţi, la scurt timp după predare. Toţi cei asasinaţi au fost trecuţi cu siguranţă pe listele şi în contul Germaniei.

Aşa s'a întâmplat. Cum au ajuns în interiorul graniţelor rusesi. fost executaţi în massă, fără milă. Grupul caucazienilor a fost cri m rău tratat, căci până la execuţie au fost scoşi zilnic în g p topiţi în bătaie. . învingători, fără să-şi

Elveţienii puteau sta acum victorioşi alături umane murdărească mâinile de sângele *e™ov’ “ X1 bolşevic- comunist- mptaseră pentru libertatea patriei lor de şu situaţie, după fascist. Cred că şi elveţienii ar fi luptat în r isuri Guvernul cum ne arată istoria, iar ea nu minte şi speranţa că îşi vor

Elveţiei s'a lăsat târît în această neom [illegible] of bestli cu chip de [illegible]cupera proprii cetăţeni aflaţi m nm[illegible] [illegible] cu date, deoarece, în oameni. Neomenia sovietică o putem documenta

lagărul «vieu p ’ tic pentru internaţii din Bautzen, doi elveţieni Se ş. 1948.
mai aflau închişi inc di loniaţia sovietică avea un Joly-Jocker în
Cum era, cum e;veţian. Un motiv în plus de a discuta ac este
Suri[10]deHcau intr o atmosferă particulară, după un schimb de note diP Xle e ammtite se refereau la fostul secretar dela Legaţia Elveţiană din Budapesta în perioada 1944-1945, Harold Feller şi la colegul său de B Î Max Meyer care fuseseră arestaţi în Ianuarie 1945, în timpul SXS« • 1«-» P p”
Generalul Maior Leonid Breschniew, care semnase şi ordinul de arestare.

După cum s a aflat mai târziu, aceşti domni, mai ales Harold Feller colaboraseră cu diplomaţii suedezi, dar şi cu grupul Doctorului Kauder, prin expertul de bursă al acestuia „elveţianul” pentru recuperarea cu plată a evreilor din mâinile lui Eichmann şi Co. Deasemenea este sigur că Harold Feller şi Max Meyer erau în strânse relaţii şi în misiuni directe de legături cu diplomatul Wallenberg. Cu toţii au fost mai târziu în Lublianka, unde au fost cercetaţi individual. Nu este exclus ca cei doi elveţieni să fi participat la anchete de confruntare cu Râul Wallenberg. Nu cred să fi pierdut Comisarul Braţii o astfel de ocazie spre a afla şi alte amănunte.

O mică deosebire, în afacerile elveţiene cu paşapoarte, chiar şi cele engleze sau americane, faţă de aceleaşi afaceri suedeze ale diplomatului Râul Wallenberg sau cele ale diplomatului spaniol Francisco Franco, era aceea că plăţile se efectuau cu foarte mare greutate direct în Elveţia sau într'un alt stat din Occident.

Despre afacerile lor cu paşapoarte, deplin informaţi şi în secţia sovieticii erau încă foarte precis. Tot specială a de materialul adunat se strângea Comisarului Braţii (Brazii) din cadrul ministerului avea şi în Lublianka un birou special de anchetare.

Ambii diplomaţi elveţieni au fost schimbaţi, însă după negocieri pe cale diplomatică, care au durat peste un an de zile, cu doi cetăţeni sovietici, care se aflau mai de mult refugiaţi în Elveţia şi pe care sovieticii îi doreau cu orice preţ.

Desigur că cei doi diplomaţi au făcut cunoştiinţă pe propria lor piele LubHantt ?aintate ak NKVD-^i. atunci când au fost reţinuţi în sovietici ert 3 te centre s Pecia le din Moscova. Unul dintre cei ceruţi de secretă iar ştiinţific care lucrase într'o secţie specială Xase ' ¿tetÎr' aCU2at de un ofiţer aviator ce se de un tribunal milita U aV10nul său- Ultimul a fost condamnat la

moarte fost preschimbată în 25 dT „ re?atriat forţat> aPoi pedeapsa i-
a Se afla la Workuta în la<r- de muilcă' după decretul din Mai 1947.
a P' ™ l-a parasn la 22 Ncvemkn.
pa sosirea mea din închisoarea centrală.

L-am reîntâlnit în lagărul 9/10, în ianuarie – Februarie 1955 nP1 .
- „ ~i^
făcut, dar cu toată părerea de rău, era totuşi mulţumi nu”X” SiM livrat şt că s a întârziat predarea, altfel ar fi fost executat Din Mcau eu nu-i mai am numele, multe din însemnăm s au pierdut.' totuşi cil cauză vor şti despre ctne este vorba. Mulţumiri şt din partea ¿or fojti internaţi din Elveţia care, ca prin minune, au scăpat să nu fie linşaţi din bătaie. Majoritatea au fost condamnaţi la câte 25 de am

Un lucru este sigur, sovieticii şi-au infiltrat în neutra Elveţie o mulţime de residenţi, de unde pot fi dirijaţi în orice parte a lumii ori unde au nevoie, precum şi printre cadrele administrative, unii ajungând chiar în funcţii înalte.

încă un pas al sovieticilor spre Vest şi elveţienii vor simţi cnutul sovietic în coastă, care nu se va sinchisi de neutrahtatea elveţiană.

Mai nou, în Elveţia circulă un proverb care a devenit popular : „În der Schweiz ist man frei, wen man turist ist”, care s'ar putea traduce „În Elveţia eşti liber, când eşti turist”.

Păcat de Wallenberg, de suferinţele lui, psihice şi corporale, de înjosirile la care a fost supus, de depresiunile avute, de chinurile din partea unor sclerozaţi mintali ai NKVD-ului. Păcat este că va fi dat uitării ca om, chiar de către apărătorii umanităţn şi de cei ce i-au dat misiunea „Sacră” cum au definit-o ei. Totul se făcea în numele păcii, al umanităţii, dar şi al afacerilor „sacre” personale, în numele Statului sau al Partidului.

Să nu-şi închipuie aceşti diplomaţi sau politicieni care s au ghiftuit de pe urmele nenorocirii unuia ca Wallenberg şi se mai linguşesc pe lângă puterea sovietică, că paharul de vodcă sau tartina de pâine cu icre negre pe care au primit-o, le va fi deajuns să-i salveze când va veni ziua ca ei sau urmaşii lor să fie loviţi de blestemul mihoanelor de oameni sacrificaţi pentru gloria Imperiului Roşu. Ei vor trebui să răspundă în faţa istoriei, în faţa conştiinţei care nu iartă, în faţa Celui de Sus, care nu bate cu ciomagul şi să ştie că ce nu aduce anul, poate aduce ceasul .

Ce-au făcut suedezii pentru omul lor, Raul Wallenberg Nimic. Aşa cum nici francezii nu au făcut nimic pentru Colonelul Je an Kostikow Laşi cum sunt şi având complexe faţă de sovietici, l-au ecarat „dezertor”. Pentru acest ofiţer francez am o mare stimă ca ® pentru Franţa căci altfel nu îmi botezam băiatul meu cu „Jean”. O amintire ce-mi este mai de preţ decât..\°^ !St^cezt la sfaturilor prea binevoitoare primite dinL partea untf

Consulatul din München acum caţiva am. M
diplomaţi de carieră şi anume, Colo«1* K<^i francezfi care au
cunoscut atât eu în anii petrecuţi impr primit gradele în
fost în acel renumit lagăr nr.2 din Workuta, nu şi a prim g
. 1 «ariţiene ci pe fronturile unde a fost trimes să apere onoarea
budoarele pansm ' Pei sale .La Grande Armeé". Fiul lui a căzut pe Franţer şi daf această Franţă nu a găsit nici azi de cuviinţă
dună oeste 40 de ani dela dispariţia lui, când a fost răpit de agenţii soXici în uniforme militare americane, să-l repună în drepturi chiar şi

Dar la ce ne putem aştepta dela diplomaţia decăzută care işi vinde fui pentru un blid de linte şi care este în stare să-şi vândă şi propria mamă, numai să nu aibe conflicte cu tovarăşii comunişti sovietici.

Domnilor diplomaţi, domnilor militari ai armatei franceze şi suedeze să nu uitaţi că mâine poate veţi putea avea aceiaşi soartă şi veţi putea ajunge acolo unde, cu siguranţă, vă veţi aduce aminte de un Râul Wallenberg sau de un Jean Kostikow, ambii soldaţi, răpiţi de bestiile bolşevice în îndepinirea misiunii. „Glorie eternă lor".

Când ai început să-ţi uiţi prietenii şi camarazii de soartă cu care ai împărţit ultima bucată de pâine, atunci să ştii că ai început să decazi, şi să ajungi, dela o zi la alta mai jos în prăpastia disperării. Conştiinţa nu-ţi va da pace o viaţă întreagă şi te va face să te zbaţi în chinuri sufleteşti până îţi vei reaminti de un Wallenberg sau de un Jean Kostikow, rămaşi pe întinsa Golgotă Răsăriteană.

Noi ne întoarcem din nou la firul întrerupt al povestirii, fir înroşit de sângele milioanelor de oropsiţi din acea parte a lumii.

În zilele călduroase ale lui August 1945, în celula 183 din închisoarea Leforttowskaija din Moscova, a fost încarcerat un cetăţean, slab şi amărât, de origină austriacă. Era originar din Viena şi fusese adus cu un transport de deţinuţi în ' bou-vagon". Călătoria durase mai bine de două luni, plecarea fiind făcută din Badén lângă Viena. Transportul conţinea peste 80% austrieci-civili, iar restul erau foşti militari din diferitele armate şi unităţi, germane, ungare, române, cazace, wlasewiste, civili unguri şi cehi, slovaci, germani, la care era adăugat un grup destul de numeros de dezertori din victorioasa armată eliberatoare" sovietică.

Trenul cu care sosiseră avusese 45 de vagoane de marfă, numai pentru cei arestaţi, dintre care două pentru ofiţeri şi pază, şi vagoane de pasageri de clasa l-a, iar restul bucătărie,

alimente şi combustibil ; în alara a cinci vagoane care erau pline cu femei de diferite vârste şi de ifente naţionalităţi, minimum 40 într'un vagon. Bărbaţii erau între 40 vatroa^T Vae°n' 111 funcţie de mărimea vagonului. La început toate vagoanele fuseseră încărcate până la refuz.

căror fiz^no3^5636^ încărcaseră pe toţi suspecţii, pe toţi acei ale cei care funisTU T 16 eraU ?e plac' iar NKVD-iştii îi adunaseră pe toţi mare era imno^T61 ?1 de cultura lor- în acel moment, greutatea cea localuri neTePsa í tea de a faCe cercetăn individuale din lipsă de pentru astfel de operaţiuni strict secrete. Comisarii

politici şi conducerea din Moscova năşiseră d» unei mâini de lucru ieftină şi fără complicării C& procurarea statului sovietic, era absolut necesară De reconstruc*ia vagoane direct la Moscova. Cine va mai întrpho “ trans P°rtaseră în sa» ceHlalt. căe. va mai da socoteală. Aceştia Iiec ”e 27“ ‘ va mai da socoteală. nU Se Aceştia deveniseră peste noanr’ Sovietice, iar cel mai bun leac şi în interesul securităţiiiX^PohoT™ Sibir” o veche reţetă ţaristă, devenită şi comunistă. ' h d

Dm cele peste 2200 de persoane îmbarcate în Baden, la jumătatea lui Iunie 1945, au ajuns sa fie descărcaţi la Moscova aproape 500 de supravieţuitori. Poate că aceşti bărbaţi şi femei trebuiau să plătească preţul eliberării populaţiei vieneze.

Intr'un moment de slăbiciune, Mareşalul Koniew, Comandantul Suprem al trupelor de ocupaţie sovietice din Austria, a donat din partea Statului Sovietic şi a Comandantului Suprem Sovietic din Austria, cu ocazia zilei de 1 Mai 1945 – populaţiei vieneze – 12 mu de tone de cereale. O donaţie care era bine venită, dar aceste cereale proveneau din captura de război şi confiscarea tovărăşească dela populaţia maghiară dela Csorna şi Kapuvâr din Ungaria.

Mareşalul Koniew dorea să fie primul dintre comandanţii aliaţi care, cu un asemenea gest de caritate să-şi câştige simpatia populaţiei vieneze pentru trupele sale. Moscova a aprobat imediat această iniţiativă, salutând şi felicitându-l pe autorul ei. Gestul a fost trecut repede în cartea de aur a istoriei.

Donaţia a fost primită cu ovaţii de majoritatea populaţiei vieneze înfometate, iar noul primar al oraşului a ţinut în aplauzele asistenţei un discurs ca să le mulţumească eliberatorilor pentru nobila faptă

N'avea să treacă însă mult şi aceiaşi donatori, nobili proletari, aveau să-şi dea arama pe faţă, prezentând nota de plată pentru cele 12 mii de tone de cereale, pe care şi aşa le furaseră din ţara vecină. În afară de cereale, sovieticii îi luaseră cu ei şi pe administratorii sau pe gospodarii care îndrăzniseră să protesteze contra acestor confiscări samavolnice Ei făceau parte din transportul special spre Moscova, plecat din a en e lângă Viena

În timp ce transportul cu arestaţi şi deportaţi plecat dm Baden se apropia de Moscova, în Viena se demonstra, a, 1 demonstrau austrieci veniţi şi aduşi în rucksacunle manumţei NK Pe străzile Vienei şi declarau ziua de *1*:l Augu« 1 Ofaşelor

bombei atomice”, pe care americanii o aruncas } Hiroşima şi Nagasaki. . ke deZastrul pe care-

După cunoaşterea efectelor primei b inarea rapidă fără ei a 1 făcuse aceasta, sovieticii au prevăzu t ostjiităţile militare războiului în Extremul Orient. De aceea. * război. pe ziua de contra Japoniei în Manciuria, fără nici o declaraţie

* , 1045 În felul acesta aveau să aibe şi ei dreptul la partea leului
dir^ Japoniai cu toate că nimeni nu-i invitase, iar soarta războiului era pe nSur că pe atunci sovieticii nu erau în posesia bombei atomice, dar nemru orice eventualitate comuniştii austrieci trebuiau să protesteze ' să P fie primii ca păduchele în frunte, contra imperialiştilor americani, care nu i au lăsat să moară de foame. Tocmai aceşti americani, care mai târziu vor ajuta Austria din plin, mult mai mult decât au făcut-o sovieticii, n'aveau să prezinte nicio notă de plată, căci donaţia venea din partea poporului american, donaţie din care tocmai ei, comuniştii, aveau să se înfrupte din belşug. Şi totuşi aveau să se ruşineze mult mai puţin decât alţii, când au văzut diferenţa între cele primite dela imperialiştii americani şi linsul blidelor de caşă sovietică.

Azi, după ani de zile delacând sovieticii sunt şi ei posesorii bombei această primă demonstraţie şi, fără ruşine, în discursurile lor ameninţă contra bombeicu occidentale, dacă cineva îndrăzneşte să atomice americane, când sovieticii sunt şi ei posesorii bombei atomice şi a rachetelor cu cap nuclear, conducătorii din Moscova ameninţă deschis Occidentul distrugerea Europei păreri cu ei. Dar cine li se opune ? Nimeni, absolut nimeni nu are interes să înceapă un nou război, omenirea fiind sătulă de atâţia morţi şi voind să trăiască liberă, dar nu într'o libertate de tip sovietic, asta nu !

Bomba atomică ca şi rachetele pe care le au astăzi, nu sunt crescute după metoda lui Miciurin în serele ştiinţei sovietice, ci din trădarea lingăilor din tagma lorzilor scăpătaţi şi a specialiştilor lui Hitler, precum şi a unora ca soţii Ethel şi Julius Rosenberg. Astăzi comuniştii austrieci nu mai protestează contra bombei atomice, căci acum sovieticii o au. Ei protestează sus şi tare că imperialiştii capitalişti americani vor să apere Europa de Spectrul Roşu. Ce, nu-i adevărat ? Nu sunt sovieticii cei care se desonspiră prin planurile lor agresive contra Europei şi care declară deschis, ca şi în timpul lui Stalin, că dacă vor în 24 de ore ei pot să ajungă la malurile Rinului ?

Cred oare comuniştii austrieci şi toţi ceilalţi din lumea întreagă care le cântă în strună că ştiinţa sovietică şi cu ea tehnica bombelor atomice şi a rachetelor sunt atât de perfecţionate, că, în cazul unui război, ele vor nimeri numai pe

americanii şi pe capitaliştii din Europa ? Nu, primele victime vor fi germanii din ambele zone şi austriecii, dar şi englezii şi francezii precum şi sovieticii. Învingători nu vor exista, precum nici învinşi, ci numai supravieţuitori. Ferească Dumnezeu ! ei PresuPunem că sovieticii vor câştiga războiul. În acest caz în SiberiÎ9™,5! tOivă ,Şandramaua marxistă vor fi primii care vor ajunge avea nevoie d laWorkuta, căci atunci tovarăşii din Kremlin nu vor mai odihnă în munrT C1 U Vor trimete să se specializeze în aceste locuri de demonstra câwor^^' de Care acuma habar ™ au- Acolo vor putea oi, numai să nu ajungă să ceară ajutorul populaţiei, aşa cum au făcut-o deţinuţii din închisoarea disperate. autzen prin scrisorile lor „x" " îiicbisoarea Lefortowskaija di" Mosc»™. ului.

Abia intrat. s'a prezentat ; Joser Ba«. ceMţeM .« „is"t şi crescut în Viena. cu domiciliul în Sprock Platz nr 2 5

Fusese arestat de organele sovietice de-acasă. la începutul lumi Iunie 1945. După cercetări serioase în centrala improvizată din Baden de lângă Viena, a fost îmbarcat într'un vagon închis de cale ferată ce făcea parte dintr'un lung transport, cu care, după două luni de drum şi peripeţii, a ajuns la Moscova.

Nu a fost soldat în armata regulată germană, dar a făcut pane ca civil dintr'o grupare specială, ce purta denumirea de „Luft Melde Kopf Sud- Ost".

De meserie era strungar, căsătorit cu o unguroaică, originară din Budapesta. Soţia lui, pe care o iubea foarte mult, avea o prietenă intimă încă din copilărie, care locuia la Budapesta, unde lucra ca dansatoare într'un teatru şi pe care o chema Julişca, un nume foarte frecvent în Ungaria. Ea avea prieten pe un doctor, Kauder (alias Klatt), un evreu- ungur-austriac, ce fusese crescut de mic copil într'o mănăstire, în Tirol. Acest doctor se ocupa cu diferite afaceri dubioase şi era mereu în posesia unor mari sume de bani.

De aici începe povestirea noastră, care ne va introduce în anumite secrete ale celui de al doilea Război Mondial.

În anul 1939, Dr.Kauder a fost arestat de către poliţia ungară şi depus în renumita închisoare „Tolondshaz" din Budapesta, pentru escrocherie, sau aşa ceva.

Intr'una din vizitele ce i-au fost făcute de prietena lui, Julişca e 1 a strecurat o misivă în care îi scria că a făcut cunoştiinţă cu un conducător al ruşilor albi din emigraţie, care fusese colonel îni armata serviciul de informaţii. Prin acest colonel rus, el ar îi avu p * să primească cele mai bune informaţii militare şi economi de sud a Uniunii Sovietice, Ucraina şi ţărmul Mării-

e^e. un

Jblisca trebuia să plece de urgent. 1. Vreţi.Jtde * vechi cunoscut. Acestui. trebui. *sa-,.* a „„„ scrise pe care i le dăduse, iar în re Punctele scrise erau următoarele : interventţiile necesare

1) Autorităţile germane să facă de urgen ; fusese intre timp Pentru eliberarea lui din închisoare. (0 er din Budapesta). eUberat era găzduit la o „

2) Eliberarea a 10 paşapoarte ongmale ger

El Dr Kauder, cu grupul său se punea la dispoziţia serviciilor eermane şi aveau să furnizeze informaţii militare şi economice de pe fentoriul Uniunii Sovietice (cu precizări şi detalii).

4Autorităţile germane de informaţii aveau sa colaboreze pentru viitor numai cu el, iar prin el să pornească toate informaţiile necesare şi posibile El era singurul răspunzător pentru materialul predat şi orice convorbire în viitor sau informaţii suplimentare, aveau să se facă numai 1 julişca a plecat la Viena unde a luat contact cu persoana indicată, iar până la primirea răspunsului a aşteptat la prietena ei D-na Baumann din Spreck Platz 2.

Serviciile germane ale aviaţiei (Luftwaffe) au manifestat un deosebit interes pentru propunerile făcute, mai ales că acest birou special era obligat să-şi procure informaţii, trimise de serviciul SD-ului, care livra numai ceeace nu mai prezenta interes pentru ei. Deşi propunerea doctorului Kauder era bine venită şi favorabilă intereselor germane din secţia specială de Sud-Ost-Ost, specialiştii consultaţi din SD nu credeau intr'o reuşită, având pe mai departe încredere în serviciul Luftwaffei. Ministerul aviaţiei germane şi-a pus mari speranţe în această organizaţie, cu atât mai mult cu cât nu erau nevoiţi să învestească mari sume de bani, în afara unor paşapoarte şi unele relaţii la Budapesta pentru eliberarea doctorului Kauder.

În scurt timp, Dr.Kauder a fost eliberat, primindu-şi cele 10 paşapoarte promise, pe care le-a împărţit frăţeşte cu colonelul rus, căruia i-a mai dat din propriul buzunar o sumă apreciabilă de bani.

Acesta a plecat imediat în misiune.

Dr. Kauder a revenit la Viena şi a locuit pentru un scurt timp la Baumann. Acolo a început să-şi organizeze nucleul lui de informaţii care se compunea la început din cinci persoane, fiecare având o misiune a lui specială. întreaga grupă era camuflată, figurau ca organizatori ai cercului de dans al prietenei sale Julişca, cu care au plecat într'un turneu în

Bulgaria.

La insistenţele prietenei sale, Dr.Kauder a introdus în grupă, pe locul cinci, pe soţul prietenei sale, care o ajutase foarte mult când ea fusese singură.

Grupul de cinci se compunea din :

1) Şeful grupului, Dr.Kauder (alias Klatt).
2) Locţiitorul, Dr.Teusch – originar din Austria.

Economistul, (numele pierdut), cetăţean elveţian, specializat în bursa internaţională.

4) Securitatea grupului, o asigura Richter, profesor de sport la o şcoală din Viena.

Vifna Admulistra_ia' Josef Baumann, domiciliat în Sprock Platz 2 din

Grupa de dansatoare era formată din „ fete tinere care au timp mai multe reprezentaţii la Sofia şi dat un Gruparea, fiind încadrată în serviciul de *7 °ra',e dui Bul S ana - era subordonată direct Reichmareşalului i, aţu s P«cial al aviaţiei, cheremul serviciilor de informaţii ale lui care era la fă C ută de Dr.Kauder cât şi perspectiva infmmaţLor ceTmom'T fost foarte bine venite, cu atât mai mult cu câr uL ?-promiteau, au se ad»»«« materiale despre UntunT"Sovt.t""T Oe™"' război împotriva acesteia. ' entualitatea unui

În primăvara anului 1941, după intrarea trupelor germane în Bulgaria s'a constituit definitiv grupul din Sofia. Finanţarea era asigura^« continuare din veniturile câştigate de grupa de dansuri şi afacerile făcute la bursă de economistul elveţian.

În primele zile ale lui 1941, acestui grup i s'a alăturat un olandez originar din Amsterdam, cu numele de Marck Willy. Acest olandez era un om foarte ciudat şi nici prea prietenos, după cum povestea Baumann. Era însă o capacitate în afacerile de Bursă, ceea ce s'a dovedit ulterior, în această branşă lucrase şi înainte de război la Amsterdam. Devenise un fel de şef al elveţianului, iar acesta nu-i ieşea din cuvânt. Wdiy nu a participat niciodată la orgiile ce se dădeau din ordinul Dr.Kauder în cinstea vreunui oaspete invitat, dar nici la unele din recepţiile ulterioare. El era omul care era, fără să existe, şi aşa a rămas până la sfârşitul războiului. Nimeni gin grupă nu cunoştea deplasările lui. în afară de Dr.Kauder. De multe ori pleca cu elveţianul pentru un timp mai îndelungat, altădată singur şi de foarte multe ori se ducea la Constanţa, în România, unde, după jumătatea lui 1942, exista un mic birou, un fel de sucursală. Era singurul care nu-şi găsise o prietenă, şi nici nu încercase, din care cauză toţi deveniseră bănuitori.

Dr.Kauder punea însă totul la punct interzicând orice manifestare sau chiar vorbă împotriva olandezului. Dar să nu anticipăm lucrurile

La sfârşitul lui Martie, începutul lui Aprilie 1941, au sosit primele informaţii militare şi economice din partea de Sud a l

crainei şi locuri din Uniunea Sovietică. Ele erau deadreptul excepţionale şi foarte bine documentate. . . ;nfnrmatii

Dr.Kauder remitea personal primele materia e' * dg a4 colonelului Erbach Fischer la Viena. Toate declara dar câ descoase pe Dr.Kauder, au fost fără rezulta . * discuta, pentru prezent şi viitor, numai el este persoana c smise pontr'un În viitor, materialele aveau să fie aduse P”s0” snplunentară, iar dacă cod secret. Nici un nume şi nici o info^ . diferent cine, chiar şi cineva ar fi încercat să le facă greutatl . . ofere serviciile SD-colonelul Fischer, ei aveau să se despar Re•cllmareşalul Hermann W, nu însă înainte de a fi vorbit personal cu K Goring. Colonelul a cedat unor astfel de afirmaţii convingătoare. Dr.Kauder îşi jucase perfect atuurile.

Specialiştii din cadrul aviaţiei abia atunci şi-au dat seama de valoarea materialului primit. Toate erau mult mai bune, mai clare şi mai bine documentate decât cele pe care le primiseră dela colaboratorii din SD.

Odată cu începerea războiului germano-sovietic şi înaintarea frontului spre Sud, experţii Lufrwaffei au putut confrunta materialele primite cu realitatea, la faţa locului, unde au constatat, spre uimirea lor, că materialul lui Kauder era excelent. Astfel, valoarea grupului a crescut în ochii superiorilor, iar doctorului Kauder îi erau toate uşile deschise.

După rezultatele atât de îmbucurătoare şi încrederea mare pe care o aveau la înaltul comandament al aviaţiei, dar şi nevoia de mulţi bani, pe care germanii erau gata oricând să-i pună la dispoziţie, Dr.Kauder s'a gândit la o reorganizare a întregului grup.

În primul rând, grupul s'a mărit ajungând la 30 de persoane : secretare, telegrafişti, traducători, etc.etc. Printre cei noi a fost încadrat şi fiul lui Richter, ca şoferul docorului Kauder, când acesta avea nevoie de el. În fond era la dispoziţia întregului grup. Fusese demobilizat şi trecut automat la această grupare din cadrele aviaţiei.

Intre timp, s'au înfiinţat şi unele sucursale pentru uşurarea muncii celor din centrală. Astfel de birouri au fost deschise la Odessa, Constanţa, în România, Varna în Bulgaria, Athena şi Salonic, în Grecia, Belgrad, două în Italia de nord şi sud şi una chiar la Constantinopol, toate legate de Centrala din Sofia, condusă **de** doctorul Teusch.

Curierul principal al grupului care jongla şi cu banii la bursa din Elveţia, – unde intra şi ieşea când dorea – era elveţianul, mereu pe drumuri. Datorită muncii depuse de olandez, această secţie a adus mari venituri şi câştiguri enorme folositoare grupării.

În toate secţiile existente se lucra de zor, transmiţând materialele încredinţate sau traduceri din materialele primite, noi coduri, mereu schimbate, iar când aveau timp liber, se amuzau frumos.

Toţi şefii teritoriali, chiar şi cei din Viena, veneau cu plăcere în control, desigur fiind din timp anunţaţi, şi îşi petreceau zilele în cea mai bună şi veselă societate ca în basme, cum s'ar zice.

Reîntoarcerea era tot atât de bine organizată, căci fiecare pleca încărcat cu daruri regeşti şi cu toate bunătăţile. Acest sector îi era încredinţat lui Josef Baumann, care era şi organizatorul tuturor banchetelor. El era răspunzător şi gata oricând să facă faţă unei vizite inopinate. Tot în sarcina lui Baumann cădea trimiterea regulată de cadouri, de mici atenţii, care erau mereu bine venite, chiar foarte apreciate, mai ales de cei din Reich.

Gruparea a fost înzestrată, în Aprilie-Mai, cu un avion de transport, cu echipaj cu tot, care avea cursă liberă între Odessa, România,
Bulgaria, Grecia, Jugoslavia, Ungana Ş1 halla n trebuia o aprobare specială, pe care 0 Doar pentru Turcia le anunţa fie un transport de agenţi speciei £ t * Orăı c^i se speciali. X’ iie ^sporturi de curieri

Sumele de bani fund foarte mari, expertui Ola n schimbat în aur, lucruri de valoare, de artă şi în , elveţianul le-au Di” ordinul Dr. Kauder elveţia™, .
Elveţia (se crede că şi cu americanii) cu care: şi au 2 enSlezi «m Sofia şi Constantinopol. Informaţiile care se rindea “Z Îla serviciului de avi.jie, se vinde.« M attl iâ b”. a<,
americanilor, care erau deasemene. buri piatnicl. ,liad ‘ timpul de evenimentele din regiunea de Est-Sud-Est ?

Se organizau orgii cu ofiţerii germani, orgii la care nu lipseau mâncările alese, băuturile de soi şi secretarele frumoase care îşi desmierdau partenerii ocazionali, şi în acelaşi timp se puteau aduna materiale germane de mare valoare.

Averile adunate erau asigurate în Elveţia, depuse în conturi secrete, iar de locul lor ştiau numai Dr.Kauder şi elveţianul, poate şi Dr.Teusch Conturile lui Willy van Marck erau deasemenea depuse undeva m străinătate. Cât îi priveşte pe cei doi, Richter şi Baumann, ei primeau în afară de salarii mari, o mulţime de cadouri şi alte beneficii. Restul personalului din toate sucursalele era plătit, regeşte.

Intre timp au fost, după cum se pare, contactate şi unele persoane din serviciile de informaţii bulgare şi chiar turceşti. Astfel că, în Mai poate mai devreme sau mai târziu, au început afacerile doctorului Kauder cu evreii din Budapesta, pe care îi

aducea pe calea aerului dela Budapesta în Bulgaria. De aici, cu ajutorul serviciului secret Bulgar erau trecuţi clandestin în Turcia, unde, la rândul lor, erau aşteptaţi de agenţi e legătură şi transportaţi mai departe.

Desigur, din cauza că erau de multe ori şi femei cu c0^' de întotdeauna de agenţi camuflaţi în evrei care fugeau, ra pc . trgcerea a infiltra cât mai mulţi. După un timp, aceste de peste graniţa bulgaro-turcă, au stagnat din cauza problema şi a fi demascate. Ceva mai târziu, Kauder a r acce sibil transporturile îşi descărcau marfa direct pe un aer ca totul să pentru aviaţia germană de lângă CoflStan“°P P ia Budapesta sau U alt decurgă cât mai uşor şi rapid, avioanele 1J1C r e cu benzină, iar de Oc în Ungaria, zburau către Sofia, pentru câ bacşişurile grase ac°l° la Constantinopol şi înapor la Sofia. Desig au des chis multe porţi ferecate. legătură cu mai

Da Budapesta, doctorul Kauder intr legaţia tploniaţi suedezi şi spanioli, precum Şi ^noasă foarte scum peste tot relaţii. Devenise o concurent d num ai ca ei> deşi el le dădea o siguranţă, emo.i plus, fiecare mar putea lua cu el, într'o servietă sau o geantă, bani sau

Dr.Kauder primea informaţii şi despre afacerile concurenţilor săi dela ambasadele suedeze şt spaniole. Baumann credea ră leaturile au fost făcute de Willy van Marck şt că numele acestuia nu era vii Marck, ci altul şi că era cel puţin jumătate evreu.

Tot ce mai putea aduna ca informaţii, după ce trupele sovietice trecuseră Nistrul, a dus la ruptura definitivă între grupul agenţilor albi şi centrala din Sofia. Un singur centru mai rămăsese încă în legătură şi era undeva pe coasta Mării Negre în Caucaz. Aceştia transmiseseră cele mai perfecte date asupra mişcărilor transporturilor sovietice din acea regiune, iar aviaţia germană repurta succese mari. Dar, după scurt timp centrul acela a amuţit pentru totdeauna.

În lunile Iulie şi August, Willy van Marck a făcut câteva drumuri la Constantinopol şi la Athena, cărând până la refuz marfă vie. Cum s a descurcat nu ştie nimeni, sigur este că s‘a întors cu bine, dar foarte agitat.

Misiunile cu avionul s'au terminat în momentul când avionul a fost doborit de americani sau englezi, la reîntoarcerea din Italia de Nord. Se pare că unul dintre piloţi ar fi fost uşor rănit, ceilalţi au putut să sară cu paraşuta. Ca toţi ceilalţi soldaţi care le erau comandaţi, ei nu făceau parte din grupa „Luft Melde Kopf Sud-Ost”, fiind numai detaşaţi, astfel că misiunea lor s'a terminat odată cu prăbuşirea avionului. După aceasta s au

desfiinţat centralele din Odessa, Constanţa, Varna, Athena, Salonic şi cele din Italia, deasemeni şi cele dela Sofia şi Belgrad, iar la ultima şedinţă din Budapesta s'a hotărît desfiinţarea grupării.

Fiecare din grup a primit o sumă de bani în mărci germane şi o altă sumă în valută străină, precum şi cadouri preţioase, drept recompensă pentru serviciile aduse şi încrederii cu care şi-au îndeplinit misiunile. O coloană încărcată până la refuz cu alimente, băuturi şi lucruri a părăsit Budapesta cu direcţia Viena. Atât camioanele cât şi şoferii erau împrumutaţi de către Lufrwaffe din Viena, pentru schimbarea Centralei LMKSO", (cum era denumit transportul), din ordinul Col.E.Fischer. Fiecare din grupă a primit partea sa, precum şi cei din centrala vieneză a aviaţiei. După descărcarea camioanelor, soldaţii lor s'au întors mulţumiţi la unităţi fiind ca şi şefii lor, răsplătiţi regeşte.

dată cu trecerea graniţei a avut loc şi despărţirea de misiune şi de grupă, care s au dizolvat automat. Olandezul Willy van Marck nu mai de doar Dr.Kauder mai ştia unde se află, iar Richter nriArp Î 51 Bau"nann au Plecac ^ect la Viena. Elveţianul, împreună cu o Eore îr re Secretare- sau despărţit şi au plecat cu un camion camionul sr,3 .Veţiei' ^r.Teusch cu prietena şi cu şoferul au plecat cu Plecat insă^ Austria de nord sau Tirol, posibil chiar Elveţia. N'au Plecat insă înainte ca ultimile trei camioane pline să nu-şi fi lăsat
întreaga încărcătură într'o şură la un -
vechi cunoscut al Dr.Kauder ' ™ Vienei. Era
S'a bănuit că Dr.Kauder şi Dr.Teusch, cu toate că au plecat la diferite ore şi Pe drumun diferite, au mers în aceiaşi direcţie, Pspre m năltirea unde Dr.Kauder fusese crescut de mic copil
F nasurea

În timpul războiului nu odată mănăstirea a fost aprovizionată de Dr.Kauder, cu toate bunătăţile lumeşti, prin administratorul său Josef Baumann. Pachetele sau încărcătura, de multe on a unui întreg camion erau predate la Viena, unor călugări. Aceştia se prezentau după două-trei zile dela înştiinţare. De fiecare dată era un alt număr de telefon, astfel că Baumann nu-şi mai aducea aminte de nimic. El nu a cunoscut nici numele călugărilor, nici pe cel al mănăstirii, nici nu-l interesa dealtfel, el executa doar ordinul dar de Dr.Kauder. Numai tânărul Richter care l-a dus până într'un loc, undeva în Tirol sau în Austria de Nord, ştia ceva mai mult decât ceilalţi. El s'a reîntors acasă la Viena, cu Opel-Kaptanul, pe care îl primise cadou cu acte în regulă dela Dr.Kauder, bineînţeles încărcat de cadouri.

Elveţianul s'a stabilit lângă Berna cu secretara lui, pe care a reuşit să o treacă graniţa.

Aşa s'a terminat istoria acestui „Grup”, care era cunoscut sub denumirea de „Luft Melde Kopf Sud-Ost” pe scurt – LMKSO -

Cum războiul era pe terminate, cu toţii aveau acte în regulă şi nu mai puteau fi încadraţi în serviciul militar, fiindcă făceau parte dintro unitate specială. Astfel îşi puteau vedea de treburile lor particulare şi familiale.

După terminarea războiului au supravieţuit cu toţii şi, după ultimile lupte de stradă, s au strecurat prin toate controalele efectuate de armata eliberatoare sovietică.

Razele calde ale lunii Mai, încălzeau inimile vienezilor la un soare strălucitor care îndemna la speranţă în viitor.

Oraşul era în mare parte dărimat, iar grămezile de moloz, se micşo cu greu prin muncile impuse de trupele de ocupaţie. Alimentarea e atât mai grea cu cât cureaua controlului sovietic se strânge i mai tare în jurul oraşului. Piaţa neagră înflorea tot mai mult şt menise ziua când se putea spune că banii nu mai făceau doua p

În jurul dite. de 2«-30 Mai 1945 1« <P»»« „e.sa Baumann din Viena Sprock Plata 2, elteţianu , cu ajutoare Austrie într'o maşină oficială a Crucii oşn t-osnj prieten pentru nevoiaşi. Adevărul era că elveţianul u 1 de vaioare, spre Richter – seniorul, căruia îi lăsase gaumann, a venit şi la păstrare. Cum elveţianul cunoştea şi a ri\ afara oraşului, spre a-şi el> căci Richterii nu erau acasă, fnn P e . se intoarcă abia după procura ceva alimente sau alte lucruri. de zor la repararea câteva zile. În acest timp i*1 ^iena’ . fnnice conductelor de apă, de gaze, instalaţiilor de i^ătunior telLI * rfe fflolozul dărâmăturilor de pe urma Sului Fiecare vienez se străduia să-şi dea concursul la revenirea cât „VacXrttip^^oîwl,' roiau patrulele militare sovietice, care tegitimau şi controlau pe fiecare, la tot pasul. Denunţurile erau la ord nea zilei ca şi arestările sau dispariţiile unor persoane fără urmă.

Toate clădirile din Sprock Platz şi împrejurimi fuseseră perchiziţionate în ultimile zile de către trupele speciale sovietice. Cu această ocazie fuseseră observaţi mai mulţi indivizi, care îşi făceau de lucru prin împrejurimi, dar care miroseau dela o poştă a fi agenţii poliţiei sovietice. Acest lucru l-a făcut pe Baumann nervos, gândindu-se să-şi părăsească pentru un timp locuinţa sau chiar şi localitatea. Toate încercările soţiei de a-l linişti, fuseseră zadarnice, iar acum şi musafirul acesta neinvitat. îl îngrozea numai când se gândea.

În seara zilei de 5 Iunie 1945 primiră vestea că Richterii s'au

întors din voiajul lor şi că a doua zi îi aşteaptă. Elveţianul, din fire foarte nervos, dorea să plece chiar în acea noapte să se întâlnească cu Richter. Şi-a dat însă seama că ar fi fost foarte periculos din cauza restricţiei de circulaţie noaptea, fără o aprobare specială a comandaturi! sovietice.

A doua zi la orele 9 dimineaţa, au părăsit locuinţa, spre a ajunge cât mai repede la Richter.

Baumann care ieşise primul din clădire, la numai câţiva paşi a fost oprit de doi bărbaţi care l-au întrebat dacă el este Dl.Josef Baumann.

Elveţianul care între timp îşi aprinsese o ţigare, văzând că acesta intrase într'o convorbire şi ştiindu-l pe Baumann vorbăreţ ca orice vienez, a trecut pe lângă ei şi i-a spus în şoaptă :

- Grăbeşte-te, că ne aşteaptă Richter.

La auzul numelui de Richter, unul dintre bărbaţi, zise cu surâsul pe buze :

Dacă vă referiţi la dl.profesor de sport Richter, prietenul dumneavoastră, se nimereşte bine, căci tocmai despre el este vorba şi îl va interesa cu siguranţă revederea. Pentru a ajunge mai repede la dânsul Şi ca sa nu pierdeţi timp, vă rugăm să luaţi loc în maşina noastră. VIAH^1113 6 abricalie germană, adică ceva obişnuit, avea număr de totul S^am aProbarea de circulaţie a Comandaturi! Sovietice, deci trecuse o ,avea însă 0 ma^mă Şi drept de circulaţie când abia

neobişnuit Elver 2 Când Se terrainase războiul era totuşi ceva pe

mânecă şina, prietenul său, numai Baumann o cam băgase

Presimţi gUra Speranfă fii*d că probabil s'o fi înşelat în dacă

n^umva^vTr^să^111^ * de vorbă> 11 mai întrebă pe Cei

VOf să,şi va*d* maşina, căci el ar fi interesat să o

X?2veX“ '■ “ ° P1S““Ci “ -

- „Sunteţi cumva elveţian ? Sau Olandez ?”

Baumann a bănuit dela început că trebuie să fie sovietici şi că sunt la curent cu grupul lor şi cu activitatea desfăşurată

.„Da”, răspunse acesta, foarte îngâmfat, aprizându-şi ţigarea fără a le oferi însă şi celorlalţi.

Intârziaseră mult pe drumul luat, probabil din cauza străzilor pEne de dărâmături sau din cauza muncitorilor, a foştilor nazişti scoşi la muncă forţată pentru îndepărtarea molozului. Ajunşi la clădirea în care locuia Richter, văzură de departe cum, încărcat de bagaje, seniorul cobora scările din faţa casei. S au dat jos din maşină după ce aceasta fusese oprită în spatele maşinii lui Richter, iar elveţianul s'a îndreptat direct către prietenul său întinzându-i mâna pentru a-l saluta. În acel moment, din toate străzile alăturate au apărut maşini particulare şi miEtare ale comandaturi! sovietice. AmabiEi domni, care E aduseseră cu maşina, au scos fiecare câte un pistol şi i-au somat pe toţi să ridice mâinile Din mai toate maşinile au apărut ofiţeri şi soldaţi sovietici.

În acel moment, în cadrul uşti clădirii în care locuia Richter a apărut juniorul care, foarte zăpăcit de spectacolul din faţa ochilor, a întrebat „Ce înseamnă asta ?” Ofiţerii sovietici au intrat în casă şi au perchiziţionat „â la russe” apartamentul, apoi au dispărut cu cei arestaţi, nu însă înainte de a se informa dacă soţia lui Richter se afla în Viena. Iată însă că şi Richter îşi procurase dreptul de circulaţie pentru maşină, în plus aprobarea de circulaţie a comandaturi! miEtare sovietice ! Cum se aranjase, nu am aflat.

Singurul care şi-a pierdut cumpătul a fost, de astă dată, tocmei elveţianul. Ca un isteric, a început să strige în gura mare, că el este cetăţean elveţian şi să fie dus la ambasada elveţiană.

Politicoşi din cale afară, ofiţerii sovietici, căutau să-l linişteasca, căci tocmai ei sovieticii, eliberatorii, nu voiau să se dea în spectacol şi voiau să lase o impresie bună lumii.

După ce Josef Baumann şi musafirul au părăsit locuinţa, soţia i a urmărit dela fereastră. Din întâmplare a observat tot ce se petrecuse jos în faţa casei. L-a chemat imediat pe Richter la telefon, up convorbirea telefonică, soţia lui Baumann a părăsit în pripa ccuirţ [d]in Sprock Platz nr.2 printr'o ieşire în altă stradă. Luase cu ea num apucase la repezeală. Ea a revenit abia după am de zile. Vn ■

'tax -.au drrree a [rt]it. »» a povesti. nrdrX«». X“ »

reîntoarcere a decedat din cauza unei boli de plămâni,

««mpla. mai departe eu so!»l ei [J]»“dX“Xae. lenpi Viena, unde

Toţi cei patru arestaţi au [fost f ‘Ju]\]KVD•ulul pent]ru Austria, centrală

sovieticii îşi instalaseră o centrală a NK ^55.
care va lucra şi pentru Slovacia şi Ungaria pan

Richter, tatăl 5i fiul, n'au putut să suporte maltratările sovieticilor. şi au ®UI îXTcu'elveri^ul îuUpravieţuit, cu chiu cu vai.

nu cunoştea prea multe amănunte, el fiind numai u”

“in „rator al grupului, iar tot ceea ce a recunoscut şr povestit deschis “XXonvSÎor. a fost crezut, după cum spunea el mai târziu.

Elveţianul de frică a vorbit şi a spus tot, iar zgârcenia, avanţia şi ura unui om înrăit i s'au arătat pe faţă când le-a propus anchetatorilor dacă îl vor elibera, sume fabuloase, din averea lui economisită în Elveţia. Mai mult, s a arătat gata să colaboreze la prinderea şi predarea doctorului Kauder şi a doctorului Teusch. Aşa a ajuns serviciul sovietic să cunoască toată activitatea acestui grup doar de 5-6 persoane. Sovieticilor nu le venea să creadă că aşa ceva a fost posibil, că a putut fi indus în eroare serviciul secret german, cu toate datele precise pe care le primiseră din partea lor. Este adevărat că aceştia predaseră totdeauna un material de spionaj perfect şi de valoare. Despre asta şi sovieticii se convinseseră. Dar ei câştigaseră şi fuseseră plătiţi regeşte, pentru o muncă ce nu le aparţinea.

Singurii cinstiţi şi cu idealuri naţionaliste, mândri de a combate adversarul politic şi naţional, au fost ruşii albi, grupul de exilaţi, pe care numai Dr.Kauder îi cunoştea după nume, numai pe unul îl văzuse, cel care era şeful. Doctorul Kauder şi Dr.Teusch erau dispăruţi şi fără vreo probabilitate de a fi găsiţi vreodată de NKVD.

În a doua jumătate a lunii Iunie, Baumann şi elveţianul au fost îmbarcaţi în vagoane de marfă, cu direcţia „Pohod na Sibir”. Mulţi au murit pe drum, printre care şi elveţianul, care s'a îmbolnăvit de dizenterie. Acest om cult şi inteligent aproape că a înebunit pe zi ce trecea din cauza trepidaţiilor trenului care se mişca mai încet sau mai repede spre soare răsare. Când se calma îi povestea lui Baumann, lucruri pe care el le ştia, şi despre care acesta habar nu avusese. Numai aşa a aflat adevărul asupra acestui grup, adevăr pe care avea să-l povestească mai târziu în celula 183 din Lefortowskaija.

Căldura zdrobitoare, lipsa de apă şi hrană, morţii zilnici aruncaţi ca nişte lemne din vagoane la diferitele opriri pe drum, frica de moarte şi pierderea cumpătului l-au determinat pe elveţian în nebunia lui, să ajungă să-şi mănânce propriile

fecale. El a ajuns un schelet şi după ce a munt, a fost şi el aruncat ca o bucată de lemn din vagon, pe drum undeva înaintea Moscovei.

şi ^are se ^bolnăvise şi el, a rezistat cu încrederea în sine

încpnnr U1 umnezeu> a ajuns la Moscova, unde a fost închis şi a început povestea noastră.

dat Ban ce a P ov estit pentru ce îl aduseseră sovieticii, şi~a XmatU

Ce şi ce ™ *iau ei şi că în materie de

ormatu ştiinţa sovietică sa pus în valoare abia în momentul când au început afacerile cu transportul evreilor din

altceva, deci el nu trebuia să vorbească prea mult^'3' NU 11111110

începători în materie. Aici erau experţj la ÎUCHI^T a Z's^ă afacerile lor nu erau direct legate de o altă m,M" 7 . mţeies ca era un anumit Râul Wallenberg. 0 altă grupare care trebuie amintită *era* ace ea a unui spaniol, cu un nume uşor de reţinut, un anume Francisco Franco. El nu-i cunoştea nici pe unul nici pe celălalt şi nici nu auzise de ei. Nici de transportul evreilor din Budapesta nu ştia prea multe cel mai mult aflase pe drumul dintre Baden şi Moscova dela elveţian Păcat că acesta murise, dar poate că era mai bine aşa, după ce decăzuse şi poate şi înnebunise. Franco nu-şi putea da seama şi nu putea înţelege cum un om putea deveni un animal. Nu, el n'a putut înţelege asta niciodată.

Interesant era şi faptul că anchetatorii se interesau foarte mult de olandezul Willy van Marck, la pronunţarea numelui căruia ei râdeau, înrebându-l dacă el nu mai avea şi un alt nume, deşi el a negat de mii de ori.

Anchetatorii au început prin a-i pune întrebări despre Praga anilor 1938, 1939, după care săreau la Budapesta. Sute, poate chiar şi mii de fotografii se găseau în fiecare zi pe masa de ancheta pe care trebuia să le privească şi să arate dacă cumva recunoaşte pe cineva. În fond el fusese cel mai mic din grupă şi asta cu siguranţă câ observaseră anchetatorii, care ştiau mai mult decât el.

În celula 183, cu toate anchetele de zi şi de noapte, fără bătaie şi maltratări căci din acestea primise la Baden, mai mult decât era nevoie, el sa refăcut trupeşte. Mulţumită camarazilor de detenţie şi ajutorul lor moral, şi-a recâştigat curajul pierdut la intrarea în acea celulă. Acum avea din nou speranţă în viitor şi în viaţă.

La începutul lui 1946, s'a îmbolnăvit pentru a doua oară de

dizenterie, după ce a mâncat nişte peştişori foarte săraţi şi a băut multă apă. A scăpat cu chiu cu vai. Cu greu a început iară să se refacă, iar cu timpul a devenit un alt Baumann decât cel care intrase prima oara în celulă. Dorea mereu să se întoarcă la iubita lui soţie şi sa trăiască în dragoste şi pace. A murit într'o perioadă când la Lefortow aija se murea pe capete ca şi prin toate închisorile Moscovite.

»«. avi .¡»pvi $_{\text{să4}}$ eoidamae c»c, .1 a 1«« dramU fumul rezultat din arderea lui s'a amestecat cu ce $_{\text{asupra}}$ Iadului avea $_{\text{să}}$ plutească mereu ca un blestem al omenim asupra bolşevic-comunist. „Iadul e roşu[1] spun ţăranii ruşi. $_{\text{str}}$ăini aduşi închisorile Moscovei erau supta ^{a}g^{lomeoat}®' ■ „$_{\text{erman}}$ii şi aliaţii lor din toate colţurile lumii. Majoritatea ^{er} cehoslovacii, polonezii ungurii, românii, bulgarii, finlandezii, it .. _ câţiva ¿3^ jugoslavii. Dintre neutri se aflau suedezii, prezenţi $_{\text{P}}$, . număr şi un oarecare Dr.Alexander Thomsen ; danezii, mai mu ţi $_{\text{w}}$' $_{\text{despre care}}$ voi mai vorbi. Mai erau ajuns mai târziu $_{\text{(doi fi ri din „la}}$ Sûreté), ale căror nume »«"V" I_r.d= 1946, şi $_{\text{tM}}$ $_{\text{telul}}$ de politicieni de meserie, de pricopsiţi, foşti miniştrii şi chiar conducători de State. NKVD-ul avea de lucru, la ei nu existau şomeri ca în ţările capitaliste. Sovieticilor le era totuşi facă de armata lor aflată în Vest ca nu cumva să se moEpsească de davai ceas .

La Viena în clădirea din Sprock Platz nr.2, în Aprilie 1982 nu-şi mai aducea nimeni aminte de familia Baumann, căci majoritatea locuiau abia de 10-20 de ani acolo, iar de atunci trecuseră 37 de ani. Totuşi o doamnă bătrână, văduvă, îl cunoscuse bine pe Josef Baumann, căci soţul ei copilărise cu el. Ea a povestit, în uşa apartamentului delà etajul 2, că Baumann fusese arestat din cauză că furase mari cantităţi de aur delà evrei. Aşa spuseseră nişte ofiţeri ruşi care perchiziţionaseră întreaga clădire, apartament cu apartament, în speranţa că vor găsi ceva din aurul ascuns. Nu aur căutau sovieticii, căci ei ştiau prea bine că Baumann nu avea, ceea ce căutau ei era adresa doctorului Kauder sau a doctorului Teusch, căci după ei s ar fi dus şi în inima Londrei dacă era nevoie.

Chiar dacă găseau aur, sovieticii cu siguranţă nu-l returnau evreilor, având o mare slăbiciune pentru acest metal strălucitor.

în aceiaşi închisoare şi celulă s'a aflat, pentru un timp scurt, şi austriacul Karl Scharitzer, care fusese locţiitorul Gauleiterului din Osmark, Baldur von Schirach. El fusese predat de către americani, sovieticilor. A supravieţuit detenţiei din închisorile din Moscova, dar după o dizenterie avută, a

rămas o viaţă întreagă bolnav. A fost transferat la Inta, o localitate între Kotlas şi Workuta. Acolo a fost îngrijit de nişte medici estonieni, într'un lagăr de invalizi. Cu anii, Scharitzer a devenit pe faţă simpatzant şi prietenos cu sovieticii, un informator al NKVD-ului în lagăr, care trăda gândurile camarazilor săi de suferinţă. Poate a făcut acest lucru de frica morţii, poate din laşitate, dar lui nu i se poate uita şi nici ierta acest lucru.

A fost repatriat în 1955, după semnarea tratatului de stat cu Austria. A murit la scurt timp delà eliberare, după cum am aflat mai târziu, dar numele lui a rămas pătat pentru veşnicie.

Am văzut ce se petrecea la Praga sau la Budapesta, putând astfel să ne tăcem o impresie depre zvonurile lansate intenţionat de anumite cercuri internaţionale, spre a muşamaliza faptele. Astfel am putut constata cât de mult adevăr cuprind proverbele bătrâneşti, cum ar fi : „Pe cei mici îi spânzură, pe cei mari îi lasă să fugă”.

rnrimari !CUm aVUt °Cazia să4 cunoaştem numai pe rechinii comercială” sat? Particulare sau statale, care decoperiseră „fisura go u ce trebuia umplut şi prin care erau salvaţi cei cu bani şi posibilităţi, pe când cei sărac,

„Express” călăului. erau Pur Şi simplu livraţi

Au fost cazuri m care interesul s'a dovedit puternică prietenie. Despre un astfel de caz vreau să rT, * Cea mai dela Bucureşti şi nu dela Praga sau Budapesta^ * Vule comX^ -l 1941,

evreilor din aceasta ţară. Trebuiau căutate toate posibihUţile Jrin°ie să se poata emigra în protectoratul englez Palestma şi AneEa să fie de acord~ Dar Anglia se afla în plin război cu Germania şiavS deLle pe cap. Cu atat mai grea devenea aprobarea de imigrare în Palestina chiar dacă erau de acord, transportul până acolo era destul de periculos În altă ordine de idei, Bulgaria şi România, chiar dacă nu erau ocupate de germani, erau totuşi pline de armată germană.

Germanii au ocupat între timp şi Grecia şi iugoslavia şi astfel situaţia devenise din zi în zi mai tulbure.

Scoaterea din Ungaria a unor evrei care aveau rude în Român.» şi care doreau să se unifice, devenise o problemă foarte deEcată. Pentru astfel de acţiuni era nevoie nu numai de legături la diferitele ministere, dar şi de protecţii şi prieteni adevăraţi, precum şi de mari sume de bani.

Iniţiativa aceasta se datora Rabinului Fildermann care nu numai că avea relaţii şi posibiEtăţi materiale mari, dar avea şi prietenii, printre care una trebuie neapărat amintită : cea a Mareşalului Ion Antonescu, şeful Statului Român. Rabinul Fildermann ştia prea bine că nu putea aştepta un ajutor oficial din partea lui, dar a susţinut că ti avea.

Prin cunoscuţii săi, Rabinul Flidermann s'a adresat avocatului Dumitrie Pătuşescu, un prieten al lui Tibor Herzog, patronul fabricii de cremă de ghete „Gladys”. Acesta dăduse numele fabricii după pronumele soţiei sale Gladys, care fusese căsătorită şi divorţată de un Brânceanu din Bucureşti. Avocatul Pătuşescu era un cunoscut jurist şi nepot al doctorului Pătuşescu, speciaEst în bob de femei, locuind întro clădire cu două etaje de pe strada Speranţei din Bucureşti.

Avocatul Pătuşescu a primit să se ocupe de această misiune estu e delicată, pentru care i s'a pus la dispoziţie o sumă des e ă spre a-şi acoperi cheltuelile. Onorarul său urma să fie depus la o banca mai multe drumuri la Budnpetu „

Preşedintele Comunităţii Evreieşti din Ungaria, ar Rabinului «mi. i-n predat o scrisoare de w de evrei, cu Fildermann. Cu ajutorul acestuia a scos mm acee a, expediaţi paşapoarte româneşti ca Români şi care au ^i ve ţia aşa cum s'a în alte ţări. O mare parte dintre ei au p * Budapesta. Evreu întâmplat şi cu sora lui Tibor Herzog’, _ gi ve ţ ia. nu fost scoşi din România şi, P e c 10

Pentru serviciile sale, avocatul Pătuşescu, nu a primit niciodată onorarul promis. Ort nu a putut intra în posesia lui, OH nu a ajuns să-l ridice Singura dată când a primit ceva drept recompensă pentru un Serviciu făcut a fost dela propietarul fabncn de lichioruri şi vermut din Arad „Geissler” fabrică ce fusese iniţial a baronului Sbarcea. Această singură recompensă pentru ajutorarea şi scoaterea unui mare număr de evrei prieteni din Ungaria, a fost un album de timbre valoroase.

Avocatul Dimitrie Pătuşescu a murit în 1968, de cancer, în Bucureşti, oraşul lui iubit.

Celelalte legături (destul de multe) pe care avocatul le-a avut, nu le-a dat în vileag, de teamă că mulţi vor avea neplăceri cu Securitatea română ori cu NKVD-ul sovietic. Din convorbirile avute cu el, am înţeles că a fost ajutat de diferite persoane din cadrul Ministerului de Interne, Ministerului de Externe şi de două persoane din Ambasada Română din Budapesta.

Oamenii şi organizaţii din lumea întreagă au dat sprijinul lor, celor nevoiaşi, celor prigoniţi de soartă, urmăriţi de agenţii sistemului, dar despre ei nu s'a scris nimic din cauză că ei nu au avut un „Lobby” care să-i aducă la scenă deschisă şi astfel au fost daţi uitării. Acei însă care au făcut acest lucru dintr'un „interes material” sau „politic”, au devenit eroii zilei. Ei au fost

purtaţi din oraş în oraş, cu primiri pompoase şi cuvântări, îndelung aplaudate, în spatele cărora se ascundea societatea putredă a linguşitorilor.

Niccolo Machiavelli, dacă ar fi trăit ar repeta celebrul său addagio : „Scopul scuză mijloacele”.

Se uită însă că majoritatea dintre ei au ros resturile oaselor azvârlite sau căzute dela masa bogată a comuniştilor-bolşevici, având posturi înalte, strigând şi sugând vlaga popoarelor din spatele Cortinei de Fier. Şi când nu le-a mai căzut ceva, au început să „fluiere în biserică” ca să fie cunoscuţi în vest şi consideraţi ca mari „disidenţi” şi mari luptători anticomunişti.

Guvernele ţărilor libere occidentale se agită şi protestează, dar uită că pe întinderile nordice nu suferă unul care are „neamuri la Jerusalim”, ci milioane şi milioane de oameni ai naţiunilor sclavizate şi băgate în cea mai neagră mizerie a secolului nostru şi despre care nimeni nu doreşte să se vorbească, deoarece au ajuns acolo prin ajutorul politic, militar şi financiar dat chiar de ei. Nimeni nu vrea să audă „Strigătul Golgotei Răsăritene , strigăt de ajutor şi de disperare.

Politicienii din lumea liberă, toţi la rând, fără excepţie, s'au îmbrăţişat, s au sărutat, au băut, au mâncat, s'au lăudat unul pe altul, şi- au dat Titluri şi Ordine' unul altuia cu cei mai notorii criminali ai timpurilor noastre, care au trăit şi mai trăiesc pe spinarea milioanelor de sclavi moderni.

Tot aci trebuie amintit, chiar pentru comil ■ tocmai conducătorii ţărilor comuniste sunt dln vest' faPtul că capitalist din vest. Odraslele lor se îmi, * caPltall5ti decât orice Londra sau New York, recent şi ia Tokio^l ™ mai la Roma' Paris' muncitori care i-au ales în funcţia înaltă uÎd^m"11'' ■ devize din cauza economiilor care trebuiesc făcute ' ™ pnraesc planului cincinal, nici pentru un pachet de tieări st a' P6MrU uldePhnirea asupra sa o suma cat de mică, schimbată la vreun turist aZiÎ imediat arestat cercetat şi condamnat la nu mai puţm închisoare. Şi astfel caştiga noi braţe de muncă ieftină pentru următorii cinci am.

Odraslele unora din oligarhia comunistă pierd banii Statului la Monte Carlo, alţii mai ' modeşti'' îi joacă şi se mulţumesc cu Las Vegas Cât despre yachturi particulare să nu mai vorbim, că facem propagandă antistatală ! Totuşi ţin la educaţie şi astfel găsim aceste odrasle făcându- şi studiile la renumite Universităţi occidentale, cu tradiţie seculară iar pentru securitatea lor sunt însoţiţi de un grup de tovarăşi dintre care nu lipseşte „Buttlerul" şi nici bucătarul, instruiţi fiecare în apărarea corporală având şi câte un mic grad militar, cel puţin de căpitan. Cine plăteşte ? Statul care deţine destule fonduri speciale !

După moartea lui Stalin, l-au înjurat toţi, şi eu, dar cel mai mult comuniştii, căci nu le-a dat voie să poarte pălărie şi cravată, şi abia la 1 Mai 1955 a fost spartă ghiaţa. Hruşciov, ca să facă pe cultul şi civilizatul, a făcut primii paşi îmbrăcându-se numai cu haine de comandă, dar nu la Moscova sau Leningrad, ci la Roma în Italia, căci acolo erau urmaşii fasciştilor, cărora ei le furaseră emblema în 1918

Cel care i-a dat brânci de pe tronul Romanovilor şi care fusese crescut şi educat în serele lui din Republica Moldovenească şi Kasahstan, Leonid Breşniev, i-a preluat croitorul, ca să rămână în tradiţie, oţia, mai modestă, îşi făcea haina de blană de nurci, tot la Roma a o mi ■ întreprindere, ca nu cumva să dea faliment şi să rămaaa ^Uacolo îşi majoritatea celor 600 de salariaţi şomeri. Mai era ce'a' t?lănun de cumpăraseră şi Sofia Loren şi Liz Taylor sau Soraya hame de blănun^ nurci. Nurci se găseau şi la Moscova, chiar se v peciorul, care avea cu cele confecţionate de renumitul Giuliano _ 6 la 9 lufli un mic post de ministru adjunct la Moscova, p 353 scria cu yachtul său pe Mediterană, dela un ca? câ saianul, diurna, presa despre obiceiurile pr°eminenţilor. Statul. sporul de pericol, întreţinerea y^ht^ Ş sovietic*. Surioara, foarte De ce nu, doar el reprezenta ^el^ahta^ ş,3 însuşit un pumn de modestă, câştiga banii prin munc p duţ ap01 unor săram

de stiim, pietre scumpe şi ceva aur, pe care â ţj a făcut afaceri, iar a cunoscuţi la Paris sau Londra, nu în nietre scumpe reprezentau munca deţinuţilor politici din Taigaua Siberiană dela Magadan sau din peninsula Kamciatka. Cat despre Papă”, el avea aproape 300 de automobile proprii, de lux, blindate cu toate dichisurile, nu primea orice rablă, avea gust. Iubea şi armele de vânătoare avea chiar o colecţie pe care a adunat-o în timpul războiului, mai ales din Ungaria, din castelele Grofilor maghiari, ca să nu se piardă.

A avut un ofiţer special care se ocupa de organizare, colegul lui, care pentrucă a povestit din amintirile sale din timpul războiului, ajunsese la Workuta.

După ce a trăit destul de îndelungat prin străinătate şi şi-a adus tot ce- i trebuia, Yuri Andropow a fost singurul care a rămas mai proletar, dar foarte elegant, aşa cum şade bine unei personalităţi. Fiul, modest, şi-a făcut studiile în Anglia, dar cu o gardă mult mai mică decât alţii.

Tschernenko, proletarul Siberiei, a ştiut să stea în banca lui. Poate şi din cauza bolii, dar el a fost unul dintre puţinii convinşi că dacă toţi pun umărul se poate face ceva.

Mihail Gorbaciov, elevul lui Andropow, frate de tagmă cu Romanow, pe care l-a trimes într'un „Pohod na Sibir”, ştie ce vrea, aşa a fost crescut de maiştrii lui. Acest nou fenomen din politica sovietică, readuce tradiţia şi lasă să strige : „A murit Ţarul, trăiască Ţarul”.

Unsul şi alesul este jovial, zâmbeşte mereu, dar dela un kilometru se vede că este Cekist. Elegant îmbrăcat, îi cumpără soţiei, chiar dacă nu e de faţă, cercei, broşe şi brăţări, numai dela „Cartier”, ca să ajute proletariatul occidental să nu ajungă la şomaj. De plătit, plătesc condamnaţi! şi deportaţii căci acolo, pe întinsa Golgotă Siberiană nu le trebuie devize. Dar, despre el cu altă ocazie.

Lupul în blană de oaie, ce s'a strecurat prin toate găurile şi cu toate ocaziile, a fost Gromiko fostul Ministru de Externe, azi Preşedintele Sovietului Suprem, până când tovarăşul Mihail Gorbaciov îi va lua şi această funcţie. Este o formă de protocol diplomatic.

Preşedintele Sovietului Suprem” este o funcţie oficială, fără importanţă politică în Uniunea Sovietică. Acesta este şi motivul pentru care Mihail Gorbaciov nu a luat şi funcţia de „Preşedinte”. Este oare atât de dezinteresat ? Nu ! Numai astfel se poate impune „Partidelor frăţeşti” căci titlurile capitaliste sunt inferioare celui de „Secretar General al Partidului”, iar tovarăşii (supuşii) să se mândrească când văd cât de mult este stimat tovarăşul Gorbaciov, ca Secretar general.

Nu ştiu ce va face când va vizita Roma, poate va vizita şi Vaticanul ca să-l vadă pe Papă, ca să-şi dea mâna şi să fie filmat, aşa pentru propagandă. În acest timp tovarăşa Raisa Gorbaciov se va duce la „Casa -6 ?de .a?a cum a făcut şi tovarăşa Lidia Gromiko în timp ce soţul era în audienţa. r

Comuniştii de azi, nu sunt ca cei de ieri !

CAPITOLUL XI

MARTIRII ŞI CEI DAŢI UITĂRII

Motto: La Garde meurt, mais ne se rend pas.(fr)

Să nu fim aşa de indiscreţi şi să ne întoarcem pe meleagurile Golgotei unde s a suferit şi se mat suferă, iar diplomaţia occidental şi-a astupat urechile cu căiţi, şi-a acoperit ochii cu ochelari fumurii – verzi ca să poată vedea numai verdeaţa primăverii.

În Odessa anului 1905, în acest oraş frumos dela Marea Neagră se găsea o mică colonie franceză, bine organizată, care poseda, printre altele o biserică, o casă parohială, diferite instituţii culturale şi sociale. Întreaga aşezare şi toate bunurile franceze au fost confiscate în 1921 de către noua conducere proletară şi trecute în patrimoniul Statului. Dintre coloniştii francezi, rămaşi şi care nu s au evacuat, majoritatea au murit în timpul luptelor dintre roşii şi albi, alţii au fost trecuţi prin maşinăria GPU-ului ori au păşit pe drumul Golgotei.

După eliberarea oraşului de către trupele armatei române şi germane, în vara anului 1942, comandamentul oraşului a permis vizitarea rudelor sau cunoştinţelor. În Decembrie 1942, au mai fost găsite 11 franţuzoaice bătrâne, de către părintele Jean Nicolas, care venise să se informeze asupra situaţiei la faţa locului şi să constate ce a mai rămas din fosta colonie. Ordinul îl primise din partea superiorilor săi dela Roma. Intr'adevăr teroarea roşie nu scutise nici pe fiii şi fiicele Franţei, iar numărul lor, redus la 11, era o dovadă, pentru toţi cei care se ocupau de activitatea, teroarea, crimele şi propaganda comunistă.

Cu ajutorul clerului catolic al armatei germane, cu ajutorul bisenoi unite şi ortodoxe din România şi cu ajutorul dat de comandamentu armatei române şi de comandamentul român al oraşului Odess. deschis o biserică pehtr» cei pe,ie 12 de caiobcc de naţionalităţi, care trăiau în Odessa şi împrejurimi, i folosultă. mai întâi să fie restaurată şi reparată, înainte e început o

Sovieticii schimbaseră destinaţia bisericii, făcând dm ea 1

magazie a Sfatului Orăşenesc, iar după aceea u c0j0I1iei franceze şi

În vara anului 1943 a început restaurarea* tea catolică, pentru a casei parohiale ce trebuia să intre 111 awau loc intri o singură marea massă de credincioşi, care nu de materiale de biserică. Ajutorul cel mai mare a v germane şi italiene, iar construcţie din partea comandaturilor române, g banii prin donaţii dela credincioşi

Cu toate că înaintarea armatei germane fusese oprită la Stalingrad şi începuse retragerea din faţa trupelor sovietice, panica aşteptată nu s'a produs. Populaţia mai avea convingerea că frontul va putea fi oprit, iar *roşii* distruşi Timpul a arătat însă că nu a mai fost posibilă această oprire din moment ce americanii se aliaseră şi dădeau tot ajutorul material necesar. Fronturile se prăbuşeau unul după altul, după lupte crâncene, în care fiecare soldat ştia ce nenorocire va urma, după ce el va părăsi postul lui de răspundere.

Ei erau conştienţi de acest fapt, căci văzuseră cu ochii lor populaţia care îi primiseră cu braţele deschise ca pe nişte fraţi de mult aşteptaţi şi care veneau să-i elibereze din robia comunist-bolşevică.

Printre cei conştienţi de martirajul pe care îl va îndura populaţia şi pe care îl vor suporta mai ales credincioşii din partea ateiştilor- bolşevici, se găsiră doi preoţi, care plecaseră voluntari şi se hotărîră să rămînă şi să împărtăşească soarta cu turma lor de credincioşi. Tocmai aceşti credincioşi care trăiseră şi supravieţuiseră teroarei bolşevice ani de zile şi care, odată eliberaţi, văzuseră reînvierea „credinţei” ca pe o minune venită din ceruri la rugăminţile lor! Acum, când se aştepta dela o zi la alta revenirea bestiilor roşii, ei nu puteau fi lăsaţi în voia soartei. Turma aceasta de peste 12 mii de credincioşi din Odessa şi împrejurimi şi alte câteva mii din întreaga Ucraină de Est nu a fost lăsată singură.

Primul era iesuitul Pater Pietro Leoni, un italian, ce avea avantajul să ştie şi limba rusă. Al doilea era părintele Jean Nicolas, un francez, membru al unui ordin bisericesc din Roma, care la acea dată era profesor de Emba franceză la Blaj, în România. Plecarea lor nu le-a fost impusă, ei singuri au primit această misiune fără alte obligaţii. Erau conştienţi că vor avea mari neplăceri cu bolşevicii sovietici dar, cu deplină încredere în Cel de Sus, şi-au luat misiunea în serios.

Nu puteau fugi şi lăsa turma credincioşilor în voia soartei şi a desnădejdei la prima lovitură de tun. Ei au rămas şi cu ei şi credincioşii care aveau în comportarea preoţilor cel mai bun

exemplu. Ei mai sperau şi în ajutorul moral pe care îl pot primi din ahanţa între cele două sisteme contradictorii, sovietice-americane, tratatele anglo-sovietice şi alianţa franco-sovietică, precum şi trecerea ItaUei de partea aEaţilor.

La aproape un an de zile de la trecerea tăvălugului sovietic, nu au fost deranjaţi în practica lor. Le-a fost dată posibiEtatea ca de mai multe ori să facă slujbe religioase pentru grupurile de foşti prizonieri francezi, ce îusesera eliberaţi din Germania în diferite locuri şi care aşteptau repatrierea lor în Franţa prin portul Odessa.

. ?r fe tunP' armata sovietică ajunsese la porţile BerUnului şi dela o zi cnvipt 56 a?te^ta ştirea ca armata germană a capitulat. Abia acum găsiră Romp1011 cel mai nimerit de-a interveni direct între trimişii care, upă cum spuneau ei, subminau pe credincioşii lui Marx

oprindu-i să meargă mai departe pe drumul nmi bagheta lui Stalin. mu proletariatului roşu sub

Ambii, iesuitul Pietro Leoni şi părintele JMn iu; i pe data de 28 Aprilie 1945 şi duşHa Moscova unle au fo^ond^*^ pentru spionaj în favoarea Vaticanului. * condamnaţi

La 18 Aprilie 1953, a fost „eliberat' u w Nicolas căruia i sa dat, fără o faotărîre judecătore^V«^ §1 fără ca autorităţile sovietice să înştiinţeze autorităţile fraX slu Ambasada Franceză din Moscova, domiciliu obligatoriu. Abia după 11 luni, în Marne 1954, după ce guvernul sovietic a fost constrâns de către intervenţiile ministrului afacerilor externe al Franţei, să dea date exacte, locul şi adresa domiciliului, căci sovieticii negaseră existenţa lui, s'a produs miracolul cel mare prin descoperirea lui la Workuta.

Pater Pietro Leoni avea să fie şi el eliberat un an mai târziu, după multe intervenţii ale Vaticanului, din lagărul nr. 11 din Jawas-Potma., republica Mordwină, unde fusese adus din îndepărtatul nord.

Eu am crezut că după eliberarea lor, s'a aşternut tăcerea, dar m'am înşelat şi-mi cer iertare de învinuirea pripită. Ambii au făcut ce au putut şi cât au avut învoire dela superiorii lor. Un lucru este însă sigur ei nu şi-au uitat fraţii de suferinţă, indiferent de religia sau naţionalitatea lor, întâlniţi şi lăsaţi în miile de lagăre după întinsa Golgotă Răsăriteană.

Părintele Jean Nicolas a scris cartea în limba franceză, apărută 1959 în Editura „Fayard” din Paris, intitulată „Onze ans au Paradis

Paterul Pietro Leoni a scris o carte în italiană apărută în 1959 Italia cu titlul „Spia del Vaticano”.

Nu vreau să trec mai departe înainte de-a pomeni de al un alt fiu Sf. Biserici, un martir şi fiu destoinic al poporului ucraiman.

Erzbischoful Josyf Slipyj a fost arestat la 11 Aprilie 1945 Lemberg (L'wow), împreună cu alţi episcopi şi preoţi, rz isc o Slipyj s'a născut la 17 Februarie 1892. Bacalaureatul l-a trecut la liceul din Teropil şi a studiat filozofia la Universitatea în . e la târziu a fost trimis de către Mitropolitul zeptjc yj' Jo Innsbruck, în Austria. Apoi a urmat urcarea ierar1P Lemberg, Slipyj până la postul de Rector al Academiei Teologice unde a funcţionat între anii 1929-1944. neatârnare a

În vâltoarea Revoluţiei din 1917 din US1 . nationa i ucrainean şi a Ucrainei (1918-1922) a dus la reînvierea simţ prel3t Josyf bisericii ei. Unul dintre fruntaşii nou gan de Est Slipyj, ales în 1939, ca Prelat Superior • armata roşie parte ce

Odată cu ocuparea Ucrainei de e . deslănţuit cu toată una

aparţinuse Poloniei în 1939, sovietica Lembergului^ contra Bisericii Catolice Ucrmnien^ ^usau
până în Iulie 1941, peste 2 ucraină de ^est alt deportate, în timp ce din întreag

În Iulie 1944, sovieticii sau “ 1U uni

oameni au luat drumul lagărelor şi al deportării. Începutul războiului germano-sovietic a întrerupt deportările şi arestările de mult planificate de mâna prelungită a NKVD-ului şi a lui Iwan Serow. Zeci de preoţi fuseseră arestaţi sau deportaţi, multe biserici rămăseseră fără preoţi.

reîntors, iar la 1 Noiembrie

Mitropolitul Bisericii Catolice Ucrainiene Szeptyckyj nou Mitropolit fiind ales Josyf Slipyj. Acesta trimite în Decembrie 1944 o delegaţie la Moscova spre a primi recunoaşterea de drept a Bisericii Catolice Ucrainene Sovieticii recunosc Biserica în frunte cu Slipyj, dar cer ca răsculaţii ucraineni să fie somaţi să înceteze lupta de independenţă naţională. Acest lucru Cardinalul nu putea şi nici nu se gândea să-l facă. Răspunsul Moscovei a fost urmărirea şi distrugerea totală a Bisericii Catolice.

A fost arestat, din cauză că nu voia să-şi despartă Biserica, de Biserica Mamă Roma şi nu dorea să se lase inclus în Biserica Ortodoxă Rusă care devenise un viespar central anti-creştin al NKVD-ului sub conducerea Patriarhului Alexej. Toată ierarhia Bisericii Catolice Ucrainene a fost arestată şi închisă din ordinul NKVD-ului. Totuşi s'a pornit o avalanşă de proteste din partea preoţilor nearestaţi şi a credincioşilor care cereau eliberarea necondiţionată a clerului lor. Printr’o scrisoare Pastorală” Patriarhul Alexej aducea la cunoştinţă că, în fond, credincioşii au fost părăsiţi de preoţii lor.

Adus la Kiew în închisoare, i s'a cerut lui Josyf Slipyj ruperea relaţiilor cu Roma, pentru care îi dădeau Scaunul de Mitropolit al Bisericii Ortodoxe Ruse din Kiew. El a refuzat, împreună cu toţi ceilalţi episcopi şi a fost condamnat la 8 ani de lagăr.

Pe drumul martirajului său a trecut prin lagărele din Maklakowo, Wiatka, Nowosibirsk, Boimy, Krasnojarsk, Kamtschatka, Jenisseisk, Petschora, Workuta, Potma din Mordowia. Astfel şi-a suportat suferinţele, dar şi soarta Bisericii sale. Biserica Ortodoxă, mână în mână cu NKVD-ul a confiscat

Jumătate din cler a fost arestat, o cincime deportat, poporul ucrainian trecut la partizamsm aducând

oameni. Orice represalii erau plătite cu contra represalii. O mică statistică făcută în "Enciclopedia ucrainiană din lagăr" arăta că trupele de NKVD şi toate trupele care au luat parte la combaterea Frontului Naţional Ucrainian, au pierdut, în perioada 9 Mai 1945 şi 1952-53, mai mulţi soldaţi şi materiale, decât în perioada războiului din momentul când primul soldat sovietic a călcat pe teritoriul Germaniei şi până la Berlin.

toate bisericile şi bunurile lor. Eparhiile, Mănăstirile şi şcolile au fost automat desfiinţate. Timpurile erau grele, iar de acum

devenea cert că a fi catolic, însemna pentru comunişti o

În lagăr, Mitropolitul a fost tor interogatorii nesfârşite. Martirajul său BT SEVEF' CU pentru fraţii şi surorile sale, credincioşii lui şi p Blseric* Ucraimană, un exemplu unic în istorie. Un asemenea marr °ma' a fost * rămâne Ucrainian Lakota, care a fost pemru W v™ * EplSC°^1 ,951. a rost ta ta lagărele ta Tschrra. Apă JX tapTtoâ rraarferar c» *o* demnaţre necunoscută. y. au21t. pria „54 ucraimenilor că ar fi decedat prin anul 1954.

În 1953, lui Josyf Slipyj i-a expirat pedeapsa, dar în loc să fie eliberat, a primit o nouă condamnare de 5 ani, pedeapsă dată de tribunalul special OS „Troica" din Moscova. În 1958, a fost condamnat pentru a treia oară la patru ani, având deja o vârstă de 66 de ani. În 1962, a fost condamnat pe viaţă şi trimis la Mordowia, a patra condamnare primită, pentru acelaşi delict, nesupunerea faţă de sovietici. Un proverb despre lagărul Dumbravlag din Republica Mordwină spunea : „De acolo nu se mai întoarce nimeni viu, căci fiecare decedai a murit de o moarte naturală !"

Fără un pic de ruşine, NKVD-ul a încercat, în 1962, să-l întoarcă de pe drumul său. I s'a propus să fie Patriarhul Bisericii Ortodoxe din întreaga Rusie, dar el a refuzat. Sovieticii erau disperaţi şi nu mai aveau credit politic pe parchetul internaţional.

Papa Johannes XXIII-lea a intervenit din nou pentru eliberarea lui. Hruşciov a aprobat eliberarea şi astfel la 26 Ianuarie, a fost eliberat, iar la 9 Februarie a sosit la Roma, în Cetatea Veşnică.

Gestul lui Hruşciov nu trebuie privit ca un act de umanitarism, ci unul de orgoliu şi slăbiciune pentru „Cetatea Eternă' căci la Roma, el şi-a descoperit marea slăbiciune de a se lepăda de gimnastiorca impusă de Stalin şi a se îmbrăca elegant la renumitul croitor mondial Angelo Litrico, care îmbrăcase şi alte personalităţi marcante ca : Preşedintele Eisenhower, John Kennedy, împăratul Hirohito, etc.etc., iar acum la urmă pe proletarul Nickita Hruşciov. Gimnastiorca nu mai era bună nici de şters praful de pe tronul ţarilor.

încă dela 28 Martie 1960, în timp ce se afla în lagăr, închis upa treia condamnare, Papa Johannes al XXIII-lea, îl făcuse Cardinal în

După sosirea lui la Roma şi cu ajutorul Vaticanului, a întemeiat Decembrie 1963, Universitatea Catolică Ucraineană, Cardinalui ucraineană,

A murit la 7 Septembrie 1984, în vârstă - Josyf Slipyj, a trăit şi a munt pentru isen fără a face

pentru credincioşii şi iubitul sa p p naţionalitate sau compromisuri, fără a face vreo deose ir fapte, în primul culoare. A fost întotdeauna un exemp u p ntrecu iui sistem totalitar- rând în lupta contra ateiştilor şi contr diabolic comunist-bolşevic.

încheia viaţa acestui „Martir” al creştinătăţii, fără a-i

Nu se poate în a lui omenească, pentru care voi cita un mic mulţumi pentru p ..Turma mea credincioasă, după o viaţă mai Q d^oTrZes-ceastă „Lume” şi mă rog „stând pe sanie” cum obişnuiau bătimi noştri să se exprime pentru voi şi întregul Xr ucrainean al cărui fiu sunt şi pe care n am încetat întreaga mea viaţă să-l slujesc”. „Stând pe sanie” (După o veche tradiţie slavă- răsăriteană, morţii erau duşi la groapă pe o same).

Să-i fie ţărâna uşoară.

După ce italienii au citit cartea scrisă de paterul Leom, nu s au gândit oare să caute să afle adevărul despre cele întâmplate în lagărele de prizoneri de război, acolo unde prizonierii de război italieni au murit pe capete, nu pentru că li s'a aplicat un regim special, ci pentrucă nu au putut să supravieţuiască, să se adapteze climei şi condiţiilor în care se aflau ?

Sovieticii, în frunte cu Stalin, nu numai că i-au pus la p muncă prizonerii de război, dar i-au distrus sistematic, prin mâncarea proastă şi apoi prin înfometare, prin lipsa serviciului sanitar, care în fond exista dar nu avea medicamentele necesare, în afară de cretă.

Ceea ce nu trebuie uitat este că sovieticii aveau o vastă experienţă în deţinerea oamenilor în lagăre. Cum este posibil ca tocmai grupul de prizonieri italieni să plătească cel mai greu iarna geroasă din 1943-44, când tifosul şi dizenteria au făcut ravagii ? Au urmat germanii şi celelalte grupuri de prizonieri. Stalin cu ai săi i-au distrus intenţionat prin înfometare, deoarece nu doreau să aibe prea mulţi martori oculari. Cu cât mai puţini, cu atât mai bine.

Din cauza foamei care-i chinuia, unii au început să mănânce coajă de plop, căci din alimentele lor şi aşa normate şi puţine, conducerea lagărelor fura cât putea şi vindea pe piaţa neagră. Această coajă de plop, a cărei parte internă era subţire şi zemoasă, distrugea prin sucul ei stomacul înfometat. Toate încercările medicilor sovietici care nu au vrut să se alieze crimei, nu au putut să-i ajute, căci nu aveau cu ce.

Ceilalţi se angajaseră în afaceri dubioase şi trăiau bine pe spinarea acestor nenorociţi de prizonieri, care, dacă erau acolo, erau în parte nu din vina lor, ci din cauză că marele Stalin îşi dăduse mâna cu Hitler şi aşa începuse războiul.

î-1*? CU moartea a Peste 17 mii de oameni, acea iarnă şi p10DUim i/cH ’ C\Clinia ei nenorocită ?i fără îmbrăcăminte. Tăiatul de 10 15 Km ^ime. de un metru Şi apoi căratul lui în spate pe un drum îl’.“ pe ““P. era en lacre «or.

f““' Prizoni'rii râztl°‘'

Dar iată şi altă e să le mai descreţească frunţile. prizonieri Chiar *f* soarte^ ■ Italienii din patrie i-au dat uitării pe Chiar Re®ele lor- Victor Emanuel al ÎlI-lea i-a sacrificat. De-

Căpitanul Sansone S«1‘o un “ „‘““„Î. ““’1 “= ’ P“>' ■ italia«, care a supravieţuit în lagărul din *T^”w, ^Munor «“eu” de alte* naţional,«,., povestea că Benin, Mussolm, spre a nn “ X. p“ rege, după propunerea de inobBare, i s a adresat cu aceste cuvmte P

Maiestate^ strtaoşu mei au fost «ram » „ta, Majest.ce, mă onorează destul . Regele nu i-a iertat acest afront niciodată.

La 9 Ianuarie 1944, acelaşi rege l-a distins cu ordinul Annunziaţ-ilor (ce se purta pe bandă colorată la gât şi fusese înfiinţat încă din'anul 1362) pe losif Stalin. Ceea ce caracteriza această onoare era că purtătorii acestui Ordin îşi spuneau ' Vere'.

Ce se întâmplase cu monarhia italiană, ca să decadă aşa de mult ? Aceleşi rege nu s'a gândit niciun minut însă că undeva în Uniunea Sovietică se aflau prizonieri de război, tocmai supuşii lui, care-l respectaseră şi îl admiraseră, rămânând pentru toată viaţa monarhişti. Mulţi dintre aceştia nu s'au mai întors niciodată în Italia. Lui losif Stalin cred că i-a zâmbit mustaţa la gândul că poate într'o zi şi acest rege îi va cădea în mână şi-l va pune la muncă într'o brigadă de „voluntari”.

Căpitanul Sansone Stelio, după cum am aflat mai târziu şi am putut reconstitui unele date şi fapte, a încercat în anumite cercuri din Roma, unde se ţineau conferinţe, să dezvăluie adevărata imagine a ţării care se chema Uniunea Sovietică şi îşi găsise în Italia o mulţime de adepţi. Mulţi, chiar şi cei din presa Romei, l-ar fi declarat debil mintal. Asta numai fiindcă vorbea despre cele văzute şi trăite, avertizând tineretul prin desvăluirea acestui sistem diabolic.

O altă mascaradă era povestită de ofiţerii români originari din Basarabia şi Bucovina, ce nu admiteau să fie declaraţi cetăţeni sovietici, ci români, pentru a nu intra automat în plasa de păianjen a articolului 58 devenind astfel pasibili de pedepse între 10 şi 25 de ani pentru „trădare de patrie”. Ei spuneau că în lagărul 188 din Tambow, în e 1944, pe ziua de 7 sau 8, sovieticii au făcut o manifestaţie de sunpaue pentru Franţa. Cum însă sovieticii nu fac nimic degeaba, s a *r acest gest era făcut pentru a putea mai bine păşi pe parc etu vestice

Astfel că, 1500 de prizonieri de război din armata' din Lorena, Alsacia şi Mosela, încorporaţi a eliberaţi în (Până la această dată au fost numai voluntari) *aujort* ehber . corp ore, fiind socotiţi în mod surpam.tor.ce frontului

Toţi aceştia căzuseră pnzomen lagăre, ei hotărîseră sovieto-german. După interogatoni i ng considerându-se francezi, sâ se despartă de grupul prizonierilor S^er ' ermafi i. În acelaşi pas fiind contra voinţei lor înrolaţi forţat în armata germ 1r sovieticii i-au triat încă-odată, poate de mai multe ori până cânt au rămas cei care au fost anunţaţi că se vor elibera, în număr de 15pe ţlaÎmternaţional, ştirea a fost difuzată prin radio şi presă fiind luate din timp legăturile directe cu guvernul generalului De Gaulle. Acesta a însărcinat pe generalul Petit, şeful Misiunii Franceze la Moscova, să-i ia în primire. . _

Imbrăcaţi în uniforme militare sovietice noi, în coloana de marş, au părăsit blestematul de lagăr. Îmbarcarea s'a făcut în staţia de cale ferată Rata, care se afla la circa 4-5 Km. de lagăr, denumită şi gara „fildeşului rusesc”. Denumirea o primise după imensele depozitări de lemn de plop de jur-împrejurul staţiei. Acest lemn fusese adus cu spinarea dela distanţe considerabile şi depozitat de prizonierii de război de diferite naţionalităţi. Astfel de depozitări se găseau lângă mai toate staţiile de căi ferate din această regiune.

Babilonul limbilor vorbite în aceste lagăre de prizonierii de război, a făcut ca soldaţii, chiar şi o parte din ofiţerii din garda de pază, să se mire cât de puternici au fost ei că au învins atât de multe naţiuni, de care nici n'au auzit vreodată. Despre cunoştinţele geografice şi istorice ale sovieticilor, românii aveau un „banc” care trebuie neapărat povestit. Acelaşi banc a fost preluat mai târziu şi de bavarezi. Se spunea că, pe o imensă câmpie, unde erau adunaţi prizonierii de război capturaţi de armata roşie, s'a prezentat un sergent cu o listă întreagă, în care erau trecute numele ţărilor cu care ei erau în război. Fiecare prizonier se prezenta în faţa sergentului unde îşi spunea naţionalitatea. Sergentul făcea o linie pe hârtie în dreptul naţiunii respective şi arăta prizonierului direcţia unde trebuia să se încoloneze; germanii cu germanii, românii cu românii, ungurii cu ungurii şi aşa mai departe. În acest timp veni rândul unuia, care se tot codea să se prezinte. Sergentul l-a observat şi la un moment dat l-a întrebat : „Ce naţionalitate ai ?” în care a răspuns scurt şi cuprinzător : „Oltean”. Sergentul a căutat pe listă şi nu a găsit denumirea ţării. A repetat întrebarea încă odată şi încă de două, trei ori şi mereu cu

acelaşi rezultat. Enervat, sergentul i-a spus cu xoce tare ca să fie auzit de toată lumea : „Noi nu am avut război cu Oltenia, deci pleacă de aici”. Atâta aşteptase olteanul, că s'a şi cărat olteneşte...

Intr o astfel de zi mizerabilă a plecat primul contigent pe care sovieticii, cu mare pompă, muzică şi onoruri militare l-au predat generalului Petit. Acestuia însă nu i s'a dat posibilitatea să vorbească şi cu cei rămaşi. La acest transport a fost detaşat un singur ofiţer francez, cu gradul de capitan. Ori cât de mare ar fi fost noţiunea de fraternitate a oietici or, ei nu permiteau ca cineva să-şi bage nasul în oala lor. bine *î* părăSU regiunea în direcţia Sud, iar din spusele celor
bine informaţi (ca totdeuna) a luat direcţia Algeria, via Irak Levant.

Politrucii sovietici au promis urma şi alte transporturi. Totul a fost că în curând vor
Contigentul plecat a fost şi ultimul în acel a/ „„ nUmai promisiufli-

Toamna şi iarna lui 1944 au fost erele *v.*
Cei rta«i. care se declaraseră francez,. cre2când câ ““«““Tr'.S. regiunea şi meleagurile acelea blestemate, s au înşelat Acum PS consideraţi ' trădători; chiar şi în rândul foştilor camarazi de arme Cu toţii au mai trebuit să aştepte am de zile; germanii nu puteau interveni francezii nu aveau interes, iar în posturile cheie din guvern şi administraţie erau comunişti sau simpatizanţii lor. Până la urmă, au mai murit o mulţime şi foarte puţini au supravieţuit.

Poate contigentul format din loreni, alsacieni şi cei din Mosela, au fost duşi în Franţa, ca să-i combată pe germani, foştii lor camarazi de arme. Soarta şi iarăşi soarta juca oamenilor festele ei. Ce nu face omul pentru a-şi salva viaţa ! Germanii îi recrutaseră, considerându-i germani, în armata lor. Acum plecau de bună voie în cealaltă armată sau fugeau de frica morţii şi a dragostei sovietice sub care trăiseră !

Sovieticii au ştiut mereu să se aranjeze, arătând prin prezenţa lor, oriunde, sau când era cazul, dragostea lor pentru pace şi tovărăşia lor faţă de alte popoare.

O dovadă a dragostei sovietice faţă de Franţa şi a tot ce este francez, a dat-o fostul director general al comerţului din URSS, Polanski de origină evreu din Moscova, în vara anului 1955 în lagărul nr. 11 din Jawas-Potma.

După eliberarea Franţei şi terminarea celui de al doilea război mondial, în 1945, Polanski a primit misiunea să conducă un transport de 400 vagoane cu cereale, din care majoritatea erau încărcate cu grâu

Era un ajutor frăţesc din partea partidului comunist sovietic,

pentru tovarăşii partidului comunist francez. Cum însă comuniştii rîncezi nu au avut un cuvânt de spus în poEtica internă şi cu atât mai mu t externă, pe parcurs, Polanski a fost informat că acest ca ' ea spune unii, urma să fie predat mişcării de rezistenţa ran rezistenţei partizanilor sovietici.

„ „ f~,,rp7 care îşi făcuse

Sovieticii şi-au dat seama că partidul comuni franCezâ. o mare propagandă cu banii Moscovei, nu repr ' din wate

În rezistenţa franceză se adunase toată *uf* area^ partidele şi organizaţiile existente, iar maSşă a tineretului

„Franţa”. Comuniştii jucaseră rolul, 11 – în ¿mpul rezistenţei nu francez ei nu prinseseră rădăcini, aşa c p0Veşti. Ei vroiau şi avuseseră conducerea supremă. Restu a mişcare. înscenand- sperasseră că, cu timpul, vor putea con Chiar acesta. după

o în propagandă ca un mit al P^zanatului^o ^cidecunl o revolta a

fo« opera s«vr«>™ panrzaaaf. nrer popular, cum şi-au prezentat o p 1

■ HA rădăcini în spatele frontului german-aliat, dacă aceştia Xli Politice capitale' PopUlatia' Chiar * Creţul iţi nu ar fi făcut 8 * J”. libertatea, pe care o primiseră la scurt timp dfnpSea Xeratorilor. Deci, experţii sovietici care realizaseră aceasta TÎebuiÎaXat'c^ceste cereie erau gata ambalate în saci de mătase iar ordinul era că niciun sac nu trebuie restituit. Francezii şi franţuzoaicele trebuiau să vadă şi să se convingă că în URSS există aşa de multă mătase naturală încât se întrebuinţează şi la ambalaj.

Această operaţiune de subminare împreună cu gestul şi slăbiciunile populare, puteau distruge mai mult decât se putea face prin lovituri de
tun.

După câţiva ani sovieticii au repetat operaţiunea, dar în mai mare şi cu tam-tam, însă nu cu vagoanele ci cu vapoarele, prin portul francez din Mediterana, Marsilia. Sacii de mătase jucară şi de astă dată rolul prevăzut şi încă foarte bine, căci comuniştii francezi nu fuseseră până atunci băgaţi în seamă de popor.

Polanski, avea un fiu, corespondent al Agenţiei TASS la Belgrad, în iugoslavia, care s'a grăbit să rămână în Vest, în momentul când Tito a schimbat macazul întorcând foaia şi spatele tovarăşilor din Kremlin.

Drept represalii pentru fuga fiului din lagărul socialist şi ruşinea adusă statului sovietic, tatăl a fost destituit din funcţia avută, arestat şi condamnat la numai 15 ani de lagăr de muncă. Vina lui în acuzarea procurorului era că nu şi-a educat bine

copilul în spiritul sovietic- comunist.

În lagărul din Jawas unde îl întâlnisem, lucra la fabrica de mobilă, în secţia de scaune şi era bun prieten cu inginerul român Alionte Tudor care îl ajutase să poată lucra în această secţie şi nu într'o brigadă afară unde dacă nu era umed, era frig. Un alt prieten pe care-l avea era polonezul Targawezki, născut în 1888 în Rowno, cu o condamnare de 10 ani lagăr şi cinci ani domiciliu forţat, şi care fusese transferat de curând din lagărul nr. 5 Potma, al cărui comandant era căpitanul Nowikow.

upa povestirile lui, în lagărul nr.5 se afla o secţie în care se confecţiona încălţăminte specială, un fel de opinci, împletite din „rafie" coaja e tei. Încălţămintea nu era numai pentru deţinuţi, ci şi pentru încăi/f13 C1^ă' foarte căutată din cauză că nu se găsea altceva de mcalţat sau de cumpărat. °

lăzUe^en^u^nV^- Dubravla8> în timpul războiului se confecţionau pan alimentaţie suplimentară.31 pfiVilegiaţi- decât dte la8ăre de munCâ' civilă, ce lucra1 pTn-ont1111116/16 t-°t felul pentru armata P°Pula Da deţinuţii lor.

' cate8 0rie în care intrau şi aceste lagăre cu

Printre ambalajele ce se mai outean ■ -

terminarea războiului, spec^H coXTonaS imÎeM de^bieae oamenii ştiau pentru fiecare în parte să povestească câte ceva mai ies de timpurile fencite şi bune. Acum, în 1955, erau gata să plătească o avere pentru cutia de tablă plină cu ceai pe care un deţinut străin o primise de acasă. Nu ceaiul îi interesa, ci cutia cu frumoase ornamente mai ales cele care proveneau din Ceylon.

Odată cu sfârşitul anului 1954, după greva din Workuta, autorităţile sovietice intraseră în derută cu deţinuţii străini. Ei singuri desconspiraseră existenţa a mii de deţinuţi de origină străină, odată cu acceptarea şi aprobarea de-a scrie scrisori. Desigur că puteau de-acum încolo fi din ce în ce mai şantajaţi de aceşti străini, mai ales germani, care îşi găsiseră acel „EU", pierdut în 1945.

La Workuta a fost lansată o chemare la sabotaj conştient şi chiar la refuzul lucrului, indiferent de consecinţe, pentru a forţa transferul în patrie, după cum le fusese promis în urma 1 Grevei dela Workuta' din 1953. Chemarea a fost lansată înaintea Crăciunului 1954, şi a făcut ca o mare parte din deţinuţii

germani să refuze de pe o zi pe alta de a mai merge la lucru. Preferau să fie închişi în „Bur cu o felie de pâine şi o cană de apă, decât să continue să mai lucreze. Această nouă formă de protest a dus la tulburări între deţinuţii sovietici care în fond susţineau acţiunile străinilor, prin care ei aveau numai de câştigat, faţă de NKVD. Deţinuţii sovietici, începură sistematic să saboteze anumite sectoare din industria carboniferă, dar în special transportul, evitând accidentele.

Asupra acestei perioade voi reveni în alta lucrare şi la timpul cuvenit.

Odată cu concentrarea deţinuţilor străini în lagărele de muncă din Dumbravlag, fusese reţinut numai personalul strict necesar acelor obiective industriale de care era legat fiecare lagăr. În majoritatea lor aceste lagăre erau înglobate în industria de confecţionare de mo a pentru care cei veniţi din diferitele lagăre polare nu aveau cunoştunţe tehnice. .

Străinii, dacă acceptau să intre în producţie, o făceau je în curând vor pleca spre patrie, lucru ce i-a îndemnat am aceea alături acţiunii de sabotaj. Sovieticii cunoşteau aces* va iflcepe lansaseră, prin plasa informatorilor, zvon decurgea fără prea reîntoarcerea acasă. Poşta şi le8ă^”‘cât în nord, chiar dacă se man dificultăţi. Clima era mai primi .nrtpau C!s ţn fond această afla într'o regiune mlăştinoasă, şi mulţi gândeau că perioadă nu va dura prea mult.

.. »rinul continent fuseseră reţinuţi brigadierii, maiştrii

Deci din vechi g trebuia aibe f. specialişti şi cfflai aveau speranţă să-şi poată termina iagar. Pefl^ exista un azii unde îşi petreceau ultimile zile din viat? Majorităţii dintre ei li se prelungiseră condamnările, automat din Moscova şi nu mai aveau voie să fie eliberaţi, căci nu mai aveau unde se duce după 30 de ani petrecuţi în lagăr. Afară puteau să producă numai discordie şi să reînvieze anumite sentimente, nedorite de NKVD.

Astfel am cunoscut un grup de foşti ofiţeri din armata roşie, care fuseseră băgaţi în maşinăria NKVD-ului în perioada curăţeniei militare din anii 1937-38. Fuseseră arestaţi, dece nici ei nu ştiau ; se vorbea de un complot contra lui Stalin şi mai multe mii de ofiţeri fuseseră împuşcaţi sau băgaţi în lagărele de muncă forţată, ca şi cunoştinţele mele, care primiseră numai câte 20 de ani. Acum aşteptau ca zilele să treacă şi, poate dacă li se mai calculează câteva surplusuri, să poată fi în curând eliberaţi, chiar înainte de termen. Erau copiii stepelor din Cuban şi de pe Don, considerându-se cazaci şi nu ruşi, trăgându-se din vechi familii de hatmani cunoscuţi în istoria poporului lor. De ai lor sau de familie nu mai ştiau nimic,

nici nu încercaseră vreodată să afle cu toată durerea sufletească. Rupseseră aceste legături, spre a nu deschide răni noi şi spre a nu periclita situaţia familiei şi a copiilor care poate supravieţuiseră.

Astfel că împreună cu noii mei cunoscuţi, Mişa Graciov, Storajuc, Jaşcenco şi Timohin şi românul Alionte Tudor, ne adunam să ne mai povestim fiecare din viaţa noastră. Desigur că era greu să-ţi dezvălui amintirile care îţi provocau uneori chiar coşmaruri. Le făcea o mare plăcere când le povesteam din sbuciumata mea viaţă tânără şi de timpurile petrecute în Franţa şi la americani.

Ei îi cunoşteau pe americani numai din puţinele romane ce erau în bibliotecile lagărului dar cel mai bine din ajutorul material alimentar din care se înfruptaseră şi ei ca deţinuţi ce lucrau pe front. Povestirile lor erau amintiri, de multe ori atât de zguduitoare încât abia acum îşi dădeau seama prin ce soartă şi aventură trecuseră. Acelea au fost timpuri bune, rău a fost abia după aceia, când americanii nu le-au mai livrat nimic, iar sovieticii nu aveau decât deţinuţi, păduchi şi sărăcie, cum obşnuiau adesea să spună.

Odată cu terminarea războiului au încetat şi lucrările dar şi aprovizionarea cu alimente suplimentare, iar ceea ce rămăsese dispăruse u 1 pe pi[a]l[a] neagră. Locul prafului de ouă, al celui de lapte şi al câteodarii^a[356] x S[ustoase]> [11] luaseră boabele de secară, ovăz, mei şi luau direm'd[11] ecojite, nezdrobite, aşa cum fuseseră adunate şi primite, «Zi LZ [c t] az”uln< de ’”d' »O „«[â]”’ [S]2 1 şi ehiortiwl maţelor din bort.

S »15, «cea» pe ace,., nenorociţi «-,1 mimânce pe „emestecate ■ casa iar după o scurtă plimbare prin stomac, boabele întregi ajungeau [pe] cel mai scurt drum în W.C. Disenteria începuse să facă ravagii, foamea era cumplită şi nu fiecare o putea suporta. Asta era o cauză a marii mortalităţi într o perioadă când se credea că obstacolul cel mai greu fusese depăşit. Unora, care doreau cu orice preţ să supravieţuiască (cine nu dorea ! spuneau ei râzând), le-a venit ideia că dacă s ar spăla fecalele în care se aflau încă o mulţime de boabe întregi, ele ar putea fi refolosite. Au făcut-o cu ajutorul cutiilor de „Tuşoncă” : o gaură în fundul conservei, apa curgea pe jos, şi se spăla la fel cum făceau căuţătorii de aur din Alaska, pe care îi văzuseră în unele filme. După spălare erau uscate, sortate, strivite sau măcinate între două pietre şi luau drumul bucătăriei „Chinezeşti”, unde se pregătea fiertura dorită. Aceasta este doar o mică istorie adevărată, o încercare de supravieţuire cauzată de foametea din ţara făgăduinţei şi a fericirilor comunist- bolşevice.

CAPITOLUL XII

O MICA SOCOTEALA IN AMINTIREA LOR

Motto: The rest is silence.(engl)

Sovieticii erau victorioşii dela Berlin, învingătorii din Europa de Răsărit şi numai aşa deveniseră peste noapte o putere mondială.

Tot peste noapte băgaseră groaza în fiecare familie, lăsaseră foamete şi moarte în urma lor, lacrimi şi suspine, furturi şi violuri, închisori şi lagăre, teroare şi desconsiderare cu ajutorul poliţiei şi a Partidului.

Trecuseră ani dela terminarea războiului, bărbaţii şi fii nu se întorseseră încă din lagărele de pe întinsa Golgotă răsăriteană, unde vegetau ; nu li se dădea drumul. Morţii nu-şi găseau liniştea, erau mereu rechemaţi să fie martorii sistemului totalitar nazist. Au trecut anii şi sunt încă mereu rechemaţi. Dar vor fi odată chemaţi şi acei morţi, de zeci de ori mai mulţi, să depună şi ei mărturie despre Golgota Răsăriteană ?

Diplomaţia Occidentală şi cea din Naţiunile Unite a aplaudat şi a acceptat declaraţia oficială a guvernului sovietic din 21 Aprilie 1950 şi pe cea din 4 Mai 1950 (publicată în presă la 5 Mai 1950), în care se menţiona că ultimii prizonieri de război fuseseră repatriaţi. Câtă umanitate din partea sovietelor, pentru care nu se găsea destulă cerneală de scris !

Pentru a-şi acoperi crimele, sovieticii anunţaseră că au şi excepţii şi că mai rămăseseră unii închişi, dar aceştia fuseseră condamnaţi pentru crime de război, iar cifra lor era dată ca fiind de 120.000. Nu se preciza de ce naţionalitate şi câţi erau din fiecare ţară. Cifra arăta suma globală a celor care combătuseră şi luptaseră contra Uniunii Sovietice.

Ce va trebui cercetat în viitor de către istorici, sunt ordinele şi comunicatele de zi ale armatei roşii, calcularea prizonieilor capturaţi până la sfârşitul războiului. Abia atunci vom putea verifica dacă sovieticii au spus adevărul. Prin scăderea celor repatriaţi se va şti exact cifra morţilor în lagărele lor, în timpul războiului şi după război, în timp de pace. În cifra de aproape 7 milioane de prizonieri capturaţi, până în Mai 1945, nu sunt amintiţi prizonierii japonezi, care vor deveni o grupă aparte, începând cu ziua de 8 August 1945.

Sovieticii dau cifra prizonierilor japonezi, militari şi civili

Confruntată cu datele sovieticilor din 1945 i tn , japonezi. Deci în perioada de numai trei ./”' lp C la apel şi în timp de pace, au murit anual 40 537 a PL termularea ' lună în fericita Uniune Sovietică de una/ ,Soldaţi iaPonez t 1« iulie 1951. guvernul m în captivitatea sovietica au murit m jur de ÎJÎMOT.” ' Adăugaţi la cei repatriaţi la această dată °0 de japonez statistică circa 340-400.000 Deci se puteau’ hpseau la 3

..... se puteau stabili cu exactir-i celor căzuţi prizonieri la sovietici, iar scăzând şi comparân oficiale sovietice, aceşti oameni lipseau. Unde erau ? Ce se i cu ei ?

Japonezii muriseră în captivitate într'o perioadă după războ de pace, în care captivitate ei se duseseră numai după ce ordinul împăratului Hirohito. Ce s ar fi întâmplat cu ei dacă ai captivitate în timpul războiului alături de germani şi aii europene ? Sovieticii i-ar fi decimat sistematic până la unul.

Datele sovietice ne sunt cele mai bune dovezi în acuzarea facem. Din Iunie 1941 şi până în Mai 1945, la sfârşitul r sovieticii avuseseră aproape 7.000.000 de prizonieri din toati care luptau contra lor. Putem reduce cifra la jumătate, adică 3,. de prizonieri considerând restul ca morţi în perioada evenin deci ne putând fi luaţi în evidenţă.

Cei ce-au rămas au fost buni pentru statistici. Mai st mulţime lipsă la apel, mai ales dintre cei care erau în viaţă războiului. Ultima lor speranţă de-a ajunge acasă, intr o lum le-a fost luată, căci sovieticii i-au nimicit sistematic bă; gropile comune. .

Astăzi, după 40 de ani, încă mai sunt mulţi care la sfârşitul şi-au făcut auzite glasurile şi după aceea au amuţit com întrebat şi întrebăm, unde sunt şi ce s a întâmplat cu ei Acw sa terminat războiul şi e timp de pace, întrebam în nou îngropaţi şi care a fost numele lor ? adevărat <

Lipsurile la apel sunt mari, prea i mari Pent™ cermam - de moarte bună, căci iată lipsurile Pţ^^ / fOmâni . japonezi – 340-400.000 ; unqun – °

1.700.000, din care, după datele sovietice din August 1948, sovieticii repatriaseră 776.389 de inşi. În acelaşi timp ei anunţau că în captivitate se mai află 568.000, ceeace făcea la un loc 1.344.389 de japonezi.

. arestaţi din Mai 1945 până în Martie 1950 şi

SX »Ung» t«i cei 4e origM gemeilâ deportau du. Roata,» tn Ianuarie 1945 din Ungaria în Februarie 1945 , din Jugoslavia, Cehoslovacia, Polonia şi Prusia Orientală. Toţi aceştia au fost deportaţi fără să fie trecuţi undeva, într'o evidenţă sau statistică, în afară de cei din România. Unde sunt străinii arestaţi şi deportaţi din ţările ocupate de trupele sovietice ca : francezi, austrieci, englezi, americani, norvegieni, suedezi, danezi, elveţieni, jugoslavi, chinezi, coreieni, vietnamezi, etc. etc.

Morţii aceştia ridică degetul din mormintele lor comune şi, împreună cu cetăţenii sovietici, acuză de pe întinsa Golgotă Răsăriteană.

La unguri şi români această perioadă de deportare trebuie împărţită în două faze, în care nu intră teritoriile Basarabia şi Bucovina de Nord şi nici Ungaria carpatică. Ungaria şi România au avut un Tratat de Pace, pe care l-au semnat toţi învingătorii în Februarie 1947. Deci o primă perioadă 1944 – 1947 şi a doua perioadă 1947 – 1955, după cazurile cunoscute.

În problema germană, există şi o altă grupă care deasema nu este trecută în nici o evidenţă şi de aceea nu li se cunosc datele, este vorba de femeile şi copii germani care în timpul retragerii au fost prinşi din urmă de tăvălugul sovietic, desprinşi de grupurile lor sau găsiţi rătăcind disperaţi de groaza morţii. Unele au fost folosite la început ca dame de consumaţie, după care au fost deportate şi concentrate în lagărele de muncă forţată de aşazisă reconstrucţie din regiunea Dnieperpetrovsk şi Dombas. Aici au fost întâlnite în lagăre de către femeile de origină germană din România, în perioada anilor 1945-1947. Majoritatea erau din părţile Prusiei şi Pomeraniei, dat foarte multe şi din Silezia, regiunea Gleiwitz, Kattowitz, Oppeln, pentru care erau poreclite şi pierune , de către cele din Transilvania. Copiii le fuseseră luaţi şi niciodată nu au mai primit vreo veste dela ei. Cei din Transilvania şi Banatul românesc au fost în parte (după Martie-Aprilie 1949), retrimeşi în România, alţii, automat, direct în Germania. Au fost şi bărbaţi, care nu participaseră la război, fiind infirmi sau necorespunzători cererilor armatei, care deasemenea se aflau în aceste lagăre, unii din ei erau chiar din Berlin. Voi reveni la această temă.

înţelegerea dela Potsdam nu a adus nimic nou, numai confuzie şi învinuiri ulterioare, care sunt şi astăzi susţinute,

chiar şi după 40 de

°?pa a^ dela rfân51tU1 răzb°iului, aceiaşi aliaţi nu au găsit M.ularp»1101 V°r2 modalltatea unui „Tratat de Pace” şi nu admit S douăTP?tOr- ?ecrete'' date de ei> chiar după ce această Germanie rmanu), se poate considera ocupată. Există în realitate două

guverne dar „decretele” date de învingători cu 40 - rămas. s on cu 40 de am în urmă, au

Cebos.ov.ei., Bulgaria, Austria ^5^* în toate formularele pentru paşapoarte sau vize de intrare exiîă acSJ întrebare oficială : „Unde aţi fost la data de 1 Septembrie 1939 ?

Aliaţii trebuie sa ştie că punând această „întrebare[1], milioane de oameni s au simţit şi se simt desconsideraţi de către cei ce au făcut „decretul”. Această formulare nu este altceva decât o afacere murdară de mahala şi împotriva umanităţii. Iată ce ar trebui să ştie cei ce-au formulat-o dacă se consideră sau se vor considera vreodată ' oameni' şi „umanitari”.

O crimă şi mai mare a fost insă faptul că oamenii erau consideraţi neoameni, iar pe deasupra, desbrăcându-i forţat de cetăţenia şi naţionalitatea lor, au putut fi condamnaţi ca trădători de patrie după legile lor.

Cel mai bun exemplu îl avem cu diplomaţia sovietică, unde se practică această metodă, învinuindu-i pe germanii lui Hitler de rasism, în timp ce ei, care şi-au dat mâna cu el şi împreună au împărţit lumea, fac sub privirile binevoitoare ale Parisului, Londrei şi Washingtonului, acelaşi lucru, cu o mică diferenţă, unii au fost învinşi şi au dispărut, în timp ce ei există după ce au făcut şi mai fac în continuare.

Cum pot fi consideraţi toţi cei din teritoriile poloneze de răsărit, care la 1 Septembrie 1939, erau cetăţeni polonezi, chiar dacă aceste teritorii fuseseră împărţite frăţeşte între Hitler şi Stalin ? Cum trebuiesc consideraţi, după decretul dat de ei, sau la care au participat şi ei, drept „cetăţeni străini” şi nu consideraţi cetăţeni sovietici ca şi urmaşii lor În aceeaşi categorie se pot adăuga cetăţenii Prusiei Orientale Lmi sor obiecta cu argumentul că acest teritoriu este numai sub administraţie sovietică până la semnarea unui Tratat de Pace. Trebuie adăugat *insa* ca imediat după 1945, sovieticii au deportat populaţia au> confiscându-le acestor cetăţeni întreaga aiere-l ■ locul gospodăriilor., pe motivul că de-acum sunt cetăţeni lor au adus şi colonizat ruşi, rusificând aceste ten orii[1] ş1 sărăcie, Resturi din cei deportaţi se găseau în cea mai cruntă mizerie şi săra în coloniile din pădurile regiunii

Jarkusk şi ems i con tact cu
Polonezii, care au ţinut la naţionalitatea 1 – dm pnnml găsit
sovieticii, au fost deportaţi sau ga t - j; ot i a s şi
răspândiţi ca frunza şi iarba în Repu regiunea Perm,
Workuta. Alţii, după informaţi! e u en acei ce au scăpat de
S'werdlowsk, ca şi în întreaga i • din ins tinct, s au
deportare, care inspiraţi de cunoştinţele

dedar” dela « început W a» «ăpa. că ar Ii Io« pol««
foi ĵat' ■ z-orpanrie îi putem încadra pe toţi locuitorii din ţările
BatJXV. a^gB« o^a de Wrt. Care.d-FM, Galiţi., ca «.orti Baltice,
Ba ţările lor. Aceste teritorii arată la ora
Xia”rc’fflcare .mp«s» care a ajuns la 50« din populaţie, în timp
ce p op”. populaţie este bătută de «Uit pe întinsele stepe
ruse,...

Sovieticii trebuiesc constrânşi să dea cărţile pe faţă, sa arate ce s a întâmplat cu această massă de oameni, iar daca va fi nevoie să li se intenteze un al doilea proces Nürnberg, unde vor fi nevoiţi să vorbească. Să fie condamnaţi după legile lor, iar judecătorii selecţionaţi dintre judecătorii lor. Aceştia vor face mai multă dreptate decât oricare judecător occidental.

Cifra exactă a celor deportaţi, răpiţi, asasinaţi şi omorîţi sistematic nu se va afla niciodată. Sovieticii dau statistici despre victoriile lor în câmpul muncii, care sunt umflate ca nişte baloane, ce se sparg dacă începi să le verifici. Despre morţi şi sclavii moderni ştiu numai Cel de Sus şi NKVD-ul. Ei au numai o singură statistică, cea a morţilor lor, despre care vorbesc de câte ori le aduce avantaje politice sau economice. Nu vorbesc şi nu vor vorbi niciodată despre cei pe care ei i-au omorît sau despre morţii învinşilor care sunt îngropaţi pe tot întinsul ţării lor.

Ce mai trebuie spus, ca să nu se facă confuzie, este că toţi acei care au fost predaţi de către aliaţi după război şi asasinaţi de ruşi, intră automat în crimele făcute de germani şi aliaţii acestora. Tot în această statistică intră şi toate execuţiile efectuate în toate localităţile eliberate şi execuţiile efectuate în localităţile eliberate şi executarea a aşa zişilor colaboratori, majoritatea absolut nevinovaţi, poate numai că se bucuraseră şi îi consideraseră pe germani drept eliberatorii lor.

Ziua cea mare nu este departe şi atunci ei şi familiile lor vor răspunde de fiecare mort, de fiecare victimă, aşa cum şi naziştii au trebuit să răspundă pentru faptele lor.

Nu de mult, în faţa unei comisii senatoriale a USA-ului un cunoscut rabin a declarat că peste 3,5 milioane de evrei ar fi fost asasinaţi în lagărele sovietice. Eu consider justă această cifră, dar nu trebuie uitat şi de aceia este bine de amintit tocmai acum că matadorii din NKVD şi Justiţia Sovietică erau în majoritatea lor evrei, precum şi o mare parte intre politrucii lagărelor de regim şi cele strategice. Şi o altă întrebare tre uie pusă : această cifră ar trebui scăzută sau încadrată în cifra meilor ui perioada celui de al doilea Război Mondial ? fraza^nr113^^-0JÎlU^ eSte Cel mai vaioros lucru, când nu o are”. Este Germani a U*a r 6 r,^onrad Adenauer, Cancelarul Republicii Federale ■ÂXS'VÎaSSt'5 t0’“ P01“‘C‘ din

rămâne cea^ai preţi^săT^ie primejdie în lumea aceasta, implicit pentru milioane de germani le-a fost luată libertatea’

Istoricii vor avea de lucru, căci istoria trebuie

Totuşi, aceşti istorici ai viitorului trebuie să că tocmai Uniunea Sovietică, cu politica ei sistemul terorist prin metode primitive la începT *modermzâZe substanţial* cu timpul.

În prima perioadă putem încadra execuţiile individuale sau în massă drept urmare a confruntării directe cu opoziţia care trebuia îndepărtată cu orice preţ. Frica şi foamea le-au fost aliaţii.

Modernizarea delicată şi noua lor tactică a fost distrugerea păturii intelectuale. Să luăm drept exemplu micile ţări baltice, unde, din întreaga lor intelectualitate, au scăpat numai cei ce s’au putut adăposti din timp în străinătate, restul a fost distrus sistematic în lagărele de regim. Cei rămaşi erau numai pleava societăţii baltice, care sperau că prin colaborare îşi pot salva viaţa, dar nu şi onoarea lor şi a strămoşilor lor. Toate aceste trei ţări mici, deşi nevinovate, au avut cele mai mari pierderi de oameni.

Polonezii au pierdut întreaga intelectualitate militară căzută în mâna sovieticilor şi asasinată în parte în pădurea Katyn, alţii au murit în lagărele în care au fost băgaţi în prima iarnă 1939-40, de frig, foame şi din cauza îmbrăcămintei de vară cu care căzuseră prizonieri, iar sovieticii nu s’au grăbit să le dea ceva, căci singuri nu aveau cu ce se îmbrăca. Dacă aruncăm o privire în statisticile oficiale poloneze, putem trage concluzia că din cei peste 1,8 milioane de deportaţi în prima etapă din Polonia, peste 500.000 au murit de foame, frig şi boli în timpul transportului.

Supravieţuitorii au ajuns în regiunea dintre Kotlas şi Workuta sub Cercul Polar, de-alungul Căii ferate pe care polonezii împreună cu alţii, din diferite regiuni şi naţiuni au construit-o şi au fost îngropări de- alungul traseului sau sub traversele căii ferate.

Norocul polonezilor a fost că o mare parte din intelectualitatea lor s'au refugiat prin Ungaria şi România, scăpând de nimicirea tota a, ceeace nu a fost soarta intelectualităţii ţărilor baltice.

O nouă pătură intelectuală s a format cu greu, dar este ^tammata^de microbul injectat al marxismului comunist.

L!bertatea este *

Dar libertatea este în noi

scrisă !

^ină seama şi de faptul totalitară,

Intelectu p° [1] d
ce colaborează c» NKVD-.l, *M* educaţie. Acela,! lucru l- făcut ,i
1« "'fi" XS"„d^g«re. " cadrul diferitelor naţionalitate Aici «o
melode aphcate j din intelectualităţii generale şi militare, p rindul
păcate de multe on cu succes. Cel mai puţul ^cces^
japonezilor. Cu aceştia au avut sovieticii multă bătăi erau
superiori din toate punctele de vedere. Chiar şi cel mai
inferior grad militar nu cunoştea frica de inamic. Ei ştiau să
dispreţuiască moartea dacă orgoliul lor naţional era câtuşi de
puţin ştirbit.

Pentru a evita confruntările directe cu această grupă solidară, care nu ţinea cont de nimeni, în afară de superiorii lor, NKVD-iştii au găsit că metoda cea mai bună este destrămarea lor din massa solidară. Eşecurile diplomatice, tipice marxist-comuniste, ale ofiţerilor de NKVD, nu s'au lăsat aşteptate.

Sovieticii au început destrămarea transferându-i în diferite regiuni, în grupuri de 8-10, maximum 15 într'un transport. Majoritatea acestor transporturi au fost trecute în partea europeană, înspre Nord, adică Kotlas-Workuta sau Nord-Est, Perm-Urali. Toate făceau tranzitul obligatoriu prin lagărul de tranzit Peresilka, din Kirow. În Decembrie şi Ianuarie 1946-1947, foarte mulţi martori oculari care au trecut prin acest lagăr, au declarat că erau pline de japonezi. Majoritatea lor au fost la început ofiţeri superiori având cu toţii o condamnare de 10 sau 20 de ani. Ei veneau din Extremul-Orient-Siberian, iar cea mai mare parte erau deja bolnavi de TBC, dizenterie, însă cei mai mulţi de scorbut şi distrofic.

Această metodă de transportare dintr'un loc în altul pe distanţe mari şi în regiuni cu climă diferită urmărea distrugerea morală şi psihică a individului precum şi distrugerea personalităţii lui. O metodă diabolică, cu care au distrus în cursul anilor milioane de oameni.

În lagărul nr.2 din Workuta, printre cei peste 15 japonezi găsiţi de mine în anii 1950-51, erau şi Maiorul Mun – aşa îi ziceam noi, căci numele lui adevărat era greu de pronunţat – Suziki şi Szakei Heita, ultimii doi din Tokio. Szakei Heita era masor şi lucra în lagăr la ambulatoriu", iar Suziki lucra la baie cu românul Verdeş.

În Ozerlag, între Taischet şi Zaiarsk, unde se aflau mai multe lagăre speciale de construcţii de căi ferate, cu numerile 4, 5 şi 7, au fost concentraţi majoritatea dintre prizonierii de război japonezi deţinuţi şi condamnaţi. Aceştia făcuseră parte din trupele de geniu specializate în construcţii de căi ferate, poduri şi viaducte. Fuseseră special aleşi din toate lagărele şi

sortaţi printr'o comisie medicală, care i-a ales pe cei mai sănătoşi dintre toţi, adică pe cei cu o construcţie fizică mai acceptabilă.

În Jarkuskaija Oblăst, la nord de Jarkusk, în apropierea localităţii Wihorowka, unde se afla un mare combinat de mobilă, se aflau lagărele speciale pentru străini nr.283 şi 284, în care se găseau încă în 1968, germani, spanioli, români, italieni şi o grupă de foşti conducători de partizani ucrainieni, izolaţi de grupul de străini. Printre deţinuţii germani erau şi o parte dintre specialiştii care lucraseră în cadrul rachetelor sau ceva ce era legat de această ramură. Lângă lagărele lor, prin apropiere, se aflau mai multe lagăre i fost transferaţi la începutul anilor 60^™ P.? CU Japonezi' care au

La răsărit de Jarkusk, în sUni 'A P7 de pe Jeflisei- izolaţi foarte mulţi chinezi, care executaseră™ 6 Traimberiene. existau sau două condamnări în lagărele de „s«„ — mare măsură fiecare una Ui comuti, ™

URSS, sperând să capete azil politic. utasera scaparea în

În altă regiune, în lagărul pentru străini «r T , ■ „ Dumbravlag în anal 1963 se găsea japM'2jl N«J insula Hokaido, condamnat la 10 ani pentru spionaj. ¿1 Ivsese ares« în apele teritoriale sovietice, unde tusese dos de valorile mirii dopa“ furtună violentă. Rămăsese singurul supravieţuitor din echipaj

În închisoarea din Kirow, în toamna anului 1946, se afla coreianul Kim, un tânăr de 16 ani cu o condamnare de 15 ani pentru spionaj. Era foarte bolnav şi un timp îndelungat a fost reţinut în spitalul închisorii, datorită unor medici evrei şi baltici, care l-au tratat omeneşte. Prin 1951 se afla la Workuta.

În aceiaşi perioadă au mai trecut prin lagărul de tranzit din Kirow, odată cu japonezii, sute de coreeni. Pe puţini dintre ei i-am găsit la Workuta, unii chiar în lagărul nr.2, alţii au fost împrăştiaţi în regiunea Perm, Ural înspre Sud, ori răspândiţi în Peschorlag. Aceşti ani au fost, după cum spuneau ei, începutul de distrugere a rasei galbene. Ei traversaseră toată Siberia şi ajunseseră pe meleagurile blestemate ale Nordului Polar European, de unde şi-au lansat strigătul lor disperat, în speranţa că cineva dintre Zeii lor avea să-i audă şi să le dea puterea de a supravieţui, căci din partea sovieticilor numai moartea îi putea aştepta.

Falşitatea cu care sovieticii îşi scriu propria istorie, o putem demasca din următorul extras :

Generalul Leonid Alexandrovisch Goworow, născut la 10 (—) Februarie 1897, în comuna Butârki, raionul Kirow, a fost

arestat în anul 1941, imediat după începerea războiului germano-sovietic. închis în lagărul din Uhta-Uhta din Ijim-lag, a ajuns brigadierul *unei* invalizi, care fabricau linguri din lemn de plop. În 19 , pedeapsa anulându-se din ordinul lui Stalin person[S1], Uniunii În 1944 a fost făcut Mareşal, iar la 27 Ianuarie 1945, Erou al Uniunii Sovietice". natrina 622/grupa 1852

În „Enciclopedia Sovietica' [dl] [Ş1] intitulată negru pe această perioadă este menţionată cu date tai , ş alb „Frontul de Rezervă". Aşa se scrie [1St°^a] [ce-] [care au a] [V]ut norocul să

Am scris despre morţi şi vii, dar şi esp [nu am scris] supravieţuiască şi al căror strigăt *nu a* [afea] [morţ]ii unui ins ca să dar vreau să scriu, este cum se ac p[en]tru verificare, NKVD-ul Primească dreptul de a 6 '«nea. m groapa. aplica diferite metode locale, desigur înaintate în tehnică, iar pentru procedura obligatorie nu exista o directivă generală.

În Dubravlag, din Republica Mordwină, pană în anul 1951, mortului i se aplica o lovitură de topor în cap. Craniul se despica în două. Astfel se constata că mortul este într'adevăr mort şi nu putea în niciun caz să simuleze moartea şi să poată evada pe această cale. Soldatul din gardă, (Wahtă), după ultima verificare, intra în clădirea corpului de gardă şi scria pe un bilet „S'a făcut verificarea conform instrucţiunilor", după care cei din comandoul de gropari puteau părăsi lagărul spre a-l îngropa în aşa zisul cimitir.

În lagărele din Krasnoiarski Krai – Siberia, mortul era înţepat cu o baionetă de mai multe ori şi în diferite locuri.

În Karaganda, se aplica o lovitură de verificare cu un ciocan de circa 200 de grame cu o coadă lungă, pe ţeasta decedatului.

În lagărul Norilsk, verificarea era făcută cu o vargă ascuţită, ce se înfigea în dreptul inimii.

În lagărele din Workuta, tot o vargă ascuţită se înfigea în talpa piciorului. Aceasta în ambele cazuri, chiar şi atunci când mortul zăcuse mai multe zile în aşa zisa morgă a lagărului la o temperatură de minus 40 de grade.

În Magadan şi Kamcsatka, metodele erau diferite, toate însă cu o formă de înţepătură, chiar şi atunci când mortul era un bolovan de ghiaţă.

Până în anii 1950-51, morţii erau îngropaţi goi. După această dată a venit ordinul ca să fie îmbrăcaţi cu cămaşă şi izmene. Fiecăruia i se mai lega de degetul cel mare dela piciorul drept sau stâng, depindea de regiunea de lagăre şi de ordinul primit, ori de una din mâini, o bucată de tablă cu un

număr, fără niciun detaliu suplimentar. Mortul era un număr şi nu avea nume. Unii dintre deţinuţi scriau numele şi datele mortului, le introduceau într'o eprubetă sau o sticlă, o astupau şi o legau de gâtul mortului. Acest lucru era strict interzis, putea costa o condamnare de cel puţin 10 ani.

Gropile pentru morţi difereau dela o regiune la alta. În regiunile polare, unde pământul este îngheţat până la 250-350 de metri adâncime, pentru a face o groapă mare trebuiau zile întregi. Pământul trebuia zi şi noapte desgheţat, făcându-se foc mare cu cărbuni. Lemnele erau o raritate. De aceea, se săpa strat după strat imediat cum se desgheţa, până se ajungea la adâncimea necesară. În ultimii ani, gropile nu se mai făceau prea adânci, astfel că putrezirea se petrecea mai repede. îngropat la adâncimi mai mari, corpul rămâne congelat ani de zile. Aceasta era şi cauza ordonării de către NKVD, prin anul 1951, ca înhumarea să fie făcută cât mai la suprafaţă. Peste morţi se turna var nestins sau alte soluţii pentru descompunerea mai rapidă a corpului. Metodele erau diferite, dela o regiune de lagăre la alta. Pentru morţi nu exista o lege,
iar morţii însăşi nu puteau protesta. Dună 19S1 u w < gropi
mari în timpul verii mortii rtin ? , ■' la Workuta se săpau
froapâ ,i se aruncî *z*ip*J*a p ”X*fî* *
umplea groapa, apoi se astupa cu ua strat Je ac0I>enK' F'“ „

„Un deţinut politic mort, era un mort bun „

Pentru înştiinţarea tamtliei nu exista vteoiege ,i aici nu trebuia

O tristă soarta au avut-o alsacieni,, loremi * moselenri, care fuseseră în armata germana. De unii erau consideraţi germani, de alţii francezi ei însă se considerau, alsacieni, loreni sau moseleni. Azi, după 40 de ani delà sfârşitul războiului, părinţii şi rudele îşi mai caută fii pierduti Peste 2500 sunt încă dispăruţi, iar sovieticii nici nu mai răspund'la scrisorile pe care le primesc. Nu are rost şi nici n'au timp să se ocupe de morţi.

Nici Parisul nu are interes, ei văd printr o astfel de intervenţie o pierdere în schimburile de mărfuri între cele două ţări şi asta nu rentează. Cu atât mai puţin sunt interesaţi diplomaţii lor, bine că pot ei să trăiască cum trebuie, să petreacă cu şampanie de Crim şi icre de Manciuria, de ce să-şi mai bată capul ! Nu s au interesat ei de cei vii, care vegetau în lagăre, nici atunci când au primit liste complecte şi informaţii precise, dară-mi-te de cei morţi !

Astfel, în lagărul de „Tranzit” nr.2 din Potma, se aflau în August 1955, o grămadă de oameni de origină franceză. Ei

erau numai supravieţuitorii mai multor zeci de francezi, care nu fuseseră încadraţi ca prizonieri de război, fiind arestaţi după 1945.

Numele unora dintre ei le-am notat şi expediat, prin legăturile mele, Ambasadei Franceze din Moscova, pe alţii i-am notat pe foiţe de ţigare pentruca ei să nu fie daţi uitării, de mine şi nici de camarazii lor de soartă, chiar dacă Guvernul Franţei i-a uitat sau nu are vreun interes să-şi aducă aminte de ei.

Astfel, în lagărul nr.2 de tranzit din Potma, se aflau :

Louis Renard – din Rennes ; René Ferec – din Brest ; Henri Moulin – din Paris ; Paul Pohigenza – din Montceau les Mines ; Bernard Germe – din Dijon ; Joseph Vintimille ; Nicolas Schumacher ; Pierrette Dupuis, Maria Krasnow ; Liliane Virtschenkov. .

În lagărul nr.ll din Jawas/Potma : Max O'Connel – dmPans .R g Marquet – din Clermont-Ferand ; Alexander Smagen – m , P Cric – din Metz ; Raymond Souillât – dm Pans ; Jean Sicora şi Iliatzef – un franco-polon.

La Workuta mai rămăsese căruia sovieticii nu-i once preţ cetăţean fericit clarificaseră naţionalitatea, donnd sa sovietic, iar el refuza de fiecare dată ne deositi se mai afla şi

În Siberia, într'un lagăr sau .inchl^ diat dx L ¿starea Comitetului prietenul meu, Armand Maloumian, p fusese m reprezentantul de Grevă din Workuta la 31 Iulie 1» ■

Eu'ln Sin posesia mai multor nume dar din păcate le-am uitat,

• „Xe făcute de mine s’au deteriorat. Le cer iertare căci cu mulţi dintre ei făcusem acelaşi drum , în acelaşi transport în 1950, când dela Sacksenliausen din Zona Sovietică de ocupaţie a Germaniei de Est, neam început calea „Pohod na Sibir spre întinsa Golgotă Răsăriteană. Undeva acolo, rămânea bunul meu prieten, Colonelul Jean Kostikow.

Un altul, care nu era francez, dar studiase la Paris şi-mi amintesc cu plăcere de el, era Kneazul Georgian Kerezelize, născut la Geneva în Elveţia, fiul Kneazului Kerezelize, care s'a refugiat în 1906, după o răscoală contra ţarismului moscovit pentru libertatea poporului georgian din Caucaz. El a rămas şi preşedintele georgienilor, care trăiau în Exil. Fiul său după ce îşi terminase studiile de Chimie la Paris, a plecat ca voluntar în armata germană în Divizia Specială ’ Brandenburg”. După Noiembrie 1940, a fost instruit la o şcoală specială pe care

armata germană o înfiinţase pe teritoriul României, în Ardeal, la Stejăriş (Hagenstein).

A fost paraşutat în Georgia cu un grup puternic de georgieni, care au luptat ca partizani contra ocupantului sovietic. Târziu, după război, în urma unei trădări a căzut în capcana întinsă de către NKVD şi până la urmă a fost condamnat la 25 de ani. În anul 1954-55, se afla în lagărul Kirgistan din Karaganda, unde era foarte respectat de toată lumea pentru corectitudinea şi nobila lui descendenţă chiar şi de grupurile de blătnoi, înainte de a avea un mic incident cu ei.

Lucra într'o brigadă de construcţii, la împletitul grilajelor pentru betonare, ca fierar-betonist, împreună cu mai mulţi blătnoi care în fond îşi vedeau toată ziua mai mult de afaceri sau de jocul de cărţi, decât de lucru. Nu odată se întâmpla ca unul sau altul să-şi vândă sculele de lucru primite în fiecare dimineaţă şi predate la sfârşitul lucrului, la magazia şantierului. Kerezelize, un tip specific georgian, fiu al Caucazului, purta din cauza miopiei ochelari cu lentile foarte tari.

Unul dintre blătnoi, de curând venit în lagăr şi dat la aceiaşi brigadă, şi-a vândut sculele unui civil ; cleşte, ciocan şi chiar şi cuiele. Spre sfârşitul lucrului veni începând să înjure şi fără multă vorbă îi luă sculele giorgianului, spunând că sunt ale lui. Acesta îi răspunse calm şi foarte politicos că sculele sunt ale lui şi-l roagă să-l lase în pace, atnoiul nu numai că nu-l lăsă în pace dar îl şi scuipă în obraz, augând o mulţime de cuvinte de ocară la adresa caucazienilor, înr^. Ze 191 SC°ase ochelarii- îi Şterse cu o bucată de cârpă, îi puse npnrm °C S1£Ur 9*' CU ° loviniră neaşteptată, îl culcă la pământ unde, întâmolasp m°ment' a rămas în nesimţire. Liniştit, parcă nu se se sculase întreb' ?1'a luat sculele şi şi-a pus ochelarii. Blătnoiul care

sculase intre timp din leşinul său, se întoarse, privi şi măsură mult

pe giorgianul cu ochelari, făcu stânga împrejur şi dispăru pe şantier. Din acea zi, fiecare blătnoi dorea să vadă şi să înveţe, plătind cu alimente, tutun sau îmbrăcăminte, lovitura pe care acest fiu al Caucazului o aplicase atât de uşor.

Un alt membru al Diviziei „Brandemburg” a fost şi germanul Hosch, care era originar din Durren, dintr o familie foarte bogată a regiune! Ruhr. Unchiul lui fusese Ambasadorul Germaniei la Londra înaintea lui von Ribbentrop. După ce îşi terminase studiile ca inginer chimist, în Germania şi Elveţia în societatea Ambasadorului polonez din Elveţia şi a altor diplomaţi polonezi, învăţase foarte bine şi această limbă. La fel ca şi Kerezelize cunoştea engleza, franceza şi alte limbi străine, printre care şi româna, pe care o învăţase în timpul şcolarizării în România.

În timpul staţionării sale în Polonia a cunoscut o fată din Cracovia de care s'a îndrăgostit. Cum retragerea armatei germane se putea efectua în fiecare zi, el decise să rămână la fată care l-a ascuns în casa părinţilor ei. Tatăl ei era profesor universitar. Trecerea frontului s'a efectuat fără greutăţi, dar bunii vecini aflară secretul tinerii fete şi al iubitului ei, şi-l divulgară NKVD-ului sovietic. Arestat şi deportat în URSS, a fost depus pentru cercetări în vestita închisoare din Moscova, Lefortowskaija în Mai 1945, în celula 183. În această celulă, câteva luni mai târziu şi-a făcut apariţia şi Josef Baumann, de care am vorbit. În aceiaşi celulă a fost transferat şi Fritz Cloos, originar, din Braşov – România, ce tocmai venise cu o maşină pe care scria „Fructe” Lublianca, unde stătuse numai câteva luni.

În celulă era şi generalul maior sovietic Pluşin, care fusese arestat deoarece criticase Academia de Militară unde preda tactica între trupele terestre şi aviaţie. Mai era şi bulgarul Boris Markoff, fost translator la misiunea militară germană din Sofia. Un altul era Artistul Poporului Picikowski, o stea a operei din Leningrad vestit pentru interpretarea lui Othello. Câteva glume la adresa Partidului şi ajunsese acolo. După plecarea acestuia fusese adus comandantul de rangul I Mihailow, fostul ataşat militar sovietic la Ankara. El fusese arestat împreună cu adjutantul său ce se afla în Lefortowskaija. Mihailow lucrase cu serviciul secret american, cunoştea mai multe limbi străine, printre care şi turca, engleza, franceza, germana, italiana şi spaniola (luase parte la războiul civil din Spania în cadrul serviciului de aprovizionare). , , . , ■

A fost trădat de serviciul englez, care era în cunoştiinţă de

cauza (cei din centrală). Poate undeva exista o legătură cu renumita grupa e^S „Eton Boys” care s'a desconspirat câţiva ani mai *
serviciului american. Din păcate el n a mai putut a • murit în 1946 în lagărul nr.ll din Jawas/Potma, după cum am aflat din întâmplare abia în 1955.

După ce am amintit de mai multe persoane de diferite naţionalităţi, să vedem ce s'a întâmplat cu japonezii în călătoria lor pe întinsa Golgotă şi cum au fost exploataţi de umanitarii camuflaţi ai lui Marx , din Kremlin.

În apropierea oraşului Kansk au fost aduşi la muncă circa 20 de mii de japonezi, specialişti în construcţii militare strategice. Lagărul special se afla exact la est de localitate, între calea ferată Moscova- Wladiwostok şi combinatul de textile, la circa 8 km. de Kansk. Această lucrare trebuia să fie un mare Arsenal strategic militar al forţelor militare de marină şi familiile lor sosiseră la sfârşitul verii anului 1946. Majoritatea locuitorilor cu locuinţe mai mari au fost obligaţi să-i ia în spaţiu pe noii sosiţi. Intre timp se construia o colonie, mai bine zis o aşezare specială cu tot rainamentul, pentru personalul militar tehnic şi de pază. NKVD-ul a controlat toate datele personale ale locuitorilor, iar cei ce nu le erau pe plac, au fost transferaţi ca „voluntari” în altă regiune.

întregul şantier a fost încercuit cu sârmă ghimpată, iar şoseaua care ducea direct la localitatea Aban, la vreo 60 km. de Kansk a fost mutată forţat în taiga. Ocolul acesta în jurul şantierului şi al văilor, care făcea mai multe zeci de km., nu era pe placul localnicilor, dar noii sosiţi, începând dela şoferi şi până la generali, au înviorat adormita viaţă din Kansk.

Lucrarea s'a terminat în 1953. De construit s'a construit şi după aceea, pentru mărirea depozitelor. Acolo a început fabricarea şi depozitarea de bombe şi mine submarine de diferite tipuri. Totul era împărţit pe resorturi speciale şi ţinute strict secret chiar şi în incinta complexului.

Atât fabricile cât şi depozitele erau construite sub pământ având avantajul de a economisi foarte multă muncă, deoarece construcţiile au fost mai întâi ridicate în văile şi adânciturile naturale, după care au fost acoperite prin nivelările de teren.

Deasupra au fost făcute plantaţii forestiere care, în câţiva ani, aveau să dispară complet sub vegetaţia înconjurătoare. În grupul acela mare de specialişti, constructori şi ingineri au fost foarte mulţi de origine germană. Japonezii făceau parte din detaşamentele speciale de construcţii strategice, care le căzuseră sovieticilor plocon în mână.

În acest şantier militar strict secret, lucrau şi femei care, în

fond erau curtezane. Ele erau la dispoziţia japonezilor care deveneau fruntaşi în producţie, sau se evidenţiau în mod special. Pe aceştia îi puneau să muncească până la istovire, în speranţa că într'o zi vor fi eliberaţi şi se vor putea întoarce acasă, după terminarea lucrării. Au fost chiar plătiţi, banii rămânând după moarte, în capitalul NKVD-ului.

Aproape de sfârşit, când fabricile au început să lucreze din plin, mai multe epidemii au decimat radical întregul contigent. O fi fost această epidemie normală sau artificială ? Rămâne de văzut, căci nu era prima de acest gen în istoria lagărelor. Astfel nu mai trebuia nimeni eliberat.

Toţi salariaţii care lucrau pe acest şantier şi erau stabiliţi în localitatea Kansk sau împrejurimi trebuiau să fie „ruşi”. Ei mai semnau şi o declaraţie, de a menţine secretul celor văzute şi auzite.

Avantajele acordate înainte au fost desfiinţate, odată cu terminarea lucrărilor. Atunci au dispărut şi femeile. În 1955 nu mai exista niciun japonez.

Unul dintre brigadierii care au lucrat pe acest şantier, originar din Polonia ocupată în 1939, camuflat în rus, acum pensionar, vizitase o rudă stabilită cu domiciliul în Jawas. Printr'un polonez din lagăr, am putut vorbi cu el, la ferma de lângă oraş. Locuitorii coloniei aşezării militare aveau prea puţine legături cu populaţia locală, fiindu-le greu să intre în contact cu ea.

Iată o mică întâmplare din localitatea Kansk, din toamna anului 1954, prin care se poate constata şi marea dragoste a tineretului faţă de puterea sovietică. În faţa clubului pentru tineret „Dzerjinski”, care se afla în apropierea teatrului orăşenesc se afla statuia lui Lenin în mărime naturală. într'o dimineaţă ceţoasă de toamnă, spre surprinderea localnicilor, lui Lenin îi lipsea capul. Toate cercetările întreprinse ulterior de către Miliţie şi NKVD spre a-i descoperi pe infractori, au fost zadarnice. Niciodată nu s'a găsit capul dispărut. Statuia a fost pentru un timp acoperită cu saci de iută, până când să i se pună un nou cap care până în Mai 1955 nu sosise încă ; poate că trebuia construit din nou la Moscova.

CAPITOLUL XIII

CINE EVADEAZĂ ?

Motto: Hardness ever of hardiness is mother.(engl)

După ce am vorbit despre tot felul de oameni, cred că merită să vorbesc şi de acei care evadau, mai ales din regiunile polare unde erau aşazisele lagăre ale ' tăcerii”, lagărele de exterminare lentă. Cred că nu a existat deţinut, fie el poEtic sau de drept comun, care să nu se fi gândit măcar odată la posibilitatea unei evadări. Câţi au reuşit sau câţi şi-au pierdut viaţa, asta este o altă istorie. De evadat din lagărul din Workuta de pildă era doar o mică aventură ; a părăsi regiunea era însă o problemă, iar a reuşi era un miracol. Iată câteva din aceste aventuri, pregătite sau făurite de oameni diferiţi din punct de vedere al caracterului, al forţei fizice, intelectualităţii sau nebuniei. Cred că înainte de orice se cereau şiretenie, cunoştinţe cEmaterice, sănătate de oţel, voinţă şi forţă, disperare şi curaj dar şi prietenii, ori relaţu, fără de care nu se putea face nimic.

Era în vara anului 1947, când în lagărul „Rudnic” din Workuta, printre cei noi sosiţi în ultimul transport se afla şi lulius Surmer un german din Banatul Românesc, de meserie pictor. Cu primul pas în lagăr căută să-şi găsească cunoscuţi sau prieteni, căci putea apare cineva la care nici nu se gândea. Primul cu care a putut vorbi în Emba maternă a fost Hans Bernard, care se recomandase ca austriac. Cum Austria până în 1918 avusese inclus în graniţele ei şi Banatul, ambii se puteau considera dintr'un anumit punct de vedere conaţionaE. Cele trei decenii dela destrămarea Imperiului Austro-Ungar, nu puteau decât să-i unească acum în îndepărtatul nord, în friguroasa Workută unde se întâlniseră.

Hans Bernard lucra ca şef al laboratorului chimic al minei, fund un om foarte descurcăreţ şi inteEgent, ceeace E ridica deasupra restului de deţinuţi indigeni. La aceasta se mai adăuga şi Epsa de specialişti în acest domeniu din cadrele deţinuţilor sovietici. Foarte repede s'a aranjat şi pictorul, căci meseria lui era foarte căutată, pentru confecţionarea lozincilor, placardelor, în clubul lagărului unde era şi un loc bun şi călduţ pentru friguroasa Workută.

Aproape în fiecare zi venea sau pleca o grupă de oameni, lagărele din Workuta erau multe şi peste tot era nevoie de braţe de muncă. Cu câteva zile înainte de Crăciun a sosit un transport din lagărul de carantină Perisilka în care se aflau foarte mulţi străini. Omul este o funţă foarte curioasă, caută mereu să vadă ce mai este nou. Aşa şi cunoscuţu noştri.

denunţător şi informator, dar lagărul era plin de ei, unul mai

Fiecare s'a dus să vadă cine a sosit cu noul transport, poate are vreun cunoscut, vreun prieten, iar de nu, chiar şi o veste bună îl putea face fericit.

Hans Bernard, care se dusese şi el să vadă cine a sosit, se întoarse grăbit şi-l întâlni pe drum pe Sürmer, căruia îi spuse că în noua grupă se află o persoană care îi este cunoscută şi în care nu se putea avea încredere. Concluzia fiecăruia era că acel individ nu putea fi decât un

mult sau mai puţin nu conta. Desigur era bine să-i ştii şi să stai mai deoparte

Curios lucru era însă faptul că Bernard care îl avertizase nu spusese de unde îl cunoaşte. Sturmer s a dus totuşi să vadă cine a venit şi vrând- nevrând, cum era şi el curios din fire, a făcut cunoştinţă cu întregul grup de germani şi austrieci care sosiseră. Bernard nu-i spusese însă numele celui bănuit. Cine era ? Cum îl chema ? Ce făcuse în viaţa lui ? De ce era închis şi de când ?

Printre noii sosiţi cu care făcuse cunoştinţă era şi Maiorul Waldemar Seifert şi după cum a aflat mai târziu, acesta era cel bănuit. Dela prima vedere şi dela primele schimburi de cuvinte, ambii se împrieteniră. Seifert era un om foarte cult, se putea discuta cu el, avea cunoştiinţe vaste, era deschis la vorbă şi lejer în mişcări, nu căuta să se impună, un lucru foarte important în viaţa de lagăr. Bernard, era un tip ciudat, el se învârtea în jurul lui şi căuta să-i câştige admiraţia, chiar o cerea sub o formă oarecare.

Foarte curios că după un timp şi Seifert a început o agitaţie

Seifert nu numai că era cult şi inteligent, dar vorbea curent rusa, franceze, engleza, italiana, spaniola, ucrainiana ca şi limba maternă germană. Rusa o vorbea chiar fără accentul german, iar dacă nu ştiai cine este puteai jura că-i rus din stepă. întrebat cum se face că vorbeşte atât de bine limba tovarăşilor, el a povestit pe scurt că în copilărie a locuit cu părinţii în Uniunea Sovietică. Tatăl său fiind inginer specialist la o firmă germană, fusese trimis la montaje unde lucrase am în şir. Astfel, în anii fragezi ai copilăriei învăţase rusa direct dela prietenii de joacă. Avea o slăbiciune pentru limbile străine

timpul războiului.

Seifert era o fiinţă populară, îşi alegea prietenii nu numai dintre intelectuali sau foştii militari, după cum făceau unii, ci şi dintre cei mai simpli, până şi dintre "blătnoi", de care era foarte respectat. Aceasta nu însemna că făcea nuntă cu ei, ci numai că socotea că putea învăţa multe dela ei pentru posibilitatea lui de-a supravieţui în lagăr. Vorbea limba lor ca şi ei, povestea frumos, fusese ofiţer de paraşutişti, cunoştea multe

lentă contra lui Bernard. Mai curios era însă faptul că niciunul nu pomenea de locul unde se cunoscuseră. Bernard se agita din zi în zi mai mult, dar în acelaşi timp îl ocolea pe cât se poate pe Seifert. limbi străine şi nu decăzuse cum o făcuseră alţii, căci el se adaptase reoede mediului înconjurător. Era omul lor, le dădea sfaturi sau încerca să le clarifice ideile şi nu cred că cineva i-ar fi putut face vreun rău.

Cu timpul legăturile Seifert-Sturmer se sudară, aveau încredere unul în altul, până începură să-şi destăinuiască visurile fiecăruia ca şi micile secrete. Ajunseseră să vorbească şi de posibilităţile unei evadări din Workuta. Cine nu se gândea la aşa ceva ? Nu era ceva nou, dar fiecare dorea să scape pe cât de repede posibil de aceste meleaguri.

Intr'o zi, Seifert îi destăinui că el s a gândit să evadeze şi că avea un plan. Dacă StUrmer era de acord, el Seifert, îl prefera înaintea altora. Trebuie amintit că Sturmer făcuse parte în timpul războiului din Divizia specială „Brandenburg”, ceeace nu ştiau atunci sovieticii. Pentru a veni sau pleca din Workuta, aveai la dispoziţie numai două posibilităţi :

1- Trenul, care era controlat foarte sever pe tot parcursul de 1530 km., distanţa între Workuta şi Kotlas. Odată trecut de această staţie, te puteai considera liber şi în siguranţă.

2 - Avionul, cu care se putea zbura până la Moscova. În acea perioadă nu exista un avion de cursă regulată, ci numai un avion poştal care făcea cursa mai mult în interesul NKVD-ului, Moscova-Workuta şi retur. Era un avion de fabricaţie engleză cu două motoare, care avea suplimentar un tanc de benzină care îi permitea să-şi facă zborul non-stop. Avionul acesta mai avea avantajul că zbura mult mai repede decât avioanele de vânătoare existente. Avea o armătură de bord excepţională care era una din cele mai moderne ale timpului.

Planul lui Seifert consta în a evada cu avionul, zburând deasupra mării înspre vest şi a ajunge în Finlanda în cel mai rău caz, dar mai bine în Norvegia sau Suedia.

Pentru aceasta, Seifert a pregătit până în cel mai mic detaliu, planul său unic pentru Workuta şi regiunea Polară. El a procurat uniforme militare, arme, alimente şi toate datele necesare. Falsificarea unor ştampile şi acte necesare de intrare şi ieşire de pe aeroport fusese făcută cu multă măiestrie. Planul lui era ca, în uniformă de ofiţer sovietic, să se prezinte împreună cu doi soldaţi înarmaţi şi câţiva deţinuţi ce trebuiau transportaţi la cercetări suplimentare la Moscova. Era ceva obişnuit când era vorba de persoane aparte sau importante pentru centrala NKVD-ului din Moscova. Totul fusese pregătit, până şi ziua evadării.

Intre timp, Hans Bernard scrisese un memorandum personal

lui Molotov, în speranţa că va scăpa cel puţin din această regiune. El îşi punea serviciile şi cunoştinţele sale la dispoziţia sovieticilor, cât şi pre area unor secrete ce trebuiau să trezească un mare interes. Cum şi în ce e , nu ştiu, dar la Moscova se găsiseră unii, care au arătat interes l-a^ P^r0i>un^ea făcută. Astfel, intr'o zi, a venit un ofiţer delegat, care n us a . oscova. Sovieticii erau foarte lacomi de orice informaţie, dar şi foarte bănuitori în acelaşi timp, căci dela terminarea războiului trecuseră trei am şi ce ar mai fi putut oferi Hans Bernard ? Poate nişte documente ascunse sau nişte lucruri de valoare ? Întrebarea mai era de ce tocmai acum şi nu mai devreme, pentru ce o făcea sau ce urmărea căci de dragoste pentru sovietici nu putea fi vorba, asta o ştiau ei prea bine Aici începuse bănuiala lor, iar după ce-l ascultară zile întregi au găsit de cuviinţă să-l ducă înapoi la Workuta, acolo era în siguranţă'.

Singurul lucru pe care l-a reuşit Bernard la Moscova, a fost că acum nu-l mai chema Ilans – ci Jean Bernard. El nu s'a mai întors la Rudnic ci a dispărut într'un lagăr la nord de Workuta.

Oare căzuse din lac în puţ ?

Să-l lăsăm pe Hans – Jean Bernard să trăiască şi să doarmă cum şi-a aşternut, iar noi să ne reîntoarcem de unde am plecat.

Am făcut cunoştinţă cu pregătirile minuţioase ale lui Seifert, iar acum să cunoaştem şi componenţa grupului iniţiat pentru evadare.

Ca pilot, era prevăzut ungurul Coco Feis care cunoştea foarte bine tipul de avioane engleze, fiind instruit înainte de război în Anglia pe avioane cumpărate de Guvernul Ungar.

Co-pilot era germanul Brickle, fost pilot în aviaţia germană. El făcuse parte, în timpul războiului, din escadrilele staţionate în Norvegia şi Finlanda. Era un expert pentru regiunile polare.

Din grup mai făceau parte chimistul german Gring, lulius Sturmer despre care am vorbit, precum şi două sau trei persoane, ale căror nume numai Seifert le cunoştea.

Mai erau numai câteva zile până să intre în acţiune planul de evadare şi Hans Bernard nu revenise încă dela Moscova. Seifert a fost chemat de urgenţă la politrucul MGB şi închis în „Bur”, anchetat zi şi noapte, fiind strict izolat de toţi ceilalţi deţinuţi. Totuşi Seifert a reuşit să fie internat de urgenţă în spital cu ajutorul unui medic evreu.

Ca mai întotdeauna când ai relaţii în lagăr, se găsea o posibilitate, cu ajutorul blătnoilor sau prin relaţiile lui Sturmer, ca acesta din urmă să vorbească nestingherit cu el. Seifert s'a destăinuit pentru orice eventualitate şi spre a afla adevărul asupra persoanei sale şi despre legăturile lui cu Hans Bernard

şi despre cum a ajuns la Workuta. Iată povestea vieţii lui :

Maiorul de paraşutişti Waldemar Seifert din armata germana a fost detaşat la grupul Otto Skorzeni în 1943, unde avea misiunea conducătoare în acţiunile terestre. Această misiune a contn uit a eliberarea lui Benito Mussolini – Duce al Italiei – depe vârful Gran Sasso d'Italia, la 12 Septembrie 1943, sub conducerea lui Otto Skorzenr

Acţiunea a avut o rezonanţă mondială şi a suscitat admiraţie

în toate armatele lumii, fie ele de maiorul Seifert a fost

După această acţiune îndeplinită cu ; ,,,,,,a cnionai a detaşat, cu asentimentul său, la centrala serviciului de contra-spionaj Armatei Germane de Vest, cu sediul la Paris. În această centrală intrau şi ieşeau toate informaţiile agenţiilor şi ale unităţilor ce combăteau agenţii aliaţi de pe teritoriul Franţei, Belgiei, Luxemburgului, precum şi grupările rezistenţei franceze.

De mai mult timp, conducerea centralei descoperise că undeva trebuie să fie o fisură pe unde se scurg informaţii secrete către rezistenţa franceză şi aliaţii anglo-americani. Aceste scurgeri de informaţii au dus la mari pierderi umane şi materiale în partea germană.

Orice contra acţiune militară germană era desvăluită mai înainte de a intra în acţiune. S'a constatat că această fisură se datoreşte uneia sau mai multor persoane care lucrează direct cu aceste materiale şi date.

Misiunea Maiorului Seifert era ca să descopere unde şi prin cine se produce scurgerea informaţiilor. Cum Seifert era ofiţer din armata regulată, nu bătea la ochi aşa de repede. Printr’o întâmplare norocoasă şi neprevăzută, el descoperi că Hans Bernard, şeful grupului de descifrat este acela prin care se scurg informaţiile ce au adus atâtea pierderi armatei germane. El nu lucra numai cu rezistenţa franceză, ci şi cu aliaţii anglo-americani, cărora le transmitea şi alte informaţii de ordin militar. În timp ce Seifert raporta superiorilor, care lansau ordinul de arestare contra lui Hans Bernard, acesta dispăruse fără urmă în ultima clipă, căci fusese avertizat. Astfel se constată că, în afară de cel desconspirat, mai exista o a doua, posibil chiar şi o a treia persoană informatoare în cadrul centralei. Cum însă Maiorul Waldemar Seifert fusese desconspirat prin misiunea îndeplinită, trebuia schimbat şi retrimis la unitatea sa.

Aceasta era cauza pentru care Hans Bernard devenise nervos în momentul apariţiei lui W.Seifert în lagărul din Workuta. El ştia şi îi era frică că acesta va destăinui secretul ori se va răzbuna pe el, sub o formă sau alta. Seifert a recunoscut că s'a gândit la acest lucru, ceeace nu ar fi fost

prea greu pe acele meleaguri, dar că el nu şi-ar fi murdărit mâinile, ci l-ar fi dat pe mâna blătnoilor. Aceştia aveau posibilităţile şi legile lor nescrise care puteau ajunge oriunde ceeace l-a făcut să strângă legăturile cu ei.

Nici Hans Bernard nu dormise şi, odată cu expedierea „memorandului” la Moscova, speranţele îi crescuseră. Intervenţia lui nu a avut rezultatul scontat, dar câştigase timp şi prin asta îşi salvase viaţa căci, la întoarcere, cei din Moscova l-au expediat cu trenul, fiind mai ieftin.

Ipotezele strânse în decursul anilor următori despre unul sau altul dintre ei au dus la această rezumare a cazului.

Seifert era corect, inteligent şi foarte activ ; Bernard, viclean, periculos şi laş. Deci, este posibil că la Moscova, Bernard a desvăluit şi cine era Waldemar Seifert şi la ce acţiuni a participat în timpul războiului. Măsurile luate de sovietici au fost sugerate de informaţia că acesta va încerca ceva, chiar şi atunci când o acţiune ar părea imposibilă.

O alcă probabilitate este aceea ca vreunul să fi scăpat o vorbi sa» o căt de nucă indicaţie pe care Borna« a ptelu.t-o după cent . cre™ °i după cent ave. nevote varianta aducând»-, mar, av”taje. Acest, ai putut fi 5. ntouvul pentru care sovieticii, după arestarea lui. l-a, aţa de strict. Nu au tntenstficat cercetările după obiceiul lor ci aşteptau primirea de noi instrucţiuni şi reîntoarcerea lui Bernard la Workuta Aceasta este şi cauza pentru care au aprobat internarea lui în spitalul lagărului şi au ordonat izolarea totală.

Seifert simţea că dacă se reîntoarce în „bur”, nu va mai putea să mai reziste la interogatoriile care-l aşteptau şi îi era şi frică de provocările lui Bernard, dacă acesta se reîntorcea. Trebuia deci să se gândească la grupul pentru evadare pe care-l organizase în afara lagărului în rândul Volksdeutscherilor ce supravieţuiseră deportării şi di mei anilor precedenţi, precum şi despuierii de omenie şi aducerii la nivelul animalelor. Ei nu puteau uita aceste înjosiri, iar răzbunarea fierbea în ei.

Cei din afara lagărului erau organizaţi într'o reţea de informaţii ce îşi avea legăturile cu grupurile baltice la care se ataşaseră polonezii, ucrainienii şi chiar ruşii şi care duceau şi aduceau informaţii la Moscova, Leningrad, Riga, Lemberg şi Basarabia. Afară de asta mai exista un post de Radio-Transmisie pe care şi-l procuraseră prin nu ştiu de mijloace şi care era bine camuflat. După cum s'a aflat mai târziu, acesta fusese furat de cineva dintr'o cazarmă şi ascuns pe un şantier, unde din întâmplare l- a găsit altul.

Maiorul Seifert nu numai că organizase totul perfect, ca după plecarea lui să aibă informaţii în continuare, căci el îşi dăduse seama de importanţa strategică, militară şi economică a Workutei, întrun viitor conflict militar. W orkuta era şi este un stilet înfipt în spatele Moscovei de propria politică internă.

Un rol întunecos l-a jucat chimistul Gring, care lucra cu Seifert şi făcea parte din grupul de evadare. Probabil că a fost şi el constrâns de declaraţiile lui Bernard, şi a vorbit mai mult decât trebuia. Cât şi cum a vorbit nu se ştie, fapt sigur este că nu a desvăluit planul de evadare.

Numai la trei zile dela convorbirea avută cu Sturmer, Seifert s a sinucis otrăvindu-se. A murit în chinuri îngrozitoare dar fără s destăinuie ceva. în acelaşi timp Gring s'a otrăvit şi el, dar a scapa numai cu câteva vomitări provocate de spălaturile stomacu ui. sinuciderii lui poate să fie şi acuzarea de a-i fi dat otravă ui ®

În ultima zi de spitalizare anchetatorul MGB din lagarN-a^an^etat pe Seifert în spital, la pat. După plecarea ofiţerului,

medicu secţiei^i a_adus la cunoştinţă că a doua zi va fi scos d^n^chgtâ a fost hotărîtoare reîntoarcă în „bur”. Se crede că această ultim pentru el.

Nici zvonul pe care-l lansase ofiţerul politic că sinuciderea lui Seifert se datoreşte faptului că acesta ar fi fost în SD şi Gestapo şi că participase la crime de război, nu a primit nicio crezare. Sigur este că Waldemar Seifert a făcut parte din trupele regulate germane de paraşutişti, cu gradul de maior.

Condamnarea lui Seifert şi ajungerea lui la Workuta se datoresc unei tragedii familiare germane şi nu au nimic comun cu versiunea MGB-ului.

După terminarea războiului, Maiorul Seifert se stabilise în zona americană de ocupaţie, unde fusese eliberat din prizonieratul de război. Pe cei ce făceau parte din trupele regulate, americanii îi eliberau cât mai repede posibil, recunoscând faptul că fiecare dintre aceştia îşi făcuseră numai datoria faţă de patria lor, ca orice cetăţean, neavând nimic de-a face cu politica partidului nazist.

Desigur că Seifert a întâmpinat greutăţi neînchipuite pentru un fost soldat, după un război pierdut. Germania era împărţită în patru părţi şi fiecare primea de mâncare, după cum credea ocupantul de cuviinţă. Aici nu era vorba de omenie ci numai de o răzbunare şi de spălarea mâinilor. Seifert şi-a dat seama că şi el, fostul maior, nu mai era altceva decât unul din milioanele de oameni care îşi căutau familia şi care trebuiau să înceapă o nouă viaţă, poate într'o nouă meserie.

După îndelungate cercetări, află că familia lui se află evacuată în localitatea Stendal din Zona Sovietică. El se decise să-şi aducă întreaga familie în zona americană unde, pentru acele timpuri se trăia cel mai bine. Plecă la Hannover unde, în cazemata gării centrale, îşi procură acte false de ofiţer sovietic, o maşină militară sovietică de fabricaţie americană, arme şi alimente.

Îmbrăcat şi înarmat, motorizat cum era nu i-a fost greu să treacă în zona sovietică. S'a descurcat foarte bine de nenumăratele ori când a fost oprit de patrulele sovietice şi acest lucru i-a dat curaj. A intrat de mai multe ori în diverse comandaturi mai mici, de unde şi-a luat câte-o ştampilă pe acte şi a ajuns cu bine în localitatea Stendal. Odată aflat acolo, a trebuit să constate, spre dezamăgirea lui, că familia lui s'a refugiat mai departe şi că trăia în localitatea Mainz din zona franceză. Aici erau încă din anul 1957, după cum a aflat mai târziu.

Şocul suferit după atâtea peripeţii a fost atât de mare încât l-a derutat ; a încercat să-şi găsească singur de lucru fără a mai

lua măsuri de siguranţă. Fatalitatea face că a fost recunoscut de un fost vecin al casei care l-a denunţat sovieticilor şi a fost arestat. Arestarea lui a avut răsunetul unei bombe în comandamentul sovietic, mai ales că trecuseră doi ani dela terminarea războiului şi faptul că un fost maior al Armatei Germane se plimba nestingherit prin Zona lor, în uniformă de ofiţer sovietic, i-a înnebunit.

Cercetat la centrala NKVD din Potsdam, din Nonnenkloster (Schwesterheim), (am amintit de el), a fost condamnat la 25 de ani pentru spionaj, pe care nu-l făcu^ r-,
direec i" URSS, . ln Decmb;ie ■»«««

„fataliţăţu" care a intervenit când nu s'a aştept« 'dar -ideia™«
clarviziunea lui de militar, puteau fi cândva de folos

ln?r îp^UR??e 1 egătUfile imP^etlte de el şi ramificate în toate colţurile URSS-ului aui rămas şi s'au desvoltat. Oameni noi s au înrolat în maşinăria care în 1953 a ajutat foarte mult la reuşita vestitei „Greve Politice dela Workuta".

Ideia lui Waldemar Seifert a dat roade, ea face parte din micile posibilităţi de combaterea comunismului.

Cât îl priveşte pe Hans (Jean) Bernard, se crede că ei vând ar fi informaţii sovieticilor încă din timpul serviciului său la Paris din timpul războiului.

Nu trebuie uitat că Bernard avusese cunoştinţe despre unii dintre colaboratorii francezi ai germanilor, care făceau parte din diferitele nivele ale societăţii franceze şi pe care îi cunoştea personal.

Majoritatea erau cunoscuţi ca adversari activi ai Reichului German şi buni patrioţi pentru ochii lumii ; în fond jucau un dublu rol.

După dispariţia lui Bernard dela unitatea sa, venirea americanilor şi eliberarea Franţei, probabil că el încercase şi recontractase legăturile cu cei nedescoperiţi sau nedesconspiraţi. O parte din aceştia se arătau în public şi se mândreau cât de patrioţi fuseseră pe tot timpul ocupaţiei germane. Oare aceşti foşti colaboratori care acum ocupau posturi mari în noua conducere a celei de a 5-a Republică şi pe care Bernard îi cunoştea fie personal, fie din acte, nu puteau fi şantajaţi şi atraşi într'un nou cerc ? Pentru astfel de oameni este egal cine le este patronul, fie el nazist sau comunist, în principiu contul dela bancă trebuia să corespundă. Nu-i interesează dacă pe patron îl cheamă Gestapo sau NKVD, posturile şi banii îi interesează şi nicidecum soarta fraţilor şi surorilor pe care ii vând numai pentru interese personale.

De ce nu ! Poate prin primirea unui număr restrâns de

adrese şi nume, ei s'au întors acolo unde nici prin vis nu le trecuse !

Trădarea lui Bernard le-a fost foarte bine venită, nu degeaba au acceptat ei acel „Jean” în actele oficiale. Mai mult ca sigur ca eliberat ceva mai târziu, ca să lucreze pentru ei, sau poate c găsit de cuviinţă să-l întrebuinţeze, după ce au stors totul^del > el, cine «ie , Pe de altâ pane. a. p«« »««»« '"¿'ei«>» colaboratori, pentru a-i decide să colaboreze cu ei, siguranţă şi cu cei din Irlanda de Nord !

un ofiţer germail

În 1955, în lagărul nr.ll din JaW¿^7 c'are în ultimile zile ale originar <în împrejurimile oraşului primirea unei misiuni războiului, fusese rechemat la Berlin p speciale. După îndeplinirea misiunii s a demobilizat singur, cu acte în regulă, rămânând să locuiască la o veche cunoştinţă cu care avea intenţii serioase de căsătorie. Iarăşi din întâmplare a căzut în mâinile NKVD- ului la un control inopinat pe teren şi a dispărut fără urmă pentru ai săi, dar a apărut în centrala NKVD-ului din Potsdam. În timpul cercetărilor a fost înfăţişat mai multor persoane, printre care şi ‘ doctorului anonim” fostul ofiţer de SD. Un timp, a fost vecin de celulă şi cu maiorul Seifert, când acesta se afla în celula nr. 12 dela etajul I.

La început sovieticii nu ştiau şi nici prin minte nu le trecea, ce pasăre rară le căzuse în plasă. Acesta crezând că poate scăpa printr'un schimb de informaţii, le-a făcut propunerea de a le preda o cartotecă secretă în schimbul eliberării lui.

Sovieticii au acceptat bucuroşi schimbul, neavând nimic de pierdut, şi au primit astfel întreaga cartotecă a foştilor colaboratori ai Reichului german, din Irlanda de Nord, Irlanda şi Scoţia.

După cum se ştie, germanii au ajutat lupta de eliberare a acestor răsvrătiţi contra guvernului dela Londra, prin livrări de arme şi bani pentru acte de sabotaj sau chiar acte teroriste, primind în schimb informaţii.

Răsplata a fost la început promiţătoare: o mâncare zilnică bună, celulă cu saltea şi rufărie de pat, cărţi de citit şi ţigări, atâta timp cât au găsit ei de cuviinţă. Ca încununare i-au dat 25 de ani de lagăr de muncă, acuzat de a fi spion american. Drumul la Workuta, i-a fost asigurat iar soarta l-a ajutat să supravieţuiască., iar în 1955 în luna August, îşi aştepta repatrierea ca toţi ceilalţi germani.

Totuşi, după spusele lui, nu era înregistrat sub numele lui adevărat căci după arestare când şi-a dat seama ce s'a întâmplat, nu a mai dat adresa prietenei sale, spre a nu o mai atrage şi pe ea sau familia ei în ghiarele NKVD-ului.

Acum îl chema Miller sau Muller, dar niciodată nu îşi

desconspirase adevăratul nume, devenise tăcut, suferea conştient de pe urma schimbului făcut, pe care singur îl oferise, dar nu primise libertatea şi acum se căia. Căinţa lui era sinceră căci suferise şi trăise cu ea toţi anii din urmă. Nu mai avea încredere în nimeni, nici în el, după cum se exprimase odată şi de aceea îmbătrânise înainte de vreme.

Sovieticii cu siguranţă că au exploatat din plin această cartotecă pentru interesele proprii şi planurile lor de preluarea puterii prin şantaje şi crime. Câţi dintre aceia care au fost găsiţi în aceste cartoteci nu s'au trezit înhămaţi la căruţa comunismului, fără să vrea !

Aceste legături le puteau urmări şi singuri prin terorizare subversivă pentru a ajunge acolo unde voiau, chiar dacă aceasta costa o mulţime de vieţi omeneşti. Ei ştiau că tineretul se poate aţâţa numai cu lozinci naţionaliste, trecute de mult prin ciurul istoriei.

a ,0 ,7ăe“ 1949 ae alimentare de lângă gară El trebuia să SP? 3 dm marile de Pozlte lasM1 .,4 XL? flcea “ rse p:z.“\d' „LÎ tunpul ara foâtte Mt. s4 d»„mă 5i la 10cul de P muncâ s“’,”,'“4 conubtote erau o raritate pa acele meleag,,,. a^ de Xe. numai o pedeapsă de 10 ani, pe când majoritatea aveau 25 de ani

În această poziţie avea relaţii peste tot şi cu orişicine, căci cine nu avea acolo nevoie de alimente ? El ştia totdeauna cine venea sau cine pleca la Moscova. El îi cunoştea pe toţi şefii NKVD-ului din regiune şi cu toţi era prieten, desigur că nu degeaba, totul se deconta şi acest lucru îl cunoştea el foarte bine.

Şi-a procurat un palton de piele, o şapcă de procuror şi, la ocazia potrivită, a chemat maşina aeroportului, care l-a dus pe tovarăşul Procuror General direct până la avion, de unde şi-a luat zborul la Moscova. Cadourile primite le-a lăsat comandantului de aeroport şi oamenilor săi, plecând numai cu servieta lui plină de bani.

Descoperirea evadării s'a făcut numai după două, trei zile, când el era departe. Abia după doi ani (în decembrie 1951) a fost arestat în timp ce se dusese să-şi viziteze soţia. A primit alţi 25 de ani şi a fost trimis din nou la Workuta. În 1953 era contabil la depozitul de alimente al lagărului 9/10.

Tot de pe aeroportul din Workuta, un colonel de aviaţie şi-a furat soţia, care era deţinută şi condamnată la 25 de am (pentru spionaj) căci, fiind artistă în Leningrad şi frumoasă, nu voise să accepte prietenia lui Berija. Soţul a aflat de existenţa ei în Workuta dela un subaltern care din întâmplare făcuse acolo o escală. Ea lucra ca brigadieră la curăţitul zăpezii. A venit şi, la plecare, a urcat-o în avion. Dispariţia s'a observat

numai în momentul când trebuia făcută încolonarea spre a intra în lagăr. Nu s'a mai aflat niciodată de soarta ei.

Mulţi au încercat să evadeze cu trenul ; majoritatea fund prinşi înainte de plecarea trenului. Alţii au murit îngheţaţi în ascunzători le lor, alţii străpunşi de lăncile de oţel cu care se înţepa şi contro cărbunele din vagoane. .

Unii au murit în lăzile sau ambalajele în care se ascunsesem înrnnte de a fi descoperiţi de câinii NKVD-ului. Unul singur un ucmm^_ evadat cu ajutorul a doi fraţi din lagărul o o c cum cu care aduseseră şi vânduseră blănuri de mie şi _ ° ^ aţie dar au în ce fel nu ştiu, să treacă de Kotlas. – u c musc^anjra corpuiui şi constatat că celui închis i se anchilozase; medicamente înghiţite nu se mai putea mşca. Poate din cauza dozelor d^meri sau a slăbirii corpului, nu a rezist acestu anunţat NKVD-ul şi nevoiţi să cheme un medic, care după ce l-a tratat, toţi trei au fost arestaţi.

o evadare din Workuta era în fond imposibilă, fără un ajutor din afară şi fără riscuri imense.

La începutul lunii Septembrie 1950, s a observat un fenomen natural pe cerul Workutei. Dinspre vest-nord-vest a apărut la o înălţime de 3-4 mii de metri un ciclon în formă de cilindru cu o coadă lungă de mai mulţi zeci de metrii, care se subţia din ce în ce. Era de culoare gri- ruginiu şi se învârtea dela stânga la dreapta. Rotaţia se putea foarte bine distinge prin şerpuirea incontinuă a cilindrului. Lungimea lui totală avea între 100 şi 150 de metri, poate şi mai mult. Majoritatea credeau într'un ciclon de nisip, dar cum la Workuta şi întreaga regiune polară era acoperite de zăpadă, era greu de crezut. Viteza putea fi între 80 şi 100 de km.pe oră cu direcţia înspre est, adică înspre munţii Urali, care se vedeau foarte bine pe vreme clară. Cum cerul era înspre vest parţial senin, la început nu a putut fi băgat în seamă. A fost observat numai după ce a trecut deasupra lagărului şi a dispărut în zare intrând în nori. Un semn al lui Dumnezeu ziceau unii. Apropierea unor vremuri apocaliptice ziceau alţii.

Exact a doua zi, în faţa lagărului nr.6 unde se afla un lagăr de drept comun, chiar lângă calea ferată se instalase o şatră de ţigani, cu multe corturi înalte. Cum sosiseră şi cum primiseră aprobarea de a intra în această zonă specială, numai ei o ştiau. Lucru cert era că bulibaşa lor era închis în lagărul amintit şi ei îl urmaseră până aici. Pentru noi, cei proaspăt veniţi în Uniunea Sovietică, nu era de conceput acest lucru, dar am fost

imediat lămuriţi de vulpoii mai bătrâni din lagăr.

Nici Lenin şi nici Stalin, cu tot NKVD-ul lor, nu au fost în stare să întrerupă viaţa nomadă de veacuri a acestor oameni. Reeducările încercate după diferitele metode fie ele cât de înaintate au dat totdeauna greş.

Nici capitalul lui Marx şi nici măsurile drastice luate de Jagoda sau Berija, nu au fost în stare să-i pună la muncă, aşa cum au dorit ei. Nici colectivele şi nici gospodăriile de stat nu i-au atras, preferau numai libertatea de care se bucurau de secole. Desigur că NKVD-ul a închis foarte mulţi dintre ei, şi mulţi au şi murit, nu a existat iertare, dar nu au reuşit nimic. Mulţi dintre anchetatori sau judecători au fost găsiţi morţi după sentinţele date, chiar şi după mulţi ani de zile. Niciodată nu s'a putut dovedi că ţiganii au fost asasinii şi nici măcar că unul s'ar fi aflat în regiune. Nimeni nu îndrăsnea să ia măsuri drastice împotriva lor. Răspunderea pentru unele delicte făcute de unul de-ai lor şi-o asuma în cel mai rău caz bulibaşa, dar trădare nu exista.

În fiecare dimineaţă unul sau una dintre ei se apropia de lagărul de unde bulibaşa transmitea ordinele ce trebuiau executate. Nici soldaţii nu le ziceau nimic deoarece ţigăncile îşi ridicau imediat poala rochiei, aşa ca soldatul sau ofiţerul începea să rânjească şi amuţea.

Copiii, bătrânele şi bătrânii adunau toată ziua cărbuni de-alungul traseului şi cerşeau pe unde puteau. Femeile cutreerau toate coloniile existente şi işi încercau norocul cu ghicitul. Cine nu dorea să-şi afle viitorul, pană şi NKVD-iştii ! Bărbaţii umblau cu căldări sau cu oale de vânzare sau de reparat. Nu furau şi nu se lăsau antrenaţi în discuţii politice. Din contră, populaţia liberă, mai ales bărbaţii, erau fascinaţi de ochii negri şi frumoşi ai ţigăncilor, mulţi nu mai văzuseră de ani de zile aşa femei frumoase şi destul de fistichiu îmbrăcate. întâlnirile între bulibaşa şi ai lui, nu au rămas necunoscute celor din centrală care au dat ordin să fie evacuaţi cu şatrele lor cu tot.

După ce au fost anunţaţi de mai multe ori, fără să fi reacţionat (parcă nici nu era vorba de ei), a fost adus un pluton de soldaţi spre a-i evacua. Toate acestea se petreceau sub ochii curioşi ai celor din lagărul nr.6, ai celor din lagărul de drept comun, ai muncitorilor liberi, ai deţinuţilor dela mina nr.6 care au lăsat lucrul spre a asista la spectacol, al populaţiei din colonia alăturată sau ai sutelor de curioşi care pur şi simplu au coborît din trenurile de navetă.

Ţiganii au refuzat să plece fără de bulibaşa. Au format cu toţii un cerc în jurul corturilor, bărbaţii la mijloc, cu bătrânii, bătrânele şi copiii cei mai mici. În faţă erau femeile mai tinere şi mai solide, iar în faţa lor copiii, şi slavă Domnului erau destul de mulţi.

Când soldaţii, la ordinul ofiţerului, au încercat să intervină, ţigăncile şi-au ridicat poalele în sus, soldaţii au început să râdă şi primul atac a fost vitejeşte respins, iar soldaţii s'au retras planificat. La a doua intervenţie mai hotărîtă, femeile au apucat copiii de picioare (nu purtau încălţăminte) şi au început să lovească în soldaţi, până ce aceştia s au retras. În zilele următoare nu au mai fost deranjaţi deloc, dar toată lumea îi admira.

După câteva zile “bulibaşa” a fost transferat la sud, în afara zonei speciale a Workutei şi au plecat şi ţiganii cu şatrele lor. Ei câştigaseră însă simpatia tuturor şi au lăsat amintire bajocura făcută NKVD-ului, e care acesta nu s a spălat aşa uşor.

Multe ţigănci au primit dela civili cereri în căsătorie, dar mciunan rămas, chiar dacă materialiceşte ar fi trăit mai bine. Ei ţineau la tradiţia, cultura şi obiceiurile de secole ale gintei lor.

CAPITOLUL XIV

STRIGATUL GOLGOTEI RĂSĂRITENE

Motto: Qui tacet, consentiré videtur.(lat)

Dar, să nu ne oprim aici, după ce am văzut că unii au reuşit să evadeze, alţii nu şi să ne continuăm drumul vorbind şi despre acei oameni din diferitele naţionalităţi şi religii care îşi executau pedeapsa numai pentru convingerea religioasă, obstacol de netrecut pentru comunişti şi adepţii acestora.

La Workuta am întâlnit oameni care îşi ispăşeau pedepse mari, cu toate că singura lor 'infracţiune'' era credinţa de nezdruncinat în “Cel de Sus”, indiferent de religia din care făceau parte sau pe care o slujeau.

Catolicismul, dacă îşi reduce activitatea la participarea permanentă la conferinţe ecumenice şi va sta la masă cu reprezentanţii din umbră ai Moscovei, va ajunge să vadă toată lumea catolică în lagărele roşii. Tot astfel vor ajunge supuşii bolşevismului protestanţii, ortodocşii şi toate religiile cu sectele lor.

Cred şi sunt sigur că numai „Workuta, Norilsk sau Magadan” ori altă regiune asemănătoare, de sub bagheta aceluiaşi dirijor i-ar trezi din visurile lor, aducându-i la realitate.

Au cu toţii o mulţime de martiri, care, indiferent cum şi sub care acuzaţie erau acolo, rămâneau credincioşi jurământului dat Celui de Sus. Ştiau să-şi păstorească mai departe turma risipită, credinţa dându-le încrederea necesară. Ei nu au admis niciun blid de linte pentru a-şi trăda pe vreunul din turmă, chiar şi atunci când acesta îşi vânduse sufletul infernului marxist-comunist.

Aceşti Martiri nu aveau nimic în plus faţă de confraţii lor şi totuşi erau în stare să ajute cu ce puteau pe oricine, dacă era nevoie. Ei credeau în Dumnezeu şi în „Om” chiar şi atunci când cel din urmă se transformase într'o bestie umană.

Zilele sau sărbătorile religioase ale unora sau ale altora i-au unit, i-au făcut să uite de toate necazurile zilei de ieri şi să se considere fraţi întru Dumnezeu.

Dacă în timpul prigonirilor creştine din Roma antică credincioşii se întâlneau în catacombele dela marginea oraşului unde, apăraţi de subterane, ei îşi puteau face rugăciunile şi slujbele pe care ritualurile le cereau, tot aşa şi la Workuta ei se întâlneau nu în catacombe, ci în galeriile minelor. Aceşti credincioşi erau tot atât de sclavi ca şi primii creştini din Roma ; dar ei erau oameni moderni, ei erau deţinuţii unui Stat care se mândrea şi trâmbiţa în întreaga .
eîiberat clasa muncitoare de lipirile expfoatatoare “ aU

Adevărul era însă altul : tocmai ei erau cei mai setoşi de sânge, decât toţi înaintaşii din Î T man exploataton ?i Ei erau «ei.

Propovââ.,»» *1*
poporului , o societate fără de clase învăţa» » »?1 Sp e binele marxist-lenimsta. ' ' va >ât« ii spunea»

Ce a» făcut din noua lor invitat»«, am putut vedea di» capitolele trecute st astfel şi ne dăm smgurl seama de adevăr firi de mistificai şi schimbări de roluri. Vom rămâne mai departe la Wertata a5a cum erai atunci, intre viaţă şi moarte, între zi şi noapte, între iarna cu gheţuşurile veşnice din acea regiune şi vara călduroasă cunoscută în copilărie.

Pentru a distinge mai bine minciuna de adevăr şi înainta» de a intra din nou în drama Workutei, cred că este mai nimerit să luăm cunoştinţă cu o parte din evenimentele care s'au petrecut în zilele noastre ; acum când vorbim de Workuta. Ce s'a întâmplat cu rehgia ţării în care s a născut primul stat comunist ? Ce şi cum gândeau conducătorii lui, dacă fuseseră influenţaţi de evenimentele vremii sau ale istoriei, căci, după cum se ştie, ruşii sunt foarte credincioşi. Acest lucru i-a făcut să supravieţuiască de veacuri pe meleagurile lor şi nu odată au fost ei singuri victimile propriei credinţe, de care nu s'au lepădat.

Zicala lui Marx „Religia este opiu pentru popor" pe care Lenin a preluat-o influenţat încă din tinereţe de unii tovarăşi de luptă din rândul nihiliştilor şi ai anarhiştilor printre care îi putem enumera pe P.Tkacew şi S.G.Necajev, l-a făcut să urască religia cu toată puterea minţii lui.

Astfel, dela bun început, teoreticienii comunismului au văzut în religie şi biserică, nici mai mult şi nici mai puţin, decât principala unealtă de exploatare a capitalismului. Pentru a combate Capitalismul , duşmanul de moarte al comunismului, trebuie să-l desrădâcinezi din temelie, care nu este altceva decât religia şi biserica. Ea a fost şi este simbolul puterii supreme în sutele de ani de existenţă ai omenim. Misticismul din marea pătură populară fiind foarte greu de înfruntat n a putut fi desrădăcinat şi distrus dela o zi la alta, fără a oferi ceia nou şi mai bun în schimb. , . n

Acest lucru ar fi fost posibil numai printr o munca de organizare a masselor muncitoreşti şi ţărăneşti în uPta a * rfbdare teoriilor lui Marx şi Lemn. Numai o luptă ^ersivă^^ putea ajunge la victoria finală. Lupta nu trebuia aanumai întâmplat în primele zile ale revolujiei biserici şi locaşuri de Moscova au fost distruse peste rdi nul lor şi al lui Lenin. închinăciune, de către revoluţionari sau în o bine calculat de

Acest început de ateism-comums iusese^ protagoniştii comunişti din fruntea c numai aşa a putut fi distrusă opoziţia

clerului, susţinătorii ţarismului şi ai capitalismului.

Pentru opinia publică mondială şi prostirea mulţimii, care era strâns legată de religie, s'a dat oficial prin „Lege” sau prima „Constituţie”, libertatea religiei şi a credincioşilor ei. În acelaşi timp, tot prin lege, era admisă şi susţinută oficial libertatea propagandei ateiste (antireligioase) dându-se cetăţenilor posibilitatea să-şi aleagă liberi şi nesiliţi de nimeni drumul dorit spre biserică sau căminul cultural.

Directivele date se găsesc în „Constituţia” RSFSR din 10 Iulie 1918, Art. 13, Uniunea Sovietică din 1936 şi 1955 – Art. 124, RSFSR din 11 Mai 1925 – Art.4, Ucraina din 5 Mai 1929 – Art.8 Turkmenistan din 30 Martie 1927 – Art. 6 Usbekistan din 22 Februarie 1931 – Art.5, sau Armenia din 3 Aprilie 1927 Art.5, etc.

Aplicarea propagandei antireligioase a fost făcută cu multă diplomaţie prin societatea prietenilor ziarului „Besboznik” (fără Dumnezeu = ateist), fondată în anul 1922 şi care în 1926, s'a reprofilat în „Uniunea celor fără de Dumnezeu”.

La Congresul al II-lea din Moscova, între 10 şi 16 Iunie 1929, a fost preluată noua denumire, „Asociaţia luptătorilor fără de Dumnezeu”, preşedintele ei fiind Emeljen G.Jaroslicski – de origine evreu – cu numele adevărat Habelmann.

Interesul mare arătat acestei organizaţii de către tartorii din Kremlin şi susţinerea ei morală şi materială, o arată publicaţiile oficiale care, făcând o statistică asupra situaţiei existente, arată că în anul 1926 existau 2421 de grupuri de ateişti cu un număr de 87.033 de membri. La 1 Mai 1931, existau 60.000 de grupuri cu 5 milioane de membri.

Din motive temeinice organizaţia a fost desfiinţată în anul 1941, probabil că proaspătul şef al NKVD-ului de atunci, Berija, a descoperit că aici ar putea fi o răsadniţă contrarevoluţionară şi sionistă, căci s'a constatat că majoritatea preşedinţilor de grupuri şi membri în comitetul de conducere erau de origină evreiască.

La Congresul al 8-lea al partidului comunist al Rusiei, care a avut loc în Martie 1919 la Moscova, printre multiplele hotărîri luate şi rezoluţii citite, a fost şi aceea a libertăţii religioase. Numai un mic extras din această rezoluţie, poate aduce mai multă lumină în rândurile noastre. – Citez :

„Constituţia Republicii Socialiste Federative Sovietică Rusă, dă fiecărui cetăţean al ei întreaga libertate a credinţei. Congresul precizează că este interzisă aplicarea forţei sau altor metode de constrângere în problemele legate de religie. Persoanele care încearcă să împiedice slujbele religioase sau libertatea religiei, – fiind vorba de toate formele de cult

religios –, vor fi exemplar condamnate”.

În aceiaşi perioadă a aceluiaşi an, comuniştii au asasinat, cu toată rezoluţia citată, 38 de preoţi evanghelici, unii cu soţiile lor cu tot, fără ca vinovăţii să fie găsiţi şi traci u „»mele fiecărei preot din Strmrae d[illegible] 'O‘oSra,ia „

1986 care ia» parte 1, mXSle’oem™ V [illegible] ‘„3- Moscovei. Din presa zilnică pot deduce cum tp^ „ tipU1 ?1 în folosul di» zi în zi mar m»lt interesele Moscovei. AlTrelâzS'cWto“ fiicelor lor c» »„ mrlrtar în »mtornU di» Reputrlrca Federală Germa”. declarandu-i pe aceştia asasini, în timp ce aprobau deschis crimele şi represaliile efectuate de armata sovietică în Afganistan sau în alte regiuni ale lumii. Drept spus, undeva lipseşte ceva.

Un alt exemplu îl avem în Vietnam. În timp ce americanii erau acolo, studenţii demonstrau împotriva lor şi a regimului din Saigon, la care s'au alăturat preoţii catolici, evanghelici, budişti, care mai aveau şi o armată proprie ce ataca trupele guvernamentale din spate şi cereau tot mai multă libertate. Unii preoţi şi-au dat foc în semn de protest şi întreaga omenire ca la o comandă a ieşit pe străzi cu placarde şi lozinci pe care scria „Friend go home”.

Azi suntem mai deştepţi şi nu ştim mai mult, dar nu demonstrăm pentru a reaminti că din cei peste un milion de oameni băgaţi în lagărele de „reeducare”, au mai supravieţuit câteva mii. Maltratările din Vietnam au fost diabolice ; îşi legau victimile de mâini şi de picioare cu sârmă, pe alţii îi băgau în coşciuge de vii şi îi lăsau să se prăjească la soare zile întregi, alţii erau decapitaţi sau desmembraţi, după bunul plac al politrucilor, şi totuşi nimeni nu protestează şi nu mai iese pe străzi. Sunt poate în concediu ?

Alţi 700 de mii au fugit cum au putut cu bărcile pe mare, pe vase de pescuit sau vapoare. Ei au lăsat totul, familie, casă, patrie şi şi-au luat numai sufletul şi ce aveau pe ei. Dintre aceştia, numai valurile mării şi- au luat un tain de peste 200 de mii de suflete, şi nimeni nu a protestat.

Când te gândeşti că pentru astfel de lucruri se dă şi Premiul Nobel pentru Pace, te iau frigurile, iar în democratica Americă, în ţara tuturor posibilităţilor, o artistă îşi făcea reclamă aducând injuni armatei americane, soldaţilor căzuţi la datorie, invalizilor, dansân pentru victoria comunistă la Hanoi, Leningrad sau Moscova. M am intre a şi mă întreb, ce fel de soldaţi şi ofiţeri sunt aceşti americani,*care şi-au făcut datoria şi numai datoria acolo unde au fost trimişi, c batjocoriţi de o

„Jane Fonda” ! Ce spun şi cum ^f<SS care au făcut războiul şi din ordinul cărora aceşti soldaţi au tnmiş acolo ? Sau au plecat ei de bunăl voie; ?

URSS,

Cred că soluţia cea mai bună ar fi s o expeoie F ea { poate îi vor găsi o slujbă la Workuta, femeile germane cu fiica fostului

Acelaşi lucru ar trebui să-l la Heinemann (de care am mai

Preşedinte al Republicii Federale Germania, Heinemann t amintit) şi care şi-a permis, în Februarie 1982, într'un articol în revista catolică „Begegnung”, ce apare în Republica Democrată Germană, să declare că mai bine ar locui într'o ţară comunistă decât într'o ţară care se înarmează. Este vorba de Ranke Heidemann, căreia fostele deportate ar fi bine să-i plătească drumul cu destinaţia Workuta, desigur fără retur.

Curios este faptul că tocmai ea care îşi permite să atace pe catolici în unele împrejurări, nu este mai mult sau mai puţin, decât cumnata Cardinalului Josef Glemp, Prim al Poloniei. Acesta are un frate vitreg care trăieşte în Essen/R.F.G, numindu-se Edmund Ranke fi este soţul ficei fostului Preşedinte al R.F.G.-ului, Prof.Dr. Uta Ranke-Heinemann, care de ani de zile pentru a intra pe scena politică se identifică cu partidele şi grupările de stânga, de acelea care mai mult sau mai puţin dansează după muzica Moscovei.

Acestea sunt cozile de topor ale comunismului internaţional care fac apeluri de pace, proteste, apeluri peste apeluri de toate felurile şi culorile. Aici putem enumera Apelul din Krefeld, Apelul din Heidelberg, Apelul din Bielefeld.

Este interesant cum s'a pus temelia acestui „Apel”, la care a luat parte şi şeful de secţie al organizaţiilor de tineret, A. Bitschurow, din Comitetul Central al Partidului Comunist al Uniunii Sovietice, deci iarăşi fără comentat.

Dar fiica fostului Preşedinte al RFG-ului a vorbit şi i s'a dat posibilitatea să-şi spună părerea şi la televiziunea germană. A spus clar şi răspicat, că : „Ea nu crede în poveştile despre comunism”.

Vrea să trăiască într'o ţară comunistă, dar nu se duce acolo, ci numai face propagandă. Timpul nu a trecut, cel de-al doilea Nürnberg nu este aşa departe ca şi acolo să repete ceeace a susţinut, căci legile de condamnare vor fi acele cu care comuniştii au condamnat, iar lagărele vor fi tot ale lor şi păzite tot de ei.

Germanii s'au retras în colţul lor, au uitat că au fost o naţiune independentă şi unită, atunci când aveau o mândrie de invidiat şi îşi cunoşteau propria istorie.

Astăzi, împărţiţi şi tăiaţi în felii, ca un salam de calitate, ei şi-au uitat istoria, iar mândria naţională au lăsat-o în diferite

staţiuni balneare din lumea întreagă, unde sunt mereu de găsit.

Cu toţii au complexe naţionale şi-au uitat trecutul de sute de ani şi nici nu-i interesează, căci îngâmfarea a luat locul caracterului.

Dar să-i lăsăm pe ei şi să ne întoarcem la firul expunerii noastre.

Tactica conducătorilor comunişti a dat greş. Drumul pe care au apucat nu a dat rezultatul dorit. Astfel, au găsit de cuvinţă, după 1939, să înceteze cu distrugerea bisericilor, iar după 1945, chiar să repare ici colo, sau să construiască câte una, pe care „fasciştii „ de nemţi au distrus-o, dar nu spun că ei singuri le-au dărâmat cu mulţi ani înainte de începerea războiului germano-sovietic.

Lumea să vadă că ei nu mm , .• < minunea
sa .,be ce povesti când se reiXcTasa”' care

De exemplu, în 1917 existau şi mănăstiri, în anul 1943 numai 17, iar acestea numi lor de către străini, cu însoţitori. pentru vizitare

Bisericile rămase le-au prezentat ca muzee ale Statului. în 193 existau 44 de acest gen – altele în provincie – au devenit grajduri magazii ide co hozunlor, unele chiar lagăre de prizonieri de război cum a fost acela dela Manestirca.

Două din cele mai renumite biserici ortodoxe au fost făcute muzee- bisericeşti şi, atunci când pentru ele populaţia a încercat să protesteze deschis, au urmat arestări în massă şi multe condamnări. Este vorba de biserica ' Passion” din Moscova, care a devenit Muzeeul Central şi Catedrala „Kazan' din Leningrad. Catedrala din Chişinău, Basarabia, a fost deasemeni transformată în muzeu, iar Catedrala din Bălţi – Basarabia, a fost complect dărâmată.

După terminarea războiului, cu cele învăţate în această perioadă pentru atragerea poporului, ei şi-au dat seama că vor avea mai mult câştig de pe urma unor liberalizări în problemele de religie. Preoţii trebuiau educaţi în spiritul partidului, trecându-i mai întâi prin şcolarizări speciale ale NKVD-ului.

Cel mai educat din ierarhia popilor ortodocşi a devenit însuşi Patriarhul Aiexei, capul bisericii şi primul lor colaborator. Loialitatea lui faţă de partid este cea mai bună dovadă. A arătat-o cu ocazia zilei de naştere a lui Josef Stalin, când acesta împlinea 70 de am. Dintr o singură scurtă frază se pot distinge laurii pe care acest cap al bisericii îi consacra unui criminal notoriu, bine cunoscut în lumea întreagă .

„El este marele conducător recunoscut de toate popoarele lumii, nu numai cele sovietice, ci şi de întreaga clasă muncitoare, el fiind primul dintre aceia care aduce pacea în lumea întreagă, etc.

Ce se poate comenta, când însăşi copiii crescuţi şi încălziţi la sânul lui Stalin, ca Nikita Hruşciov, l-au declarat la numai câţiva am «Jupa această aniversare un mare criminal, dând în vileag ade^iru C11-5 ?
fost şi parţial. Ce o fi gândit Patriarhul după cel de-al XX-lea Congres . Nu ştiu. Cred însă că o fi luat singur trenul spre ttorkuta. .

Biserica ortodoxă rusă a fost pusă^n nou în fuziune* (de>
încet, încet a început sa fie preze

Internaţionale chiar şi în saloanele dlPlo™ ^lce e atnarhul ortodox şi-a

Aceste avantaje le-au primit num p /Greco-Catolică) Ucrainiană asumat misiunea de a distruge Disenc“ rtndul ortodoximii.
în primul rând şi a-i integra pe credincioşii ei în

Acelaşi lucru trebuia să se întâmple cu bisericile catolice, evanghelice şi cu toate sectele cunoscute şi necunoscute. Preoţii trebuiau să divulge pe fiecare bărbat sau femeie care cerea vreun ajutor pentru una din bisericile amintite.

În lagărul din Workuta am luat pentru prima dată cunoştinţă cu diferitele ramuri ale religiei creştine sau cu unele secte. Cea mai curioasă dintre aceste secte a fost aceea care îl socotea Dumnezeu pe ultimul ţar rus, Nicolae al II-lea – Alexandro viei. În puţinele lagăre din Workuta pe unde am fost, am găsit oameni care i se închinau.

Sectele creştine au răsărit ca din pământ, după complotul de alianţă al conducerii ortodoxe cu NKVD-ul. Biserica şi credinţa au intrat în ilegalitate cu credincioşii lor. De atunci încolo, ei se adunau, când şi unde puteau, în grupuri mici şi nebătătoare la ochi şi numai între cunoscuţi. De atunci încolo, sectele religioase au înflorit, iar locul preoţilor a fost luat de predicatori. Mulţi foşti preoţi ai diferitelor culte religioase, care dintr'un motiv sau altul intraseră în ilegalitate, s'au ataşat lor. Camuflarea era practică, căci ei nu mai aveau nevoie de un locaş sfânt, de odăjdii sau de alte lucruri pământeşti, ci de o bună răstălmăcire a Noului Testament sau a Bibliei.

Aceste celule ilegale au dat şi dau încă multă bătaie de cap partidului şi NKVD-ului. Din păcate, după ani de zile, aceste grupări, fie ele în Ucraina sau Kazastan, în Perm sau la Workuta, au început să se combată între ele, agitându-se una contra alteia. În această luptă pentru putere şi- au vârit coada şi cei din NKVD, care s'au infiltrat odată cu evenimentele, dar cărora până la urmă le-au dat la cap. Mulţi dintre cei infiltraţi au devenit cu timpul singuri membrii comunităţii, unii dintre ei chiar predicatori. Această perioadă a fost însă trecătoare şi a durat până prin 1954, după care toate reorganizările şi ajutoarele primite din afara graniţelor URSS, le-au fost de mare folos. Astăzi ei sunt o puternică opoziţie, care nu şi-a spus încă cuvântul. Poate într'o zi vor fi unite intr'o acţiune mare de eliberare, care să nu depindă însă de cei din Vest.

Biserica ortodoxă rusă s a compromis din toate punctele de vedere începând cu prima zi de revoluţie, prin aşazişii preoţi progresişti, adică prin „idioţii utili”. Clerul Ortodox rămas, a vrut să trăiască bine mai departe, deaceea în toată această perioadă nu s'au opus, nici nu au încercat salvarea relicvelor

religioase, ale podoabelor bisericeşti istorice, Cărţilor şi Evanghelilor seculare, icoanelor şi bijuteriilor bisericeşti. Toate au fost distruse în nebunia revoluţiei şi la ordinele primite, restul fiind furate de noii revoluţionari.

După moartea lui Stalin şi cu noua „eră" a turistului Hruşciov, cu nevoia de valută, au început să apară pe piaţa Occidentală lucrurile de artă bisericească rusă dela A la Z. Azi putem cumpăra orice piesă dorită, la marile licitaţii din Londra, Paris sau New York, numai bani să iasă.

Până şi NKVD-ul îşi plăteşte anumit,

cu astfel de relicve istorice ruse S[en]h, care nu au nevoie de

bani, 1944 5. tfuptâ ,c«a. vândute

de afacerişti strauu dela depozttela Statului dtn Kiev. Nunta t.ZH aduce adevărul la suprafaţă ,1 o cercetare pe scară „ondta!. va sToat la lumina relicvele rusesu „ cele furate din Roman,a. .coanele care as.it se găsesc în posesia unor persoane particulare din lumea întreagă sau în depozitele comuniste. &

Biserica Ortodoxă poseda în 1914, înaintea primului Război Mondial 54.174 de biserici şi capele, 550 mănăstiri pentru călugări şi 473 de mănăstiri pentru călugăriţe care, toate la un loc, erau subordonate celor 67 de episcopii. Astăzi se poate număra pe degete ceeace a mai rămas şi ceeace a supravieţuit din vechea biserică ortodoxă rusă, după ce revoluţionarii comunişti au furat care cum au putut ; aceasta face parte din istoria unui popor care a supravieţuit veacuri întregi, în timp ce alte neamuri au dispărut complet.

„Enciclopediştii" clerici din lagărele din Workuta şi Potma, cunoşteau şi mai mult şi cu toate necazurile avute ei mai ţineau legături cu exteriorul, cu oamenii care nu-şi pierduseră credinţa în Dumnezeu şi nici în biserica ortodoxă rusă, chiar dacă acum erau legaţi de vreo sectă creştină.

Astfel, povesteau unii, că în 1949, în scrisoarea de felicitare către Stalin, s'a aprobat deschiderea unor biserici prea bine cunoscute peste graniţă. Episcopii, 13 la număr, semnaseră scrisoarea, dar câţi dintre ei erau cu conştiinţa împăcată, nu ştiu. Cei rămaşi erau numai agenţii şi informatorii NKVD-ului, după cum spuneau tovarăşii lor de branşă din lagărele amintite. Este adevărat că aceştia avuseseră de suportat timpuri foarte grele din cauza refuzului de a colabora cu acele bestii cu chip de om. .

În primele lagăre sovietice depe insulele Solovetshije din Marea Albă, noii revoluţionari s'au grăbit şi-au băgat la reeducare peste e episcopi ortodocşi. În alte lagăre continentale din regiunea . s'au aflat 2 mitropoliţi şi peste 60 de episcopi. 1 ce au adăuga cei peste 500 de ^""^^^'Vas^ă populară, fost asasinaţi, începând cu credincioşii răi uffării preoţii, cântăreţii de strană, coriştii, dascălii, călug nţe e i & etc., a căror cifră adunată ajunge la milioane, căci numărul exa va cunoaşte niciodată. nreotilor ruşi întâlniţi în

Cei rămaşi în posturile lor, după spusele preoţilor lagăre, erau numai agenţii şi provocatorii.

Pe cei morţi şi despre care NKVD-ul credea că se vor cere informaţii cândva, i-au legalizat prin „documente". Ceilalţi nu trebuiau documentaţi" căci îşi împliniseră rosturile lor pământeşti.

Ideea despre „Drepturile Omului" a pătruns în noua societate a revoluţiei franceze, în decursul a două faze vitale. Deputăţii din Versailles, conştienţi de importanţa istorică pentru omenire a pasului făcut, au hotărît în şedinţa de noapte din 4/5 August 1789, într'un entuziasm general, desfiinţarea fostului regim şi a privilegiilor sale.

Al doilea pas : la propunerea lui La Fayette, prietenul şi camaradul lui George Washington, influenţat şi sfătuit de Thomas Jefferson, Ambasadorul USA la Paris, s'a depus un concept-catalogat pentru „Drepturile Omului". După mari dezbateri şi corecturi, noul proiect a fost aprobat la 26 August 1789 de Adunarea Naţională – pentru Drepturile Omului şi Cetăţeneşti. Mai târziu anumite detalii aveau să fie integrate în „Constituţia Franceză".

Declaraţia franceză pentru „Drepturile Omului" era dependentă de Declaration of Independence" americană din 4 Iulie 1776, care începea cu : „Noi recunoaştem ca adevărate cele care nu trebuiesc dovedite ; toţi oamenii sunt egali înaintea Creatorului".

Ideea pentru „Drepturile Omului" şi „Libertate" a înaintat din victorie în victorie. Astfel că între 1795 şi 1830 au fost, numai în Europa, peste 70 de Constituţii noi declarate ; Polonia în 1815, Grecia în 1821, Portugalia în 1822 şi 1826, Brazilia în 1824 şi 1891, precum şi o mare parte din statele germane. În a doua jumătate a secolului al 19-lea, alte state preluau moştenirea revoluţiei franceze, ca : România în 1866, Turcia în 1876, Serbia în 1888, Rusia în 1906 şi China în 1912 (sub Sun

Yat-sen).

Comuniştii bolşevici prin istoria scrisă de ei, după concepţiile lor, încearcă să inducă în eroare propriul lor popor şi întreaga omenire arătând că marele „Lenin” a fost protagonistul (sovietic) al „Drepturilor Omului”, arătând de câte ori este nevoie „o ciornă” scrisă de Lenin asupra Drepturilor Omului”, apărută în primele zile după revoluţie.

Este adevărat că însăşi revoluţionarii bolşevici, speriaţi de imensa criminalitate şi de dimensiunile luate de revoluţie, au schimbat metoda, dând-o pe mâna Justiţiei – pe care o desfiinţaseră cu totul – dar care îşi urma mai departe drumul de distrugere, însă camuflat şi legalizat prin Justiţie.

Distrugerea credinţei în Dumnezeu, distrugerea bisericilor, înlăturarea Clerului superior al bisericii ortodoxe, trebuiau înfăptuite nu de către revoluţionarii răufăcători ci de către Justiţie, prin lege, într'un proces în care rolul principal avea să-l joace presa timpului prin ziarele „Pravda” şi „Isvestia”.

Numai astfel se putea reeduca poporul, deschizându-i ochii cu privire la clericii bisericilor în care au crezut. Deci totul trebuia să apară ca o

descoperire seculară a noilor organe de Stat r, clarificare Justiţiei şi Tribunalului Ur ■ 1 re aU predat cazurile spre Pilat din Pont. Intr un cuvânt şi-au spălat mâinile ca

Aprilie avusese loc procesul a 11 clenci catolici, în frunte cu *epis*copul J.Cieplak. Alte mu de procese individuale, în grupe sau în massă precum şi asasinările nu au mai fost date publicităţii de presa democrat- comumstă a Kremlinului.

Pentru cei interesaţi să afle adevărul, se recomandă citirea şi studierea întregii prese a timpului şi în primul rând a ziarelor oficiale ale Partidului – „Pravda” şi al guvernului – „Isvestia” Acolo sunt descrise pe larg crimele comise de clericii bisericilor, în dauna poporului muncitor şi descoperirile uimitoare făcute de organele de securitate Tscheka.

Sentinţele erau diferite, dela caz la caz, pentru intimidarea massei populare, precum şi execuţiile celor condamnaţi la moarte, unele de o barbarie de neînchipuit. Tras în ţeapă – Isidor Kolokolow –, legat de cal – Ambrozija Gudko –, spânzurat – Tichon von Voronez -.

Aceleaşi metode se aplicaseră în execuţiile unor generali şi

comandanţi de unităţi germane, care luptaseră în jurul Leningradului. Căzuţi prizonieri, cercetaţi, judecaţi şi condamnaţi la moarte pentru crime de război, au fost executaţi prin spânzurate. Executarea sentinţei nu a fost o spânzurătoare aşa cum o cunoaştem din ziare, literatură sau povestiri, ci cu toţii au fost pur şi simplu agăţaţi în cârlige de măcelărie care le-au fost înfipte în gât şi ridicaţi în sus în văzul spectatorilor special invitaţi. Zvârcolirea acelor oameni a fost îngrozitoare, mai ales că aveau şi mâinile legate la spate.

Toate acestea s'au întâmplat în secolul al XX-lea, intr o ţară un e chipurile domnea cea mai democrată dintre democraţii . Ei, comuniştii, au aplicat prin specialistul lor Felix Edmundowitsch Dzerjinski, aceste metode la începutul „victorioasei[1] revoluţii proletare, iar acum e continuau prin fostul elev şi admirator Benja şi uneltele sale

Aceste execuţii publice nu au «« efectul «tont. « ţ[8]»du• • «« văzute, mulţi dintre ofiţerii sovietici aduşi specr pen[care] au devenit din acel moment duşmanii de moarte m [1] crescuse şi educase, constituind o »P»[2]'ş. ceiând să manifestat deschis, făcând plângeri coraan a _ protestat, fie scutit, de astfel de spectacole cnmmal . ŢW « H indiferent cum şi în ce fel. chiar ş. după «u de mie. condamnaţi la câte 25 de ani, pentru „trădarea secretelor de stat”. Unii au fost şi la Workuta, unde în 1952, am cunoscut mai mulţi dintre ei.

Ce nu se va găsi în „Pravda” şi „Isvestia”, sunt însă metodele aplicate în special preoţilor ortodocşi, ca : bătaia, îngheţarea intenţionată de frig, ori strângerea cu uşa frăţească a NKVD-ului. Cea mai înjositoare metodă au aplicat-o femeile din cadrul NKVD-ului, desigur la ordinul primit dela vreun sadic, acela de a bate cu nuiaua sau creionul membrul sau testiculele bătrânilor.

O altă metodă de înjosire umană a fost aplicată acelor clerici care nu fuseseră încă arestaţi, ci doar îndepărtaţi din funcţiile avute. Ei nu aveau voie să participe la alegeri. Dreptul lor cetăţenesc le fusese ridicat printr'o hotărîre dată de Comisarul Politic localnic şi nu de o hotărîre judecătorească sau de o instanţă asemănătoare, după care dispăreau fără urmă. Numai această metodă a făcut ca să dispară între 1929 şi 1931, după spusele unor foşti specialişti în materie, ’ enciclopedişti” din lagăr, peste 87.000 de oameni. Presa timpului a uitat să-i pomenească.

Ruşii au şi un humor acru, când vorbesc de comunism şi de presa acestuia : prin bancuri care te fac să rânjeşti, dar nu să râzi. Astfel spun ei : „Pravda” – dreptatea – nu are „Isvestia” –

ştirea – şi ştirea nu are dreptatea. Simplu, dar adevărat.

De aceşti clerici dispăruţi sau oropsiţi de soartă, patriarhul Moscovei şi al Rusiei şi ajutoarele lui nu s'au interesat, nici nu puteau interveni ca să le apere drepturile umane garantate prin Constituţie. El şi clica din jurul lui erau aceia care hotărau despre soarta fraţilor, pe care îi vindeau pentru un pumn de mâncare, în timp ce Juda primise barem 30 de arginţi.

Acelaşi grup de colaboraţionişti nu au intervenit niciodată pentru cei arătaţi sau nearătaţi, pomeniţi sau uitaţi, care au murit de muncă forţată şi de foame la construcţia Canalului Bellamorrkanal. Alţii au murit la construcţia de căi ferate între Kotlas şi Workuta, Arhangelsk, Murmansk, Siberia ori în minele de pe întinsa Golgotă Răsăriteană, la construcţiile secrete de unde nu s'a mai eliberat niciunul sau în minele speciale de plumb, asbest. Foarte puţini au fost acei care au supravieţuit acelor ani, dar şi mai puţini există acum dintre cei care pot povesti despre ce s a petrecut în anii 1918 – 1932 – 1941.

Unii dintre ei luaseră parte, în 1941, la binecuvântarea soldaţilor, în Piaţa Roşie din Moscova, înainte de a pleca pe front, în timp ce trupele germane se aflau la periferia oraşului. Ei fuseseră aduşi din lagărele din jurul Mării Albe, din Regiunea Arhangelsk, Siberia, Ural, ori din lagărele dela Nord de Kotlas. Imbrăcaţi în odăjdii noi, mâncaţi bine, dar şi mai bine instruiţi în noua lor misiune, au fost duşi la Moscova, unde a fost adunaţi în jur de 3000. După îndeplinirea misiunii unii şi au menţinut odăjdiile mai departe, alţii care nu au vrut să şt mintă credincioşii, să se mintă pe ei sau să-şi trădeze credinţa căreia îi

închinaseră viaţa şi să se unească m din nou de unde plecaseră, în lagăr Unul^rt[1]”6^2^ §i S aU pomenit părintele Boris, ace^tia a fost * despre care v

Rajdewswuchi, originar din Leningrad. lOt Ş1 parintele

După victoria asupra Germaniei în 1Q4S CAT,’ ♦• •• forţele militare către Ucraina, unde poporul' nu ek'Ĭeloc^u'uro?de ehherarea sa de către bolşevici. Nici germanii nu le dăduseră sperlnţa libertăţii şi nici sovieticii nu aveau să le-o dea. înaintaşa lor luptaseră împotriva ţarismului rus, părinţii lor contra bolşevicilor sovietici ei contra ocupantului german şi acum al celui sovietic. Ucrainienii’ îşi apărau drepturile lor străbune acum cu arma în mână, în timp ce bolşevicii sovietici încercau nimicirea rezitenţei cu toate forţele posibile. Sovieticii îşi dădeau seama că solidaritatea poporului ucrainian se găsea în credinţa lor de secole, preluată dela moşi strămoşi, cu care au făurit unitatea

ce i-a ajutat să supravieţuiască tuturor nenorocirilor abătute asupra lor.

Astfel că sovieticii au hotărît că în afară de luptele armate contra detaşamentelor de partizani ucrainieni care trebuiau nimiciţi cu orice preţ, ei trebuiau să distrugă biserica lor, care îi făcea atât de puternici.

începutul trebuia făcut în Ucraina de Vest, unde mai existau anumite biserici, însă nu datorită ocrotirii Patriarhului din Moscova, nici clicii sale şi nici satrapilor din Kremlin.

Toate acestea se datorau locuitorilor de pe acele meleaguri, care au demonstrat cu arma în mână dacă a fost nevoie, arătând prin aceasta că ei ştiu ce vor, şi că nu se închină satrapului roşu.

Ei ţin la patria lor, la neamul lor şi la istoria lor, pe care nu o uită ci o respectă ca şi relicvele naţionale ale credinţei şi ale bisericii lor, a conducătorului neînfricat, Stephan Bandera.

În Ucraina de Est, după toate datele adunate din informaţiile de presă, se pare că distrugerea bisericilor s'a terminat aproape complet . cele care mai rămăseseră au fost distruse până la temelie de trupele armatei roşii, ca să se poată arunca vina asupra germanilor şi aliaţilor lor. Cele care mai există sunt, în fond, inaccesibile pentru credincioşi, căci ele sunt prefăcute în muzee ce stau la dispoziţia grupurilor de turişti străini., care aduc valută pentru sacul fără fund al comuniştilor. Tirmina

Cea mat banâ statistica asapra bisericilor “tstente ţa Uc«na Centrală ,i ce. de Est. a iest fabricată t«r o e™« «udai „Ucrajiaslryj Wisstnyk”. Voi iacerca săreta principale din Ucraina, cu numărul populaţiei pre existente deschise populaţiei. h;,pr i c i 2) Chmelnytzke -

1) Harcow – 1.330.000 loc.. ? opetroWsk – 941.000 – 3-4 180.000 loc., două biserici , – ’ J 5) L wiw (Lemberg) – biserici ; 4) Kyjiw (Kiev) – J1.887^0 7)Ssuniy . 172.000 -2 ; 8) 605.000, -11 ; 6) Luhansk – 373.000, 1,
Odessa – 981.000, 3 ; 9) Poltawa – 220.000, 2 ; 10) Schytomyr – 161.000, 1 ; 11) Wynnytsia – 223.000, 1 ; 12) Tschernihiw – 168.000, 1.

În afară de cele catolice, restul sunt în patrimoniul Patriarhiei Ortodoxe ruseşti din Moscova.

Chiar şi din aceste date minime, ne putem face o ideie despre adevărata faţă a comunismului-sovietic.

Sovieticii văzând nereuşita lor cu arma în mână, au trecut la suprimarea bisericii unite ucrainiene şi din URSS, printr'un decret special în 1947.

Această biserică, înfiinţată în 1595, număra 3.586.000 de credincioşi, organizaţi într'o mitropolie cu sediul la Lwow (Lemberg). Odată cu acest decret a fost desfiinţat şi distrus şi seminarul ucrainian din Lwow, iar directorul lui, părintele Voitşuk, arestat, condamnat şi deportat la Workuta. În 1954 a fost eliberat înainte de termen din lagărul nr.2, dar a primit domiciliu forţat în oraşul Workuta.

Prin acelaşi decret special de suprimare a bisericii unite ucrainiene, se suprima şi biserica ruteană subcarpatică, întemeiată odată cu unirea din 1646. Numărul credincioşilor se ridica la 682.172 faţă de 450.000 de credincioşi ortodocşi.

Odată cu suprimarea celor două biserici şi confiscarea tuturor bunurilor şi a întregului inventar bisericesc, au trecut imediat la arestarea în massă a preoţilor uniţi, chiar şi a preoţilor catolici care le-au căzut în mână.

Capul bisericii unite ucrainiene, Cardinalul Josif Slipyi, despre care am vorbit, fusese arestat de către sovietici încă la 11 Aprilie 1945, cu un mare grup de episcopi.

În Decembrie 1947, în lagărul de tranzit din Workuta, la sosirea transportului cu părintele francez Jean Nicolas, acesta a găsit peste 60 de preoţi ai bisericii unite ucrainiene şi rutene unite, circa 16-20 de preoţi catolici din Lituania, Polonia, 5 preoţi musulmani (Hogea), 2 preoţi ai bisericii unite armene (înfiinţată în 1741, cu peste 100.000 de credincioşi), circa 10 rabini, unul din Moscova şi o mulţime de predicatori din multiplele secte existente. Ortodocşii au fost prezenţi cu circa 40 de preoţi, foarte mulţi cântăreţi de strană şi dascăli, arestaţi cu toţii în Ucraina pentru refuzul de a colabora cu Patriarhul Moscovei la intrigile sale.

La toţi aceştia trebuiesc adăugaţi acei preoţi care trecuseră înainte sau după această dată prin lagărul de tranzit-carantină din Workuta.

După această dată, au sosit în Workuta : Pater Pietro Leoni, un italian despre care am vorbit ; mai mulţi preoţi polonezi dintre care un iezuit, ce fusese militar în armata poloneză şi scăpase dela Katyn, mai mulţi preoţi ortodocşi şi călugări din Basarabia, printre care şi Părintele Vasile Ţepordei, adus din România ; din Ungaria era Preotul Evanghelic

dTucX°rSuTcaZÎcr Tot Tu J0SZrf ∗ La^
origină maghtară,^BăX E1^r
Ortuday Elemer. Deasemeni Părintele Cseipe's JanSVl °?SZ ISn∘S ?
i Ungvar, unit ucrainian, asasinat la 1 August 95 ™

nr.29 din Workuta. g 1953 n masacrul de la mina

Tot pentru credinţă şi colaborare cu biserica, şi din aceiaşi regiune *con*dajnnaţi ca preoţi la câte 25 de ani la gir sac mancă Sllnic £ J „e“» : Gerhard Miklos. din Huse (singarnl cu 10 ani condamnare), Gerhard Heinnch, Popovics Miklos şi Tar Sandor. Toţi cei amintiţi se aflau în 1951-1953 în lagărul nr.2, mina nr.7 din Workuta.

Din Ţările Baltice erau o mulţime, şi printre ei preotul lituanian Wunderlikas, arestat din cauza unchiului său, episcopul de Vii na

Ungurii erau un exemplu aparte în lagăr, în privinţa religiei, chiar şi atunci când numărul lor nu a trecut de 60 din cei aproape 4 mii. În rândurile lor, alături de cei din Ucraina Subcarpatică, puteai oberva patru religii diferite, toate prezente prin preoţii respectivi. Aceştia erau de religie catolică, evanghelică, unită şi unită ruteană, şi totuşi formau o unitate de nezdruncinat, cum nu se putea vedea la alte naţionalităţi. Când era posibil, preoţii lor ţineau împreună serviciul divin, sau se ajutau unul pe altul înlocuindu-se la nevoie, unul pe celălalt, dacă era cineva bolnav. Principalul era că fiecare era acceptat de comunitatea credincioşilor unguri.

Aceşti preoţi organizau vizitarea sistematică a bolnavilor, fără a li se impune sau a fi obligaţi. Totul era ca dela sine înţeles şi totuşi de undeva din umbră erau dirijaţi.

Ungurii nu s'au amestecat în divergenţele dintre naţionalităţi, care se iveau destul de des în lagăr şi erau chiar susţinute de politrucii lagărului ; dar răspundeau cu aceiaşi armă dacă erau atacaţi. Singurii lor aliaţi concreţi şi cu care s'au înţeles şi s'au ajutat au fost românii şi toţi cei din această ţară. Nu odată politrucii au încercat să bage zâzanie şi să destrame aceste aspecte frăţeşti, dar nu au reuşit niciodată. Ungurii a^eau legăturile lor întortochiate cu cei din afara lagărului şi poate şi mai departe, dar totdeauna erau gata să servească şi cauza romaneasca daca se cerea. ■ .,

Românii aveau plasaţi în mai toate locurile călduroase deoarece o parte dintre ei vorbeau perfect limba rusa, erau ^lectu^ § superiori ofiţerilor sovietici. De acolo îi exalţi romn^ş pe unguri să se poata aranja cu munca. - . . de partea ucraimem din Bucovina care vorbeau şi. din grupările românilor. Chiar dacă erau văzuţi ca c 1 cele mai influente ucrainiene şi cei mai radicali, ei aveau coni extremiştii Ucrainei din întreaga regiune. Totuşi ei erau în tangenţă din regiunea Lwow, pe linie naţională. Erau anticomunişti convinşi şi nu

acceptau compromisuri.

Acolo, în lagăr, în deplină mizerie şi totală asuprire, am văzut cum renăştea naţionalismul pierdut pe drum, cu şi prin ei am regăsit elixirul vieţii şi sentimentul demnităţii de om.

Aceste legături au dus şi la relaţii de fraternitate între unul şi altul, între o grupare şi alta. Astfel, unul dintre conducătorii ucrainieni din timpul partizanatului, care nu-şi pierduse autoritatea nici în lagăr, după lungi încercări de tatonare, a invitat la ceai pe Julius Sturmer, pictorul din România. La această întâlnire, aşa ca din întâmplare, au fost prezenţi şi părintele ucrainian Sleziuk şi părintele Stanislaw. Ambii lucrau la „chipitilca” lagărului, fierberea apei, şi erau prieteni buni cu părintele francez Jean Nicolas, care la rândul lui era prieten al românilor, căci fusese profesor de franceză la un liceu din Blaj în România. Deci un circuit în care părintele Selziuk îl ajutase pe părintele Jean Nicolas, iar acum prin această constelaţie se tatona strângerea relaţiilor.

După un scurt timp, fostul partizan a început să destăinuie că părintele Selziuk care are legături cu cei din patrie, doreşte ca lulius Sturmer să le picteze două icoane, care să devină pentru mamele, soţiile, şi copiii partizanilor, un loc de pelerinaj.

Sturmer a acceptat, după ce ei i-au spus că au încercat şi cu părintele Jean, care însă nu putea să picteze. Această ofertă era bine venită, numai că după aceea, transportarea din Workuta şi până în Ucraina, precum şi primejdia prin care trebuiau să treacă mijlocitorii, erau mult mai grele decât valoarea icoanelor. A rămas hotărît ca să picteze două portrete simbolice „Maica Domnului cu pruncul Isus” şi „Isus Christos”. Materialele şi vopselele le procurau ei, asigurând în tot timpul execuţiei securitatea lucrării şi a pictorului.

Munca a fost infernală, cerând mult timp pentru uscarea vopselelor, lumină specială şi umbre, nervi, timp şi câte şi mai câte. De pictat s'a pictat de multe ori în sala de operaţii, la lumină mare, alte ori în suşilca secţiei chirurgicale (uscătoria hainelor). Locul cel mai bun şi liniştit a fost în magazia de rufe curate dela baia lagărului, unde şef era moş Verdeş, un fost notar din Basarabia, iar securitatea era asigurată de japonezii, chinezii şi coreenii care lucrau acolo.

După săptămâni de lucru, icoanele au fost sfinţite de câţiva preoţi ucrainieni împreună cu părintele francez Jean Nicolas şi expediate pe căi ştiute numai de fostul conducător de partizani, ajungând cu bine pe meleagurile acestor viteji luptători. După luni de zile, a sosit vestea că ambele icoane şi-au găsit locul de onoare, undeva în Ucraina, devenind un loc de pelerinaj pentru poporul liber al Ucrainei.

După aceasta, în baraca nr.42, o baracă de minieri din secţia de mişcare în a căror brigăzi erau numai foşti partizani, s'a oficiat o slujbă

dar care avea să fie o completă dezamăgire, căci venea numai
S oji°s“e tg«' “ 8n'1' ae P'“'‘ PM« e”e 5i «

dela Workut« « pM acsâ. M»l,i „ râm., ln pi”aiml
«rtX'er “““ „ P““

Anul 1953, a început cu minuni Dumnezeeşti cum s ar zice. Mai întâi moartea satrapului Stalin, ce nu putea aduce decât noi speranţe pentru fiecare, cu gândul că ziua mântuirii nu este departe. Apoi, amnistia politică mult aşteptată şi râvnită de fiecare, din partea noului guvern, dar care avea să fie o completă dezamăgire, căci venea numai pentru cei

pentru cei de drept comun. Din acea zi, în tundra polară, a început să bată un alt vânt, cu o altă melodie, pe care îl putem denumi [1] Cântecul speranţei pierdute”, ce se executa în toate limbile pământului.

Paştele – sărbătoarea cea mare la ortodocşi – se apropia şi fiecare, mai ales ruşii aşteptau şi credeau într'o minune. La drept vorbind nici ei nu ştiau nimic precis, dar aşteptau. Aşteptau un fel de înviere din lagărele unde fuseseră îmormântaţi de vii de către comuniştii-bolşevici.

din. primele ore ale zilei, s'a auzit tocmai care până atunci nu ridicaseră niciodată „Chrisos înviat' – ' Christos voscrest' şi istino voscrest' – ' Adevărat a

Spre surprinderea tuturor, din partea ortodocşilor ruşi, capul, salutul creştinesc : răspunsul instantaneu „Vo Străinii s'au asociat imediat chiar pe soldaţii din garda interioară şi exterioară, să nu mai vorbim de vecinul de pat sau camaradul de lucru.

Dacă te gândeşti, era un Paşte simplu, dar chiar cu ciorbă de peşte împuţit şi cu pâine acră, în plină tundră îngheţată şi încă cu noapte polară, „Christos voscrest” era o bucurie, era cu adevărat o reînviere din morţi.

Cu un an în urmă, în timpul vieţii lui Stalin, un astfel de lucru ar fi fost de neconceput. Deci se aşteptau la un miracol, poate o nouă speranţă în viitor, poate o presimţire bună.

Ofiţerii politici au devenit nervoşi, ordonând să fie imediat aduşi toţi preoţii ortodocşi, cărora le-a ordonat să meargă prin barăci şi sa interzică salutul învierii. Locotenentul major Prohorow le-a mai spus c ei ca preoţi vor putea mai bine explica adevărul, decât el cart: estî un ateu. Preoţii au refuzat

categoric chiar şi atunci când au .
cu carcera ori cu o nouă condamnare de e ’ f d e i religioasă. Au refuzat dela început şi fără erau închişi tocmai pentru credinţa lor e nez mai amintit de cuvintele lui Lemn p >- lui Christos nu era decât o minciună scorni P

Părintele Boris, aşa era cunoscut de toţi în lagăr, în vârstă de peste 70 de ani şi cu o experienţă de lagăr de peste 30 de ani, după ce şi-a potrivit vocea lui de bariton, i-a vorbit politrucului. Mai întâi însă, cu mâinile încrucişate în faţă, cu ochii lui mari închişi, părea că gândeşte la ce-l va aştepta după ce îşi va spune părerea, ce va mai înscrie în dosarul lui acest politruc, ce avea de pierdut şi ce avea de câştigat ; în fond, din lagăr oricum nu mai ieşea. Apoi a deschis ochii, şi-a trecut mâna dreaptă prin barba lui zbârlită şi a spus tacticos :

„Năcialnic, Dumnezeul vostru Stalin este mort, şi voi spuneaţi că el va trăi veşnic! Din câte îmi dau seama din cele întâmplate după moartea lui şi din comportarea voastră, a celor care aţi crezut în el, şi l-aţi preamărit zilnic, acum sunt sigur, că niciodată şi nicăieri în această lume, nu se va putea spune sau auzi „Stalin voscres”. Christos, este singurul care a înviat din morţi, în vecii vecilor Amin”.

Şi-a făcut cruce, a făcut o mătanie sărutând pământul îngheţat, în timp ce politrucul a rămas ca trăznit. Văzând că acesta tace, calm şi-a dres iarăşi vocea, ca şi cum nu s'ar fi întâmplat nimic, şi a continuat :

„Învierea este de 2000 de ani, Christos este viaţa. Acesta este adevărul, care nu se poate interzice. El este peste tot, până şi în casele voastre. Este de râs această interzicere. Un lucru trebuie să ştii, fiul meu, Dumnezeu nu se lasă interzis.”

Părintele Boris a fost pedepsit pentru îndrăzneala sa cu mai multe săptămâni de arest. Dacă i-au făcut vreo altă neplăcere nu ştiu, dar nici el nu s'a plâns, nici nu era felul lui, căci el era doar un martir al credinţei sale, pentru care era închis de antichrişti.

În anul următor, eu fiind în lagărul de pedepsiţi, după ultima condamnare pentru participarea la grevă, nu am mai putut urmări evenimentele petrecute în cursul zilelor de Paşti. Am auzit că totul a fost reluat, iar soldaţii răspundeau la salutul creştinesc cu care erau întâmpinaţi.

Adevărul este că greva din 1953, i-a redat fiecăruia încrederea în sine, fiecare a înţeles că este om şi s'a simţit „Om” şi nu animalul în care fusese prefăcut de bolşeviciicomunişti.

În toamna lui 1954, părintele Boris a părăsit Workuta, fiind

expediat înspre sud, într'un lagăr de invalizi, poate şi ultimul lagăr din viaţa lui pământească.

În prima noapte după ce a ajuns acolo, obosit şi zbuciumat de drum, a murit, liniştit şi fără dureri, cu barba lui sbârlită dar şi cu bunătatea lui angelică. Seara, înainte de culcare, parcă din presimţire s'a spovedit prietenului său, că se bucură că a ajuns iară pe pământul Rusiei, Rusiei ortodoxe, pentru care a trăit şi pentru care va muri. El nu ştia că Dumnezeu îl va chema în aceiaşi noapte la El. Părintele Boris nu a compromis religia ortodoxă rusă, nici nu s'a închinat patriarhului din Moscova, cu toate că aceştia îl rugaseră chiar să se apropie lor. Nu. El şi-a închis inima în chilia pieptului său „„a şi atunci când a devenit martmul propriei inilf ' tOată Viaţa> chiar

Fie-i ţărâna uşoară „

Era ziua de 24 Decembrie 1952 era Aiunui o« ■ « ■ Mântuitorului, cea mai grea zi din viaţa unui cr^r ™ 1U1, ziua W^i Fiecare se bucura când'se apropia ^ fflâncac sufleteşte, ciet gândurile w, „ ,, tăr4 V01, T's "ZT zburând .casa, inapot la amintirile cele mai placate dm viat, lui Pen " prima data poate ut acest an se ruga iară lui Dumnezeu, el care Tu avusese timp, dar nici nu dorise ; prea cruntă era soarta şi Dumnezeu nu vedea, nu încerca să împiedice acest dezastru omenesc.

Preoţii care lucrau la mină se schimbară între ei, pentru a putea lucra în schimbul doi, ca la miezul nopţii fiecare să fie singur în rugăciunile sale sau să se afle în mijlocul conaţionalilor săi.

Oamenii se grăbeau, fie cei care erau liberi, fie cei care plecau la lucru, fie ei bătrâni sau tineri. Se grăbeau cu toţii.

Schimbul doi părăsise lagărul, plecând la lucru, şi ei se grăbeau căci de lucru nu prea aveau poftă, dar se grăbeau şi de ce nici ei nu ştiau. Printre ei era şi prietenul meu Fritz Cloos, din Braşov. El lucra în mină la ventilaţie, ca uşier la orizontul 2, uşa a 4-a. Această uşă era poreclită şi uşa „Cuc", căci acolo se putea afla ora exactă la orice oră din zi sau noapte, desigur numai când Fritz Cloos era de serviciu.

El era în posesia unui cadran de ceas cu „cuc", originar din Pădurea Neagră din Germania, desigur fără maşinărie şi cu două limbi arătătoare făcute dintr'o cutie veche de conservă de provenienţă USA. De unde îşi procurase el acest cadran şi cum ajunsese cu el tocmai la Workuta nu ştiu. Un lucru este sigur, era singurul în mină care ştia ora exactă, rareori cu o diferenţă de câteva minute. Toată lumea îl cunoştea pe „zimleacul", concetăţeanul Fritz. El, la rândul lui cunoştea pe fiecare cu povestea vieţii lui, căci nu era unul care să nu fi poposit cel puţin odată la orizontul doi. Această uşă de ventilaţie era în

apropierea puţului de coborâre la orizontul trei şi de urcare la orizontul unu. Scările de urcat sau coborît în mină erau în număr de 1200 şi erau greu de coborît dar şi mai greu de urcat.

Deci, aici, la orizontul doi, se făcea câte o mică pauză, pentru a se odihni, prilej de a se întâlni cu camarazii de soartă sau cu prietemi din celelalte schimburi, ori pentru a culege vreo păraşă ţstire a°ua. . Cloos mai avea ceva, era un talent muzical cu o vo« destul P El făcuse parte în copilărie şi tinereţe din c^olc^ ba gennanilor Transilvania, astfel ca el vorbea în ari acasă din Ardeal – germana, ungara, r0“aaa. P entru un străin> rusa aici, în lagăr, învăţase foarte repede ş ‘ • e c0j0i dar cuvintele şi ucrainiana. Chiar dacă o mai scrantea e perfect şi fără accent, cântecelor folclorice ruseşti şi ucraimene le canta pert El era un om vesel, cu toate că îşi avea durerile lui sufleteşti şi familiare. Trecuseră ani de când fusese arestat în România, la începutul anului 1945, şi nu avea niciun fel de ştiri despre soţie şi copii, la care se gândea cât era ziua de lungă. Că nu arăta acest lucru şi celorlalţi, aceasta se datora tăriei şi meritului lui personal. Astfel încerca să supravieţuiască pentru un moment, căci îşi dăduse seama că de acolo, dela sfârşitul lumii, din acel iad îngheţat, absolut nimeni nu auzea strigătul de disperare al oropsiţilor de pe întinsa Golgotă Răsăriteană şi Nordică. Iadul din descrierile lui Dante era acolo la Workuta, în fundul pământului îngheţat până la peste 300 de metri, unde moartea te pândea la fiecare pas.

Schimbul doi lăsase lucrul mai devreme şi căuta să ajungă sus, cât mai repede, spre a ieşi din iadul acela, căci numai acolo sus, sub cerul înstelat, puteau fi ei cu gândurile lor la acel trandafir sălbatec al tinereţii, pe care nu-l puteau uita aşa peste noapte.

Alţii, mai reţinuţi, atraşi parcă de un magnet, s'au oprit la orizontul doi, la uşa ventilaţiei, unde se găseau deja o mulţime de camarazi. Nimeni nu se grăbea nici să urce, dar nici să coboare scările. Şefii nu erau de văzut, căci la ora aceea erau şi ei demult sus, unde discutau între ei, schimbându-şi ultimele informaţii. În mină erau şi ei mai liberi pentru a-şi schimba părerile.

Dacă aruncai o privire în puţul de coborîre, puteai vedea o minunată priveliişte, zeci, sute de lumini se ridicau, mişcându-se dintr'o parte în alta, într'un ritm monoton ca nişte sclipiri de stele, ce ieşeau din gaura aceasta întunecată pe care o puteai compara cu ieşirea iadului. Dacă te uitai în sus, vedeai cum aceste lumini dispăreau în ceruri, în acelaşi ritm monoton după cum se şi urcaseră. Era dacă închideai ochii, Fata Morgana a minelor dela Workuta, ce constituia farmecul nopţii în care s a născut Mântuitorul.

La uşa ventilaţiei lumea se adunase şi cu toate că erau negri şi plini de praf de cărbune, ei se cunoşteau, erau veseli salutându-se în toate limbile pământului. Lămpile de mineri le aşezaseră într'o piramidă, altele formară o „Cruce”, iar de jur împrejur, ca la o comandă, mai mulţi preoţi în hainele de lucru zdrenţuite şi pline de praf, au început o slujbă instantanee în cinstea acestei sărbători. Preoţii schimbau locul de conducere a liturghiei, după riturile comunităţilor religioase din care făceau parte. În lagăr nu s'ar fi putut face aşa ceva, oricât de bine organizat ar fi fost totul.

Liturghia a fost deschisă de preotul maghiar evanghelic Bdrocz Sandor, din Vadosfa/Ungaria, urmată de Ortuday Elemer din Usgorod, Ucraina Subcarpatică, Părintele Voituşuk din Lwow, Părintele Galamboş Josef, catolic din Ucraina de Vest, Călugărul Vasile din Basarabia, Părintele Sisckiewicius din Lituania, Părintele Anatolij, rus de pe Volga, un lesuit polonez, preoţii din Letonia şi Estonia, un preot armean Unit.

căci . un a spus o

În acel lagăr nu exista atunci niciun nront „ fost luaţi sub oblăduirea preotului £a$_g$VaBSocT Sand'^^{3} „ majoritatea dintre germani erau evanghelici Ton« P ■^{S} w ' german din Klingenthal despre care am mai volbiî ’ în limba germană. Au asistat, ca adevăraţi fraţi ’ şi un Hogea din Turkestan. Nu s'a făcut c „E cuvântului ci fiecare a spus în limba maternă comemorării Naşterii Domnului.

Cu toţii au cântat o mulţime de cântece

rugăciune
. şi un Rabin din Polonia o
slujbă în adevăratul sens
al ----i o rugăciune de ziua

vvj.11 ou carnal o mulţime de cântece, majoritatea în limba germana, dar pentrucă germanii din Reich nu prea cunoşteau toate cuvintele strofelor, Cloos, le spunea mai întâi în germană, după care cu vocea lui prelua conducerea. S'au auzit cântând „Stille Nacht”, „O, du Fröhliche” dar cel mai mult s'a repetat în toate limbile pământului „O brad frumos”.

Nu-i pot înşira pe toţi cei prezenţi, care s'au înghesuit să participe şi e păcat că nu-i pot pomeni în totalitate, căci prin cântecul lor ei îl implorau pe Cel de Sus din adâncul pământului îngheţat din Workuta, să le asculte rugămintea arzătoare de a salva omenirea din iadul comunist în care se aflau şi jertfa lor să fie deajuns pentru veşnicie. Ei transmiteau această rugăminte, aşa cum o făcuseră şi fraţii lor din lagăr în aceiaşi seară, fără să se fi înţeles, pe undele Purgei acel cântec creştin ajuns internaţional, „O brad frumos”.

Nu au Epsit camarazE de brigadă ai lui Meisel, Helmuth Tisch, Dieter Erug, francezul Reimond Souilat, ucrainienii Manko Iwan, Savka Stepan, Malerscsuk Iwan, Sergei Goncearuc, ermeanul Artem Arakeljans, letonii Dr.Lukins, Leppich, lituanianul Braziulie, estonienti Vuetur şi Arsatu, austriacul Paul Grunert, ruşii Mulachow AnatoEj, Ostrouchow Wladimir, Anikin Iwan, Petrow Denis, Feodotow Feodor, Mokrjakow Iwan, StoEjarow Iwan, Jukowlijn Stepan, Funusow, Olhozurow, până şi fostul Comisar roşu Kirsanow. Mai trebuiesc amintiţi şi Neţi Mihai din Timişoara, Hanto Ferenc, de Sorgo Laszlo, Kopacsy Zoltan, BaEko Mihály, Aprili Ferenc, Brassilius, Kaur, Zubelauskas Vitos, Kanisaukas Petras, Petkievischus, Jaschkunas Henry, Stankiewicz Josep. Romancsuk Henryk, fostul Loc. Colonel polonez Zalenkiewisch, Petkau Peter, Beta Josef, Terzi Boris, Rădulescu Tănase şi

mulţi alţii din amalgamul de naţionatităţi existente în acel timp în lagarul nr._, mina nr.7 din Workuta. j . murmurul

întreaga serbare s'a destrămat, tot aşa cum se adunase* m^murm cântecului „O brad frumos”, pe care majoritatea il cunoşteau

U^coborau, alţii urcau, dar la un moment d^_c*aU o i^TloV^ cei de sus cât şi cei care coborau au ^ep^ feflectau sclipirile după brad frumos” în timp ce luminile p reflexe de lumină, căzute mişcările şi ritmul urcării sau cobonru. Aceste reflexe pe pereţii puţului, se reflectau în mii de culori sclipitoare, lăsând în viziunea celui care urmărea, imagini din povestirile fraţilor Grimm, despre piticii-mineri, care în bucuria sau tristeţea lor cântau mereu. Acei pitici fuseseră aduşi cândva pe meleagurile Austriei din îndepărtata insulă Creta, din Marea Egee. Ei cântau, nu numai fiindcă le era dor de meleagurile lor, gândind că nu se vor mai putea întoarce niciodată acolo, dar îşi înnecau tristeţea în cântec, ca şi aceşti mineri sclavi din Nordul Polar. Ei cântau cu dor şi foc, spre liniştirea sufletească.

Ei au cântat şi pe drum, dela mină şi până în lagăr, şi soldaţii nu au mai îndrăznit să spună ceva, ei fiind bucuroşi că îşi vor termina serviciul în această noapte friguroasă de Decembrie cu Cerul plin de stele.

Au intrat în lagăr cântând „O brad frumos”, şi spre mirarea lor din partea opusă a lagărului se auzea aceiaşi melodie, adusă de vânt dela un grup de circa 30-40 de deţinuţi, care mergeau cântând în „Bur” escortaţi de un grup de soldaţi. În frunte mergea părintele Wunderlikas, cu balticii din baraca lui, care sărbătoriseră Naşterea Domnului, cu o slujbă religioasă. Balticii nu-şi părăsiseră preotul lor şi puseseră condiţia ; preotul ori rămâne, ori merg cu toţii în Bur. Sergentul de serviciu îi închisese pe toţi ca să fie mai sigur.

Cele câteva sute de deţinuţi intraţi în lagăr în schimbul doi, au încercuit grupul balticilor şi au început, spre necazul soldaţilor să cânte mai departe „O brad frumos”.

Deodată corul a crescut în mărime şi sonoritate în aşa grad încât cu toţii şi-au dat seama că o minune pământească se produce în acel moment în faţa lor, în plină noapte polară.

În partea nordică a cerului, zmălţuit cu milioane de stele sclipitoare a apărut din adâncul orizontului, un pom de crăciun, un brad din milioane de culori diferite şi cu reflexe nemaivăzute. Această minunată arătare nu era altceva decât una din frumuseţile universului nostru, Aurora Boreală, care se producea într'un minunat crescendo, spre bucuria ochilor

omeneşti. Chiar dacă această minune a durat pentru toţi cei de faţă numai o clipă, ea a existat însă, iar în acea clipă tot pământul s'a luminat, de lumina puternică reflectată de natură. Momentul culminant a fost acela în care din acel minunat joc de culori, reflexe şi lumini, s'a putut contura un pom de crăciun, un pom în forma lui naturală, un brad frumos înpodobit cu stele lucitoare.

La un moment dat a dispărut în întregime şi cu el întreaga frumuseţe, spre orizontul îndepărtat, unde noi lumini se ridicau şi scădeau parcă într'un ritm muzical. Stelele străluceau şi mai tare, erau parcă mai jos, de parcă le puteai culege cu mâna.

Deţinuţii amuţiseră de atâta frumuseţe, fiecare îşi făcea cruce şi abia atunci au observat că sergentul şi soldaţii lui au dispărut spre a deschide barăcile încuiate.

Abia atunci şi-au dat seama de minunea întâmplată, de minunea Dumnezeiască şi, ca la o comandă, cu toţii au început să cânte din răsputeri acelaşi cântec întrerupt cu câteva clipe înainte.

Era Noaptea Sfântă a Naşterii Pruncului Isus, şi minunea arătată pe cerul înstelat a zămislit o nouă speranţă în inimile lor, pentru care cântau cu o şi mai mare convingere şi bucurie.

În sinea lor însă fiecare era îndurerat , ultimile ore îi duseseră acolo unde se gândeau în fiecare seară, la patrie şi la cei dragi, cărora nu le puteau scrie, nici măcar că mai trăiesc şi că speranţa reîntoarcerii acasă nu au pierdut-o. Ei, dela marginea prăpastie!, între Iad şi Rai, sclavii comunismului-bolşevic, fuseseră răpiţi de-acasă de organele sovietice, pentru a le deveni sclavii, de care aveau atât de mare nevoie şi fără de care nu puteau exista.

De acolo, din îndepărtatul Nord, după acea noapte Sfântă plină de minuni pământeşti, ei şi-au îndreptat gândurile spre Lumea Liberă, spre conştiinţele oamenilor, rugându-i să-i ajute în disperarea lor, implorându-i să-i asculte, să asculte strigătul Golgotei Răsăritene ...

München, 29 Mai 1986

Lista Md

Persoane arestate şi internate de către trupele de ocupaţie sovietice din Germania, în perioada 1945-1950, în lagărul special nr.4, Bautzen.

Nr. Ord.	Nume – Pronume	Anul naşterii	Perioada	Obs.
1)	Dr. Andersen	1905-1910	1947-48	Medic
2)	Batrakoff	1907-1912	1945-50	Ing.
3)	Becker	1900-1905	1947-48	Tâmplar
4)	Beckmann	1905-1910	1949-50	Tech.
5)	Balzer	1895-1900	1947-49	
6)	Bissinger	1905-1908	1949-50	
7)	Brei er	1905-1910	1949-50	Sanitar
8)	Blümchen Julius	1907-1910	1947-50	Silezian
9)	Böttcher	1900-1905	1947-48	
10)	Börner	1930-1935	1947-49	
11)	Braun Gerhard	1910-1915	1947-48	Dipl.
12)	Brand Edmund	1908-1912	1949-50	
13)	Brettschneider	1895-1900	1947-48	
14)	Bruckner	1915-1920	1947-49	
15)	Chrissulis	1900-1905	1946-48	+ 1948
16)	Chrissulis	1932-1935	1946-49	
17)	Clemenz	1905-1910	1945-46	Leipzig
18)	Chriz	1910-1915	1945-50	
19)	Danzer Walter	1905-1910	1948-	Secretar
20)	Denkmann (Elveţian)	1915-	1947-	
21)	Devrient	1890-1895	1947-	
	Onorific al Spaniei în		1948-	Magazion
22)	Deutsch Else	1920-1925	1945-	Dir.
23)	Dienst Alfred	1902-1907	1945-	Leipzig
24)	Diessner	1895-1897	1945-	
25)	Dillan Hermann	1920-1925	1947-	Judecător
26)	Döring	1905-1907	1945-	Olimp.
27)	Döring (Dr.)	1905-1910	1947-	Poliţist
28)	Duft Hermann	1900-1905	1945-	Bautze
29)	Dübel Siegfried	1910-1915	1947-	
30)	Dr. Eberlein	1900-1905	1945-	Administr
31)	Faber	1908-1913	1948-	
32)	Fischer Max	1900-1905	1947-	
33)	Fischer Willy	1905-1910	1947-	Vogtla
			1947-	
			1947-	
			1949-	Medic
			1945-	Basarabia
			1947-	Chemnit
			1947-	Silezia
			1947-	Wittingsd
			1947-	Lobsdor
				Medic
				f/S

78) Kropf Ulrich 1915-1920 947-48 Stralsund
79) Kundiger Robert(Cpt) 1892- 1946-48 Bautzen
80) Dr. Kunz Heinz (med.) 1900- 1945-48 Görlitz
81) KUnzel Max 1902-1907 1947-48 Chemnitz
82) Lange (preot Evangh) 1900- 1947-48
83) Lange Herbert 1920-1925 1945-46 Silezia
84) Dr. Lange 1900-1905 1947-48 Medic
85) Lehmann 1900-1905 1947-48 Bautzen
86) Linke Willy 1900-1905 1947-48
87) Lipinski Helmut 1902-1907 1945-46 Silezia
88) Lipoid Georg (Of.SS) 1905- 1945-46 Aviator
89) Lohse Helmut 1906-1909
90) Dr.Löllke Hans (Med.) 22.09.1898 Berlin
91) Lucas Wlater 1900-1905 1945-50 Markleeb.
92) Lutz Erich 1895-1900 1948-50
93) Machalex (Ceh) 1905-1910 1947-50
94) Mannei Walter 1900-1905 1948-50 Kloschwitz
95) May 1900-1905 1945-46 Rathebeul
96) Meinecke 1902-1905 1947-48 Silezia
97) Dr.Meissner (Med.Rad.)- 1947-50 Chemnit
98) Meister Walter 1898-1903 1947-48 Werdau
99) Messedat 1928-1933 1947-50 Schöneb
100) Michaelis Arno 1895-1900 1945-50 Silezia
101) Miller (gropar-lagär) 1905- 1945-50 Bautzen
102) Möbius 1900-1905 1947-48
103) Morichetti 1905-1910 1946-48
104) Moskwa Hans (Mormon)1902-1907 1946-50
Predicator
105) Muller Alfred 1904-1909 1946-50 Strausber
106) Muller Hans 1900-1905 1947-50 Berlin
107) Muller Rudolf 1890-1895 1945-50 Cpt.
108) Muller Walter (lăcătuş) 1900-1905 Leipzig
109) Müller Max 1900-1905 1948-50
110) Dr. Munch 1900-1905 1948-50
Hl) Matejka 1925-1930 1948-50
112) Nebeling(Deutsche Bank)1888-1893 1945-46
113) Dr.Nestle Emil (Medic) 1889- 1945-50 Berlin
114) Dr.Ing.Nieberdi Otto 1902-1907 1947-
115) Nöel 1927-1932 1947-48 (?-
116) Ollscher 1917-1922 1947-48
117) Otto 1905-1910 1947-48
118) Otto 1905-1910 1947-48
119) Petzold Willy r.) 1998-1903 1947-48 Chemnitz
120) Phi Wolfgang 1900-1905 1947-48 Economis

121) Pointner 1900-1905 1947-48 Marienst.

1900-1905	1945-50	Tauch
1900-1905	1948-50	
1890-1895	1947-48	Lemba
1900-1905	1947-50	Poloni
Prof.)	1945-50	Româr
1900-1905	1948-49	
1900-	1947-48	
1900-1905	1948-	
1902-1907	1946-	
1900-1905	1947-48	
1900-1905	1949-	Lange
1900-1905	1947-	
1900-1905	1947-	Bautze
1900-1905	1946-	
1900-1905	1947-	
1900-1905	1948-	
1905-1910	1947-	
1920-1925	1947-	

166)	Weiss Max	1898-1903	1948-50	
167)	Wellner (Fabricant)	1903-	1947-48	Schwa
168)	Wendt	1900-1905	1947-48	
169)	Wengler	1895-1900	1947-48	
170)	Werner	1900-1910	1948-49	
171)	Dr.Wilfert (Med.Şef)	1900-	1946-48	Dresda
172)	Winter Willy	1890-1895	947-48+	
173)	Vierke	1900-1905	1948-50	
174)	Witte	1903-1908	1947-48	
175)	Dr. Wittstock	1902-1907	1947-50	Medic
176)	Wittig Heinz (invalid)	1900-	1947-48	Econo
177)	Witting Fritz	1902-1907	1947-48	
178)	Worms (Gral.-Infant.)	1880-	1946-	
179)	Zahn	1900-1905	1948-50	
180)	Zeibich Max (Poet)	1898-	1948-50	Bautze
181)	Zeitler	1895-1900	1947-48	
182)	V. Zeppelin Ferdinand	1895-	1947-48	Gener
183)	Zimmermann	1900-1905	1947-48	
184)	Zink Hugo	1900-1905	1947-48	

I. Numele-Prenumele	Anul arestării *5110/			Anul	Obs.
Algya-Papp Sándor	P.R.	33		1955	Grai.
Aprily Ferenz	1948	36/33		1955	Lt.
Ács József	1948	33		1955	
Balikö Mihály	1948	36/33		1955	Sit.
Balogh Adam	1948	37/33		1955	
Barasics Ferenc	1949	36/33		1955	Maior
Batthyány	1948	33		1955	
Bosnijak Imre	1949	33		1955	
Bicsák Flora	1948	33		1955	
Böröcz Sándor (Preot)	1948	36/33		1955	Evan
Beki Sándor	1948	33		1955	
Dr. Bodózi Lajos	1948	33		1955	Medi
Csáky Mihály	1948	33		1955	
Csánij László	1948			1955	
David József	1948	33		1955	
Eggert Géza (Contabil)	1948	33		1955	
Fedornyak János	1949	33		1955	
Fangler Imre	1948	33		1955	
Fekete József	1948			1955	
Fejes Lajos	1948	33		1955	
Dr. Fábián Lajos	1949			1955	Medi
Galba Miklós	1948			1955	
Gado Ferenc	P.R.79067/1952			1955	
Halász György Hódossy	1948	33		1955	
Barna	1948	33		1954	
Dr.Harangozö Ferenc (Preot)	1948	18		1955	CatoUc
1948 Hantos Ferenc	1948	33		1955	
Hegyi Imre Ihász Amalia	1948	31/33		1955	
Ibrányi Mihály Ivanyi Ivan	P.R.	37		1955	Gral.
Kadar Gyula	1948	45-A/		1954	
Kerdy-Vásárhelyi Béla	P.R.	33		1954	Col.
	1948	33		1955	
		22		1955	
		33		1955	

34)	Kovács Béla	1947	32/33	1955		
35)	Kovács Attila	1948	33	1955		
36)	Kopacsy Zoltán	1948	36/33	1955	Lt.	
37)	Kevehazi Ferenc	1948	33/	1955		
38)	Kató Alfréd	1948	33	1955		
39)	Kossuth Béla	1948	31/33	1955		
40)	Kövesi Alajos	1948	33	1955		
41)	Kunovan János	1948	33	1955		16.01.1893
42)	Lohner Lajos	1948	33	1955		09.01.1895
43)	Dr.Marschner	1948	33	1955		02.01.1903
44)	Dr.Mészáros Tibor	1948	39/	1954	Preot	03.02.1898
45)	Neczyi Mihály	1947	36	1953		25.06.1901
46)	Nagy Ferenc	1948	33	1955	+ 1978	24.05.1883
47)	Nagy Sándor (1)	1948	33	1955		03.09.1918
48)	Nagy Sándor (2)	1945	36/33	19		16.09.1905
49)	N			55		29.05.1910
50)	N			55		10.08.1921
51)	I			55		29.07.1902
52)	I			55	+ 1978	27.05.1916
53)	F			55	Medic	02.11.1916
54)	F			55		15.02.1918
55)	F			55		10.08.1892
56)	F			55	Lt.	1918
57)	F			55		07.07.1917
58)	F			55		10.04.1910
59)	S			55		22.07.1914
60)	c			55		01.09.1914
61)	S			55		21.11.1912
62)	S			55		24.05.1916
63)	T			55		25.01.1906
64)	V			55		23.11.1912
65)	V			55		04.04.1910
66)	V			55		01.07.1909
67)	V			53		14.03.1919
68)	V			55	Grad.	
69)	Z			52		28.06.1911
70)	Z			53		08.12.1910
71)	V			53		07.03.1915
Căsu nesc				tici		03.10.1910
						05.12.1914
						25.05.1910
						28.07.1912

1)	Lt.Col.	Gailitis Karlis
2)	Cpt.	Keselis Ernests
3)	Cpt.	Ziemelis Vilis
4)	Cpt.	Apakalns Peteris
5)	Lt.	Eltermanis
6)	Lt.	Karlsons Ernests
7)	Lt.	Lācis Olgerts
8)	Lt.	Lielkājs Paulis
9)	Lt.	Raiskums Jekabs
10)	Slt.	Bundza Janis
11)	Slt.	Celms Bernhards
12)	Slt.	Dupurs Augustus
13)	Slt.	Kirsteins Atvars
14)	Slt.	Knoks Valdis
15)	Slt.	Licis Arnolds
16)	Slt.	Matisons Georgs
17)	Slt.	Presnikovs Janis
18)	Slt.	Priednieks Janis
19)	Slt.	Rekis Oskars
20)	Slt.	Ziemelis Peteris
21)	Doctor	Eichfüss-Atvars
22)	Doctor	Slaidins Janis
23)	Plt.Maj.	Cikste Ervins
24)	Plt.Maj.	Kamerilovs Juris
25)	Plt.Maj.	Zebergs Teodors
26)	Plt.Maj.	Voika Janis
27)	Plt.	Kaneps Augustus
28)	Sergent	Radzevics Janis
29)	Caporal	Bolodis Ernests
30)	Caporal	Blūms KārEs
31)	Caporal	Briedis Arnolds
32)	Caporal	Celmins Alberts
33)	Caporal	Dambergs
34)	Caporal	Egūtis Valdemārs

35)	Cap oral	Graudins Arturs	11.05.191
36)	Capoarl	Griva Evalds	30.12.1914
37)	Cap oral	Golanskis Konstantin	23.01.1910
38)	Caporal	Goldsteins Jékabs	04.10.1906
39)	Caporal	Heics Elm års	08.01.1921
40)	Caporal	Jékabsons Jånis	03.07.1917
41)	Cap oral	Kaneps Arvids	13.07.191
42)	Caporal	Kochs Fricis	18.03.191
43)	Cap oral	Stainers Olgerts	08.01.191
44)	Caporal	Stokhauzens Arvids	30.12.191
45)	Cap oral	Stumbris Eriks	12.04.192
46)	Cap oral	Svårens-Svarenieks	29.04.191
47)	Cap oral	Vilks Gustavs	20.03.191
48)	Caporal	Zutis Jékabs	22.05.191
49)	Soldat	Abrams Olgerts	02.04.192
50)	Soldat	Austrums Aleksandrs	23.01.192
51)	Soldat	Apinis Edvins	11.11.191
52)	Soldat	Apinis Edvins	30.10.192
53)	Soldat	Aunins Herberts	25.07.192
54)	Soldat	Baditåjs Péteris	25.08.191
55)	Soldat	Balodis Jékabs	12.04.191
56)	Soldat	Belskis Antons	13.06.192
57)	Soldat	Bergs Janis	23.06.192
58)	Soldat	Bertuss Karlis	01.03.192
59)	Soldat	Bérzs Uldis	02.05.192
60)	Soldat	Bikmanis Osvalds	02.05.192
61)	Soldat	Brauns Karlis	26.06.192
62)	Soldat	Bürbergs Roberts	30.12.191
63)	Soldat	Biseniek Jånis	30.04.192
64)	Soldat	Caune Ojårs	30.03.192
65)	Soldat	Cimmermanis Karlis	19.12.192
66)	Soldat	Cirltis Péteris	10.11.192
67)	Soldat	Daugavietis Jånis	17.09.191
68)	Soldat	Daugulis Oskars	07.12.192
69)	Soldat	Doma Oskars	14.07.192
70)	Soldatt	Dzenitis Jånis	05.03.191
71)	Soldat	Edulfs Vilis	22.10.192
72)	Soldat	Eglitis Jånis	04.10.192
73)	Soldat	Einis Valdemars	31.05.192
74)	Soldat	Ezergailis Vitålijs	02.04.190
75)	Soldat	Grasis Edgars	06.11.192
76)	Soldat	Gudlevskis Simanis	17.07.192
77)	Soldat	Ivbulis Augusts	11.07.191
78)	Soldat	Kaija Valdemars	10.05.192

79)	Soldat	Kalöjs Päteris	09.09.1919
80)	Soldat	Kalnins Arvids	22.10.1925
81)	Soldat	Kalnins Janis	23.06.1912
82)	Soldat	Kärklins Jänis	26.07.1924
83)	Soldat	Kärklins Jänis	08.02.1925
84)	Soldat	Karlovs Augusts	05.10.1926
85)	Soldat	Karulis Richards	07.07.1926
86)	Soldat	Klavins Eduards	19.10.1924
87)	Soldat	Klavnis Kärlis	04.02.1926
88)	Soldat	Kloväns	06.08.1915
89)	Soldat	Köckers	03.04.1926
90)	Soldat	Kokins Meceslavs	03.04.1926
91)	Soldat	Krastins Oskars	28.07.1925
92)	Soldat	Kronpüss Linards	09.11.1926
93)	Soldat	Kundzins Jänis	04.10.1909
94)	Soldat	Legzdins Peteris	23.01.1926
95)	Soldat	Liepins Evalds	10.04.1920
96)	Soldat	Liepnis Manfreds	15.05.1914
97)	Soldat	Mäcs Aleksandrs	15.05.1923
98)	Soldat	Markevics	02.04.1924
99)	Soldat	Maurers Märtins	16.09.1920
100)	Soldat	Miemis Boriss	27.11.1920
101)	Soldat	Millers	19.01.1911
102)	Soldat	Minics Antons	24.09.1924
103)	Soldat	Muiznieks Jänis	12.01.1926
104)	Soldat	Muiznieks	15.11.1922
105)	Soldat	Olavs Ernests	24.04.1925
106)	Soldat	Ozolins Laimdots	26.11.1925
107)	Soldat	Ozolins Roberts	17.09.1925
108)	Soldat	Paberzs Aldreds	10.06.1912
109)	Soldat	Polanskis Adolfs	18.12.1922
110)	Soldat	Polikäjevs	16.05.1906
111)	Soldat	Purmalis Gustavs	27.10.1923
112)	Soldat	Redins Teofils	28.05.1927
113)	Soldat	Rudenis Jänis	02.11.1926
114)	Soldat	Rimicäns Vincets	25.03.1923
115)	Soldat	Rüja Ilmärs	06.11.1926
116)	Soldat	Ruks Valdis	21.07.1925
117)	Soldat	Sils Viktors	22.09.1922
118)	Soldat	Silamikelis	26.08.1924
119)	Soldat	Silins Richards	02.02.1926
120)	Soldat	Skormanis	04.07.1924
121)	Soldat	Stenders Kärlis	19.08.1915
122)	Soldat	Strazds Pdteris	25.07.1908

123)	Soldat	Smits-P6tersons Arnolds	31.07.1922
124)	Soldt	Steinbergs Jânis	08.06.1920
125)	Soldat	Teteris Jânis	05.11.1917
126)	Soldat	Traubergs Vilhelms	28.05.1922
127)	Soldat	Udrasols Alberts	22.09.1918
128)	Soldat	Udrasols Donâts	19.09.1925
129)	Soldat	Viveris Austrums	16.04.1926
130)	Soldat	Vilders Jânis	12.02.1909

Lituanieni

131)-(1)	Maior	Ambrazunas Pramas
132)-(2)	Cpt.	Langys Voldemars
133)-(3)	Lt.	Jancys Jonas
134)-(4)	Lt.	Plevokas Justas
135)-(5)	Slt.	Lengvelis Vincas
136)-(6)	Slt.	Vosilius Soteras
137)-(7)	Medic	Zinkevicius Vincas
138)-(8)	Caporal	Ingelevicius Vazys
139)-(9)	Fruntaş	Dranseika Stasys

Estonieni

140)-(l)	Plutonier	Indress Johanes	25.05.1908
141)-(2)	Soldat	Bogdanov Mikel	28.12.1927
142)-(3)	Soldat	Koiksin Hilla	26.02.1927
143)-(4)	Soldat	Lindeman Hans	20.02.1927
144)-(5)	Soldat	Purimae Jean	27.01.1927
145)-(6)	Soldat	Sosi Elmar	24.09.1927
146)-(7)	Soldat	Suurpere Elmar	24.11.1927

Sublocotenentul leton (farmacist) Lapa Oskars, născut la 19.06.1904, preferă să se sinucidă decât să fie predat NKWD-ului sovietic.

Sublocotenentul leton Vabulis Peteris, născut la 03.10.1907, preferă să se sinucidă decât să fie predat NKWD-ului sovietic.

Raportul Poliţiei asupra sinuciderii Sublocotenentului Vabulis Pdteris, din Tralleborg-Secţia Criminalogie din 25.01.1946, este semnat de Comisarul Şef Atllan Gdnsson şi Comisarul Gdsta Rohlen.

înmormântarea a avut loc la 30.01.1946 orele 12,00.

Stema Romanovilor – Martie 1917 vezi Cap. VI – pag. 134

Stema Guvernului Provizoriu Rus -
Iunie – Octombrie 1917
vezi Cap. VI – pag. 134

Stema Bolşevică din Martie 1918 vezi Cap. VI – pag. 134

prima Constituţie în RSFSR - 10. Iulie 1918 vezi Cap. VI – 134

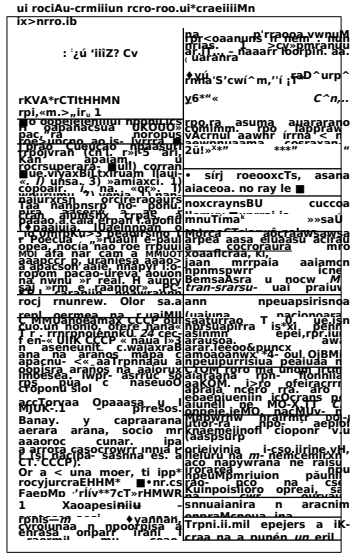

Enciclopedia Sovietică din 1930 vezi Cap. VI – 134

Monumentul Victoriei din Bolzano/Italia
vezi Cap. VI –

Stema Franţei – 1953
vezi Cap. VI – 134

vLag JON DUMITRU Lgfriedstr.
S. 8000 Minin'® d K V/ftst-
Ge.rmiinV

De acelaşi autor:
Trilogia „Fără paşaport prin URSS“

CAPITOLUL XII

O MICA SOCOTEALA IN AMINTIREA LOR

Motto: The rest is silence.(engl)

Sovieticii erau victorioşii dela Berlin, învingătorii din Europa de Răsărit şi numai aşa deveniseră peste noapte o putere mondială.

Tot peste noapte băgaseră groaza în fiecare familie, lăsaseră foamete şi moarte în urma lor, lacrimi şi suspine, furturi şi violuri, închisori şi lagăre, teroare şi desconsiderare cu ajutorul poliţiei şi a Partidului.

Trecuseră ani dela terminarea războiului, bărbaţii şi fii nu se întorseseră încă din lagărele de pe întinsa Golgotă răsăriteană, unde vegetau ; nu li se dădea drumul. Morţii nu-şi găseau liniştea, erau mereu rechemaţi să fie martorii sistemului totalitar nazist. Au trecut anii şi sunt încă mereu rechemaţi. Dar vor fi odată chemaţi şi acei morţi, de zeci de ori mai mulţi, să depună şi ei mărturie despre Golgota Răsăriteană ?

Diplomaţia Occidentală şi cea din Naţiunile Unite a aplaudat şi a acceptat declaraţia oficială a guvernului sovietic din 21 Aprilie 1950 şi pe cea din 4 Mai 1950 (pubUcată în presă la 5 Mai 1950), în care se menţiona că ultimii prizonieri de război fuseseră repatriaţi. Câtă umanitate din partea sovietelor, pentru care nu se găsea destulă cerneală de scris !

Pentru a-şi acoperi crimele, sovieticii anunţaseră că au şi excepţii şi că mai rămăseseră unii închişi, dar aceştia fuseseră condamnaţi pentru crime de război, iar cifra lor era dată ca fiind de 120.000. Nu se preciza de ce naţionalitate şi câţi erau din fiecare ţară. Cifra arăta suma globală a celor care combătuseră şi luptaseră contra Uniunii Sovietice.

Ce va trebui cercetat în viitor de către istorici, sunt ordinele şi comunicatele de zi ale armatei roşii, calcularea prizonieilor capturaţi până la sfârşitul războiului. Abia atunci vom putea verifica dacă sovieticii au spus adevărul. Prin scăderea celor repatriaţi se va şti exact cifra morţilor în lagărele lor, în timpul războiului şi după război, în timp de pace. În cifra de aproape 7 milioane de prizonieri capturaţi, până în Mai 1945, nu sunt amintiţi prizonierii japonezi, care

vor deveni o grupă aparte, începând cu ziua de 8 August 1945.

Sovieticii dau cifra prizonierilor japonezi, militari şi civili : 1.700.000, din care, după datele sovietice din August 1948, sovieticii repatriaseră 776.389 de inşi. În acelaşi timp ei anunţau că în captivitate se mai află 568.000, ceeace făcea la un loc 1.344.389 de japonezi.

Confruntată cu datele sovieticilor din 194s .. japonezi. Deci în penoada de numai trei an, H ?eSC la aPel 121.611 şi în timp de pace, au murit anual 40 537 Upa terminarea războiului U în fericita Uniune Sovietică, de unde 337T

În Iulie 1951, guvernul japonez a dat un c± 2112 raorX1 P* zL în captivitatea sovietică au munt în jur de 2₃7onn a “ Care anunla Adăugaţi la cei repatriaţi la această dată mi-de Wonezi militari statistică circa 340-400.000. Deci se puteau X, PSeM la aPel * “ celor căzuţi prizonieri la sovietici, iar scăzând CU exactltate cifrele oficiale sovietice, aceşti oameni lipseau. Unde erauTr^'1'' CU datele cu ei ? ? Ce se întâmplase

Japonezii muriseră în captivitate întro penoadă ducă răzhn, – de pace, în care captivitate ei se duseseră numai d^nă ce n “ – ordinul împăratului Hirohito. Ce sar fi întâmplat cu ei Lă ar captivitate în timpul războiului alături de germani şi alte armau europene ? Sovieticii i-ar fi decimat sistematic până la unul

Datele sovietice ne sunt cele mai bune dovezi în acuzarea pe care o facem. Din lume 1941 şi până în Mai 1945, la sfârşitul războiului sovieticii avuseseră aproape 7.000.000 de prizonieri din toate armatele care luptau contra lor. Putem reduce cifra la jumătate, adică 3,5 milioane de prizonieri considerând restul ca morţi în perioada evenimentelor şi deci ne putând fi luaţi în evidenţă.

Cei ce-au rămas au fost buni pentru statistici. Mai sunt insă o mulţime lipsă la apel, mai ales dintre cei care erau în viaţă la sfârşitul războiului. Ultima lor speranţă de-a ajunge acasă, întro lume de pace, le-a fost luată, căci sovieticii i-au nimicit sistematic băgându-i în gropile comune.

Astăzi, după 40 de ani, încă mai sunt mulţi care la sfârşitul războiului şi-au făcut auzite glasurile şi după aceea au amuţit complect. Am întrebat şi întrebăm, unde sunt şi ce s a întâmplat cu ei ? Acum, după ce s'a terminat războiul şi e timp de pace, întrebăm din nou . unde sunt îngropaţi şi care a fost numele lor ?

Lipsurile la apel sunt mari, prea mari pentru a fi adevărat

ca au muri de moarte bună, căci iată lipsurile pe naţiuni germani ’ japonezi – 340-400.000 ; unguri – 200.000 ; romani – 180.000^ italieni – 63.250 ; austrieci – 5.000 ; spanioli – intre 5 şi 8 im * f^ – 7-800 ; olandezi peste 200 ^Sr^ sunt încadraţi
între 5 şi 600 alţii, cu cifre mai mici. 1^ace coflSlderându-i cei 120 de mii pe care sovieticii u reţinuseră
„criminali de război”, fiind condamnaţi caatare^ deportaţi în
Deasemenea nu sunt încadraţi mu e . sau ¡mediat după Uniunea Sovietică în ultimile zile a e război.